Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.3

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Vol. III

Homo solus 3.3

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

OSTAȘI!

Parc-au trecut aproape douăzeci de veacuri de când Anul 1940, cu toate mizeriile sale, a început să se depărteze de la noi, cu tot cu acea feminină mânie neputincioasă că nu putem da instantaneu o ripostă sângeroasă abundent împilatorilor noștri, distrugătorilor României Regale Mari, a Regelui Ferdinand și Reginei Maria... stat unitar, național și cultural, carele chiar având numai Balcicul și Baia Mare, nu încă și Lembergul și Odessa noastră și Ialta pictorului Marius Ghizdavu, reprezenta însă un cadru propice la toate capitolele morfologiei marilor civilizații de pe fluvii, ca pe Nil, pe Tigru și Eufrat, pe Indus și Gange, pe Huanghe și Changjiang, pe Iordan, pe Tibru și pe Tamisa... pe Sena, da, și chiar pe Neva câtă vreme poporul frate rus s-a putut bucura, în bună pace țaristă, de legea sa cea creștinească ortodox ca și a noastră...

OSTAȘI RĂNIȚI!

Ca o refugiată prea încărcată de prunci și boarfe, prea leneșă în mișcări, strivită în consecință sub șenile, cimentându-se șleaurile să nu mai genereze glod, șlam, nămol, rasputiță și mai știu eu ce, așa exasperant de încet se va fi silabisit în cartea destinului că tot chinul nerăbdării noastre de a ne slobozi sângele nu mai poate dura și Anul 1941 iată că a întrecut toate așteptările, în pieptul căruia bătea o inimă de român regal!... Absolut toate așteptările! Căci de unde până deunăzi plângeam la altare, că n-avem cu cine bateriile noastre să dea din cer de pământ Cominternul, și fluvii de lacrimi ne curgeau din ochi, unul cât Dunărea, ălalalt cât Volga, al doilea mare fluviu european, în măsura în care-i pe ambele maluri stăpânit de-ai noștri, și nu mai știam ce să facem, în cazărmi și pe linii, la Makó, la Mátészalka, la Premișlea, la Poltava, la Varna, la Ragusa și îndeosebi aici, la Feodosia cea stăpânită de Alexandru cel Mare și Bun sub numele de Caffa, fiind întemeiată, cum arată filologul Iancu Noveanu, de negustori valahi din Calafat, dezvoltarea mai departe, tot mai departe, căzând în sarcina altor generații, cum ar fi generația lui Sergiu Enache, a Isadorei Morgenstern, a lui Alinuț Vișan și Tristănel Băluțeanu, a lui Orestel Bogza, dar și a lui Kanguru, a lui Guiț, a lui Cioropel, a lui Au-mă-doare, a lu' Muhală Muistu ș-a Pizzacolei, mai dracu știe dacă nu ș-a lu' Marius-Jan Enache, în accepția aia a lui de președinte-mântuitor, succedând celor două mandate de câte 7 ani francezi ai președintelui-voievod Zahar Avăcăressi!

RĂNIȚI!

Fi-vor destoinice a valorifica la extrem jertfa voastră generațiile ce vin?

Ori fi-vor ele generații de stârpituri, călăuzite de elita secăturilor?

Noi eroii însă nu trebuie să dăm îndărăpt, ci de unde suntem, să merem și să împingem hotarul nostru cât mai departe, să știe nepoții nepoților nepoților nepoților noștri că nu mandolinarii lăutarii bugetarii lui Mussolini, ci NOI ROMÂNII SUNTEM URMAȘII ROMEI, și că, da, dreptul nostru este ca dreptul oricărui Cuceritor, în lupta pe viață și pe moarte a semințiilor în Istorie, adică tentinzi cât poți cuceri și administra, deci voi să nu întindeți pavilionul urechii spre șoapta netrebnicului, că ce căutăm la Cotul Donului și pe Volga și în Caucaz și Crimeia, ci gândiți-vă doar la ce vor audia urmașii urmașilor voștri, pe la radiouri și tembelizoare, numai marșuri și imnuri slăvind faptele voastre de arme, ca fiind ale unor eroi de eroi, eroi de eroi și numai eroi de eroi!

– Dar și opinii provocatoare, extrapolă Gary, știind c-a-ntrebat un reporter occidental, pe cumnată-su Grișa, dacă la Direcția Moralul Populației, Despărțământul Galiția Mare (Galiția Ghizdaviană, adică Gaghizdia de la Narva pân' la Varna și de la Lwów pân' la Dubrovnik), Compartimentul Războiul Sfânt, nu cumva e camarad cu Marius un domn meșter la condei, Rică Venturiano?

– Nu este! răspuns-a laconic și neguros Grigore Căinaru.

– Nici din punct de vedere cum ar veni pentru disperații de deștărați? ridică spre chică sprâncenele-i arăpești intrusul.

– Nu, nu lucrează niciun Rică Vent. în serviciul nostru, preciză presei scriitorul că Ministerul Propagandei nu are la secția generalului Horea Bratu astfel de experți, perimați moral și oricum inacceptabili în Tragedia Galițiană. Lumea lui Caragiale n-a existat. A epigonilor lui Eminescu a făcut însă România Regală Mare. Acest Rică Vent. e invenția târzie a secăturilor pentru uzul stârpiturilor, dealtfel bine finanțate și influente, fapt fiind că al clavecinistei Isadora Morgenstern imn, *De la Prut până la Volga*, nu a putut concura, în diferite adaptări și interpretări, nici la Festivalul Cântecului Ostășesc, nici la Festivalul ușurel de la Mamaia, nici la Festivalul Cerbul de Aur din Orașul Stalin, ci numai la Festivalul Punctul Atomic G de la Doi Mai Tataia, decât numa' sub acoperire de manea panchistă.

– În schimb, își țesălă cu deștele barba afgană alde doctor Lecca, o frumoasă carieră făcu, al aceleiași Isadore, oratoriul social *De la Tisa la Tamisa tot românul plânsu-mi-s-a*, alcătuit din refrene antieminesciene de calibru greu, cum că nu cu nebunul pretins poet, paseistul, cu fruntea împlântată în Evul Mediu, ca o baionetă de calmuc într-o babă de pe Călmățui, vom penetra noi în Europa, adăstând parcați nici în *uie*, nici în *muie*, în bătătură, ci cu singurii vectori de putere efectivi, ca academicianul Ion Codoi, ca eminentul cineast, istoric și crainic sportiv Răzvan Hristov sau Hristoi, așa da, Hristevescu, ca polihistorul ubicuu Mihnea Muhală Muistu Bazalau (candidat la cotrocenire) sau ca directorul Consiliului Național de Analize Sistemice și Fonduri de Investiții, multcălătoritul

ambasador al omeniei, excelența sa domnul consilier aulic Saie Buburuză.

Cu alte cuvinte, puse diareea de opinii de-ale telespectatorilor neinformați ca sub o lentilă convergentă-n contra împrăștierii, însuși don' general de propagandă Horea Bratu, cantata *Eroi de eroi*, scrisă și compusă de Isadora noastră, pentru decedații noștri la Cotul Donului, în Stepa Calmucă, la Stalingrad, în Tatra, în Gulag și-n Romlag, cantată concepută cu tânărul eseist și atitudinar, premierul Sergiu Enache, ca un exercițiu pregătitor pentru requiemul cu același nume, *Eroi de eroi*, menit a se interpreta, în indiferența națională generală, la inaugurarea Memorialului de la Miorcani, odată cu sfințirea bisericii mănăstirii asociate, – iată că ea vine paradoxal ca o reîntemeiere a mitului, demitizat înainte de a apuca să se disemineze în teritoriu, tocmai din pricina inversării în ianuarie 1943 a direcției de măturare a planetei de către sfoara frontului din Europa.

OSTAȘI ROMÂNI AI NAȚIUNILOR UNITE!

Marele merit al jertfei voastre nepieritoare de la Stalingrad este că nimeni nu va mai putea ignora vreodată, în afară de secăturile, stârpiturile și slugoii păduchilor cocoțați în capul Țării betegite, faptul incontestabil că generația noastră, în care bătea o inimă de Român Regal, nu a ezitat să adopte deviza *Izbândă sau moarte!*, mergând până la supremul sacrificiu de sine pentru afirmarea dreptului nostru de ieri, de azi și de mâine, pre când generația doamnei profesoare feseniste republicane Emilia Tomoioagă-n care bate o inimă hrănită inițial cu salam de soia și postinițial cu stimulatori și cu E-uri, și-a strâns rândurile sub deviza *Moarte intelectualilor!* și a mers din concesie în concesie, nereușind să fructifice-n România de Est unionist **Războiul Sfânt**, pentru o Reconstituire, cum au exploatat frații germani, întru reunificare, prezența lor tragică lângă ai noștri în superbătălia de la Stalingrad!

OSTAȘI!

Ne-am afirmat prin fapta providențială a Mareșalului dreptul nostru asupra Basarabiei și Bucovinei, iar prin actul cutezător al Măriei Sale Regelui, catastrofal de la 23 August pentru neutrii bulgari, întrucât vor suferi și ei rigorile bolșevizării ireversibile, Dreptatea Românească în ce clar privește valorificarea universală a Balcicului, ca tabără de creație și ca secrete case de vacanță pentru, mai rafinați, pupincuriștii lui Dej și Cea, încât acum se pune, dar, în fața voastră sarcina de onoare de a lupta fără preget, înfruntând furtuni, sub lozinca *Moarte fascismului!*, după cum biata țară ocupată de bolșevici geme călărită de sloganul *Totul pentru front, totul pentru victorie!*, cu perspectiva picturală ca, dacă devenim un fel de republică sovietică, barim să readucem Școala Baia Mare la trupul Țării!

Ceea ce nu-i puțin lucru și se merită ca să tragi în camaradul de până mai ieri, dar inamic alaltăieri în Războiul Reîntregirii, luptător înfumurat al nazi-fascistului așa-zis arbitraj Diktat de la 1940 și al abjectei Păci de la Buftea!

– Pace 1918 de bandiți, scârțâi ca un joagăr leninist sub cetini negre Voicu istoric Ghizdavu, lacomi de ne-ar fi luat și Ceahlăul, și Vârful cu Dor, și Muntele Conic al lui Marius, cu Schit și cu sanctuarele virtuale cu tot!

– Trei sunt stigmatele, privi cu supușenie de dulău fără obraz Muhală Muistu în ochii îndrumătorului său spiritual, crainicul sportiv Răzvan Hristev de încercase el să se fofileze-infiltreze la un post de radio ostil intereselor românești bolșevice, până să se facă bancher pe vapor, trei și mari și durabile sunt stigmatele ce înfierează pe vecie România Regală, ca pe o vită, încât nici ca nostalgici paseiști nu ne mai putem refugia prezbiția-n ea, și anume pacea asta cu nemții, separată, abandonând la 1918 pe aliații noștri, încât neîmblânzitul și neînduratorul tigru George Clemenceau a trebuit să ne pedepsească la pacea aia mare pentru păcișoara asta meschină, de-am pierdut la Buftea Pocuția, Debreținul și Bichișceaba. Și Vârșețul! După care vine cea mai mare necurățenie de când există clasă politică pe-acest meleag, c-am cedat fără luptă, în Anul 1940, teritoriile solicitate de marxiștii sovietici, de naziști și de fasciști. Iar în încheiere, nu ezit să trollez pomenind și mișelia de a răsuci-n 1944 armele și a lovi-n camaradul antibolșevic german, pe motiv că să ne dea Stalin Ardealul înapoi!

Marius Ghizdavu se tot uita la acest vierme păros, ieșit din macaroană, și-i venea să vomite vinars, încât socoti de prisos a mai lămuri cum că la ce mâne-ta Stat Român mai lipeai atunci Basarabia, în 27 martie 1918, dacă fără pacea înțeleptului patriot Marghiloman, România Regală, ocupată de nemți, austrieci și balcanici, dispărea de pe hartă? Sau că, procedând ca leșii fără cap la 1940, am fi pățit, la 1945, o ca a lor translație de preș spre vest, sovieticii întregind... *norodul moldovenesc* de la Bug până la Milcov, compensându-ne cu o firească graniță pe Tisza, cu mult dincolo de școala mea de pictură Frauenbach, unde aveam oricum din străbuni cetățile voievodului Iancu de Hunedoara, apărătorul creștinătății: Tokaj, Szolnok, Csorigrád și Szeged, cu denumirile nemaghiarizate forțat, respectiv foste Toaca, Soroca, Târgul Ciorilor și Segetuza, cum a demonstrat și eseistul Răzvan Hristev, în predoslovia lui la *Gesta Romanorum*!

– Iară cât privește a mă bate și cu nemții, tovarășe doctor Lecca, ar fi ieșit reacționarul Marius Ghizdavu din rând, eu mă voi fofila cât oi putea, fiindu-mi o imposibilitate morală să-l iau prizonier, numai pentru a-l preda lui Bodnăraș, pe camaradul meu din Dresda Reginei mele, nobilul Otto Runge, după ce în Încercuire, pe aeroportul de la Gumrak, mi-a cedat locul lui arian, într-unul din ultimele transporturi scăpate de la Stalingrad, argumentându-mi că du-te tu, frate, du-te, pentru că Germania este *indestructibilă*, ea s-a exprimat în Universal, pe când țara ta surdomută se va dematerializa-dizolva-n *uie* fără regrete deosebite, nici măcar din partea licuricilor cocoțați în frumoasa ei capelură, mai degrabă mirați de ce i-a găsit, cu atâtea conturi offshore, decât de smintirea Neamului!

– În afară de această pramatie bine-cunoscută și la comandamentul diviziei noastre, și la cartierul general al aliatului nostru de azi, și la cominternul aliaților noștri de mâine, mai e vreun tovarăș?... Care ar avea... ezitări aristocrate, de pictor formalist, să întoarcă armele, chiar dacă aviația Reichului va desăvârși în

București desfigurările ceaușiste abia începute de anglo-americani, da, în scopul ca **România prea Mare** s-accepte-a pierde Cernăuții, Lembergul, Năpădenii, Vâlcovul, Balcicul și, probabil, Bazargicul, căruia, relatează mamelucul nostru Abdul, se zvonește că i se va ceda numele unui mareșal, poate Susaikov, poate Rokossovski, poate aproape sigur Tolbuhin, poate și Konev, în niciun caz Jukov, evident fiind că, e limpede, pe ăsta, șmecherul și prudentul Stalin îl va meni unei glorii îndepărtate... de Moscova, începând cu a domni el peste Odessa noastră și apoi în Ural, unde trebuia de fapt să ajungem și noi, dacă luam Stalingradul.

– Pentru acest tip uman de ciolovek nehotărât, care poate fi oricare din noi, ieși la interval tovarășul Liviu Lecca, din însărcinarea generalului de propagandă sovietică Horea Bratu, am a vă prezenta, vouă, ofițeri de manutanță și de manipulare, ca și vouă, panduri din popor, propunerile mele privind modul cum vom detașa trupa noastră rurală, curată sufletește, sensibilă olfactiv, de trupa germană, cu care a întreținut strânse relații de cordialitate și întrajutorare camaraderească reciproc avantajoasă, de la Prut și Bug până la Volga și retur.

– Mai întâi, ghici căpitanul Iancu Noveanu, gazetele noastre de perete de pe la cantine și sculării vor relata pe larg cum Marius Ghizdavu, prin Otto Runge, a transmis părții germane, încă înainte de a ajunge ei între Cotul Donului și Volga, observația halucinantă că există o asemănare primejdioasă, între această excrescență stalingrădeană a Frontului și halul în care măcelarii Ribbentrop și cu Ciano au împlântat, sub formă de lamă de cuțit, stăpânirea horthistă în Ardeal, fiind o nimica toată ca o vitează armată română venind din Pocuția și o alta urcând spre nord dinspre Banatul nostru sârbesc, pe la Becicherecu Mare, să curme cu această făptură de coșmar al istoriei, mai capturând în pungă sau în șbilț și diviziile Budapestei, cu specialiștii în deznaționalizări și cu alți gâzi cu tot!

– Dar mai sugestiv, propuse cu un glas uleios părintele maior Damian Atanasie, este a exploata propagandistic excesele ce camarazii naziști vor comite, în Retragerea de la Stalingrad, asupra oamenilor noștri, țărani săraci și mijlocași, avându-se în vedere că-n contextul decalajului de dotare, se va manifesta un abject simț exagerat de proprietate asupra camioanelor!

– Însărcinez pe toți caporalii și sergenții cu aptitudini și competențe a se exprima performant în guașă, acuarelă, tempera, xilogravură, aquaforte, tuș, și mai ales creion, banal creion, până și pe hârtie de ambalaj de muniție, împinse burta înainte generalul de propagandă, – să figureze în cele mai diferite compoziții, subiectul motivului tematic al mâinilor bătătorite de soldat țăran, agățate spasmodic de scândura negeluită și geruită a camionului german, în timp ce securea de călău nazist le retează de la oasele metacarpiene (stânga), respectiv sfărâmare dinspre osul scafoid spre osul piziform (dreapta)! Ca și cum dacă scăpau de prizonieratul exterminator și flăcăii noștri, nu ar fi fost utili în *Marele Război pentru Apărarea Europei* (practic, a Gaghizdiei), în care, după retragerea de la Stalingrad, s-a transformat Cruciada noastră Antibolșevică!

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse!* interveni hamletian prorocul Voicu Ghizdavu, rătăcind c-un cearșaf în cap prin propria-i bibliotecă de mare cronicar

al Țării Moldovei Mari, în accepția ei geografică ideală, cuprinzând nu doar strâmtul teritoriu dintre Milcov și Bug, chiar cu o capitală marină ca Odessa, ci și spațiile moștenite de tătarii noștri din Bugeac, de la Hoarda de Aur, prin Testamentul de la Căușeni al lui Ginghis-Han, a căror limită de nord pe cursul inferior al Niprului este calea ferată Minsk-Smolensk, iar în sud, clar, Ialta...

– *Scheisse? Scheisse? Scheisse?* își înălță progresiv cu câte-un bobârnac dioptriile, pe fruntea de delfin, generalul de propagandă Horea Bratu.

– Vreau să zic, se suci Marius Ghizdavu că are altă propunere, vreau să atrag respectuos atenția factorilor de decizie că anticiparea mea este că pentru a se înghiți realitatea bolșevizării jumătății celei mai promițătoare a Europei, nu va mai fi nevoie să-i demonetiz-demonizăm noi pe luptătorii germani împotriva nazismului stalinist, deoarece se vor ocupa de ei generalii de propagandă AA, anglo-americani, conform unei proceduri pre-cominformiste, pe care Mișu, cumnată-miu-de-verișoară, în analiza-sinteza datelor de pe la turnătorii ce au însoțit, în mai 1942, pe numitul Viaceslav Mihailovici Skriabin, zis Molotov, la Londra, o reduce la două principii rodnice: primul, că aviația AA va bombarda orășenii Germaniei, dar nu și căile ferate de acces spre centrele de exterminare holocaustică; al doilea, că deschiderea celui de-al doilea front în Europa se va face de o așa manieră încât *majoritatea lagărelor naziste să revină lui Stalin*, încât mediatic să se sublinieze, cu o mare percutanță imagistică, că caracterul eliberator al Armatei Roșii este indiscutabil nu numai pentru româno-bulgari, ci și pentru seminții cu aristocrații solide, ca a ungurilor, cehilor, polonezilor...

– Si cini mh' rrog domniei tale, sări acuzatorul public procuror al norodului Ivan-Jan Enache, sunt acești inconștienți sssppioni antisovietici?...

– Așii aviației noastre, răspunse cu demnitate românul, anume Stiopa Dabijian, Piotr Hulpev și Dmitri Iovanovici Supenko! Cari au pilotat cu măiestrie, e drept că antrenați sub comanda unui general/ mareșal Golovanov Aleksandr, un cvadrimator de tip Poskrebîșev-8, reușind să penetreze nedetectați nu numai antiaeriana teritoriilor germane survolate nocturn, ci și, ziua-n amiaza mare, radarul britanic, atât de coastă cât și londonez!

– Acești trei idealiști, își aminti deputatul senator Coriolan Gorilan Pigu, trăgându-se de barba-i gruzină, căci adormise cu microfonul Dumei în ea, din câte știu *eu* din domiciliul lor forțat de la Olguța, Cocuța și Nunuța, s-au prezentat *în împrejurimile Moscovei* pe 21 iunie 1941, pi racoari, pă-nserat, când peisajul atinge sublimul, în semnificația sa de suport al patriotismului, dacă în genere gigapopoare ca americanii, englezii și rușii, cari s-au lățit peste măsură, au a apăra aceeași noțiune di *patrie* ca indienii Cheyenne, burii sau cecenii. Poate și... alții, aș zice, dacă n-aș învenina brusc atmosfera internațională, dar eu comit numai gafe de om senil, care nu-și amintește nici în prezent din al cui ordin au fost parașutați: Stelică la Bliniaia, Mitică la Dalnaia și Petrică Hulpe, cel mai baftangiu din ei, la Sokolovka, unde-i și lac, de-a putut zilnic da la pește, o specie iakută fără grăsime, obișnuindu-se de la o franțuzoaică – că cazarea a inclus și franțuzoaice cominterniste la toți – să-l consume crud, după obiceiul siberian, cu

puțin usturoi și cu puțin câte puțin dintr-o sticlă de vodcă genuină.

– Da, originală! Kirsch! ricană Mircea Focșăneanu. Acești trei bravi și înțelepți români au cerut, insistent, să fie primiți de tovarășul Führer al Comisarilor Poporului și au avut acea inteligență sclipitoare a omului de informații televizat, că ei n-au mai anunțat Kremlinul că, la noapte, începe agresiunea româno-germano-finică, intuind că analiștii căgăbăului îi vor trata de provocatori, de ațâțători, de pescăruși în ape tulburi, poluate, ci au transmis doar Mesajul Forțelor de Opoziție, integral extraparlamentare, pentru că funcția legislativă și-o asumase autoritar și expeditiv executivul, – cum că România este posibil, mai devreme sau mai târziu, să facă Război Sfânt pentru Reîntregirea Moldovei, așa cum a fost ea sub Duca-Vodă sau poate sub Ginghis-Han, rămâne-va de văzut, adică până la calea ferată Minsk-Smolensk, la nord de mlaștinile nefolositoare ale Pripeatului, excelente însă pentru a împlânta granit cu deținuți, pentru un Rareșburg ce-ar rivaliza cu Sankt Leningradul, însă tovarășul Stalin să nu se supere prea tare, deoarece România Regală, spre deosebire de România Republicană care când abandonează ceva părăsește cu totul, este extrem de flexibilă decizional și, precum în trecutul război a oscilat între Reîntregire la Vest și Reîntregire la Est, la fel va proceda și acuma: concret, noi începem răzbelul ca aliați ai naziștilor, dar dacă totalitarismul marxist-leninist se va dovedi a fi mai tare ca cel hitlerist și bolșevicii răzbesc pân' la Nistru și Siret, noi n-avem nimic de obiectat, la convorbiri pe la Cairo, să ne alăturăm volte-face Armatei Roșii în sens contrar, adică vienez! Pentru Ardeal și Pocuția.

– Cu alte cuvinte, își scoase Iosif Vissarionovici pipa dintre dinți, vreți să spuneți că România ne va face doar un fel de război formal? Unul așa de formă, de ochii lumii? Cum hatmanul Ucrainei Gheorghe Duca, asupra Vienei, la 1683, când cruciatul Șerban Cantacuzino punea tunurile turcești să tragă cu paie?

– Da, ceva ușurel, măcar la început, ca o zacuscă. Ce mai contează, oftă aici cu șiretenie bărbosul Petrache Hulpe, o biată ciuchitură de țânțar, la un armăsar de elită, în cel mai avântat și spectaculos galop?

– Iaca contează, oftă și salvatorul umanității că are importanță, fiindcă se poate întâmpla ca, pe ultimii arșini până la linia de sosire, alergătorul de cursă lungă să-ntoarcă după... „ciuchitură“ căpățâna, să se împleticească și să creeze o groaznică dezamăgire tuturor celor ce vor fi mizat pe el, ca Anna Karenina, cuprinsă de emoțiile reproduse numai parțial, adică din părți, de Greta Garbo...

– Da-da-da, mai contează și țânțarul cât armăsarul. În acest sens, își aminti convingător longevivul Ministru al treburilor altora, de Externe, se va justifica și viitorul mareșal Ion Antonescu: războaiele se câștigă cu *resturi*.

– Soarta în război, surâse a Clark Gable Marius Ghizdavu didactic – Olguța, Cocuța și Nunuța neînțelegându-și deloc soții –, impune ca o Bătălie să semene cu motanul ce împarte cubul de brânză de vacă maturată la două mâțe, mușcând când de ici, când de colea și din coadă dând, până balanța e-ntr-un echilibru precar, așa și-n bătălie, linia frontului stând dreaptă între două presiuni quasi-egale... Și deodată, din poale de codru verde, țâșnesc resturile unor divizii

sfărâmate și înclină balanța Victoriei, când absolut nimeni nu se mai aștepta!

– Uniunea Sovietică, *surprinse* Stalin pe Molotov prin ideile Sale cripto-leniniste, chiar mai mult decât prin nelegiuirea de a-i primi pe cei trei răufăcători români, – ar rămâne foarte generos îndatorată României Regale, dacă guvernul militar-fascist al generalului Antonescu ne-ar face într-adevăr, cum spuneți, doar un război de florile mărului, dincolo de gălăgia ordinului trecerii Prutului neîntâmplându-se mai nimic... Pentru noi oamenii sovietici, preocupați doar de construcția societății socialiste ca antecameră a Kommunismului piscos, fiind de o importanță crucială hatârul acestei abțineri de la ostilități a României Regale, caz în care troica Dimitrov-Thorez-Togliatti ar putea propune Cominternului a se încredința bolșevicilor români, în Europa postbelică, misiuni de pază și administrație în triunghiul geopolitic de rubin Viena-Cracovia-Breslau, solicitat mereu Țarului nostru Ivan al IV-lea Cel Groaznic, întemeietor al Țarițînului (Stalingrad), de Țarul vostru Petru Rareș cel Cult, *în scopul separării preventive a masei slave de masa germană*, printr-o civilizație neutră de echilibru latin, căutător fără de țintă-n sus, de seninătate și confort...

– Pentru că, argumentă mișcând doar buzele, longevivul Molotov de-a apucat și acea Hiroshimă a incompetenței care a fost Cernobîlul, nu-i totuna dacă germanii și românii trec Prutul succesiv sau dacă îl traversează simultan!

– În caz că Armata Regală Română, lăsă de înțeles c-a înțeles Olguța Dabija, ar fi agresat de una singură, în 18 iulie 1938, statul muncitorilor și țăranilor creat de intelectuali, atunci protocolul cere ca să se jelească prin radio doar președintele lor, tov Kalinin, dând indignat din bărbuța-i fină, de geolog.

– Urmarea fiind, râse Koba aruncând în ea c-un cocoloș de pâine intermediară, că Churchill ar fi declarat că Regele Carol II e un monstru, pe americani i-ar fi lămurit Roosevelt c-așa-i, încât toată opera Reginei Maria, ale cărei bijuterii noi le-am fi restituit, poate, lui Titulescu, de nu-l destituiau, s-ar fi destrămat ca o flamură, țara sfârșind divizată și ocupată de trei-patru puteri preocupate de a reeduca norodul asupra principalelor principii democratice...

– Dar dacă Reichul, privi visătoare la Soso Cocuța, ar lovi de unul singur Armata Roșie, surprinzând-o cum e mai rău, pe poziții ofensive în Gaghizdia, dincolo de o Graniță Nouă, încă nefortificată, și *înainte* de Linia Stalin, atunci Dreptatea Zeilor cere ca gloatei să i se adreseze doar dobitocul de Molotov, pentru că el a căzut în cursa întinsă-n 1939 de Hitler, care a cedat Țările de Sus, baltice, mai mult de juma din Polonia și partea cea mai agresivă, mai dinamică, a României, doar fiindcă era obsedat ca fin artist de perspectiva ca nu cumva, după 22 iunie 1941, Armata Roșie să se sustragă Wehrmachtului, trebuind să fie căutată-n bârlog, cu lumânarea, până la Ural sau pe drumuri siberiene...

– Toată politica noastră la acest început de război, puse Iosif Vissarionovici vertical arătătorul pe mustață, făcând semn Nunuței Supeanu să tacă, este ca, pe vecie, nazismul să se demaște ca fiind AGRESORUL, pe când bolșevismul să se aureoleze ca reprezentând victima pașnică a monstrului imperialist violator... Or, de o participare finlandeză opinia publică mondială nu prea s-ar mira, căci a fost

supramediatizat războiul leningrădean din 1939-1940, dar apariția pe câmpul de luptă a **românilor** ar fi ceva cu totul nou și neliniștitor și derutant, pentru că noi am răpit Basarabia și Bucovina în iunie 1940, când analiștii lătrau doar de prăbușirea Franței și de clemența Führerului față de înghesuiții britanici de la Dunkerque.. Asta e sittuaația!.. Un avans masiv al oştirilor României Regale spre Chișinău și îndeosebi spre Cernăuții ăia – pe care Molotov i-a luat doar pentru că, Rusia lăbărțându-se mult peste limita rezonabilă a ce s-ar mai putea denumi lingvistic PATRIE, *el nu prea mai știa geografie* –, ba chiar un Ultimatum românesc, ne-ar pune în mare încurcătură și față de muncitorii din întreaga lume, și față de proprii noștri supuși!

– *Ia panimaiu,* bolborosi Nunuța. Din punct de vedere marxist-leninist, materialist istoric și dialectic gândind contradictoriul, este o deosebire nu numai cantitativă, ci și săltat calitativă, între un război drept și unul nedrept, *mojet bîti* creându-se confuzii în creierii gloatei, dacă dreptatea românească, incontestabilă, dă o culoare locală roză chiar și bolșevismului nazist agresor!

– Să lăsăm culoarea locală, roșu-violacee, mormăi cooperant pictorul de la Ziduri, dus pe la Valea Ursului în căutare de inspirație, și să privim de pe Muntele Conic tragedia în față, în ochii ei de oțel de tanc! Neonorocul nostru ca stat e că lucrurile au stat așa: Hitler lovind berbecește primul, întreaga doctrină militară stalinistă s-a prăbușit, toți comandanții dintre Linia Stalin 1939 (adevărata graniță a URSS!) și linia nouă Molotov 1940, telefonând uluiți la partid, că acum ce pms indicații le mai dă, deoarece războiul se desfășoară pe *noul teritoriu* sovietic și nu pe... al capitaliștilor, cum anticipau cominterniștii, unde se putea conta, ca sabotori, pe muncitorimea occidentală, iubitoare de ingineri incompetenți și pe intelectualitatea progresistă, *însetată de privilegii securisto-nomenclaturiste*, inclusiv un bou de mere și de pere să poată cenzura un geniu natural sau sintetic.

De fapt, această îndrăzneală de a lovi primul este cea mai mare victorie a lui Hitler, și cam singura certă, din acest Război la Răsărit. Dacă armatele Cominternului l-ar fi devansat, intacte, ele ar fi ajuns nu numai la Berlin sau la Trieste, fetelor, ci și la Madrid, Lisabona, Paris, Copenhaga și Oslo, dacă nu și la Dublin, nescăpând nici Joyce de cenzură! Dintr-o singură mișcare, Vójdiul nazist a redus considerabil libertatea de mișcare a armatelor cominterniste și, culmea culmilor! l-a deposedat prin alunecare și pe Führerul sovietic de doctrina militară, că războiul se poartă fotbalistic nu acasă, ci totdeauna în deplasare!

– Nu de doctrină militară, bombăniră Stelică, Petrică și Mitică, bine informați aviatori la fața locului, suferea Iosif Vissarionovici Stalin, ci de noutatea cu prezentarea războiului de jaf și cotropire al vârfurilor celor mai reacționare ale imperialismului german drept *Cruciadă Antibolșevică,* prezentare ce devenea credibilă, efectiv, doar din momentul în care efectivele române chiar treceau îndârjite Prutul! Ceea ce s-a și produs abia la 2 iulie 1941, răsturnând românește întreaga semnificație a celui de-al doilea măcel de dimensiune planetară, așa încât, cu părerea de rău că nu i se asociază pavlovian numele numai cu Mari Realizări, tătucul tuturor bolșevicilor și cripto-bolșevicilor a trebuit să

iasă la interval, chiar a doua zi, joi 3 iulie, și să se adreseze personal sclavilor săi, cu *frați și surori*! Spre indignarea elementelor dure din Politbirou.

Altminteri, nodul doctrinar încâlcit de români l-a despicat el repede: cum nu putea să critice nazismul fără a-și submina principiile propriului regim, **tot muncitoresc**, a pus cu nonșalanță semnul identității între hitlerism și... Țarism, iar norodul, dresat pavlovian, a înțeles *pericolul revenirii Monarhiei* cu tot cu Intelectualii ei, și s-a mobilizat în stil mare, încât anglo-americanii au scăpat din WW2 cu pierderi insignifiante, de 1-2 % față de-ale oamenilor sovietici ai lui Stalin, procente care însă nu s-au negociat deloc când l-am plimbat, noi trei ași, pe Molotov la Londra, Las Vegas și înapoi la Londra, deoarece scopul acelui voiaj a fost doar a convinge SUA să declare cândva război României Regale și să se exercite presiuni asupra Mexicului, să se alăture Aliaților în contra Axei.

Desigur, formalitatea din 6 iunie 1942, a recunoașterii de către Casa Albă a războiului declarat de regimul militar-fascist al lui Antonescu încă de la 12 decembrie 1941, nu merita o atât de primejdioasă călătorie. Miza era alta, era Mexicul, de care se ocupaseră și Eisenstein, și Troțki, și marele muralist Siqueiros David Alvaro, dacă e să ne luăm după amicul său frescar Marius Ghizdavu, care zice că jucându-se scenariul antițarist, de transformare a unui război, printr-o lovitură de stilet în spate, într-o revoluție sângeroasă, în timp ce mexicanii de elită s-ar fi jertfit, încleștați cu nemții, italienii și japonezii, o mână de bolșevici ar fi putut emana să ieie puterea ca-n Cuba, punând la dispoziția Cominternului o excelentă bază, cu resurse inepuizabile, exploatabile pentru a submina nu numai democrațiile Americii Centrale și de Sud, ci și țara țărilor, SUA!

– Eu n-am zis decât *Scheisse, Scheisse, Scheisse!* negă Marius Ghizdavu că ar fi avut el ceva cu muraliștii mexicani, cărora ca ucenic datora tot atât cât pictorului bârlădean Tonitza și sculptorului chișinăuian Plămădeală.

– Juni ostași ai țării mele! ieși atunci, cu tot cu căruciorul de olog, în fața frontului Voicu Ghizdavu, ca să le vorbească atât de vara mărășească a lui 1917, cât și de prizonieratul său, petrecut în binecuvântata Alsacie, inclusiv la Sonnenheim. Dragii mei vultani *de câmpuri*, dragii mei șoimani *de munte*! mai zise el cu referire la Corpul de Cavalerie al căpitanului Edgar Glagoveanu, care din victorie în victorie, înconjurase Marea de Azov, pe ruta Melitopol, Berdiansk, Mariupol, Taganrog, Rostov-pe-Don, Ieisk, Primorsko Ahtarski, Slavianskaia, Temriuk, Taman, Kerci, terciuind trupele cominterniste din zonă și, cu escadronul lui Căinaru întărindu-se, prin Novorossiisk, pornind la curățirea litoralului Pontului Drept până la Soci, Suhumi, Batumi și Trabzon, pentru ca desanturi dezagreabile, ca acela asupra spitalului de la Feodosia al doctorului Lecca, să nu se mai întâmple, respectiv cu referire la Divizia de Munte a colonelului Belizarie Moga, care cu o îndrăzneală inimaginabilă pentru români republicani ieșiți recent din cozi, ca maistrul Plotuna și vecinul său de palier din Blocul Demolaților, profesorul Micșunel Tomoioagă, a purces la cucerirea Caucazului, pe direcția Armavir-Sulimov, după un plan-cacialma ce l-ar fi invidiat și Hitler, colonelul Moga hărțuind cu rezervele unitățile bolșevice de la Nalcik, Alagir și

Ordjonikidze, în timp ce în acel blând sfârșit de octombrie 1942, doi din ginerii săi ar fi coborât dinspre Elbrus pe Valea Terekului până la Groznîi, ocupându-l odată cu portul Mahacikala de pe țărmul Mării Caspice, eliberând pe frații ceceni de sub jugul sovietic, un al treilea ginere, anume locotenentul Stelian Dabija, îndreptându-se, printre cei doi munți conici, Elbrus și Kazbek, spre Tbilisi, cu misiunea secretă de a cuceri Gori, orășelul natal al lui Djugașvili-Stalin, apărat de cele mai instruite și mai devotate dintre gorilele marelui cârmaci, comandate de unul Vlasik sau Vaska, își amintește Coriolan Pigu, însă Goebbels, pe 23 octombrie, când a aflat că vor românii sa se acopere de o asemenea Glorie, a intervenit la OKW, la Keitel și la Jodl, să se stopeze toate operațiunile noastre, până după ce desăvârșește Armata a 6-a Germană eliminarea de pe teritoriul Stalingradului a ultimelor rezistențe bolșevice. Și zău dacă n-a fost mai bine așa! își încheie bătrânul invalid și cronicar alocuțiunea, că dacă-i avariam urmașului lui Lenin casa Memorială sau altceva prin Gori, mânia sa ar fi trecut peste justificarea noastră cu „efecte colaterale în decursul luptelor“ și poate că ne-ar fi desființat ca popor, cum l-a și amenințat subtil Molotov pe ambasadorul Gafencu, în chiar 22 iunie 1941, cum că nu doar prin bolșevizare cu tancul, ci și-n cazul unei biruințe germane *suntem pierduți*, România Regală riscând a nu mai fi deloc, – așa s-a exprimat cel mai dur dintre staliniștii lui Stalin, copii, convocându-l pentru explicații în 24 iunie pe Grig Gafencu, ce era capuchehaie la Kremlin în vara ceea fierbinte a lui 1941...

2

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse*! binevoi a se bosumfla Grig Căinaru, ginerele Glagovenilor. Nu e adevărat că actul de demnitate regală românească de a merge cu nazismul, din moment ce, fiind vorba – de la paradigmă – de rase universal socotite coloniale <u>în Molotovia</u>, nici enormul Imperiu Britanic, nici democrația perfectă SUA n-au declarat război Cominternului, pentru bolșevizarea Estului, forțată de Armata Roșie în 1939-1940, – zău, e *fake news* din Transnistria că Trecerea Prutului în 22 iunie 1941 m-ar fi găsit pe mine în locul lui Grigore Gafencu, la Moscova, așteptând cu piele de iepure în spinare să fiu convocat abia-n 24 pentru explicații! E doar o confuzie de nume.

Scriitor progresist al Imperiului Românesc în formare și al tranziției noastre spre un statut de Mare Putere, eu Grigore Căinaru, m-am poziționat totdeauna lângă cei oropsiți, lângă norod, lângă cei mulți și umili, nu lângă căpușele din capul supraputerilor, fiind erou de erou atât la trecerea, în calitate de voluntar pe termen redus, a Prutului, cât și, la deznodământ, în calitate de pandur transferat de la Divizia Horea, Cloșca și Crișan a generalului Mihail Lascăr, la trecerea Tisei noastre, pe direcția Debrețin, Tokaj, Kraków, Wien, Wrocław pe Odra, și iată de ce, fin cunoscător al psihologiei gloatei, despre care am și scris

1681 pagini de pertinente foi de observații, din care să-mi extrag personaje, cum alți lucrători strâng informații ca cadre refolosibile unicat, mă declar absolut de acord cu opinia domnului colonel doctor harkovian Liviu Lecca, că a lovi un obiectiv atât de excentric ca Stalingradul, lungind inimaginabil ca gaia mațul comunicațiile, în loc să iei ca din oală Moscova și Leningradul, care abia așteaptă să se predea, cetăți aristocrate scârbite de vulgaritatea cekistă, este lucru cu primejdie, sfoara frontului putând a mătura de-amu planiglobul în sensul în care umblă și carul cel de aur al Soarelui dătător de lumină, ce-l adorăm din moși-strămoși cu toții...

– Cu alte cuvinte, îl privi bronzatul la Crimeia medic cu acea dragoste frățească de-l împiedicase să vaccineze pe Dora, deși subalterna ar fi achiezat fie și din plictis și stress de lazaret infect, se pune azi cu seriozitate problema ca, așa cum inversând voltajul în fața unui ac magnetic, să-și rotească direcția, așa și noi, să trebuiască a muta arma de pe un umăr pe altul, căci deja Ardealul, Ardealul ne cheamă din ce în ce mai stăruitor, însă am aici o enigmă privind modul creștin în care se va detașa trupa noastră, rurală, curată sufletește, sensibilă olfactiv, de trupa germană, cu care a împărțit și binele, și hrana, deși s-au ivit unele discuții, legate sensibil de senzația de foame patologică, din pricina omizilor din care s-a recrutat, de la Duca-Vodă și Șerban Cantacuzino încoace, clasa noastră politică, talpa țării fiind constrânsă a se hrăni *erbivor*, dotându-se cu stomacuri țărănești mari ca pentru, cel mult, mămăligă, dovleci, cartofi, fasolică și zeamă de varză, de unde și discuțiile-n contradictoriu ce-am avut ades cu camarazii nutriționiști naziști, uimiți că, la aceleași rații de concentrate, soldații hitleriști se declarau extrem de satisfăcuți, pe când răcanii regimului militar-fascist, al criminalului de război Antonescu, umblau înfometați de colo colo ca niște ovine căpiate, cu mațele cârâindu-le de exces de sucuri gastrice...

– Domnilor, potrivi din șuruburi șezutul căruciorului încât să stea comod cu coatele pe masa încărcată de hârtii incendiare Voicu Ghizdavu, fac parte din marea generație a cărei deviză însclipitoare a fost și este *Prin moarte la datorie*, fără de număr fiind cadavrele ce noi am semănat ca eroi de eroi pe toate ponoarele, boturile de deal și văgăunile, pentru a zidi conceptul de **Românie prea Mare**, un miracol ca să se pișe, iaca, pe el, generația de cărturari postceaușistă, concesionându-l gratuit, printr-o lașă tăcere, unei adunături a cărei bază de emanare se va vedea din opoziția acerbă la a se scotoci-n arhivele căgăbăului de pe-acest meleag, agitând motivația puerilă că electoratul n-are spitale!

Păi când a avut vreodată electoratul la noi ce mânca? Darmite spitale!

– Numai înainte! strânse ușurel de încheietura de bronz pe sculptorul Hurmuzacov, pistruiată și bălaie cu ochi verzi ca leușteanul, Agnieszka, să tacă. Numai și numai înainte de Duca-Vodă, în medievalitate, până s-apară lăcustele, viermii cei neadormiți, dihorii, năpârcile, birocrații, nomenclaturiștii, politicienii, analiștii și slugoii lor, capabili să-și eficientizeze spolierea inventând canțelării!

– Ah, ghicitu-mi-ai gândul conservator, nobilă Agnes de Krécy! Și un gând pios pentru delicata acuarelistă, contesa Halszka Chrzastowska, mama ta

împușcată la închisoarea din Lwów, de căgăbăul în retragere și, supraviețuind miraculos, reîmpușcată de un securist SS german „eliberator“, beat drogat dar uimit de vitalitatea rasei slave!... Ci du-te, fătuca mea! Lipsește-mi de la masa aiasta îngreunată de necurățenii agitpropiste! Plimbă-te olecuță cu Cadillacul lui Marius către Parcul Crângași, spre Rudeni, să admiri bisericuța lui Tani Damian! Lasă-ne, dară, pe noi bărbații să ne descurcăm în rahatul acestei lumi, desfigurate de bărbați pentru uzul bărbaților, fie ei și bărbați de bărbați!

Ușa scârțâi protestatar și se închise trântit, ca trapa unei curse de șobolani uleioși. Longevivul post mortem istoric privi cu suspiciune într-acolo, apoi scoase din traistă niște istorioare, niște broșuri deja îngălbenite, câteva aduse din prizonieratul pătimit în Alsacia, altele din drumeții ulterioare pe urmele eroilor de eroi de pe Marna și de la Verdun, niște albume foto, niște decupaje de ziar.

Repede constatarăm că pe masa de 12 persoane, lustruită și grea, tipică birourilor de statmajoriști, aveam mai toată colecția *La France dévastée*, din care hâtrul cronicar de la Ziduri-Pribegi extrase *Reims dévastée*, catedrală a încoronărilor nu mai puțin sacră decât aceea a Hohenzollernilor de la Kaliningrad, astăzi Sankt Kalininburg, scoasă la Felix Alcan prin 1920 de Paul Adam, frunzări ce frunzări cu degetele sale de ceară gălbuie ca gălbenușul ouălor de combinat, uită de noi și de sine, se adânci până la buricul ombilical în pagina 146, și cum toți cei din laboratorul de propagandă, comandat de unul din echipa doctorului Lecca, scriitorul Grigore Căinaru, eram exact așa cum ne redă cinematografia bolșevică a lui Dej și a lui Cea, larg redifuzată îndeosebi prin 2001, adică doamnele boieroaice inculte și curve, iar domnii – exploatatori și nemanierați și analfabeți, rânji el sinistru, scutură din căpățâna-tigvă și, cu lentoare mentală explicabilă, se puse a ne tălmăci de pe franțuzește ceva în sensul că

– Astfel, cum însuși Ludendorff a mărturisit-o, în mai 1918, *bolșevismul* din diviziile Țarului, bulucite pe frontul de vest în toamna lui 1917, devenea principalul factor activ al disoluției lor și al victoriilor Kaiserului. Expediindu-l pe Lenin de la Elveția la Petrograd (Sankt Petersburg), într-un tren nemțesc sigilat să nu se dumirească nimeni că înăuntru sunt scelerații (*dûment scellé*), cu vreo zece milioane de mărci-aur, diplomația prusacă n-a declanșat doar dezastrul iremediabil pe vecie al Rusiei, moartea Țarului și a țarismului, ci și ruina Reichului, inclusiv analog la fel în ce privește soarta Kaiserului!

– Două lucruri rezultă de aici, se scobi în nas ca țăranii și muncitorii generalul de propagandă de câmp de luptă și de câmpul muncii în spatele frontului, Horea Cloșca și Crișan Bratu, care zadarnic a încercat să se fofileze-n divizia de cadre a generalului prizonier Mihail Lascăr, *Mihail* ca Șolohov și ca Sadoveanu, niet Mihai ca Eminescu paseistul și ca Focșăneanu.

Mai întâi, se vede că încă de la Întâiul Război Sfânt, cel cântat de Grigore Căinaru în 1681 pagini mărețe, așa-zisul Război de Reîntregire a Neamului, de la 1913-1919, adică de Expansiune ca a lui Traian, zeii au hotărât *declinul simultan al civilizației nordice, germano-slave*, ridicându-se cu insistență problema acoperirii vidului de putere din triunghiul geopolitic de ametist Beciu-Cracău-

Wrocław, de către și numai de latinitatea românilor, fragilitatea Păcilor de la Versailles și din împrejurimi ținând tocmai de amatorismul june, că Clemenceau, Lloyd George și Wilson au creat, uitând ce mai hitleritate zace-n ea, o Austrie independentă, în loc s-o încredințeze, cu Ungarie cu tot, pentru monitorizare Schengen și democratizare la fața locului, singurei Puteri viguroase a momentului, aceea bazată pe sabia Armatei Regale Române recent renăscute.

Iar în al doilea rând, se confirmă cu pregnanță, că așa e cum am alarmat eu mai deasupra în amonte, anume că minimum șapte ani de la amuțirea armelor, cenzura militară încă nu trebuie ridicată complet, deoarece civilii de capul lor pot comite imprudențe cu grele consecințe răsculative sau diplomatice.

– Fiind instructiv să constatăm, dragi studenți, cum la 1920, zvâcni vioi Băluțeanu, un francuz îi servește pe tavă aliatului nostru vremelnic, Hi, confirmarea axei lozincii care l-a propulsat la putere, la el în republică și apoi în lume: legenda că resursele Kaiserului rămăseseră uriașe, arme noi urmând a fi implementate pe câmpurile de bătălie, dar... bolșevismul negermanilor a dat *o lovitură de briceag în spate* străjerilor ce păzeau Reichul spre toate azimuturile!

– De unde și în cuvântările lui Stalin, și în faptele sale, grija asta obsesivă de a controla total *spatele frontului*, și spre el, și spre noi! admise Grig. Nu încape îndoială că acești doi Luciferi omenești se citeau reciproc, se observau atent, totalitar și încruntat, ca două mirese uitate în aceeași sală de așteptare.

– Dar de ce-i numești *luceferi*? își înroși irișii ca pe niște pietre de rubin uitate pe mici boțuri de vată ca pentru urechi Ioil Borgiah.

– Nu luceferi am zis, zise că n-a zis basarabeanul cel isteț, ci luceferi *omenești*, ceea ce este cu totul altceva.

– Exact, omenești, prea omenești! se lumină la chip Halszka Chrzastowska, privind amuzată spre dumnezeiasca frumseță a baronesei Bożena Kedrzejkiewicelska, în 1937, cu care voia Marius să-l însoare pe taică-su văduv stătut, pentru a-și asigura și niște terenuri de vânătoare cu zimbri și bouri, pe colinele, păduroase pe atunci, ale Lembergului nostru de-a pururi multicultural.

– În ce privește decuplarea-descleștarea trupei noastre de a aliatului fascist, zâmbi jenat îndârjitul istoric, ce comandase în trecutul război, numit și instalat de I. Gh. Duca, Autoritatea Național-Regală pentru Cenzură Militară, unde erau concentrați o grămadă de mari scriitori, muzicieni, pictori și sculptori, cum ar fi Lovinescu, Sadoveanu, Mavrodi, Ranetti, C. Moldoveanu, N. C. Munteanu, Ion Ardeleanu, Dobrogeanu-Gherea, Ludovic Dauș, Chiru-Nanov, V. Demetrius, N. Pora, fascistul Goga, Traian Lalescu, Steriadi, Dărăscu, Ressu, Nonna Otescu, D. Cuclin, Plămădeală, Berezovski, Tonitza, Medrea, Grigore D. Constantinescu, Ghibu, Oișteanu, Golestan și alții mulți, pe care nu mi-i mai amintesc, da, Vissarion cel condamnat la moarte pentru instigare la recentul tsunami 1907 la Titu și Costești, paseistul Eminescu, parcă și Mateevici, creatorul Imnului de stat al României de Est, or mai fi fost și alții... Dar eu vreau să mă pronunț într-o problemă delicată, și nou-nouță absolut față de trecutul război, anume decuplarea-detașarea *afectivă* de aliatul pe care l-am întrebuințat, ca pe un factor-vector de

putere, să ne facem treaba la Răsărit și să mutăm simbolic, încă în timpul acestei generații, hotarul românesc între Don și Volga, rămânând în seama viitorimii a merge cu vrednicie până la Pacific și a recupera Alaska noastră, pe care rușii n-au fost în stare s-o păstreze, deși au posedat-o, asta fiind viața semințiilor în istorie, unii cresc de la o mică cetate la un continent, alții se întind două sau mai multe continente și se pulverizează, ca broscuța ceea ce s-a umflat mai tare decât putea acoperi cu substanță proprie, până a plesnit! Hă-hă-hă-hă! Ce vă adusei eu aici ca să vă propun, aste file-ngălbenite, fost-au hrana mea sufletească din prizonieratul alsacian, când m-am și căsătorit în taină cu o doamnă Frida Schlauberger, iar bieții mei băieți îmi aranjaseră mai târziu, din interese de afaceri în Galiția Mare, de la Varna pân' la Narva, s-o fac lată cu baroneasa Bożena Kedrzejkiewicelska, tot plinuță și cu ochișori tot atât de albaștri ca ai văduvei preotului din Sonnenheim, poetica mea Friederike, încât rocada n-avea niciun rost să mă complic doar pentru lățirea averii lor... Și în lupta vieții, și în războiul dintre popoare, și la nunți, cum îți faci tovarăși de călătorie fiind o adevărată artă, tot așa cum e și confruntarea dintre propagandele care izbesc pe individ!

Am, iată aici, astă fasciculă roasă de recitiri, din enormul tratat al lui Lenôtre, cel inițial, cum îmi șoptește eruditul doctor Lecca, o cercetare comandată de Institutul Strategic Francez pentru Studiul Inamicului Potențial, anume, din 1915, data ediției mele, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*, de unde extrag la întâmplare un pasaj subliniat de chiar Marius al meu, când era studinte la Belle Arte și îi trebuia o temă pentru un ciclu de xerogravuri expresioniste:

– Toți nemții degajă-emană o duhoare fetidă... Majoritatea aviatorilor azi anglo-francezi, mâine AA, anglo-americani, mărturisesc în rapoartele lor de zbor că atunci când ajung deasupra unei aglomerații urbane germane, își dau seama cu ajutorul nărilor, a analizatorului olfactiv din dotarea pilotului, că se apropie de țintă, izul specific acestui neam fiind perceput ca dezagreabil, indiferent la ce înălțime deasupra orașului s-ar efectua survolul!

– Pentru că e implicată molecula de mercaptan! Pe care o detectăm chiar în concentrație de o duzină de molecule la 20 metri cubi cât are o cameră! reveni în birou micul mare savant Raul Lecca.

– De-aia și este ea folosită de cadavre și de aragaz pentru a-și semnaliza prezența, uneori ca protest! lămuri studenta Lucreția Fotiadi, care intrase cu cheia proprie în Atelierul Modigliani din Strada Liliputanelor, crezând că Marius sau Mișu ar fi singur-singur.

– Greața și niște angoasă cât cuprinde, explicară cuminți Codin și Marin intelectualilor de propagandă ai lui Bratu, fiind total preasigurate, deoarece mercaptanii provin din alcoolul în a cărui moleculă de chimie organică oxigenul a fost substituit de sulf, de puturosul sulf, care s-a strecurat în legătura covalentă profitând de faptul că are aceeași valență doi, ca și de lipsa de vigilență a organelor chimice, tot așa cum și dușmanul de clasă se mai strecoară în rândurile parrrtidului cu p mare, în nădejdea că dacă pică regimul totalitar marxist, fiii sau ginerii săi vor conduce țara spre capitalism, corupție, trădare și prosperitate!

– *Scheisse, Scheisse, Scheisse*! făcu tăcere hamletiană hârca marelui cronicar de la Ziduri-Pribegi-Schit, scuturându-și locomotor cearșaful de firmituri. În continuare-continuare, da-voi cuvânt domnului profesor doctor și polkovnik Liviu Lecca, în scopul de a ne propune o bază teoretică serioasă pentru propagandiștii care, poate într-un an, doi, poate mai devreme, poate mai târziu, vor roboti la descârligarea trupei noastre de cea a cotropitorilor fasciști!

– Nu vă voi reține prea mult, promise doctorul, politicos ca activistul Tichie când va critica marxist vreo navetistă din sistemul sanitar al lui Dej, pe Dora Căinaru, de pilda pildelor. O să vă povestească drăcovenii deosebit de actuale și interesante, în ce privește noile trenduri în tâmpirea gloatei, invitatul nostru cinefil, Arsène-Séraphin Boisson, ale cărui relații de pioasă ucenicie la inventiva doamnă Leni Riefenstahl sunt bine-cunoscute și fotografilor noștri! Eu mă voi limita doar la a vă prezenta unele progrese ale cercetării, cu un accent mai special pe opera profesorului meu de creier, suflet și spirit, director mare la celebra *École de psychologie*, doctorul Edgar Berillon, ale cărui realizări în lămurirea hipnotismului, independenței și suveranității emisferelor cerebrale, a unor fobii neurastenice și a procedurii pur psihologice de eradicare a alcoolismului postimpresionist, cu mult succes prezentatu-le-am, de la tribuna Ateneului, unui numeros public de ambe sexe și de toate cele cinci vârste.

Dar iată că, la 1913, începe Războiul nostru de Reîntregire a Neamului, ca reper, ca starting block la înfăptuirea entuziastă a sarcinilor mărețe, trasate de Testamentul lui Petru Rareș, relativ la *a ne da după leși*, în triunghiul cultural de rubin sau ametist Cracovia-Breslau-Viena, dedublat ulterior drăcește-n negativ de lagărele Auschwitz-Dürrgoy-Dachau, dintre care, cum a dat Domnul, unele s-au dovedit viabile, au crescut și s-au dezvoltat, altele s-au ofilit și n-au ajuns la celebritate, cum se întâmplă și cu peticele de hârtie, cât niște rețete, folosite de Grigore Căinaru pentru a-și nota cele 1681 idei literare ale dumisale... Dar de ce să ne înfigem noi, ca o pană, între arieni și slavi? Răspund: *pentru a adăposti acolo Florențele și Dresdele noastre*! Ca să nu ni se mai întâmple, cu ele, ca Iașului clasic al lui Vasile Lupu, la 1650, când înfloritoarea Capitală a tuturor Moldovenilor dintre Milcov, Vistula și Don, a fost jefuită și trecută prin foc și paloș de o coaliție neverosimilă, a cazacilor cu tătarii! Eveniment care ne dă o bine anesteziată piele pregătită de sacrificiu: să nu uităm că poziția noastră față de acest război de azi rămâne aceea convenită tacit de Mihai Antonescu și baronul Manfred von Killinger, în balconul Legației Germane, la 22 iunie 1941, cum că unul din cele două totalitarisme – rămâne de văzut care-i mai crud! – va răpune pe celălalt, dar va ieși atât de ologit din încleștare, încât va fi o pradă ușoară pentru vicleana democrație AA... Numai că noi românii știm, tot din trecutul război, că se poate și altceva, mai improbabil dar nu exclus, anume descompunerea *ambelor* sisteme de reducere a ființei umane la condiția de cârnat, de sângerete, ba poate chiar de excrement, în orice caz, înțelept este ca noi, ca *moștenitori unici ai tradiției maicii noastre Roma*, să marcăm cât mai stăruitor și mai adânc, spre Asia ca și spre America, dreptul nostru geografic, de interes suprem fiind, cum am mai

spus, **Triunghiul lui Rareș**, dar nici **Triunghiul Ducăi-Vodă**, pentru care Marius Ghizdavu propune o configurație bazată pe Odessa noastră, Ialta noastră și pe gara și aerogara lui de la Gumrak, nu-i de lepădat, căci Istoria nu s-a sfârșit la 1943 și strategia zisă sadoveniană, de a cotropi uriașa țară de dincolo de negură, *strategia sudică*, meridională, caldă, încă nu ne putem pronunța dac-a suferit o cotitură a războiului sau numai o repliere, într-adevăr cam amplă, la limita ambiguității dintre strategic, artă operativă și tactic!

– Incontestabil, urmări cu atenție elogiul adus de Lecca dascălului parizian Edgar Berillon, starul cineast Arsène-Séraphin Boisson, nu mai încape vorbă că cine, din cauza Războiului Expresionist, război despărțit de Războiul Existențialist doar de o viață cât a poetului Nicolae Labiș, n-a putut urmări la 1915 memorabilele conferințe berilloniene, este vrednic de pedeapsă! Noroc, însă, că mai existau pe atunci, fie și în niște țări pustii cultural, căci a te baza pe paseistul Eminescu, cel cu capul împlântat în Medievalitate, nu-i o carte de vizită, bibliofili excentrici, ca boierul cronicar Voicu Ghizdavu, ce și-a adus din prizonieratul alsacian nu numai toată colecția *La France dévastée*, o mână feminină, poate regală, subliniind în tomul despre Reims mărturia Mariei Sainsaulieu, din april (luna cea mai favorabilă pentru terorizarea orașelor!) 1918, despre măreția greu de imaginat de către cititorul neartist sau bezbojnik, a enormei catedrale, în spectacolul de lumină roșie al incendiilor, ce devastară străvechea arhitectură din Place Royale, în dangătul sinistru al clopotelor mașinilor tot roșii ale pojărniciei, exact un an mai târziu micul Marius făcând cunoștință în lăcașul fără acoperiș, fără vitralii, cu statuia rănită monstruos a însuși Zeului Războiului, având pe cap o cască arămie donquijotească dintr-un lighean de bărbier din Salamanca și, în mâinile fumurii, un furtun din care țâșnea sânge stricat, dres cu puroi la cea mai mare presiune, cu cucută, cu absint și poate cu urină de viitor caporal austriac rasist!

– Nu numai excelenta monografie a lui Gaston d'Esgrignon Lenôtre, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*, ne încunoștință din ce în ce mai nervos domnul general de propagandă Horea Bratu, foindu-se pe scaunul neergonomic ca chinuit de hemoroizi, vă stă la dispoziție în Biblioteca Fundației Voicu Ghizdavu, transferată integral, cu soldații, de Marius și de Octavian Theodor, de la Ziduri la București, în Parcul Filipescu, în cartierul cel mai select, azi ca și mâine, cartierul I. V. Stalin, ci și opere alese de-ale eminentului doctor Edgar Berillon, obligatorii de conspectat pentru seminarizare de către agitatori, propagandiști, misionari, zvoniști și răspândaci fiind:

– *La Bromidrose fétide de la race allemande*;

– *La Polychésie de la race allemande*;

– *Comment pourrait-on un jour s' entendre avec un peuple qui sent mauvais?*

– Dar să vedem mai întâi, tovarășe surori, doctorițe, asistente, femei de serviciu și moașe, care-s *ideili prinșîpale* ale doctorului progresist Edgar Berillon, recapitulă-n spitalu' nou alde Tichie. Cine știe, să ridice două dește-n sus!...

Haideți! Nu vă sfiiți, că nici nu sunt așă multe, trii în total, mari și late!

– Prima idee, cuteză și roși gingașa pediatră Minodora Căinaru, este că urina germană e caracterizată de o toxicitate superioară celei franceze. Vreau să zic că are un coeficient urotoxic cu peste 25 % mai mare...

– Fo-ffo...arte Biiine!!! Aveți un FB de la mine. Celebrul pictor cubist comunist Picasso îmi desena deunăzi, când fusei la Congresul Intelectualilor pentru Pace de rubin, de la Wrocław Breslau, he-he, nu-n baza strategiei cu Triunghiul lui Rareș, – cum s-a constatat experimental științific îmi desena, să înțeleg și eu, ca parvenit de la coarnele și balega plugului tractat de-o vacă, că o Piseuză *germană* ucide cobaiul cu numai 30 centimetri cubi de pișat, pe când o Piseuză din stânga Rinului abia dacă realizează o performanță similară cu un volum de cel puțin o dată și jumătate mai mulți centimetri cubi din același lichid!

– A doua teză, de fapt o antiteză, se îngălbeni Dora de frică să nu greșească rătăcind printr-o tematică atât de delicată, este că excrementele de origine germană au un miros mai pătrunzător și mai persistent decât al celor de proveniență franceză!

– Absolut corect! Îndrăzneața ipoteză a doctorului Edgar Berillon fiind confirmată de toți piloții francezi și anglo-americani, care au executat misiuni deasupra așezărilor nemțești, paradoxul fiind că fenomenul nu depinde de latitudine sau de temperaturile medii anuale, aceeași duhoare manifestându-se până la stratul de ozon (spart astăzi), atât în însorita Bavarie cât și în cețoasele ținuturi teutonice, cum observă și savantul Lenôtre, cu oarecare consternare-exasperare în pesimistul său studiu, *Prussiens d' hier et d' aujourd' hui*...

– Iar a treia enigmă evidențiată de Berillon, se foi de frică să nu facă pe ea de frică Dora, fiindcă întreținuse relații sporadice cu Marius și se auzise că tocmai l-au luat la Canal, este că din punct de vedere cantitativ, fecalele deșertate de un german întrec de circa două ori pe cele ale unui francez!

– *Magna cum laude*, tovarășă Minodora! Și aș adăuga, spre cinstea vechilor cronicari pe care s-a bazat cercetătorul, că ei au notat că pe vremuri, când datorită dezvoltării insuficiente a forțelor de producție, deci și a suprastructurii ideologice, nu existau pe șleauri tăblițe indicatoare și, atunci, nici posibilitatea de a te orienta, singurul mod de a te autosesiza c-ai trecut din Germania în Franța, sau din Franța în Germania, era să constați statistic apariția unei mutații majore în ce privește volumul excrementelor, asigurându-se un raport proporțional cantitativ de 2:1, respectiv de 1:2... Ceea ce nu l-a împiedicat pe pacifistul procominternist Picasso, de-l întâlnii eu la congresul de la Wrocławul nostru, să manipuleze diferite proporții de aur pentru niște fecale de-ale sale, postbelice, când se mai rușina vremelnic să le mai vânză plutocrației americane exploatatoare, ațâțătoare la un nou război mondial...

– Nu mai puțin nostalgic întru aceeași proporție de aur, dădu din umerii angelici Agnieszka, fiind și elevul nostru Andrei Hurmuzacov, dar și al lui Falconet, al lui Pigalle, al lui Carpeaux și, într-o anume măsură, chiar al lui Berillon, în măsura în care, lecturând relatări că-n 13-15 iunie 1990, persoane sau

personalități costumate în mineri au defecat în Universitatea bucureșteană, bombardată cândva de naziștii lui Gerstenberg, a dăltuit într-un bloc funerar din marmură neagră, șterpelită de popa Tani de la un mormânt părăsit de descendenții degenerați, un splendid colac negru strălucitor ca antracitul, pe un soclu brâncușian sugerând o carte, l'oeuvre au noir, intitulată *Lăsătura SS-minerului*, fiind achiziționată în același an, de o doamnă Petacci la Bienala de la Veneția.

– Oooh, dar nu mai vorbiți de asemenea murdarlâcuri! gemu ca din tinetă sufletul tânăr, supradotat și piteștean a paralelă 45 al liceanului Raulică Lecca. Este adevărat că nu este exclus să fie probabilă o descârligare a trupelor noastre de ale Aliatului, tocmai în momentul când ele trebuia să treacă de la un război al rasei latino-germane cu rasa slavă, la un război de apărare a civilizației europene de o bolșevizare care, asemenea fascizării nazificării, își are și ea nu numai principiile ei bune, ci și *realizări* mărețe incontestabile, între care aș aminti pă a mai ochioasă diavolește pentru cheliosii complexați: virtualitatea ca, sub un despot luminat, muncitorii, țăranii, funcționarii și chiar **toți** intelectualii <u>să fie constrânși de Ssecuritate să citească cărți</u>, pe bază de Liste și indexuri gratuite, să admire picturi, să simtă necesități de a circula într-un oraș cu statui de oameni generoși, să asculte simfonii de compozitori, în genere, să se preocupe de propria introspecție la frontiera labilă a confluenței dintre autoscopie și autopsie a psihismului personal al fiecăruia! Într-o sintagmă, să se spiritualizeze la cap!

– Să fim totuși vigilenți chiar când o mai luăm la labă-n closet, privi cu lăcomie agentul sanitar activist Tichie la botișorul de copilă, nevinovată dar sud-meridional suspectă jos, al Minodorei Căinaru, cam mirat că scriitorul cincizecist, la Titu, pe navetă-n trenuri mizere, o lasă-n Câmpul Muncii când, cu veniturile lui de bestsellar stalinist, ar putea s-o țină-n puf de lebădă și de îngeri cu cravată sângerie. Noi trebuie să ținem permanent la curent corpul medical cu ce mai e reacționar, atât în arte cât și-n psihologia care le reflectă, cum tovarășul Jdanov pe tovarășul generalissim al lagărului socialismului și păcii active, al <u>luptei</u> pentru PACE, împotriva ațâțătorilor la un nou război mondial și la o nouă secetă, căci de nimic nu se teme astăzi mai tare gloata fără de partid, din care se adapă Parrtidul cu p mare și unic, decât de război, de cote, de arestări și de secetă! Asta are ea în *invaginațiunile materiei cenușii* care, așa cum demonstra o tovarășă belgiancă, la recentul Congres al Intelectualilor pentru Pace de la Wrocław Breslau Mizil, rămâne o permanentă sursă subcapilară de limbrici ideologici, dintre care se distinge, în prim plan, surrealismul lui Breton cu aprecieri estetice hilare, din care deducem că a fost odată ca niciodată, când Picasso al meu, și el prezent, i-ar fi mărturisit, interogat rău, că subiectul amintitei pânze de giulgiu al inconștientului trebuia să fie un excrement uscat, un excrement, da, din care însă anumite pături trebuie privite ca manifestând virtuți hilozoiste, fiind însă interzis să confirme și tortul însuși, hilozoismul, doctrină reacționară, cum c-ar gândi și lucrurile sau vietățile, sfidând materialismul dialectic și istoric, din care noi am învățat de la Lenin că numai pe o *anumită* treaptă de dezvoltare a materiei se conturează și conștiința, din care mulți nu s-ar zice c-o are, un excrement inepuizabil, a cărui

identificare judiciară ca atare se va confirma după ce Picasso îi va pune și muștele, cum un coafor comunist ca Montand, breton Edithei Piaf, de-o ascultă reacționarii, din care Breton zicea că văzând pânza-n evoluție a aflat nu numai că pictorul vrea să facă un excrement, ci și că lipește asta pe pânză cu regretul că, neinventându-se încă punga vidată, trebuie să facă excrementul din pensulă, neputând oferi publicului avid de originalitate experimentalistă, un autentic excrement deshidratat, și anume unul din acelea inimitabile, peste care dai în mediul rural, primăvara târziu, când copiii hămesiți ai gloatei truditoare înfulecă expropriator protocronist cireșele din livada Ghizdavilor boieri, fără a mai avea timpul socialmente necesar să scuipe toți sâmburii...

– M-am surprins, recunoscu André Breton, imaginând acele muște strălucitoare, noi-nouțe, așa cum s-ar fi priceput să le toarne din oțel inoxidabil Picasso. Totul se înveselea; nu numai că privirea mea nu-și amintea să se fi oprit asupra unui lucru în sine dezgustător, dar mă aflam în situație de libertate primitivă, primordială, spre Muntele Conic Sainte-Odile, față de care Zidurile stau ca Delphi la poale de Parnas, unde era frumos și plăcut dulce să viețuiești, printre flori sălbatice, asfodele, dafini, rugi de mure, mă afundam liber în pădure ca-ntr-un codru de simboluri și ca copilul sărăntocului în codrul de pâine intermediară, din care Stalin face cocoloașe, aruncându-și-le galant în coafeza sa, Elvira, cea răsfățată de părinți și de prieteni, nu și de Soartă, nici de Mișu.

– Și în niciun caz răsfățată de Aliați! își sfârși ideea fără s-o finalizeze Raul Lecca. Vasăzică, detalie el totuși, este indicat ca șeful Departamentului Inspecțiilor Fanfarelor și Corurilor Militare, Civile și Școlărești să ia notă de existența liedului *Îmi bate inima la Bug*, pe versuri de Sergiu Grosu, ca și de iminența compunerii altora, tot de către clavecinista Isadora Enache, logodnicu-i Sergiu potrivindu-i cuvintele, inspirate din pdf-uri downloadate dupe net:

– *Ard malurile Nistrului*;

– *Cu submarinul la asediul Sevastopolului*;

– *Am luptat în Crimeia*;

– *Cucerirăm Caucazul*;

– *Cu bastonul prin Odessa noastră*,

precum și orice alte de valoare cărți, pdf-uri sau manuscrise s-ar mai putea găsi.

– Micul domn Lecca, dragi pionieri, le mângâie și le caută de păduchi căpșoarele popa Sică, avea oarecare dreptate, intuind că latrina istoriei e mai încăpătoare decât își închipuie, în vanitatea sa de creatură, Homosapiensul. Faptul, evident pentru orice analist care a apucat să-și bea cafeaua, că musai să se prăbușească... ambele totalitarisme muncitorești e o teză greșită. Mi se pare evident. Și atunci, taică, generale Bratu, problema nu este decuplarea *afectivă* a trupei noastre de cea germană – și am impresia că supraestimați disciplina ofițerească! – ci cum Ialta mă-sii să facem să evităm, ca ura asta, pe care am sădit-o în anglo-americani, să nu se materializeze dematerializându-ne mai ceva ca bombardamentele clasice de până acum, și anume, dacă, Doamne ferește! va fi rost de să se treacă de la coventryzarea de azi, la hiroshimizarea municipiilor și

târgurilor noastre de mâine, de netăgăduit fiind ce zicea adineauri Marius Ghizdavu, la România Regală Actualități, că se va da cu bomba atomică-n Europa, nu în inima cultă a Reichului, ci peste pielea pelagroasă a galițienilor...

– Noi fiind decizional cel mai bine plasați! râse-n hohote frumușica de Elvira. Vulnerabili pe tărâm de imagine, ca *cel mai prețios aliat* al lui Hitler! Și atractivi ca Resurse petroliere și cerealiere, ca Resurse de eroi de eroi și ca Resurse de fanatism antibolșevic cel mai bine informat din Europa și din lume, datorită soțului meu, Mișu, a cărui mai atentă consultare de către Hi și Muss, respectiv de către Roosevelt și Churchill, ar fi schimbat radical harta Europei, lăsând Viena, Cracovia și Wrocławul în mâini latine-n care te poți încrede, creându-se premisele ca de la reușita strategiei rareșiste să se trăgăneze și împlinirea profeției Ducăi-Vodă, să ne infiltrăm în triunghiul obtuzunghic de jad Odessa-Ialta-Gumrak, separând masa slavă creștină de puzderia semințiilor musulmane ale Asiei, pe care numai o solidă santinelă latină pe valul Volgăi și, eventual, pe valul Donului o ar reuși stăvili, să nu mai migreze iar spre Rin!

– Ai aflat ce le delira azi, Nuțo, părințelul Damian șoimilor patriei, căutându-i în căpșoarele ciufulite cu gel mirosind a praf de pușcă? raportă prin somn Marin, șoferul. Că așa cum, sub președintele Yl, convenabil șef al opoziției e domnul Tudorică, înainte, înainte de Cea și Dej, sub dictatura militar-fascistă, era Maniu, ăla lu' care PNȚ-Borviz și PNL-Parizer, i-a ridicat la ceceu statuie de amărât, ca să râdă de el PSD-Zeamă-de-varză. Deci popește gândind, tranziția de la războiul cu fascismul sovietic la victoria împotriva socialismului hitlerist presupunea nu numai întoarcerea armelor trupei și ofițerilor, ci și aducerea Opoziției la putere, sub lozinca eliberării țării noastre de sub jugul fascist, pentru a se pune călare pe ea ăia cu Jugul Bolșevic nou-nouț, fabricat la Novokuznețk.

– Fiind pe atunci, lămuri la radio eseistul Muhală Muistu, o chestiune spinoasă nu atât decuplarea de vechiul aliat, cât acuplarea ideologică și de dosar cu noul camarad de luptă pentru de toate cele...

– Zapează, Codine! scânci isteric Lina. Nu mai poci să-l sufăr pe polihistorul ăsta ubicuu, cu ideile lui insolite, atât de diferite de-ale noastre!

– Suntem prizonieri în Uniunea Sovietică, se auzi la Radio Moscova o voce autoritară și căznită de general privat de somn cu săptămânile, este ora 17 și 10 minute, unde ne-am predat, știind că trupele române au fost lăsate în toate împrejurările de către Comandamentul german fără niciun ajutor, cel puțin până azi 16 decembrie 1942.

Comandamentul german face acest lucru intenționat, pentru a ne slăbi forțele, ca să nu putem cere niciodată cu fermitate restituirea Ardealului.

Patrioți români! Nu mai luptați împotriva fraților noștri ruși! Fiindcă trebuie să știți că teritoriul dintre Volga și Don nu a fost și nici nu va fi niciodată românesc!

– Mănânci căcat! se înroși de furie ca racul fiert căpitanul de propagandă Grigore Căinaru, privind fix spre lada ca un sicriu de copil a radioului. Dac-ai fi citit atent xeroxul *Gesta Romanorum,* achiziționat recent de crainicul sportiv

Răzvan Hristev, din Occidentul Apropiat, având o bursă soroșistă la Pesta, ai fi avut bucuria de a te familiariza cu grafia geto-dacă, însușindu-ți concomitent o mentalitate de învingător, solid sprijinită pe următoarele argumente:

– Istoria nu ni s-a sfârșit deloc. Abia începe, cu Diaspora Românească.

– Suntem nepoțeii Romei și avem la Tezaur tradiția zidirii lente de puteri multicontinentale, pornind de la o cetate mică, delimitată de cel mult 7 coline, ceea ce și explică năzuința pictorului Marius Ghizdavu ca prin relația personală, stabilită între el și Hi la Berdicev, să anexeze Liovul la România Regală.

– Astăzi păruielile teritoriale încă se mai pornesc pe bază de edicte și urice. Mâine însă, așa cum anticipează juristul Marius Ghizdavu, dreptul internațional va recunoaște doar temeiuri arheologice. Or, la sfârșitul pleistocenului, după ultima glaciațiune, singura zonă locuibilă din Europa, zicea tata că era tocmai spațiul carpato-pontic-danubian, ceea ce înseamnă că întreaga Civilizație a Omului Alb, pe această planetă, a roit de pe acest binecuvântat meleag.

– Dizentericii se topeau literalmente, cită tot Marius, deprimat și sătul de *Om*, mărturia André Ragot de la Dachau. Am văzut oameni încă zdraveni, cu nu mai puțin de 50 de scaune pe zi, sfârșindu-se rapid, fără să se poată reuși oprirea acestei diarei profuze. Mulți răceau când se duceau la WC și nu se mai puteau vindeca. Vedeai trupuri mizere agitându-se frenetic pe cele două bețe ce le slujeau de picioare, într-o cămașă aproximativă, ajungându-le adeseori până la buric, care, cu un deget în fund, lăsau să le scape, cu zgomote semnificative, urme lungi pe podea. Mulți dintre oamenii de serviciu, furioși că trebuie să spele, să spele și iar să spele, nu încetau cu înjurăturile, căci cel ce făcea în pat își murdărea vecinul, și aceasta însemna două corpuri de spălat, care, din lipsă de apă caldă, erau spălate cu apă rece, și, din lipsă de burete cu mătura. Am văzut

un bolnav ce-și spăla excrementele care îi curseseră pe picioare urinând peste ele.

– Și toată această priveliște de coșmar, arăta pictorul Elizei Alexandrescu, în căscioara din liziera cea romantică de la Pădurea Andromeda, este opera cui? A unei noi specii, înrudite cu omul renascentist, pe care Ioil Borgiah a denumit-o *Homo totenkopf*, selecția artificială ce va urma având a genera, cum în natură carnivorele își creează propriile erbivore, ca să aibă ce mânca, cu necesitate de fier stalinist, – o varietate cu bot de Moarte **Obosită**, anume acel *Homo fessus*, înrudit fesenist cumva cu omul antic, pe care-l invidiem pentru spiritualitatea ce emana, uitând că în proporție de 95 % el era un sclav trudit, mișel și nespălat!

– Mă așteptam, surâse Liz spre liziera Pădurii Andromeda, din care adierea aducea de arțar roșii frunze în necunoaștere de siropul ce s-ar putea valorifica pe piața canadiană din seva ce cutremura ațâtător tulpinile delicate, să-mi iei și acum

o atitudine imperialist-târzie și să-mi visezi de Testamentul lui Petru Rareș, de Reconstituire, de Marea Recuperare, de Lwów, de Breslau, ca și de repulsia Occidentului față de misia civilizatoare a românilor la Gurile Dunării!

– La Gurile Dunării, azi! se enervă ca pictor profesorul de desen tehnic și epùre de la Școala de Ucenici pentru țevi și Tuburi Helicoidal Sudate din Colentina Apropiată. La Gurile Donului mâine, iar poimâine la ale Volgăi! Căci în Istorie nimic nu este interzis ca în Literatură! Toate-s cu putință. Și așa și trebuie să fie. Altfel, Libertatea, chiar dacă-i doar un titlu pe-o traducere a Adrianei Bratu din Roger Garaudy cel bolșevico-stalinist doctrinar deocamdată, până va găsi mâine alți stăpâni, da, libertatea s-ar ușchi din vocabularul omenesc.

– Și care-i, nene Iancule, interogă șoimulețul Minitehnicus pe bătrânul propagandist din Ferentari, deosebirea dintre România Mare a șefului opoziției sub YL-89, față de a șefului opoziției sub AN-41?

– Deosebirea dintre domnul Tudorică și Iuliu Maniu? Nu știu!... Ce știu eu e că Mariusică, când ne-a părăsit, în toamna amară a lui 1992, nu imputa scolopendrelor cocoțate-n capul, acum Cadrilater Roșu al Țării, ales pe baza Constituției inexpugnabile, iorgovane, decât trei lipsuri: că nu militau pentru recuperarea prin orice mijloace a teritoriilor pierdute în 1940, că nu desăvârșeau Revoluția aducând pe Rege de la Versoix la mine-n Ferentari și că nu se mai declanșa odată **represiunea**, imaginată după calapodul leninist, pe *categorii* de bolșevici, în două-trei-*en* valuri de arestări, urmând a se reduce clasa socială a nomenclaturiștilor la câți erau și-n 1944 – sub o mie, după statistica lui Mișu!

– Cu alte cuvinte, făcu ochii măricei de uimire Vlad-Ion-Nicolae Enache ca potențial al doilea președinte-mântuitor din posteritatea critică a voievodului prezidențial Zahei Avăcăressi, străbunicul meu Ghizdavu înțeleg că protesta prin deștărare că *nu se făcea totul*, la 1992, pentru reînnodarea iabrașei noastre istorii cu ce-a fost anterior lui 6 martie 1945? Ce voia el să construim, ca ideal local, opus ostentativ celui de dizolvare în *uie*, o Românie Regală cumva, adică România aia prea Mare, instabilă și detestată de toți noii intelectuali?

– Absolut greșit, Alesule!... Luminăția Ta, trebuie să reții că doctrina ghizdaviană folosește aceste sintagme sacre pentru a desemna entități teritoriale disproporționat distincte: pentru propagandistul pus să taie nodul dilematic al forțării Nistrului, România *Regală* este România Regală a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, clasică, pe când România *Mare* ține mai degrabă de romantismul revoluționar al generației tale și al celor ce te vor urma, Alesule între Aleși, ea pendulând între Triunghiul ascuțitunghic *rareșian* de ametist Viena-Breslau-Cracău și triunghiul obtuzunghic de jad Odessa-Ialta-Gumrak, al strategiei de expansiune *ducală*, în acest sens admirând, tot numai eu, subtilitatea analiștilor noștri ce susțin că *România are nevoie de un Putin*.

– Alelei, Marius-Marius! se alintă vitaminizat voinica farmacistă Liz, văzând în concubin atât paseistul cu capul împlântat în medievalitatea ei de femeie văduvă și retrasă din lume și război, cât și sămănătoristul romantic și retrograd, care pictor înzestrat cu enorma expresivitate expresionistă a secolului

XX, zace ca bătrânul lui Van Gogh cu fruntea-n pumnii încleștați, neștiind cum să abordeze pe hârtia de calitate proastă, postbelică, ilustrarea mărturiei André Ragot despre dizentericii de la Dachau, confruntându-se cu spusa Clarissei Honig cum că după Auschwitz și Kolîma nu se mai poate scrie poezie...

– Decât după sfărâmarea speciei umane în diferite subspecii! rânjește ca omul de tuș negru, cu pupile rubinii a laser, Ioil Borgiah de după sticla de culoare auriu-uleioasă a secăricii de secetă, băute la MAT, la filiala alexandrină a Monopolului Alcoolului și Tutunului.

– Întrebarea mea în acest pustiu piramidal, se foi Liz ca Lee Miller între cocoașele obscene ale cămilei, este dacă Marius *știa*... Pentru că eu l-am cunoscut cu privirea în 21 mai, de chiar ziua mea, abia în 1942, când mi-am condus soțul, pe Colea, la tren, în gara Sărata, fiind chemat urgent din concediu, de la vatra din Tatar Bunar, ca să ia parte la desăvârșirea asediului Sevastopolului, eșec sovietic comemorat în derâdere plănuindu-se, după 1991, o statuie poetului gruzin Iosif Vissarionovici Djugașvili, pandant și imitație celei a paseistului Eminescu, de lângă Cazinoul de la Chiustenge, ce se va ruina în tranziție, sub blestemul atâtor perdanți interbelici... Iar după ce a inspectat meterezele zdrobite de obuze ale celebrei citadele țariste, dimpreună cu mareșalul Manstein, bietul Colea al meu a plecat în Caucaz, prin Batumi sau Suhumi, în orice caz, fără să mai treacă prin Kislovodsk și fără să mai aștepte vizita Regelui Mihai în Crimeia româno-germană, oricum puțin după 4 iulie, 1942, trebuie să fi fost, când, de ziua SUA, a fost ambiția conducătorilor noștri să salutăm pe Roosevelt prin fâlfâitul drapelelor românești regale, îngemănate cu cele naziste, în briza înmiresmată tipică țărmului sudic al Crimeii, până la Ialta și Caffa...

– Eu te-ntreb, se stropși la ea anchetatorul Ion Enache, dacă *acest Colea* al tău mai *trăiește* sau nu!... Să nu-mi zici mie că nu știi nimic, c-acușica te trimit și pe tine la Canal, 60 de luni, după moșierul tău Marius Ghizdavu!

– Te chinuim pentru că mulți gușteri verzi, interveni cu un zâmbet blajin ca al lui Tichie căpitanul torționar Țyuchel Adriean, bunătatea întruchipată, – au fost dați dispăruți pe front sau și-au întocmit acte de deces false și acuma așteaptă pe americani prin munți, terorizând noua aristocrație roșie, cum odinioară Coroi și bandiții lui, care măcar erau haiduci, cum atestă baladele noastre de răzvrătire socială... Și nu te mai uita, fă, așa derutată la mine, că eu fac spirite mai de glumă sub numele de cod Pumpianski, pe când ăsta, Jan, e cam posac, sub numele de cod Jurmînski, dar așa ne-a instruit la Komsomolskaia Petliura, în celebrul lagăr de la Poltava, faimosul general de informații și torsiune Polkan Afrikanovici Putilov, pe care intoxicatul comisar Alecu Șaraga, zis Ciripoi în istoriografia noastră marxistă rolllerrrriană, îl crede una și aceeași persoană cu mareșalul Zahar Maslovici Kartotekov, nașul plutonierului Zahei Avăcăressi, da-da, așa ne-a învățat, că noi anchetatorii trebuie să umblăm în tandem, plus și minus, să ne contrazicem, ca la tembeliziuni, când e de dat iluzii gloatei că ținevas judecă, anchetează-n numele boborului pre vreun trădător din capul Țării, scoțând de la îmbuibat, mai cu răul și mai cu binișorul, diferite recunoașteri de fapte sau

învinuiri de amici care pot fi arestați și ei!

– Tovarăși securiști! prinse a jeli Eliza, deși născuse pe Irinuca din stirpea ghizdaviană, fără să-l prevină pe fericitul pictor. Dacă soțul meu bun, inspectorul Colea, trăiește cumva, spuneți-mi, și mă duc la el peste munți și mări, peste gulaguri și țări! Inspector... școlar, am vrut să zic că era. Uite pe harta asta, la Tatar Bunar aveam, aici, căsuța noastră și Farmacia, una gândită să fie de ajutor răniților dacă sovieticii mai înscenează vreo răzmeriță cu cominterniști ucraineni și bulgari, sprijiniți de suprarealiștii Elveției și Franței. Iar el, Colea al meu, scump și drag, mai cu șareta, mai cu gipul inspectoratului, în calitate de revizor-șef o lua circular într-un soi de *periplu prin regiunea Odessa*, administrată și posedată de România de atunci, nu Mare cât de la Elba pân' la Volga, dar Regală și măricică, de la Nistru și chiar Bug pân' la Tisa... Deci, declar că soțul meu Colea lua startul, deobicei, din Tatar Bunar spre Chirnicichi, forța gârla Cătlăbuga, intra-n Reni, băga spaima-n corpul didactic, apoi cobora pe Dunăre cu escale la Ismail, Chilia și-n poeticul venețian de lemn Vâlcov, traversa lacul Sasic până la niște învățătoare grase de la Liman, apoi lacul Alibei până la Tuzla Bugeacului, vizita minoritățile din Lebedevka, Primorskoe, Sergheevka și Bugaz, să se convingă că sunt îndeplinite toate condițiile să-și învețe limba maternă, după care abia își începea adevărata „inspecție tematică", dincolo de romanticul Liman al Nistrului, <u>în Odessa noastră, răsărită peste Moldoveanca noastră</u>, și în orășelele satelite ei, cum ar fi Ovidiopol, Ilicevsk, Crijanovka, Fontanka, Bahcisaraiskii Fontan și mai ales Dacia, după care se întorcea mereu la mine, prin Cetatea Albă, cu o mică escală, pentru câte o damigeană de vin de Șaba...

– Atunci, beliră ochii cât cepele de colhoz sovietic iarovizat anchetatorii, rezultă logic că pruncuța asta, Irinuca, e făcută cu partizanul, cu banditul!

– Nu-nu-nu! îi corectă matern doamna Eliza, fiica mea e făcută cu tovarășul Stalin și îi aparține, ca dealtfel toți copilașii Lagărului PP, al Păcii și al Proletarizării prin etatizări a unor largi categorii sociale... Da-da-da, tovarășe Jurmînski & Pumpianski, eu de trei ori da, de trei ori am fost parașutată la Salvatorul Umanității: prima dată la Kunțevo, pilotul Stelian Dabija predându-mă Valentinei Istomina, s-o-nvăț să coacă acei enormi colaci basarabeni, cu roata cărora răzeșii au impresionat adânc pe năvălitori, primindu-i cu sare la 1940, când nu sperau decât pământ ars și apă otrăvită; a doua oară – la Domodedovo, Dumitru-Iovițu Supeanu încredințându-mă-n bună stare unui băiat de pază și protocol, Vlassik, cu doi de S, adică SS parcă, misiunea mea de bun-simț femel fiind a-i strecura întrebarea provocatoare că dacă mai este o victorie, o *pobedă*, da, dacă tu ai 35 de milioane de morți, iar inamicul nici 10 la sută, din care majoritatea, cum stă scris la Biserica Doamnelor din Dresda, – victime ale bombardării populației civile de către aviația AA; și, în fine, a treia oară, circulând tot fără bilet, am fost predată de controlorul de trafic Petrache Hulpe domnului Poskrebîșev, la Sokolovka, da, unde pe malul lacului era un teren de fotbal și se antrenau pe el doi copii slavi la fizionomie, Bîșeveț și Prohaska parcă, iar în dacea mai rar vizitată se aglomerau vrafuri de dosare pentru semnat, după stagii la

Kunțevo și Domodedovo, de așteptare nesemnate, deși legi, decrete și ordonanțe de urgență apăreau cu semnătura lui Stalin, cu duiumul, dar el înțelesese din practică, din cum a crăpat de surmenaj Lenin, după zece ani de huzur la Italia și la Elveția cea bănoasă, că șpilu-n managementul dictatorial-tiranic e să nu te lași acoperit de hârtii până la sufocare, ci să ai încredere în aparatcicii cinstiți, ținuți în funcții de răspundere cu capul, scopul meu la Sokolovka fiind a-l convinge pe Poskrebîșev nu să mă introducă la Stalin, ci invers, când acesta-l va consilia, să-l îndemne să accepte ce voia Marius Ghizdavu, care mă aștepta cu-nfrigurare în dacea sa de lângă gară, la noi la Dacea, pe ruta Balta-Odessa, cu priveliște mirifică spre limanul Hagibei, grafia uzuală fiind Dacia, iar scopul uneltirilor sale fiind ca eminența cenușie a urmașului lui Lenin să accepte ca Salvatorul Umanității să-și treacă-n testament că la Sevastopol, la Sulina, la Varna, la Liverpool, la San Francisco și în orice alt port i se vor re-ridica statui, după prescrierea crimelor sale împotriva unei umanități de zgonhen, neoccidentale, *să nu fie tolerat decât un model unic de monument*, acela propus de artistul plastic valah Marius Ghizdavu, care la propunerea avocatului Băluțeanu a lucrat și pentru Vójdiul germanilor... Artist care, ca una ce-am conviețuit cu el vreme îndelungată, ȘTIU că ȘTIA, acest simplu fapt că știu, confirmând strălucit, multstimate și iubite mareșalissime Iosif Vissarionovici, principiul securistic cekist că trebuie arestată și soția, deoarece este improbabil să nu fi știut nimic de activitatea contrarevoluționară a soțului, nevasta iubitoare bănuind ea repede, din nuanțe de comportament aproape imperceptibile pentru masculi, trădări mult mai puțin importante, aproape insignifiante pentru Parrtidul unic, partidul cu p mare...

– Dragă tovarășe Stalin, îți scriu de aici de la Canalul ce cu siguranță, dacă va fi terminat, îți va purta numele mai degrabă decât pe-al veselului Dej sau pe-al ezitantului Yl, de-a ratat zâmbind prilejul de a declanșa Represiunea împotriva comunismului după lacrimiada din septembrie 1991, când Uniunea Sovietică era prea preocupată de probleme interne ca să mai protesteze la ce tactici adoptă o cvasirepublică a ei, pentru a intra-n *uie* odată cu ungurii, cehoslovacii și polonezii, deci cu Triunghiul Mișcării Rareșiste Viena-Breslau-Cracău.

Și iată de ce eu îți scriu: pentru că sunt intelectual și chiar mai mult decât această bază de soclu obligatorie, sunt și un potențial Tiran! Deși conștient că dacă nu aveau pretenții culturale, alde Muss, Hi, Lenin, Pol Pot (doctorand la Sorbona) și mai știu eu care, academician ca Cea, de aviza mai toate emisiunile la tembelizor, eu am a mărturisi o revelație de natură a-l confirma pe Marx. Nu în previziunile sale, ce umplu trei volume din *Capitalul*, decriptate recent de Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, care propune o nouă lectură a teoriilor asupra plusvalorii, ca anticipări geniale ale necesității de fier de cătușă de a se lucra cu sclavi la umanizarea grea a geologiilor sălbatice, din Norvegia până-n Labrador, ceea ce n-am anticipat că aș fi putut să-mi închipui cu putință vreodată, deși totul e cu putință la memoria de arpacaș a umanității AA.

Astăzi, deci, după ce am zdrumicat cu ciocanul și am transportat la o juma de verstă două sute de roabe de criblură din granit jurasic plesaurizat, bocind după

Eliza și Irinuca, m-a apucat de piept și mi-a gâtuit răsuflarea ca în cel mai mamiferic exces și abuz, un dor fără limite de... N-o să vă vină să credeți? Un dor de, hai să zicem 40 de minute sau chiar mai puțin, fie și un sfert, de ceas, dacă nu e permis, fie cât și un vorbitor de cinci minuțele, un dor de ce?

Un dor de a reintra în Biblioteca Academiei și a zăbovi pe incomodul scaun de fier Gheorghe Doja, cu o carte în mână.

Ei, și ce-i cu asta? veți spune ridicând din sprânceană spre Poskrebîșev, spre Vlassik, spre Molotov cur-de-fier, sau spre Valia Istomina.

ESTE! Este ceva, ceva uimitor, că sunt om, și OM este și muncitorul, și țăranul aliat cu el!

Iar dacă e rob al muncii libere, atunci acea dorință ce m-a năpădit pe mine, trebuie că-l frământă sufletește și pe el! Desigur, numai după trudă grea și extenuantă, după <u>două sute de roabe</u>, linge-ți-aș vipușca de sânge hrănitor, tovarășe Stalin, după-masa, pe la ojină!

– Asta ar fi o deviație, se miră el spre Beria, nici de stânga, nici de dreapta, ci oarecum în sus, o deviație în sus!!!

– Exact, asudă și se gudură deținutul de la Peninsula, în sus privesc și eu, frate Stalin! Zguduit că *de atâta muncă fizică, simt nevoia muncii intelectuale și a ștergerii deosebirii dintre sat și oraș!* Mirat că alții, proletarii, nu simt la fel!

– Nu te înțeleg, mărturisi mai degrabă politicos decât amuzată Liz, deloc persistent traumatizată de rafinamentul tandemului anchetator, care ordonase să le fie servită arestata fără chiloți, încât să-și caute răspunsurile cu o acută spaimă de *ce mai urmează*, spaimă echivalentă cu a soldatului care și-a terminat muniția și aude huruit de numeroase camioane americane livrate sovieticilor.

– Asupriții sunt tot oameni, Liz, și Marx e doar un împătimit de putere fără putere, când vrea să-i emancipeze *nu ca oameni*, ci ca muncitori sau colhoznici! Un nenorocit de tiran potențial, care încă din tinerețe își manifestă alienarea renascentistă față de condiția de omuleț și vrea să fie adorat ca un Titan, cum mai târziu vor impune cultele personalității lor alde Lenin și Stalin, pe la 1843, când înțeleapta aristocrație băutoare de vin din soiuri importate și pe Valea Râului Negru, și la Valea Ursului cea plină de călugări, s-a dezmeticit și a pus sub binemeritată cenzură foița de scandal *Rheinische Zeitung für Politik, Handel und Gewerbe*, de îndată ce vreun neîmpăcat adversar al bolșevicilor, ca Alecu Ghizdavu-Șaraga, zis Ciripoi în filmele lui Cea reluate sub Yl, a decriptat cum că, pe măsură ce va trece vreme pe apa Rinului, politica marxiștilor va fi de un așa salt revoluționar din prejudecăți, titanic ca și *nesimțirea nazistă de a arde oameni*, transformându-se comerțul în... extragere de COTE până la inaniție, la seminții de niște rase nemeritând evocări la tembelizor, iar meseriașele industrii ușurele vor fuziona în forja cincinală, otrăvind cerul cu combinatele industriei grele, <u>cu pivotul ei</u>, pe semicercul separând sclavii de oamenii... uniformi, <u>industria constructoare de mașini de luptă</u>, încât la 22 iunie 1941, romanticul Otto Runge al meu se bizuia pe 3648 tancuri și tunuri de asalt, din care cel puțin 1681 uzate moral, pe când incompetenții generali staliniști ai Cominternului se jucau

deja cu peste **24 000** de tancuri, dintre care 1861 T-34, plus încă unul furat în 1940 iarna de inspectorul Colea, la Tatar Bunar, în Basarabia abia ocupată, fotografiile până la ultimul șurub ajungând la Mișu la Periprava, prin niște geambași din Vâlcov. Crezi că nu știu, Liz? Eu știu totul despre tine! Numai tu te faci a nu ști cum de făcea Marx pe Titanul, punându-și odraslele, infectate ideologic de el, să-l figureze la 25 de anișori ca pe un... Prometeu, în Caucazul nostru, legat cu lănțișoare de tiparnița dezafectată, în timp ce vulturul i se dă la ficați, iar niște feseniste ale muncii, muze secerătoare ca Vera Muhina, dezaprobă încălcarea unor principii democratice chiar de către cei care le-au creat, haristocrații! Buni, vasăzică, logic hegelian, de exterminat în Gulag!

– O democrație, îl ceartă pe amant cu solida sa competență fundaționistă președintele potențial Muhală Muistu, ori funcționează și în condiții de criză, ori nu-i democrație neam. Cum nu a fost aia din România interbelită, subminată de intermitente stări de asediu și cenzură, o Românie interbelită-n care numai nostalgicii proști își închipuie că s-ar simți excelent, cea mai gravă deficiență fiind că ea n-a stimulat deloc formarea și creșterea unui partid comunist comparabil cu al altor popoare galițiene, care azi stau mult mai bine economic decât noi!

– Iar eu îți spun, își mesteca lent mămăliga filozoful Jean din Ferentari, că dacă alde Yl l-aducea pe Rege în 1990, valorificându-și influența de lider spiritual ce-avea atunci și asupra gloatei electorale, și asupra politicienilor cu experiență-n hrănirea ei rațională, azi *n-aveam treabă*, iar mâine, am fi avut deja aci o Românie Maaare, unind sub același sceptru Bulgaria, Serbia, Ungaria și Ucraina până-n Volga, devenind una din principalele Mari Puteri europene, invitată și la clubul industrializaților, și la clubul posesorilor de arme nucleare!

– Totul trece, observă filologul Noveanu. Vechiul nume al Volgăi era Itil sau Fitil, dar Ecaterina a II-a i-a schimbat numele, consiliată de Orwell și Jdanov, pentru ca norodul să uite de răzmerița de pe Itil a marxistului Pugaciov.

– Înțeleg, închise cu supușenie Marius-Jan Enache carnețelul, că generația mea nu trebuie să uite nicicând că spațiul nostru vital, de urmași unici ai Romei, merge de la izvoarele Dunării la gurile Volgăi, încât să privim cu interes pentru petrol, peste Marea Caspică, spre Uzbekistan și Kazahstan!

– O Mare Caspică ce ar putea deveni un veritabil lac românesc! Cum rezultă și din versetele angelice ale lui Nostradamus, adresate românilor, zâmbi ironic uscatul eseist, mare recuperator și adept al Sincronismului-dacă-ai-la-ce. Nefiind deloc obligatoriu, întru aceasta, a trece prin șapte ani apocaliptici, cum a avut revelație șeful de octogon, care a voit să se spânzure c-un otgon de cupola octogonală a Domului din Parma, după ce din cauza unui X cu Genoa sau cu Udinese, a pierdut un câștig sigur, ce-l destinase capital la o investiție serioasă, politică, un stadion, pentru fotbalul nostru din ce în ce mai incalificabil...

– Cam șmecheroasă, totuși, Liz asta! dădu din cap peste dosarul cel banal și totuși fioros învățăcelul răsucitor de informații, Ștefan Mihai Ion Liviu Enache, al lui Sergiu și al Isadorei, care semna Marius-Jan Enache sau S.M.I.L.E. sau **smile**, dar stafful îl prescurta amical Șmil, cum i-a zis nașul Liviu Lecca din prima

dată. E amuzant, ca mascul, bun de dat la tembelizor la alea nesătule, să-l tragă de toate categoriile de musculatură din dotare, la cea mai mare audiență, e puțin amuzant, puțin stressant și cel puțin mirobolant, să constați cum gagica, adică străbunică-mea, îi învârte după deget cum vrea ea, pe niște boșorogi cu experiență securistă de mare clasă, din care dacă CIA ar fi avut în același procent la norodul american, l-ar fi scutit intern-extern de mulți bandiți, care se cheamă partizani-eroi, când luptă pentru salvarea stalinismului și teroriști-fanatici când luptă pentru interese de alt sânge ideologic sau religios!

Ea, străbunica Liz, minte de îngheață apele, când declară că și-a condus soțul revizor școlar, locotenentul de geniu și fortificații Nicolae Alexandrescu, la tren, la gara Sărata, de ziua ei, în 21 mai 1942! Fiindcă cel ce pleca în acea zi spre Sevastopol, pentru a imortaliza, pe o peliculă Agfacolor, intrarea triumfală a trupelor noastre și a celor naziste în celebra fortăreață țaristă, era chiar... străbunelul! *Însuși Marius Ghizdavu*, ce petrecuse cu ea un lung concediu, chiar și Paștele, pitulați la Năpădeni, în județul Bălți, ajutând la muncile câmpului mai puțin, la vie și livezi mai mult, pe ai ei bătrâni părinți răzăși din vechime, cu *acte de proprietate* pe mai multe dealuri rămase de la vodă Alexandru cel Bun, confiscate ulterior de arhiva colhozului local imena G. I. Kotovski.

– De la inaugurarea statuii lui Stalin, recunoscu străbunicul, din cartierul bucureștean cu același nume, ale cărui retrocedări nu sunt niciodată prioritare, deoarece poporul n-are după ce bea, cum nu e o prioritate nici a scotoci-n arhive, un Stalin reprezentat călare și ținându-se de frâu într-un echilibru temerar ca de rodeo, compoziție inspirată de statuia ecvestrului Kotovski (1954) din gară de la Chișinău, un tovarăș Kotovski pe care eu, ca ofițer de cavalerie l-am străpuns cu sabia de nenumărate ori, *în războiul meu sfânt, cu totalitarismul* bolșevic, apreciat ca **mai tare** ca cel nazist, care nu-i extensibil la alte popoare decât ăla arian, un Stalinică surâzând a telenuvelă-n acel 1 Mai 1951, biata Liz, autoînsărcinată prin fraudă de la mine, cam de-atunci a evitat să mă mai vadă până mult după 26 octombrie, când a născut-o pe Irinuca, împotriva voinței mele organizând totul, eu cunoscând foarte bine din URSS realitățile marxist-leniniste de dosar și neavând niciun chef ca, devenind România Regală o cvasirepublicuță sovietică, diverși *Homo totenkopf* să facă din mine, dintr-n artist născut la Lemberg, care totdeauna am fost un *Homo solus* demn, – un împuțit de *Homo fessus*, gata de orice mârșăvie justificându-mi-o mie însumi eu c-am copii de crescut și aranjat!

Deci eu, la Canal, prizonier de război sfânt lui Dej, mă simțeam vită de muncă reflexivă, dintr-o specie nici antică, *Homo fessus*, lovită de obsolescență, nici renascentistă, *Homo totenkopf*, capabilă să-și creeze iar titanii gloata, cum mai târziu Mao, Che, Kim, Pot, Dej, Cea, dar și marile personalități totalitare emanate din ideologii de pretext biologic sau religios... Nici nu știam că Liz îmi făcuse pe furiș o fetiță, așa că i-am scris, cam în doi peri, lui Stalin, la Pravda/ Adevărul, care la ruși era ca Scânteia/ Iskra la noi, cotidianul de bază al clasei politice încă monocolore, deoarece se construia pe atunci la monolit ssocializmul și abia după ce-au acumulat șmecherii capital s-a trecut, *cu nomenclatura și*

pentru nomenclatură, la construcția kkapitalizmului pe căi pluraliste, cum ar merge Codin cu Marin pe șapte cărări, dar e tot ei fiecare-n parte, eu socotindu-mă încă de pe atunci a fi înregimentat, cum îmi sugerase bibliotecarul alexandrin Ioil Borgiah, într-o specie de avangardă, compusă din singuratici, o Constelație a Lucizilor, aici-șa, pe Pământul ista-mpuțit de mercaptanul cadavrelor, eram un *Homo solus*, un jîvoi trup, și atunci Canalul Tău inclus în Romlagul Gulagului Lagărului Ssocializmului și Pppăcii, da-da, Canalul, tovarășe Stalin, era laboratorul meu, institutul meu de antropologie, era **șarașka** mea, unde pe propria-mi piele, studiind sclavii, am descoperit

– Pornirea asta rușinoasă a sclavului, de după mult trudită zi-muncă, de a citi liste de cărți bune, un șir de anumite opere de cultură mai superioare.

– De unde și reproșul mut și încercănat, ca de îndrăgostită-nșelată ideologic, ce Marius i-l face îngâmfatului de Marx de pe zidul cantinei, ce n-a anticipat cum se vor introbăga colhozurile-n Etiopia (ca-n Ucraina Ducăi-Vodă!), face-mi-aș ceva pe tine, cum că muncitorul și țăranul ca forțe de muncă, și esențe, emulgatori de ființă umană grasă înstrăinată, nu emancipați de exploatația ciolovekului de către ciolovek, trebuiaște pe batjocorite, cu risc serios de viitoarea exploatare sclavagistă a omului de către homonoic, ci

– Nu-ți înțeleg anacolutul, Marius. Muncitorul și țăranul trebuie nimiciți?

– Da, domnule Marx, nimic nu împiedică pe omul muncii fizice, dealtfel din ce în ce mai intelectuale, să meargă de la serviciu la bibliotecă și nu la tembelizor, la netărău, la ședință sau la micuța cârciumioară!

– După cum, zâmbi seducător Elizei până și știrbul păduchios mare recuperator din Ferentari, Iancu Noveanu, chiar universitarul care le are cu cărțile din obligații profesionale, nu e intelectual dacă nu merge regulat la bibliotecă. Așa, de frumusețea ritualului! Teoria mea fiind că de-aia universitarii cripto-bolșevici scânteiază mai puțin ca un Petre Țuțea, pentru că *au memoria operativă a minții folosită drept memorie informativă*, trebuind a răspunde permanent, cu lozinci și clișee, la întrebări cretine și la sarcini administrative!

– Exact! admise că e de acord bătrânul Marius. Așa am și făcut. Numai întâmplarea m-a împins spre îndeletniciri fotografice sau de învățământul inferior preuniversitar preliceal – desen tehnic. Altminteri, nu m-aș fi sfiit să lucrez toată viața ca scormonitor de străzi, pe la firmele astea de repară perpetuu canalele și apele, concepute și realizate la o calitate porcească de către Parrtid!

– Un bolnav, zise cu milă marxist-stalinistă de el Dorothea, un bolnav care-și curăță în vis diareea scursă pe labele picioarelor urinând peste ele în vis.

– Vrei să zici, se încruntă uitatul ei găzduitor și amant, că trebuia să fiu consecvent și, săpător de canale, ca la Canal, rămânând până la pensie, așa să-mi văd de drumul spiritual, spre acele liniști seci, care te saltă din animalitatea vorbitoare a semenilor tăi de rație?... Ei bine, analiștii de sinteză, experți sau nu în războiul imagologic sau ilogic, ar fi ginit aici o formă... aristocrată de protest! M-ar fi luat la întrebări că de ce, cum, ex-aristocrat boier petrolist din cartierul I. V. Stalin, și mă complac acum în sclavie? Pentru ce atâta jeg demonstrativ!

Or, eu eram un om-cu-operă, un *Homo solus*, un ciolovek cu viață orientată, aveam un mesaj teribil de transmis Umanității, ceva de Spus, care nu putea fi bâlbâit și de alții, cum zicea și propagandistul Tichie lui Fadeev la Wrocław Breslau Mizil, că dacă boierii, moșierii și burghejii ar mai putea dactilografia, ei tot Testamentul lui Petru Rareș l-ar scrie, cu acel codicil ducal, cum că să ne protejăm de muscali ridicând un stat ucrainean, între noi și aspirațiile cominterniste spre casele de oaspeți din Dalmația și din Catalonia. Pre când, mulțumindu-se c-un terci spiritual mai sărac în emulgatori și lactoză, muncitorii și țăranii, cei vinovați prin ei înșiși că nu se duc la biblioteci, dac-ar fi putut dactilografia ca maimuțele lui Fadeev, ei ar fi zis doar ca și tătucul Stalin, care măcar li se adresa, pe când Barosanu și Frunzăverde îi ignoră până și atunci când conversează despre Fortul 13 Jilava, despre care amintește și Dostoievski, dându-i lui Alioșa Karamazov indicația prețioasă și ridicolă, că să se implice în războiul postbalcanic, să se ducă mai repede, cu sau fără Vronski, la *cazarma generalului Zosima*, adică la Jilava, mutând astfel Levantul mult spre nord, cum am mai declarat, tovarășe Jurmînski, tovarășe Pumpianski!

– Nu te poți curăța de excrementele căzute pe picioare doar urinând peste ele! căută nu fără anumite gingașe precauțiuni Clarissa Honig să-l aducă, și ea, la amara realitate că, de fapt, ȘTIA.

– Te referi la acea diaree umană aruncată de maokimismul lui Cea peste Europa, se făcu iar a nu auzi bine acuzatul anchetat, de se va fi jucat alba-neagra de către toți turiștii de la Mancha până-n Manciuria? Cât și este spațiul nostru vital latin, pe când al rușilor e pe malul stâng al Okăi, spre nord, până mult dincolo de Moscova, spre Iaroslav și Kostroma, unde scrie Noveanu c-a auzit de pe la gardieni și cea mai duioasă limbă rusă! Chiar sub Putin, urmărind televiziunile rusești, marele nostru lingvist mai poate ghici, după accent, din ce oblastie e deputatul abia afirmat la dezbaterea uriașelor probleme ale Rusiei.

– Nu, mă, eu te întreb *dacă știai*! reluă cu simplitate eseista ceea ce acuza pe filozofii americani că au primejduit siguranța națională, punând semnul identității între totalitarism și nazism, încât genocidul din Kampuchia a rămas neclasificabil, iar atacarea pe calea aerului a turnurilor gemene World Trade Center din Manhattan, de către fanatici ai unei singure cărți, n-a putut fi nici ea atribuită speciei descrise grafic ghizdavian, *Homo totenkopf*!

– Dar știa, dragă! Ce-l mai întrebi? aprinse brusc lumânărelele Despina, ieșindu-și furioasă din cele mai dulci amintiri. Cum să nu știe?! *El* să nu știe? El care m-a târât prin tot Reichul, ca un veritabil poslușnik al credinței naziste?

– Ce-am văzutără noi la München, dădu nedumerit din umerii decalcifiați eternul degenerat de la Sonnenheim, chiar că merita văzut, tovarășe Jan Adriean Țyuchel Enache! Pentru că cine le vedea, vedea până departe, daleko, dalșe, cum nu numai că o să dea la stat postavkă-n loc să facă un comerț potrivit cu nevoile, fie și curse pe picioare ale oamenilor *Homo sapiens*, așa că nu s-ar mai fi mirat, ca eseista și poeta și atitudinara Clara Honig, de samitul de la Linz, din 4-11 februarie 1938, al domnului Stalin cu tovarășii Hi și Muss, după ce la München,

la seriosul Institut für Archäologie, la 19 iulie 1937, rafinații esteți Wolfgang Willrich (pe care-l denunț totuși cu semn de întrebare), Adolf Ziegler (organizator), ca și șeful Hartmut Pistauer, pe care l-am și fotografiat cum explica unor ofițeri în ce constă degenerarea anumitei arte, au vernisat Expoziția *Entartete Kunst*, supunând la plebiscit la proști justețea artei mele moderne, în scopul epurării muzeelor (*Säubering des Kunsttempels*, cum ceruse tembelul de Willrich), – de la 8 noiembrie 1937 (aniversând a bere și puci) la 30 ianuarie 1938 (la un cincinal de guvernare național-socialistă), interesul bavarez focalizându-se însă pe o și mai și manifestare expozițional-educativă, intitulată *Der ewige Jude*, cel puțin patru sute de mii de creiere de homosapiensieni convingându-se pe bază de enunțuri, fotografii, planșe, grafice didactice, ppt și ce mai trebuie, că tocmai evreul în Europa incultă a fost, este și va fi un... distrugător de cultură!!!

Ca minisapiensian, când camaradul student presupus comandant Tudorel Băluțeanu îmi pusese-n brațe *Mon Combat*, cu un zâmbet de triumf al voinței, frumuseții și tenacității, mie părându-mi-se deja că... renascentistul pictor și arhitect știe-tot priceput la toate, Hi, ca avangardist vizionar, pur și simplu *ia la mișto însuși neamul german*, otrăvindu-l ușor cu următorul sofism straniu: că tocmai evreii, cărora am impresia că le datorăm, ca specie, cel puțin o treime din progresul maimuței credincioase-n vreun zeu, sau în mai mulți, ar fi o seminție degenerată exact în sens contrar, acela al nimicitorilor de cultură!

Era-n februarie 1934, știam totul despre URSS, când Crucile de Foc ale veteranilor WW1 testau, hm, destabilizabilitatea bietei Franțe, și am avut atunci două revelații: că trebuie, cât de curând pot, să mă duc să explorez ce mai era de explorat la Paris, *înainte de* a fi epurat nivelat, deci kaliningrădit de să-și piardă-ntr-o monotonie bloc totalitară șarmul, și că am a studia cu toată acuratețea științifică experimentul propagandistic hitlerian – dacă un popor cult de seriozitatea celui german o mierlește-ntr-un totalitarism axat pe judecata intimidantă că evreul e un etern degenerat, idee mult mai slabă decât, totuși nu minciună, exploatația ciolovekului de către ciolovik sau decât mistica cioloviceskaia izpug de atotputernicia vreunui bog poruncitor și trăsnitor, atunci zău dacă mai merită să trăiești vreun pic! Căci e cazul borgiac ca *alte* viețăți să-și încerce puterile culturale pe acest Pământ, poate că din cai sau din șacali sau din zgomotoșii papagali sau mai degrabă din insectele colectiviste, s-ar putea să se poată ce nu a avut posibilitatea omul așa zis sapiențial ca să poată! Anume, să genereze o ființă mai degrabă conștientă de lume, de problemele ei, decât de sine!

– Adică un **homonoic**, zâmbi a râde enigmaticul geambaș de cămile din Alexandria, rătăcitor prin Stepa Calmucă doar pentru a veghea științific la comportamentul începătorilor: în a învinge, în a pierde, în a conveni o remiză.

– Pe scurt, își finișă dascălul Noveanu meditația pentru bac cu viitorul doctor avocat Șmil, adică Marius-Jan Enache, la o cișmea din Strada Rhea Silvia, colț cu Prelungirea Ferentari, mutată recent de nepmanul de vizavi deranjat de umiditatea ei, republica noastră este așa cum este, cu toate conexiunile cu România Regală obturate, numai și numai fiindcă Zeul Războiului a înclinat spre

bolșevici balanța norocului la Stalingrad! Dar, din punctul meu de vedere neclintit, Reconstituirea rămâne fezabilă, ca și Marea Recuperare, adică eu mă pronunț, dar să nu mă denunți la nimenea, zic și eu că mai bine era dacă, în istorie, pierdeam *toate* bătăliile lui Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara și Mihai Bravul, decât să ne învingă anglo-americanii ăștia, aliați cu rușii, în Războiul Sfânt, dus *și de* Antonescu, nu doar de mine și colegii mei, intelectualii!

– Nu te poți curăța, Marius, îl privi fix, mustrător, ucigător, socioloaga Emily, a lui Alex Ghizdavu și a Juliei din California, de excrementele căzute de pe inimă, pe unghiile netăiate de la picioare, urinând îndelung peste ele!

– Știu, se înclină falnicul pictor timișorean cu oarecare brutalitate spre Capela de la Sonnenheim, folosită de tac-su-n prizonierat ca grajd pentru cai de tracțiune. Nu te poți curăța decât prin foc! Botezul focului, vreau să spun.

Expresionist târziu, de fapt ultimul mare expresionist european, presimțise cumva artistul pletos din craidonul din mine că ceva groaznic și de neuitat și imprescriptibil filozofic i se va întâmpla Omului. Așa că, în amețitoarea pregătire de la Prut, de artilerie, a terenului pentru cavalcada escadronului meu din Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, în urmărirea celor 24 000 tancuri câte avea Cominternul în scopul de a ajuta muncitorii și țăranii să dezeuropenizeze bibliotecile și muzeele și arhitecturile până la Atlantic, – m-am pierdut cu firea, am uitat de tine, Clarissa, lucru cu atât mai ușor cu cât relațiile dintre noi nu erau, din vina ta poetică, foarte strict definite și încătușate.

– Rolul meu providențial păruse totdeauna să înceapă de la a-ți lăuda primele încercări lirice, pentru a sfârși la a te îndruma spre o anumită sensibilitate, aceea expresionistă, care a prevestit celălalt mare război...

– Ceea ce am putut face cu această sensibilitate de disperat eu însumi, am făcut, nu-i așa? N-am anticipat eu că simienii vor *supralicita* alinierea la nazism în ianuarie 1941, spre a obține sprijinul lui Himmler în contra lui Antonescu? Și n-am venit eu în Pieptănari să-l sensibilizez pe Meșterul Honig că anumite cartiere din Capitală ar putea fi jefuite sau incendiate? Și n-a fost numărul victimelor atunci comparabil chiar cu ce-au... realizat naziștii veritabili, pe întreg întinsul german, în scârțâitul de sticlă al nopții de 8/ 9 noiembrie 1938? Și n-am anticipat eu, iarăși, că-n Iașul aflat în sectorul *german* al Grupului de armate General Antonescu, nu-i exclus ca *în mod ritualic cumva* să fie SACRIFICAȚI, cu misticism primitiv, un mare număr din cei de-o lege cu tine, pentru ca... zeii să ajute Cruciadei noastre Antibolșevice? Nu am venit eu și i-am zis doamnei Phia să-și îndemne fratele să fie precaut? Nu?

4

– Ba da! Ai venit puțin pe la noi. Ți-ai permis să te plimbi prin București pentru că misiunea ta de fotograf serios știai că va începe abia *după* trecerea efectivă a Prutului, la 2 iulie 1941, cu scopul local de a elibera de sub cnutul bolșevic Basarabia și Bucovina, iar ca strategie indirectă, a-l constrânge, prin

apariția românilor lângă nemți, pe dresorul de gloate Stalin să se adreseze – fără a-și asocia pavlovian discursul cu noi și mărețe, epocale realizări – fraților și surorilor, cumnaților și finilor, trudiților, înfometaților și înfricoșaților oameni sovietici șiii, de fapt, Americii și Marii Britanii, să-i trimită urgent ajutoare!

Ai venit, da, ai venit, ai stat de voroavă cu bunicul Cazimir, cu mama, da, până și cu Elza, de mine nici măcar întrebând! Și pe urmă, în vâltoarea evenimentelor, m-ai uitat! M-ai dat uitării cu totul. Asta ai făcut tu, Marius!

– Asta cam așa-i, oameni buni! incoerentul pictor și amfitrion și sărbătorit din 8 noiembrie 1941 roti fața-i buhăită cu o carnație cadaverică spre noi, parcă cerând îndurare. Bineînțeles că ȘTIAM! Am citit de când eram mic, presă, cărți...

– Asta-i bună! își plesni palmele cu uimire doamna Șaraga.

– Nu, nu din *Mon Combat*! o preveni el. Și nici din acele uriașe constructe intelectuale cari au fost megaexpo-urile *Entarte Kunst* și *Der ewige Jude*, pregătitoare ale samitului virtual de la Linz, din 4-11 februarie 1938, la care Hi și Muss au primit de la Stalin Austria și Etiopia, pentru ca primul, crezându-se puternic, să facă un război păgubos, spărgând gheața pentru bolșevism în Galiția Mare, iar al doilea să familiarizeze cele zece mii de culturi africane cu o singură civilizație, cu aceea a omulețului alb, cu totalitarismul, încât să nu mai facă nimeni gât de pierderile colaterale din procesul tumultuos al colectivizării prin concentrarea familiilor înstărite în lagăre de muncă și de foamete marxist-leniniste, Agnieszka având pe urmă, la Sonnenheim, a-și exersa arta grafică pe imagini din magadanul... Korem... sau Kolîma, preluate aerian de ginerii generalului Moga, Korem – adică o Guernică în Etiopia, fato!

– Despre Foametea de dincolo de Nistru, auzind eu prima oară în anul de după neuitata noastră Încoronare de la Alba Iulia, când petrecându-mi niște zile de vară 1923 la Năpădeni, invitați în parohia sa de preotul Grigore Constantinescu cel dornic a-și reaminti cu tata ale juniei idealuri, când răscoleau ei arhivele kievene pentru a întări lupta națională, mai mult bazând-o pe documentele dușmanului decât concret vizând originalul Testamentului rareșist și a codicilului lui Ducal, aflat după o ipoteză recentă, a teologului Damian, la Căpriana, – ei, în mânuțele subțiri și albe, cu gropițe infime, ale Sulamithei Lewald, eu unsprezece ani având, ea nouă, ah, am văzut pentru prima oară fotografii artistice de-ale meșterului Cazimir Honig, neștiind că a lucrat cu Heinrich Schliemann la Troia, în 1877-1878, în mare grabă, de frică să nu vină stăpânirea țaristă, care nouă ne luase Basarabia, cu patriarhalul Năpădenilor și peisaj cu tot, după cum nu știam nici că tăticul Sulamithei, doctorul Zeno Lewald era frate bun cu doamna Phia, cu mămica ta, Clara! Ades eu părăsit-am Năpădenii, s-ajung prin păduri și fânețe în Târg (ștetl) la (colonia) Vlad, pe urmele verișoarei tale de la Ieși, ca să mai văd o dată, în lumina domol moldovenească a soarelui însomnorat, acele capodopere fotografice peisagistice nemurind podurile de peste apa Nistrului, dinamitate din neîncredere reciprocă: noi temându-ne ca Armata Roșie a Cominternului, câtă vreme nu exista vreun Pact Anticomintern care să apere Europa civilizată, nu cumva să nu înceapă chiar cu România Regală, aproape ireversibile,

deznaționalizarea-rusificarea și republicanizarea-bolșevizarea alde tovii Gorki, Șostakovici, Molotov, Eisenstein, Vîșinski, Yuri Levitan, Valter Roman, Muhina și Ehrenburg; iar ei având serioase motive să ne privească bănuitor imperialismul latin-latin, mai ales în eventualitatea *descoperirii*, scotocind cekiștii prin hârtiile de valoare ale Tezaurului trimis la Petrograd, – și *examinării* fezabilității strategiei expansioniste din Testamentul lui Petru Rareș cel Mare și Cult, amendat ducal de lucidul Duca Vodă cu obiecția că, decât să ne dăm după leși în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau, mai ușor ne-ar fi nouă *să ne exprimăm recuperator* în Universalitate, cucerind și respectul Europei prin calitatea noastră de supraputere, după anexarea pașnică a Ucrainei, consolidată eventual, printr-un plebiscit, cum voia și patriotul Rakovski, care se cunoștea cu tata de la Iași, acest brav cominternist disident pierzându-se-n negura Gulagului tocmai pentru că milita, am înțeles eu aiurea, pentru o federație ungaro-sârbo-bulgaro-ucraineană, firește sub hegemonie... românească sovietică, în scopul Marii Recuperări față de Occident a decalajului în materie de minuni sociale, religioase și turistice.

Treceam podețul nesigur de sine de peste apa incertă a Culei și o căutam pe bogat buclata Sulamith prin toată colonia Vlad, copii eram noi amândoi și parcă niciodată, exceptând niște carne de cal la Gumrak, în marea încercuire de la Stalingrad, n-am mâncat ceva mai bun decât niște coajă neagră de pâine, pe care acele degete mai degrabă de pianistă au frecat, după un obicei îndelung păstrat, căci l-am întâlnit și la Salonic, în vremea zaverei, un cățel de usturoi cu miros pătrunzător, iar un Fima, octogenar nonagerial cum fi-voi eu însumi la Liov, în 10 decembrie 1999, când Europa își va asuma civilizarea României, indiferentă la rânduri-rândurile de lacrimi interlope ale incompetenților din capul Țării, și voi răsufla ușurat de obligațiile atitudinare, un bătrânel știrb și soios căruia noi ștrengarii și ștrengărițele, da, pesemne de la Efraim, îi ziceam Fima, de câte ori mă întâlnea, mă dăscălea amenințând cu degetul cu unghii netăiate, în felul următor, puțin cântat: Dinții,/ Părinții,/ Matematica/ Și gramatica!

– Am bet apă de la cinci fântâni! am replicat eu tatii, spre marele hohot de ras al gazdei, când informați de un megieș că m-ar fi zărit prin târg la Vlad, miratu-s-au foarte de capacitatea mea de a hoinări.

– Nu atât de capacitatea ta de a urmări o fată până-n pânzele albe, pufni în râs domnișoara Clarissa Honig, izbind cu călcâiele cizmulițelor lada de ofițer a marelui pictor, cât de particularitatea că suprasensibilitatea-ți de *orfan de război sfânt*, nu prin tată, ci prin mamă se cunoaște... Tu presimți multe nenorociri, încerci să sensibilizezi pe acei ce vor avea de suferit, dar... Sulamith Lewald a ta a trecut totuși Nistrul și Baraboiul, spre un Eisenstein fantomatic, al visurilor ei, voia să lucreze cu marele regizor stalinist un film la Odessa, era visul ei, la 19 ani, și din acel an hitlerist 1933, nimeni n-a mai auzit de ea!

– Pesemne, după ce au anchetat-o Țyuchel Adriean și Jan Enache, ziși Jurmînski și Pumpianski de către căpitanul Tobă, respectiv Zarski și Vorobiov de către niște informatori care semnează, cel miștocar, Nichita Lisavoi, iar cel posac, Ivan Șcerbin, – i-au întocmit, ca analiști ai microevenimentului individual ce

erau, o caracterizare avizând negativ: ca actriță, domnișoara de la Odessa, Sulamith Lewald, ar fi putut face sex cu Beria, dar nu film de artă cu Eisenstein, din motive evidente: tată nesănătos, nici ciocănar, nici țăran sărac bețiv scandalagiu găinar, plus că, la vârsta pionierească de prim interes dantesc, a întreținut relații culinare cu românul de peste Prut, bandit Marius Ghizdavu, sensibilizându-l pe toată viața la usturoi și pâine, iară nu la oțel și pâine, cum cerea partidul unic, Parrtidul cu p mare – inexact! micul pictor de 11 ani observase mizeria că *numai un singur plug* aveau coloniștii de la Valea lui Vlad.

– Ceea ce nu voia să dezvăluie doamna farmacistă Eliza Alexandrescu anchetatorilor ei, ne putea lămuri doar doamna Amelia Șaraga, era următoarea *cronologie* a principalelor ei evenimente standard, fată de răzeși năpădineni, din județul Bălți, plasa Chișcăreni fiind, zonă cunoscută pe tot întinsul Gulagului pentru colaboratorii partizanilor **antibolșevici** ce a furnizat, în 22 septembrie 1941, cu frumoșii ei ochi verzi-ruginii înșelător deloc înlăcrimați, ea conducea la gara Sărata pe revizorul școlar Nicolae Alexandrescu, bărbat falnic și viteaz, fără nimic artistic, putred, în el, om să apuce suta de ani și intrarea noastră din *muie*-n *uie*, ucis mișelește peste exact o lună de zile în Odessa-n flăcări, prin acțiunea teroristă de la Comandamentul românesc, în urma căreia Conducătorul Statului a ordonat represalii, apreciate de Andrei Hurmuzacov ca aliniate stilului nazist, fără a se mai gândi la ce va zice Istoria, și mai ales Literatura, și nici la eventualitatea ca Sculptura de la Mănăstirea Miorcani, ctitorită-n plină tranziție de frații Ghizdavu, să conțină o reprezentare a Conducătorului Statului inspirată de soluțiile tehnice adoptate de Natură pentru Sfinxul Bucegilor, care este ceea ce se spune că este doar dintr-un singur punct de vedere, nu din toate cele 360.

– Nu atât în stil nazist, protestă galițiana Agnieszka, de parcă s-ar fi gândit la enormitatea impertinenței gândirii habsburgice de a lua Moldova de Nord, la 1775, ca pe o întregire a... Pocuției, manevră întrezărită cu îngrijorare și de Ștefan cel Mare, și de Petru Rareș cel Cult, cât într-o mentalitate nazistă, total incorectă politic. Anume, identitatea de catalogare nedocumentată implicită-n conceptul de *iudeobolșevism*, bazat pe o informare lacunară, pe date crezute semnificative, cum ar fi că-n CC-ul lui Lenin israeliții ar fi fost majoritari, ca și-n guvernul adus de el la putere, sau că Biserica Armatei Țariste Mântuitoare umbla vorba c-au nimicit-o la Moscova nerusul Kaganovici, după cum Sergiu Eisenstein zor nevoie să-ntemeieze-n creierele gloatei un soi de religiune nouă, marxistă, cu Pavel Morozov la bază, ca Miel, și cu alte jertfe proletare, chiar și șugubățul primar al Sankt Leningradului, Kirov, poate, – dac-ar fi impus Stalin lui Jdanov așa ceva.

Iar dacă represaliile ordonate telegrafic se refereau, ca rețetă, la a lua viața la zece, o sută, două sute, după gradul celui asasinat, de *bolșevici*, nu de simpli cotizanți de partid, ci comisari sângeroși, cu conștiința încărcată până la al nouălea neam de crimele organizate – în numele marxism-leninismului, aplicat pe rase văzute din Vest ca un pic inferioare, de-aia ratându-l, nu cum ar fi biruitor prin lichidarea intelectualității occidentale în lagăre de reeducare de către analfabeți din sărăcime –, ei bine, tu, aspru Führer bucureștean, ordoni represalii,

comisarii ăștia sunt însă, ai dracu șmecheri, deja la adăpost în noapte și-n ceață, iar de concentrat, *lesne de găsit sunt doar evreii Odessei abandonați,* sau cei basarabeni, strânși deja, și executantul, exploatând identitatea intrinsecă formulei *iudeobolșevism,* așa de iactant formulată de Hitler, raportează mai Sus c-a executat întocmai și la timp Represaliile ordonate asupra comisarilor!

– Sarcina asumată de viitoarea doamnă Eliza Ghizdavu, privi sculptorul Hurmuzacov mult mai atent la Agnieszka decât vreodată la Isadora, nu fără inocență prefăcându-se el a nu ști de eternul concubinagiu al farmacistei și fotografului, – sarcina declasantă pentru anchetatori, era să evite atât ca ei să-i bage-n dosar bănuiala că locotenentul Colea ar fi pierit la actul terorist din 22 octombrie 1941, cel urmat de imbecile represalii asupra Odessei, ștabii staliniști fugind pe mare sau rămânând, legendă, în catacombe ca șobolanii, cât și ca să se menționeze cumva, în alt dosar, că acel fotograf care l-a identificat, din câteva zdrențe de carne de cadavru, ar fi fost tocmai locotenentul Marius Ghizdavu!

– Așa este! admise blând Clarissa. Putea veni oricând un... ordin categorial, că *toți cei* în legătură de rudenie, de prietenie sau de serviciu, cu sutele de morți de la Comandament, să fie exterminați la defrișat Siberia sau local. Or, Irinuca, abia născută și cumva atribuită în 1951(!) lui Nicolae Alexandrescu, încă mai era dependentă de mămica ei. Însă Eliza Alexandrescu se apăra și în perspectiva de a rămâne fără tătic viu, adică Marius, la fetița asta, pe care i-a făcut-o fără să-l avertizeze, în cel mai desăvârșit secret, el, un *Homo solus* socotit, nădăjduind a se fofila pe acest pământ periculos, protejat față de orice șantaj ce i-ar fi putut desfigura OPERA, mandala aia **unică**, rafinată până la adânci bătrâneți.

– Dacă anchetatorii săi cincizeciști ar fi știut că Ghizdavu chiar a participat efectiv la umplerea de spânzurători a Odessei și la evenimentele de la Dalnik, constând în incendierea așa ziselor magazii, ba chiar grajduri ale colhozului sau sovhozului, în care-au fost concentrați evrei pentru a se răspunde cu represalii la ceea ce procesul din 1946 a dovedit că nu era un act de nuanță teroristă, ci un tipic *act de război,* anume explozia banală a unei mine, la o săptămână de la ocuparea Odessei, de către „brava“ armată a criminalului de război Ion Antonescu, al Treilea om al Axei, după Hi și Muss, atunci...

– Dulce Clara, auzind-o gemu zbătându-se cu indignare artistul vizual de la Sonnenheim, nu este îndrituit a mă judeca din nou tocmai acest tov Ivan Țăpoieșu-Săracu, băutor de vișinată cu pandurul Grig Căinaru în anii bolșevizării-rusificării, fost bucătar pe la Kremlin, semnând Vanea Bednîi poeme staliniste și dejiste în Analele-haznalele româno-sovietice ale sovromliteraturii, ca pisatel de tip nou, căsătorit romantic și riscant la dosar, cu domnișoara Adriana Bratu, teribila fiică ideoloagă marxist-leninist a generalului de propagandă Horia Bratu, antonescian sadea, ceea ce nu l-a oprit apoi de la un fel de carieră diplomatică, dracu știe ce învârtind karandașul pe la reprezentanțele noastre din Asia...

– Notă! scoase acuzatorul public Vanea Țăpoieșu, săracul, dovada, dovada, documentul pornind de la care îi poruncise Jan Enache să-l înfunde pe proprietarul Atelierului botezat ostentativ *Amedeo Modigliani* în anii 1938-1940,

când guvernele Goga și Gigurtu au înțeles să jertfească relațiile cu evreii, în speranța că cele cu nemții vor fi mai protectoare pentru fruntariile României Regale, între care am fi putut să evoluăm și să ne exprimăm în UniversSal, în plurivers și în metavers, fără a mai alerga după himere triunghiulare, de lapislazuli (Viena-Cracău-Wrocław), de rubin ducal (Odessa-Yalta-Gumrack) sau de smirnă un piculeț titulesciană (Salonic-Karnak-Trapezunt), marele nostru ministru de externe conservator, prieten cu Litvinov și Romain Rolland, înțelegând încă de sub Regele Carol I cel Mare, că strategia sadoveniană de a anexa noi primii Țara de dincolo de negură, Ucraina, nu e bună măcar din considerente wilhelmin-bismarquerine de falsă marcă, ci *spațiul nostru vital pentru spiritualitate* începe de la Balcic în jos, spre Troia, Sinai și Etiopia, pornindu-se recreștinarea turcilor bizantini, reînălțarea Crucii și Tricolorului pe Sfânta Sofia, ca și pe Locurile Sfinte, odată cu împingerea treptată a arabilor în peninsula din care au năboit în matrixul mediteraneean al omului alb, al civilizației europene și globale, noi, ultimii cruciați de obârșie nobilă latină, putându-ne încrede în simpatia tuturor cetățenilor cu adevărat cinstiți, presărați de Domnul de la Mancha la Manciuria, ca și în Africa ceea, ulterior de de-musulmanizat creștinește...

– Țăpoieșule, păi, dac-a fost în criminalul război antisovietic, e criminal!

– OSTAȘI !

– Scheisse! oftă generalul de propagandă Horea Bratu, parcă scârbit de propriul cabinet. Prevăd, băi locotenent Ghizdavu, locotenent de roșiori și de cinematografiere a bătăliilor, că Războiul Sfânt va degenera-n plictisitoare anchete! Ești dat dracu.... Mai dă-te dracu! Ce atâtea poze! Ce să fac eu cu ele?

– Înțeleg, șopti Marius Ghizdavu, privind uluit spre demolatorul Narcis Moga, cu nuanța dată din umeri că pentru astfel de crime *ale omului* eu pot răspunde generic, ca *homosap* canibal căsăpitor de semeni, dar nu ca artist, înainte ca măcar istoricii noștri să aibă Muzeu funcțional, nu unul sabotat să stea *zeci de ani* în reparații capitale, cu Traian milog pe trepte și Cățeaua mereu flămândă. Înțeleg că arhivele, oricum ciuruite, rămân măr de ceartă și atunci... reacția nu poate fi decât acut Literară, nu de Belle Arte! Mă supun, înțeleg și declar că n-a existat niciodată vreo cetate țărănească Sonnenheim, în Transnistria noastră 1942, unde să fi făcut eu vreun reportaj cu Otomega, uneltind a ilustra progresul în ritm de creștere explozivă, rezultat din reintroducerea economiei noastre de piață, din reprivatizări și îndeosebi din recatehizarea BOR a populației, al cărei Dumnezeu fusese internat de Lenin și Kaganovici la complexul de sihăstrii de pe Insulele Solovki, în Marea Albă, deci în estuarul nămolos și rece a Cerc Polar al Onegăi.

– Notă!

– Evrei împușcați în Transnistria, în nu știu cât a-ntâia 1941, evacuați din Basarabia și parte din Bucovina din ghetouri până la Tiraspol și din Tiraspol,

peste Grebenic-Catargii, spre Berezovka	cca	40 000
Com. Bogdanovka, Jud. Golta	"	48 000
com. Dumancovka	"	14 000
com. Ahmecetka	"	14 000

com. Mostovoi, jud. Berezovka " 32 000
Evacuați din Nikolaev, Herson și Odessa prin etape și prin trenuri și executați de SS și parțial de jandarmi în coloniile germane Reichstat, Lichtenfeld etc.
raion Mostovoi " 150 000
La Odessa arși de vii în barăci " 10 000
La Odessa spânzurați drept represalii după explozia în clădirea comandamentului german din Odessa " 25 000
Țigani evacuați în comuna Covaliovka, raion Mostovoi, jud.Berezovka " 20 000
Ridicați și împușcați de SS la gara Trihațka " 11 500
Morți de exantimaticus " 7 000
întorși în țară " 1 500

(ss)

Indescifrabil

– Fata asta, întinse acuzator spre el degetul însângerat la bombardamentul din 4 aprilie doamna Șaraga, Marius-Marius, te-a întrebat doar dacă ȘTIAI.

– N-auziși, bre, că nu știa! se răsti țărănește Senatorul Marean Tăbăcaru, zis SMT, nostalgic ceaușist fără niciun interes să intre-n UE fără comenzile de stat pentru firme, de la niște regíi neprivatizabile din motive umanitare antișomaj. Taică-miu, celebrul avocat liberalo-țărănist traseist Coriolan Pigu, a fost un îndârjit apărător al comuniștilor, când le-au înscenatără trădătorul Iliescu, CIA, GRU, AVO și KGB procesul odios că, preaiubind România, cepexiștii s-au opus scenariului puterilor străine, să ne cotropească Timișoara și Ardealul, fiind și victime colaterale. La rândul meu, la semicentenar, bocesc pe Ioan cel fără de mormânt, mă opun istoriei contrafactuale dacă și cu parcă, și jur pe ce-am mai scump, pe Dumnezeul meu dac, creștinat mult înainte de a veni Roma lui Neron să ne ia aurul, că Eu, în 1946, ca avocat, l-aș fi apărat *din oficiu și fără niciun onorariu* pe Mareșal, obținându-i Grațierea sau măcar, ca și tata pentru cepexiștii lui de omenie, asigurându-i o sensibilă Reducere de pedeapsă, ori s-o execute la domiciliu. Fiindcă Eu nu m-aș fi lăsat așa ușor. Eu i-aș fi scris până și tovarășului Iosif Vissarionovici Stalin personal, explicându-i cum au stat lucrurile de fapt!

Fiindcă genialul Stalin, ca și eroul Ceaușescu mai târziu, sau Vlad Țepeș întrucâtva mai 'nainte, erau lideri profilactici, cărora dacă le explicai *pe înțeles* vreo primejdie, ei erau suficient de rapizi, la nivel mental informativ și la nivel neuromotor, să-și întocmească o „situație“, ca să mă exprim ca existențialistul Jean-Paul Sartre, din al cărui romantism astral s-a inspirat și poetul nostru național, la al cărui soclu, să-l prăvălească, sapă toți masonii, ca și la al marelui istoric Nicolae Iorga, care-l critica pe Kogălniceanu c-a dezrobit toți țiganii...

– Este adevărat c-ar trebui să fim mai nuanțați ca acuzatori publici, dădu imediat înapoi venerabilul Vanea Țăpoieșu-Bednîi, mai rromâni, așa cum ne recomandă cu erudiție senatorul Marean Tăbăcaru, dar președintele Comisiei Parlamentare pentru Literatură și Istorie Corectă, colegul dumisale, băiețașul meu

și al Adrianei Bratu, popularul voiajor Gogu Țăpoieșu, consilier secretar de stat comisar la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Exactitate, călătorind azi în interes de serviciu la Monte Carlo, e oricând gata, deci, să-i răspunză printr-o epigramă plină de haz, când s-o-ntoarce și ne vom revedea toți la Scroviștea!

– După Auschwitz și Kolîma, se enervă Clara Honig, nu se mai pot scrie nici epigrame...

– Și nici este permis să scrii în Pravda noastră democrată că norodul din România – să-ți bați joc așa de inteligența lui! – s-a săturat de *forma de stat monarhică*, făcând foame sub... familia Ceaușescu, izbucni Lavrentia (adică Lavinia-Stana Clătici). E destul că s-a plebiscitat la noi constituția iorgovană! A lui Tonel, cum îl alinta recent filozoful reacționar filolog Jean din Ferentari, într-o convorbire telefonică țipată la teologul surd Atanasie din Grant, al cărui trecut dubios trebuie verificat, zis și Euthanasie din Crângași, ascunzând în toate autobiografiile Linkedin cele popești c-a avut parohie BOR în împrejurimile Odessei, la Dalnik și Tatarka, slujind mai mult sufletelor moarte din nu știu ce groapă comună de vreo patru mii de victime ale enchevedeului, instituție ce nu făcea decât să pregătească oamenii sovietici pentru unitatea de monolit, atât de necesară moral, pentru purtarea cu succes, până la Berlin, a Marelui Război pentru Apărarea Patriei Staliniste și, indirect, a Occidentului progresist!

– Este adevărat, surprinse Coriolan Pigu săraca Clara ce privire miloasă rezerva ofițerului de roșiori Marius Ghizdavu, de parcă l-ar fi identificat, din acceleratul oprit la semnal, cum lopăta el dincolo de sârma ghimpată, cordon și prepeleci, clisă roșiatică la Canalul Morții, – este chiar evident, stimați colegi, că documentul care s-a produs aici, nu are autenticitate absolută, ci doar un vag conținut de... plauzibilitate, ca xerocopie de fotocopie de notă dactilografiată de către cineva foarte emoționat și cu multe greșeli la cel care a notat statistica victimelor de mână, nota dactilografiată spunând că e vorba de o însemnare descoperită după război printre notițele lui Radu Lecca, împuternicitul guvernului român în problemele evreiești, a cărui condamnare la moarte odată cu Mareșalul *nu întâmplător* s-a comutat în muncă silnică pe viață, la recomandarea premierului Petru Groza și a ministrului de justiție Lucrețiu Pătrășcanu!

– Dacă nu cumva a dat cele mai bune relații și doctorul Liviu Lecca, după ce s-a dus, în februarie 1945, la Ialta, cu Mișu, întorcându-se apoi de la Moscova cu Andrei Januarjewitsch Wyschinski, ca să-l prăvălească pe fascistul Rădescu!

– Două' j cinci de mii de spânzurați la Odessa drept represalii după explozia în clădirea comandamentului german din Odessa! izbucni într-un terifiant râs batjocoritor SMT. În primul rând că nu era comandamentul german, ci comandamentul românesc, al generalului martir Ioan Glugojanu de la Divizia 10 Infanterie, iar în al doilea rând că vreau să-ntreb și publicul telespectator, dacă-și poate imagina ce înseamnă *douăzeci și cinci de mii de spânzurați*, dacă într-un oraș mic ca Odessa noastră, dezvoltat de români, dintr-o comună românească, Moldoveanca, or fi existat atâția copaci sau stâlpi de iluminat stradal!... Două'j' cinci de mii de suflete, fraților, abia de e puhoiul ce iese pe porțile stadionului,

când are meciul decisiv pentru calificare România chiar cu Ungaria!

– De-asta, după Auschwitz și Kolîma nu se mai poate scrie poezie! privi tinerește bătrânul Marius spre maturizata sa Clariță. Pentru că există jertfe despre care decent nu se poate vorbi public, în jegoasele săli ale tribunalelor, la cârciumă sau în cel mai infect spațiu de pe fața pecinginoasă a pământului: micul la suflet ecran tv, ba chiar nici pe monitorul cui deja are calculator în Galiția Mare.

– Nu se mai poate scrie Poezie, admise expresionista, și în genere nu se mai poate scrie nimic important pentru că nu mai există public curat! E mai curată Sena decât fluxul uman ieșit din stadion, și-ți vine să te arunci în ea.

– Pentru câte crime se produc într-un filmuleț american de seară, la teveurile particulare sau la aia de stat, care le imită-n funcția anticulturală, cam de dimensiunea numerică a unei singure familii, se dumiri fulgerător bucătarul ateu Vanea Țăpoieșu-Bednîi, nu e nevoie de nicio imaginație mai presus de a unei gospodine sau de a unui bărbățel de cratiță. Dar pentru a realiza ce înseamnă *douăzeci - treizeci și cinci de milioane* de cetățeni sovietici morți, cât a jertfit Salvatorul Umanității, Stalin, pentru ca noi astăzi să putem bea liniștiți o berică după mici, deconectându-ne pașnic dinaintea tembelizorului, nu poate decât un expert foarte specializat, cum observa și Albert Camus, în cartea sa dedicată războiului bacteriologic, spre care împingeau imperialiștii, după ce s-au dumirit c-au pierdut monopolul bombei nucleare, datorită legităților obiective ale investițiilor, pe care și le permit, ca efort popular nelimitat, totalitarismele progresiste, iară nu c-au împărtășit rușilor din secrete soții Rosenberg, a căror condamnare a fost expresia cea mai reacționară a antisemitismului american!

– Complicație care s-ar fi putut evita, surâse larg SMT, de parcă se distinsese în luptele aeriene pe un biplan IAR-39 și, impresionată, partea germană i-ar fi dăruit un Junkers-87 (Stuka), dacă iresponsabila clasă politică din Wall Street ar fi studiat, de pe sacii ei de dolari, mai cu *intelligence* metodele cominternist-cekiste și s-ar fi bazat mai puțin pe o tehnică impersonală, și ceva *mai mult pe om*, pe omul infiltrat în mediul aflat în lucru, care să-ți predea informațiile cele mai valoroase cu putință, la crize, acelea chiar din mijlocul huliganilor trădători, ale golanilor și drogaților, pentru ca conducerea legitimă de partid și de stat să știe în permanență *ce au ei în cap, care este concepția lor*!

– Așa-i! Așa-i! privi cu drag la senatorul Marian Tăbăcaru senatorul Gabriel Țăpoieșu. Ba aș adăuga, ca euroatlantic ce-am voiajat enorm pentru popor, ca raportor pe problemele litigioase din manualele alternative și ca secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie *Exactă*, adică sucită pentru uzul Consilierilor de Criză, aș sugera ca, pe la Arhivele cu acces filtrat, în perspectiva pierderii frontierelor prin deschiderea granițelor, să avem ex-lucrători de informații capabili să valorifice diferite hârtii de interes, garanția azi a omului potrivit în funcția potrivită fiind, cum observă și colegul Marian, nu să ai carte de identitate, fiindcă identități îți poate furniza serviciul tehnic câte vrei, ci criteriul eliminatoriu e dacă ai expertiză adecvată, adică vechime în munca cu agentura.

– Ce mi-e aia agentură, ce mi-e agenție de turism! dădu nonșalant din

umerii rotunjori Agnieszka și dădu să treacă prin filtru, enervând pe Irina.

– Fiecare meseriaș, fiecare doctor, orice om are o sculă și de scula lui se îngrijește, sorbi cu nesaț din cofița ei cu apă rece tiraspoleanul general Pantiușa (Timofei Bodnarenko), gata să-i dea o definiție clasică, idilică. La Securitate care este scula noastră? Am spus că avem și noi o sculă. Dacă frizerul are brici, dacă strungarul are strung, am spus că noi avem informatorii noștri, să știm cum să muncim, să vedem cu cine avem de-a face. Informatorul trebuie supravegheat cu mare atenție, deoarece el vine din mediul mic-burghez, fiind încă legat de bandiți. La toți aceștia trebuie să le facem educație, să-i întrebuințăm eficient, pentru descoperirea dușmanului. Așa cum muncitorul are grijă de scula lui, așa avem și noi de informatori – și noi trebuie să avem grijă de scula noastră mult mai mult. La frizer este scula moartă, la strungar la fel, la noi este scula vie, trebuie să dăm mai multă atenție.

– Orrr, mârâi Adriana Bratu la fii-su, Gabriel-Gogu Țăpoieșu, din gura ei strâmbă ca a mă-sii cominterniste Amapola, deschisă haotic sub fruntea de delfin ca a lui tac-su, Horea, orrr, domnii mei, în lucrul cu in-forrr-mațiile astea, cu hârtiuțele care trebuie distruse ca la Berevoiești, numai o mare sculă, numai un ofițer cu mare vechime, cu străvechime, poate să se pronunțe dacă o *hârtie* este sau nu este suportul material al unui... text statistic periculos!

– Mă rog, se lumină vag Marius Ghizdavu, eu prefer, desigur, actualul sistem german, cu arhive perfect accesibile, încât fluctuația cifrelor și faptelor s-a terminat demult: și pentru călăi, și pentru victime. Nu te poți însă așeza la o discuție serioasă, despre un sistem concentrațional emanație a unui consens antibolșevic cu nazismul, fără a te referi într-un fel sau altul și la Romlag, nu neapărat ca mecanism românesc tot exterminator, cât ca instrument de răspândire a Terorii de către PCR, care *este principalul vinovat*, care *n-a voit să cedeze* din când în când, pentru ca și românii, care sunt cei mai viteji, mai drepți și mai numeroși dintre galițieni, să fi generat, după Războiul Sfânt, evenimente mondial mediatizate, ca alea de la 1956, 1968 și 1980, pentru ca să accedem și noi, în primul val, la procente decente din pib la cultură ca-n *uie*, dotându-ne cu biblioteci și arhive bogate, accesibile întru Adevăr, adică întru Marea Recuperare de a ne exprima în universal, care este concepția noastră, ce avem noi în cap, relativ la relativ puținele probleme și quizerii filosofice bazale!

– Iată de ce, reiteră moderatoarei însuși Horea Bratu, noi trebuie să alocăm 10% din pib la EduCultură, cointeresând inspectoratele județene de profil în convingerea nestrămutată că numai Istoria și Literatura pot afirma extern și intern drepturile noastre de a stăpâni iarăși Balcicul, Athosul, Ragusa, Cracovia, Viena, Breslau, Lwów, Salonic, Odessa, Königsberg sau Helsingfors, în scopul Marii Recuperări și al unei viteze comune de progres a tandemului Galia-Galiția Mare.

– Viteză imposibilă dacă Biblioteca Națională a României nu e finanțată cât să țină pasul, în digitalizare, cu Gallica a Franței. Deci: din instinct, reluă Marius, nu mă mir că atâta vreme cât nu există intenții superioare de a se cerceta genocidul româno-român, ar exista vreun interes sincer pentru ce s-a-ntâmplat în

Transnistria *noastră*, cea administrată de *noi*, asumându-ne *toate* răspunderile, inclusiv pentru fapta SS-ului sau a extremistului ucrainean în acest teritoriu al *nostru*, asumat oficial!

Cât despre problema de principiu dar secundară, dacă și printre români, o securitate ca cea nazistă ar putea găsi călăi, torționari, bestii-bestii, eu ca zek al Romlagului, fac hm! hm! iar ca pictor al Capelei Timișorenilor, înspăimântat de capacitatea bolșevismului ceaușist de *a arde oameni*, clatin din cap, ca să nu mai amintesc de *bestialitatea* miliției noi, răcnite la Jilava, asupra arestaților din Revoluție, și alături, la Măgurele, asupra arestatelor din Contrarevoluția iliesciană de la 13-15 iunie 1990, care a restaurat nomenclatura în poziția interlopă de proprietară a Neamului Românesc și a întregii Avuții Naționale!

Ca unul care am contribuit cu fotografii mult mărite, în octombrie 1942, atât la Expoziţia „România în război" din Piaţa Senatului, Senat al cărui Palat Dictatura Regală nu l-a mai construit unde-i blocul Gioconda al amicului meu Cezar Bogza, cât şi la Expoziţia Transnistriei din Piaţa Brătianu, unde-i acuma Teatrul Național de la Inter, pot oricând depune mărturie că cert, da, în Transnistria s-au petrecut, cum am mai zis, fapte care ne mânjesc și ne dezvăluie niște propensiuni întru abjecție care zac în noi oamenii și, dacă nu le scormonim măcar cu bisturiul Literaturii și Artei, dacă al Istoriei e prea moale, atunci ele defulează în barbarii hm-inexplicabile, cum ar fi să asmuți tunurile Krupp pe colibele satelor pelagroase ale flămânzilor din 1907 sau a te căca minerește în Universitate la 1990, pe urmele lui Nicolae Iorga și George Călinescu!

– Aaa, Piața, Piața Universității! înflori la chipu-i pocit Adriana Bratu, cu referire-n Coada Calului unionist, balcon la esplanada cu Statui, nu la bulevardul Intercontinentalului, jos unde-ar fi deschis frații Modigliani restaurant, la sugestia fraților Ghizdavu. Păi, în Piața Regală a Universității, ne-am cunoscut eu și cu Vaniușa al mieeu, pe 30 august 1944, rugându-l tovărășește să mă violeze repede, repede! Și m-am despărțit pe 26 mai 1946, tot cam așa, la mitingul organizat de Apărarea Patriotică, al cărei secretar general era un doctor diplomat Mezincescu, miting prin care românii, monitorizați de presa anglo-americană, au avut șansa irepetabilă de a solicita guvernului de democrație populară omorârea criminalilor de război Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Z. Vasiliu (inspectorul general al Jandarmeriei), Gheorghe Alexianu (guvernatorul Transnistriei), Radu Lecca (o rudă îndepărtată, poate, a doctorului Liviu Lecca), Eugen Cristescu (șeful Serviciului Secret Român) și un general Pantazi, în casa căruia Mareșalul cică vânduse Germaniei naziste, prin Clodius, și Insula Șerpilor, și Benzinăriile, dar Regele Mihai, la recomandarea domnilor Petru Groza și Lucrețiu Pătrășcanu, n-a satisfăcut decât parțial doleanțele la execuție exprimate de mitingiști!

– Asta a fost și impresia mea, Clara! lăcrimă brusc Marius. Că e ceva ireparabil în crimele împotriva Umanității. Ele, pur și simplu, **nu trebuie** să se producă! Dacă se produc, nu mai e nimic de făcut. Pentru că dacă s-au înfăptuit, după opinia mea de artist și om de drept cu studii de penitenciaristică la Sorbona, crimele mecanismelor totalitare... nu pot fi pedepsite! N-ai cu ce! Cum, invers, n-

ai cu ce răsplăti pe Michelangelo sau pe Beethoven sau pe Eminescu.

Eu nu zic ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, pentru că devine dezavantajos când, printr-o singură semnătură de listă de execuții, marele asasin dispune de viața a mii de oameni-număr!

Și, principial, nu văd unde să încadrezi o situație ca la Ravensbrück, unde unei deținute, ce trebuia să nască, i s-au legat picioarele, omorând-o în chinuri groaznice homosapul nostru ingenios, cu tot cu pruncul, a cărui facere o interzicea regulamentul, după cum nu prea văd, în genere, cum mai poți trăi rămânând *om* după o întâmplare ca la Bogdanovka, unde mama îți este împușcată, se trezește printre cadavrele sau mai greu răniții din groapa comună, revine la barăci și e luată ulterior și dusă pentru o nouă execuție.

Părerea mea este că un studiu atent al atrocităților secolului XX schimbă radical conceptul de om, Clara!

– Lasă tu fumurile de artist! îl sfătui ca bună anchetatoare tanti Amelia, Meli Șaraga-Ghizdavu. Știai sau nu știai? Atât să-mi spui.

– Bineînțeles că știam! Ce dracu? se enervă nepotul. Multă lume știa. Trăiam *într-un limbaj antisemit*, care cu necesitate trebuia să ducă la dezastru, după cum tot la genocid trebuia să împingă și jocul cu *ura de clasă*, iar mai 'nainte *fanatismul religios*! La atât îi ajută mintea pe oameni, asta fac!

Nu înțeleg însă de ce atâta insistență în interogația asta, dacă știam sau nu. Parc-aș fi suspect, cum că eu însumi aș fi fost implicat în cine știe ce crime!

Nu am avut cum să fiu implicat! Am umblat de colo colo, ca reporter cinematografic, ca pictor și arhitect și chiar ca proiectant de cimitire pentru eroii noștri și pentru cei germani! Altminteri, mi-e și groază să-mi imaginez...

– Eroi, dom'le? își înălță retoric a gravă nedumerire sprâncenele-i brejneviene Gogu Țăpoieșu. Pot exista... „eroi" într-un război de jaf și cotropire, lângă Germania nazistă, împotriva Uniunii Sovietice, care ducea un război drept, și contra marilor ei aliați, Anglia și America, împotriva, de fapt, întregii lumi civilizate sau măcar progresiste?

– Mă tem că da! se îndârji pictorul, văzându-l din claustrul cu mici coloane brâncovenești, al Mănăstirii Războiului Sfânt, plasate virtual la Miorcani, să se poată organiza pelerinaje și dinspre Soroca, Lemberg sau Premișlea.

– Nu pot exista asemenea eroi! determinat hotărî cu prestanța celui plimbat prin mai toată lumea, Gogu Țăpoieșu. Duuumneata ar trebui să fii înfierat așaaa, să ai o fișă-ntr-un computer și, peste tot pe unde mișuni și ce faci, dacă-ncerci ceva cumva, atunci să ți se dea operativ în cap, să ți se pună preventiv stavile-ntr-un fel sau altul, ghinion artificial, pentru că te ții numai de năsărâmbe, gafe și chiar grave deteriorări ale prestigiului partidelor legal alese, deci ne șifonezi clar imaginea externă, trădătorule, taman în clipele cele mai fierbinți din lămurirea factorilor de decizie globali, că România trebuie, logic măcar, dacă nu și din considerente lingvistice, să se integreze în structurile euroatlantice, *după* Ungaria și *înaintea* Ucrainei, orice bulversare a acestei ordini, parcă prestabilite, putând avea repercusiuni strategice imprevizibile asupra echilibrului zonal.

– Orrrice bulverrrrsare putând avea repercurrrsiuni! întări mă-sa lui Gogu, din gura-i strâmbă, Adriana Bratu-Țăpoieșu Bednîi, săraca. Repercurrrsiuni adânci, tovarășe Tichie, dacă nu-l urmărim pe acest pretins profesor de teme pentru acasă la copiii de negustori din Titu Târg, fost fotograf de bâlci și viitor, post-Canal, om de serviciu *la complex*, semn de protecție securistă sau de ajutor legionar! Fiindcă nu oricine se băga-n comerțul cel bănos socialist, socialist cu adevărat, parrradoxul rrromân fiind că capitalismul fesenist generează social-democrați mai bogați decât liberalii, fiind inadmisibil, după toate câte s-au întâmplat, inclusiv, cum sublinia și acuzatorul public șef Avram Bunaciu, săracu, în culisele procesului, semnificativa condamnarre simultană-simultană-simultană a lui Antonescu și a clicii sale cu a... tehnocraților lui Horia Sima, așa zis dispăruți, adică ascunși la imperialiști, cum ar fi Mihail Sturdza, Ioan Protopopescu, Corneliu Georgescu, Constantin Papanace, Vasile Iașinschi... Semnificativ, nu? Atât pentru a dovedi intelectualilor că regimul militar-fascist și regimul legionar sunt una, chit că s-au certat și bătut la Rebeliune, cât și pentru a lămuri masili că, dacă partidele României prea Mari Regale interbelite au sprijinit pe criminalul Antonescu, până și-n boxa acuzaților, alde Iuliu Maniu dând mâna cu el, în gemetele de oroare ale muncitorilor, plugarilor și funcționarilor cinstiți prezenți în sală, numai protecția anglo-americană oprește justiția popularrră să nu-i trimită imediat în Valea Piersicelor Plângătoare și pe precurrrsorii grupărilor PNL-Parizer și PNȚ-Borviz de azi, dar și a extremismelor viitoare de tot felul.

– Numai că o narațiune românească de după 10 decembrie 1999, rânji Gogu, nici nu-l mai interesează pe Deștărat, – prostul de Marius visând că gata, troglodiții din capul Țării vor fi civilizați cu forța de către Europa și America, tot așa cum s-au creat de către generalii pedagogi Eisenhower și MacArthur o Germanie nouă și o Japonie nouă! În schimb, se pretează obiectivul Pictorul, la a-i valorifica un enunț altui fugar de la proces, Mircea Eliade, printr-o frescă din curtea Mănăstirii Miorcani. *Întoarcerea Morților de la Stalingrad*, plutitori peste poduri metalice scheletice-n Nistru, ca-n fotografiile văzute copil în mânuțele Sulamithei Lewald, și sunt lovite cu pietre aceste „umbre vechi“, atât în sovietica gară Tiraspol, cu intrarea monumentală din trei arce înalte plagiată după gara Titu, cât și în gările relativ mai românești, ce se înșiră ca mărgelele pe-o ață până spre Focșani, unde este și linia fortificată pe care trebuia să sfârșească, în concepția bolnavă, sifilitică, a Mareșalului, acel război așa-zis *sfânt*, pentru ca-n perspectiva elementelor de totalitarism fundamentalist islamic cu care se vor confrunta americanii pe 11 septembrie 2001, acțiunea românească agresivă la Răsărit să apară cât mai odioasă cu putință! Strigător la cer, la sputnik, fiind ca de secole să te bați tu voievodal cu musulmanii și apoi să folosești sintăgmuța perdantă, odioasă, „război sfânt“, cu semnificația tăioasă că **bolșevismul** era un totalitarism *mai tare* decât cel nazist și deci doar c-o credință fanatică, comparabilă cu-a arabilor și asiaticilor ar fi putut fi domolit în voința sa de expansiune, marea întrebare rămânând dacă totuși, în 1941, Marius, care a fost pe front, ȘTIA mai mult decât Horea Bratu rămas mereu la birou până-n ziua de azi...

5

Nu știu dacă mai știi, dar comportamentul tău dur față de mine a fost întotdeauna ceva ce n-am mai pomenit de când mama, Phia, cum îi zici tu, m-a făcut, la 6 octombrie 1926... Așa că-ți poți închipui, sper, având în cap enorma-ți fantezie de artist deplin, artist în creație, artist în gândire și-n lecturi, artist în viața cea de toate zilele, adică un risipitor, cum te reflectai tu în oglinjoara minții mele de copilă zvăpăiată, căreia un domn prieten mai degrabă cu bunicul Cazimir decât cu tata, adică tu, îi găsise calități certe de poetă. Blestemate calități pe care nu le contest nici astăzi, ba chiar pot să-ți mărturisesc impresia deprimantă că niciodată n-am fost mai aproape de purul lirism decât în acei ani foarte fragezi, când am scris pagini de care nu mă voi rușina niciodată. Atunci am citit cărțile esențiale firii mele (niște plachete! poezie expresionistă din celălalt război, când genocidul a lovit doar pe armeni, în forme prea puțin emoționante ca biznis mediatic) și mi-am îngăduit vremelnic ca arta mea și viața mea să fie una!

Fără șovăire îmbrăcând o rochie galbenă, folosită la școală în rolul Ofeliei, pardon! o rochie albă, lungă, cu transparențe vagi, ca la mirese, mi-am pus o coroniță din flori albastre de hârtie zisă creponată și mi-am cusut pe piept o steluță, de bunăvoie și nesilită de nimeni, anticipând o măsură organizatorică, tipică metodicului spirit german, pe care urmașii rigidului Bach și ai riguroasului Kant din Kaliningrad au și luat-o împotriva seminției mele.

Fiind demn de remarcat jocul ironic al Istoriei, că eu mi-am pus în piept steluța galbenă, a *poetului* David, pentru a sfida un discurs antisemit ce în acel 6 octombrie 1940 îmi suna, serbând românii o lună de la declararea Regelui Carol al II-lea drept... principalul vinovat pentru sfârtecarea României de către cele două totalitarisme muncitorești, sub monitorizarea acut interesată a anglo-americanilor mizând pe o încăierare Stalin-Hitler pentru stabilirea Vójdiului dominant pe planetă... Ah! oribil îmi suna acel discurs al așa-zisei românizări a fondului locativ, a... spațiilor comerciale de apucat pe apucate apucaliptic ca-n primii ani ai Epocii Yl, a micilor noastre și chiar a marilor întreprinderi, care nu erau doar capital investit, erau și Competență, și ceva mai mult decât atât, chiar de neînlocuit, erau un ghem, un net capital de *relații*! transfrontaliere și transoceanice. Fioros îmi suna a lătrătură scheunată de haită de hiene în jurul leopardului rănit, așa percepeam acel discurs și într-o zi am înțeles că Poezia-i insuficientă, că trebuie să mă comport cu adevărat ca o cetățeancă a României Regale, că e de a mea datorie să mă exprim civic, să protestez, fie printr-un memoriu adresat Conducătorului Statului, la Președinția Consiliului de Miniștri din Calea Victoriei, vizavi de Muzeul de Științe Naturale imena Grigorie Căinaru Antipa, fie ieșind pur și simplu în stradă și manifestându-mă într-o modalitate dovedind imaginație creatoare și atrăgând factorii activi mediatic cum muștele africane un cadavru de terorist partizan sovietic rătăcit cu bombardierul său de

vânătoare dincolo de Bug și de Milcov, dincolo de Mediterana și de acea Etiopie pe care Titulescu voia să o smulgă lui Mussolini pentru a o anexa ca primă colonie românească, la Triunghiul de Smirnă Salonic-Karnak-Trabzon, unde într-adevăr e un spațiu delirant mai ferit de migrații pentru a vă dura voi pe verticală fleșele spiritualității la care se referă Marele Recuperator, căpitanul de roșiori Iancu Noveanu, în discuțiile sale cu preotul maior Tani Damian din Grant.

Însă nu Jenel și Tani vor face totul, ci tu, Marius-Marius, și nu uita că într-un fel te urăsc pentru intervenția asta în destinul meu...

Te urăsc, nu te urăsc, multă vreme m-am răsucit în așternutul tot mai mizer, multă lenjerie evreiască luând drumul frontului prin rechiziții, am mai și lăcrimat, deși nu-mi stă-n firea cea puțin băiețoasă și chiar vag dotată pentru acțiuni speciale în spatele inamicului, tot întrebându-mă dacă tu știai ce am de gând să fac și cum de, ca problemă strict teoretică privind tainele omului, a putut cineva să-mi citească și să-și traducă gândurile mele cele mai intime sau nu.

O enigmă fiind pentru mine și modul prezenței tale pe Splaiul pustiu.

Ras, pomădat, ferchezuit, într-un costum, ca de cioclu atunci gândit-am. Ca de eventual defunct, am gândit pe urmă, cunoscându-te mai bine, pe măsură ce te îndepărtai, tot mai trist și mai mut și mai pictor, de dragostea mea.

Socotindu-mă tu o copilă. Nu fără de minte, ci aș, așa, trupește, sufletește, pre când bunicul Cazimir troianul susținea opinii antice că mireasa trebuie să fie cât de tânără, iar mirele deja războit minimum zece ani, la mare distanță de Ithaca, boiul ei trebuind să fie fragil ca al dârei lacrimii lui Iov, deși nu și-n părțile genezice, pe când al stăpânului ei să arate halterofil de spătos încât să nu-ngenuncheze sub poverile vieții, sub nedreptățile sorții, sub năpastă și mai ales sub apăsarea stelară a acelei Nonfinalități strivitoare, de care-ți vorbea alexandrinul Ioil Borgiah, omule, când ai fost la Egipet, fugind din calea rusului bolșevizat mare exterminator de boieri, un rus bolșevizat ireversibil și care va mai da un Soljenițîn II, poate și mai mulți, dară un prinț Mîșkin nu, cum mi-ai apărut tu coborând surâzător din Cadillac, precum un infirmier din ambulanță.

– Vezi tu Dâmbovița asta gălbuie? mi-ai zis de sus, cu o intonație pronunțat retorică. Acest canal abject e ca diareea a aproape un milion de deținuți chinuiți de exantematicus. Și totuși, chiar în toamnă umedă și veștedă, bacovian expresionistă, nu numai în lucida iarnă, un fel de strălucire ca de smoală se așterne peste vălurele și peste minivârtejuri, putându-se oglindi destul de bine în așa mult prelungă oglindă însuși Universul, cu tot ce e mai prețios în el, acea Biosee ce evoluează tatonând explorând toate varietățile posibilului, așa că *există și civilizații care n-au mai ucis, ajunse în epoca industrială* și chiar postindustrială, oameni, homosapiensul devenind fără rupturi homonoic, adică *Homo nous*, om cu suflet, sufletist, cum l-a denumit obscurul Anaxagora, uitând că nu te poți spăla ca Heraclit în orice fel de apă dulce...

– Nu te poți spăla de excrementele căzute pe picioare urinând peste ele, am admis eu.

Și abia acum mă gândesc că poate nu numai tu, carlist convins, m-ai salvat

pe mine în acel 6 octombrie 1940, al marii demonstrații de forță din Cetatea lui Bucur Ciobanul și a lui Vlad Țepeș, când poate o sută de mii de cămășuțe verzi au defilat în fața puterii lui Antonescu și a unuia Horia Sima, care era, față de ce fusese Căpitanul, ca cum zice Iancu Noveanu de PNL-Parizer și de PNȚ-Borviz, față de Brătianu și Maniu, – precum și în fața diplomaților reprezentând pe Mu, pe Hi, pe sfera de coprosperitate japoneză, și biata Spanie împotriva bolșevizării căreia prin anticlericalism s-au jertfit doi tineri români, pentru care occidentalii cărturari de pagina stângă n-au găsit nicio înțelegere, grandioasa manifestare având organizator pe tânărul comandant al Bunei Vestiri Radu Mironovici, pe care mi-l închipuiam frumos și amețit, fiindcă-mi formasem deja canonul meu de frumusețe virilă, iar faptul că tu îți aduseseși ca întăritor până și la Studio Lux, în Ferentari, vinul negru de Ziduri, nu putea să mă lase indiferentă...

– Oare de ce bea mai mult decât i-e sete flăcăul acesta? mă întrebam cu instinctul prenubiliar treaz deplin, în contextul unor evenimente sângeroase ce puneau tineretului, și chiar copilelor în grea sarcină, povara de a rezidi numericește Lumea, să nu piară prea înainte de a descoperi anticoncepționalele.

Dar mirosul ebrietății tale era vag, incert, amețitor și pentru alții doar în mică măsură, încât oricât de fără minte eram când m-ai ridicat de subsuori, transportându-mă ca pe un mâț, de pe trotuar pe bancheta Cadillacului negru, cam în dreptul morgii celei circulare a doctorului Minovici, imitație după decorul lui Raffaello di Santi pentru tabloul *Logodna Fecioarei,* mi-am dat seama că aerul tău tenebros a Fort 13 Jilava își are justificările lui și am avut atunci intuiția pe care doamnele o capătă mult mai târziu, ca și logoreea și propensiunea spre bârfă pe net, cum că trebuie să mă fac mică, să tac, nefiind deloc indicat să te descos, ca pe un muj risipitor întors târziu acasă, de unde vii, pe unde umbli...

– Ieșean printre iassieni cu semitice nasuri, 1933-1935, pregătindu-te superior în ale picturii și ale sociologiei penitenciarelor, chișinăuian ca sculptor, băimărean, ca critic impresionist, și cernăuțean ca învățăcel în cele științe oculte de la o doamnă blondă Katarzyna Blawatzka, ce anticipa horoscopic încă de pe atunci unele modificări de denumiri de orașe-nsemnate cu steluță roșie pe hartă, cum ar fi, nu pe cursul inferior al Niprului, unde-ntre Minsk și Smolensk e calea ferată delimitând marginea de sud a spațiului vital artistic rus, ci pe al Donului, la nord-est de Harkov, apariția unor municipii muncitorești numite Miciurinsk, Voronej sau Dejinsk, omagiind eroi ai bolșevismului biruitor, ca Miciurin, Voronin sau tovarășul Ghe, mai ales însă molatic suflet duios și umed ca cețurile Bahluiului, când cade bruma peste dealurile Ciricului și ale Heiligenstadtului, trebuie să-ți fi păstrat numeroase relații în acea providențială Capitală a Mișcării (Hauptstadt der Bewegung), mistic fremătătoare la tenebroasa vibrațiune a clopotelor Sfintei Golii, de ziua numelui tău ortodox, în 8 noiembrie 1940...

– Așa că am verificat, exact pe principiile tale, inclusiv luând în serios povestea ta macabră belicos, cu *jertfa de om* pentru ca treaba să iasă bine!

– Cronologic, lucrurile au stat așa: tu ai văzut pe viitoarea soție, doamna farmacistă Eliza Alexandrescu, în gara Sărata din regiunea Odessa, conducându-

și soțiorul primordial la tren, la război și la eșafod, măcar în ce privește memoria nefiind prudent politic să-l pomenească vreodată, de unde și speculațiile ce face pe la anchete, cum c-ar fi ajuns c-un detașament de vânători de munte, de la Gori, de la Stalin-pui adică, la Cecenia-n Valea Sulakului, atingând țărmul caspic între gura Terekului și portul pescăresc Mahacikala, pe care intenționa să-l reboteze paronimic, ca omagiu către eroii Cruciadei Antibolșevice din Spania, pios, Majadahonda, numai că Franco avea să joace dublu soarta unei generațiuni europene idealiste, implicându-se-n Est mai puțin și decât finlandezul Mannerheim, o întreagă epopee putându-se scrie, un nou *Anabasis* dac-ar mai exista azi spirit francez și miniaturism persan, despre cum a coborât acest corp expediționar al locotenentului Nicolae Alexandrescu versantul sudic al Kazbekului, răscolind prin metode cubaneze cătunele, sufletește, *răskulându-le-n kontra nomenklaturii* pe toată Valea Sulakului, ceea ce va atrage apoi campania de amploare stalinistă de a stârpi cât de cât prin disipare, pe întinsul imens al Uniunii Sovietice, seminția vitejilor noștri ceceni...

– Cam în 22 septembrie 1941, oarecum în amurg, în asfințit, într-un fel de sfârșit de istorie, a omului, trebuie să fi fost această despărțire... Farmacista cea rusofonă, care se descurca și în ucraineană servind clienți din țara de dincolo de negură, a urcat în șareta Inspectoratului Școlar, întreținută din bugetul primăriei Tatar Bunar, conform ordinelor circulare de la Ministerul Instrucțiunii, al Educației Naționale și, uneori, al Cercetașilor, ca să se perpelească în grija mai rău decât existențialistă, deloc teoretică, deloc speculativă, deloc abstractă, a întoarcerii sau neîntoarcerii soțului, și a regiunii Odessa, întâi la Basarabia, apoi la RSS Moldovenească și, în fine, la România Regală, cea imperialistă... Iar tu, fotografe Marius, ai plecat la Kiev, contributor în presa Axei la analiza modului totalitar, tipic leninist, de a face risipă de oameni, capii bolșevicilor... cedând prizonieri lui Hitler, printr-un orgolios refuz stalinist al *retragerii*, aproape un milion de soldați, care-n 1945 ar fi permis lesne rusificarea accesului la țărmul atlantic, testând astfel adagiul că războaiele se câștigă cu resturi!

– Acolò, la Kiev, în 25 septembrie 1941, mi-am pierdut, Clara, nu atât credința în Dumnezeu, cât... partinitatea umană.

Mi s-a făcut rușine că sunt om, mi s-a făcut silă să mai fiu un homosap! Un posibil casap!

Ceea ce nu înseamnă că nu *mi-am asumat*, ca om-fiară-încă, păcatul bolșevic de a dispune de masele de oameni, împingându-le-n prăpastie Stalin cu pipa, ca și păcatul nazist de a ucide zeci de mii de dezarmați, mai frapant decât oriunde, NUMAI PENTRU FAPTUL DE A FI EVREI, căci o explozie, un șir de explozii, cum avea să fie și la Odessa, putea fi opera enchevediștilor de la tehnică, nu *a preșcolarilor* trimiși la râpa comună, mai văd cu retina memoriei convoiul.

Ai zice că așa ceva nu se poate...

Ba se poate! Dar consecința este refuzul de a mai fi om! Cauți altă specie.

– Poate aiasta-i mai rău ca a nu mai scri' poezie... Poate că nu.

– Nu știu și nici nu mă interesează!

– Să fie alții oameni!... Conceptul de om are alt conținut decât trebuie!

– Frate, fii tu...om, dacă vrei!... Eu NUUU!!!!!

– E destulă simțire aici, Marius, dar și nițică teatralitate. Însă borgianismul ca refugiu în fantomatica Bibliotecă din Alexandria sau la Schitul de pe Muntele Conic ține de o înțelegere comodă a consecințelor catastrofei ideologice-n care s-a-nmlăștinat adunătura filozofică de pe la colocvii, după ce conceptul de om s-a compromis în război și după, cele două probleme, insolvabile, cum le-a denumit, matematic, Raul Lecca, înainte de a i se infecta creierul tânăr cu fecalele diareice, ale tinetei de la pușcăria nu întâmplător, ci reeducativ aleasă în municipiul Pitești natal al Conducătorului Statului Regal, fiind de fapt trei.

– Problema unu că Tiranul unui Partid Totalitar ar fi putut duce noroadele la genocid bazându-se PE ORICE CARTE, inclusiv aceasta aici de față!

– Problemul doi că zisul *Homonoicus* îi o dihanie cultă și săracă, nu *Homo novus* cel îmbogățit cât să ordone actorilor politici retrocedări ale patrimoniului ruină, zgândărind rana cu românizarea naționalizarea.

– Problema trei a pus-o Anaxagoras samsarului trimis să-i vândă la Pireu niște flote, om te fac, că acest Altceva decât omul, *Homonoicus*, nu poate fi ca și Übermensch-ul lui Nietzsche o pelerină cu mască de gaze, bună de pus pe orice umeri spurcați, rămași fără de aripioarele ce au fâlfâit singurele spre zenit, provocând o cădere de excremente de nespălat cu urină din aceiași nori!

– Este exact obiecția la doctrina nazistă cu care Raul Lecca a intimidat de trei ori pe conferențiarul din Reich. Că matematic elementar gândind că judecam sub clar de lună, oare nu devine dificil de hotărât cum, ce, în ce fel, dacă există o frontieră peratologică sclipitoare, ca dinții copiilor etiopieni înfometați de bolșevici la Koremul cel ce ar fi putut aparține României Regale, dacă așezându-ne în Triunghiul de smirnă Salonic-Karnak-Trapezunt, am fi încetat a mai sta pasivi culturalicește, la cheremul poporațiilor care mai au literaturi, pe lângă tembeliziuni, ce ne facem, Herr Oskar Hubig, dacă la stânga acestui reper dur arienii ordonați după căpățână sunt tot mai cretini, iar la dreapta lui, iaca slavii, evreii, țiganii și asiaticii capturați de detașamentele speciale, la vest de Ural, devin tot mai folositori civilizației planetare, deocamdată una amărâtă, canibală, incultă funcțional și neafirmată cosmic, dar de bine de rău măcar Biosee în Univers?

– Pornind de la ultimul arian cu defect, care se lasă întrecut de acești degenerați și distrugători de Kultură, nici măcar nu zâmbi Oscărel de oțel, secerăm în jos tot! Pentru că și arienii de interes teratologic sunt strecurați în Reich prin corcirea sângelui nostru, de către amintitele comunități de oameni-insectă! Noi ne propunem aici la Kiew să comitem Fapte Mari, epopeice, de care până la sfârșitul veacurilor va hui istoria și să nu-și închipuie un alde Horea Bratu, că eu îmi iau informațiile de la crainicul jidan, care de trei ori pe zi informează Neamul Românesc, de la radio Londra, de „adevărata situație", „haosul”, „dezastrul”, „foametea", „dezorganizarea" și ce mai domnește prin Țară. Eu îmi iau *informațiile românești* nu de la guvernanți, de la tehnicieni, de la Cabinetul Führerului Statului eventual, de la purtătoarele de cuvânt, din revista presei, de

pe teletext sau dupe Internet... Eu ca eu cu e mare, îmi culeg ca o albinuță informațiile numai direct de la sursă, care e la Berlin!

– Așa că Eeeu știu calculul vostru viclean spurcat, tipic acestei civilizații dunărene. Toată vrajba balcanică s-ar eradica dacă o am aduce la edentație totală, mișcând iugoslavii și cehoslovacii dincolo de Lacul Baikal, iar pe unguri fixându-i în Laponia, fasonând un mare popor baltic, pentru a întări, cu o aristocrație capabilă de toate mârșăviile rafinate habsburgic, *pilonul antirus* condus de Mareșalul Mannerheim. Iar Puszta, golită de unguri, o vom repopula intensiv cu austrieci, fiind greu de crezut că noua Pannonie Mare Germană va mai renunța atât de ușor la Banatul lugojeanului prof Horia Sima, decăzut iar Privatdozent de lucru manual cu completare limba română, ca să nu mai zic nimic de ce sânge corect rasial se va răspândi în Siebenbürgen, precum și-n Valakia și RSS Moldoveniaska, compensând enormele prejudiciile aduse în comunitatea poporului german de stăpânirea românească-n Ardeal până când, la Viena în 1940, decuparăm cu Ciano acel act de dreptate, făcând din Regele Carol II principalul vinovat. Și așa s-a ajuns la miracolul că Antonescu s-a-nțeles cu Hi, chiar în problemele de tranșe stenbai să nu pice de inflație moneda, încât până la urmă s-a-ntâmplat de pornirăm la Cruciada Antibolșevică, șold la șold, umăr la umăr și cască la cască, deși soldață la voi cântă coruri că Führerul cu Știuca și Conducătorul cu măciuca... au plecat la Est de Lublin, să-și facă geci din pielea lui Stalin, iar din a lui Molotov niște bocance mov!

– Domnul consilier aulic Oscar Hubig al kronprințului Otto, născut prin cezariană-n Hanul Special din Ohlendorf într-o cameră tapetată mov, îl apostrofă impulsiv baronul Killinger pe micul cerșetor Raul Lecca, nu a vrut să provoace resentimente românești ultrasensibile adiacente persecuțiilor ce suferiți în Ardeal, vexațiuni pe care le-ați și admis anticipat, că doar nu erați naivi nici la 1997 cu Ucraina, teritoriu cedat cu atâta blândețe de bordel încât personal sunt perfect de acord, ca baron, că Țarul Stalin, avea protocronist intuiția Muzeului Imaginar Malraux, la Linz, în 4-11 februarie 1938, cu adevărat sosind în vagon pecetluit, pentru a achiziționa *en gros* o mare cantitate de artă gunoi formalist, un marfar întreg, cedat de esteticienii naziști la prețuri de nimic, în acest orășel ce-ar fi conținut Muzeul Hitlerist al tuturor Colecțiilor de Artă europene demne de acest nume. Semnalez însă că și Mussolini sculpta, ca urbanist, Roma veche în Roma nouă, înmănunchind olimpic și olimpian cantități respectabile de dreptate logică, anticipând, că doar nu erați naivi ci doar lași, un scenariu cum că dacă nu venea Antonescu și dacă în 1940 Belgradul v-ar fi trimis un Ultimatum că vrea Banatul Timișórii cu tot cu Lugojul, Aradul și Calafatul, ați fi cedat și pe acea direcție, deoarece doar *ființa statului* conta pentru voi, *nefiind siguri pe Cultură*, adică nu vă înspăimânta prăbușirea teritorială decât atâta timp cât nu vă era completă Exprimarea. Oricum, tot Regele Carol al II-lea și camarila lui „jidovită“ ar fi fost „principalul vinovat“ și oricine ar fi emanat, să ia puterea-n statul deja dictatorial supracentralizat monarhic, ieșea presa nouă răcnind că pentru întâia oară poporul e cu adevărat stăpân pe soarta sa, da, exact asta în Studioul 4 s-ar fi spus!

– Și de ce vă trebuia, mă, „ființa statului“! zbieră didactic Oscărel Hubig de se zgribuliră cei doi iubiți și se strânseră unu-n altul nu ca sub Cea de frig, ci ca sub Yl, de frigul că n-au înțeles să facă bani și să-și bage centrală particulară proprie în garsonieră, nu să se bazeze că repară primăria cazanul sau că se pot înțelege-ntre ei vreodată niște colocatari care n-au făcut nici măcar doi ani de lagăr împreună, să se cunoască mai bine, nu să se vadă fugar pe scări, eventual doar întrebându-se dacă v-a venit pensia sau ăla cu lumina sau al lu' cine câine se pișă la ușa mea, peste excrementele de pisică de sub preș, dacă n-avem interfon.

– Iată de ce, mă, vă trebuia „ființa statului“! bătu mareșalul german cu bastonul în masa lui Marius din Strada Liliputanelor, pe care Jan Enache și cu coana Aneta tranșează azi porcul de COMTIM și fructele de mare caraibă. Pentru că vouă v-a intrat în cap, pe urmele lui Damiano din Grant și ale lui Johannes Ferrarius, că dacă România ar fi avut în octombrie 1944 trecutul cultural al Eladei, care a dat pe Sofocle și pe Sofronie, atunci porcul de Churchill s-ar fi purtat cu ea, când i-a dus Soarta la Vójd, ca pe o scroafă la vier, cu o delicatețe ca cum ar fi manipulat niște fructe de mare zaharisite, expediate cu curtoazie din Bali de Zahei Avăcăressi și de sonepuz, Aneta, ca și de cele 3-5 fete ale lor, dintr-un voiaj de reinstalare a bunei dispoziții de a dispune de popor și de avuția națională, la Ibiza-n Capri, pe urmele șahiste ale căscatului de Lenin...

– Aflat pe acest paradis al lui Mu, zâmbi italian cu scobitoarea-nsângerată conu Alecu, pentru a medita platonic la cum o să facă bine din adevăr, frumos din bine și adevăr din frumos, împăcând esteticul cu eticul și cu dialecticul, când nimeni nu se mai aștepta să se ajungă la un consens și la o pace durabilă la noi pe Pământ, între ființe umane cu u mare, am aflat de la persoane informate din anturajul Ducelui, nu de la Hi, că cică l-a-mpușcat Lenin pe Țarul și de ce.

– Lenin l-a lichidat pe capul familiei imperiale ruse, o luă înaintea interlocutorului interbelic, antrenându-se ca finalist al campaniei prezidențiale, Zaheris Avăcăressi, pentru că-l chema Nicolae, duduie Clara!

– Și anume, Nicolae al II-lea, cum era și firesc! zâmbi și se gudură lingăul de consilier Răzvan Hristev, întorcând mașina lumii cu timpul în jos.

– Ba deloc! îl contrazise fără nicio urmă de respect Augustus, adică Octavian Theodor Ghizdavu, care nu avea niciun complex de inferioritate nu numai pentru că era american vechi, ci și pentru că ei, frații ghizdavieni, prin omul lor, doctor Cezar Bogza de la morga lui Minovici, veniseră cu acte și obținuseră *despăgubiri*, împărțite cu cine trebuia, dar consistente, pentru demolarea de către Cea a podoabei Capitalei lui Vlad Țepeș, care a fost Podul Grant original, din oțel nituit, cândva pod peste Dunăre la Turtucaia, ale cărui arce negre, afumate de huila locomotivelor cu abur, au inspirat pe tânărul pictor Marius, pre când era ucenic la Tonitza, la Plămădeală și la doamna Lecca, pictând bizarul său *Cerșetor*, la care șmecher cinchit diferitele categorii sociale și profesionale fac coadă șerpuită să-l miluiască, fiind nominalizat pentru Premiul Fundației de Investiții în Caritate. Nu fiindcă-l chema Nicolae, băi Căpățână de Zahăr, Zahere, l-a-mpușcat Lenin pe Țarul, ci dintr-un motiv mai intim, legat de

o banală familiaritate și de faptul, neesențial în sine, că rigidul monarh nu a găsit o formulă juridică pentru transferul, ca donație pentru Krupskaia, a bijuteriilor Reginei Maria a României noastre interbelite și la care nu se merită să ne mai întoarcem oengist, din moment ce azi mai trăiește-n chioșc doar revista noastră întru stabilirea intelectualului dominant, către cine? Cui ai zis, bă, să se transfere bijuteriile regale de la Moscova?... Nadejdei! Da, Nadejdei Krupskaia, care seară de seară sucălea pe Lenin să găsească, repet, o formulă juridică decentă, când venea omul seara târziu, ostenit dupe la ședințe de pe teren, la mijloc fiind și o gelozie întemeiată pe camaraderia clasicului seara cu slujnica cea tânără și nurlie a lui Marx, domnișoara Inesa Armand, care se trăgea dintr-o nobilă familie din sudul slav habsburgic, răspândita familie de hangii metafizici Hrestic.

– În general, filosofă Clara de pe lada de ofițer T. R. a locotenentului de roșiori Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei, Direcția Moralul Populației, Despărțământul Galiția Mare cu capitala Rareșburg pe Pripet, Compartimentul cinematografic Războiul Sfânt/ Cătușe Roșii/ Odessa în Flăcări, tezaurele nu aduc noroc... Totuși, zecile de milenii de istorie condensată mitic, zâmbi ea cam din canini amintindu-l frapant, îngheță Marius, pe Meșterul Cazimir Honig și poate chiar pe Priam, eruditul tânăr voievod Dimitrie Cantemir, pe care Țarul Petru nu mai contenea cu sărutările rusești, l-a convins pe acesta de următorul eres: că acel superpopor ce pune-va laba pe un anumit tezaur, desigur cel troian, va pune și baza pentru un nou spirit al unei noi și stăruitoare culturi a unei anumite nemuritoare civilizații de anvergură Marx poate mai mult și decât planetară, pentru prima oară omenirea emanând excrescențe-n cosmos cum Zenaida zulufi, prezentându-i lui Johannes Ferrarius, de sub broboada colhoznică roșie cu buline-n formă de stele promisiunea că, dacă într-o zi ciolovekul va găsi alte lumi pe Venus și pe Marte, le vom dărui numai bucurii și cravate purpurii pentru voi daraghie ghevușki i rebiata. Saedineaesi! Purpurii adică stacojii.

– Tocmai pentru că spațiul vital artistic rus, primi cu plăcere Jean de Ferentari provocarea de a gândi excitat parcă de toți păduchi perucii lui, este situat, pe cursul superior al Niprului, la nord de calea ferată Minsk-Smolensk, iar în rest, pe malul stâng al Okăi, de unde se inspiră nu numai Serghei Esenin, Serioja Eisenstein, mai târziu Soljenițîn și Andrei Saharov, dar mai devreme Lenin însuși, alegându-și Gorki pentru fotoliul de suferință și ispășire tocmai acest peisaj tipic, consecința fiind tot una relativ nordică față de noi, anume că, providențial vorbind, misiunea istorică a Rusiei a fost dintotdeauna, cum au înțeles-o la origine și pravoslavnicii mai profunzi, pentru ca să apere Europa?

– Da, să apere Europa, admise cu un glas răgușit de cardinal Euthanasie Damian din Grant. S-o apere... Dar de cine, dom'le? De ea însăși?

– Misiunea Rusiei la Kiev, ciripi volubil Clarissa, cucerindu-i pe toți, a fost întotdeauna să apere euro-civilizația de asiatici. Rolul acad. Dmitri (Dybukk) Cantemir fiind uriaș, retras pe latifundiile sale din împrejurimile Harkovului, în detalierea strategiilor asupra cărora va consilia pe Țarul Petru cel Mare și European, despre cumu-i mai bine, la ce proiecte europene să aplice, ținând seama

și de exigența mitică, adică, concret, de tezaurul troian. În aceste timpuri noi de suferință națională, până va veni Tovarăşa Ana să ne elibereze cu canonul de frumusețe masculină, Primarul Doncea, de sub jugul fascist, auzind eu neojalea și megaoftatul de suferință ce iarăși vine la noi de peste munți, nu pot să nu remarc geniul vizionar al exilatului ex-voievod, care-l susținea moral pe Împăratul, că trebuie, trebuie, trebuie să învingă deprimarea și pesimismul că Sankt Petersburgul n-ar putea fi înălțat în gura mlăștinoasă a Nevei. Nu, Luminăția Ta, nu blagorodnicia voastră, nu ceda, noi suntem de partea ta, anticipa el că vor scanda mujicii, după ce primele cheiuri de granit vor ieși la iveală, ca niște prime rezultate electorale, promițătoare pentru o integrare rusă în Europa...

– Scopul ascuns al academicianului berlinez Cantemir, se dădu de gol că știe academicianul bucureștean Ion Codoi, era să așeze definitiv, în folos german, o pană de granit țarist între finlandezi, niște elementele asiatice livoniene (dintre care multe s-au dedat la bolșevism, ocupând funcții în nomenclatura PCUS mult peste orice *numerus clausus*) și masa huno-maghiară pripășită vremelnic în roditoarea Câmpie Pannonică, pustă pustie pe care urmașii lui Burebista nu au putut-o păstra, ei ținând mai mult la *a salva ființa statului centralizat dac*, care le garanta averile și viitorul fără muncă al progeniturilor, el anticipând vizionar, din Kapalıçarşı din Istanbul, până și angrourile chinezești 1997 de pe aliniamentul de ciungă Colentinagorodok-Voluntari-Afumați, adică exact pe unde vor intra-n Capitală, s-o elibereze de sub jugul nostru fascist, Armatele lor Roșii!

– Desigur, simulă avântul colocvial poetesa moscovită cu ten uzbechinez Larisa Rîbalovna, se aveau în vedere aici considerentele cârnului spătar și sol explorator Nicolae Milescu cum că geniala Chină ar putea găsi căi mai originale de semi-ieșire cenușie fără pluralism din bolșevism, asimilând din părțile bune ale capitalismului doar exploatarea omului de către Om, dacă Omul antreprenor e fiu de tată maoist cu funcții de răspundere dinaintea Istoriei și Literaturii.

– La care țarul Petru răspundea, răspunse c-un neverosimil pupic Clarița, că el ar prefera să nu se facă acea sfântă *Veneție slavă* în contra asiaticilor nordici, dacă prețul ar fi ca boiarii s-aducă un număr nelimitat de mujici, să moară ca zidari și calfe de gerul demonic și necruțător, cu om, cu sabakă sau cu altă vietate, uitându-se urât la consilierul său cârn, când îi băga-n cap că Zidul Chinezesc ar fi costat viața la vreo opt milioane de zeki, pasămite voiajase-n persoană invers și învățase de la olandezi *prețul omului*, nu ca Stalin care-mpingea pe Jukov, Cambrea și Konev la risipă, căci cu cât ar fi avut mai numeroși morții, cu atât obliga mai mult pe anglo-americani la *ajutoare* și să aibă obrăjori ca doi bujori cominterniști la acea Ialtă pandant la samitul pe probleme artistice de la Linz, din 1938, unde Marius nici n-a fost invitat să-l putem bârfi și acuza!

– Și tot așa cum Țarul, care o fi fost acela contemporan peste muscali, se auzi o voce plăcută de la Liz, umbla să-l puște pe Cârn că-l chema Nicolae și știa prea multe, tot așa a fost și cu soțul meu, tovarășe Jurmînski și tovarășe Pumpianski! El a fost sfârtecat de mașina infernală de la Odessa pentru că-l chema Nicolae și, mireasă fiind, mi s-a șoptit că cel ce mă va face cu adevărat

fericită, vreme îndelungată, va fi un om-cu-operă care a înțeles să tragă toată înțelepciunea practică din cea călătorie de fotograf la Kiev și Harkov, reușind să intoxice cea mai bună Securitate din lume, cu aberații care în fiecare moment epurativ parcurs, virusau de nu-l integrau în categoriile de vite umane, propuse pentru a întruchipa cifrele de planuri de arestări pentru munci sau de lichidări!

– Aș! protestă Marius uitându-se strâmb la propria-i nevastă, o adevărată sclavă, mamă a Irinucăi și bunică Isadorei, farmacistă și femeie de casă, de a ținut apartamentul lor din Dumbrăvița-n Drumul Taberei mai curat chiar decât o farmacie, dreptu fiind și că el păzea, păstra curățenia, și că nu i-a cerut niciodată el ei să-i nască și să-i crească o copilă, să-i facă de mâncare, să-l spele, să deretice încurcându-i hârtiile și hârtiuțele și nici măcar să se mute la el sau, de fapt, el la ea, când vremurile s-au mai liniștit și securiștii au primit ordin să nu mai aresteze după cifre de plan, ci să-și însușească metode mai sofisticate și mai sigure, maokimiste, de tâmpire ireversibilă a gloatei și de corupere a intelectualității. Scena cu binoclul din 22 septembrie 1941, se pare că nu a fost nici pe departe atât de mult mai mult decât o simplă luare de contact vizual surpriză cu o frumoasă doamnă, ce-și conducea în gara Sărata soțul ofițer la moarte, sub privirile pofticioase ale trupei de prin vagoane și de prin toate ungherele acestui important centru feroviar al regiunii Odessa, stăpânite de noi cu Odessa cu tot încă de la fundarea ei odată cu Burgasul, un mai ferit port bulgar de la sud de porturile lui Mircea cel Bătrân, Balcic și Varna. Important era că eu însumi plecam pe frontul de Est, de la Cetatea Albă urmând a lua avionul, cu prietenii mei operatori cinematografici Runge și Boisson, pentru a acoperi sfârșitul anunțat al Kievului.

Evident, eram și eu contaminat, în acei ani când omul, netembelizat 4-5 ore zilnic, mai gândea de explicarea mitică a paradoxurilor din filmul istoriei. Nefiind însă mit, ci o materială realitate obiectivă că cei care au europenizat Rusia prin țarul Petru cel Mare au fost consilierii săi, sfetnicii săi de taină, în majoritate covârșitoare niște emigranți români, care au creat această supraputere tot așa cum emigrația noastră peste Atlantic din secolul XIX a catalizat spiritul de dreptate al momentului Lincoln și creșterea rapidă dar fără sens a colosului american.

Iată de ce, dacă prizonierul și robul meu, profesorul de șah Feodor Kuzmici Merțalov, deținea pă perete pă clasicii Marsenghelenistalin, eu, la biroul meu de la Odessa, cu fereastră spre parcul Hagibei, cum avea Grigore Căinaru garsonieră cu panorama Cișmigiului, tot patru portrete îmi tocmisem pe post de iconoscop, pardon! de iconostas, și anume, ex-voievodul Gheorghe Ștefan, care înainte de englezi înțelesese a folosi potențialul rus, pentru care scop Ștefan cel Mare și Sfânt jertfise o fiică, pe Olena, încă chibzuind dacă-i bine sau imprudență s-aducă pe muscali în Galiția, – ex-voievodul academician Dimitrie Cantemir, eruditul călător Nicolae Milescu Spătarul și marele diplomat, precursor al lui Titulescu, ceaușul David Corbea, inițial capuchehaie a Țării Românești la Poarta Precominternistă, apoi om al lui Petru, chiar jertfindu-se pentru acesta, pierind în împrejurări dubioase la Varșovia, pe când se întorcea dintr-o missiune de taaaaină de pe lângă ungurul polon Francisc Rákóczi, în august 1707, fiind înmormântat

cu mare pohfală-n Kievul nostru, asistând nu numai Prealuminatul Țar, ci și toată curtea sa.

Pentru că pe atunci Rusia încă nu visa a stăpâni Varșovia și nici, după sovietizare, Galiția noastră.

Fiind totuși interesată a pescui în ape tulburi, ca Bahluiul și Dâmbovița.

Drept pentru care această fascinantă putere, decât să fie exclusă de la problemele europene de bază, prefera să lucreze prin interpuși. Adică țarismul era de acord, în virtutea devenirii Marii Recuperări, să ne acorde un serios sprijin dezinteresat ca să ne infiltrăm în triunghiul nostru de lapislazuli Cracău-Beciu-Breslau, iar după ce noi ne-am fi ruinat aici într-o rapidă dezvoltare culturală pe verticală, coborând fiecare cavaler de pe cal, aruncând armele și apucând penelul, pana, aerianul nai, dalta sau poantele balerinei, și după ce am fi acumulat tezaurul nostru de universalitate, abia atunci să vină muscalul și să ia tot!

– Înțeleg că, își azvârli în sus de pe năsuc c-un degețel ochelărașii generalul Bratu ca socru viitor lui Vanea Vișinată (nu Dudenko, dude!), misiunea abilului diplomat David Corbea era ca să unească pe Ferenc Rákóczi al II-lea și pe maghiarii lui cu ardelenii, adică cu românii, într-un amplu efort antihabsburgic, care s-a și realizat ca așa-numită Răscoală a Curuților, a cărei Biruință ca dualism ar fi însemnat după construcția de stat regională ce i-ar fi urmat: o Ungarie independentă și întregită mai degrabă spre țărmul dalmat, pentru a se slăbi acest factor slav sudic, de care n-avem nevoie-n coasta noastră, și o Transilvanie Mare, extinsă la miază-noapte exact după preceptele lui Petru Rareș, dându-ni-se acele cetăți de hotar pentru care am luptat întotdeauna, respectiv Viena, Cracovia și Breslaul ce se numea cândva Mizil, ce Caragiale a științicit răscolind după obiceiul junimist arhive nordice, propunându-se toponimul Breslau-Mizil, calchiind după celebrul Ceaușescu formule ca Drobeta-Turnu Severin sau Cluj-Napoca Caritas...

– Și dacă tot l-ai amintit pe cel mai mare diplomat român din toate timpurile, surâse cu nețărmurită recunoștință Gabriel Țăpoieșu, secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă și deputat european din partea verzilor români infiltrați prin diferite partide mai rentabile decât extremismul, atunci să vorbim puțin și de Titulescu...

– Observând mai întâi și mai întâi, observă SMT chiar în calitate de observator federal la Finala Cupei, că-l chema tot Nicolae, și fiind un Nicolae – nu-i așa, madam Alexandrescu? – îl vânau și pe el simienii, să-l împuște, de trebuia să se întâlnească, să mai schimbe vești despre politica moscovită, cu Romain Rolland, conspirativ, pe la Luvru, lasă că-l știu eu pe Titulescu!

– Așa și este! oftă adânc și feciorelnic spre Ghizdav Clarița Honig. Pe tine nu te chema Nicolae și îți camuflaseși perfect intențiile de om-cu-operă, păreai un filfizon banal, n-ar fi voit nimeni să te împuște, așa că între Sfinții Mihail și Gavriil, 8 noiembrie, și Sfântul Ierarh Nicolae, 6 decembrie 1941, ai fi avut tot timpul să-mi răspunzi la obiecțiile ce ți-am prezentat ca pe un cadou de ziua ta, pe lunga-ți lădiță de ofițer activ!

Bine, fată, dar ți-am răspuns pe loc, ți-am și scris, îmi vei replica surâzând

fermecător, însă nu puteau fi în niciun caz acele poziții

6

și reacții ce tu ai fi așteptat înfrigurată de la un iscusit portretist ca mine, mare măcar în obligațiile față de, chipurile, niște oameni urâți și cruzi!

Eu fiind eu cavaler tânăr, dar hârșit deja, incapabil de idealisme de calitate îndoielnică și, de aceea, am alertat pe șeful meu, generalul de propagandă Bratu, că dacă prin medierea ceaușului David Corbea, ai noștri erau atrași de ruși în bătălia antihabsburgică, făgăduindu-li-se Triunghiul nostru de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau/Mizil, această concesie geostrategică epocală o obțineam pe termen nelimitat și fără de nicio dobândă. Dar uite că n-a fost să fie!

– Din partea țarului Petrică I, da, observă Infractoarea profă, de istorie mai mult decât de română, republicana doamnă metodistă Emilia Tomoioagă. Pentru că acest personagiu de pe tronul rușilor, Țarul, era un INIȚIAT, fetelor!

– Și de cine mă rog era, *inițiat*? își frânse agresiv mânuțele democrate nemuncite Virginia Gibson, de parcă toți Eliazii ar fi emigrat la ea la Chicago de răul Partidului Nicolailor, al bolșevicilor francezi ce, cum rezistaseră, se emanau la putere, pentru ca să reproletarizeze pe franțuzoaica franceză, pretinzând că fură împușcați ei de naziști numai pentru faptul de a fi fost bolșevici, amestecând tragedia unui genocid cu abjecțiile unui idealism de tâlhari materialiști dialectici și istorici, – își dădu arama pe fața-i smeadă, de slav, financiarul Octavian Ghizdavu, soțul, care era de părere că, pentru gloată, *ura pură*, nemotivată, este mai sugestivă la afișaj decât a sta tu să respingi punct cu punct, tehnic, patru-cinci volume din *Capitalul*, care pentru activiștii Politbirourilor Cominterniste se știe de la cursuri că descriu cum e cu plusvaloarea și cu reproducerea forței de muncă: o politică de maximizare (bolșe!) a **Profitului** înseamnă a reduce proletarul la condiția de sclav, cât mai ieftin la terci, zeghe și prici, în profitul proprietarului colectiv nomenclaturist, – adică o politică de aducere în robie a unor largi categorii ale populației, să muncească practic gratuit!

– Asta este marea taină a marxiștilor, plusvaloarea, căta aliatul să-i explice locotenentului portretist Ghizdavu la Berdicev, în 6 august 1941, și-n lanul de secară-n scuturare, fruntea lui se dezîntuneca de un fel de spiritualitate-ncât, ras și prematur îmbătrânit, acest Führer ar fi putut semăna-n Muzeul Imaginar cu Malraux bătrân, altul de acțiune și vocație muzeală, mai ales că explica, dintr-un tic nervos, și cu degețelele, torcând ca o pisică și dezîmpletindu-și gândirile mai încâlcite de grija că dacă românii vor lua, cum au promis, Odessa și Ialta, iar finlandezii Sankt Leningradul, e un mare semn de întrebare dacă ungurii chiar se vor jertfi și ei la Kiev, ceea ce ar da Wehrmachtului o întârziere-n orarul cuceririlor și o abatere spre sud de la direcția Moscova-Iaroslav, mult dincoace de calea ferată Klapeida-Kaunas-Minsk-Smolensk și de peisajele Okăi noastre,

părăsind *adevăratul* Spațiu Vital rus german, pentru a rătăci în derivă peste al românilor, spre Volga noastră și spre Caucazul nostru cel atât de ușor de românizat cu mocanii și machedonii.

– De cine era inițiat Petru, acest personaj principal? recapitulă fixativ președinta Ligii profesoarelor de istorie antimonarhiste, Emilia Tomoioagă, abia întoarsă de la coafor. Dar nu vă spusei, proastelor, că de însuși Nicolae Milescu Spătarul? Boier român de la Vaslui, de origine peloponeziacă, acest mare pribeag, cu studii solide la școala Patriarhiei constantinopolitane, poliglot, vorbind elinește, slovenește, grecește, evreiește, turcește, leșește, țigănește... și rusește, carele au crescut constructiv pe țareviciul Petru, cum Aristotelius pe Alexandru Machedon, chiar și chinezește, unde au și călătorit, lăsând o prețioasă Descriere a Chitaiului, cu mult înainte ca Sergiu Eisenstein, care-n Mexic nădăjduise a băga la Acapulco comunismul, să-i ecranizeze lui Malraux *Condiția Umană*, în forma ei cea mai eroică cekist, terorismul de extremă stângă ce-l va gâdila și pe alsacianul Sartre, tot ceea ce i-am vârât noi în căpșor fiului țarului Alexei Mihailovici fiind, vasăzică, de un protocronism măreț gigantic...

– Țarul cu care, menționă Micșunel Tomoioagă cel zis de elevișori Infractorul Infractoarei, voievodul moldav Gheorghe Ștefan încheie un tratat în care nu se menționează nici problema Tezaurului, nici delimitarea de Tratatul Molotov-Ribbentrop, dar se consfințește granița pe Bug dintre noi și ruși, precum și dreptul românilor recuperatori de a-și disemina înălțarea culturală atât în Triunghiul rareșist Cracău-Beciu-Breslau/Mizil, cât și în Triunghiul titulescian Salonic-Karnak-Trapezunt, la Ioil Borgiah, cred că ratificat pe la 1656, anticipând cu două veacuri concluzia care se desprinde din Războiul Crimeii, că noi românii suntem viitori europeni și trebuie *să fim respectați anticipat*, până la a ni se acorda accesul la statalitate, deci premisele alocării resurselor pentru Marea Recuperare.

– Și ai uitat să glosezi, îl completă ea familiar, ca și cum ar fi omis să presare sarea-n bucate, că același mare sforar cârn a deținut funcții de decizie-n stafful acestui Gheorghe Ștefan, boier cu adevărat pământean, de atitudine și altitudine, care atunci când zice presa căzăcească că s-ar fi smintit voievodul, altminteri culturii pretin, Vasile Lupu, de-au demolatu Mănăstirea Putna doar-doar ar găsi ginerele său comori, l-au surpat din domnie cu totul, asumându-și solemn încheierea rezidirii sfântului lăcaș, ceea ce au și dus la îndeplinire!

– Da, sigur, Emilie, așa este, Nicolae Milescu Spătaru l-a convins pe fostul logofăt Gheorghe Ștefan să nu se bazeze pe caprele coborâtoare din munte, prin care, hermeneutic tălmăcind tâlcul, înțelegem aici a băga sabie ungurească-n țară, să medieze-trieze candidaturi la scaunul domnesc, ci după tipicul anglo-american să se folosească de sângele rus cel ieftin ca cvasul, ce înțeleaptă consiliere el n-a socotit decât după ce s-a-ncercat la a-i îndupleca să se amestece-n Triunghi pe leși, pe nemți și pe suedezii a căror propensiune spre prosperitate se pronunța jefuind alte popoare, ca să aibă din ce trăi decent mai târziu, după inventarea premiilor Nobel, – ca să-l convingă el pe negroaznic împăratu moschicescu Alioșa Mihailovici de cât aur Ceahlăul și Vrâncioaia poartă, nemaiavând de dariu

decât o cruce de aur cu un blid de nestemate-n ea, încât înțeleptul țar a cunctat cu intervenția-n treburile noastre interne până ce pribeagul n-a mai fost bun a veni de la Moscova decât sub formă de oseminte de depus la Mănăstirea Cașin, pe linia tramvaiului 41, nu departe de Strada Liliputană, unde a deținut deținutul administrativ Marius Ghizdavu atelier cuib ce nu i s-a mai putut retroceda-n natură chimică și fizică, deoarece s-a privatizat în el cucul de afaceri torționar Jan Enache, sfătuitor avizat ce hârtii acțiuni să ceară-n compensație de la guvernanți, cum ar fi la Uzinele Semănătoarea, în halele cărora s-ar fi putut deda Speranței de a înființa zeci de ateliere de gravură Podul, o stradă întreagă.

– Înțeleg, se prinse Clara Honig de fofilările iubitului, că tu susții ipoteza că prin Gheorghe Ștefan mai puțin, prin Nicolae Milescu Spătarul și Dimitrie Cantemir Academicianul, ambii tobă de carte elinească încă din cea mai fragedă copilărie, ceva mai mult până la cert, micul țar Petru, care voia să-și compună un testament politic după modelul ilustru al voievodului Petru Rareș cel Mare și Cult, a avut acces inițiatic la Mitul Tezaurului Troian, pe care bunicul meu, fotograful Cazimir Honig, l-a aflat de la arheologul negustor *petersburghez* de arome coloniale Heinrich Schliemann, în aproximativ următorul conținut nutritiv de idei cu tendințe imperialiste, contrare spiritului românesc al construcției culturale pe verticală, ca pe niște antene de telefonie mobilă de la celular la celular, unde nu-i dialog al culturilor lăsându-se-n istorie sânge, cu senzaționale mediatic ciocniri ale civilizațiilor. Pentru ce, mă? Pentru un homeric tezaur de arătat la turiști?

– Prima idee mitică fiind că cine deține conștient sau cu inconștiență Tezaurul Hecubei lui Priam, se află în chiar epicentrul istoriei planetare crapuloase, așa explicându-se că gloria Turciei a durat doar până la 1877-1878, după care vine descreșterea nu atât din pricina loviturilor încasate de la Regele dunărean Carol I și de la țarul musafir Alexandru al II-lea, cât pentru că EXACT acesta este momentul în care Schliemann, cum Paris pe Nuți, așa *ia Tezaurul și fuge cu el în Reich*, ceea ce urmează de-aci-ncolo, multă vreme, nemaifiind pentru omenire decât istorie germană... Până când, domnilor? Până când, datorită lăcomiei ungurești de a se înstăpâni peste întreagă Țara Ardealului, manifestându-se rețineri trupești în Cruciada Antibolșevică, uneltind să se dea cu aste trupe odihnite lovitura de grație Românismului la sfârșitul conflagrației, încât a trebuit Hi în septembrie 1941 să ia, excentric, Kievul și Babi Yarul, în loc să ieie Moscova, expunându-se mareșalilor sibiriaci Crivăț, Ger și mai ales, în două anotimpuri, Nămol, întârziere de orar ce a transformat într-un război mondial, adică un război american, o biată încăierare dintre doi bandiți ideologici, urmarea căderii Berlinului fiind că acuma *Tezaurul e acaparat de Uniunea Sovietică*, de la 1945 încolo, fanteziile lunaticilor ei conducători cu stele ținând drept... letopiseț al evenimentelor curente din Crimeia în cel veac XX, ba chiar XXI.

– Selenarism cu stele și perje pe tatami dealtfel fatal!

– Absolut corect! Pentru că a doua idee mitică, de care zicea bunicul Cazimir că trebuie să țină seama orice Mitică ce caută fir logic în cronologia faptelor muscalului sau neamțului, este că orișicare tezaur, dacă-i tezaur, este

încărcat de potențialități de emanații malefice sau benefice, atât individual cât și, cu deosebire, în configurații sinergice cu alte tezaure, putându-se manifesta incompatibilități și afinități, în haznalele unde se depozitează prada, adesea trofeele de război aducând gloatei înmărmurite de admirație *mai multă foamete decât va suferi învinsul*, ceea ce din lipsa de sagacitate hermeneutică a cafarzilor din capul țărilor totalitare sau cripto-totalitare, poate duce la disoluție sufletească, ideologică și teritorială, la chiar implozie sau explozie, toată gogoașa înfuriată, ce părea un imperiu longeviv mai ceva chiar decât vojzii săi infatuați!

– Cu alte slove, fii dârz și luptă, Nicolae, scoase turbanul roșu, cândva alb, de sub masă mamelucul Abdul cel cu cocoașa tăbăcită ajutând pe Stalin să încalece pe El-Zorab, prea mare noroc Tezaurul troian nu a adus Berlinului, datorită vecinătății în Reich, după Anschluss, cu Tezaurul Nicoletei de la Sânnicolaul Mare, rupt Ardealului la 1799 de nesățioasa Vienă pentru... Marele Reich al lui Hitleraș, care nu s-a dovedit deloc viabil. După cum același Tezaur, al Hecubei mai degrabă decât al lui Priam, bazat pe nimicuri femeiești, a nimerit la muscali lângă Tezaurul Reginei Maria a lui Marius, manifestându-se iarăși explozive incompatibilități la 1991! Rezultatul fiind Căderea URSS, exact cum a prorocit-o Muhinei junele rusofon Marius Ghizdavu, înveninând atmosfera la Expoziția Universală 1937 de la Paris, printre suprarealiști, cu excepția lui Dalí al lui Lorca din Cordoba, care l-a reprezentat pe Lenin cu un dos de chiabur nedeschiaburibil, „Căpitanul Pământului în cărucior“, cum l-a numit sau tradus Beniuc, fiindcă a cedat cerebral la 1922, nu atâta din pricina suprasolicitării cu gestiunea fără PC-uri a colosalei prăzi căzute-n fălcile hidrrrei bolșevice, cât din nerăbdarea Nadejdei Konstantinovna Krupskaia, care era idealul materialist dialectic și istoric de frumusețe și-l tot sucălea pe genialul șef surmenat al comisarilor norodului, să găsească o formulă juridică marxistă de însușire a bijuteriilor tuturor aristocratelor române, în frunte cu Regina pictorului, tovărășica intuind feminin perfect că, dacă activitatea Politbiroului rămâne doar o chestiune de masculi asudați, și de exces de vodcă pe la Kunțevo sub Stalin, atunci se va implementa în Rusia noastră dragă, o formulă prea nesimțită de totalitarism muncitoresc, adică exact ceea ce s-a întâmplat, în postleninism ajungându-se până acolo încât nevasta acestui Stalin nu că n-a mai avut inconștiența de a-i băga sula-n coaste, că să mă lași și pe mine să mă uit în oglindă să văz cum îmi vine cu ornamente de Regină, dar săraca, atât de terorizată de eficiența securiștilor era, încât simpla culpă că i-a venit un asemenea gând nemarxist a împins-o către 7 noiembrie 1932 să meargă cu autocritica până la autopedepsire cu pistolul, dar asta numai după Defilare, să n-o întineze...

– Da, vărsă foarte negru din pahar o picătură-mare de vin de Zidurile boierul nostru, prăznuim azi 8 noiembrie 1941, nouă anișori de la sinuciderea altei speranțe, Nadejda, hm! tot Nadejda, însă era obicei la comuniști a spera, și mai speră și azi, ca *același* popor român să experimenteze coreean sistemul capitalist pe malul drept al Prutului și sistemul comunist pe cel stâng și să câștige ei, hrușcioviștii, întrecerea dintre sisteme, Agnieszko, dar mă tem că vor pierde –

paradox român cu *opus valachorum* – și unii, și alții, întrecerea!

În trecere, iarna, printr-o Moscovă deja fără Esenin, am văzut-o și eu, în fotografii subtilizate de pe la enchevediști, pe această *veritabilă doamnă* petersburgheză, cu vreo patru cincinale mai fragedă decât proprietarul ei, Iosif Vissarionovici Stalin, care în perspectiva venirii lui Hitler la cârma Reichului, voia să-și sincronizeze imaginea, fesenistele generate-n proporții de masă de către cloaca totalitară adorând doar Führerii cu neveste șterse ori chiar lipsă... O splendidă doamnă melancolică, elegantă și sensibilă, care ținea de trecut și mult exotic sudic, de dacea akmeistă de la Zubalovo, de picnicurile cam burgheze cu Kirov, Ordjonikidze, Buharin și alte cadavre-n devenire, nu de prezentul cu vile cazone pandure cominterniste de la Kunțevo, Domodedovo și Sokolovka!

Pe scurt, înalta și svelta Nadejda Allilueva: o petersburgheză friguroasă și îmblănită, ce preferă Moscovei acel Zubalovo al unui aristocrat burghez, unde-n 6 august 1941 m-am întâlnit eu cu Stalin *la cules afine* și nu puteam să nu mă gândesc, consiliindu-l ce morții mă-sii să ne mai facă, la faptul că puterea muscalilor se datora, la nivelele mărunte, utilizării masive de aparatcici germani de către țarina Ana Ivanovna și favoritul ei Biron, astă Bironovoscină de tristă amintire pentru managerii ruși amatori fiind urmarea firească a deschiderii spre Europa a lui Petruț Peter der Große, care a ascultat... de cine, mă?

– În politica mare, de cine să fie Piotr, dumnealui, *inițiat*? Evident, tot de românii noștri ce s-au succedat providențial la Moscova lui Gheorghe Ștefan – pribeagul cela șecspirist ex-voievod sfătos: în special Nicolae Milescu, Dimitrie Cantemir și, nu puțin, de frații brașoveni titulescieni David și Teodor Corbea, factori activi în contra Unirii cu Roma a ardelenilor, fiind de preferat Unirea cu Moscova, după modelul de mai târziu al bolșevicilor pioși din România de Est. Un rudiment de inițiere trebuind să fi exercitat și fiica lui Ștefan cel Mare, Sfânta Olena, cea comparată în unele skazuri, bîline și mai ales în baladele guslarilor ucraineni din județul Moghilău, cu însăși Elena din Troia, împodobită retoric cu toate diademele și pandantivele Tezaurului Hecubei și Andromacii...

– Cu alte cuvinte progresăm, sintetiza generalul Bratu tot ce reieșea din simpozionul sponsorizat de Jan Enache, căruia o armată de arhiviști comandată de premierul Sergiu al Isadorei tocmai îi întocmiseră o genealogie coborând din marele vistiernic economist Ghinea Țucal (Tzukala) Yenakiss (Ienăchiță), carele la 1650 a evitat ca Bucurescii să fie prădați și arși ca Ieșii de către cazaci și tătari, adică de asiatici. Iar la Anexe, plăsmuiseră *acte* pe Hala Unirii (cea fotografiată la 1884 de Eduard Pesky), ca și pe Lăptăria lui Enache, peste care a zidit regretatul Cea superbigul Unirea, spații revendicate să se privatizeze-n ele și Cezar Bogza, finanțat subtil de Octavian Theo Augustus cu toată familia sa din SUA.

– Da, cu alte cuvinte! se îmbufnă Marius, apărându-și familionul.

– Cu alte cuvinte, dictă ostentativ mai tărișor generalul Bratu cizelând totodată dispozițiuni pentru Legațiile, Serviciile culturale, de presă și propagandă din străinătate, supraputerea muscalilor este un artefact ca identitate slavă, ea datorindu-se de fapt istoric contribuției valoroase a românilor, inestimabilă în

plan strategic, dar și a camarazilor lor germani, însă aici doar cel mult în plan logistic și tactic, deoarece există o ambiguitate, de unde și suspiciunea prudenței la Berlin, de fapt o confuzie din incultură crasă, între Testamentul voievodului Petru Rareș să luăm Stanbulul, și Testamentului țarului Petrică de la Leningrad.

– Supraviețuirea unui stat rusesc dinaintea puhoaielor Asiei, fără consilierii români și aparatcicii germani, la toate nivelurile statale, nici măcar nu este de conceput! îl sărută vag pe tâmplă Clarissa pe Mariusică, văzându-l mâhnit, și-i luă blânduleț, ca pradă de mini-război, paharul îmbătrânit la gură.

– Acești consilieri români de la Moscova și de la Piter, zâmbi a râde popa Euthanasie, erau mai toți teologi sau aveau tangențe cu kerigma! Amintitul Gheorghe Ștefan a rezidit, de cazacii lui Timuș Hmelnițki demolată, Sfânta Putnă, cu dublă pioșenie, religioasă și politică, chiar dacă a fost sensibil la nurii giupâneselor vremii, dar nu mult diferit de un Marius Pictorul Peredvijnicul purtându-se. Cel puțin cu o Safta din neamul Boieștilor, ce mergea cu rădvanul la Iași, iară el, plăcând-o, a oprit rădvanul ei, cum Marius Ghizdavu rădvanul lui s-o urce pe Clara, deosebirea fiind că voievodul, după ce-au zăbovit o au făcut-o cu cununie doamnă țării, pe când șoferul nostru din 6 octombrie 1940 s-a fofilat cât a putut, până și azi când o lasă prea mult în pat cu Despina, la Sonnenheim!

– Așa este! mărturisi căindu-se ortodox fotograful lui Antonescu. De la Paris din Franța, de pe cleioasele maluri ale Senei, de la buchiniștii cu B de aur, cumpărat-am din banii tatii cea primă carte scoasă de un român în acest oraș de lumină, adăugând și el o candelă, pe la 1669, anume *Enchiridion sive stella Orientalis Occidentali splendes*, compus la Versailles de marele voiajor Nicolae Milescu Spătaru, conținând somelier rețete în contra protestantismului la doctrinița transsubstanțierilor apă-vin-sânge-apă plată, toate fiind potabile.

– Mai ghine, se oțărî la el Larisa Rîbalovna, ca una ce credea-n Christoși cum mai 'nainte-n Marcși, ți-alocai tu capitalul disponibil la *Mărturisirea Ortodoxă*, bestsellerul mitropolitului kievean Pierre Moguila, lansat până-n prădarea Ieșilor de către hatmanul cazac Bogdan Hmelnițki, în cooperare cu tătarii și în scopul de a-și căsători copilul, pe Timuș, cu Ruxandra, copila domnitorului Vasile Lupu, pentru ca în cazul că reușește să elibereze Ucraina Ducăi-Vodă de sub jugul fascist polonez, atunci să se creeze, la Harkov, o casă domnitoare cu sânge românesc deci bizantin, cu nimic mai puțin nobil decât cel al Romanovilor, chit că aceștia și-au luat numele după ambiția deșertăciunii cu A Treia Romă, bestseller apărut, cred, la 1645, tot în lupta substanțială cu protestantismul, dusă de singurele biserici recunoscute de emisarii divini, catolicismul și ortodoxia, desigur cea muscălească, nimicirea Florenței Galiției Mari, Iașul, reușindu-se-n 1650, iar prăbușirea Operei lui Hmil, în urma blestemului retroactiv al monahului Euthanasie Damian, petrecându-se-n același cincinal, – practic, o parte din ucraineni rămânând sub slavii polonezi, iar altă parte sub slavii ruși, cu tot cu Smolenskul, Kievul, Harkovul și chiar Kuibîșevul, Samara care nu aparținuse niciodată cnejilor ruși în perioada dominației tătare.

– Cel mai semnificativ, ca hermeneutică a pedagogiei diferențialelor

divine, cu omulețul infinitezimal desigur, fiind decesul lui Timuș Hmelnițki, ajuns ginere, apărând el eroic tocmai Suceava socrului său Vasile, de cine, dom'le?... De mai 'nainte amintitul Gheorghe Ștefan, care ca agresor nu putea fi decât ciolovekul Cominternului, pescuitor în apele tulburi ale gâlcevii dintre frați!

– În general, surâse enigmatic Elvirei tătarul Mișu, după ce Stalin îl lămurise la Kunțevo că n-a luat IKEA din Finlanda, sugerându-i să mai repare el niscai acoperișuri pe la daciile sale de țar, ca să învețe *dulgherie* pentru a i se putea da curând numele de cod proletar de Mișu Dulgheru, fără oameni de specialitate care să se pronunțe după investigații discrete, nu poți bârfi cu prietenele pe chat, decât în dodii, despre cine și al cui om este, la noi în Rusia, la Cambridge sau la Steven Dascaloff al Otlei Dorei, în Toronto. În munca cea mai aleasă de pe pământ, principiul principal fiind că orice om secundar din umbră este omul tuturor părților interesate. Și asta în regizarea oricăror procese politice.

– Tuuu, îl privi stăruitor în ochii castanii Clara Honig, ești omulețul cărei părți interesate, peredvijnicule?

De afară, în tăcerea ce urmă unei atât de brutale cotituri a interogatoriului spre identificarea prevenitului, fiind 8 noiembrie 1941 și uscată natura, se auzi un vuiet de frunze mari și late, ca și cum o basculantă ar fi deșertat oseminte umane, îndeosebi centuri scapulare, cu omoplați ca niște triunghiulare plăcinte alb-pergamentoase, pietrificate, de care pe vremuri se însăilau aripi străvezii dar eficiente, într-un aer a cărui materialitate avusese de suferit datorită intruziei spiritualității în dumneaei, ca o libelulă în lacul încărcat de nuferi galbeni.

Întrebarea judecătoarei așezate stăruitor pe lunga ladă de ofițer a Ghizdavului era însă firească, cristaliza ca naftalina.

Dinspre Arcul de Triumf, se auziră stridente fluierături de vardiști și niște huruituri de tancuri repetând pentru Paradă, urechea superfină a clavecinistei Isadora recunoscând ba un motor francez, ba altul englez, ba motoare Škoda din Cehoslovacia transformată de Hi în pașalâc la 15 martie 1939, sunete care o întristară prin deducția că românii nu primesc, pentru îndeplinirea misiunii lor istorice din spațiul interfluvial Donau-Volga, *cea mai bună* tehnică hitleristă a momentului, ci se speculează geniul lor de a improviza, dându-li-se material de captură de pe la învinși, recondiționat și adaptat noilor cerințe privind zdrobirea unui adversar care se înarmase, pentru Cucerirea Lumii, vreme îndelungată, începând chiar de la 7 Noiembrie 1917, zi pe care tocmai o aniversa și Stalin, dezvăluind lumii întregi cât de tare s-a implicat deja America în sprijinirea tiraniei lui, anticipându-se că după Căderea Berlinului se vor găsi destule arhive și probe șocante pentru gloatele oricum jubilânde, încât să nu se mai mire decât... fascistul Orwell de argumentul că Constituția lui Vîșinski, republicană ca și cea iorgovană, cum observa doctorul Cezar Bogza, e mai bună *logic* ca aia franceză, deoarece pentru că... oamenii sovietici au biruit mașina de război a imperialiștilor germani! Luându-le și Tezaurul femeilor troiene, ca să-l așeze lângă al doamnelor și domnițelor române, atrăgându-se un viitor nefast pentru Soiuzul Roșu, ce ar fi trebuit să devină, într-o singură generație, de două-trei cincinale, cugeta

clandestin Marius Ghizdavu după gagarinizarea cosmosului, **întâiul stat cultural din istorie**, dar n-a fost să fie, pentru că tocmai serviciile astea de cadre exclud ca să ajungă vojzi oameni ca mine sau măcar ca amărâții de Iancu Noveanu și de Tăsică Damian sau ca regretatul celor 1681 pagini antisovietice, scriitor biv vel pisar și pisatel Grigore Căinaru, a cărui Doră trebuie eu, om de cincizeci de ani, om-cu-operă, silit prin destin a nu risca nimic, să o consolez, să o țin în pat pe linia de plutire, conștient că microfoanele băloase, vipere plătite din sudoarea claselor pozitive, nu dorm, ne veghează, și pe mine și pe ea...

În depărtări, la vreo intersecție încrucișând străzi ca pe niște tăioase arme, ale Nimicului ce pe drumuri, zi de zi, ne scurtează viețile astea, care oricum nu prea știm la ce-s bune, dar facem gât de ni le pierdem decapitați pe la câte-un război, pe care-l purtăm adese pentru alții, sau pentru nimicuri, se auzi tăios, răsucind urechi pe dinăuntru, ca pentru onor, neobosit, sfredelitor, gornistul.

Mirate, purcica doamnă Amelia Șaraga și purcica ghestar american printre axiști Virginica Gibson, costumate-n paji, duseră la gurițe lungi trâmbițe de oțel Krupp platinat, în timp ce Codin și Marin, ordonanțele ofițerului de roșiori Marius Ghizdavu, traseră, simetric față de-o cortină trandafirie, niște sforicele roz mătăsoase, ținând cândva de deja demodatul mult datul jos corset sidefiu al plinuței domnișoare Cheți Fotiade, și comesenii îmbelșugatei mese de război, aprovizionate prin secătuirea colhozurilor Transnistriei noastre, văzură pe robul pictorului de război, cetățeanul U. R. S. S. Feodor Kuzmici Merțalov, profesor de șah la clubul Uzinelor de Tunuri din Rostov-pe-Don, căruia uriașul Soljenițîn îi mărturisise că, fiu de văduvă fiind, s-ar putea fofila de la linia întâi, dar ca pisatel sovietic, este exclus să mai scrii cinstit dacă nu ai experiență directă, cam cum a gândit și contele Lev Tolstoi, pansat tot pe Splaiul Donului de Nadeja Șuțu, că numai participând la ocuparea și jefuirea Țărilor Române, poate să-și bricoleze o imagine despre ce mai poate însemna patriotism la un imperiu bicontinental.

– Aici fiind și problema problemelor, surâse geograful gândind nerușinat dezbrăcarea. Că dreptul și binecuvântarea la a deveni un imperiu bicontinental, din punct de vedere al lui Dumnezeu, îl avem și noi românii, bade, chiar dacă pornim cam târzior spre Pacific și spre Atlantic, căci este o întârziere perfect scuzabilă, dacă până la Mihai Viteazul noi am dus o necurmată luptă pentru supraviețuire, după care, odată cu *acea Unire la 1600 a celor trei din șapte Țări Române*, am dzis lăcomiilor imperialiste deznaționalizante, stai! că suntem vii și de neneantizat, fiindcă avem un Viitor de Aur și toți dușmanii noștri trebuie să tremure, de îndată ce ne-om apuca să creștem un tineret lucid, aspru, exigent cu lipitorile din capul Țării, cult, intransigent, netranzacțional, viclean, crud...

– Este exact ceea ce susțin și eu! luă pe neașteptate apărarea amantului acuzat de lașitate, în relația cu pubera domnișoară Clarissa Honig, însuși vel pisarul antonescian Grigore Căinaru. Exact ca la 1681, adică acum exact de douăzeci de ori câte TREISPREZECE ani, niciun intelectual nu-și va mai pune la 2041 problema riscului unei deznaționalizări definitive, cu toate că Bizanțul nostru rămăsese atunci sub turcii păgâni, care asediau Viena, deoarece rușii

ajunseseră la Nipru și la Bahcisaraiskii Fontan, amenințând periculos atât Odessa noastră, cea fondată de cnejii noștri de pe Argeș (Ordessos), podgoreni vestiți, odată cu Balcicul (anticul Dionysopolis, fetelor) și cu Varna, adică Burgas (Odessos, Penelopo), în scopul de a-și desface, prin negustorii și armatorii greci, producția lor viticolă în toată Antichitatea, iar leșii se obrăzniciseră și ei, hatmanul Jan Sobieski altă treabă neavând decât să vină la Suceava, *ca să ne ardă nouă arhivele* și apucându-se cu turcii, retrăgându-i din Podolia și din Galiția noastră cu aceeași inconștiență geopolitică dovedită și când a despresurat Viena noastră, ca să participe austriecii pe urmă la ciopârțirea Poloniei, după cum vor lua rușii ce-au părăsit turcii, a căror avangardă ajunsese cu moscheile la Baltica, cert la Danzig, unde am fotografiat eu cu meșterul Honig, nu știu sigur la Sankt Kaliningrad, poate le-au demolat, răspunse din depărtări prietenul pictor, prieten la toartă, ca între mari bețivani de cuvinte, ceea ce sesiză de pe genunchii grecește scobiți ai Elviriței Focșăneanu micul mare matematician Raulică Lecca, anume că cei doi mari domnitori ce-l preocupau pe Grig pe la 1681, Șerban Cantacuzino și Gheorghe Duca, fuseseră protocroniști precursori avanlaletrdecașet ai doctrinei haosului geopolitic cum că, din frecușul celor mari pot ieși consecințe incalculabile, rumeguș pentru cei mici, cu condiția să stea permanent treji de veghe lucidă la pândă, ca potăile la masa cu trei picere țărănești sau ca cerșetorii la ospățul homeric, a căror încăierare ținea loc și de tembelizor hollywoodic ciocănitor la creieri.

– Gândul lui Șerban Cantacuzino de a recâștiga Bizanțul strămoșilor săi, alungând pe osmanlâi și pe fanarioți cu ajutorul potențialului militar germano-slav, se opri din narghilea logofătul de obiceiuri Antioh Ghizdavu, trebuie privit cu seriozitate și respect românesc, Elviro, fiind un ideal perfect fezabil, proiectat în deplină culegere de date și informații de la fața locului, acest numai două cincinale voievod al Țării Românești însoțind pe turci la războaiele de la Răsărit, anexând Camenița la România, ca și la cele de la Apus, asediind Viena, înfometând-o, umilind-o și cunoscând din interior slăbiciunile Curții Otomane, despre care va fi convorbit slobod cu ginerele său Dimitrie Cantemir, la vreo cafeluță amară, servită chiar de fiica sa Casandra, căsătorită cu acest învățat, a cărui a doua soție, la muscali, va fi o prințesă Anastasia Trubețkoi, cum puțin a lipsit ca și Marius Ghizdavu, acum două săptămâni, să ni se stabilească definitiv la Harkov, fermecat pe tancuri de violonista Daria Maximovna Riumina, zisă Murocika, pe care am impresia că domnișoara Clara Honig nu o intuiește ca factor perturbator al oscilațiilor gazdei noastre Marius, un domn Marius care pare să fi perfect înțeles gândul cantacuzinesc: a scoate din români, după veacuri de asuprire, umiliți și obidiți, o rasă de stăpâni (*Herrenvolk und Herrenrasse*), într-o posibilă strategie titulesciană vizând Triunghiul de Smirnă Thessaloniki-Memfis-Soci, sau mai precis Salonic-Memfis-Batumi, în care scop el pune pe teologul rătăcitor Nicolas Milesco să conducă un colectiv de tălmăcitori ai Bibliei, pe care o și pune în circulație pentru toți romånofonii pioși, la 1688...

– E minunat, e-ncântător cum se conjugă toate acestea cu 1681, lăsă

părintele maior Tani Damian să se-nțeleagă c-a tras cu urechea-i nespălată încă, abia căzut/ picat de pe front în Capitală, *ce vastă politică europeană și asiatică* duceau românii la 1681! Vedeți, Dimitrie Cantemir, poliglot și teolog, ne lasă pagini savuroase, picante, cu 1681 mirodenii Misir Çarșisi Eminönü, despre religia mahomedană. Apoi, spătarul Milescu nu se poate să fi stat ani buni în China fără să fi întocmit, înaintea americanului azi tot mai puțin prizat, Mircea Eliade, niscaiva documentare despre greoaiele și inutilele religii ale Asiei, dar i-au confiscat cekiștii la întoarcere toate hârtiile și l-au domiciliat la Sibir, căci tocmai decedase bunul țar Alioșa Mihailovici, la care se refugiase mai 'nainte ex-voievodul Gheorghe Ștefan, săracul, mai având cu sine doar o cruce, semn că se pocăise de la lumea târfă și va fi pus mâna pe condei, lăsându-ne vreo carte de învățătură imperialistă, ajunsă și aceea, grație cenzorilor, prin cine știe ce temniță sovietică a manuscriselor. Ca să nu mai reamintesc via activitate a fraților brașoveni titulescieni David și Teodor Corbea, care au umplut Ardealul de broșuri în contra Unirii cu Roma, reliefând caracterul de clasă al acestei hotărâri a clerului înalt, momit de canalia habsburgică cea demolatoare de biserici românești cu tunul, printr-o ticăloasă lege de statut: popă catolic, te bucurai de popia ta, însă popă ortodox, aveai statut de iobag, ca și enoriașii tăi! Lasă, Teofano, că și recatolicizarea Pragăi, ce masacre... Mai teolog fiind totuși numai Teodor, vel pisar i canțelar al lui Petruț-țar, tălmăcitor al Psaltirii, pentru că David Corbea, până-n anul morții sale-n Varșovia noastră, 1701, s-a ținut de diplomății după asediul Vienei, căci Habsburgii, biruind pe turci, le-au luat Ungaria, iar românii pripășiți la Moscova o căinau, firește, nevăzând cu ochi buni avansul german *în vecinătatea noastră*, prevăzând prealuminat că austriecii ne vor aduce numai necazuri, cum a fost și la Unirea înfăptuită de Mihai Bravul, și aveau toată dreptatea, căci tot biruind pe turcii rămași în urmă tehnologic, din cauza religiei lor mahomedane, rău tălmăcită de popimea lor, lor, bașibuzucilor, adică nouă, răpitu-le-au nemții curând nu numai Ardealul, ci și Banatul și chiar abstract voluptuoasa Oltenie, astă pepinieră de cadre a noastră fiind restituită doar din înțelepciunea că nu va putea fi ținută de răul de peste Dunăre, anticipându-se vremurile jefuirii Craiovei de către imunitarul baron Pazvante...

– Dar, insist pe acest aspect, dulce Elvira, scoase un suspin balcan micul Lecca, despre această „restituire“ a Olteniei, Viena va face vorbire abia când va cumpăra, de la păduchii din capul Porții Otomane, duioasa și frumoasa Moldovă de Nord, întru deznaționalizare definitivă ca conținut etnic și ideatic!

– Nu-mi pute a bine-n Bucovina, mormăi îngrozitor de gros umbra enormă a colonelului Belizarie Moga, proaspăt avansat general cu ocazia Paradei din 8 noiembrie 1941, care pentru noi reprezintă cel mai frumos și mai înălțător moment al agresiunii noastre asupra Uniunii Sovietice, unde se încuibase Cominternul uneltind a se folosi de potențialul anglo-american pentru a vărsa, ca pe o găleată cu lături de pește, bolșevismul peste Galiția Mare, cea încă neexprimată cultural ca licărire duduindă a Ființei, și peste biata China, singura concesie acceptată de oamenii lui Stalin fiind a amâna să înroșească Norvegia-n

costița britanică, și piperatul Mexic, din pântecele moale ciorbă de burtă al SUA. Mi se pare suspectă, zbârli el din mustăți, moartea ceaușului David Corbea, la a cărui piatră funerară închinatu-m-am săptămâna trecută, la Pecerska Lavra a noastră, cu atâta încântare încât mă voi ruga de cele trei fete ale mele, de cei trei gineri ai mei, precum și de cei trei nepoți, ca în cazul fericit că-mi voi da eroic viața mea în Războiul Sfânt, pentru ca nesimțiții din capul Țării de mâine să ieie aminte că mai există *și Altceva* decât familionul și mai ales familiardul mafiot, precum poate exista și un tineret incult dar răzbunător ca soarele sfânt de pe cer, carele pentru păcatele tale ca Neam, când te aștepți mai puțin, îți trimite șlamolul și pe Diadia Moroz de-ți îngheață și bruma de respect ce-o mai ai pentru fiarele aliatului tău fascist, atunci să mă îngroape și pe mine la Kiev! Lângă ceauș! Căci lucrul mare făcut de el, la 1707, mare era și la 1907, mare va fi și la 2007! Anume, să recapitulăm, să verificăm, ca să nu ceva uităm!...

– La doișpe sectembre una mie șasă sute optzăci trii, hatmanul crai Sobieski despresoară Viena, tocmai când bicisnicii lăcuitori, sătui de raționalizarea șnițelului Schengen, erau gata să se turcească pentru rații mai consistente.

– Soldați de plumb! Așa cum bine observa și înțeleptul Jablonowsky, craiul Sobieski ăsta a deschis adevărata cutie a Pandorei pentru leși, în scurtă vreme alegându-se praful de trufașa lui țărișoară, care bine ar fi făcut dacă ceda lui Hitleriță Danzigul, salvând *ființa statului* și mai și câștigând oarece timp Franța, pentru a-și calcula cea mai bună strategie de rezistență în contra cotropitorilor.

– Caz în care, observară Cocuța, Nunuța și Olguța întinzând spre tăticuț gâtul lor modiglian, poate că și cele trei țări românești ar fi scăpat neciopârțite!

– Exclus! le contrazise Belizarie. Intacte, aceste provincii nu puteau scăpa decât dac-ar fi rămas de-a pururi divizate, cu șansa ca nepoțeii mei de la voi, Ohran, Narcis și Samuel, să ajungă hienă sau acvilă în capul vreuneia din ele, după abolirea bolșevică a sistemului voievodal ca fiind prea sărac în aparatură umană, în clientelă politică, economico-financiară sau de grațieri! Și să cuvânteze asurzitor necuvântătoarelor.

7

SOLDAȚI DE NECLINTIT!

Teritoriul acesta, câștigat prin luptă dreaptă de la marea massă slavă inertă, nu poate compensa decât într-o măsură neînsemnată prejudiciile ce ne-au adus numeroșii năvălitori ca insectele, întârziindu-ne cu secole dezvoltarea, fie exploatându-ne și interzicându-ne Edu-Cultura, fie încheind protocoale rușinoase și deci secretizate, cu tot soiul de bandiți locali sau centralizați de-ai noștri.

Mare cât ghiuleaua supertunului de asediu, târât până la Sevastopol de mine și de Manstein cu 40 de locomotive, trebuie să fi fost uimirea lui Sobieski de ce mai dezvoltare explozivă au avut vienezii săi, pe principiul dominoului

căzând sub Habsburgi succesiv Ungaria, Transilvania, Croația și Slovenia, adică de sub barbaria asiatică, egală pentru toți, sub „civilizația“ central europeană, bunicică pentru poporațiili de rasă autoevaluată mai superioară și inasimilabilă pentru triburile de rasă de un facies inferior, iremediabil patibular, exceptând pe *intelectualii cu suveranitate limitată*, adică insulimii, labagiii collabo cu pofte de confort „decent“ la standard de burghezie compradoră, dar nemuncind.

Or, Rusia, dispunând de analiști cu experiență vastă, ca ex-voievodul Gheorghe Ștefan, diplomatul Nicolas Milesco, frații Corbea, academicianul Dimitrie Cantemir și fiul acestuia de corresponda cu scriitorul francez Voltaire, Antioh, ea nu putea să nu observe, cu neliniște, apropierea factorului german de posesiunile sale și să nu anticipeze existențialist că, în mai puțin de-un veac, Habsburgii vor merge cu obrăznicia dadaistă până la a cere insistent Rusiei și Prusiei, care semnaseră un protocol secret, partea ei din masa succesorală la împărțirea de la 1772-1795 a Poloniei, numai așa explicându-se de ce același Petrică Țuțea I, care înalță Petersburgul, pentru a înfige o pană slavă între finlandezi și alte elemente etnice asiatice, presărate până-n Pannonia lui Burebista, tot el devine un înfocat filocuruț, sprijinind pe sărmanul Francisc Rákóczi al II-lea, în demersurile sale de independență și suveranitate antihabsburgică, încheind cu el, Tratatul de la Varșovia, negociat de ceaușul David Corbea, ajutorul sovietic promis neputând însă ajunge în timp util la Buda și la Pesta, tot din vina ungurilor, unul din ei, un anume Karolyi, trădând prea devreme, ajungându-se de ziua solidarității celor ce muncesc, la 1 Mai 1711, nu-n cele burguri cu denumiri dezagreabile, Buda și Pesta, ci-n mediul relativ rural și multicultural, la Satu Mare, la un compromis de finis Hungariae, elita de buze maghiare acceptând să sacrifice însăși *ființa statului* dacă i se recunosc dumneaei de către Habsburgi niște privilegii compatibile cu ale altor aristocrații...

– Pe când, însă, greoiul țar Petrișor sosește la suplul Cantemir la Iași, în capitala Mișcării lui Codreanu, abia-n 24 iunie, completă pe un ton ridicat și stropind cu finețuri de spută învățătorul Bazil Francu, ca unul din organizatorii legionari ai grevei ceferiștilor din februarie 1933, și totuși amant iscusit al socialist-popularei Dorothea Schlauberger, cât și-a lins ea la Pribegi rănile dobândite-n Spania odată cu înecarea în Ebru a soțului ei troțkist de către cekiști, despre acest cuplărai el citându-l pe Sartre, în declarație CNSAS, când l-a anchetat torționarul Jan Enache, pentru a-i administra 60 de luni de Canal, cum că *j' étais plutôt un masturbateur des femmes qu' un coïteur comme les chiens*, iar bătălia de la Stănilești din 10 iulie, același păcătos an 1711, a pierdut-o lamentabil, pentru că nu dispunea în contra păgânilor nici de tancuri T-34, produse la Harkov sau Stalingrad, nici de armate de scriitori, de... insulimii culți, care să-i tâmpească pe oșteni prezentând sub forme cât mai seducătoare aceeași lozincă absurdă, cum că dincolo de Prut nu mai există zemlia, pământ!

– Ca să nu mai zic nimic, își reveni sughițând generalul colonel Moga din ațipire, că Țar cu frica lui Dumnezeu fiind, acest Petruț cel Mare al nostru, el nu concepea *risipă de suflete*, pe principiul totalitar că cu cât sunt mai multe sufletele

moarte, cu atât se probează mai oțelit propagandistic agitant teza jertfei tutulor oaminilor sovietici, inclusiv a celor robiți în 1939-1940, însuflețiți la roșu până și la emulație, de idealul de a face totul pentru Apărarea Patriei Staliniste și a bunăstării nomenklaturii, pe calea arătată de marele partid, a nimicirii mașinii de război nazisto-române, apropiind de ea un... front, această strategie fiind aleasă eroic *și* în beneficiul civilizației globale, da... Ahhh!... Fiind ea cea mai indicată electoral, ca să se protejeze în război cât mai mulți masculi occidentali!

– Umanismul țarist, colocvie cu ochelarii pe nas ca un profesor gazetarul dejist Grig Căinaru, ce străbate, de la primul până la al o mie unulea episod, megatelenuvela lui Lev Nikolaevici conte Tolstoi *Război și pace*, redă și exaltă polemic tocmai *grija* de oamenii săi a generalissimului Kutuzov, care amână, cunctează la nesfârșit așteptata de Napoleon bătălie decisivă, recomandată lui Engels de generalul Carl von Clausewitz într-o operă postumă despre război, mergând pe ipoteza că apa trece, pietroaiele rămân și neîngrijorându-se prea tare de sosirea la Moscova a armatei de invazie, mulțumindu-se doar să o secundeze de la distanță, în rostogolirea rușinoasă a ei înainte-înapoi, protocronist obținându-se decizia abia la sediul Waterloo de la Bruxelles...

Or, ce răspândea coana Sia, soacră-mea, Leonidei Glagoveanu, amantului dumneaei soț unic și altora, într-un moment publicitar exaltând savoarea propriilor lor mezeluri, din carne de cal băgată-n mațe cu pasiune?

Că de unde a învățat protagonistul fluviu-romanului de 1681 pagini *Război și pace* un atât de specific, unic în genul său, umanism naturist bazat pe terapia prin sănătate și pe o lăsare a lucrurilor jenante să se desfășoare-n voia lor geologică, sub nădejdea vie că deasupra tuturor abjecțiilor bestiei umane occidentale, chivernisește ale lumii spectacole un Atotputernic, carele azi te face Führer Vójd Cârmaci, iar mâine îți scrie numele cu majusculă mică!

– De unde să le învețe? dădu din umerii ei mici ca de elevă, și din năsucul fin, adorabila lui, și a lui Marius, Dora. De la ex-voievodul Gheorghe Gheorghiu-Dejinsk, pardon! Gheorghe Ștefan, de la teologul itinerant înainte ca mormonii să recatehizeze Rusia lui Soljenițîn, de la Nicolas Milesco, de la frații Corbea cei diplomați și acționari majoritari proprietari ai hotelurilor Metropol, Angleter și Lux, de la academicianul Dimitrie Cantemir... Într-o sintagmă, de la Exilul românesc din Est! Care putea ajunge în California și dinspre Vladivostok.

– Mda! se înecă, derutat ca întotdeauna dinaintea gândirii acute a propriei consoarte, secretul romancier Grișa. Numai că eu m-am repezit până aici numai pentru a sublinia, la simpozion, particularitatea pro-Europa că personajul Kutuzov, al contelui Lev Nicolaevici Tolstoi, are din toate punctele de vedere *trăsături frapant românești*, care sar în ochi oricărui cititor avizat, profesionist... Asta fiind, dealtfel, și solida, singura durabilă realizare a secolului meu, crearea cititorului profesionist, de mare performanță și rezistență, care nu consideră lectura un chin, oricât de torționar ar fi textul de care se lasă stăpânit, luându-și angajamentul de a-și face o impresie, o recenzie interioară... trăgând de pagini ca la sală... Îndârjit, provocat de acele fiare să fie tare-n mușchi...

– Bine, dar explicația e cât se poate de simplă, Grig! râse ea cristalin, încât toți bărbații din Atelierul Modigliani ciuliră urechile cu respirațiile tăiate. Și Kutuzov, și Tolstoi au zăbovit în aceste nenorocite două din cele vreo șapte țări românești, *contaminându-se de percepția noastră asupra stării de invazie și de mare lipsă*, o percepție profund dialectică cu gust hibrid de pace-război...

– Semnificative fiind, o înțelese doamna profă de comentarii Tomoioagă, și înjurăturile teleormănene pe care Kutuzov le adresează armatelor cotropitoare ale imperialiștilor francezi, de pe jos și de pe cal, dinaintea regimentelor aliniate pentru paradă!

De dincolo de camuflaj, din beznă, se auzi încă o dată, sfâșietor, țipătul gornistului, pe care Marius și-l imagina net diferit de cocoșul franco-oltenesc, mai degrabă asemănător unui burghiu Krupp îndreptat sfredelitor spre cerul opac la rugămințile noastre fierbinți, abia murmurate depozitându-ne tonele de aur la Brâncuși, la mănăstirea Tismana, păstrând față de naziști secretul.

Cei doi paji grași suflară-n trâmbițele artizanale, traseră de șnurul roz alcov al cortinei și apăru robul lui Marius, șahistul Merțalov, să agațe pe nou văruitul perete o fotografie aproape-n mărime naturală, a Nadejdei Allilueva, filată-n Arbat de cekiști sibiriaci, ascunși în blănuri de ren.

– Deși mă cheamă Marius, ne mărturisi gazda clătinându-se ca-ntr-un coșmar colectiv, imena Krasivaia Jenșcina, și deși popa Sică m-a botezat Mihail, nu a mea onomastică vreau să-mi serbez cu trâmbițe caragialești, ci gânditu-mi-am proiectul de demers ca să mă dixtrez, ca să mă simț bine la bairam, cu colegii mei dragi, de o așa manieră constructivă încât să îmbin armonios în destrăbălare utilul cu plăcutul, instructivul cu educativul, binele cu răul, frumosul cu urâtul, esteticul cu eticul, nașterea cu moartea și dragostea tot cu moartea, cum se întâmplă lucrurile și în viață, care este tot un amestec dialectic, de război și de pace, între turmele omenești păstorite de Marele Vójd Anonim...

Hotărât-am, deh, a mă ancora-ntr-o naștere și o moarte... a le aniversa la cifre rotunde, dragi tovarăși ai mei de petrecere incoerentă... Deci prăznuim noi azi, 8 noiembrie 1941, în plină Cruciadă Antibolșevică, româno-germană, că pe unguri și pe finlandezi nu poți să te bazezi, exact nouă ani de la moartea doamnei Svetlana Allilueva, după defilare, când Stalin primea provocarea lui Hi de a se stahanovi cu el, și sărbătorim totodată pe tovarășul fiu al clasei muncitoare, electrician ca și Lech Walesa, domnul Gheorghe Gheorghiu-Dej, cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de patruzeci de ani, pus la adăpost de orice neplăceri în lagărul confortabil al polonezilor, de la Târgu Jiu, pentru a fi schimbat cu Mișu Focșăneanu sau chiar cu mine, dacă vreunul din noi doi sau alt om de informații, sau de inspirații, cade captiv în ghearele nespălate de sânge ale căgăbăului...

Pe Svetlana... pardon! Confund... Memorie de arpacaș.. Memorie de gulaș de cal! Pe Nadejda, da, Nadejda Allilueva, o amintesc dinaintea domniilor voastre și Celui Preaînalt, ca să ne mai vadă pe camuflajul ăsta, o comemorez, și aș fi dat și anunț la ziar de nu m-ar fi oprit cenzura antonesciană, pentru că așa cum constatați și din portretul în mărime aproape naturală ce i-am făcut, îmbrăcată, de

iarnă, a fost o certă Doamnă, fie și sovietică, o posibilă contesă, o posibilă prințesă sudică *morena*, cert, ucisă nu de crimele lui Stalin și ale lui Marx și ale complicilor lor naivi sau vicleni, Roosevelt și Churchill, ci de nesimțirea de cârpaci care se bese pe scăunelul lui trepied, meditând la clasicii comunismului științific, ce nu atâta scris-au cărți, ci au dat mediocrilor *mecanisme de a genera* cărți, cu efectul că-n numele filosofilor materialiști poate fi tâlhărit, adică jefuit și ucis, oricine! Nesimțirea asta de cotoi caucazian împuțit, dotat cu meninge de om, care răzbate din toate pozele proprietarului de azi al Armatei Roșii, iar mâine al Țării noastre și al Neamului nostru ce... nu-și mai... niciodată nu-și va mai va reveni, dizolvându-se-n *uie* ca Jijia în Prut, epoca Reginei Maria a mea devenind astfel Secolul nostru de Aur, bă, atâta aur cât de puțin va fi fost, față de cât vor fi avut la dispoziție Faraonii sau alții luați în serios de enciclopedii, neexistând dubii, din cât am sondat-o-n 6 august 1941 la Zubalovo, pe Valia Istomina-n timp ce mesteca-n gros negrul bulion de afine, că Iosif cel Nesimțit nici vorbă să-i facă răposatei Nadejda a lui cele creștinești, la 7 sau la 40 de zile!

– Dar e o sinucigașă, iubitule! protestă Dorothea Schlauberger, de departe o nestalinistă, deoarece susținea exact contrariul, cum că dacă Gaston d'Esgrignon, al ei acum, ar poseda o Franță totalitară, n-ar derapa niciun pic de la regulile democrației unanim recunoscute în lumea civilizată, a semințiilor de rase superioare apărute numai datorită prosperității lor proprii intrinseci, exclusiviste.

– Cât despre a ciocăni un cupoi de șămpănică pentru a-l omagia pe tovul Gheorghi Gheorghiu-Dej, la împlinirea minunatei vârste de patruzeci de ani, mereu în slujba poporului, se făcu Marius a nu o auzi pe rezistentă cum clevetea aplecată pe șină, punând cu eroism acolo-șa-n criblură explozibilul terorist, în urma pocnirii căruia era perfect conștientă că ocupantul nazist va mai ciurui vreo sută de ostatici francezi nevinovați, dar inima ei exulta că crește așa iliescian statistica electorală a „partidului împușcaților", ce-ncălecând pe Franța Galia ca pe-o mârțoagă, va macara în sus și pe *galițieni* să-și excaveze identitatea, uniformizându-se continentul de la Baleare la Solovki... Nu încape îndoială că Undeva se va ști, se va afla de această omagiere a eroului național de mâine, ce asigurând pe Hrușciov că va face la nevoie din România o Polpotie a Europei, a respins Armata Roșie până dincolo de Nistru, ca nu cumva elemente iresponsabile ale acesteia să-mi ia apărarea *ultimelor* creiere regale, terciuite stalinist după 1958 pentru ca treizeci de ani mai târziu, în luminișul libertății, să nu mai răzbată decât niște cărturari cu *mentalitate de stăpâniți*, niște intelectuali cu suveranitate limitată, pe scurt niște *insulimi* dând din codițe cu bucurie de nedescris la tranziția de la un zeu morocănos la libertatea de a te călători politeist, pe bursele și premiile altora, dacă nu întotdeauna pe banii boborului, cu singura și comoda condiție ca, în chiar problemele românești, să accepți și să propovăduiești, de la Santa Diana la Sankta Odessa noastră, punctul de vedere al ticăloșilor, că tot o diaree dacă nu chiar un kkt era și România Regală, mare și interbelică, ba mai era și instabilă psihic, neviabilă... Votu-le muma-n cur, de scatologi ce sunt, la toți!

– Pe cine ești supărat, bade Marius? izbucni într-un frățesc hohot de râs,

auzind sudalmă românească, Augustus, ceea ce nu-l va împiedica, înainte de a sponsoriza Memorialul de la Sigmaringen și Mănăstirea virtuală a Miorcanilor să se închine spăsit. Pe Dej?

– Ah! Ce bărbat frumos! plesni de admirație Cheți Fotiade, viitoare directoare de fabrică muncitorească și deputată-n marele parlament unicameral, cu ochiadele atârnate de mustăcioara lui mura câmpului, cum și trebuie să aibă un ministru al transporturilor român, neam de manivelă.

– Asta cu Gheorghiu-Dej o mai înțeleg, se trezi din ațipire ca dintre două lovituri de megatun la Sevastopol, colonelul de artilerie încolonată Belizarie Moga, căci așa cum a dezvăluit și Stalin aseară la metrou lui Maiakovski, porcii rasați Wall Street anglo-americani s-au implicat puternic în a-l apăra pe rusul Stalin, de Stalinul german, încât n-ar fi nicio mirare dacă urmând a fi prăvălit de la putere Mareșalul nostru drag, în noul guvern format de Stalin, ministerele de forță să trebuiască, sub același pretext al „liniștii" în spatele frontului, invocat de Heydrich-Himmler pentru a extermina evreii, să admită Maniu cu Brătianu, lângă Titel, să-l ia ministru și pe analfabetul ăsta cu manivelă...

Dar... Căci mai există și un dharrrr, azi 8 noiembrie 1941, cum, mă soldat locotenent Marius, băgați-ai baioneta-n idealul tău de gingășie la maimuța proverbială... Cu astea patru portrete ce mai e?

– Este vorba, pe acest perete executoriu, de ex-voievodul Gheorghe Ștefan, de teologul itinerant Nicolas Milesco (un fel de Brucan peloponeziac al puterilor supra de pe atunci, de la Vaslui, lămuri ghiduța poloneză și pistruiată, Agnes), de diplomatul David Corbea, care a precursorat Tratatul de la Varșovia, și de academicianul protocronist Dimitrie Cantemir, care-și sprijină dreapta pe topuz exact ca Mareșalul Keitel pe toiagul definitoriu, oaspete de onoare azi, mâine cocoțat în ștreang la Nürnberg, în geniala Germanie...

– Iartă-mă și scuză-mă, interveni cu voioșie ex-senatorul Șaraga, călăul interbelic al clasei muncitoare, dar nu-ți înțeleg mânia cazonă, frate Ariele!

– Cum să nu mă mânii, cum să nu turbez de tot, cum să nu-mi fie dificil a nu scrie satire! tună Belizarie Moga, determinând exact, cu uriașu-i pas, lungimea atelierului ghizdavian cel nu prea folosit din motive de destin istoric. Satire, băi troglodiților de la sud de Vama Veche, care este un teren plin de grote favorabil unei mișcări de partizani cum în cealaltă Odessă a noastră, chiar Odessa zisă, nu Varna-Burgas, adică în limbile slave loc unde se gătește varza prin fierbere, satire autentice, băi, adevărate scrisori de amenințare că vei da și cu satirul, cu satârul chiar, dacă nu se iau deloc măsuri în legătură cu cele semnalate... măsuri de remediere... Dar nu de ochii lumii, că să schimbi toponimul ca la brașoveni, din Varna-n Stalin, îmbunătățiri *reale* ale activității, dulci comeseni, asta vă doresc!

– Se referă poate, șopti finuț popa Tani-n urechiușa păroasă a însoțitoarei eterne a lui Raulică, sculptorița de copii Cristina Done, la avarierea memoriei pictorului nostru în 22 octombrie, sub șocul exploziei, încât a redus la numai patru portrete exilul istoric românesc!

– Nu, îl privi cu ochi roșii licărind ca niște semafoare-n gară la

Kotelnikovo, de 7 Noiembrie-n ceață, comandantul Belizarie. Părinte, fir-aș al dracu! Eu, care unde vreau să iau Kievul de la germani și să mi-l fac metropolă, nu la mitropolitul Pierre Moguila, eu mă refeream la necropolă, mă gândesc! Cuiul cătării... Nu, Sfinția Ta!

Ci la perspectiva deloc măgulitoare că aproape niciunul din obiectivele politice ale acestui război așa-zis sfânt împotriva bolșevismului nu va fi atins. Și în special perspectiva ca, cu sprijinul electoratului anglo-american, sătul de război, diviziile de politruci panduri ale Armatei Roșii, ocupându-ne, să recomunizeze Transnistria și România de Est și de Nord, năpustindu-se apoi cu cea mai antropofagă sălbăticie și la estropiatul nostru teritoriu de la apus de Prut, miazăzi de Ceremuș și nord de fluviul Marița, râuleț botezat așa de Dromichete după o roabă dragă a sa, adusă dintr-o expediție punitivă de pe cursul mijlociu al Volgăi, – surprinzându-ne încă de pe atunci intelectualitatea asta neexprimată în universal, deci ieftină, ca și pe-a bulgarilor noștri!

Și parcă văz pe licheaua, pe insulimul de Grigore Căinaru, de nu vrea deloc să se lupte dincolo de Nistru până-n fundul pământului, că scoate o broșură, *Relațiile de prietenie româno-ruse de-a lungul veacurilor*, și pe libertinul libert Marius Ghizdavu, dacă va mai fi lăsat să se desfrâneze-n libertate, cum o ilustrează chiar cu aceste patru gravuri, cu Gheorghe Ștefan, Nicolae Milescu Spătaru, David Corbea, Dimitrie Cantemir, la care va mai adăuga pe loc ad-hoc personagiile ce i se vor mai cere de la ARLUS, îndeosebi pe agitpropiștii guralivi de la Radio Moscova în limba română, deocamdată, și de pe la Radio România Liberă curând, ca să vadă și democrațiile ce-i pluralismul mediatic stalinist!

Cea mai mare dovadă a acuzării fiind, în acest proces moral al trădării naționale, faptul că gazda noastră n-a trecut, printre românii preocupați a utiliza sângele rusesc, cel ieftin ca cvasul în grivne, nu pe valută ca coca cola, pentru a ne atinge interesele noastre de expansiune în Triunghiul de Lapislazuli și în Triunghiul de Smirnă, – și pe Înalt Prea Sfinția Sa Preafericitul Mitropolit al Kievului, al Ucrainei de Est și de Vest, al Bielorusiei, al Caucazului și al Crimeii, Petru Movilă, din celebra familie fiorentină a Movileștilor, cari sunt Medicii noștri, lăsându-ne acea bijuterie de referință care este Mănăstirea Sucevița, teolog de largă recunoaștere internațională, a cărui *Mărturisire ortodoxă,* scoasă la 1645, urmată chiar în inima pariziană a catolicismului de *Enchiridionul* Milescului, va fi pus pe gânduri protestantismul, că dacă el împinge ca un inconștient revoluția până la demolarea completă a Vaticanului, atunci se va afla față-n față singur cu A Treia Romă, rusofonă, confruntarea de rase germano-slavă, imediată cum ar dispărea brusc Polonia ca izolant, căpătând un providențial conținut religios!

– Domnule ex-colonel general Moga, se precipită la față Marius cu insistență, eu la Gumrak, în încercuire cu Otto Runge, în timp ce aviația lui Goering nu mai ajungea la Stalingrad cu mâncarea antifrig, am conversat îndelung asupra largului evantai morgă-muzeu pe care îl poate folosi Viitorul pentru a se apăra de canicula resentimentelor.

Stam într-o burtă de cal, îmbrățișați ca Romulus și Remus în uter, ne uitam

cum înțepenise cu dinții rânjiți cinefilul Arsène-Séraphin Boisson, cântam *De la Prut până la Volga*, resimțind acut lipsa televizorului, și căutam prin dialog, numai și numai pe calea tratativelor, să ne decidem asupra unei concluzii cu un fel de caracter testamentar, în caz că vom înțepeni și noi ca voluntarul francez, despre care... credeam atunci că printre noi se aflã-n Waffen SS mult mai mulți tineri europeni culți, angajați dintr-o irepresibilă conștiință antitotalitară, să salveze Civilizația.

– Eu cred, bolborosea Otto Runge, că ceea ce va trebui să scrie cu degetul pe zăpadă acela dintre noi doi, Marius, care va supraviețui mai mult, devorând cadavrul celui ce va supraviețui mai puțin, este concluzia că, chintesență a unei lungi experiențe în Războiul ăsta Sfânt, totalitarismul bolșevic este mai tare decât cel nazist, așa că, intelectuali, aveți grijă să nu combateți numai fascismul!

– Asta, râse sardonic generalul Moga, tot ca să vă puneți bine cu inamicul în caz de prizonierat, în Uniunea Sovietică sau în Republica Sovietică Populară Socialistă România!

– Nu, generale! se cocoși la el, gata de harță gazda. Soldați! ni se adresă locotenent de cavalerie Ghizdavu cu sabia scoasă și cu dinții rânjiți ca un tigru siberian. Nici eu, nici prietenul meu Grigore Căinaru, cu a cărui soție, Dora, am protocronit revoluția sexuală a secolului XX occidental, la Odessa noastră, într-o vilă enchevedistă, cu loc de execuții la subsol, nu am fost niște lași, ci ne-am servit Neamul cu abnegație și devotament, după toate legile și reglementările cazone, el plătind dealtfel printr-o moarte timpurie, la numai 36 de ani, iar eu, care aș fi putut fi tot atât de bogat precât Picasso, m-am aoleu! autoflagelat, complăcându-mă-ntr-un neplăcut *anonimat de optzeci de ani*!!! Abia în 1992 apucându-mă, cu toată placa dentară, ca un înecat Vox Maris, de o carieră internațională, și implicit românească, ca cărunt cu sprâncene cănite creator de excelență, al Epocii Iliescu de n-a transformat canalul 2 al teveului de stat în **canal didactic**, iar Radio România, Muzical și Cultural, se prindea simbolic la tranzistor cât să audă doar atașații de resort ai Ambasadelor că este, e, există...

Or, ce ziceam eu? Ce mă frământa, generale, pe mine ca artist care ca militar spintecam oameni roșii pe dinăuntru, cum e carnea expusă-n galantare românești la lumină rozbonbon împrospătând-o? Păi eu de-aia am pictat pe Nadejda lui Stalin, ca pe o frumseță sovietică pură nenecesitând, ca Nadejda lui Leninică, bijuteriile Reginei mele, Regina Maria a României eterne, tocmai pentru a penetra blindajul cenzurii și a semnala factorilor de decizie români, și mai ales germani, că *mai există* dincolo de linia frontului și de genocidul marxist oameni frumoși, pe care să ne putem baza procesul de reconstrucție a Rusiei pe baze trainice, pur țariste, singurele asigurând o satiiisfăcătoare, la standarde european-renascentiste, productivitate cultural-artistică și științifică!

– Și asta vroiai să scrii dumneata pe zăpadă, cu degetul înghețat în gară la Gumrak? înălță mareșalul Keitel cu dinții de lup toiagul, ca pe un topuz. Că enorma antieuropeană masă slavă mai are suficiente resurse umane frumoase, ca să pună în primejdie existența pe acest continent a omului alb?

– Cât despre cele patru portrete de... potențial precominterniști români, ne făcu Marius cu ochiul, că ni se adresează numai celor cu creiere duioase de român, nu și invitaților reprezentând alte popoare decât pe cel sfârtecat din Est, cele divulgate aseară la metrou la el, de Stalinică, mă fac să cred că Rooseveltuț și Churchilleț îl vor proteja de ce-ar vrea să-i facă Hitleraş, de aceea i-am și reprezentat pe cei patru mari *de-ai noștri* ca și cum ar fi acești patru mari *de-ai lor*, cu semnificația că, neavând deloc aviație de adâncime nici cât să belească Englitera, darămite să necăjească PCUS dincolo de linia imaginară Marea Albă - Marea Caspică, Axa s-ar putea să piardă războiul, Mareșalul Antonescu, Mareșalul Rege și Mareșalul Keitel dând dovezi de înțelepciuni defilând intens azi 8 noiembrie 1941 măreț solemn, <u>ca pentru ultima dată</u>!

Caz de înfrângere-n care noi capitaliștii români nu trebuie cu niciun chip să renunțăm la idealurile noastre expansioniste, ci doar să ne inversăm direcția, nu strategică, ci tactică, adică ordinea priorităților.

Cum zicea și bietul tata, ca geograf:

– Dreptul românilor de a cuceri Rusia până-n Alaska este imprescriptibil!

– Adică așa. Capitaliști români! Dacă nu ne ține nici reușește imperialismul, la câți capitaliști avem, în acest al doilea război, modelabil după primul, unde am avut un factor de creștere de... de 2,5 - 3 ori, să luăm spre Est, Triunghiul de Rubin ducal Odessa-Ialta-Rostov, atunci datoria generației noastre de sacrificiu este să găsim acea formulă juridică de întoarcere a armelor spre Vest, astfel încât să acaparăm în întregime Triunghiul de Lapislazuli rareșist Viena-Cracău-Breslau (Breslau ce va deveni Mizilul Nou) sau măcar să ne afirmăm, prin participare la eliberări de sub jugul fascist și prin operații de menținere a ordinii în spatele frontului sau în zone ocupate, dreptul nostru inalienabil la aceste meleaguri gândite de strămoși ca fiind cuibare liniștite pentru a concepe și a... oua ouăle brâncușiene din piatră eternă, enescian luceferizate până la armoniile muzicii sferelor, dovezi neperisabile ale civilizației românești <u>pe acest continent semiratat</u>, unde noi ne-am *născut*, pe când alții s-au *pripășit* prin infiltrațiuni, care de secole de aur ne țin în loc din dezvoltarea noastră culturală planetară, pe care o am merita cu multă prisosință.

Cât despre a profita crunt de actuala încrâncenare Est-Vest, pentru a ne îndrepta aspirațiunile civilizatoare spre Sud, consolidând dominația noastră în Triunghiul de Smirnă titulescian Salonic-Karnak-Soci, anticiparea mea tactică este că trebuie să ne reprimăm tentația de a realipi *acum* încă una din cele **Șapte Țări Românești**, adăugând <u>Macedonia Mare</u> (poate până-n Creta și Corfu) la <u>Muntenia</u>, <u>Moldova</u>, <u>Transnistria</u> până-n Volga, <u>Ardealul</u> până la Linz, <u>Pocuția</u> până la Wrocław-Mizil pe Odra, și – peste baltă și Texas – <u>California noastră</u>, Virginico, pioniero!... Pentru că o strategie sudică eu nu o văd de actualitate, deși ar fi minunat, soldați! să reromânizăm Muntele Athos și Locurile Sfinte și Bizanțul, și măcar să subordonăm Patriarhiei bucureștene ecumenice pe-ale sârbilor, grecilor, armenilor și bulgarilor, pentru care rangul actual de mitropolie e deja o concesie majoră... Soldații mei! Să nu uitați aici, la Cotul Donului, că voi

aveți în fruntea escadronului vostru un artist, cu sabia scoasă fugărindu-l cu dinții rânjiți pe tov Kotovski din gară de la Chișinău până la Kotelnikovo, via Tiraspol! Iar viziunea mea este că mai ușor i-aș pune pe fugă sănătoasă pe Ceapaev, pe Eisenstein, pe Muhina, pe Iakir, pe Frunze, pe Jdanov, pe Budionnîi, pe blajinul Timoșenko și pe fluviu-romancierul Șolohov, chiar pe abilul Voroșilov de lângă Stalin, decât să-i scot pe anglo-francezi și pe americani de la Suez!

– Asta cam așa e. Acum te-am înțeles, zise cu spontaneitate yankee Virginica Gibson-Ghizdavu cumnatului, după patruzeci de ani de nevedere directă. Iubire, ai grijă, te implor, la cum or să te încondeieze Narcis Moga, Erdödy Zsuzsa, Maradonel Zamfir, Muhală și Hristevescu, dacă mai derapezi așa titanic, la un pahar de vin negru diavolesc, care mie nu-mi place deloc!

Ea îi pregătise lui un simulacru californian de Foișor, efectuând transformări nostalgice la un rancho melancolic, achiziționat în cătunul Santa Diana, din San Ramon Valley, o vale paralelă la sub 20 kilometri distanță de celebra vremelnic Silicon Valley. De sus, din turnul de fildeș, pictorul avea o priveliște perfectă spre Mount Diablo (1185 m, dominând toată coasta), asemănarea cu celebrul Munte Conic de la Ziduri (tot Muntele Dracului numit de mocani, că pe urcușul, făgașele și hârtoapele lui își rupeau inima căruțele) fiind frapantă. Iar Augustus transplantase, ici-colo-n calcar, viță-de-vie trimisă de inginerul viticol Otomega de la Ziduri din podgoria încălzirii globale.

– Cum se derapează și despre Antonescu c-a avut cel puțin două logodnice israelite, așa eu însumi, doar că mai rău încă! lăcrimă și zâmbi el.

– Așa-i, așa-i! râse ea. Mi-aduc aminte cum mă distram cu Theo, când scriai în versuri pentru o Clarissă Honig cam sucită, de pe la Iași, fiică de pălărieră de lux Phia și de fotograf de mode Samson!

– Nu scriam în versuri, se bosumflă nonagenarul pictor craidon. Nu compuneam EU. Ci Daimonul meu mi le șoptea, pe Muntele Conic. Doar le transcriam și eventual le ilustram! Și nu biata Clara a fost marele meu amor, ci, în copilărie, Sulamith Lewald, un fel de fetiță dintr-un fel de ștetl, cu mult prea românesc toponim de colonie agricolă sau Târg – Vlad, Valea lui Vlad. Dusă, tot nebunește, peste Nistru, să se hollywoodizeze Sulamith tocmai la rușii bolșevizați! Dispărută-n geolele stalinismului neîncrezător în *romantismul rebel*! Și nu mă poți taxa, ca Hristevescu, de antisemit, nici măcar tu Virginico, doar pentru spusa mea că cea mai mare crimă a Germaniei nu este Auschwitzul, ca să zic așa, ci nimicirea idealismului poporului evreu, cum am prezis încă din 1932!

– Nu te înțeleg!

– Nici eu.

– Nici noi!

– Herr Himmler Goebbels a cam învins! Vorbesc, ca artist, de „nimicirea“ acestui popor al lui Dumnezeu, în sensul că, după Auschwitz, nu mai este omenește posibil să mai dai romantic lumii firi **suprasensibile**, precum Heine, Mendelssohn, Modigliani, Kafka, Celan și chiar Einstein. De acum încolo, va fi o *crispare* perpetuă în toate, din care nu pot ieși decât opere de artă-propagandă,

tot atât de searbede precât Drumul Aprovizionării cu Rații Alimentare, tăiat de sculptorii leningrădeni, – aceia fără să înalțe, cum aș fi făcut eu, *un copil uriaș peste orizont*, întrebând cu reproș Parrtidul Bolșevic ce căutau pruncii acolo, de ce n-au fost duși, odată cu uzinele, departe, în Urali, la doctorul Jivago! După Auschwitz, Virginico, nu mai poți *omenește* da decât nenumărați prăștieri David spărgând capetele a nenumărați uriași Goliat, uriași dealtfel din ce în ce mai mici cu timpul, cu epoca, dar identic de primitivi în mușchii lor trași la fiare!

– Acesta și fiind, domnule general de munte Moga, domnule general de propagandă Horea Bratu, domnule mareșal de cânepă Keitel, motivul, extras din extrapolări lucide, pentru care, eeeeu, ca expert pictor, avizez negativ și consider profund aventuristă strategia „titulesciană“ cum că să ieșim noi românii la Etiopia, alungând de acolo pe catolicii lui Mussolini, pentru a alinia creștinismul local la dreapta noastră rânduială ortodox bizantină!

– Te contrazici! observă anchetatorul Jan Enache, zis Țyuchel Adriean în prima-i scrisoare de iubire tovărășească, adresată viitoarei sale soții, coana Aneta Avăcăressi, care-i va dărui ideea arborelui genealogic de la 1650 și de la Mihai Bravul, când se laudă c-a scos autorizația de la Goethe, de la Institut, să deschidă la Frankfurt am Main, filiala Stock Exchange Ghinea Tzukala Bank, spre marele necaz al fraților Ghizdavu, nevoiți a-și migra capitalurile, din Hesse în Baden-Württemberg, unde le-a venit și ideea turistică păguboasă de-a investi-n Memorialul Regal Sigmaringen, când a mutat președintele-voievod Zahei Avăcăressi, pă președintele martir Ceaușescu Nicolae cu soția Elena, la Curtea de Argeș, expediind totodată la origine ciolanele Hohenzollernilor cu soțiile.

– Te demaști că tot bandit ai rămas, dar lasă că o să-ți scoatem noi masca asta mortuară de tot. Cu marile utilaje sovietice de la Canal! îl asigură de seriozitatea anchetei căpitanul de torsiune Țyuchel Adriean, zburându-i dintre buze cu un bobârnac țigara oferită de săracu' de omenie Ion Jan Enache, cu care fotograful ambulant se cunoștea de la Drept, de la Iași, de la Borta Rece.

– De ce nu apare și mitropolitul Petru Movilă al Kievului în gravurile mele, mă întrebi? păru mirat Marius de obiecția generalului Moga, că n-ar fi total inocent tocmai prin această omisiune, concordantă exact cu ceea ce ar fi respins și viitoarea, postantonesciană, cenzură dejistă. În primul rând, pentru că eu nu văd vreo deosebire, vreun Bălcescu, între emanații din capul Țării, cocoțați acolo după măcelul terorist din decembrie 1989! Pentru mine, clasă politică nu este cine ocupă cu ipocrită incompetență funcții de conducere, în sensul că treburile-i private-i merg mai gras decât cele publice. Pentru mine, soldați! clasă politică e tagma aia a jefuitorilor ce, la mari răsturnări istorice, în timp ce i se jefuiesc palatele se judecă sumar și se trimite-n lagăre sau gropi comune sau în cuptoarele micilor crematorii secrete de șters urmele condamnărilor politice! Or, cel mult s-au mâncat lupii între ei. Cu alte cuvinte, eu n-am crezut niciun pic, că de la 22 decembrie 1989 ora 12.08 încolo, SITUAȚIA a fost măcar un minuțel *scăpată de sub control* și că **eu** aș fi avut vreodată șansa reală să candidez la președinție sau să intru în guvern, la Cultură, să pregătesc Marea Recuperare!

Dacă vremelnic Iliescu a fost prăvălit, eu zic că de fapt dumnealui, cu înțelepciunea lui Maniu de-a evitat să-și pună semnătura pe un *Armistițiu* privind Basarabia, tot așa și el s-a sustras de la un *Tratat cu Ucraina*, vârând în haznaua istoriei pe PNL-Parizer și PNȚ-Borviz, pe când Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Petru Movilă alt păcat avu, din punctul meu de vedere dac de la Traian, care nu mă rușinez a fi imperialist, ci mă simt insultat fie și la ideea de a mă fi oprit ipotetic pe Nistru, ca o rasă inferioară modest umilă, menită sclaviei eterne...

– Bine-bine, zăărrr gât, îl bruscă americanca, te înțeleg, ca mascul și ca dac germanizat. Pentru voi bărbații, războiul este o plăcere bazală și nu vă puteți împiedica să nu-l duceți până-n fundul pământului și ar fi și absurd să te limitezi la plăceri, cum și fratele tău, Octavian cel timid, la început, netrecuți pe la șaman, ca să ne salte din profan în sacralitate, ezita să se angajeze-n marea trecere, poate și din considerente de afaceri, temându-se de o reacție emoțională a tatălui meu chiar pe Valea Prahovei, trebuind eu să-mi asum toate răspunderile pe măsură ce exploram până-n fundul pământului marea trecătoare, cu speranța că va fi mai bine pentru toți, limpezindu-se atmosfera sumbră-n care trăiam, pe măsură ce se acumulau știri tot mai întunecate privind posibilitatea ca să se implice America-n război, nu *împotriva totalitarismului oriunde*, imparțial ca o democrație, ci *doar* în contra nazismului, ca pe un fel de pedeapsă exemplară pentru *toți* tiranii, având și avantajul că Hi creease armate de operatori cinematografici, ale căror materiale sunt și azi spectaculoase, pe când de la Pol Pot al tău, mare brânză mediatică n-a rămas, așa că nu-i decât foarte abstract și rar genocidul lui cambodgian la tembelizor, contrar recordurilor stabilite.

Deci revenind, în concluzie, Marius-Marius, eu consider argumentația lui Ariel irefutabilă: cele *patru portrete de precursori ai relațiilor româno-sovietice* sunt utile ca să te cramponezi tu de ele, când or sosi pandurii enchevediști să bage primul val aristocratic în Romlag, excluderea Mitropolitului român al Kievului ținând premonitoriu de caracterul ateist al Armatei Roșii de ocupație.

– Zău că nu te pot pricepe, Marius, Octavian Augustus Theodoros zise cu dragoste frățească și cu mulțămire patriotică, deoarece, invers, nevastă-sa americancă îl înțelesese că nu se putea să oprim Războiul Sfânt pe Nistru, noi românii nefiind asiatici descontinentalizați ca finlandezii și ca ungurii, ci daci latini. Pe cuvântul meu de pionier, că nu te mai recunosc, frățioare! Pierdutu-ți-ai orice urmă de noblețe? Mă, tu ești gata răscopt moral, pentru a deveni un colaboraționist ordinar, dacă nu și un profitor, un intelectual cu suveranitate limitată, un *insulim*, în baza principiului șostakovician că ești *om-cu-operă*!

Mai bine ascultai de mine, te desțărai în septembrie 1943 și-ți asiguram un post de consilier cultural la Basel! Fiindcă așa cum Eugen Ionescu s-a aranjat balcanic caragialește să scape din Regimentul ăla 21 de pseudo-eroi, decimat completamente la Cotul Donului, așa cum Mircea Eliade s-a pripășit în călduța Lisabonă, pe banii poporului, să scrie despre... revoluția fesenistă a lui Salazar, iar de biciclistul de Emil Cioran, ce nu mai vine de la Parisul cel dulce și ocupat tac, așa ai fi putut și tu să te protejezi de compromisurile și abjecțiile la care te

silește curiozitatea maladivă de a da o nimicitoare lovitură literar-artistică Memoriei Sistemului bolșevic marxist-maokimist-cheist, cu atât mai devastator matematic plasată unde trebuie, cu cât ai cunoscut mai pe propria-ți piele, propriul creier, propriul stomac, propriile testicule chiar, unde duce o utopie ejaculată din orgoliul unui împuțit de burghez german, chiar german bine de tot, căci dacă s-ar fi născut la Băicoi, e îndoielnic că Prometeul de Marx s-ar mai fi apucat de a înzestra o hoardă de homosapi cu puteri incontrolabile...

– A curma exploatarea ciolovekului de către ciolovek, rânji fanatic Marius, ca o tigresă și ca Ioil Borgiah la Alexandria după cutremur, nu este o utopie, frățioare, comuniza-ți-aș Virginica asta, este o *futopie*, adică o fffezabilă utopie corectă științific și inevitabilă-n implementabilitățile ei, după modesta mea opinie de artist cu mandala inhibată vreme de șaișpe cincinale, eșecul PESTE TOT al tentativei homosapului de a crea un *stat faustic*, un stat cultural, în care omul să consume obligatoriu cultură, nu kkt mediatic, croanțe, este o mare înfrângere a umanității, a speciei, fiind păcat de sutele de milioane de vieți scurtate de marxiști în acest secol. Degeaba! Altceva decât un schimb de *proprietate a capitalului*, să îl iei de la o burghezie *competentă* și să-l dai la o nomenclatură șmecheră și incapabilă să pornească reformele cerute, prin futopie eu înțelegând ceea ce e utopic azi, dar fezabil mâine... Nu utopie, nici distopie, nici miopie, ci f-f-f-utopie, fezabilă utopie fiind și gândirea politică a Ducăi-Vodă Managerul, ce condusese Valahia și Moldova, năzuia să ia Ardealul și, până una alta, cumpărase de la turci Ocraina, nu numai pentru că înțelesese, din pățaniile lui Bogdan Hmelnițki, că ce Ucraină scoți tu de sub polonezi, aia pică-n ghearele țarismului celui groaznic, ci și pentru că luase-n seriosul faptic cele citite la Academia de la Cotnari în *Gesta Romanorum*, celebrul manuscris al cărui xerox l-a minoltat domnul hamburghervor crainic sportiv și istoric Răzvan Hristev, la Debrețin, anume-n cea mai pură grafie dacică, adevărul despre gloriosul nostru trecut trac, geto-dac, știindu-se că dacii au trăit în Pocuția, Moldova, Muntenia, desigur în vatra lor, Ardealul, și în Macedonia, pe când geții au roit colonii, pornind de la Ziduri de pe Argeș (Ordessus), întemeind la Marea Neagră (Pontus Euxinus, cum îi zicea Bazil Frâncu) numeroase cetăți portuare, prin care, fiind întreprinzători exportatori, livrau corăbierilor greci prisosul nostru de grâne, vinuri, cașcaval Rucăr, Dalia, Scornicești și Penteleu, miere, carne de oaie, lână, dansatoare pentru hanurile insulelor egeene, ca Rodope, în acea Antichitate încă barbară, necreștinată, primindu-se prime de export de la guvern chiar și pentru comerțul cu topmodele și cu roabe, așa cum precizează și Iancu Noveanu în strategia noastră de dezvoltare culturală din raportul către Clubul de la Roman, intitulat *Marea Recuperare*, îmbuibații din capul Țării datori sunt a sponsoriza cu averile acaparate pe nedrept următoarele cetăți-porturi burebistane: Mesembria (Miasimbria), Ankialos (Anchilozos) și Apollonia, localizate în Moesia noastră, unde e azi portul militar bulgar Burgas; apoi Odessos de Sud (Varna, Burgas) și Odessos de Nord (Odessa) cele două porturi simetrice logic față de Sulina, ridicate de faraonul Dromichete după același proiect, dar succesiv, când a fost

silit să coboare din cetatea sa de la Helis (Helios, Păcuiul lui Soare) pentru a da o replică războinică și o lecție diplomatică, întâi lui Agatocle, apoi trufașului ăstuia tată, Lysimach, care voia să-și supună sieși litoralul Pontului Stâng, fără succes... Și vine apoi Dionysopolisul cel specializat exclusiv în exportul de vinuri, Balcicul meu, unde s-ar spune poate, Clarissa, că era mai bine ca om-cu-operă să mă fi retras în 1936-1939 la Ecrene, în ultimii trei ani ai României mele Regale și, într-o efervescență creatoare amintind autocombustia geniului simetricului lui Eminescu, Van Gogh, să dau totul... Dar ce *tot* să dau eu la vârsta aceea? Că încă nu era în mine nimic, SUBIECTUL aflându-se-n Răsăritul bolșevic, iar Regina mea, Maria, bolnavă de moarte, era mai mult plecată, mai degrabă-n Dresda lui Runge de găsit, decât s-o zăresc trebăluind în grădinile regal-iberice spre care avea acces căscioara noastră de la Balcic, pe care doctorul Cezar Bogza, omul nostru, nu încetează să o revendice azi de la bulgari, sau măcar terenul, teren să o refacem, de mare viitor turistic fiind ca licuricii noștri, și ai lor, după ce ne vom europeniza definitiv, împreună, să priceapă ce mișto ar fi a reconstitui pe promontoriul cel profund liric de la Caliacra străvechiul Tirisis, unde același prudent Dromichete își ținea tezaurul, ba, cum ne relatează Strabon, cucerindu-i prietenia și încrederea după ce l-a cruțat pe Lysimachos cel căzut prizonier în încercuire-n iarna scitică și agatârșă, primind să depoziteze la adăpost de lăcomiile romane, macedonene și persane, comorile acestui destoinic frate trac.

– Nu încape îndoială, se întinse Virginica Gibson-Ghizdavu a noastră parcă pe toată plaja de la Santa Diana din California, care trebuie să devină a șaptea Țară Românească, fără un puternic lobby american mediatic fiind pierduți în *uie*, încât e musai să ne infiltrăm acolo, întâi o sută, apoi o mie, apoi ăștia vor trage zece mii de migranți valahi după ei, și așa mai departe, până la polarizarea proporțiilor etnice în favoarea alor noștri, – sunt perfect total convinsă că Mariusică al nostru, urs bătrân și morocănos, are dreptate, și că posesorii de capital de la Pontul Stâng ar trebui să ia în serios acest capitol turistic, al Marii Recuperări concepute de filozoful Jean din Ferentari, eu în persoană, cărniță, grăsime și oase și alte umori și tumori, fiind oricând dispusă a investi bogat în reconstrucția cetăților de la Bisone (Cavarna) și de la Krounoi (Orașul Crinilor Regali, Ecrenè), de la mai nordicele Geronkogai (Vama Veche), Callatis, Tomis, Histria, Arganum (Enisala), Sirabola (Sulina noastră), Harpis (Tatar Bunar, pe lacul Sasic, unde pescuia Eliza), neîntinata Tyras (Cetatea Albă), Odessa noastră (Odessos), fascinanta Olbia de la gura Bugului nostru și Kersonul de la gurița Niprului, zău, aș investi cu plăcere, dragul meu cumnățel, crede-mă!

– Te cred... Subiectul se afla într-adevăr în Răsărit, reveni el după ce se convinse că doi din strănepoții lui din Hawaii, Alex și Vicky, se pricep să nu se înece, circulând pe niște scândurele ca dintr-un sicriu explodat, lunecând la umbra valurilor oceanice ale Pacificului, de 10-12 ori mai înalte decât cele pontice. Două au fost revelațiile mele cele mai presante și azi, Virginico, din acest sfânt război, *pierdut de toți*. Prima, de care mă convingeam tot mai mult pe măsură ce avansam spre inima Rusiei, spre Zubalovo, Iaroslav, Kostroma și Dzerjinsk, fiind că de la

Duino la Dubăsari, și apoi la Donețk, găsești cum observa și elegiacul peredvijnic Rilke, cam același tip uman, cam oacheș ca pe Bărăgan, tipul trac getic, care în Pannonia a fost deznaționalizat de unguri, în Dalmația de sârbi, în Moesia de bulgari, iar în Ocraina noastră de ruși, boala ce am pe mitropolitul nostru al Kievului, eruditul Petru Movilă, fiind că el nu s-a preocupat de *răscolirea* și zdruncinarea conștiinței ucrainene, pentru a o stimula să-și caute rădăcinile etnice până la revelația că au fost odinioară două popoare înrudite, dacii și geții, primul s-a latinizat, devenind român, iar al doilea s-a rusificat, devenind ucrainean. Evidența faptului că ucrainenii sunt geți rusificați și că noi trebuie să ne iubim frățește și „să ne ținem de neamuri" și să-i ajutăm să se regăsească pe acest continent, m-a împins spre alte reflecții, culturale, civilizatorii, Virginico, și atunci am constatat cu uimire că, psihologic vorbind, eu, EU am și pierdut războiul. Fiindcă parcă s-au deschis cerurile deasupra mea, pentru a doua revelație majoră, pe pod la Tiraspol, și am văzut ceea ce intelectualul nu trebuie să știe: posibilitățile de umanizare a homosapului, uriașe, incalculabile, pe care le prezenta statul muncitorilor și țăranilor, OBLIGÂNDU-I sovietic ca după îndeplinirea și depășirea normei în producție, să meargă nu la cârciumi, ci sau să se cultive la librăriile Luminița sau la bibliotecile V. I. Lenin. Sau să se desfete la Teatrul de Operă și Balet sau la...

Dac-aș fi fost EU Stalin, Virginico...

Partea a doua

1

Alb, cum nu poate fi vreodată hârtia, câtă vreme suportul literaturii vor fi maculaturile, alb, alb. Așa bătrân se închipuia Marius, avocatul pictor din Ziduri, în gară la Gumrak, în bârlogul scobit într-o burtă de uriaș alb armăsar vienez, lipițan, cum l-ar fi apreciat Codin, momit de o coregrafă spaniolă morena de stânga să valseze muncitorește, peste pântecele spintecat revoluționar, al consumatorului posthabsburgic de gravură expresionistă, de fonograme ale simfonismului grațios și de rechizitorii savante, respinse toate de o anume retorică a autoapărării, de o fantezie tipică zveltului nostru ofițer din cavaleria regală veche, verzișor sau roșior.

De ce nu doar pictor, ci și avocat? Pentru că bătrânul Voicu Ghizdavu, adunând argumente de arhivă pentru opera sa capitală, *Contribuții la dilema celor două Odesse*, încremenise și privise, cu oarecare îndreptățire, către un viitor sumbru și, luând în seamă caracterul năbădăios, neîmblânzibil, al buiestrașului ce se arăta tot mai mult a opta pentru un viitor de... animal de povară, concluzionase că decât să facă o artă de concesie, coborâtoare la lenea și bestialitatea publicului, ăsta micu, Marius, mai degrabă va prefera ca-n viitorul apropiat nici să nu încerce să tropăie să facă vânzări, pentru ca apoi, ieșind din zona etapelor în chiar linia întâi a confruntării cu Increatul, să ajungă cu blazarea, boierească, până acolo unde, odată rezolvate complicatele probleme de limbaj artistic, și ce spui cu el, nici măcar să nu se mai obosească a vopsi pânzele și cartoanele, ci-n căpșor să-și țină până la adânci și albe senectuți, mandalele și intențiile, cu miile, bunătate de Operă. Și atunci, din ce va trăi? Cum se va întreține micuțul pe sine și pe inevitabila familie? Dintr-o muncă necalificată cumva? Sau dintr-una aproape echivalentă-n batjocorirea ei de către întreaga societate, truda de dascăl de desemn, de până și copiii, din instinct și educație de-acasă și de pe la tembelizor sau dupe netărău, cunosc că ei trebuie să se râză, de îndată ce-ncerci a lua la serios pe chat de unde-o veni valoarea unui tablău de Cézanne... Așa că nu fără tristețe-i sfredeli-n creierași, ca tată, ideea populară că arta este neperformantă ca o broscuță. Ea face oac-oac la crocodil! Și șmecherii din capul Țării doar pe familiili lor își vede de-a băga-n *uie*, abandonând poporu-n *muie*, vecinic milenar incapabil, necitind, să se cramponeze de Legi și să-și silească Civic aleșii ticăloși să facem totul, ca să nu mai importăm totul, de la usturoi și țuică la autostrăzi.

Ci Marius, tânăr-tânăr, dar nu gândea altfel decât înțeleptul grec de la Alexandria, când observa cămiloiului că tu ai văzut pe front, ca reporter de război, mult mai puține omoruri decât suge, la tembelizor și la cinematograf și trase pă video, un adolescent mucos pipând sau rumegând ciungă din ziua de azi. Așa că se aștepta la o perpetuare a conflictului om-om și la o necesitate de arbitraj,

preferând abținerea de la spirit, decât să-și prostitueze penelul expunând tablăuri, pe care păduchii cei lați din capul cel mic al Țării să le exploateze nu atât pentru a-și decora cu ele colonul gigantic al palatelor înălțate din înfometarea masilor, ci ca mijloace de tezaurizare mai sigure decât băncile și alte înfiripări de instituții funcționând ca teascuri bune la a concentra și privatiza, în folosul celor puțini, bănișorii dupe la amărâții care n-a știut ce să facă cu ei: să consume și să petreacă, ceea ce regreta nelumit și Marius în bârlogul de la Gumrak, cu fațadă spre pista aeroportului, așteptând un aeroplan salvator de la Goering, cu mâinile prea înghețate pentru „a desemna“, încă mobile însă pentru a scrie în versuri, cum ar fi acest madrigal, *Războiul Sfânt*, tare apreciat de colocatarul său, Otto Runge:

Încercuit la Stalingrad, contemplu luna,
la care latră hăt departe câini europeni.
Poet, scâncesc și eu, firesc, de parcă totdeauna
n-aș fi cântat decât dintre cadavre de oșteni.

S-aproape mort, cum fără îndoială singuri
sunt toți acei ce *Versuri Negre* dau
în aste vremi de caraghioase ruguri
aprinse de la Magadan la Birkenau.

Când vinovați, nevinovați în turme
abjecte de îți vine pana chiar să o și rupi
întind pitecantropii lungi de sânge urme
pe oase de mesteceni, pentru lupi.

Să se cutremure în ger aceste fiare pure
ce tare-i ciolovekul iarna, divinul animal
ce din Parnas își face junglă și pădure
ca să devore hoitul sticlos al unui cal...

Hienă? Draci roșii, bolșeci, boseaci, bolșevici!

Poate vulpi polare, rozând cu dințișorii lor ascuțiți craniile eroilor noștri, ajunși la Stalingrad până nu era prea târziu, atât în Istorie cât și în Literatură, să mai audă cineva de Neamul Românesc și să zică, dacă nu să-njure: da, dom'le, trebuie să punem un momentuț în paranteze cripto-rasismul antigalițian și să admitem că deși, în urma evenimentelor din anul bestial 1990, țara-i ultima din Europa, ăștia sunt totuși în stare a fi capabili de niște sacrificii iraționale, pure.

Și minunea asta chiar conduși de lideri analfabeți sau relativ inculți!

Cu o singură condiție: ca nemernicii din capul Țării să steie ascunși! Ceea ce, amenințând cu verificarea averilor și cu judecarea... răs-pun-derilor pentru ce dară, din șee prișină, Neamul, Neamul Românesc ajuns-a la astă Destrămare și în pragul deznaționalizării ireversibile, criminalul de război Mareșal al României

mele Regale, Ion Antonescu, a reușit să-i ușuiască-ntr-o oarecare măsură, Clarissa, și iată de ce eu am permis, desigur doar în prima versiune a Proiectului, la Mănăstirea Miorcani, să-l figureze sculptorul meu și-al Isadorei, Andrei Hurmuzacov, ca pe un fel de Sfinx din Bucegi, diform din toate direcțiile, cu excepția unui singur punct de vedere, secret, acela că, la noi, până-și va termina acuși Europa efortul de reintroducere a eticului în cele publice, este bine să ne amintim că militarii s-au descurcat cândva mai bine decât pițigoii cocoțați în capul Țării, sub pretext copilăresc și miștocăresc c-o bagă-n Europa ta, Despino!

Băi, unii supuși au mâncat mai bine-n anii de Război Sfânt decât după!

În iarna lui 1942-43 la Cotul Donului, bateria 2 antiaeriană a regimentului lui Otto Runge se afla dislocată la Gumrak, cu tot cu cu marmitele din organica aceleiași unități, dar care nu aveau ce fierbe, nici combustibil. Cum frigul, stressul și inaniția l-au dus la epuizare, comanda subunității și-a asumat-o Marius Ghizdavu în zona sa de responsabilitate, dar frontul fiind momentan mort și plictisindu-se s-a apucat de scris în versuri, adesea substanțiale.

Iar alții au scris mai bine-n anii jugului fascist decât după, sub roșia stea-n cinci colțuri tăioase simbolizând cele cinci organe represive: activul de partid, justiția lui, securitatea, miliția poporului și armata roșie a muncitorilor și țăranilor.

Cât despre Marius Ghizdavu, la umbra depărtată cu vreo două verste a unor mesteceni ce, frunza jertfindu-se, arătau a oase de pește siberian rahitic, a delirat așa pe mai toate paginile, îngălbenite de praf de pușcă, ale unui caiet cu copertă cenușie, cartonată, mirosind brânzos a mucegai și împodobită cu o etichetă octogonală, cu chenar din linii purpurii, fără a sta scris nimic pe dumneaei, fiindcă Achtung! dușmanul ascultă, aude derapajele și citește cu un soft tot mai deștept!

Strofele, a observat Otto, derivă unele din altele mai mult prin asociații de moment decât sub imperativul unei logici lirice constrângătoare la un mesaj precis, dacă era bine sau era rău că era el acolo, sau dacă regretă fapta incriminată de acuzatorul public, rusnac sărac și anglo-american bogat, exprimându-se într-o românească pocită, de baltă cu hoți de cai, albi, altminteri îmbietor la beutură încă din cea mai aurită-n guriță tinereață. După cum, se enerva Grigore Căinaru, la căldurica socrilor săi, când poate și paradoxal Dora se afla acum ea printre soldați, ofițeri și generali, în calea Aliaților hotărâți să-l bolșevizeze pe omul de rasă colonială galițian, imaginea peisagistică și pesemne odorantă *cadavre de oșteni* atrage, cum trasorul ofițerului tirul plutonului, enunțul *s-aproape mort*, iar *Birkenau* (în nemțește *Birke* = mesteacăn) generează metafora geografică „latitudini de mesteceni“, corectată de foame în *oase de mesteceni*, care opune puritatea albă, ca de mireasă, a naturii, la cruzimea umană a homosapului, și tot astfel analog la fel cură, din aproape-n aproape, aproape tot textul, lent dar tumultuos, ca Volga noastră când i se zicea Rha și nu cunoștea baraje ceaușiste de s-o facă un umil lung lac stupid, ca al Morii din Roșu-Chiajna-Giulești-Crângași-Grozăvești-Regie, încât la sfârșitul lecturii, coană Anastasia și nene Leonido, eventuala cititoare, Dorothea sau Clarissa, nu va rămânea cu sufletul mișcat, ci numai cu rațiunea dupe intelectul pasiv, vag contrariată de o

inadvertență istorică răsărită din testiculul unui mare orgoliu. Locotenentul de roșiori antibolșevici, și implicit antiamericani și antibritanici, Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei sau mai bine zis actantul liric erou al lungului, ca un tren de muniții, poem, se declară *Homo solus* și poate că se și consideră ca atare drept SINGURUL luptător încercuit de Armatele Roșii ale Cominternului, într-un perimetru de 60 pe 40 kilometri, situat aproximativ între podul liniștit de peste Donul cel tihnit de la Kalaci, vital pentru aprovizionări, și mahalalele străvechiului nostru Țarițîn, prin vadurile căruia Boerebista, cel mai bun *boier* bur, dar și cel mai „*best*-ial“, cum traduce Terente Frunzăverde pe Jordanes, a fugărit până dincolo de Rha, adică de mama tuturor fluviilor zeiești, pe nesuferiții bastarni, pe sarmați și pe sciții cei ce se înmulțeau ca insectele, nelăsând decât un mic culoar pannonic prin care *venețienii* noștri, coborâți din Peninsula Scandinavică, de la Marea Baltică la Marea Caspică, să se strecoare tiptil-tiptil, călăuziți de Toma Nour către nordul Mării Adriatice, pentru a întemeia o cetate lacustră, Venezia, întâi de lemn ca Vâlcovul nostru dunărean, peripravă ce le-a servit ca model, apoi de cărămidă și de marmură, bună la inspirație oamenilor de cultură occidentali, deși într-o Casă a Morților te stimulezi la fel de bine să ai ceva de spus sau de ciripit sau de găinățat pe pânza albă ca laptele elancei.

Cu alte cuvinte, autist încă de pe când a murit mă-sa Miryam, la 18 martie 1917, în refugiu la Iași, și a trăit copil cu impresia c-a fost adoptat de Regina Maria, care într-adevăr l-a sărutat rusește pe gură, ștergând un coșmar cu șampanie sânge de om, desfăcută de obraznicul praporgic bolșevizat peste noaptea de toamnă târzie a lui 1917, zăcând cu Otto Runge între aerodromul și gara stalingrădeană de la Gumrak, poet pictor, atunci de cinci ani, acum de treizeci, fără să fi învățat însă între timp nimic despre homosap, ignoră liric completamente suferința celor vreo trei sute de mii de soldați și ofițeri, din Wehrmacht dar și din diviziile Armatei Regale Române, adunați pe aceste aproape asiatice meleaguri, cândva stăpânite de geții liberi, ca să apere civilizația apuseană de barbaria care o amenința, punându-se tot mai insistent întrebarea contrafactuală că dacă, atacând Hitler primul, Stalin tot a ajuns până la Angloamerikanskii Muzei din Dresden, atunci întocmai dac-ar fi trăsnit mareșalul marxist Pavlov primul, peste Bugul Agnieszkăi, Reichul ăla, au oare n-ar fi ajuns mareșalissimul de propagandă Fadeev-Jdanov cu tancurile și parașutiștii să epureze formalismul burghez occidental la Luvru și la Prado? Eu cred că da, jupâne Leonido! Și mi-e sincer dor de Dora, mamă Sie! O mai trăi ea, cu doctorul Lecca, la Caffa?... Așa că, de la mic până la mare, trebuie să recunoaștem că *poetul* Marius Ghizdavu, sub acoperirea căruia lucra pictorul cu lăbuțele înghețate, nu-și evocă eroii camarazi europeni decât ca *hoituri sticloase*, fie și de cai, numărul patrupedelor cuprinse în *aceeași* încercuire fiind însă de numai cincizeci de mii, de aceea ele neservind multă vreme ca adăpost, pentru o rezistență îndelungată până la stadiul de vierme, ci jertfindu-se mai mult la rații, cum notează, mâna tremurată a lui Runge, chiar sub amintitele versuri, în 9 ianuarie 1943 ce s-a halit: cam 200g astfel de carne (cu os!), 75g pâine, 24g

legume, 12g grăsime, 11g zahăr, 9g cereale, una țigaretă, totul cu bilanț caloric insuficient protejării organismului umanoid împotriva inumanului ger sovietic. Ceea ce, tată Leonido, diminuându-se și aceste catalitice cantități, va fi provocat unor muribunzi, încă târâtori, propensiuni canibalice spre cadavrele de eroi stivuite la gura bordeiului, în care s-au adăpostit cei deposedați de căluții luați la rații, din trecutul război al prințului Kutuzov cu Napoleon, știindu-se de către cine a urmărit telenuvela lui Tolstoi, că atât la căluț cât și la omuleț trebuie început cu ficățelul crud, ca mai bogat în vitamine și în energii...

Iar după început vine și un sfârșit, în sensul că creierașul, când i-ai dat să mănânce, se restartează și începe iar să gândească exact cât codoașa aia neagra, telecomanda, după ce i-ai schimbat numeroasele baterii contrafăcute cu alte baterii contrafăcute pe vapor, dar mai noi, fiind interesant de semnalat că Stalin, deși avea la dispoziția Cominternului nu divizii, ci armate de Artilerie, nu și-a pus bateriile pe noi, să ne facă chisăliță în luminosul ianuarie 1943, ci ne-a mai păstrat, ca pe niște porci puși la îngrășat, din trei sute de mii de dosare să aleagă viitoare cadre galițiene credincioase, pentru bolșevizarea-rusificarea ireversibilă a regiunilor anexate sau închiriate pe cincizeci de ani, în conformitate cu Pactul Molotov-Ribbentrop-Eisenhower. Își permitea! – din cifrele ce vehiculam la Ministerul Propagandei, eu reținând că *trei sute de mii de case goale* s-au numărat în Basarabia, ca aparținând familiilor deportate în 1940-1941, pentru a se asigura sclavi ieftini, de plusvaloare maximă, uzinelor de război din Ural și Sibir!

– Molotooov, îngână și căscă de sub căciula românească, o țurcă, Runge, cu care demult își înlocuise friguroasa cască de oțel *Gott mit uns*, și cu Staaalin au semnat acea ordonanță de urgență, cum că să se aducă brațe de muncă din Ocraina Ducăi-Vodă, pentru cele vreo juma de milion de hectare cernoziom, rămase nelucrate plecând spre Alsacia și Lorena germanii din Basarabia (vreo sută de mii) și din Bucovina (alte cincizeci de mii)... Adică nu! Nu știu! Aha! Sunt cifrele cu cernoziomul doar din județele Cetatea Albă și Ismail, Ghizdavule... Oricum, trendul forțării rusificării proporțiilor etnice e orbitor!

– Cert rămâne, surâse înțelegător Marius, că având în vedere și deportarea celor două-trei sute de mii de evrei, surâse trist, din punct de vedere al compoziției etnice măcar, acest imens și pitoresc Răsărit al României Regale a fost desfigurat pentru totdeauna și e tare trist că ce va rezulta de aici va reprezenta foarte puțin, ca memorie, și pentru cei din stânga Prutului, și pentru cei din dreapta acestui râu mult mai blestemat și înjurat decât Milcovul, fiind atins, la Sculeni Târg de pildă, în 30 iunie 1940 la ora 17, de către ocupantul sovietic înfometat de zemlia, deși protocoalele cedării fără luptă conveniseră că pe 3 iulie, la ora 13 abia, să se vină cu steaua roșie-n cinci colțuri simbolizând trist, cum am mai spus, cele cinci organe speciale, de represiune: aparatul, justiția, căgăbăul, miliția și armata.

De fapt, Clarisso, deja se exersa la 1940 viitorul război – și de către noi cei vii, și de către acești strigoi, ce vroiau să umble prin Europa lui Marx.

Fără nicio necesitate militară, ei au simulat cum ar lua, cu parașutiștii cei mai numeroși și mai antrenați din lume, porturile atlantice Le Havre și Rotterdam,

desantând postmodern în 29 iunie la Bolgrad, la noi, Batalionul 204, pentru a instiga minoritatea bulgară să agite chestiunea Balcicului Regal, unde eu trebuia să încerc ce-a reușit Van Gogh în Sud, formațiune compusă din 1300 diversioniști, iar la Ismail, pentru a face impracticabilă Dunărea, au parașutat Batalionul 201, compus din numai 815 teroriști, superantrenați însă de pe când, banală *crise d' originalité juvénile*, URSS cerca la Tatar Bunar, prin 1924, să destrame deja România Regală, mizând pe cripto-rasismul gândirii occidentale, cel criticat cu inconștiență de Soljenițîn de i s-au retras până și meritul de a fi desacralizat Soiuzul povestind că avea Sistem *Concentraționar*, pentru percepția căruia ca ceva odios, gloata pluralistă era deja dresată să fie receptivă, în rest alt imperialism decât cel american ea nesimțind... Aici, în Literatură, se și vede geniul strategic, operativ și tactic al Marelui Rus, încât susțin că dac-ar fi condus el STAVKA, NKVD-ul, PCUS-ul și câtă Biserică mai rămăsese-n URSS, l-ar fi zdrobit pe Hitler cu numai 2-3 milioane de eroi, Război Sfânt ce-ar fi permis poporului său, încă nedeznaționalizat ireversibil, să renască la creativitate ca sub graful Tolstoi, dar pare-se că zeii dintre Istru și Rha, adică Gebeleizis și preaiubitul său fiu Perun, au decis altfel, anume să pătimească și rușii cu aleșii lor ca românii, iscându-se simetrii de să vrea unii gazetari de pe Oka un Iliescu la Kremlin, iar unii jurnaliști de pe Călmățui un Putin la Casa Poporului, cea dealtfel proiectată GIGANTICĂ de inițiatul Cea, în perspectiva național-cominternistă de s-ajungă Cetatea lui Dracula, **o Capitală mondială**, de *imperiu tricontinental*, prin sinergia celor trei strategii triunghiulare, V-S-E: de lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, de smirnă Trieste-Riga-Beirut, de rubin Odessa-Ialta-Rostov.

– Trebuie să recunosc, dragă Otto, că din vina unor pacifiști cocoțați în capul Țării, noi românii, ca supraputere majoră în Est, la 26 iunie 1940, când britanicii, sperând să mai răsufle după căderea Franței Front Popu, n-au mustrat pe Stalin că ia Basarabia cu Bucovina, și nici americanii, nu pregătiserăm nici pe departe parașutiști și parașute cât Cominternul, și nici cu educația tehnică și eroică nu ne puteam lăuda, pe când politrucii ăstora erau instruiți nu numai să te neutralizeze, ci și să-ți răspundă la diferite întrebări și nedumeriri, firești, atâta vreme cât creierașii tăi nu erau dotați cu acea busolă universală care-i marxism-leninismul, de-a influențat până și pe Muss, Hi sau Franco.

– Noi, mă? dădu Codin de mozaic cu căciula de se auzi explozia până-n Valea Păcurarului, noi românii, cu evreii și cu polonezii, de la Pont până la Baltică, dacă eram lăsați în pace de Hi măcar din 1938 până-n 1953, să ne unim în Galiția Mare, păi invadam URSS și anexam definitiv și Bielorusia și Ucraina, fie prin *război hibrid* fără să tragem vreun foc de armă (ca Hitler la Anchluss), fie printr-o *operațiune specială*, justificată riguros istoric de Regele Carol al II-lea, în discursurile lui inaugurale la Expozițiile de Realizări ale Misiei noastre civilizatorii în Răsărit, amenajate de Marius Ghizdavu, una în Piața Senatului la blocul turn Gioconda și ailaltă în parvisul Intercontinentalului, convingând întreg Mapamondul că ucrainenii noștri nu-s decât *geți rusificați* forțat, iar bielorușii noștri au fost slavizați tot din niște ramuri ale dacilor liberi cândva – cei dinspre

Minsk *din buri*, pe când cei dinspre Smolensk, *din carpi*!

– Noi românii aveam însă, la 1940, zapă pictorul zek cu sapa pe alt canal, presă dirijată și coeziune sufletească unică, încât am reacționat toți ca unul, de la mare până la mic, luând toate măsurile pentru a le răspunde cotropitorilor ajunși la Prut cu un exercițiu de război democratic, corect european, angajându-ne cu toate forțele în primirea uriașului Val de Refugiați, de Migranți, ce ne venea din Basarabia și Bucovina, adesea scuipat și jefuit de niște mai mult minoritari doritori de un dosar bun, de viitori aparatcici, ironia lui Stalin fiind că ăia dedați umilirii Armatei Regale și întâmpinării cu strigături a celei roșii, emanându-se-ntr-un Partid Comunist (bolșevic) local, au luat țeapă! După trasarea acelor granițe bestiale, de republică fără ieșire la mare sau la munte, s-a declarat PC al RSSM... doar grupul de cadre *transnistrean* tocmai de la Balta de după 1924, ale cărui sfori le trăgea Hrușciov, fie din Kiev, dragă Otto, fie din metroul Moscovei, pe care-l adapta de ani buni la a-l adăposti pe Stalin, după ce, reușindu-se industrializarea, cu pivotul ei promîșlennosti tiajelnikova, jveer, ardică grea, mașînostroențe, constructoare de mașini de luptă grele, să dea ei Lovitura, ULTIMATUMUL, Europei, Americii, să se retragă debarcații spre Dunkerque și spre plajele normande... grup de bandiți și hoți de cai de la Balta, comandat de activistul Borodin și de comisarul Polovețki, ulterior prizonierii mei!

– De unde știai tu rusește, mă Marius? îl privi bănuitor romanticul camarad german cu ochișori mari, de puberă, amintind de Clara Honig și Hedy Lamarr.

– În această bine organizată campanie de primire, vara, a Valului de Refugiați din România de Est, urmat la început de toamnă de valul ardelean și de masivul val din România de Sud, da, masiv și ăsta, fiindcă criminalul de Antonescu a acceptat, în chestiunea Balcicului meu, uluindu-mă, *purificarea etnică reciprocă pe vecie*, noi să dăm vreo doi-trei bulgari, iar ei să ne alunge toți timizii machidoni și toți oltenii plugari sezonieri, – da, ne-am implicat cu ajutoare toată românimea, Otto, de la, ahhh, frumoasele doamne ale aristocrației până la străjerimea de prin gări și ultimul călugăr sau cioban, afirmându-se numeroase cadre organizatorice, eu fotografiam atunci, de la Sfinx și Babe până-n Om, pietrele sacre burebistane, curative prin inteligența lor emoțională, dar nu zic că mă-nșel demascându-l, că s-a implicat, tovarășe Țyuchel, pe călăul Transnistriei, ce va fi-mpușcat la Jilava și probabil incinerat la București, Alexianu, rezident regal al ținutului meu Bucegi, dacă nu o fi vreo coincidență de nume, nu vă fie cu supărare, tavariș palaci! Nu vă fie cu bănat, tovarășe călău!

– De unde știai tu că la tine pe meleag e bine să știi rusește? nu îl slăbi Otto, gata fiind ca-n caz că se dovedește șpion să-i curețe creierul cu întregul încărcător rotat al unui rucinoi pole pulemiot, pe care pusese mâna de la un cercetaș sovietic, avântat prea mult dincolo de limita încercuirii și care nici nu scotocise bine în burta albă de lipițan folosit pentru camuflaj.

– De la tata! mărturisi cu simplicitate Marius, ignorând pușca mitralieră de câmp a cinefilului din Dresda. El susținea, la 1924, când unchiul Alec, din umbră, a reprimat memorabil insurecția de la Tatar Bunar, că urmașul lui Stalin va fi

neapărat vreun „tov Tatarbunarin“, fiindcă și Vladimir Ilici și-a ales porecla de la un masacru, de pe Lena, iară nu de la prințesa Olena, a lui Ștefan cel Mare fiică, cum credeau istoricii noștri național-cominterniști. Dealtfel, Otto, la Harkov înființându-se, la Murocika mea, Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească, atunci e limpede, pentru toată opinia publică occidentală, că bolșevicii înșiși recunosc tezele noastre, domnule general de propagandă Horea Bratu, cum că ucrainenii sunt frați dintre noi tracii, anume geții rusificați, trăitori într-o Moldovă al cărei spațiu vital se întinde *cel puțin până la* Don, între acest fluviu rubiniu și Nipru aflându-se Casa Pionierilor Pavel Morozov, unde lucrează vioară și coregrafie cu elevii Daria Maximovna Riumina, Otto, Murocika mea!

– Cât despre insistenta întrebare a Clariței mele Honig că de unde ȘTIAM... rusește, lucrurile-s nițeluș mai complicate, deoarece ea mă acuză, în esență, că eu aș fi fost, de suuus, deplin încunoștințat de intențiile germane, de a veni în război nu numai cu armatele clasice, de câmp, de aer și de apă, ci și cu niște trupe speciale, de piloși, pricepuți la omorât doar civilii din zonele ocupate, armată de măcelari nu fără ascendență-n istoria homosapului, dar imprevizibilă după un efort civilizator ca al lui Goethe și Mozart, ca al Romei noastre, Otto... Una dintre cele mai zăpăcite iubiri ale mele fiind Laura Done, italiancă din Piteștii Mareșalului, căsătorită Lecca și excesiv de germanofonă și germanofilă, după părerea autorizată a multora, care totuși nu pot da o explicație rațională, de ce s-a sinucis ea *imediat după* știrea aiuritoare a Pactului Molotov-Ribbentrop, pe care ulterior galițienii l-au resimțit ca pe un Pact Ribbentrop-Molotov-Eisenhower, deoarece Dwight, comandând Cruciada personală-n Europa mea, s-a ferit ca de dracu să-i atribuie un caracter de *Război Sfânt*, opunându-se cu fermitate de supraputere britanicului Bernard Law Montgomery, care-ar fi voit ca și Apusul *să aibă ceva de-a face cu Luarea Berlinului*, evident neînțelegând gândirea cripto-rasistă a celor mai inițiați ca el în superioritatea americană asupra restului imperiior... Fiind și lucru de mirare ca un general de imperiu-ntr-o descompunere ca lipițanu' ista, să scoată ceva mai mult de la un general de supraputere viitor președinte al ei, decât n-a scos nici Churchill de la Roosevelt, acea debarcare hollywoodiană în „pântecele moale“ al lipițanului de Viena Braunau, anume-n Balcani, poate chiar pe plajele mele de la Balcic și Ecrene!

– Alelei, ficior de lele! se arătă Ghizdavului Vanea Țăpoieșu cu paloșul, ivindu-se-n miniatură din găoaza de pluș negru ușor brumată a lipițanului. Eu nu-mi fingurez ipoteci gravitaționale pe imaginea ta reacționară despre kosmos, eu doar închei act de constatare și notă informativă că cea mai fașîstă țară din Europa, și din Lume, își permite să si ieie di titani ca Churchill și Roosevelt, apăruți simultan cu gușterul verde și cu poliomierlita, conform teoriei fractale a complexității catastrofale a haosului, deci dialectic ca *niște compensații* la Hitler și la Antonescu, soții Mussolini fiind grațiați punând o vorbuliță dulce pentru ei la Hollywood Sophia Loren, obținând și un statut de cobeligeranță pentru Regatul Italiei! Deci. Eu chiar aș îndura aci gerul iakut din studio, să-ți explic de ce sunt importanți Churchill și Roosevelt, dar telespectatorii care ne urmăresc la această

oră târzie sunt prea reduși mintal de la celulă ca să valorifice marea trăncăneală, așa că-ți recomand cu căldură, în congelatorul ăsta coto-calmuc Zil, să citești mâine-n presă opiniile materiei mele cenușii, pe care dealtfel le voi emaila și la universități, oengeuri și organe, ilustrându-mă la cât mă preocup Eu de să șchimb mentalitățile pe această pârloagă spirituală, unde te așteaptă la cotituri tot șmenarul, tot teroristul, tot antisemitul, tot neonazistul, tot naționalistul, de-am creat iad pe meleag, câtă vreme proprietarii clasei politice, interni și externi, continuă să ignore la Zahei Avăcăressi calitatea inalienabilă de președinte cu personalitate proeminentă, cum a avut-o și acest fălooos lipițan!

– Donna Laura, ciupi Marius pe Otto să verifice de nu doarme, de mai mișcă reflexe, însumând ea la 23 august 1939, bătuți pe muchie, de trii ori câte paișpe ani, 42, mi-a răspuns la o depeșă de la Paris cu regretul că propulsarea lui Hitler la înălțimea morală (?!) a lui Stalin mai putea fi frânată doar la München, de Daladier și Chamberlain! Prin februarie 1939 trebuie să fi fost acest dureros schimb de scrisori, că vin-o urgent, tuu, care m-a și readus în Țară, după ce m-am liniștit c-a învins franchismul în Spania, nu stalinismul. Iar Clara-mi sublinia un pasaj, e drept cam straniu-n cuvântarea Vójdiului german, Reichstag, 30 ianuarie 1939, șase ani de la Biruință. Nu l-am luat în seamă. Găsisem eu în presa vremii chestii mai terifiante fără a mă nelinişti, căci nu-mi schimbasem încă IMAGINEA DESPRE OM, vedeam în amenințări grave doar simplă retorică, nu intenție!

– Știu, bombăni cameramanul din Dresden, deranjat din niște visări cu gazon idilic, de fapt ale albului lipițan în descompunere la rece, află că și eu am impresia, uneori, că anticipez transformarea mea în animal vorbitor. Vorbitor, dar animal! Muss, Hi, Marius, Laura, doctorul, clară Clara...

– *Ich will heute wieder ein Prophet sein: Wenn es dem internationalen Finanzjudentum in- und außerhalb Europas gelingen sollte, die Völker noch einmal în einen Weltkrieg zu stürzen, dann wird das Ergebnis nicht die Bolschewisierung der Erde und damit der Sieg des Judentums sein, sondern die Vernichtung der jüdischen Rasse în Europa!...* Asta caligrafiase pentru mine Laura Lecca, tovarășe comisar Borodin, tovarășe palaci Polovețki, carele-ți ții paloșul deasupra mânuței mele picurător de vopsea rubinie, nici douăzeci și șapte de ani împliniți neavând eu pe-atuncea! Voiesc azi să fac din... din nou pe profetul, a zis Führerul în cum ar veni Sovietul nazist: dac-o fi să fie să-i țină finanței internaționale jidovite, dinăuntru și dinafara Europei, să-mi ruineze iar neamul într-un război mondial, atunci consecința nu va fi bolșevizarea Lumii și, prin aceasta, triumful evreimii, ci nimicirea rasei evreiești în Europa!

– Deci ȘTIAI! exclamă și bătu dezolată din palme toată în alb, Clarissa.

– Ba nu știam deloc! În *Mon Combat* există din belșug același concept de Vernichtung cu referire la nu știu ce Reich francez, care ne sugrumă și de secole ne întârzie din dezvoltare... Și să privim, Despino, ce mai viață duce acum Franța ta sub dulcea, excitanta cizmă nazistă! Păi se compară cu ce masacre înșiră Armata de Piloși în Galiția Mare, în Galiția mea, în Gaghizdia, de la Dresden la Donețk și de la Salonic la Solovki? Nu se compară!

– Parij! Parij! Pariiiij! necheză trist și alb incorigibilul, nereeducabilul Otto Runge. Sculptorul meu preferat, Arno Breker, un gentleman în frac spiritual, Marius, un facies cam ca al lui Romain Rolland, numai că mai puțin osos, însă facies semnificând abilitatea de a sluji totalitarisme, cu condiția unei idealizări savante a idealului ideal. Parcă-l văd la o conferință de presă asigurându-ne că niciun fir de păr nu se va clinti din căpățâna comunistului antifranchist Picasso Pablo, nici din a lesbi, bi, hetero, gay sau trans, marele dramaturg Jean Cocteau!

– Ay, lipițane-lipițane, la Capitale des plaisirs du monde! Das Kapital! Viață de noapte parcă și mai intensă-n negrul peste tot camuflaj, șansonete, ceva circ, defilarea cu sânii goi în frig, reamintind seară de seară că perversul oraș crescut-a alăptat de celebra-i Universitate Villon, panașuri, cancan solo, și în echipă... Galopul dezmățat din *Orpheul* lui Offenbach, Marius... Apoi Catedrala mimată cu picioarele-n sus! Poate că... noi romanticii n-am combătut suficient desacralizarea bietului Mit Creștin! Din prozaic vin diviziile de piloși ai *Armatei speciale,* casapi de civili, fără niciun risc, acum ca și după, probabilitatea de a nimeri într-un proces cu criminali de război fiindu-le neglijabilă!

– Cabaretul, măi Runge, zâmbi îngăduitor Marius, uitând că tâlcșoia-ntr-o burtă de erbivor despre un genocid, cabalinul cabaret, hă-hă! iepe și iepșoare, ai? Poate o armă a Franței Front Popu întru a frânge, cu certitudine și ireversibil, disciplina teutonă, Weltanschauungul ei wagnerian, hă-hă!...

– O altă armă în acest sens, Marius, fiind cinematograful, care-o fi o artă pentru mine, pentru tine, pentru Hi, pentru Stalin, dar pentru gloata de rând el se adresează, cred, mai degrabă *simțului pipăitului*, de după Lumina ce se stinge! În orice caz, televiziunea, vreau să zic cinematografia pariziană sub ocupație, produce azi din greu. Teatrele înfloresc și ele, atrăgându-se până și cele mai exclusiviste somități spirituale, cu cufurita nadă ceaușistă a negustoriei pe sub tejghea, a hermeneuticii pe sub șezutul diareic al cuvintelor. Aud că un alsacian de-al tău, un Sartre de ideologie/ fenomenologie idealist germană, cică-n vogă-i c-o piesă *Muștele,* trimițătoare, cu voie de la Gestapo, la invadarea orașului de către a singură specie, musca de Prusia, atrasă goethean spre Sud, urmându-și instinctul spre gunoiul/ rahatul francez. Că ce-i deranjează? Ce le-am făcut noi germanii francezilor? Doar că pe la răspântii e ca și-n Rusia noastră, Marius, stâlpul indicator al Biruitorului, cu zeci de tăblițe germane spre zeci de localități de-ale învinsului... În schimb, *Armată de măcelari*, încă nu prea e... nu ca aici...

– Bine, Otto, e firesc asta, ce ne supără poate că e prea insistenta afirmare, din ordinul lui Abetz Pașa, guvernatorul pașalâcului parizian, a Normalității, cum cu lipsă de tact, se va proceda și-n Epóca Iliescu, după ce emanații mai mult rusofoni din capul Țării vor deveni plutocrație și vor voi a giuca cadrilul democratic și Brașoveanca cu același „firesc“ cu care se depun pe stadioane, în Franța semi-liberă, jurăminte Salvatorului Pétain sau, ca pretutindeni și oricând, cărturarii și artiștii cei vestiți se angajează în vizite cu superdotații Ocupantului!

– Despina promite c-a zis Gaston al ei, că când vor ajunge Jukov la Berlin și Konev la Paris, alde Jean Marais, Fernandel și cu Maurice Chevalier vor fi

găsiți deja sfârtecați de gloate, iar Danielle Darieux și Edith Piaf și Coco Chanel și câte altele, tunse, unse cu chinoroz și fugărite, complet dezbrăcate, până dincolo de bariere, mahalale și suburbii și pădurici și tarlalele de sfeclă!

– Prostii! E și vina jurnaliștilor de actualități! se dumiri Marius și scânci regretând cămăruța de la comandamentul de la Morozovsk, de la al cărei radiou Philips, rechiziționat „de la jidani“ de camaradul Tudor Băluțeanu, îi rămăsese înfiptă-n analizatorul auditiv vocea crainicului radioului parizian cum că *ici*, aici-șa Radio Paris! Radio Paris!!! Aia e, Otto, cineva șade și face liste pentru viitoarele epurări, că și jurnaliștii ăștia parcă de-ai dracu insistă asupra fiecărei noi prezențe, cum și la noi sub Dej, dac-aveai un nume, te chema la Direcția 13 a Securității, Direcția Literatură și Arte, să te întrebe de ce, mă, nu scrii, *de ce nu colaborezi*, din moment ce inculții desc-culții din capul Țării s-au cocoțat să ocrotească cultura, cu pivotul ei biblioteca... s-o ocrotească de cititori, hă-hă!

Alb dureros, ca al cosmonauților/ astronauților. Săgeți multicolore cernobîlind retinuțele. Fanfare, orchestre vieneze, coruri germane, prin piețe, prin gări și prin parcuri. Pe minusculul ecran al navei lipițane, Edith Piaf cu mult înainte de a deveni o mare doamnă, pletele-i lungi ondulându-se direct din creștet, făcând-o parcă mai înaltă puțin. Iar nouă, celor ce văzuserăm la Olimpiada hitleristă din 1936, la Expoziția Universală sovieto-nazistă din 1937, precum și la aterizarea boului de Chamberlain cu pacea totalitară de-o mie de anișori, de la un septembrie ceh 1938 la un septembrie polonez 1939, ni se părea, de proști și de naivi și de începători în ale antropologiei borgiece antiomenești, cum că gata! s-a sfârșit cu manipularea mediatică! Unde ne mințeau baronii presei și logofeții radioului, va veni prințul cameraman și te face să televezi, vere, cu proprii tăi ochi necruțători, adevărul adevărat, adevărul vizual, adică *niște suprafețe* colorate!

Desigur, doctorașul Lecca o dusese pe Laura la Paris, cum și unchiul Alec pe tanti Meli, să vază cu ochii lor frumoși televiziunea, invenția secolului, pe care o remarcă și cel mai bun antropolog al epocii, James Joyce, luând-o în primire și insultându-o-n *Veghea lui Finnegan* că vine rusul bolșevic să elibereze poporul muncitor irlandez de sub jugul boierilor englezi, și așa zice și Larisa Rîbalovna-Căinaru, că RSS Moldovenească e cu România ca mâța și câinele, ca Irlanda cu Marea Britanie, și că pace nu va fi în Europa dacă noi nu vom ceda Suceava, acel sud al Bucovinei râvnit de Molotov, pentru ca să se-nchine acasă la Putna parlamentarii chișinăuieni, nu în... țeară streină, la glorioasele sfinte moaște ale lui Ștefan Vodă cel Sfânt, care înjura perfect în șapte limbi și... rusește...

Iar această iubițică a mea, de pa' ze' ș' doi de anișori la 23 august 1939, când eu nu prea număram încă de trii ori câte nouă, îmi scrisese la Paris prin februarie că ei îi e tot mai *frică*-n Europa, deși nici nu era evreică, ci italiancă de solidă cultură germană, fobiile ei enervând cu atât mai mult pe Menelaosul ei, doctor Liviu Lecca, tac-su lu' Raulică de la Schit, cu cât ascensiunea lui Hi chiar și pe la 1941 mai putea fi oprită, așa că pe verso la unde îmi citase ea din Führer, i-am citat și eu din opozantul Brecht, în care Stalin neavând încredere că nu e un ucigaș plătit, iaca a tulit-o sub pretext de vizită, din Ocraina Ducăi Vodă dincolo

de Volga, apoi dincolo de Ural și tot așa până dincolo de Kamceatka aia și de Pacific, salvându-se cu succes în California noastră, cum și merita pentru această nemuritoare poezioară, atât de dragă mie și ei:

Morgens und abends zu lesen

Der, den ich liebe
Hat mir gesagt
Dass er mich braucht.

Darum
Gebe ich auf mich acht
Sehe auf meinen Weg und
Fürchte von jedem Regentropfen
Dass er mich erschlagen könnte.

în care Laura-Aura a văzut vremelnic un fel de rețetă, cum că *A se citi dimineața și seara*, pe când ticălosul de vraci al ei a tradus în derâdere că ăla pe care-l ador mi-a mărturisit că mă vede ca pe un bun de folosință îndelungată; de aceea, știindu-mi prețul, îmi aleg profitabil trotuarul sau hotelul și mă tem de fiece picătură de ploaie, pentru că-mi poate deteriora machiajul!

– Cu alte cuvinte, dădu resemnat din căpățâna înghețată Runge, călăul ăsta psihic a ajutat-o în mod profesionist psihologic să se otrăvească, lăsându-i la îndemână cele 42 pastile de veronal!

– Imaginează-ți, ocoli bietul Marius această dislocantă amintire, ce *quiz* chinuitor am servit Clarei Honig, cât era ea de poetă, din momentul în care a descoperit în antologia mea de poezie expresionistă *Menschheitsdämmerung*, această fițuică etalând în acest amurg al umanității, pe o parte amenințarea lui Hitler privind exterminarea evreilor din Europa, pe cealaltă, cu inconfundabila mea caligrafie de îndrăgostit buimac din 1939, sfatul ultraliric în așa context că-n țara asta a mea, Clarissa, stai ca frunza pe apă, caută să supraviețuiești cumva, fugi, pentru că eu am nevoie de tine și mi-ar părea sincer rău să-mi dispari și tu într-un hău statistic, eu fiind dintre aceia care nu cred în... părerile umane de rău, fiindcă pur și simplu camerele de gazare, fosforul incendiar, bombele atomice și chiar simpluța, transparenta punguță de polietilenă pusă de politrucul polpotist, pe fața reacționarului sufocat public, nu trebuiau să existe.

Deci. Cred că există, cred că există extratereștri duri, care ne-ar extermina ca specie *needucabilă*, numai în baza acestor păcate. Trebuie să existe...

Atâta alb în jur, Otto! Atâta alb...

2

O înfrângere care echivalează cu o victorie! rânji ca un cal Jenel Noveanu, agățându-se de un clișeu din presa sportivă bolșevică, ai cărei propagandiști nu-și îngăduiau să pună fotbalul în contra curentului de victorii, realizări și depășiri ale celor ce îndeplinesc un plan sub managementul înțelept al Parrtidului.

Căpitanul Iancu Noveanu a luptat la Cotul Donului, îngropându-se cu soldații, caporalii, sergenții și locotenenții săi la Kleţkaia, ca aripa cea mai dinspre Stalingrad a Diviziei 13 Infanterie română, într-o poziție dotată cu sârmă ghimpată, arici antitanc și cu un tunuleț vopsit într-un galben țipător, care-n lumea animală este un semnal să nu mănânci acel organism. Are cărniță otrăvitoare.

Maiorul preot de război Atanasie Damian s-a instalat inițial cu batalionul său la Raspopinskaia, în stânga lui Jenică, dar ca aripă cea mai apropiată de țară a Diviziei 6 Infanterie română, ei doi nevoind să se despartă în viață, nici în război, nici în Gulag-Romlag, nici în domiciliu forțat la Copeica Mare și, după multe peripeții, nici în Capitală.

De la Kleţkaia la Raspopinskaia, în înțelesuri vaste de spațiu rus vorbind, era o zvârlitură de retevei de mesteacăn.

Așa că cei doi intelectuali idealiști, până să se lase iarna, își luau căluții și se plimbau la pas pe malurile liniștite ale Donului, în timp ce pe deasupra lor treceau obuzele și șrapnelele prin care inamicul sovietic, ajutat de Churchill și de Roosevelt să bolșevizeze pe galițieni, și pe asiatici din Mongolia până-n Thailanda, încerca să ne dezorganizeze nouă aprovizionările și comunicațiile, mai făcând și presiuni psihologice cu acele deloc eficiente proiectile reactive, poreclite de obsedatul Ehrenburg „katiușe“, catalogate cu respect de intelectualitatea occidentală protestantă ca „orgile lui Stalin“, iar de răcanii noștri neînfricați, doriți de fasole și zeamă de varză ca la mama acasă în depărtatele lor sate de origine, bășinile lui Stalin.

Într-un dumnezeiesc purpuriu amurg de întâi octombrie 1942, cam când îl durea o măsea, împlinea și sărbătorea la Morozovsk, bând de unul singur, fără Clara, fără Murocika, fără Dora Căinaru, fără Cheți Fotiade, fără partizanca franceză Despina Schlauberger d'Esgrignon, frumoasa vârstă de 30 de ani, Marius Ghizdavu, – dintr-un luminiș de plopi profilat pe cingătoarea gălbui nămoloasă a Donului, le ieși în cale un iepure șchiop.

Popa Tani puse instinctiv mâna pe al său rucinoi pulemiot capturat de la un nătâng cercetaș sovietic, ce i se strecurase la o slujbă ținută-n câmp la altarul de campanie, costumat a soldat român, dar închinându-se invers decât ai noștri, din cauza înlocuirii de către Lenin a religiilor cu *cultul* personalității, fiind aici și o lipsă a instructorilor săi cominterniști.

Băgase și degetul să apese cocoșelul rece declanșator al rafalei, când înțepeni spre mirarea Noveanului, ca săgetat de revelație. Căci privirile-i căzuseră pe localitatea în care era cantonat, iar creierul șoptise inertic: Raspopinskaia. Fir-aș al naibii, suduise soldățește subconștientul lui deplin militarizat, da' de ce Raspopinskaia?

– Jenele, gângăvi el scoțând din gură un jet de abur, ca de locomotivă-n gerul coto-calmuc, mie nu-mi place chiar deloc că tu ești la o divizie numerotată cu 13, iar eu, popă creştin ortodox, m-am îngropat să iernez cu oamenii mei la... Raspopinskaia, toponim care spune multe atât despre realitățile sovietice, cât și despre prezența armatelor noastre dezrobitoare mult dincolo de Nistru...

Urmarea întâmplării cu iepurele șchiop fiind că părintele, umblând pe la comandamente și milogindu-se și activându-și toate înaltele relații, a reușit, doar pentru sine, nu și pentru fatalistul Iancu Noveanu, transferul de la Cotul Donului spre Sud-Est, în Stepa Calmucă, într-o localitate cu toponim acceptabil pentru un european ca toți europenii, deși unul din Galiția Mare, anume Umanțevo, nu departe spre Volga, de marele comandament și marea gară de la Kotelnikovo, ceea ce a mai îngăduit o întâlnire cu Marius, venit cu trenul de la Morozovsk la Kalaci, unde a putut ajunge și Noveanu, cu un gip nemțesc, evident al lui Otto Runge, care se nărăvise de pescuia cu plăcere șalău și caras la apa Donului.

– Iată o mare victorie! scutură puternic acesta mâna hipersensibilă a penitenciaristului cu doctorat la Sorbona și smuci din cap spre podul peste care treceau spre Stalingrad nesfârșite coloane de camioane încărcate cu muniții, provizii alimentare, medicamente, material de propagandă, decorații, piese de schimb pentru autovehiculele militare, ca și pentru tunuri, obuziere, aruncătoare și alte mașinării de asalt. Te poți simți deja, Marius-Marius, ca un Alexandru Macedon, că tot ai fotografiat tu costumele macedonencelor în Cadrilater!

– Nuu... De ce? dădu cu îndoială din umeri românul, căutând să ghicească dacă alsacianul din Dresden – a cărui mamă, din ordinul personal al lui Hitler, a dus nenumărate buchete de liliac Reginei Maria bolnave – nu cumva-și bate joc de el. Mă gândeam doar la sumbra asemănare metalică și neagră, a acestui pod vital, cu Podul Grant din București, ale cărui arce eu le-am solicitat pentru un tablou de mesaj vădit antitotalitar, cu un cerșetor la care bogații lumii fac coadă *să dea*, desigur puternic influențat fiind de socialista aia cu rude la Sonnenheim, de Dorothea, da... Eroină a războiului spaniol, unde a rămas și văduvă, înecându-i-se-n Ebru soțul, pedepsit de către agenții cominterniști, însărcinați cu lichidarea influenței troțkiste în spațiul mediteran, caraibean și indochinez.

– Nu se poate compara victoria noastră cu a lui Alexandru Macedon, se simți profund jignit Iancu Noveanu, mișcat și el de aglomerația de pe podul de la Kalaci, sub care Donul dormita cu dispreț de zădărnicia omenească. Eu, deși mahalagiu din Ferentari de la nord de Dunăre, nu mi-aș dori să intru în istorie prin niște fapte ca ale acestui cuceritor grec foarte tânăr. Are el imagine bună, dar nimeni nu se-ntreabă cum dracu a putut stăpâni, cu un pumnișor de războinici, un atât de întins și de foarte populat imperiu. Păi, să vă spun eu cum a reușit: prin CRUZIME, domnilor! Și ce cruzime!... Ăsta a exterminat demonstrativ absolut tot ce nu i s-a supus total. Și barbarul cult Alexandru n-a comis genocid doar în Asia lui, unde să zicem că metoda are tradiție, căci civilizația cu c mare este exclusiv a omului alb european ca mine, ci a început chiar în Grecia noastră. Cu tebanii! Dar asta nu-i nimic nou sub soare, nou e altceva, la acest tiran sângeros:

el a inventat o tehnică de a-și asigura fidelitatea nomenclaturii prin ținerea ei într-o *nesiguranță perpetuă*, într-o sumbră grijă pentru ziua de mâine. Căci seara-n cort, la un păhăruț de vodcă, el era-n stare să-l scurteze de-un cap chiar pe cel mai bun prietenaș! Iar imprevizibilitatea stăpânului injectează respect în orice slugă.

– Așa-i, așa-i, întări părintele Damian, desfăcând pe genunchi cu briceagul, care e simbolul Elveției neutre, o cutie de, conservată de Leonida Glagoveanu, fasole cu șunculiță afumată, așa-i! Acest mucos poartă-n sine și pe Hi, prin năucitoarele sale biruințe, și pe Stalin prin extraordinara sa autoritate, bazată pe arbitrariul deciziilor, pe nesiguranța amicală de care zici! Poate că nu e benefic să dăm tineretului în Istorie astfel de exemple negative de urmat. Poate că n-ar fi rău să acordăm, chiar în cărțile de antichități, o mai mare atenție întâi dascălului său, divinul Aristotel, ale cărui biruințe sunt mult mai prețioase și mai durabile, căci ele sau s-au produs pe un teren mai vast decât spațiul coto-calmuc, adică Edenul spiritual, sau nu s-au produs deloc!

– Alexandru Macedon nu poate fi ignorat de niciun manual alternativ, trolă americănește și pragmatic Runge, deoarece el A REUȘIT și noi trăim, de la decesul nietzschean al lui Dumnezeu încoace, într-o eră a reușiților, în măsură mai mare decât oricând! Deie Domnul ca și Cruciada noastră să reușească... Să performeze... Să livreze!

Cei trei mari prieteni români, Marius, Tani și Jenică tăcură intimidați, în huruitul molcom al motoarelor camioanelor, aduse la Kalaci din mai toată Europa, nu numai din Germania, ci și din țări învinse, ca Cehoslovacia, Franța, Polonia, Grecia, Iugoslavia, Danemarca, Belgia, Olanda, Norvegia, Luxemburgul și chiar Marea Britanie, în măsura în care a abandonat într-adevăr la Dunkerque, pe continent, cum românii în Basarabia o lună mai târziu, vehicule cât pentru trei-patru sute de mii de combatanți, în 26 mai - 3 iunie 1940.

Rânjind stând trufaș între cei trei reprezentanți ai României Regale și Bătălia de la Stalingrad, alsacianul Otto Runge din Dresda noastră părea că el comandase, din banii lui, din averea mă-sii, toate aceste aprovizionări, ceea ce întărea decisiv interpretarea performată de ideologii Canalului Morții, pentru cine avea urechi reeducabile, că fascismul nazist este o emanație a celor mai reacționare vârfuri imperialiste, care înregimentează pe muncitori și-i trimit la război pentru a le disipa energiile, evitându-se răul ca ei să ia avânt revoluționar.

Un vânt de libertate chiar puternic bătea, dinspre Saratov, pe Volga, spre Izium, speriind înfometații care, ca sub Kim sau Cea, pescuiau la copcă în Doneț. Iar delicatului Oberkünstlerfürst încâlcindu-i pletele blonde, ondulate și lungi ca ale lui Dürer Albrecht din Nürnberg, xilogravorul ce anticipase pe la 1498 pe cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului circulând de la Vest către Est, cum veneau și camioanele, cum se duceau și bombardierele. El fiind nu din Strasbourg, nici din Sonnenheim, ci cameraman expresionist din Colmar, nu un negativist obiector de conștiință la război, ci unul dintre acei nefericiți Malgré-Nous, ca și conaționalii Wien Braunau ai lui Hitler, încorporați *de force* ca să-și dea viața pentru o Germanie nouă și pentru o Moldovă nouă, întinsă de la Muntele Pionul (Ceahlău)

până la Kurganul lui Mamai (numai 102 m față de... „1904“, cât ar fi trebuit să răspundă Noveanu dac-ar fi voit să-și pună katiușele intelectului la contribuție, pentru a-și transcende păduchii de tranșee din ochi fără a-i dezinfecta cu țâță de fată pusă între pleoape, ca la vindecătoarea din Ziduri, devenind posesor de capital câștigând, cu public, vreun concurs de memorie și istorie pe vreun canal).

Interesant fiind că, dacă Marius se simțea ca și consătean cu obiectorul de conștiință ce rugase pe mă-sa de la Dresda să-i găsească local un post de lăcătuș fochist clopotar, la Biserica Doamnelor, pe toată durata războiului, însă biata mamă avu presimțirea că domnișorul fiu s-ar putea foarte bine să fie în mai mare siguranță pe front sau în prizonierat, decât într-un oraș de artă, a cărui nimicire ar putea fi tentantă pentru un inamic care ar fi calculat inginerește să slăbească moralul poporului german, în scopul Capitulării Necondiționate a unor iresponsabili dintr-un buncăr cu decorațiuni interioare modeste, cazone, în timp ce teologul și estetul nu-l agreau, pentru că ei erau totdeauna de altă părere.

Părerea că, românește, există și epoci, ca toate epocile de după a luminatului nostru Rege Carol al II-lea, când pur și simplu, dar și murdar și complex, nu sunt cu putință artă, literatură, cultură, salon, cafenea măcar!

Fiind și ridicol să auzi despre tine că ești... cel mai mare teolog, filosof sau scriitor *al Epocii* – Anto, Dej, Cea sau Yl, drept pentru care Grigore Căinaru își îngroapă fluviu-romanul *1681*, pe când Tani *Fiica Risipitoare*, iar Jenică *Marea Recuperare* nici măcar nu le mai scriu, însuși Marius amânând a-și publica borgiacele *Versuri Negre* până după alegerile legislative și prezidențiale din toamna lui 1992, dezgustătoare, când se expatriază la Sonnenheim, pe motiv că-n țară și-ar risipi ultimii ani de creier descifrând pseudoștiri, hm! despre un neam pe cale de dispariție odată cu toți galițienii, teză iresponsabilă Epocă Wash, îmbrățișată însă de Larisa Rîbalovna cu toată căldura, când ne îndeamnă în opera ei de paradoxuri *Cum pot fi făcuți fericiți rușii*, să ținem seama de profeția lui Lenin de la Nijni-Novgorod, că în timp ce sovieticii se vor dezarma unilateral, pentru a accesa standardul de viață canadian, principalele noastre cetăți își vor pierde specificul național daco-român, în ordinea: Balcic, Odessa, Cernăuți, Cetatea Albă, Chișinău, Cluj, București, Timișoara, Camenița, Lwów...

– De ce dracu, se minună teologul socotind că dacă există Providență, atunci Războiul Sfânt trebuia să se fi sfârșit în patru săptămâni, nu-și trimite fratele meu de seminar Stalin bombardierele, ori partizanii, să nimicească această operă de artă, Podul „Marius Ghizdavu“ de la Kalaci? Fără de care s-ar diminua aprovizionarea cu muniții, hrană, combustibil, corespondență, decorații, medicamente, piese de schimb transport hipo pe șleauri, ca și avântul eroicilor noștri cuceritori ai Stalingradului...

– Dac-ai fi rămas tu la Raspopinskaia, în bătaia artileriei mareșalului Cistiakov, rânji Noveanu, n-ai mai pune așa stupidă întrebare! Pe unde ar vrea, sfinția ta, să ajungă la Stalingrad tancurile sovietice care vor trece la Kletskaia peste ostașii mei?

– Puțin în amonte, pe la Bolșenabatovski! răspunse cu seninătate părintele,

bun statmajorist. Mi se pare mai de-a dreptul și cutezător.

– Pe la Bolșen-abatovski? beli ochii micșorați de ger războinicul eseist și polemist Noveanu, salivând ca un câine la conceptul de abator, fie unul și canibalic, de bolșevici.

Deodată, de pe măsuța lor pliantă dispărând conservele rușinoase de costiță cu fasole și apărând soioasele cărți de bridge, de pe bârfitul Pod Ghizdavu, nu fără timiditate se apropie și se rânji de cei patru intelectuali ai Apocalipsului, mamelucul Abdul, cu dinții lui albi pe fond ciocolatiu.

El șchiopăta și, reperându-l pe banda pietonală a podului, de la est către vest, nepăsător la huruitul infernal al camioanelor supraîncărcate, Otto își zise că ăsta e un mesager al lui Stalin, vine să ne propună să mediem *o capitulare necondiționată* a Uniunii Sovietice, care și-a epuizat la Stalingrad toate resursele și își dă seama că, pentru viitorul proletariatului marxist, democrațiile prezintă un pericol mult mai grav, serios vorbind, decât Hitler, al cărui totalitarism brun este totuși de natură Arbeit macht fraieri muncitorească și poate fi convertit cu ușurință-n stalinism, prin inversarea dialectic leninistă a unor lozinci ca aia cu *originea sănătoasă* a omului inventată de Engels, adică maimuța-n procesul muncii de onoare. Periculozitatea democrațiilor AA fiind un chiar, cel mai serios, motiv de îngrijorare, dacă te gândești cu câtă ușurință strigătoare la cer generalul antibolșevic, cel mai mare erou al SUA, președintele ideal Douglas MacArthur, la 15 aprilie 1942 fiind instalat comandant al Războiului din Pacific, peste trei zile a și bombardat Tokyo, Yokohama și Nagoya, pentru ca în 4-7 iunie 1942 să înmormânteze pe insula Midway mai mică, la 1120 mile nord-vest de Pearl Harbor, speranța omului galben cu numai 4 portavioane de a se elibera încă în acest mileniu doi creștin, de sub jugul fascist colonialist al omului alb.

– Cât despre armata puțină, dar selectă, a monarhiei britanice, și deci a Reginei mele de la Iași, de la Alba Iulia și de la Balcic, nemuritoarea-mi iubită Maria, vestea bună prinsă recent la radioul Philips de la Morozovsk, cum că la El-Alamein cel mai mare erou al Marii Britanii, premierul ideal, sir Bernard Law Montgomery, a zdrobit ca pe-un iepure șchiop corpul african al Vulpii Deșertului, marele mareșal Rommel, la nici 75 kilometri de Alexandria noastră, unde Ioil Borgiah, cât a durat tărăboiul, de la 23 octombrie la 3 noiembrie, a așteptat cu piele de iepure în spinare, pe cămilă, încă o dată să i se epureze și incendieze biblioteca, ba el însuși să se pomenească aplatizându-și precum o tipsie marocană creierii sub șenilele fierbinți din oțel Krupp, posesia unui prenume ca „Ioil“ fiind foarte dezavantajoasă în vremurile noastre...

– Bietul Montgomery, oftă popa Tani din tot darul profeției ce-l avea, cu atât va rămânea în istorie, subordonându-se politicii americane de *cedare a galițienilor bolșevizării de către Kremlin,* abandonare dintr-un cripto-rasism prea puțin camuflat prin scuze vagi, ca naivitatea imbecilă dinaintea vrăjelii Stalin că va... democratiza, cu mareșalii săi, Rusia! Căci a debarca-n Sicilia să dărâmi pe Mussolini, sau în Normandia să grăbești plecarea nemților din Țările lor de Jos, nu-i mare scofală, deoarece Franța s-a eliberat prin ea însăși, prin patrioții

cominternistului Thorez, iar restul venea de la sine, prin ocuparea de către Jukov și Beria a Berlinului, cel mult mai cedându-se Grecia și Turcia bolșevizării ireversibile, în locul cheltuielilor și pierderilor de vieți de oameni mult superiori celor sovietici și în că și mai mult galițienilor, prilejuite de hollywoodiana debarcare de pe cele patru plaje artificiale din Normandia...

– Bbbbăăă! Tu n-auzi ce grandioasă Europă vizionez de aici, de la Kalaci? se stropși preotul maior la eseistul ce amesteca soioasele verzui cărți de bridge, cu ochii înlăcrimați de gerul unei duioșii natale foarte, căci el vedea trecând de la un pilon la altul, tot apropiindu-se, mica siluetă șchiopătândă și, de foametea încercuirii previzibil inevitabile ca și triumful marxismului, i se părea că poartă straie de dorobanț sergent, de pe la războiul ruso-româno-turc de la 1877-1878, când pierdurăm Regiunea Odessa cu Odessa cu tot, dar nu cu Dora Căinaru și cu doctorul Lecca în ea, și că vine tocmai de la Plevna, de peste Dunăre, atât de îngândurat de grija zilei și culturii de mâine, încât după un popas la Cernavodă, a trecut de Vaslui, de Prut, de Nistru, de Bug, de Nipru, de Doneț, de Cir și de afluentul său Liska, uite că a îndrăznit să treacă și Donul aici la Kalaci, pentru a se opri probabil pe Karpovka, puțin la nord de gara Sovietki, unde mirosind a pagubă, a făcut stânga-mprejur, cu intenția vădită de a se sustrage Încercuirii, pe care o vor pătimi reporterii romantici Otto și Marius, al dracu mameluc îngropându-se exact la limita cea mai occidentală a celebrei încercuiri a cruciaților la Stalingrad.

Și pe fondul ca de opt violoncele al transportului hipo și auto de pe Podul Ghizdavu-Runge, se auzi înșurubându-se-n aer o voce subțirică și aplatizată de pitic suprarealist bolșevic, ciolovek al muncii, sclav marxist ieftin făuritor de plusvaloare teoretic maximă, fredonând pionierește un cântecel franțuzesc ca la cules sovietic de spice aurii, care e un simbol al Morții când ea recoltează stahanovist suflete la hectar de lagăr, dar soarele arzător de sus a Arles, deosebit de artistic în compoziția monetară, va fi și în stema unor țări distruse:

Ce qu'il y a de merveilleux
Ouvrez braves gens les oreilles
ce qu' il y a de merveilleux
Ouvrez braves gens vos grands yeux

C' est que le travail ne soit plus
dans le monde socialiste
c' est que le travail ne soit plus
une honte un poids comme il fut

Il est une affaire d’ honneur
et de vaillance d' héroïsme
II est une affaire d' honneur
de gloire pour le travailleur...

Ciulind urechile înroșite sănătos de gerul coto-calmuc și belind toți ochișorii întru a i se desluși, de către micul propagandist, ce-i supranatural în lumea ssocialistă, ca primă celulă din zarca celei comuniste, el se abținu cât poate să se abțină o târâtură intelectuală zek la o poartă-n Kolîma, dar om-cu-operă socotindu-se, iară nu vierme, cedă chiar mai repede, din mentalitatea celui ce-ți dă-n cap să-ți ia pensia și medicamentele compensate, deoarece el are copii de crescut, așa că ejaculă, ca de fericire de balerină maoistă când e primită-n marele Parrtid, câteva lacrimi de lapislazuli, de smirnă și de rubin, promițându-i-se că munca, în caz de prizonierat și de stabilire ca Marcel Pauker bodyguard în URSS lui Stalin, nu-i va fi o rușine și o povară, cum era cu botniță în România Regală, pe moșiile viile Ghizdavilor, ci o îndatorită onoare vigilenței eroice a marxistului francez poet întru gloria lucrătorului GPU...

– Șie dracu șerșetați, băi, p' aiși? îi șertă pi pațani cameramanul de artă Arsène-Séraphin Boisson, care filmase din 33 de unghiuri drapelul nazist fâlfâind biruitor în 26 septembrie 1942, în Piața Roșie din Stalingrad, și încă sus chiar pi zdania cât o izbă mai mari a Partidului Comunist (bolșevic).

Dusese personal rolele la Leni Riefenstahl, cerând sfaturi din buna-i practică, pentru montaj, și acum se grăbea s-ajungă la aeroportul de la Gumrak, pentru a lua în primire câțiva kilometri de peliculă Agfacolor, pe care să imortalizeze ce se va-ntâmpla în oraș, în contextul propagandistic delicat, în care Stalin n-avea „realizări“ pentru cuvântarea din 7 Noiembrie, iar Hitler pentru cea din 8 Noiembrie, același an 1942, – ca să se *întâmple* ceva, primul ordonând la plesneală atacarea trupelor române, iar al doilea făcând prostia de a ocupa întreaga Franță, ceea ce a atras sabordarea flotei de la Toulon, atât de utilă pentru o Debarcare nazistă în Anglia, lansată de pe coastele Normandiei, zeul războiului, Norocul, ajutând doar Führerului sovietic, deoarece *tancurile* sale, prea multe, căutând pe românii Armatei 3 a lui Jenel în Cotul Donului și pe românii Armatei 4 a lui Tani în Stepa Calmucă, s-au pomenit la un moment dat, din pricina slabei dotări cu mijloace tehnice de telefonie mobilă, că-și încearcă proiectilele *unele pe blindajul altora*, chiar și aici-șa la podul de la Kalaci, ceea ce însemna de fapt că ele reușiseră să traseze involuntar un semicerc de investire a Armatei 6 germane de la Stalingrad, a unei bune părți din Armata 4 Tancuri Germană, precum și a numeroase unități române, care contau însă mai puțin, fiind vorba de galițieni ghizdavieni obișnuiți a fi mereu înghețați de istorie și de istoricii bestsellari...

– Războiul nu e ca-n filme, filosofă popa Tani, cu gând însetat la braseria-berăria Mișcării, unde Führerul tocmai asigurase chelnerii, servitoarele și fanfara că „Stalingradul e ca și cucerit, cu excepția unor mici insule de rezistență ale bolșevicilor”. Trebuia tâlcuit cinstit münchenezilor că războiul sfânt e ca un Pod Grant ghizdavian, pe care-l treci ușor doar de la Viață spre Moarte, scene de film umanitar Ponti ca cu Marcelllo al Sofiei Loren, luat cu sania de o blondă, să-l decongeleze, fiind posibile doar pentru italienii Armatei 8, care completează frontul în stânga noastră, spre Voronej, despărțindu-ne de cruciații Ungariei, pe

când un român rănit, luat la dezghețat de-o rusoaică standard, blondă, și avansat apoi muj, exclus! Fiindcă noi suntem galițieni, mă, rasă socotită tacit inferioară, și fiindcă, pentru occidentalii înșiși, dacă Mașa (Liudmila Savelieva, adică Natașa din *Război și Pace*) ar fi acționat din proprie inițiativă, fără aprobarea partidului și securității, ar fi sfârșit spânzurată *motivat*, ca Murocika ta la Harkov, Marius, pentru colaboraționism orizontal nemarșrutizat, cu un fascist genuin, italian!

– Stalingradul, mârâi Boisson numărând din ochi boabele de fasole, nu mai e decât un decor. Dar ce decor! Excelent decor, care ar putea fi păstrat vreme îndelungată, nu numai pentru istorie și literatură, ci și pentru cinematografie ca artă, putându-se filma orice în el, chiar și viitoarele căderi ale Berlinului.

– Butaforie decor o fost el de la început! completă Otto Runge, uitându-se cu neîncredere la francezul flămând, angajat voluntar în Cruciadă poate cu gândul marxist de-a se preda rușilor, să lupte apoi pentru „eliberarea Franței", numai bună de comunism după bolșevizarea Estului, dar realitatea necinematografiată convingător nici înainte, nici după, de exploratorii francezi ai URSS, îl făcuse să se răzgândească. Stalingradul, pe cei 30 kilometri ca de la Constanța la Vama Veche, cât se lăbărțează pe malul drept al Volgăi, nu are poduri! A căror lungime ar fi trebuit să fie, pentru fiecare, de vreo două mii de metri. Nu se compară cu Viena, Budapesta sau cu Giurgiu-Rusciuk. Și cu toate acestea, încă din vară, oamenii sovietici au evacuat pe malul celălalt, și apoi în Asia, uzinele și fabricile, nelăsând românilor și aliaților lor naziști niciun fel de mașini-unelte sau de echipamente, ci numai hale, câte n-au fost dinamitate și dintr-alea!

– Trebuie să ai specialiști versați ca să reușești o asemenea translație, a unui oraș întreg, de 500-600 mii de locuitori vrednici! observă popa Tani, în timp ce se uita lung la apa Donului și se frământa că, îngropându-se cu soldații săi la Umanțevo pentru iernat, nu se va mai spăla poate niciodată, nu numai din cauza lipsei de săpun, ci lovit și de seceta Stepei Calmuce, având a asimila ca om-cu-operă *murdăria*, poate și pentru anii bolșevizării țării pierzând Războiul Sfânt.

– Din câte am aflat eu, căută-n carnețelul de reporter Boisson, evacuarea industriilor Stalingradului a dirijat-o tov Ivan Serov, expert cu mare experiență, ce valoarea-și afirmase încă din 1939, deportându-i convenabil marxist pe baltici, tot așa cum o va reconfirma-n 1944, când, evacuându-se Crimeia, Noveanu ajungând în portul Tomis Chiustenge cu submarinul Delfinul, iar Damian cu Marsuinul, – în urma lor, va deporta de tot pe tătarii peninsulei la Sibir!

– Pe tătarii *noștri* cei frumoși, plecați din Bugeac, oftă Marius cu gând la tătăroaicele lui Tonitza, ceea ce extinde, dacă vom sta adiba a profita, drepturile noastre românești nu numai asupra Ialtei, ci și asupra bogățiilor naturale dintre Ural și Kamceatka noastră! Nu rămâne decât să avem conducători destoinici, care să urmărească de-a lungul a sute de ani, a mii de ani chiar, un Testament Politic, pe care să știm toți că se reazămă însăși Civilizația Românească, supraviețuirea ei pe această planetă... Da, eu nu văz de ce-am fi Noi românii mai fraieri decât englezii, americanii sau rușii, să ne lăudăm umil cu a nu ne fi mișcat neam din bătătura dintre Danubiu-Donau și Tyras-Don, creată sub Boerebista! Dimpotrivă,

noi avem în Istorie chiar mai mult decât atât: avem de la Traian tradiția romană, de stăpânitori și chiar creatori principali ai *întregii* lumi civilizate!

– Chiar! admiseră-ntr-un glas Noveanu și Damian, speriind pe adormitul Runge, iar pe Boisson silindu-l a se coborî-n instinctele cele mai joase, făcându-se mic mititel, ca mamelucul Abdul, și luând-o cătinel spre pod și spre Europa. Politica noastră externă nu va putea fi considerată justă, ca relație personală dintre Conducător și Führer, dintre Mihai Antonescu și Ribbentrop, dacă după Parada româno-germană de la Stalingrad, pe toată lungimea de 30 kilometri a municipiului, serviciile noastre și ale lor nu vor inițializa-n proiect deportarea tuturor asiaticilor din Europa, lângă frații lor sibiriaci!

– Sau măcar să-i lăsăm să se întoarcă ei singuri înapoi în stepele Asiei de unde au venit! dovediră înțeleaptă moderațiune comună Otto și cu Marius, parcă anticipând că vor trăi nedespărțiți experiența dureroasă a Încercuirii, întâi la aerodromul de la Pitomnik, apoi la cel de la Gumrak, ca oameni-cu-operă, kerigmatici, nu carismatici fesenişti doar zâmbetul de ei, adică socotindu-se artiști deschiși spre umanitate-animalitate, somând-o să se lase de canibalism, căci ei, cei patru vier Pfoten cetîre kavaleri ai Apocalipsului, se întrebau cu ochii spre cer, spre Uranus, așteptând contraofensiva, dacă nu cumva deja, pentru Auschwitz și Kolîma, urâta noastră specie nu este judecată în lipsă, la vreun Tribunal al diferitelor forme de viață-conștientă-de-gerul-interastral.

De pe pod, trecând de la un pilon la altul, se auzi iarăși în tăcerea fantomaticului vacarm, vocea pițigăiată a piticului mameluc Abdul, acum de la vest către est, – precum compoziția naturii statice Marius pictorul o învățase de la farmacista Eliza Alexandrescu, ca *a pendula*, adică să o echilibreze motănește ca pe o balanță analitică de-a dumneaei, mai adăugând și mai ștergând câte un semn, așa deplasându-și el până și cursorul vieții, de la dacea lui Stalin la carpenul lui Hitler și invers, experiment cu și fără cruci privind Vorbăria, util stăpânului imaginar de mameluci rătăcitori în timp, alexandrinul psihoantropolog și terapeut prin deșertificare Ioil Borgiah, de la Alexandria noastră, de pe apa Vedei.

– Vedeți că Stalingradul n-are poduri ca Parisul, Londra, Praga sau Bucureștiul! urla de departe Boisson, deși trecuse ușor pe malul Volgăi dinspre Asia, filmând mașini-unelte sub cerul liber, la Nijni Taghil, și niște detașamente de femei săpând inutile dar uriașe gropi antitanc la Ulianovsk și, în fumul de la rafinăriile stalingrădene bombardate, cu flăcări de sute de metri, niște pescari bătrâni văzându-și de treabă pe Insula Șerpilor și pe malul râpos al Țariței.

– Ce qu' il y a de merveilleux... dans le monde socialiiiste, se auzi iar de pe pod, cu o intonație pe care Marius Ghizdavu și-o reaminti cu plăcere abia postbelic și postcanalic, când da de nevoie meditații de franceză și de bune maniere la copilașii cu pașaport ai nomenclaturii, justificându-se c-or ajunge demnitari într-o Românie pluralistă a Constituției iorgovane, și o redescoperise-n manualul de liceu, semnată de cel mai mare poet francofon, Louis Aragon, al cărui realist socialist poem *Houra L' Oural*, de la 1934, îl tălmăcea pentru uz cominternist Dorothea, la Ziduri, în germană, spaniolă, idiș, sârbo-croată, rusă,

bulgară, cehă și slovacă, după cum și hâtrul Grișa Căinaru – pouah! – românizava la 1949 un doinitor mobilizator unificator *Chanson pour le sovkhoze*!

Ceea ce se cânta voios pe giuleșteanul pod de la Kalaci a fost însă românizat de al Adrianei Bratu bărbățel de peste Prut, de peste Nistru, Bug și Nipru, ex-bucătar pe la Kremlin, Vanea Țăpoieșu, cunoscut ca Ghiță Muscalu, de semna, în anii Dej ai rusificării de partid și de stat, Ivan Bednîi, băutor de vișinată în casa Glagovenilor din Uranus și poreclit... Vișinată! Însă dar nesfiindu-se să nu scape cu fuga-n cireșul zis vișinul lui Vanea, țup! la un *Prélude au temps des cerises*, 1931, cumplit și, numai pentru unii reacționari, groaznic:

– Je chante le Guépéou qui se forme
en France à l'heure qu'il est
Je chante le Guépéou nécessaire de France
– Je chante les Guépéous de nulle part et de partout
Je demande un Guépéou pour préparer la fin d'un monde
Demandez un Guépéou pour préparer la fin d'un monde
pour défendre ceux qui sont trahis
pour défendre ceux qui sont toujours trahis
Demandez un Guépéou vous qu'on plie et vous qu'on tue
Demandez un Guépéou
Il vous faut un Guépéou
– Vive le Guépéou figure dialectique de l' héroïsme
qu' on peut opposer à cette image imbecile des aviateurs
tenus par les imbéciles pour les héros quand ils se foutent
la gueule par terre
– Vive le Guépéou véritable image de la grandeur matérialiste
Vive le Guépéou contre Dieu Chiappe et la „Marseillaise“
Vive le Guépéou contre le pape et les poux
Vive le Guépéou contre la résignation des banques
Vive le Guépéou contre les manœuvres de l'Est
Vive le Guépéou contre la famille
Vive le Guépéou contre les lois scélérates
Vive le Guépéou contre le socialisme des assassins du type
Caballero Boncour Mac Donald Zoergibel
Vive le Guépéou contre tous les ennemis du prolétariat.
– VIVE LE GUÉPÉOU.

– Aragon, acest mare poet sovietic francofon biruitor, zise cu politețe Octavian Augustus în casă la d'Esgrignon, are mare dreptate când mută eroismul, de la aviatorii sovietici doborâți de frate-miu Marius pe aeroportul Gumrak pe Volga, cu un tun antiaerian șterpelit de la o baterie comandată în acel moment, la Pitomnik pe Don, de însuși mareșalul Voroșilov sosit în inspecție, – la cekiștii, ghepeuiștii sau enchevediștii căgăbăului, masați eroic la căldurică în spatele

frontului, ținând ostatice familiile combatanților pentru a le deporta-extermina în caz de prizonierat sau de manifestare a insuficient spirit ofensiv față de *cât cereau* comisarii politici, cum a fost cu inepția aia de a trasa, ca *sarcină de partid*, a se recuceri neapărat Kievul, peste un an după Cotul Donului, *în cinstea zilei de 7 Noiembrie* (!), 1943, grandomanie care a costat mult mai multe vieți decât însăși apărarea cuceririlor revoluționare ale nomenclaturii la Stalingrad, 1942!

– Gaston, îi reteză macaroana deviantă camarada Despina, cu aceeași răceală reciprocă ce le caracteriza dezacordul în toate și-n convalescența de după gripa spaniolă, te-a întrebat, Octaviane, ce părere ai tu, cu mă-ta, de curajul lui Aragon de a grăi proletariatului exploatat francez lucrurile pe nume, că să implore Cominternul de la Moscova să-i organizeze, încă înainte de preluarea puterii, un Gestapo, pardon, nu e o prescurtare, – un GPU!

– Eu nu cred că aici e vorba atâta de curaj, își sprijini soțul americanca războiului rece Virginica Gibson, cât e de simptom, de frica maladivă a poetului comunist de a nu fi executat întocmai un ordin dat de marele Stalin!... Oare?

– Mai dă-l în mă-sa și pe Stalin! se enervă țărănește tovarășul d'Esgrignon. Că dacă: 1) se folosea de prestigiul imens ce aveau: Dolores Ibarruri a Spaniei, adică celebra La Passionaria, *the passion flower*, Virginico, Palmiro Togliatti al Italiei, la 1945 încă membru în guvernul mareșalului Badoglio, precum și cel mai iubit fiu al poporului francez, Maurice Thorez, care a evadat la 1939 când Franța se bătea cu Germania nazistă cea aliată, în Polonia și-n Basarabia, cu URSS, – se folosea în sensul că la chemarea acestora, a popoarelor marxiste, să fi trimis pe Jukov, Konev și cu Beria și cu Jdanov și cu Lîsenko până la Atlantic, atunci ajungeam și eu, măcar Ministru; 2) se arăta un *nastaiașcii ciolovek* demn urmaș al șmenului lui Lenin de prefacere a războiului mondial într-o revoluție mondială, naționalizând întreg pământul Lumii, dând pace izbelor și putere sovietică cui e pe fază, participant activ, revoluționar sau măcar un simpatizant, și atunci eram și eu Președinte, mânca-ți-aș; 3) ar fi avut măcar luciditatea dialectică maximă de a manifesta prudența minimă necesară de să fi inclus, să parcheze, din start tot, ce-a cucerit teritorial, în măreața Uniune Sovietică, lățită de la Cortina de Fier pân' la angkorieni, și atunci, să moară mama, Octaviane, dacă n-aș fi însemnat și EU ceva în Franța asta a turiștilor globali americani, chinezi și arabi, iară la 1956, când au intrat sovieticii în Budapesta, iar englezii cu francezii și cu evreii în Egipt, ne-am fi aflat de fapt pe o altă coordonată spațio-temporală relativistă, Dorothea ambasadoare pe la Beijing iar eeeu președintele Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Franceze, R.P.F., adică aveam *vila* pe Champs-Élisées și *dacea* la Saint-Cloud, nu în proprietate personală, ci în folosință vecinică, și, anul 1956 fiind acuma, fixam sediul în pădure, când e vară, Le Grand Trianon, că e și Despina pe-acasă, iar când e ea iarna la schi, Le Petit Trianon, unde aș fi regulat la discreție câte o comsomolistă drept Brigitte Bardot, ajutând-o să facă film francez comunist! La discreție, Virginico! Puritano! Imperialisto!

– Această reținere a lui Arsène-Séraphin Boisson, gândiră cei patru cavaleri ai Crucii și ai Culturii Apocalipsului, Tani, Jenel, Otto și Marius, de a se

ospăta cu noi, din fasolea cu șobolan șchiop, este marxist neîntemeiată pe aceste meleaguri cu femei urâte, desfigurate de lipsuri și de exploatarea la munci ca de miner de către Activist, până la a roade rozătoarele spațiului coto-calmuc. Dar în plan metafizic plehanovist, tot mai ții minte-n biserica depozit de legume-fructe că patru erau cei patru evangheliști, cum patru sunt picioarele la patruped, patru sunt punctele cardinale spre care țintește Cominternul și tot patru sunt, teoretic dar și speculativ, identitățile de cașcaval posibile, zâmbi ceaușist cavalerul ospitalier d'Esgrignon, din tipsie, și anume cașcaval Dalia, Rucăr, Scornicești și Penteleu, în timp ce mijloacele de transport, în aerul amenințător a iarnă sângeroasă, deveneau tot mai transparente și mai imateriale, confirmând presimțirea lui Boisson că colegii lui reporteri, Marius și Otto, rămași la Gumrak între gară și aerogară fără aprovizionări, să se alieze și să-l mănânce pe el, nu poate fi o mai bună eschivă decât un alb armăsar lipițan, cumpărat de mamelucul Abdul de la cazacii de pe Don, din stanița de la Kalaci, pentru artificialul împărat nețarist Napoleon, ca să aibă cu ce fugi numai Luminăția Sa, cât mai repede peste diferite poduri, până la Trianonurile dumnealui, unde era cald, cașcaval și bine.

3

– Trianon! Trianon! se izbi cu pălmuța peste frunte Marius Ghizdavu-n cămăruța de portar de la silnicul soviet de la Morozovsk, ca și cum o ceață de Verhoiansk s-ar fi interpus între memorie și istorie, cu perspectiva ca, la sfârșitul războiului și mai ales la sfârșitul bolșevismului în Galiția Mare, neamul lui Horthy Miklós să stea cu mult mai sus în toate cele, dinaintea Occidentului, decât oropsitul obiditul Neam Românesc, fără nicio altă explicație de la insulimii lui infatuați decât vreun subînțeles demitizant înjositor despre inferioritatea rasială a adunăturii din spațiul carpato-ponto-danuburebistan, Virginico.

– Numai că, îl dojeni americanca cea blândă și înarmată naval, nici explicația ta, izvorâtă dintr-o inflamare a gândirii văzătoare de păduchi în capul Țării, nu e o critică constructivă, ci una bănuibilă de reminiscențele unui legionarism fără legionari și fără căpitănie, pretutindeni în lume acțiunea politică civilizată exercitându-se de către partide, și nu de independenți, de agnostici, de vreun *Homo solus*, sau alte forțe, subterane, scăpate oricărui control secret.

– În lumea civilizată, se mirară Alex și cu Vicky, fiecare onest om tinde să exercite practica advertorială focusat unde are el cea mai populară competență.

– Van Gogh, Van Gogh eu nu-s, rânji din toată placa dentară superioară nonagenarul, eu nu concep să n-am ce bea/ fu și, totodată, s-ajungă tablourile mele mijloc de tezaurizare și de speculație pentru cine știe ce nabab boier râios!

– Nu, nu ești deloc Van Gogh, te asigur! gâlgâi sardonic din gușa-i roșie și din negul brun colonelul de anchete, torsiune și redactare Țyuchel Adriean.

– Da, am evitat să fiu nimicit prea devreme, recunoscu Marius, certat de Bratu. Și m-am răzbunat la Basel și, în Alsacia, la Sonnenheim, pentru tăcerea

mea de aproape sigur 60 de ani bătuți pe muchie: 1942-1992! Om-cu-operă fiind, dar *Homo solus*, pentru autoprotecție după Birkenau și Belomor!

– 50 de ani nu 60! îl corectă cu severitate dulceagă, de instanță-mamă, a lui Augustus soție credincioasă-n creștinism, Virginia Gibson, din Philadelphia, orașul de la poalele *colinei* Parnasului, parcă uitată-n Golful Baltimore de Munții Stâncoși sau de Sierra Nevada-n geologica translație de la Est spre Far West, spre California noastră românească, unde soțul culpabilizând CV-ul altora, bombănea că noi românii, Gino, dacă-ntr-o sută de ani nu devenim majoritari pe-acest meleag, atunci n-am făcut nimica curricular vital, ca români, în WC-ul global exclusivist, care pe care, ce-a ajuns recent umanitatea aia progresistă a lui Kant.

– Da, 50 de anișori doar, hm, nu 60! scoase pantofiorul galben din piciorуș imunitarul politician pictor. Doar o juma de veac a fost deajuns ca sângele sfânt rusesc să se verse în zadar, pentru ca manipulatorii cocoțați în căpățâna câlțoasă, a umanității fotbalistice și olimpice, să rescrie în microscopicii creierași ai megagloatei planetare, 1984-orwellian, *al doilea război canibal* ca pe un război în care s-a manifestat cu putere rolul conducător al Pentagonului și al Hollywoodului, Virginico! Cum e cu putință, fă Gino, oameni cu mnogo glagorie, ca Spielberg și ca Tom Hanks, să bage 125 milioane dolari într-un serial despre o singură companie a Regimentului 506 al Diviziei 101, când eu cu Tani, cu Jenică și cu Belizarie, aliați puțin cu Otto Runge și cu voluntarul Boisson, ne-am trimis crucile cu săgeți în pieptul inimos a *milioane* de soldați sovietici, al căror eroism actualii cafarzi din capul Rusiei n-au bani de azvârlit Extern, ca să-l contraevoce și ei, seducător universal, după cum n-are nici desculțul și ocolitul din răzbunare vietnamez, din ce să-și râdă indestructibil de... supraomul american, ce-n junglă, singurel, chipurile seceră, ca la Periprava Soljenițîn stuf, sute de combatanți de-ai generalului Giap, dintr-o primă rafală apocaliptică!

– Ei sute, acum și tu! protestă încurcată prahoveanca ghizdaviană, recumpănindu-se instantaneu, având educație că anglofonii totdeauna câștigă. Și ce dacă! Toate aceste *strategii* comunicaționale ies din calculatoare ca soluții, optime, unice matematic, și nu poți tu, Marius, ca om, și încă singur și bătrân, și musafir, și galițian de rasă... cam colonială, să ni le combați. Ba ai să vezi că dacă, inspirându-se dintr-un film în care un megastar musculos, din țara lui Mozart și Hi, lansează un terorist arăboi la Allah călare pe-o rachetă aer-aer, alți fanatici vor încerca să-și expedieze și ei adversarii în iad, dar nu cu rachete, ci cu uriașe Boeinguri, numai că declinul biznisului cu turiști transportați se va compensa cu valorificarea cinematografică a exploziei mediatice astfel create, și ai să vezi cum tot Ssupraomul American va vâna solo, grație noilor tehnologii din California noastră românească, nu sute de inamici, ca cu, atunci, vietnamezii, ci mii de talibani acuma, e drept că nu în păduri umede, jungloase, ci-n peșteri montane, ideale pentru meditație transcendentală și clarviziune până la a întrezări președinte-n aer, contemplând un cap tăiat și oftând: săracul popă! săracul popă!

– Bietul WTC! Bietul WTC! oftă politologul Bratu, neputându-se mira îndeajuns, ca unul ce-a lucrat într-un Minister al Propagandei antisovietice și apoi

într-o Academie de Agitație bolșevică, cum un atentat de grandoare-eficiență... hollywoodiană n-a fost cuplat cu lozinci, să fi scris vreun Bin Jdanov, în prealabil, un fel de *Mein Kampf*, încât un val de întrebări să zguduie ca un tsunami de 700 m America, iete, băi, ce-am ajuns să îndurăm noi acilea, ca britanicii lui Chamberlain când cu Sudeții cehilor, chestii, într-o țară îndepărtată, între popoare despre care nu ştim nimic, în loc să scoată din minoritari oameni înstăriți ca elvețienii, s-au apucat să le curețe liderii mai căpoși, indignând pe vreun chibiț providențial, cu bani mulți, de să recurgă la ultima armă, fanatismul ăsta, ce, decrepită aproape creștinismului, religiunea mahomedană mai are... Așa, nepregătită troțkisto-goebbelsian, operația kamikadze din 11 septembrie 2001, în loc să amintească, unei umanități analfabete din cauza tembelizorului și netărăului, de un stătuleț arab lipsă, tot atât de complet dotat cu steag propriu, ambasadori, echipă de fotbal și olimpică, precât Libanul, Siria, Iordania, Malta, Republica Moldova și Egiptul faraonic, dimpotrivă, ea focalizează toată puțina gândire a satului planetar pe mai vechea lozincă a *luptei cu terorismul*, încât nu pot decât să deplâng jocul zeilor, că învinșii n-au înțeles la timp că rezistența lor e fără șansă, că **e destin**, unul al Locului Sfânt, c-a venit rândul lor să se răspândească pe toată planeta și să fermenteze-n locul biruitorilor, Viața Spirituală, în toate marile capitale culturale, inclusiv a noastră, **dacă pot**, atrăgându-și ura sălbatică a jigodiilor intelectuale autohtone pretutindeni...

– E imprevizibil și inexplicabil, Clarițo, vrea să se mire Bratu, de ce Israelul soră-tii Elza, e un fel de deziluzie culturală cui măsoară cu etaloane Kafka, Modigliani, Mahler... Scrie-i, te rog, emailează-i că de ce, Elzo, ce naiba! având manuscrisele Einstein, de ce, soro, în afară de mutilarea miciurinist-lîsenkistă a naturii dând pepeni fără sâmburi, sfere seci într-o *Natură statică de bâlci la Titu-Târg*! – să nu dai tu, cu atâtea capete cumulate din Galiția Mare, pustiind-o cultural de la Elba la Ural, decât un șir de celebrități politice!... Dar mai bine tac.

Marius-Marius! Ca-ntotdeauna tăcea când vorbea șeful, cel mult scâncea-n dureri articulare, secheländ amintirea Morozovskului-Morozovskului și a Canalului-Canalului nu Volga-Volga, ci Dunăre-Nipru, cum credea că propusese Dej lui Stalin, dar președintele sovietic nu aprobase decât traseul Dunăre, Columbia-Cernavodă, Saligny, Kilometrul 34, Poarta Albă, Coasta Galeș, Medgidia, Dorobanțu, Culmea, Ovidiu-Stadion-Mamaia-lac Siutghiol, Peninsula, lacul Tașaul, lacul dintre Năvodari și Capul Midia, mai nemulțumit de sine și de secol, pictorul decât fotograful, insuportabil, insuportabil...

– Îl mai ții minte tu pe Grig, pe Grigore Căinaru? zâmbi el Clarei, ca odinioară la Odessa cea duioasă Dorei. Avea un tată. Antreprenor de poduri și șosele și de tot felul de case și pagode. Ambițios. Luvruri ar fi voit să ridice și Ermitaje. Porticuri, colonade. Dar înainte de 11 septembrie 1914, când a început Primul Război Canibal, cum îl prevăzuseră urlând zadarnic expresioniștii mei, aristocrația rusă nu prea investea serios nici în această Florență de pe Bâc, care ar fi putut fi Chișinăul, nici în faimoasele stațiuni de pe malul Nistrului și nici măcar în acea Rivieră de Aur care ar fi putut deveni, în acea frumoasă epocă de plictis

occidental, Regiunea Odessa, cu munți de carton Potemkin de la Sulina, Vâlcov, Burnas, Budachi, Bugaz, Fontanka, la Cherson, – nu Chersonesul peste care au betonat Sevastopolul Regelui Mihai, ci Chersonul de pe gurița Niprului... Nu. Dimpotrivă, această indecisă aristocrație țaristă nu știa ce să facă, se temea paralizant de România Regală, să nu exploateze Regele Hohenzollern Carol Întâiul potențialul militar, economic și baltic prusac pentru a răpi Rusiei Basarabia, cu aceste palate și cazinouri și doamne cu cățel cu tot. Și de aceeași boală au suferit și bogătașii noștri români, Despino, când ca niște hiene înfometate, profitând de slăbiciunea trecătoare a Rusiei – simplă menstruație! – , s-au repezit și au robit și violat nefericita Basarabie, care urla ca din gură de șarpe că vreau să fiu bolșevizată! vreau să fiu bolșevizată, și rusificată ireversibil! vreau să am drapel, echipă de fotbal și delegație olimpică și, mai alesul aleșilor, să am și să mă posede păduchi proprii cocoțați în capul meu și să se schimbe echipă după echipă oligarhii, cinstind cu sfințenie regulile de fier ale pluralismului democratic, pentru care s-a jertfit atâta tineretul anului revoluționar 1989!

– Kollektivschuld... Pauschalverurteilung... Diffamierung...

– În anul anti-Eminescu 1998, alde basarabeanul Căinaru se strofoca pe la serviciu, la Doglag SRL, să învețe limba americană ca să traducă, expediată de Marius din Elberon, NJ, primită cadou de ziua lui de la Virginia Gibson:

– Vesna Goldsworthy. *Inventing Ruritania. The Imperialism of the imagination*. Yale University Press.

O carte de analiză a imaginii britanice mai fabulos înnegrite a Balcanilor și României decât literatura rasistă despre afro-americani a fanilor KKK.

– Ce, îl mai ții minte tu pe Grigore Căinaru? reteză elegant bătrânul exilat criticile amicale de la Bratu, cum că învinovățește colectiv, defăimându-i ca un Apollo picat din Lună, pe osteniții de politici cocoțați în capul diferitelor comunități ce necesitau strident-stringent ca să fie călăuzite și chiar ghidate, după o atentă monitorizare, critici emailate prin salutarul amic, marele fotograf al Alsaciei, Otto Runge, care la Coburg copilărise standard și, la Dresden, la mă-sa, copilărise suplimentar, încercând să evite serviciul cazon, având intuiția primejdiei de a fi pe viață înfierat, în vreo expoziție itinerantă privind războiul lui Hi și crimele soldaților-ofițerilor săi (*Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944*, – interjecția *bis* referindu-se la bisarea cu timpul a exceselor naziste de către cele bolșevice, ca la Nemmersdorf în Prusia Orientală, când unui învingător cert nu-i stătea bine să violeze fetișcane, numai bune de reeducat în cetățuile Hitlerjugendului, mai lăsându-le goale și sub cerul baltic, după folosire și ciuruire), vremelnică morală ce nu l-a împiedicat, în *Ciclul Giocondelor*, cel mai bine vândut, să furnizeze pentru net splendide posibile Claudii Schiffer goale, la care nuduri totale toată Școala de la Sonnenheim face Warteschlange, utilizând până la sleire singurul computer 1997 din dotare... Da, acest Grișa Căinaru al Dorei mele de la Odessa, și a doctorului Lecca de la Ialta și de la Feodosia, să știi și tu că a avut un tată!

– Ar fi fost și de mirare, scânciră a râde Alex și cu Vicky, ca la tehnologiile

sângerosului, animalicului de plastic secol al XXI-lea, să nu fi avut autorul romanului **1681** un părinte biologic, tot așa cum a avut și părinți ideologici, de la care a moștenit concepția că anumite fluviu-romane trebuie să se ocupe cu investigarea literară a Inconștientului Politic Imperialist al Epocii, căutând să-i identifice arhetipurile mai ațâțătoare la un nou război, să le dezvelească și să le violeze ticăloșia, în pofida bromurii cu diazepam din coliva eroilor.

– A avut Grișa un tată de făcea ce-a făcut și Osama bin Laden ca să strângă avere! aminti blajinul Marius, mai degrabă amuzat decât îndârjit de surdina introdusă până la implementare, între generația bătrână cultă și generația juvenilă, „informată“ de nu mai poate concepe ce-a găsit Romeo la Julieta decât dacă i se arată webar și flocii, semnalizându-i-se-ntr-o-ncântătoare simulare de naivitate că e preferabil acordul părinților, pentru bikinii din plasă transparentă.

– Dar ce-a făcut așa rău tatăl scriitorului Grigore Căinaru? întrebară-ntr-un glăscior toți cei prezenți, după ce urmăriseră cu nesaț evenimentele din unșpe sectemvrie, ziseseră șit! când a lovit prima zburătoare turnul lui Alex și exclamaseră incorectitudinar oh, mai god! când a lovit al doilea avion terorist, partizan, blocul lui Vicky, după care s-au uitat cu o vie curiozitate la cum s-au prăbușit ele, ca dinamitate dinăuntru, și cum curgea molozul pe străzi ca lava la Pompei, și pe urmă, a venit un groaznic sentiment de insatisfacție în senzație tv, *că parcă mai voiau ceva*!... Fiindcă erau reglați prea sus, din cauza prea senzaționalelor filme văzute pe sticlă sau pe pereți, aproape nesimțire naturală, adevărat antrenament pentru canibalism în caz de nevoie, cum semnalează și filozoful culturii Jean din Ferentari, când își declară, în consecință, simpatia pentru generalul de propagandă taliban Horea Bratu, deoarece, constatând că este posibil recordul ca în aceeași zi, fie ea și națională, același regizor să aibă patru filme pe patru canale, a interzis complet, în Ilfovul paralel, televiziunea, a incendiat arhiva de celuloid a țării, iar în arborii desfrunziți de secetă globală, a agățat în fluturări lucitoare ca niște scalpuri de femele gonflabile, benzi subțirele smulse din casete cu manele din periferiile Kabulului și ale Jalalabadului nostru.

– Ce să facă și bietul Nae Căinaru, dacă nimeni nu investea în Basarabia de frica Armatei Roșii a Cominternului? S-a însurat de-a doua oară cu Ana Lugojana și a început să construiască poduri, șosele și imobile tocmai în Banat, cu deosebire la Timișoara... Ca și antreprenorul Bin Laden! Care n-a dat o *Mein Kampf* înainte de a trece la demolări, ci numai niște bâlbâite videoclipuri.

Încât trebuie să privim de dincolo de homosap, Clarissa, ca și cum ne-ar dota americanii cu un ochean cu lentile șlefuite din gheața de pe Pluton!

Ci aici nu e vorba de palestinieni și de niște israelieni cumva, care au aproape un milion origine română, ceea ce ne întărește imperialist dreptul nostru natural și divin de *a poseda Locurile Sfinte*, și întreg Levantul, în cadrul unei strategii „titulesciene“ pe o mie de ani, vizând Triunghiul de Smirnă Salonic-Addis Abeba-Jalalabad, ci este implicată numai zavistia profesională: una fiind a realiza totalitar, pe Das Kapital sau pe Al Coran sau pe Drumul societății socialiste pe mai multe cărări dezvoltate, niște grosolane infrastructuri, și cu totul

altceva, adică supercivilizație, este a înălța la Cer bijuterii arhitectonico-inginerești colective bănățene compatibile cu Turnurile Nelson și David!

Nu avem, cred, de a face, la evenimentele demolatoare din 11 septembrie 2001, decât cu spaimele instinctive, *ale celor ce rămân în urmă*, că societățile fruntașe vor trata decalajul ca diferență om-om ca-ntre specii perfect distincte!

– Adică tu crezi că bossul kamikadzeilor, căscă gura, aurită ca la praznic de beizadea de om recent îmbogățit accidentată, popa Tani, a ordonat demolarea ălor două turnuri comerciale, clonate reciproc unul după altul, doar dintr-o zavistie de prost gust și de neam prost?

– Nu cred, dar așa reiese! Dacă tartorul n-a lansat un breviar de *Mein Kampf* în prealabil!... Care ar fi fost bestsellerul anului 2001, bă! Rămâne să tragă alți publiciști profit de pe urma isprăvii lui, privi întrebător și bănuitor Marius Ghizdavu spre Dorothea, care considera deja că America a găsit ce-a căutat. Or să pape alții dolarii cuveniți la urmașii celor care s-au antrenat să piloteze și s-au jertfit cu atâta eficiență! Ba or să ne și lungească până-n pânzele albe polemica, că... *da' cum a fost posibil* și de ce a dărâmat ăla simbolurile New Yorkului!

– Partea proastă fiind, gândi tot Marius, că naziștii, în acest noiembrie 1942, deja se pot felicita pentru a fi izbândit să nimicească o anumită ipostază creatoare a poporului evreu. Deja după septembrie 1941, adică după acțiunea detașamentelor speciale (*Einsatzgruppen*) și după uriașul masacru kievean de la Babi Yar, aproape că nu mai e nicio nevoie de camere de gazare și de crematorii gigantice, pentru ca să nu se mai *scrie* nicicând o anumită specie de Poezie, Clarissa, umplută cu un anume sortiment relativ ieftin dar emoționant al Sublimului, ca în Mi minorul lui Mendelssohn, așa cum mi-l violona-n bezna Harkovului, mai mare pe-atunci decât Kievul sovietic, rusoaica netipică, Murocika mea, cea cu ochi negri de olteancă! De olteancă ai cărei străbuni au ajuns în Dacia, pe Jiu, odată cu Legiunea a 13-a Ebraica, Mișule... Nu, Elviro?

– DA-DA! Nu m-ar mira... Va ieși de aici un popor crispat, șopti cu ostenită tristețe poeta cea exilată din comunitate nu altfel decât șlefuitorul de lentile ofticos Spinoza. Toată arta va fi mai degrabă Urlet, adică se va dezvolta ca o tumoare exact ce era mai detestabil în expresionism... Un neam crispat, la răscruce de vânturi uscate, stând de strajă la toate zările. Înzdrăvenita cu hormoni anabolici și concentrate americane Germanie, mutilată teritorial, își va reface totuși orașele cele sătuite valah de bombe, desigur fără spiritul de altădată, simple noutăți urbanistice-n care se poate hali, berui, vizita, sexui, cumpăra și sforăi, dar evreimea a primit lovitura mortală: *un alt tip uman* decât CĂRTURARUL va recolta toate aplauzele, anume militarul, politicianul, cenzorul sau securistul... Nu numai în Israel, în Paris și în New York. Pretutindeni. Este o pierdere totală pentru întreaga Umanitate: apți pentru cea mai înaltă civilizație și siliți a sta de strajă la toate zările sau a oscila ca frunza-n vânt de la o bejenie la alta!

– Trianon! Trianon! fredonă locotenentul de roșiori Marius Ghizdavu, cu gândul la Napoleon și Alecu Russo, adică la Cântarea basarabeană a României.

Căci, homosap fiind, poate-ar fi năzuit și el la a-și băga numele și

prenumele în manualele alternative. Prin fapte remarcabile pe front. Sau dacă nu, prin vreo stratagemă inspirată de maiorul Erostrat, care-a dat foc celor două temple surori, al lui Hermes și al lui Mercur, de la Siracuza, în Noua Eladă.

– Mirislău! Mirislău! blestem asupra ta, loc de pieire, loc afurisit! își aminti brusc băietul istoricului Voicu Ghizdavu de exasperarea patriotului pașoptist boiernaș Nicolae Bălcescu, un exilat care deși n-a mâncat salam cu soia, a scris o carte, nedesăvârșită, despre Mihai Viteazul, în nădejdea că va folosi poporului român fesenist, să nu retrogradeze din Europa, sub Yl, din vina corupților din capul Țării, Isadora, hotărâți să trăiască „decent", adică la standard exploatator, *cu orice preț*, inclusiv al destrămării identității naționale, și iată de ce Garda ta de Silicon nu recunoaște dreptul la proprietate pentru ce s-a jefuit de la norod de către clasa politică și emanația ei, oamenii de mari afaceri!

– Vezi, arăta pe hartă cu lungu-i ciubuc boierul Antioh Ghizdavu (1740-1812), în cula răcoroasă de la Ziduri, cât de antiromânească este această toamnă a lui 1600? În septembrie, imperialii, adică factorul german, atât de necăjiți de turcii ce le stăteau în coastă la Viena, bat pe Mihai Bravul la Mirăslău și intră în Alba Iulia, ca să ne dărâme alde Basta sfânta biserică românească, semn avertisment barbar că cică s-ar fi terminat pe vecie cu dominația noastră în această parte a României! Iar în celelalte provincii intră polonii, întâi în Moldova, apoi în Valahia, instalând domnitori din familia Movileștilor, culți, geniali ctitori de biserici, dar incapabili să-i bată pe turci și să le ia Constantinopolul nostru înapoi, *cum ar fi reușit Mihai Viteazul* dacă în această cumplită toamnă a lui 1600, însuși Occidentul nu i-ar fi stricat cu bună știință Unirea cea Mare, pe care o înfăptuise, hm, exact la 10 Mai 1600, totul fiind ursită și cu Voievozii ăștia, unși ai Domnului, ridici „zid de pace, turnuri de frăție" într-un veac, și ți se dărâmă de către un nesimțit fanatic într-o oră.

– Această comportare a europenilor vestici față de români este cel puțin suspectă, Marius: ei au preferat ca rival mediocrul Imperiu Otoman, unei supraputeri românești cu mare geniu recuperator, pe care Mihai Viteazul al nostru avea toate șansele să o întemeieze! Europa s-ar fi omogenizat încă de-atunci, din Normandia până la Stalingrad, până la Ural, până la Magadan!

– Tată! Tată! gemu neajutorat Marius la Morozovsk, să i se trimită ozon în cămăruța kafkiană a paznicului, făcând pe naivul și pe nevinovatul, într-o retorică gratuită de parcă l-ar fi amenințat cu nagaica academicienii omului nou, că-i dărâmă ambele turnuri ce distroficul zek proiectase pentru Biblioteca Canalului, întâi turnul Țurcanu – la puțină vreme urmând și Popa Țanu! – printre pilonii de la Capul Midia, din portul prieteniei româno-sovietice. Tată, tată, vărsă el două picături viorii din basamacul ce i-l pregătise de ziua lui cvasnicul rob Feodor Kuzmici Merțalov, ce caut eu *aici* altceva decât Subiectul? Că mă dusei să trec la Rhône, pe Sena și pe Loara, în 1936-1939, cunoscând pe Murocika la Antibes (Les Moulières, Villa Oblomov) și intuind că subiectul ce mă interesa vital exotic, ca român, e pe Don, pe Lena și Pecioara... Adică eu, tânăr-tânăr, de la cei trei maeștri ai mei, pictorul Tonitza de la Bârlad, sculptorul Plămădeală de la Tighina

și marele zugrav de țigani Otto Mueller din Breslau-Storojineț-Cernăuți-Herța, acumulasem destulă știință a creionului, a culorii și a lutului, ca să pot exprima absolut orice banalitate sau adevăr adânc, ce mi-ar fi fulgerat prin macabrul meu craniu de culoare locală galben-brună, încă de pe la 14-16 anișori, când pe culoarele Universității ieșene se purtau fără frivolitate, nici frică, panglicuțe tricolore, după ce Căpitanul se ridicase, smulgând Steagul Roșu, în contra curentelor dizolvante, cominterniste, pentru a avea curând revelația stânjenitoare că principalul factor activ de disociațiune a unității naționale sunt înșiși corupții din capul Țării, prin persecuțiile administrative obturatoare a oricărei inițiative tinerești, exact tot așa cum zice unchiul Alec că nu atât retorica unui caraghios ca Hi a împins spre totalitarism și spre război un popor de vrednicia și înțelepciunea celui german, ci principiul punitiv-educativ pe care s-a bazat sistemul de păci de după Primul Război Canibal: în loc să fie lăgăruiți, expropriați și persecutați la copii imperialiștii wilhelmini din capul acelui Reich al odioasei Păci de la Mogoșoaia Beach (Buftea), învingătorii s-au pretat la a împinge la foamete o seminție mândră și obișnuită să înfulece consistent, după cum în ideea de a proteja Europa civilizată de o Rusie revenită marxist-leninist la cea mai cumplită barbarie, aceea a omului pre-religios, practic ateu, cordonul sanitar de la Baltică la Pont s-a croit defectuos, creându-se numai o Polonie Mare, nu și o Românie Foarte Mare, pe măsura idealurilor și aspirațiilor tatălui meu și a prietenilor lui, care nu concepeau să primim *numai ceea ce era al nostru*, fără nicio dobândă *compensatorie* la veacurile cât am fost opriți de la o dezvoltare firească, ci socoteau că pentru schimbarea ponderii românilor în Bucovina, de la 99.9% la 49.7%, meritam fără nicio discuțiune Lembergul nostru, dacă nu și întreaga Galiție, precum și, din considerente privind securitatea Hotinului, cetatea Cameniței cea dealtfel intim legată de zbuciumata istorie a Moldovei, ca să nu mai zic nimic, mamă-mamă, că dacă mă uit la vest, văd că nu ni s-a lăsat granița naturală, pe Tisa, pe Dunăre, pe Morava, pe Timoc și iar pe Dunăre, scăpând nepedepsite atât Serbia, care a generat cumplitul măcel la 1914, cât și Bulgaria, ce oprind corpul expediționar franco-englez, al generalului Sarrail, să vină de la Salonic, pe la Turtucaia, la linia fortificată Focșani-Nămoloasa-Galați, a grăbit degringolada armatelor țariste și a favorizat victoria bolșevismului, care se va întoarce ca un bumerang împotriva ei, dar și împotriva noastră, care de unde eu și familia mea am fi voit să anexăm Varna (Odessos) și Burgasul (Borges, adică cetatea lui Borgiah) ajunserăm de pierdurăm până și Balcicul cel închinat de Burebista lui Dionisos al lui Michelangelo, ca zonă liberă greco-romană de oprelişti privind consumul de băuturi spirtoase fără accize...

– Marius-Marius! oftă el, cu îndoită milă privindu-se-n oglinjoara ciobită a cămăruței de paznic de la Morozovsk-Morozovsk și parcă nevoind să admită că incursiunea dincolo de Nistru, în loc să-l unifice, îl spintecase dezvăluind în el o fire chinuită de talent și o alta iubitoare de a-și trăi viața oriunde, chiar la rusoaice.

Da, ieșise din spațiul carpato-pontic-danubian, nu însă și din acela burebistan, care ține de la Elba pân' la Volga, iar în sud merge binișor până la

Tobruk și Alexandria, sau poate pe Nil până la Abu Simbel, dacă nu și până-n Etiopia tuturor posibilităților titulesciene, între care și un conflict armat fratricid mussolino-antonescian, iscat homeric de la lipsa de temei a pretențiilor italiene asupra Dodecanezului, arhipelag de 12 insule răpit prin silnicie Greciei-Greciei, deși stăpânul primordial nu putea fi decât Burebista, când corăbierul Marius merge la înțeleptul bibliotecar cu pupile roșietice, în largul insulei Rodos având a avea grijă a nu eșua pe insula de neprețuită importanță strategică Karpathos, dar nici a se lăsa în voia curenților și a se izbi de stabilopozii digului de la Kaş, pe malul Asiei Mici, localitate lacto-vegetariană de unde, traversând Munții Taurus, dai de o șosea strategică, de pe care remarci ca familiară tăblița pe care scrie că intri în târgul Karaman (Caraiman), din crucea căruia vezi capela timișorenilor Stella Maris, cum își întinde aripile planând din Cipru-n Balcic și apoi în Bran.

– Borgiah-Borgiah! iarăși horcăi Marius-Marius la Morozovsk-Morozovsk în ger-ger, cu părere de rău poate pentru prima dată-n război că nu s-a sustras și el, ca ceilalți culți intelectuali de rezistență, atașat cultural pe la Cairo, cum voise încă din 1939 să-l aranjeze prin relații fotografice cu Lee Miller unchi-su, conu Alecu Șaraga-Ghizdavu, în drum spre comandamentul anglo-american de la El Alamein Alexandria (El Iskandarîya, după incendierea și demolarea de către califul Omar cu talibanii lui, a turnurilor gemene ale Bibliotecii Universale, ca la Biblioteca Fundațiilor Regale, la începuturile Epocii Yl, cu plăcere flăcările demolând subproduse de-ale intelectualilor, de-ale puricilor de pe burtica Țării, spre a le devora săturând 85% și gloata) survolând Insula Junei Rodica într-un mediu cald familiar toponimic, cum am mai zis de Carpați, caș, tauri și Caraimanul cu cea cruce fixată de Regina Maria, pe marginea prăpastiei, pentru Eroi, tocmai pentru a ne arăta nouă, celor interesați, că povestea Neamului nu s-a sfârșit și că noi episoade de eroism și de abjecție se vor succeda pe meleag și pe de lături, până-n fundul pământului, la Morozovsk-Morozovsk, unde trebuie să ne jertfim ca niște eroi martiri, ca să aibă pe cine reprezenta în organismele euroatlantice academicianul Ion Codoi și ambasadorul extraordinar și plenipotențiar, impotentul de Saie Buburuză, director adjunct la Consiliul Național de Analize Sistemice, Fonduri de Investiții și Studii Avansate asupra lățirii Fundațiilor Străine implementabile-n România Constituției iorgovane, cea ușor de căpușat chiar în zonele ei cele mai gingașe.

– Văleleu! Văleleu! înmărmuri fotoreporterul cel laș, când își dădu seama că alesese Morozovskul, ca bază, doar pe principiul absurd că, fiind vorba de un orășel muncitoresc plin de ofițerime statmajoristă de la Armata 3 Română, va prinde de veste din vreme când va începe contraofensiva de iarnă sovietică, să-și pregătească rolele și aparatele de imortalizare a eroilor-eroilor, dar boier de moravuri alecsandrine fiind, iubitor de reverie-n gurița focului, ignorase pe Deadea Moroz , pe Moș Gerilă, pe Moș Crăciun cu carnet de PCUS (b), care nu se știa dacă va scoate din desagă, pentru un pol al frigului și gerului ca Morozovsk, o șubă siberiană gulerată cu blănuri de samur, sau un sicriu din blăni simple de brad carpatin, de la lăzile de muniție de Făgăraș.

– Poate, gândi-gândi, mult mai binișor era dacă mă stabileam eu la Kotelnikovo, în Stepa Calmucă, la Armata 4 Română la statmajoriști, catadixind și părintele maior Damian să se repeadă de la Umanțevo, să mă slujească duhovnicește-n caz de mare nevoie-nevoie! Popă pe cămilă kaki cu două cocoașe nici dracu n-a văzut! Că Jenel Noveanu e conștiincios, nu se va dezgropa de la Kletskaia doar pentru că e ziua mea, 8 noiembrie 1942, zi în care s-au făcut de către niște extremiști legăminte antibolșevice fioroase, dar biruința va fi a sărbătoritului Gheorghe Gheorghiu-Dej, așa că stau eu și mă minunez soldățește, dacă era ăsta născut din părinți creștini-creștini, în chiar ziua Arhanghelilor Sfinți, Voievozi, Mihail și Gavril, de ce plm i-or fi zis ăia atunci Ghorghe?

– *Ghorghe*, ai?! plesni de indignare Țyuchel Adriean. GHEOR-GHE, tovarășe profesor de desen tehnic! Ți-o fi foame. Mănânci vocale, ai? Și încerci să induci în eroare organul anchetator: când Kotelnikovo, când Kotelnikovski!... Onorată instanță, să nu-mi zici mie Zlatoust sau Zlatna, dacă nu merită banditul aista MSV, muncă silnică pe viață, cum zice și Marx, că plusvaloarea pe care și-o însușește nomenclatura, ca proprietar colectiv al Lagărului Socialismului și Păcii, în minele de aur, e cea mai maximă când reproducerea forței de muncă a zekului, e cea mai minimă, la limita calorică determinată științific de savanți! Ce-ai cătat cu trupele și cu videocamera la Stalingrad, mă banditule?

– E complicat, Agnieszka, gemu ca de sub o plapumă de nea proaspătă și afânată, soldatul albit luptând până la senescență cu incapacitatea homosapilor de a arbora, în istorie, un comportament geografic cât de cât civilizat, în sensul bun al cuvântului, definit de puricii săltăreți spiritual de pe burtica Țării.

– Agnieszka-Agnieszka, așa cum am hotărât cu Murocika, la Harkov, în octombrie-noiembrie anul trecut-trecut, adică 1941, între luarea Odessei și Parada Militară de la statuia lui Lenin din Ploșcead Iskroi (Piața Scânteii, azi Piața Adevărului presei libere), la statuia obeliscizată a prapurcicului, a stegarului eliberator din Ploșcead Pobedî, unde poți vizita Muzeul de Historia Naturalis al optzecistului nostru postmodernist Grigore Căinaru-Antipa, dezvoltarea mai departe a succesului de luasem noi Colegiul, unde-și mutase de la Poltava infractorii și infractoarele Makarenko, era, anticipând cum va trage la sorți Necesitatea de șorțulețul de casap, roș de sângele fecioriei jertfite zadarnic, al Nonfinalității predestinate nouă, oamenilor-cu-operă, dezvoltarea era, calculat cu degetele pe hartă: de la Harkov la Stalingrad, să forțezi Volga, un fluviu liniștit, dar mai lat ca Donul, distanța-n unități de măsură etapizate cazon era... era *cam cât până la Moscova!* Nebunie curată. Ca cum ai simula mebic c-ai geniu.

Nu l-am înțeles pe Hitler-Hitler de ce s-a sucit spre Stalingrad-Stalingrad, când mie mi-era perfect egal, fără Murocika, încotro mă duc de la Harkov: eram ca Faust, gata să mă pronunț în judecarea proprie-mi vieți, printr-un patetic specimen universal de soluție, cum că clipuliță mai stai, o eternitate!

Da, Agnieszka, o eternitate epicuriană și o tinerețe în plus mă despărțea, ca sârma ghimpată, de domnișoara sovietică francofonă Daria Maximovna Riumina, pe care o... cunoscusem pe plajă la Antibes, în 1937, crezând-o balerină de la

Bolșoi, contesă Natașă Rostova, pe când tăticuțul ei, diplomat obscur din Rostov, se interesa de flota franțuzească de la Toulon și de posibilitatea sabordării ei, în situația unei conflagrații româno-sovietice, când ar fi putut fi folosită, pentru desant la Ialta, la străvechiul Südaque și la Feodosia, pentru ca peste Munții Iaila, prin Karasubasan, Simferopol, Bahcisarai, Kruppskovo, Aleallilinsk, să cădem în spatele eroicilor apărători ai Sevastopolului, ascunși ca talibanii în grotele lor adânci, artificiale însă, dintr-un beton armat pe care groaznica artilerie a lui Manstein, l-a străpuns ușor până la 40-50 metri, lesne înjosindu-l, fiind turnat de ingineri improvizați, cu stahanoviști grăbiți și cu zeci de mii de zeki leneși, un fel de a zice înfometați... Altminteri, am plâns atunci, aflând de la Mișu că unul din apărători, umoristul Petrov, ce nu mai scrisese vesel după probabil sinuciderea lui Ilf în anul Ejov 1937, a pierit într-un accident aviatic, la 2 iulie 1942, tot cam la 40 de ani, decolând chiar din Sevastopolul asediat de noi.

– Nu, Agnieszka-Agnieszka, o eternitate și o tinerețe în plus, atrăgătoarea ta juventute, îndosariată elegant într-un fel de virtute cu scoarțe lucios-umede vișinii putred, să mă rogi, și tu, și Andrei, fie el Hurmuzacov sau Saharov, nu, eu nu sunt, nu sunt încă, un bătrân libidinos și emo emoțio emoționat... Da, de ce nu? De unde împunsăturile mele cu Virginica Gibson, care împingea feminismul până la capăt, până la capătul patului? Pentru că noi doi niciodată. Din respect pentru fratele meu sponsor Capelei Timișorenilor, Mănăstirii Anticomintern de la Miorcani, Monumentului Paul Goma de pe Aleea Clasicilor, Cimitirului Frontieriștilor de la Kladovo, Ansamblului Funerar Regal de la Sigmaringen... Dar, hm! împunsătoarele certuri de-a binelea cu preabuna, miloasa eseistă Clarissa Honig? De acolo că, poetă răzvrătită, era în stare de orice, bunicul Cazimir, tatăl Samson, mă-sa Phia, soru-sa Elza... nimeni nimic, ea nu respecta nicio autoritate. N-am întâlnit, într-o viață de homosap, dihanie mai pretențioasă, decât poate pe Ioil Borgiah, bibliotecarul alexandrin din vis, care chiar lua în serios un beethovenian filozofic principiu Heiligenstadt cum că:

– Omul, sau ființa conștientă de sine pe indiferent ce suport, este dator a examina tăios lumea ce-i este atribuită, lămurindu-se dacă există în ea, sau nu, vreun Ideal care să asigure o jertfă de zi de zi, cam cum muncea Michelangelo.

– Dacă există în ea așa Ideal, zic O.K.! Cum suspină americanul după ce bombardează amărâtele trenuri din Gara Basarab, numită așa după refugiații basarabeni terciuiți pe linii moarte, adăpostiți în vagoane uzate... Dacă nu, atunci e momentul să te gândești foarte bine dacă te mai aventurezi să trăiești, pentru că previzibil te vei plictisi sau vei produce necazuri altora, mai onorabil fiind a lua în serios o sinucidere timpurie, lăsându-i să-și vadă de treabă pe ăia care și-au găsit vieții „scopul“, care chiar cred că, oprimând sau masacrând pe alții, trăiesc.

– Deci, fată-fată, fată pistruiată, Agnes de Krécy, ci uite ce-mi scrie Noveanu, c-aseară, pe Discovery, cică Stalin a semnat, pardon! bolșevismul a bătut laba păroasă cu nazismul, primind o BUCĂȚICĂ din Polonia!... Ori e greșeală de traducere, ori obișnuita ticăloșie, care-i incită pe galițieni anti-anglo-americani și, în măsura în care se vorbește doar de Treblinka, niciodată și de

minusculul Aiud al Reeducării, ușor frustrați, cu conduită la urne imprevizibilă!

– Krasnaia Armia, surâse ea, a ocupat din Polonia mamei mele o jumătate muuult mai mare decât jumătatea rămasă Wehrmachtului, care a acceptat totuși, buimăcit, să-și trimită pe urmă reprezentanții pentru paradele cu cizme și motorizate ale totalitarismelor înfrățite, de la Brest și de la Chișinău...

– Un orgoliu extrem, de ADEVĂRATĂ înzestrare pentru poezie, la această, intimidantă încă de la doisprezece ani, Clarissă Honig, Agnieszka... Orice *altfel* de conexiune între noi decât aceea spirituală era de undeva de dincolo de cuvinte, ferm interzisă. De un dublu cordon verboten, întărit cu sârmă ghimpată și cu frumoasă iarbă verde necălcată, minată. N-am mai întâlnit decât pe un vinil al Murocikăi, cu vocea lui Esenin spovedindu-se ca huligan, atâta oarbă încredere în darul liric. M-am speriat să nu întinez. Și mai era și altceva, biblic: istoria *lor*, plină de fecioare goale jertfite căpcăunilor cu supraputere asupra Seminției, spre a o salva de la o exterminare prea devreme, înainte de a se fi exprimat în universal. Mă rodea suspiciunea că mama Phia, meșterul Honig cu ochii ăia mijiți a subînțelesuri, Elza mereu retrăgându-se să fim singuri noi doi cu Poezia, însuși stăpânul ei Cazimirului fiu, pururi înnegrit de îngândurare expresionistă, toți, toți, toți mi se păreau a conspira, a o oferi ca pe tavă sub vremi, a ne împinge unul spre altul... De ce? Exagerau evaluând relațiile colosale ce aș fi avut pe la Ministerul Propagandei? Sau prin senatorul poreclit Șaraga, sau poate prin Mișu, abilul copoi secret. Sau poate eu însumi, argeșean căruia Mareșalul antonescian militar-fascist, copil fiind iar mama pictoriță și el maior, dăruitu-mi-a o tobă de tinichea, de mărșăluit cu ea, speriind păsăretul Pribegilor! Cine știe, aș fi putut *interveni* pentru ei sau pentru alții. Era stânjenitor, simțeam dureros presiunea asta, reală sau numai posibilă, și mă cumințea complet opreliștea lăuntrică, să nu PROFIT, ar fi ca un viol asupra unei domnișoare robite după legile aspre ale războiului om-om! De era sau nu amor, nu puteam lămuri decât în condiții de pace și lucrul nu s-a mai testat, expediind-o ei la Baltimore, prin Elveția sau prin Bosfor, desigur fără a mă chema de la Ziduri pentru un bun rămas.

Cu Murocika era însă altceva! Dorință sălbatică, reciprocă, ceva franțuzesc cu adevărat animalic, perfect pur, pur, pur!... Nicio opreliște, încă de pe suprarealista plajă de la Antibes. Deși *alte* motive erau afirmate-n Harkovul ăsta, din capul locului: aceleași *alte* motive ca-n cazul Clariței! E ciudat, nu? Să o... protejez! Vasăzică eu cu Lecca umblăm prin mahalalele proletare, să punem laba pe un specialist în îmbălsămări, ce prelucrase la strung cadavrul lui Lenin, făcându-i pielea nemuritoare și Horea Bratu se gândise să i-l expediem pe preparator faraonului Hi, pentru ca, așa cum ne-a dat Odessa, așa să ne dea și Ialta – plus, eventual, jumătate din Sevastopol, 40% din Crimeia, 30% din Caucaz și 20% din Kuban, de preferință în jurul Krasnodarului nostru.

Era burniță umedă și veni vorba de tuberculoză, boală de care ar fi murit umoristul odessan Ilf la 13 aprilie 1937, zicea Lecca, medic, de, eu însă pregătind o excusie în Reich, aflasem din *Der Angriff* altceva, că s-ar fi sinucis ca alți mari scriitori sovietici hărțuiți.

Și deodată aud o violină bacoviană în ploaia neagră, sfâșiind universul-orchestră cu tânguitorul Concert al lui Mendelssohn, desigur interzis ca evreu în Reich și la Praga, urmând a i se coborî până și statuia de pe acoperișul de tablă galvanizată al Rudolfinumului. Am încremenit rece ca bronzul eu însumi și m-am pierdut de doctorul ce oricum studiase-n Harkov, fiind coleg cu polonezul Pisdulski sau, nu mă mai ajută memoria, aha, berea aia Pils, așa, scumpo, Pilsudski, mă gândisem la Józef Paderewsky, pionismul, pianistul, președintele, și, și, și vioara aceea mă atrăgea ca un magnet cu feromoni, ca ceva deja trăit. Acel tot octombrie, 1940 însă, când știam de la Iași că, ucis-sinucis, profesorul Petre Andrei fusese *jertfit* ritualic, pentru a se prăznui Biruința la o lună de la alungarea <u>celui mai român rege al nostru</u>, Carol al II-lea. Se făcuse uriașa manifestație din Piața Națiunii 6 Septembrie, ca probă-n sute de mii de manifestanți de cum se poate trece instantaneu românește de la un regim la altul, și cu un fior de gheață pe șiră, ca la Morozo-Morozo, am întâlnit pe lângă Morga lui Minovici, pe Spalierul de fontă ce ornamenta Splaiul Unirii de-a lungul Dâmboviței, care-i Iordanul bucureștenilor, o fată-n alb de mireasă, cu stea galbenă-n pieptul începător, dar nu o stea diformă, ca alea de lagăr, ci una cu lacrimi și îndârjire croită-tivită, ca pe o decorație de eroină, parcă zicând ca Modigliani antisemiților din local în Montparnasse:

– Je suis Juif et je vous emmerde.

– Uimirea, emoția mea de nedescris, apoi, rău informat fiind, Isadora, la început am crezut că ea *a anticipat* protestul față de apariția înjositorului, din punct de vedere al intelectualilor naziști, însemn, ce actualiza medievalul clopoțel de atârnat la gâturi ce oricând puteau fi retezate, pe urmă, am constatat că ar fi putut primi știri europene: de prin noiembrie 1939, existând în Polonia ocupată obligația de a nu ieși din casă, evreu de peste șase ani, fără o Judenstern în piept, inovație generalizată în anii următori pentru întreg Reichul și pentru toate ținuturile administrate prin război, cu extindere totală a umilinței din stradă în intimitatea propriei locuințe!

– Totuși, în acel 6 octombrie 1940, Despina, poate să fi fost și altceva în exasperarea poetei de 12-14 ani: trebuie că se va fi pus cumva problema ca evreii să poarte Judenstern și-n România Mutilată, opunându-se până la urmă Palatul... Eu nu mai știu, pentru că după ce am vrut să-i smulg de pe pieptul lucios și tare, marmoreean, steluța aurie, neinscripționată cu Jude, m-am îmbătat crunt și funebru, căci a doua zi, mai mult decât ca student ieșean ce pierdusem un profesor infinit mai profesor decât proful de lucru manual Horia Sima, cum zicea lugojeanul Nae Căinaru, antreprenorul, că-l cunoștea, că e încadrat cu normă-ntreagă mozaicată din... opționale utile la olimpiada meșteșugurilor tradiționale românești, ca metaloplastia, vai! în 7 octombrie 1940, prăznuiam eu însumi o lună de la îndepărtarea din teatre a elementului iudaic, *ca și din toate activitățile artistice,* dându-mi-se-ntr-o epocă de stranie tranziție neașteptate facilități de afirmare, ca pictor **român**, precum și tot o lună de când mărginitul Antonescu cedase, fără regrete, comentarii <u>și definitiv prin schimb de populații</u>, bulgarilor,

Balcicul meu și al Reginei mele, negândindu-se nici că în chipul acesta acești slavi asiatici capătă un litoral mai lung decât al nostru, europeni get-beget, daci-daci, și nici că ar putea fi pus dinaintea videocamerelor staliniste și împușcat la Târgoviște imputându-i-se subminarea artelor plastice naționale.

– Și de ce crezi, Liz, că mă chema cu vioara ei cosmică fata lui Riumin? Oare nu pentru că mă dorise de la Antibes, crezându-mă vreun prinț al monarhiei... italiene!... celei măturate de bolșevici pentru a încețui Cizma cu o spiritualitate fotbalistică? Și culinară! Nu! Ci pentru a-mi confirma că încercatul strateg Hitler de astă dată greșise, neobservând că de la Harkov la Stalingrad, sau la Moscova, *cam tot atâtea verste sunt*. Și că decât să ne întindem ca mărgelele pe o ață de la Cotul Donului până-n pustietățile Stepei Calmuce, de mii de ori mai productiv ar fi fost să fi lovit el spre Voronej, centru muncitoresc numit anterior Zlatoust sau Dodonsk, dar căruia i se schimbase toponimul după comisarul cominternist basarabean Voronin, această acțiune fiind absolut necesară, pentru că italienii, romantici și nesăbuiți altminteri, dacă era să se lupte, piereau de gerul prea nordic, pe când ungurii se menajau cu ostentație, convinși că la sfârșitul conflagrației vor lua, prin forța armelor și a pilelor aranjate în tot Occidentul, nu numai toată Transilvania, ci și Banatul, Oltenia și mai ales Valea Argeșului, cea dorită cu mormintele străbunilor mei Ghizdavi cu tot, de vreo mie de ani!

– Murocika-Murocika! deloc rea strategia ta! Voronej, deci! La nord, orașul academic Miciurinsk, zis cândva Șarașka. La sud, viitorul târg de gimnaste Gheorghiu-Dej. Și toate trei *dincolo* de Don, cum și ne-nvață, ca urmași expansioniști ai Romei, doctrina cominternistă, că Armata Roșie trebuie să ocupe toate țările vecine Soiuzului, anticipând ajutorul roșu dat Cominternului de muncitorii salarizați peste tot mai bine decât „intelectualii bucheri și talmudiști“.

Această forțare românească a tihnitului Don nu spre Țarițîn, ci spre Königsbergul Romanovilor, spre Capitala Încoronării țarilor, spre Alba Iulia a rușilor, spre Moscova tuturor Rusiilor posibile și imposibile, susținea cu mine-n pat trădătoarea intereselor Cominternului și ale intelectualilor filosovietici occidentali, mânce-i-ar câinii – ar fi putut declanșa părăsirea în grabă a Kremlinului de către Stalin *tocmai pentru că Stavka se aștepta la acest atac* și avea procedurile de evacuare întocmite, avizate și aprobate!

4

Dar de ce ți se părea atât de bine gândită, promițătoare, această amplă învăluire a Moscovei, în Războiul Sfânt, de către români? Poate pentru că e artistică pe harta statmajoristului grațioasa unduire-n gât de lebădă a cârnatului de săgeți descriind cutezătoarea manevră emanând atât intuiție feminină cât și geniu viril surprinzător psihologic. Într-adevăr, evaluând noutatea concepției Operației Stafia, inspirată de expresia lui Marx *o momâie colindă prin Europa*,

ce se constată la tv pentru cine n-are timp să se documenteze-ntr-o bibliotecă adevărată și preferă să-și facă iluzii optice nutrindu-se de la jgheab, e că atât Hitler cât și Stalin nu erau comandanți direcți de abator uman, cum a fost Napoleon: între ei și fronturi se afla o interfață, rău bărbierită, *niște hărți*, care nici măcar nu evoluau în timp cât de cât real, ca cele meteorologice peste o juma de secol.

Stafia? Da, așa i-a zis Daria Maximovna Riumina operației concepute din capul ei de nespecialistă. Și nu dispunea de „interfață". De niște hărți. Cum avea Stalin, a cărui stafie viola deja Europa fără prezervativ. Popoarele înrobite de Hitler, Antonescu și Mussolini nădăjduiau, se va spune, să fie eliberate de sub jugul fascist de către Soldatul Sovietic, căruia nu i-au mai ridicat ulterior acele statui și obeliscuri pe care el le merita baraschian. Ca să nu mai zic nimic de ce supraproducții hollywoodiene s-ar fi cuvenit creștinește să aibă și el parte. Numai frații Ghizdavu, și în special Marius, s-au mai gândit la astfel de datorii uitate, prin Virginica obținând Andrei Hurmuzacov, de la primarul și consilierii târgului Santa Diana, comandă fermă pentru o statuie cocoțată pe obelisc, cu stegar eliberator Baraschi privind spre Pacific, din bronz românesc, exportat din Vama Veche de niște întreprinzători care, rău decodând Testamentul lui Petru Rareș, au topit o statuie a Doamnei Chiajna, a cărei activitate socio-politică în Regatul Muntenia a avut ecouri de presă citite la Istanbul până și de stafful Sultanului.

Neuitate zile, Irinuco, fătuca mea, toate zilele de 25 octombrie, în tinerețile mele de Război Sfânt! În 25/26 octombrie 1941, fugind de la Odessa, ca om-cu-operă, de vreun nou atentat de natură a declanșa noi represalii asupra populației civile nevinovate; în 25 și 26 octombrie 1942, singur la Morozovsk în cămăruța de paznic, comemorând un an de când mă-mpreunasem cu Murocika la Harkov și îmbătându-mă de vedeam auroră boreală spre Cotul Donului, Stalingrad și Stepa Calmucă; iar luni 20 sau 26 octombrie 1943, calm, lejer, pregătindu-mă de bolșevizarea ireversibilă a neamului meu, participând la inaugurarea festivă a unei remarcabile lucrări genistice de infrastructură, pe lângă general Rășcanu, ca reporter propagandist cameraman, anume la punerea în funcțiune, și darea în folosință a ambelor benzi de circulație, a Șoselei București-Măgurele, Șoseaua Mareșal Ion Antonescu, dreaptă ca laserul, pe care la scoaterea României din cursa NATO-UE din 13-15 iunie 1990, vor transporta armata și securitatea „elementele" arestate de mineri, demascate de feseniste lui Iliescu și Roman c-au manifestat în contra Partidului Partidelor, anchetă bestială, enkavedistă. În fine, 25 octombrie 1944, tanchistul Grișa Căinaru și depeșa lui către Dora, eram și eu, că a eliberat la Carei, Satu Mare sau Debrețin, Ultima Brazdă de pământ Românesc răpit de Horthy, tovarășul de revizionism al lui Hitler.

Adevărul fiind că nu pe banii mei, pe legitimațiile mele, mă deplasasem, în gloriosul octombrie 1941, de la Odessa la căderea Harkovului, ci pe-ai lui Mișu, care mă însărcinase să-l împușc pe doctorul Lecca, dacă ar fi trădat și ar fi dezertat din misiunea de supremă importanță diplomatică ce i se încredințase, avându-se-n vedere relația personală ce se stabilise-ntre Conducător și Führer, probabil ambii incinerați, că să identifice și să captureze pe profesorii doctori laureați ai

premiului Nobel pentru medicină și ai Apelului pentru Pace, celebrii Zarski și Vorobiov, care l-au îmbălsămat pe termen nelimitat pe kapitan zemli Vladimir Ilici Lenin, iar serviciile Axei aflaseră, poate de la Krupskaia, că se duceau convorbiri tripartite între Washington, Londra și Moscova, având ca conținut intențional a se proiecta și construi, după Victoria Finală și încetarea sălbaticelor bombardamente asupra berlinezelor, în Alexanderplatz (care se va reboteza Piața Națiunilor Unite), un monumental Mausoleu, valorificându-se ca material decorativ marmura neagră și roșie a profesorului Albert Speer, care o băgase până prin 1939 în raihkanțlaiul lu' Ghitler, acolo-șa urmând, cu timpul, a se odihni întru evighe mir, în ce ordine la bătaie va eșalona Soarta sintaxa, generalissimul Roosevelt, generalissimul Churchill și generalissimul cominternist Iosif Vissarionovici Stalin cu vipușcă roșie, pentru a fi omagiați prin cozi o eternitate, de către europenii aducând prinos de recunoștință, sezonier împrumutându-se de la Moscova și mumia lui Lenin, pe motiv că pobeda asupra fascismului a fost posibilă numai deoarece bolșevismul era un totalitarism *mai tare* decât nazismul, cum recunoaște-n sextaz până și Dorothea mea, cu unele amendamente însă pe cearșaf, relative la accepția epitetului *tare* ca atare, nefiind totuna juridic lozinca antiamericană *Antonescu, să fii tare cum a fost Ștefan cel Mare*, cu fraza lăutărească ce-o auzeam, prin cârciumile periferiilor ploioase ale Harkovului ocupat de soldații noștri, cum că *Ține, Leano, cu Roosevelt*!

– Da-da, Irinuca tatii, de-aia zic eu să-ți găsești un elvețian bătrân și să te cari cu orice preț din Republica Socialistă România, cât ești tânără și apetisantă, iar maokimismul nostru național, la 1976, abia de se pregătește a dărâma biserici, ca austriecii pe-ale Ardealului și ca jigodiile horthiste pe-ale Regatului România prea Mare. Până prin 1980, prin abuz orizontal, îl... împământenești pe Joachim Burckhardt ăla-n Baselul nostru, iar pe la 1983 o ai deja pe Isadora cu bărbosul, roșcatul și jovialul softist de renume mondial, Hans Morgenstern, încât pot să ți-o trimit și pe mă-ta, pe biata Liz, la îngrijit, că eu n-o să mai am posibilități acilea ca s-o țin, în contextul achitării datoriei externe-n folosul nomenclaturii feseniste de mâine ce cleptocratic se va restructura și în efortul zidirii Casei Parlamentarilor imena Nicolae Ceaușescu, cu temelia peste unul din exemplarele fluviu-romanului 1981, bardon, **1681**, al obraznicului de Grigore Căinaru, care mergea pe ideea de proiect a Ducăi-Vodă, cum că să ridicăm un stat ucrainean traco-geto-slav, între al nostru și al Cominternului, nevoind el a se război cu Fadeev dincolo de Bugul Transnistriei și stând pe-acasă, în gazdă la Bolboroși, lângă Cișmigiu, sau chiar pe la Glagoveni, când, culme a eroismului, plecase... Dora lui pe front, și a mea, asigurându-i scriitorului condiții ideale să-și termine, singur, singurel, principalul său megatext, până să-i fie spurcat, printr-o ocupație cominternistă definitivă și demoralizantă, mediul literar înconjurător.

– Ocupație... de fi ni ti văăă?

– Da, Irinuco! Du-te! Și meri în căile inimii tale-ntru Domnul, că aici NICIODATĂ guvernanții nu se vor dezobișnui să se comporte ca niște vremelnice trupe de ocupație: oale și ulcele, metan, mercaptan puturos,

polietilenă de pungi și recipiente răcoritoare vom fi, noi cei ce-am luptat în Răsărit, pentru Regina Maria și pentru restaurarea în URSS a unui țarism constituțional, cu adevărat federal canadian și democratic american, iară greierașii cocoțați în capul administrațiilor locale tot vor fi mereu *surprinși* la apariția primilor fulgi de nea, mereu incapabili să apere de frig populația, evitând din timp crashul presiunii la gaze pe ger rău, de te congelezi în stății așteptând Morozovskul, că NICIODATĂ pe meleag, în vecii vecilor, nu se va afișa la capu' liniei la ce oră pleacă *sigur* vehiculul pentru transportații în comun, ca să existe un minimal control din partea societății civile dacă se fură sau nu motorină sau dacă umblă mașinile încârligate că așa trebuie să le dea drumul controlorul, în cârdășie cu șefii până la ministru și șeful partidului și șeful șefului partidului, de le dă pe de-a moaca *acțiuni* nesimțite pe la rude și prieteni...

– NICIODATĂ nu ne vom mai reveni din înfrângerea de la Stalingrad, Isadora! Eu însumi mai stau pe-aci-n Dumbrăvița vreun an, doi, până-mi termin cel mai târziu în 1992 documentarea pentru templul meu de la Sonnenheim, *Capela*, reală, și cu sprijinul softistului de tac-tu, virtuală, *Timișoara-n sânge*. Îndur mediu toxic, printre hoții de bolșevici, pentru că Subiectul meu este totuși în Răsărit... Mi-am dat seama de soarta asta a mea la Gumrak, cât am locuit cu Otto Runge și Von Paulus în același turn de control alb, dezafectat din cauza viscolului. Nenea Paulus, în anul nașterii mele 1912, tânăr ofițer german, s-a însurat cu Elena Rosetti, strănepoata Elenei Cuza. El iubea cu patimă România Regală Mare, iar nobilul sacrificiu al lui Otto Runge, la urcarea în elicopterul de pe ambasadă, poate c-a fost din ordinul acestui feldmareșal. Dealtfel, nobila Elenă Rosetti, dezgustată de relațiile române-ruse, dintre căruțașul Oaie Mouton și generalissimul Kutuzov Sovrom, l-a tot cicălit pe Von Paulus, care lucra la planuri, să-l influențeze pozitiv pe Hitler să renunțe la Barbarossa, prorocind că atâta vreme cât Churchill și Roosevelt nu sunt cu el în Cruciadă, ba dimpotrivă, cu Stalin și cominterniștii, riscă o înfrângere ca a Casei Albe în Vietnam, sub ura și disprețul pacifiștilor euroatlantici aglutinați de-o gândire criptorasistă cum că galițienii (pentru unii austrieci, doar bulgarii și românii!) și angkorienii nici nu merită ca indivizi să fie eliberați de sub totalitarisme de inspirație marxistă!

– Deci nu în Spania, Despino, i-am zis-o de la obrazu-mi neras, încă de când cu procesele lui Vîșinski ce revoluționa justiția de tot, iar taică-miu-și ațintise amuzat dioptriile pe interferențele emulative Stalin-Hitler, ambele bazate pe idei din marxism, și, ay! pe plaja surrealistă de la Antibes, apăru balerina, balerina de fapt violonistă, Murocika mea, cea spânzurată, se zice, din lăcomia și din orbirea mea. Sub vraja ei siberiană, ciudat că n-o vedeam deloc pe Eliza, cât de lângă mine încă de pe atunci era! Dimpotrivă, riscam orbește demersuri penibile, era și frondă, la autorități militare, civile și securistice româno-germane, precum că să-mi permită Mareșalul să mă-nsor c-o rusoaică sau ucraineancă, nu Regină ci balerină, ceea ce n-a scăpat ochiului vigilent al turnătorilor DEJA, am impresia că nu harkovieni, ci bucureșteni ce se vor bolșeviza, convingându-mă și pentru viețile-mi viitoare, repet: 1) că Subiectul vine de la Răsărit; 2) că

NICIODATĂ nu ne vom mai reveni din înfrângerea de la Stalingrad!

Asta-i principala consecință a străpungerii cu burghiul blindatelor sovietice a forturilor noastre de lemn, improvizate din căruțe valahe hussite, și a nimerelii joncțiunii de la podul lui Otto Runge de la Kalaci, cu încercuire <u>într-o pungă cam cât județul Dâmbovița</u>, a celui mai înaintat și mai eroic, practic fără piloși SS, eșalon al Cruciadei Antibolșevice. Dar atunci mă obseda doar discursul delirant al sfrijitului de Goebbels din Sala Polivalentă, pus de Hi suplinitor total, cum Stalin megafon pe Molotov, să declare fraților și surorilor că de aici începe un Război Total pentru Apărarea Patriei expuse *Capitulării Necondiționate*.

– Nu, Irinuca tatii, care-n loc de a-ți vedea de germanistica ta, îți închipui tu c-ai voie și poți sub Roller-Cea să știi istorie-istorie! Această încercuire n-a însemnat nimic esențial pe teren strategic. Poate să fi cântărit ceva nu în Istorie, ci-n Literatură, câteva sute de mii de Cavaleri transformându-se-n „martiri ai Pactului Anticomintern", căci n-au mai supraviețuit prizonieratului, în Gulag cu transferuri, sub Dej, direct în Romlag, decât foarte, foarte puțini, niște mii acolo. Pesemne mai mult turnătorii, clevetește Noveanu-n legendara-i intransigență, de prevăzuse el la 19 mai 1990 că PNȚ-Borviz și PNL-Parizer n-au nicio legătură, decât de turnători-supraviețuitori, cu partidele clasice, ale sfintei Regine Maria.

– Așa cum arăta și un analist al secolului, Lino, militar, sir Bernard-Henri Lévy, *La Barbarie à visage humain*, barbaria... are bot uman, muian de homosap, bardon! sir B. H. Liddell-Hart cel mai mare analist, zic, strategia nu poate fi decât a Acțiunii <u>Indirecte</u>, adică de-a dreptul spre *uie*, deci <u>fără a reprima bolșevismul niciun pic</u>, cum o ia și Zahar Avăcăressi, iar a mă încercui pe mine la Gumrak, mă rog, a *ne* încercui pe *noi*, pe mine, pe Runge și pe alții, după un contur Soloviețki, anume Soviețki, nord Gavrilovka, Volga, sud Samofalovka, Soviețki, ce din sateliții lui Roosevelt apărea cu o apetisantă formă de ficat hrănitor chiar crud, nu prea era mare scofală!

Adevărata acțiune *indirectă*, total ignorată sau aproape, de așa zisele documentare britanice, franceze, oc-ci-den-tale, de vă fac ele, galițienilor, tv-culți în Istorie dar nu și-n Literatură, schimbându-vă la față, s-a realizat atunci puțin la nord de Gumrakul meu, pe cursul mijlociu și superior al Donului, de la aliniamentul Harkov-Kursk-Orel mai către Voronej și gorodul Gheorghiu-Dej, unde magnolierii gălbejiți ai Armatei 8 italiene au dat de ger, iar bestia nazistă nu le-a pus la dispoziție disperaților, în retragere spre Mediterana lor, camioane sau trenuri, exterminând pre mulți prin congelare și partizanat, numai prin filme cretinizante întru succes de casă american văzându-se niște pletoase blonde alegându-și muj din nămeți, congelat ca un pui de Crevedia și de Titu-Serdanu, unde a aterizat Cea, mda, pui avicoli în ulei de floarea-soarelui, cât încă se dădea la liber netrecându-se la achitarea *accelerată* a datoriei externe, ca etapă strategică spre autoghetoizarea Republicii Socialiste România, ca cel mai longeviv congelat stat totalitar din Europa, beneficiind ca și modelul ei kimirsenist, de stabilitatea ereditară a factorului de echilibru constituțional prezidențial.

– Bieți fiorentini! Bieți napolitani! Bieți venețieni și atâția alții, lăcrimă

popa Damian, mucenici ai unei mari Idei, a apărării civilizației creștine la Kantemirovka, Ravenna, în contra Antihristului, ce noi îl credeam întrupat doar în securist și el zace până și-n lucruri, în Prozaicul ce dus-a de râpă și creștinismul, și religiunea mahomedană, și iudaismul, și budismul, și hinduismul, și lamaismul, și până și cultul inițiatic al lui *Zamolxe*, ascetul, chinuitul (*the/ză molext* = agresatul), cum etimologește eseistul religios Toader Băluțeanu, ce remarcă-n prozaic paradoxul carpato-pontic-danubian că noi legalizarăm nu doar uranismul, ci și lesbianismul, pe când tocmai natural necesara Prostituțiune o prigonim ca niște scelerați ipocriți, când normal era, pe Principiul Reconstituirii, să investim discret în Crucea de Piatră și să concurăm Amsterdamul, mare păcat fiind că vitregia migratoare spulberat-a legislația daco-gotică, așa încât Curtea Constituțională n-a mai putut-o asimila decât prin intermediarul suedez labagiu al lui Carol Lundici Lunacearski, care însă, preaiubite Eugenijus Miškinis, constituțiune iorgovană – ah, cât o urăsc, căci e ultima a românilor! – prin spiritul ei cosmic a exilat uranismul cela-n care ești direct interesat, unde-i și firesc, cred, scormonind în mâlul cuvântului, adică sus de tot, în stațiile celeste orbitale...

– Nu pot astăzi, dragă Mózes Árpád, oricât ar interveni gingașa karelo-fină Kiila Hakkinen să mai tac că numai italienilor am rezervat un perete întreg la Mănăstirea mea anticominternistă de la Miorcani-pe-Prut, și nici nu se putea altfel din moment ce Armata 2 Ungară m-a dezamăgit complet. Cum? Preferând să se lase încercuită decât să execute misiunea încredințată de Mareșalul Antonescu, de primul om al Axei (= Hitler) și, la urmele urmelor, chiar de mine însumi ca atare, la drum de seară, cu luna scăpătată după Muntele Conic.

– Care fiind această misiune, banditule?

– După cum se știe, tovarășe Tikie, soțul meu drag, după răpirea Basarabiei de la Comintern, de către regimul militar-fascist impus României Regale de însăși Germania nedemocrată, mi-a declarat în pătuț, că el nu mai pleacă deloc pe front, nici măcar ca reporter, fiindcă *și-a îndeplinit stagiul în linia întâi*, ba chiar, prin incursiuni curajoase și inconștiente, a luptat și în linia a doua sovietică, înjunghiind niște comisari politici, niște cekiști ce stabileau ce recruți de origine nobilă-n dosar să se jertfească pentru a bătători terenurile minate, și niște scriitori grași veniți cu politrucii să se documenteze asupra anumitor subiecte, pentru a concepe propuneri mai sus, de *mituri ale războiului proletar dus pentru Apărarea Stalinismului* și pentru bolșevizarea ireversibilă a galițienilor și angkorienilor!

– De ce, fă, metafiziciano, ireversibilă? Ireversibil nu este un cuvânt materialist dialectic și istoric. Însăși Ceka va dispărea când toți vom fi vigilenți!

– Pentru că, dădu din umerii îngerești catolic Agnes de Krésy, varșovienii s-au comportat postbolșevic ca niște bucureșteni pe caniculă, nedemolând din start până-n buncăre odiosul și sinistrul Țentralnîi Dom Kulturalnîi, carele e un hibrid stalinisto-miciurinist între Casa Iskrăi și Doma Parlamentarilor burtoși ca niște ploșnițe care, spre deosebire de lipitori, sunt cras incompetente să se hrănească rațional, adică începând cu intelectul nu cu rectul, babo Despino!

– Niciodată, niciODATĂ, NICIODATĂ nu ne vom reveni din înfrângerea

de la Stalingrad! tuși di trii ori Marius, adăugând: și de aceea, Subiectul în Galiția Mare, de la Duino la Donețk și de la Insulele Karpathos la Insulele Solovki, vine pe tancuri din Ural și, în camioane, din Apalași, dar tot cu politruci încărcate.

– Tocmai asta fiind întrebarea pe care o am pus eu Parisului celei adunături cosmopolite, singur împotriva tuturor, adevărat *Homo solus*, la 1936, printre angajé-trezangajé verbal foarte combativi, dar n-a crăpat niciun viteaz dintre pubintelectuali, pe la Majadahonda, de gloanțele marii unități românești de intervenție rapidă, comandată de generalul franchist Cantacuzino-Grănicerul și asistată spiritual de părintele Dumitrescu Borșa... era să zic de părintele Atanasie Damian... Sau în orice caz, n-a mierlit-o *pentru panstalinism* niciunul de oarecare notorietate. Domnilor seismectuali, i-am interogat, urcându-mă ca un nespălat de la Găiești cu șoșonii pe masa de jad, cu incrustații și inserții din abanos, nacru și acaju, a cafenelei, avangardă, avangardă-avangardă, da-mpotriva cui? Că Turnul Eiffel, adică însuși Capitalismul gros, văz că l-ați acceptat, cu tot cu argumentul ultras-naționalist că nicio națiune nu-și va arbora tricolorul mai sus. Iar a-l cotonogi pe Hi, *înainte* ca el să joace semifinala cu Stalin, e o adevărată nerozie: urmarea ar fi că enchevediștii Cominternului ar muta granița URSS de pe Prut pe Elba, dacă nu cumva pe Loara! Cine a sacrificat 30 milioane de supuși pentru apărarea „cuceririlor" revoluționare ale nomenclaturii, va mai consuma 20 de milioane de eroi până la Ritz sau Biarritz și atunci, de la Pacific la Atlantic, nu vor mai exista cabarete, băi, ci doar cantine, iar „îndoieli" nu vor mai risca nici măcar constructorii Canalului Sena-Dâmbovița, amenajare complexă și reciproc avantajoasă! Oricari alții înecându-se în Atlantic, pe plute fragile, din bambus ieftin! Votu-vă-n materia cenușie de intelectuali tâmpiți!

– Păi, boemii marxiști exact asta vor, reacționarule! Să te pună la muncă pentru ei! m-a lămurit în hohote de râs franțuzești Murocika, dinaintea hărții Europei ce împodobea întreg peretele de apus, al Atelierului Cercului de Aeromodelism și Parașutism al Casei Pionierilor „Pavel Morozov", din Harkovul nostru. Ei speră că dacă va veni bolșevismul, vor ajunge ștabi mari și tari! Tocmai asta raporta și tata lui Dimitrov: că mai toți artiștii și scriitorii contactați de el la Nisa, la Negresco în salon și la Cazino pe estacadă, dar absolut toți, achiezează să intre-n GPU, ramura occidentală, ca să servească pe... muncitori și pe țărani, pe drumul fericirii garantate absolut, din momentul în care dispare senzația aia de *încercuire*, care-l înnegura pe longevivul Molotov ori de câte ori, uitându-se pe hartă după Marienbadurile, Mehadiile și Capriurile în care și-a odihnit Lenin cei zece ani de exil comod, întâlnea zidul vostru, de piepturi Românești de *Arcași de la Nistru*. Și iată de ce, dulcele meu amant, visat de la Antibes – și m-aș fi așteptat să mi te-arăți dintre italienii Armatei 8 sau dintre ungurii Armatei 2, drept să-ți spun, eu consider total *aventiuristă*, mai ales în această noapte liniștită de 25/ 26 octombrie 1941, strategia lui Hitler, dictată în aceste prime luni de război doar de invidia lui pe Odessa Führerului vostru, Mareșalul militar-fascist Antonescu!

– Nu, micuță balerină sovietică, stea a unui neam căruia Occidentul în declin corectitudinar opune miștoul postmodern, *Mama mea gâsca*, inegalabilului

exceptând Amenajarea Complexă a râului ceaușist Dâmbovița, *Lac al lebedelor*, i-am desmierdat eu toată axiologia, nu e simplu: practica militară dovedește egal și justețea politicii hitleriștilor de a coborî spre Sud, călăuziți de vânătorii de munte români, după ce la Berdicev, în 6 august 1941, eu m-am angajat în carpen ca noi românii să luăm de la URSS Odessa, Ialta și anumite localități din Caucaz, cum ar fi Soci, Nalcik și toată valea cecenă a Sulakului, inclusiv porturile Vukovar și Mahacikala de la Marea Caspică cea bogată-n icre negre, cum o fost cândva și Marea Neagră, până să nimicească-n ea sturionii invadatorul grec, genovez , tătar, turc și țarist, spăimântați pe rând, inhibați de câte ori sezonul fecundării externe o întuneca negru, a rea prevestire, de foamete și sărăcie lucie, în bordeiele oamenilor muncii cinstite. După care, emanații din capul Țării s-au tot reprofilat, focusându-se recent pe sandvișuri oranj, cu somoni bio afumați!

– Acțiunea mea Stafia Roșie, luă arcușul cu care tocmai îmi cântase flămândă Serenada schubertiană Murocika, se va opune Operației la mintea cocoșului, *Uranus*, aprobate de Stalin pe riscul statmajoriștilor săi, în sensul că să fie atacate mișelește, în 19-20 noiembrie 1942, atât unitățile române din Stepa Calmucă, din care făcea parte și maiorul preot Damian, cât și, mai clar expuse, unitățile române dinspre Cotul Donului, unde se îngropase căpitanul filosof Jean Noveanu, – căci necomunicative, cele două valuri de tancuri oarbe rătăcindu-se, neîntâmpinând mare rezistență, așa cum li s-a spus, și joncționând cu totul întâmplător la Podul Ghizdavu arcuit la Kalaci, abia din interceptarea comunicațiilor germane lucrătorii cu analizele-sintezele deducând că au astfel investit, în chip norocos, uriașa grupare româno-germană, care încă din vară necăjea Stalingradul, distrugându-l în proporție de peste 95%, iară în cinstea zilei de 8 Noiembrie, a Regelui Mihai și a Legiunii, cucerindu-l românii aproape complet, cu excepția unor mici insule de rezistență a bolșevicilor!

– Ca să poată înțelege Cineva sus cât de măreț fost-a gheroismul alor noștri, se sculă Oreste Bogza din prezidiul în care mai recunoșteam pe Alin Vișan, Tristan Băluțeanu și Sergiu Enache, trotinetistul ăla trebuie musai s-o ia de la Teatrul de Operă și Balet Spartakus, spre Școala de Război Emil Bodnăraș și, cam în dreptul Medicinii doctorului Lecca, farmacistei Eliza și pediatrei Dora, vizavi de unde l-au omorât în septembrie 1939 simienii, să treacă rușii din Polonia Nistrul, pe Armand Călinescu, acolo unde s-a înălțat ulterior statuie bolșevicului Petru Groza pe banii plugarilor, demolată și aia în 6 martie 1990, spre marea jale a unor istorici stăpâniți de obsesia că numai statuile naționaliștilor trebuie topite, măcar până intră-n *uie* România, secătuită de acarienii cocoțați între creierii ei, și acolo-șa pelerinul ajuns la STOP, arhetip inconștient colectiv tuturor citadinilor lumii, precum coșul de gunoi și compostorul, deodată va beli ochii, să încapă într-un același cadru așa-zisul Monument al Artileriștilor, compus din ghiulele petancă jucate de Ștefan Vodă când au apărat Civilizația Occidentală, la Chilia, Cetatea Albă, Dalnik, Tatarka, Nikolaev și Cherson, oblastia Odessa, de invazia turcească, tătară și cazacă; perfect vertical, tunul antiaerian folosit de Marius Ghizdavu, neînfricatul locotenent de roșiori, trăgând cu el de la Morozovsk, în

anfiladă, perforând blindajul triceratopșilor sovietici și salvând *întreaga foto-arhivă* a Ministerului Propagandei, de care răspundea ca delegat al agitatului general Bratu. Totodată, vopsite în galben anticorosiv ca de țeavă de aragaz și plasate simetric față de țevăria ghizdaviană verticală, se mai află și azi cele două tunulețe de câmp, *lăsate de camarazii germani* lui Noveanu și lui Damian, poate nu atât pentru a vâna tot niște tancuri T-1934 cu ele, cât pentru a semnala bubuitor diviziilor blindate din rezervă, c-au trecutără rușii pe la noi prin poziții.

– Marius-Marius, hulubașule, îl implora Murocika, dacă mă iubești, ascultă-mă ca pe-un general, nu ca pe-o prostituată ce ți se dă pentru câteva cutii de conserve de carne, de tușonkă, care într-adevăr mă vor ajuta să supraviețuiesc la iarnă, puterea sovietică luând cu ea toată hrana când a plecat, încât unul din trei harkovieni va pieri până-n decembrie, chit că o parte din această populație civilă, abandonată pentru a se eroiza stalinismul, ocupantul fascist va încerca s-o împrăștie pe la sate! Iată în ce constă operația Stafia: a cuceri Stalingradul nu are nicio semnificație terapeutică morală, atâta vreme cât înșiși oamenii sovietici, înfometați sau lăgăruiți, se vor rușina curând, pentru a se fi jertfit ca să apere... un călău banal, carele nimicind elitele, i-a făcut norodului mai mult rău decât, poate, Antonescu și cu Führerul german! La Stalingrad, Armata 6 Germană, Armata 4 Tancuri Germană și cele două Armate Române trebuie să facă doar *demonstrație*, pentru a fixa pe Volga inepuizabilele rezerve de material și de carne de tun, pregătite de Comintern pentru Operația Uranus. Sau pur și simplu stocate prin însuși mersul Războiului Sfânt, pentru a apăra acest orășel, propagandistic socotit de Hitler mai prețios decât 20% din efectivele sale, iar de Stalin mai valoros decât 80% din sclavii săi ideologici sau psihici, din URSS sau de peste hotare.

Uită-te și tu pe hartă! De la Harkovul astăzi românesc, prin tine, până la Moscova, e mai puțin decât până la acest păcătos Stalingrad, ce rupând frontul, va aduce galițienilor numai nenorociri deznaționalizante și va face din Europa o *ancilla Americae*, o... parteneră a americanului, dacă latina mea calchiată după filozofia ajunsă slugă teologiei, în orânduirile bazate pe exploatarea bestiei de către bestie, este în genere corectă.

Stalingradul e un răhățiș neglijabil, Marius, de care nomenclatura se va debarasa de îndată ce nu se vor mai putea ascunde statisticile după care Uncle Joe, omul anglo-americanilor la Kremlin, a adus nefericitelor popoare ale Uniunii Sovietice și ale Galiției tale Mari, suferințe de două-trei ori mai adânci decât cele pricinuite de încercarea epopeică a României tale Regale, de a cuceri și elibera de sub jugul bolșevic Rusia noastră, bazându-se pe potențialul german, într-o strategie de câștig cu două opriri la boxe: mai întâi Wehrmachtul răpune Krasnaia Armia; mai apoi anglo-americanii debarcă nu în Franța, care oricum s-ar elibera singură, datorită naționalismului nomenclaturii comuniste, ci superproducția se toarnă în Balcani, la tine la Ecrene, făcând ceva contra lățirii Cominternului.

– Uită-te și tu pe hartă! Pentru că în război, cine nu are o hartă e ca un aparatcik care n-a ascultat niciodată *Appassionata* și nu știe ce materialist-dialectice minuni pot făuri oamenii, când sunt progresiști ca Schiller în *Oda*

Bucuriei, acționând în orice situație în sensul busolei istoriei, davai cias.

De la Harkov, nu trebuie pornit, măi Marius, nici spre Stalingrad și nici de-a dreptul spre Moscova, cum va încerca în 1943 Hi, prin Kursk și Orel, o bătălie de tancuri ca între capacitățile industriale ale celor două totalitarisme, confruntare evident fără șanse pentru Germania, deoarece e vorba de *mașini de război*, nu de mașini de finețe, și cantitatea tot adăugându-se devine calitate!

Uită-te la hartă, nu la mine, Marius!

După opinia mea de femeie balerină violonistă de cultură ce voi ajunge, dacă voi supraviețui războiului, o fesenistă cu șunci groase, să reziste cozilor în ger și iernilor din apartamente, Stalin și cu Hitler au un invariant comun, imperfecția că sunt niște masculi aproximativi, care-și trădează specia neducând o vie activitate de îmbunătățire permanentă a genului uman, cum duci tu, hulubașule Marius, precum mi-am dat seama încă de la Antibes, dar mi-ai scăpat prea repede, cum era și normal, din moment ce ceea ce te preocupa în vara lui 1936, și chiar în a lui 1937, era să supui o lesbiană fascinantă *alcoolistă*, viitoare scriitoare de geniu clasic insular, care amuțea cafeneaua declarând că suprema performanță a grațiilor femelei e să convertească la amor de ea un practicant al uranismului, din ăla cum voiai să i te dai drept a fi tu, dovedind legendar încă de pe atunci că ești un vulpoi, nepotul comisarului antibolșevic Alecu Șaraga, a cărui crimă de *a apăra România Regală de expansiunea totalitarismului roșu asupra unei rase inferioare* ca a românilor, galițieni printre galițieni, a fost pedepsită la sânge de anglo-americani, la ordinul expres al Cominternului, care a indicat aviatorilor din 4 aprilie 1944, cu precizie GRU, coordonatele Villei Izvorașul de pe Strada Liliputană din cartierul Filipescu, numai Întâmplarea făcând să scape Mișu Focșăneanu cu Elvira lui, că era serios vizat și el, ceea ce i-a permis ulterior, cu ea și cu doctorul Lecca, să încerce în februarie 1945 să ajungă cu o barcă șalupată la Ialta, pentru a împiedica să dea roade cinismul american de a întârzia 50 de ani, prin bolșevizarea aia 50%, dezvoltarea până la concurență supărătoare, a Capitalismului în Europa de Est... Și, la Potsdam așijderi, în Asia de Sud-Est!

– Păi, asta susțin și eu! am sărutat-o făcându-mă că mă uit cu interes la harta URSS, ale cărei mari orașe erau însemnate cu steluțe rubinii, cum aveam să constat curând și în România devenită, după capitularea necondiționată față de americani, satrapie sovietică, pe hărțile pișonierilor noștri periculoși ca Pavka Morozov, cel născut pesemne la maternitatea pentru mame sovietice eroine înnăscute din Morozovsk.

– Ah, și mie, virtuoasa mea amantă violonistă, îmi pare că Stalinică și cu simetricul său Hitleraș sunt ca doi labagii pistruiați, butonând pe claviaturile computerelor primitive ale homosapului, un *game* violent primitiv, din care curge însă sânge real, animalic, tot atât de cald ca al vitelor masacrate-n abatoarele cârnățarului latifundiar din cartierul Uranus, Leonida Glagoveanu, tatăl cavalerului erou căzut ca frunza de stejar, Gary, într-un moment de neatenție dar inspirație al lui Grig Căinaru, ce observă în noua presă marxistă de azi că Subiectul vine de la Răsărit, ca o iluminare lunetistă.

– De ce să-ți fie frică de Stalin? m-a ocrotit în toată căldura trupului ei de viitoare fesenistă cu șunci groase micuța balerină Murocika, închipuindu-și că de frica Proprietarului tuturor femeilor progresiste m-am blocat, nu că, intelectual și om-cu-operă, mă gândeam la ale mele, cu ce să încep. Ce-ți poate confisca ție Partidul Comunist (bolșevic) mai mult decât viața, mă ciolovekule? Îți poți închipui lesne că mă-ta a fost condamnată la *exil*, într-o țară atât de lățită încât se numește *exil intern*, și că dându-i-se ca hrană exterminatoare doar scrumbii sărate vreme de-o lună, cât a durat Marea Călătorie în vagoane de vite aduse din Reich ca trofeu de război, ai mierlit-o sugar, cum era și de anticipat să dea roade politica neîncărcării Gulagului cu guri de prisos (*unnütze Esser*)... Deci, privește cu nepăsare harta! Ca și cum n-ai mai fi... Căci prea multă imaginație inamicul nu poate să aibă. Nu am nevoie, personal, Marius-Marius, de o armată de spioni și analiști, ca să-ți prezic că acest aventurier gruzin trebuie să fi masat Armata Roșie în apărarea orașelor *de ecou ideologic*: Leningrad, Moscova și Stalingrad. Iar printre aceste poziții demențial fortificate este bulevard! Cai buni să aibă Cavalerii Cruciadei Antibolșevice, că pot urma orice traseu. Culmea imbecilității tipic umane, Marius, fiind că și celălalt puber desfigurat de acnee, labagiu amator de jocuri de război pe computere californiene, Hi, și-a concentrat supraoamenii pe *aceleași* ținte cu nume magic!

Când singura strategie biruitoare măcar până la cât succes a avut Napoleon, era Operația Stafia, opusă de mine Operației Uranus. Ideea mea fiind ca Divizia Blindată România Mare, prin acțiunea energică a căreia ați eliberat Chișinăul, să o treceți, pornind de la Harkov de la Fabrica Dzerjinski, Donul, la sud de Voronej, pentru ca străbătând pustiile șesuri Oka-Don să ieșiți la Volga în dreptul Saratovului, orășel industrial tot atât de nesemnificativ ca Stalingradul, Magnitogorskul sau Dnepropetrovskul, important fiind a stăpâni malul stâng, malul dinspre Kazahstan al Volgăi, pentru a cuceri apoi două orașe de importanță cu adevărat capitală: în aval de Saratov orașul Engels, iar în amonte orașul Marx. Pe-astea două dacă le aveți, va fi o joacă de copil să luați apoi Kuibîșevul, unde moscoviții și guvernul au cărat și dosit comorile nomenclaturii, iar pe urmă, în sus, pe aceeași monotonă și plictisitoare, prea largă, Volgă, Ulianovskul! Orașul lui Lenin și al lui Kerenski. Cine are Marxul, Engelsul și Ulianovskul are totul, *are însăși stafia bolșevismului* și poate teroriza cu ea întreaga planetă!

– Din păcate, Murocika, m-am autodeconspirat eu, misiunea mea și a doctorului Lecca se reduce doar la a găbji pe îmbălsămătorii de cadavre Zarski și Vorobiov, nu la a amenința Moscova dinspre Volga, de la Kuibîșev sau mai limpede încă, de la Kazan.

– Bine, dar nu te înțeleg! De ce îi căutați pe tovarășii ăștia la Harkov? Când mult mai probabil ei însoțesc mumia lui Lenin, mutată din Piața Roșie la Metrou și apoi transportată spre Asia, cum s-a procedat și cu prețioasa familie țaristă cândva, dusă întâi în orașul Ekaterinei, azi purtând un nume de bolșevic împuțit, Sverdlovsk, de unde până la Tiumen, să-i puteți captura pe-ăia veghind leșul deranjat de deportare, nu-s decât câteva sute de verste!

– Deci, încercuii eu cu roșu pe hartă Kazanul, important e să ieșim cu Divizia Blindată România Mare aici. Pe urmă, ne e deschis drumul și spre Lenin, și spre Moscova... Păcat! Păcat că aspirațiile generalissimului de propagandă Horea Bratu și, se pare, ale Mareșalului, în acest măreț Război Sfânt sunt umile, limitate cu o modestie care uită de *drepturile* noastre de la Burebista, lățite de la Elba pân' la Volga, ca și de a noastră *vocație civilizatoare,* moștenită de la rasa romană... Scurt pe doi, Murociko, ce vor ai noștri e doar să recupereze Basarabia și Bucovina, cu o zonă de securitate antiaeriană până-n Bug și în Crimeia, care este un portavion ce amenință întreg litoralul nostru dintre cele două Odesse, cea cucerită deja în octombrie 1941 și Varna-Burgas, care va urma datorită simetriei. Când OCAZIUNEA pare o ofertă zeiască, de destin hipernațional de cu totul altă anvergură: șansa generației mele este ca, folosindu-ne de potențialul teutonic, să anexăm Rusia *în întregime*, până-n Kamceatka și chiar în insula Sahalin și în peninsula Alaska, teritorii nelocuite, cu bogat conținut de minerale, pe care noi latinii le vom sustrage de sub dominația imperialiștilor americani și japonezi, spre a le restitui poporului frate rus, pe care îl vom stăpâni cu un pumn de oameni, cu o mână de experți, rezidenți regali și guvernatori, numiți maharajahi, nababi, moguli sau baroni, după cum se vor defini imperial *cele 14 cinuri românești*.

–Nu știu, Marius! mă privi ea tristă ca o partizană dezarmată cum mă spălam, încât semăna frapant cu Rusalka din opera cu același nume a lui Dargomîjski, jucată pentru mine-n conacul de la Zubalovo din ordinul lui Stalin, la 6 august 1941, când am cules cu Svetlana și cu el afine, explicându-i că-n locul lui, ca Führer al Cominternului și al supernomenclaturii cosmopolite, eu l-aș fi spânzurat de mult pe Molotov, deoarece prin agresivitatea manifestată corosiv în noiembrie 1940 la Berlin, făcând mișto că e bombardat de britanici, a grăbit acea lovitură preventivă, dată prin noi românii la 22 iunie 1941, efectiv la 2 iulie, și probabil, a periclitat măreața realizare record ca, la sfârșitul încleștării canibalice, ideologia marxist-leninistă să se instaleze bine fortificată la țărmul atlantic, de la Deauville la Estoril...

– Vezi tu, mă mai pipăi ea mai târziu cu privirea, bucuroasă de provizia de chibrituri ce i-am lăsat, noi rusoaicele primim cu suspiciune tot ce vine din Vest. Și România, romană sau romă-rrromă, ea e totuși ceva din Vest. De aceea, Stalin, cu ochișorii lui lucind ca două bobițe de icre negre, a trimis, de la 23 august 1939 până la invazia din 26 iunie 1940, să se ocupe de Republica Moldovenească, de la Bug până la Ialomița și toată plaja dintre cele două Odesse, de la Cherson la Burgas, în linii mari cam același trio de specialiști pe care l-a folosit și la Operația anti-Stafia, adică Uranus: Jukov, Vasilevski și, pe surse, eroul Partidului Comunist (bolșevic) din RSSA Moldovenească, de la al cărui nume a ieșit toponimul Voronej, dacă nu mă-nșel eu în noianul de date, fiind nu femeie de informații, ci muziciană, care mai bine-aș medita nu la Operația Uranus, ci doar la bărbatul Ceaikovski, ale cărui simfonii au un pronunțat caracter folcloric, multicultural și premonitoriu, în prima (Visuri de iarnă) evocându-se acel ger ce aduce triumful Imnului Țarist asupra Marseillezei, cum al marșului Armatei Roșii

troțkiste Davai Varșava asupra duiosului Stille Nacht în zilele noastre, după care simfoniile reflectă frapant posesiunile sovietice, o simfonie fiind predominant ucraineană, o alta poloneză, desigur trebuie recunoscută și una pre-sibelian finlandeză mai degrabă decât trans-siberiană, după cum trebuie admirat că cea mai frumoasă dintre toate este cea rusească, iluminată de albul de mesteacăn, uimirea mea de analistă sporindu-se de fiecare dată la impactul cu Simfonia în Si minor, a șasea, cea patetică și greoaie, care în grila interpretativă *bazată pe o hermeneutică a hărții*, nu poate reflecta decât o filosofie geopolitică de secol XXI, a fracturii, deplângând sfâșietor despicarea norodului moldovenesc de către o graniță artificială, cu mormântul lui Ștefan Vodă cel Mare și Sfânt de o parte ex-capitală, în Suceava Bucovinei, și cu statuia în altă capitală, în Chișinăul Basarabiei, de unde dominația sonorităților sumbre, cum nu vei mai auzi, melomane Marius, decât în Renașterea Ceaușistă pe la 1972, într-o simfonie corală evocând patetic memoria de excepție a savantului tău Nicolae Iorga, o Marius al meu, Marius-Marius, moi zaiaț vo hmeliu, iepuraș cherchelit, cum ți-ar zice marele nostru poet Serghei, nu Esenin, ci Mihalkov, poetul imnului, sovietic azi și, poate, al Rusiei Mari mâine...

5

– Pșli domoi!...

Gemu pictorul că *vrea acasă*, dovedind momentană nu mai puțină orientare în Univers decât iepurele cherchelit cu care-l comparase poetica Murocikă, fată de nomenclaturist dorită de soție de vis după 26 octombrie 1981, când Irinuca, la Basel, împlinește 30 de ani, iar Liz în apartamentul *ei* din Aleea Dumbrăvița, de câțiva anișori buni găzduindu-l pe marele artist borgiac și homonoic, începe brusc a se decupla de el, gelozindu-l numai pentru că se întâlnește cu Dora Glagoveanu-Căinaru, aprovizionând-o și asistându-i duhovnicește cenușia dizolvare într-o leucemie galopantă, fetele lui Grișa veghind-o de prea departe: Vera, nuntită cu un atomist Feoctist Ilici Silantiev la Dubna, iară Otla cu un amabil cu noi cărturar de limbi romanice din Toronto, un Steven Dascaloff suficient de bogat încât să achiziționeze celebrele portrete de demnitari români interni și externi ai Epocii Yl, cu care acest obscur extremist și strălucit grafician, Oreste Bogza, și-a ilustrat fulminantele sale bestselleruri *Praful și pulberea. O viziune a sângerosului cutremur aniversar răsculativ de la 2007*, respectiv *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul fofilării în UIE*.

Vreau acasă!!! Cum adică *acasă*, mă Marius? Nu te simțeai tu la Harkov ca acasă? Și concret-concret *unde în timp* acasă voiai? Că tu ai multe... acase!

Da, după cum rezultă din dosarul său, cu o acribie lăudabilă pentru raritatea ei la noi, încopciat de niște apărători ai interesului național acoperiți, ca Jurmînski și Pumpianski, numitul Generalissim de propagandă antisovietică, fotografică și

cinematografică (= *Războiul Sfânt, Cătușe Roșii, Odessa în flăcări*), Marius Ghizdavu, fiu al gânditorului reacționar Voicu Ghizdavu, care a instigat pe Pasternak de să le pună botniță la mujici, pe moșia Varîkino, printr-un video documentar de Tudor Posmantir despre viile vaste, lățite abuziv peste Valea Ursului, Valea Bourului, Valea Fetelor și Valea Vinului Negru, cu ambiția de a adăuga centrul viticol Ziduri podgoriei Ștefănești. Ca Faust cu emisarii lui Troțki, așa și Marius Ghizdavu cu tac-su Voicu, geograf gata să se-nsoare cu o boieroaică poloneză, baroneasa Bożena Kedrzejkiewicelska, numai pentru că, prin numele ei, visa pretenții de posesie cândva asupra Harkovului și Minskului, ca și cum păstorirea Ucrainei și Bielorusiei de către Preafericitul Patriarh Petru Movilă n-ar fi fost suficient atu voinței imperialiștilor din Argeș Muscel de a stăpâni CCCP.

Da, știm că ei doi au încheiat, în crama de la Ziduri, un pact de sponsorizare tată-fiu, pentru o Operă al cărei conținut nu era prin nimic dinainte precizat!

Și această bizarerie biografică este cu adevărat neobișnuită și măreață și demnă de consemnat în memoria civilizațiilor viitoare: un... tată mecenându-și Fiul, român, după toate aparențele fără nicio condiție deadline pentru opusuri.

Adică dacă avea bani, câți cerea tânărul Marius, atâția îi dădea tac-su, fără a manifesta nicio fărâmă de interes pentru cum se scăpa dezmățatul de ei!

Drept fiind că nici genialul artist plastic total nu avea de dat motive de îngrijorare părintelui său, și nici cadrelor didactice care l-au format profesional și ideologic idealist-unionist, cramponat de Regatul României Mari, întors odată cu mulți alții, fără preget, în același Orient-Expres, de la Paris la București, în martie 1939, când Vodă-Playboy, cum îi zice Occidentul bucureștean celui mai român dintre Hohenzollerni, i-a implorat pe intelectuali să nu-l lase singur după ce i-a ajutat ca nimeni altul, să-și aducă obolul toți la salvarea identității naționale, amenințate dinspre toate fruntariile, și a economiei sugrumate de un tratat înrobitor, încheiat sub amenințări germane ultimative. I-a și convins pe junii supradotați, care-și desăvârșeau studiile umaniste și cercetările științifice în Occident, ironia fiind că unii dintre ei și-ar fi ajutat totuși mai bine Neamul dacă rămâneau să slugărească popoarele de rasă „superioară“ și, prin ele, depășindu-le mentalitatea cripto-rasistă, Humanitatea, deoarece mulți întorși fost-au mutilați fizic sau colaboraționist-moral, în urma înfrângerii de la Stalingrad, cu pivotul ei epurarea bibliotecilor în creștere și, încă o dată, a amărâtelor arhive românești.

Deloc oblic fiind, totuși, din punct de vedere orizontal, doar păcatul lui Marius (27) cu mama lui Raulică, doamna Laura Done (42), el neștiind concret spre ce să se îndrepte, în special în vara lui 1939, alegând Ecrene ca loc al împreunării mai îndelungate, când Regina Maria deja de-un an și mai bine nu-și mai uda și admira crinii regali ce flancau premonitoriu edenic poteca spre capela timișorenilor împușcați și arși Stella Maris.

Completa lui derută fiind parțial susceptibilă, ca orice păcat boieresc, de o grațiere, când parlamentarii au de scos *anumite* persoane și le scapă apoi în societate, motivând că s-or suprapopulat pușcăriile, circumstanță atenuantă fiind pentru fotograf particularitatea că el n-avea vreo răspundere dinaintea Istoriei, ca

brutarul Daladier și frizerul chipeș Chamberlain, cel în mod frapant *ales* pe criterii hollywoodiene, abia după deznaționalizarea ireversibilă a Neamului Francez din mai-iunie 1940, pricepând și opinia publică britanică aforismul că un godac nefotogenic poate obține rezultate mai bune decât un struț bun prezentator de raglane, numai că prea târziu, deoarece nimic nu-l mai putea opri pe marxistul Stalin de la a-l împinge pe leninistul Jukov, cu cel mai elitist și mai bine dotat dispozitiv ofensiv din istoria URSS – totuși nimicit de noi complet la 1941! – să martirizeze nu numai amara Basarabie, ci și *dulcea* Bucovină, spre indignarea Vójdiului de spermă austriacă, oroare ce-a metamorfozat într-o conflagrație planetară ceea ce nu fusese decât un obscur conflict vest-falic!

Or, ce susținea ex-profesorul din Valea Vinului Negru, eseistul numai idei Voicu Ghizdavu, de făcuse-n tinerețe doar pe Marius și pe Octavian Theodor, precum și meditații cu prințul moștenitor Carol al II-lea, revelându-i, cu insistență iresponsabilă sentimental, adevărul organic simetric față de Sulina, că atât Odessa (love decor 1918 nunților high life) cât și Burgasul (Odessos) sunt cetăți *ale noastre*, întemeiate de un strămoș al boierilor Ghizdavi de pe Argeș (Ordessos) în sus, teză reluată consolidând-o cu lux de argumente toponimice, arheologice și de bun-simț elementar, în antricoatele splendidei compoziții a creierului său, de pan mariabil cu Bożena Kedrzejkiewicelska, *Contribuții la noada gordiană a celor două Odesse*, replică străvezie-n transept la axiala carte *Mon Combat*, a domnilor Hirohito și Mussolini, ca cei mai interesați într-o sferă de coprosperitate globală, implementată înainte de instaurarea dominației homosapului american asupra Universului, de zicea la mânie Clarița lui Marius, la ei la Sonnenheim în colonie, că taci, fir-ai al răului, c-acuș pun americanii pe tine!

De aici și dorul de casă al lui Marius-Marius, de i-a scâncit Murocikăi sale, în sportul extrem, că *pșli domoi*, deoarece mai voia să citească o dată la Ziduri magistralul raport sexual de politică externă, bazat tocmai pe humanități, pe actul nupțial dintre prințul moștenitor și o fată de general, care n-a știut să-i deie ei o educațiune cu fiabile terminațiuni naționale, să evite a primejdui la Odessa stabilitatea Tronului României Regale predejiste, preceaușiste, și preiorgovane să zicem, dac-am cumpăni că neîmplinirile atârnă într-adevăr pe umerașii unei constituțiuni, care așa cum observa încă de la dezbaterile din 1991 mai întreg Blocul Demolaților din Aleea Regizorilor nr 22, erau fragili ca orice democrație care acordă *drepturi perfect egale și la asupriți, și la asupritori*, neprevăzându-se nicio interdicție de a opera cu dolari mulți, a alege și a fi ales, pentru responsabilii de dezastrul Țării de la 23 august 1944 până la 20 mai 1990, nici măcar opreliști de „origine sănătoasă“ la plozi, să nu mai treacă prin superioare studii ca câinele prin apă, spre cariere de demnitari interni și externi, spiritualizați la extrem de dorul de casă *pșli domoi*, sub deviza plagiată pe care nu știa Marius, beizadeaua, să i-o tălmăcească lui Stalin, la cules afine, *ciocul mic și gușa mare!* la Zubalovo sau la Kunțevo, în niciun caz la Berdicevo-n 6 august 1941.

– Nu știi că broasca mică face gură mare? îl completase chiar Murocika, harkoviană-n dracu știe ciort znaet ce context, șto obscen kontekst, poate al

neputinței Wehrmachtului de a lua măcar Insula Kronstadt, pentru care, avansând pe gheață, în martie 1921, îngerașul nobil Tuhacevski a recurs la gaze asfixiante, iar Troțki a implementat represalii disproporționate, împotriva unei *Comune*, sodomizând până-n beregată întreg marxismul lui Engels.

– Ei, nu-nuuu! a râs Marius, făcând pe viteazul în piele de tigru din cartea lui Șota Rustaveli, premiul Lenin de la Stalin. Poate că tata ar fi făcut mai mare gălăgie după 1922, 15 octombrie, în Imperiul Românesc cel în curs de constituire și care era perfect fezabil, ba s-ar fi și realizat și lățit repejor, dacă împrejurările ne-ar fi fost cât de cât prielnice, așa cum am pariat și eu că anglo-americanii nu vor zădărnici misiunea „istorică" a fascismului, care era... să salveze marele popor rus și bravele popoare galițiene și angkoriene, de la o bolșevizare în multe privințe ireversibilă, după care măreț act ambulatoriu, un Hi, un Muss, un Hirohito, un Franco, un Antonescu, un Horthy sau mai știu ce cap de dictatură ar fi fost măturat de la putere, fără milă, de către cele mai reacționare vârfuri ale imperialismului monopolist de stat, ale cărui emanații de hoit erau aceste odioase regimuri de tranziție de la o normalitate spoliatoare la alta.

– Asta s-o crezi tu, s-a silit a râde Liz, aflând ce conversa el cu agenta cominternistă, că un Hitler care ar fi câștigat semifinala cu Stalin și, mai mult ca sigur, finala cu Roosevelt, ar mai fi putut fi dat jos de către plutocrația brună, cum a fost elicopterizat și bușit și ciuruit Cea, pe motiv că devenise o frână în calea privatizării sau demolării a ce combinate construise, cu atâtea sacrificii, cel mai amărât om recent, omul-furnică, omul nou maokimist al cozilor!

Dar Liz, tot atât de goală, deși soție, precât Murocika, deși agentă, nu *înțelegea*, și nici nu avea cum, uriașa gândire aruncată în luptă pe chiar direcția de rupere la efort, gândire ce el asimilase pe la Canal și pe la Complex, întreaga metafizică strecurată pe cenușia ușă din dos, în materialismul dialectic și istoric din scrierile semnate de Marx, Engels, Lenin, Stalin, și de lacheii lor, pretinși intelectuali, pretins îngrijorați de soarta grea a ciocănarului și mujikului.

Metafizică fiind nedumerirea că arzi, în calea hrăpărețului invadator, tot ce-i inflamabil, încât scrofița roz euroatlantică-și închipuie, remarcând pe documentar cum intră cruciații într-un sat cominternist, că tot ei i-au dat foc cu fosfor britanic, nu fugăriții în retragere, așa de ciudați erau naziștii, dormeau doar pe cenușă caldă... Transporți din vreme toate vitele, toate furajele, hopa, și te faci că uiți tocmai o așa bombă cu explozie întârziată, aceea a Frumuseții! Balerina.

Învățăcel în ale nudului feminin de la genialul expresionist din Breslaul nostru, Otto Mueller, netrebuind să fie mare estet, un Jdanov sau un Lunacearski, puitorul nostru de mine de la Harkov, portretistul Marius Ghizdavu, ca să observe că Murocika este stahanovistic cu peste 140% mai sexy decât cealaltă Murocikă ce luminează întunericul marxist-leninist, camarada *la baronne Moura Boudberg*, din Poltava, de care Dorothea Schlauberger d'Esgrignon aflase de la un soț troțkist, înecat apoi în Ebru, să tacă etern, că fusese plasată din ordinul unui Willi Münzenberg sau Karl Radek (a cărui fizionomie leit Sartre este remarcată de Doktor Caesar Bogza în tratatul *Repetabilitatea umană*), între patul realist

socialist al lui Maxim Gorki, care i-a dedicat tetralogia *Viața lui Klim Samghin*, și crivatul futurologic cu omul invizibil al lui H. G. Wells, și cu numai 56% mai spărgătoare de norme sentimentale decât nobila prințesă Maria Pavlovna Kudaciova, despre care, dacă e de dorit să ne luăm după cele ce zicea-n gurița mare mamelucul Abdul, de la căgăbău, GRU și serviciul secret al Cominternului, temutul OMS (nesănătosul Otdel Mejdunarodnoi Sviatzi), în salonul petrogrădean al tovarășei Anna Pavlovna, fusese plasată lui Romain Rolland tovarășă organizatoare de viață, tocmai datorită ochilor ei ușor alungiți ce o impuneau interpretă ideală a Clavdiei Chauchat, în caz că umanistul beethovenian s-ar fi pornit să scrie pentru Michelangelo Vivekananda scenariul după *Muntele Vrăjit* al lui Thomas Mann, pentru Serghei Eisenstein, în scopul unor clarificări ideologice despre cum trebuiau puse corect în poziție de capră bazele culturii europene tot mai bolnave de piept, abia auzindu-i-se-n bordelul global panseurile.

– Pșli domoi! gemu de plăcere locotenentul de roșiori ce împinsese cu sârg cucerirea Rusiei până la Harkov, în vederea de a permite marelui frate de credință ortodoxă, disprețuită cripto-rasist de scrofița roz occidentală, un standard de viață compatibil cu al obezului canadian de la aceeași latitudine.

Era acest răsfățat *Vreau acasă!* scâncetul unui plictis de copil bogat? Sau locotenentul de cavalerie propagandă Marius Voitinovici Ghizdavu, de flana printre liniile apărării de adâncime interioară sovietice, dându-se drept comisarul Aleksandr Voronov, ajungând el de să ia în stăpânire Harkovul, cu tot cu Murocika, în nopțile albe de 25, 26 și 27 octombrie 1941, era el cu adevărat conștient de ce-a făcut, de ce-a comis trecând Nistrul și Baraboiul spre Odessa?

Aia e, că răspunsul la o asemenea interogație nu poate veni decât de la o analiză sistemică materialist istorică și dialectică, recondiționată în spirit borgiac-marxist și leninist-borgiac, nemaiîngăduindu-se a se ceda slove gloatei sau, dacă nu se mai poate, înlocuind cuvintele shituite, merdate, cu altele nou-nouțe, cum se înlocuiesc și blindatele, avioanele, crucișătoarele sau diviziile de homosapi nimicite-n bătălie sau măcar diminuate ca potențial combativ.

Analiză întemeiată pe delimitarea celui ce vine în ordinea Marx, Engels, Lenin, Stalin, adică Ioil Borgiah călărindu-și cămilele în deșertul așternut peste Alsacia, la Metz, ca urmare a megamutațiilor climaterice de după climacteriul ghizdavian, delimitare înțeleasă ca necesară de ceea ce a mai rămas din noțiunea de artă, preferând a se exprima pe un ton lătrat de șacal cu pupile roșii că ce fac tovii Michelangelo, Beethoven și Eminescu, de s-a aplecat asupra lor biograficește și exegetic al Cominternului RR Romain Rolland, punând el de-a dreptul geniu la contribuție și cote, apoi acea nepieritoare *artă-de-a-fi* ar trebui să se cheme homonică, deoarece pe tărâmul de dincolo de cuvinte se trag fire, se pipăie, se visează la ce-o hi dincolo de homosap, adică se meditează cu regret la tovarășul om așa cum ar fi ideal el să fie când omul nu va mai merita a fi!

– Amantul meu liubovnic, cu perișorul lui pana corbului și cu ochișori ca niște coacăze de Zubalovo, recunoscu c-a primit de la el tușonkă Murocika, torționată când după Stalingrad, securiștii lui Beria ne-au luat vremelnic Harkovul

în primăvara lui 1943, – mi s-a prezentat, în uniformă de comisar politic de corp de armată, drept poetul Aleksandr Sergheevici Pușkin, susținând că tocmai i s-a dat drumul din domiciliul forțat ce-l avusese-n Occident, adică la Chișinău, putând reintra în toate drepturile, inclusiv dreptul de a face agitație, dacă propagandă nu prea se mai poate, în chestiunea arzătoare la pântece a cripto-rasismului scrofiței roz euroatlantice vizavi de galițienii noștri, plecându-se de la doctrina tipic tehnică germană de Formula Unu, a unei Europe cu mai multe viteze, a căror mega-cutie albă este Doma Norodului, înălțată de Cea pe proprietățile Glagovenilor de la Uranus, întru acest deznodământ Providența, ca Predestinare contra Nonfinalitate și contra informativitaticitate trashumană, arătându-i-se-n vis ca măslinie grecoaică cu șal negru lui Stalin, ce de frica valahilor se refugiase-ntr-un buncăr la Samaraland, ea admonestându-l homeric că nu fi laș, labagiule, deoarece *dincolo de Volga nu mai există pământ care să-l intereseze pe Antonescu*, așa că aprobă-n mă-ta odată, că vine-trece iarna, Operația Uranus, prin care statmajoriștii toți visează a stăvili avântul spre Pacific al Armatei 3 a filozofului Idealist Johannes Noveanu și ardoarea spre Indii a Armatei 4 a șamanului *materialist* Anaximenie Damian, esența doctrinei Rosenberg-Himmler despre potențialitățile vitezei fiind relativ următoarea, în principiu: că galițienii, prin ei înșiși de la natură în zestrea lor genetică rasială, votu-i în eliciile dezoxiribonucleice, sunt multilateral inferiori la creier, la gonade, și la stocurile de comportamente, occidentalilor de dincolo de Cortina Fericirii, ei numai doar durează-n crivăț deșerte-n ghenă Idealuri, nedeșertate îndelung până la un cufurism, cu tendințe spre îngrășare, de către tâlharii ce cu necesitate de fier de Nowa Huta Galați Magnitogorsk, generează nedreptate zi de zi ceas de ceas și-n proporție de pus la masă-n capu' trebilor, cu pâinea și cuțitul și pistolul de la brâu, fiind o nedreptate strigătoare la cerul lui Kant, ca unii europeni *să muncească* și alții să primească subvenții pentru dezvoltare, utile doar cleptocrației, a cărei emanație este omul politic generic, de la Saie Buburuză și Ion Codoi, la Zahar Kuzmici Avăcăressi și Sergiu Ivanovici Enache...

– Vreau acasă, Murocika! șopti înseninat și posthuman Marius, deși ai fi putut crede că și-a dat duhul, ca nenumărați ofițeri polonezi prizonieri la Harkov, așa de extenuat era de atâta prometheism, greșindu-și Caucazul și Mântuirea.

Era. Era sătul de război și de viață. Cum poate și Hi, căruia i se făcuse dor de acele triumfale vizite de lucru prin propria-i țară, să cobori cu elicopterul pe stadionul orășenesc și gloatele să te adore, pictorii imortalizându-ți indicațiile și orientările, iar poeții versificându-le, fără a fi autorizați și să ți le diversifice, neamul german neavând nimic împotrivă ca proprietarii săi să-i folosească *tot pe ăia* ca să-l exprime, după conversia profesională a propagandiștilor de la marxism-stalinism la euroatlantism, echivalentă cu recunoașterea din punct de vedere de vin negru aliat, cum că poate era mai bine ca noi galițienii *să nici să nu fi existat dacă tot n-aveam nimic de spus*, recuperator, în megabigul universal!

– Ai băut prea mult samogon, Marius, admise tandru violonista, dar bețivul se urni la pianul țarist, fără picioare și dezacordat, silindu-l instantaneu a porni a

zice din răsputeri delicatul europeanul vechi *Cadrilul Unirii*, al lui Alexandru Flechtenmacher de la Ziduri, ce apucase-n Ieși să-l mai auză copil de la mă-sa și în memorie regală să-l rețină cu variațiuni, degetele lui – nici pe departe beat turț cum lăsase să se înțeleagă, ceea ce stârni suspiciune tuturor celor interesați, confirmând încă o dată, dacă mai era nevoie, justețea politicii leninist-cekiste că trebuie să împuști dușmanul de clasă pe categorii, nu pe indivizi, aici-șa-n cazul de la Harkov punându-se astfel problema Romlagului de a găuri sau deporta la Sibir pe toți care au apucat Refugiul 1917 din Moldova, unde românii, rezistând militar, au ajuns pe urmă a uita de nemții care le ocupaseră Capitala, demascându-și peste Prut expansionismul latin, la care cea mai firească reacție moldovenească și sovietică fu bolșevismul Dorotheei, cum și la tendințele agresive tot așa, cominterniste, de a submina eterna și fascinanta Germanie, cărora acest neam nordic cult teoretiza Bratu c-a răspuns organizându-se ca nazism.

– Stai, c-aici nu-mi vine să te înțeleg! își șterse fruntea de efort parcă și puțin intelectual, prășindu-și porumbul pentru purcel, domnul învățător Frâncu în vremuri de ciumă roșie. Ce? Ce spui tu acolo, academicianule? Deși, hm-hm! Reducționist, nu văd de ce n-ar merge și în fenomenele homosapilor, suficient concentrați statistic încât să te poți baza pe niște principii antropice până și la Cercul Polar, cum e în fizică: scoți din pântece, cât e călduț, o ecuație și, dacă descrie convenabil în practică fenomenele, atunci e vremelnic bună.

– Asta-i bună! lăsă fălcile pitecantropice pe spate Virginica de la Harvard University din Baltimore, fundată de tac-su și de familia producătoare de whisky Stalinskaia a lui Poe. Ecuațiile lui Marius Ghizdavu, inspirate unele de balerinuța Daria Maximovna Riumina, altele de poetesa Clara Honig, descriu cu asupra de credulitate moonshine, tragica ocluzie a mațului istoriei homosape având drept consecințe funebre... dispariția, în sens Fadeev-Căinaru, a poporului rus, a poporului evreu și, exceptând mici insulițe cum ar fi Casa Parlamentarului sau Primăria Kolojfunarului, chiar bejenirea pe niște căi de dispariție de tot a însuși Neamului Românesc, pe care Ursita-l menise ca rezervă ultimă, după ce în Gaghizdia sa, în Galiția mare de la Elba pân' la Volga, se va juca-n cărți soarta Umanității, evaluarea fiabilității națiunilor la foamete, rezultând că stăm mai rău încă, anume că încolonarea scrofiței roz occidentale clonate la discreție, după noul Hitler marxist cu look hollywoodian culturist, s-ar face cu o probabilitate de peste 85% la *înfometare relativă*, cum ar veni adică în sensul că să scadă *standardul* de la cum era în 1999 la cum era în 1968, nu ca cum a fost în 1929-1933 și vă și văd CANIBALI absolut pe toți, la televizor și pă netărău.

– Așa-i! Așa-i! Așa va fi cumu-i în concepția ghizdaviană proiecția futurologică! ironic luciră luminițe purpurii în ochișorii cei rezistenți la secetă ai minunatei doamne Dorothea-Despina Hébuterne-Schlauberger d'Esgrignon. Și nici nu poate fi altfel decât anticipează acest prețios mascul de rasă și de clasă, adică de prăsilă progresistă, a cărui racolare apetisanta anatomic Murocikă a ratat-o la Antibes, de-a trebuit să-mi pun eu capul la contribuție și să-l atrag, printr-o strategie inteligentă de argumentare stilysh, la locul faptei, purtându-l în hoteluri

luxoase din Reich, pe bani cominterniști, extrași de căgăbău de la zekul euroasiat, personal nedelapidând-devalizând-debidonând nicio copeică, fiindcă am făcut totul din convingere, chiar și-n ziua de azi resimțind admirație de un umanism nețărmurit pentru academicianul Ion Codoi, care-mi atrăgea recent atenția că divinul Marx a anticipat până și Internetul, ca agentură maximă care este ce altceva decât neta rețea de fire și sinapse prin care se materializează cenușiu sloganul proletari din toate țările, uniți-vă-n această treaptă superioară a suprastructurii religioase Malraux, pentru secolul nostru XXI culinar!

– În general, analitic și postmodern degeaba vorbind, zâmbi cu adâncă plăcere Clarița, aceste ipoteze de lucrătură ghizdaviene te pot transforma la creier, din medial, adică mediocru, în genial. Așadar, să recapitulăm, cum proceda des și tovarășul Tichie, punându-și ochișorii de țăran sărac canonic pe doctorița de origine burgheză și bucureșteană ultracentral uranistă Dora Căinaru, de la Titu, de la dispensarul raional dotat și cu raze la plămâni. Să recapitulăm cu responsabilitate revoluționară și creștină, pentru ca, la sfârșitul instruirii și al prelucrării, când voi întreba-interoga pe intelectualii reeducați că *cu ce-ați rămas*, ei sa aibă, chiar la o memorie de arpacaș, replica învățată, ca să nu se râdă de noi gușterul verde al reacțiunii, ce ne pândește făcându-se a se expune la sfântul soare, ca la Zakopane în Republica Populară Polonă, unde există un castel din care se va deconspira relansarea Cominternului, după cum și la noi tot dintr-un castel kafkian aristocrația noastră va hămăi la revizioniștii lui Tito!

– Mai întâi și mai întâi, murmură copilăros pediatra, trebuie noi femeile muncitoare ca să reținem că virtutea expansionistă moștenită de Regina Maria de la originile dumisale, una nesănătoasă, imperialistă, britanică, iar alta sănătoasă, progresistă, rusească, a împins situația până acolo-șa că a apărut, în această zonă de degenerați sud-est europeană, o grozăvie, România <u>prea</u> Mare și <u>prea</u> Regală, stat tipic imperialist, împotriva sensului istoriei făurit, prin cotropirea de teritorii străine, între care Basarabia cea populată în principal de *rusini slavi protoruși*, înainte de a se așeza Burebista acolo mergând cu turmele de cirezi până la Volga și Ural, iar Decebal se apăra cu atâta nepăsare de viața pe lumea asta rea, pentru că el era un recent creștinat de însuși Sfântul Andrei, poposit cu lumina evanghelică la daci, și la robii lor sciți și sarmați, așa că nu se temea de incisivitatea latină a lui Traian, cum nu se sparie fecioara de ingerințele flăcăului cărturar, care vine determinat, teoretic, să se amestece în treburile ei interne.

– Această faptă întrucâtva inconștient feminină a bravei Regine de au dzis cavalerilor noștri, de bandiții bolșevici ce necăjeau cu atrocitățile tipic marxiste pe locuitori, indiferent de sângele lor, că TREBUIE SĂ LE ARĂTĂM COLȚII! negreșit c-o avut consecințe incalculabile asupra dezvoltărilor ulterioare europene și globale. Fiindcă n-apucase bine cânele de Lenin și cu polonezul Dzerjinski să pună la tocat elita Rusiei în mașinăria chopper inox cekistă, când în ecoul evenimentelor din 7 noiembrie, octombriste, cătana română, dornică a răzbuna abandonarea ei de către lașitatea țaristă în încleștarea de la Mărășești cu Wehrmachtul, a sărit pe bandele bolșevice, obligându-le a părăsi prada și a se

refugia în dezordine dincolo de Nistru și de Bug, spre Nipru și Cotul Donului, așa încât Odessa noastră era aproape 100% românizată când s-a oficiat de către arhierei isihaști de la Poiana Mărului, Optino și Dragomirna, mariajul prințului nostru frumos și erudit Carol al II-ea, pre-Voievod al Culturii și pre-Țar al rușilor liberi, cu prințesa bizantină Johanna Lambrino, în chiar 31 august 1918, zi de final de august binecuvântat, bărboșii eremiți invitând întru prăznuire-pomenire la București, ca la A Patra Romă, peste de două ori câte treișpe ani, pe poslușnicii ce Dumnezeu va ține-ntru-nțelepțire prin calitatea vieții ATUNCI!

– Pe bună dreptate, sări Despina a părui pe Clara, deși o iubea, muncitorii și țăranii au realizat ceva special: că ei au rămas ultimii apărători ai Romei 3 și au luat măsuri, pentru că, în realitate, da, scenariul Reginei Maria era să reinstaureze Țarismul, nu întâmplător prințul Carol al II-lea acționând la Odessa deghizat în *ofițer rus*!!! Bazat nu pe Sutele Negre și pe căzăcime, ci pe o organizație concepută augmentativ de comisarul Alecu Șaraga, anume Miile Verzi, și pe semințiile caucaziene, el gândea să se încoroneze repede, la Ialta, Țar al Uniunii Sovietice, de la Bugul sau Niprul nostru până la Amur!

– Numai că zeii au vrut altfel! suspină Marius ca o fată. Ei au vrut ca sufletul românesc să rămână neîntinat, pur și simplu. Expansionismului nostru de ideologie ardeleană roman-latină i s-a opus un feroce totalitarism de culoare roșie: bolșevismul. Ca cum ai sparge ouă de prepeliță cu barosul! Dezechilibrându-se astfel pericolosamente întreg așezământul european, cel și așa fragil din lipsă de idealuri credibile post-creștine de post. Și atunci, cu necesitate de fier forjat, înțeleasă de orice dialectician care și-a bătut nevasta gureșă, ca Socrate și ca Lenin, trebuia ca Occidentul să opună și el cât de cât... rezistență, înainte de a se da pe brazda colaboraționistă, așa c-a născocit fascismul și l-a dus în câțiva ani la perfecțiune prin nazistul Hi, care i-a dovedit romanticului Marx că proletarii e la fel de buni și ca călăi SS, și ca călăi cekiști, în ultimă analiză ecoul bolșevic și ecoul nazist fiind de neconceput dacă Regina mea, Regina Maria, n-ar fi surâs îngăduitor, când luptătorul național Alecu Ghizdavu-Șaraga s-a bătut cu pumnul de criță în pieptul de aramă, roșcat, cum că las' pi mini aiasta, Majestate, că de nu-i voi azvârli EEEEuu pe acești atei anarhici piste Nipru și piste Ural, să n-am parte să-mi văd strănepoții uneltind la infiltrarea-n California, întru a o românіza, pe bază de proiect, cu serioase perspective secesioniste!

– Au! Ah! Hi-hi-hi-hi! Și cu toată această AUTOBIOGRAFIE a ta, pătată ca un bot de hienă, prin virtutea redivivă a atâtor rubedenii reacționare ațâțânde la un nou act belicos împotriva Uniunii mele Sovietice, și implicitat în contra Imperiului Britanic, deci în consecință globală la o adică atentând la interesele americane, ai? Nu ți-e, mă, rușine așa un pic să mai ai și pretenții să scapi din Harkovul meu și s-o pașlești spre casa părintească, spre Atelierul imena Georg Trakl de la Pribegi, despre care-n bubuitoarea, ca tunetul lui Perun, zeul meu, la stejarul din Borzești, în a ta carte, *Ich bin ein Elsasser!*, singur te dai de gol că merita să-l lași păienjenișurilor, pentru că altfel n-ai fi putut afla că-n Foametea Marxistă, aplicată fraților tăi galițieni ucraineni, din Harkovul meu și-al tău și-al

lui Cantemir, s-a mers la Piața Holodomor cu *pateu din ficat de om*, încât precedentul canibalic existând bine mersi, al dracu, ai fi fost în stare să te congelezi cu Otto Runge-n pântecul de lipițan la Stalingrad, în acea Încercuire pe care n-ai meritat-o, cum nu mă meriți *încă* nici pe mine și cum n-ai meritat, în fond, nici surâsul Reginei tale, Regina Maria, paradoxal fiind că numai Vójdiul nemților avut-a dreptate validată marxist în practică:

– Rasa slavă, recunosc, e mai inferioară până și decât rasa latină valahă, Marius-Marius, deoarece nice profitând de postmaokimismul totalitar român, de ireproșabila și ireversibila inversiune-conversiune-perversiune a valorilor de la București, da, frate, masiva masă slavă de la răsărit de Nipru n-a izbândit, după 1989, în proiectul ei rasial de a se unifica monolitic cu frații dunăreni cehi, slovaci, unguri, români, moldoveni, polonezi, iugoslavi, albanezi și bulgari, pe care Asia i-ar fi resorbit, poate, dacă n-ar fi fost înfrângerea de la Stalingrad...

– Dar rasa asta latină, cum demultișor bănuise puicușorul Hitleraș cu guriță ca o inimioară, deși surclasează cultural pe-a slavilor și a elementelor asimilate lor, ca bulgarii, ungurii, nemții corciți și finlandezii, ea este ticăită, șovăielnică, indisciplinată și dezgustător de neproductivă, cum cu mirare se autosesiza acea privire a lui de pruncuț. Ahh! Dar dac-am face noi doi, iubindu-ne, un nou Hitleraș ca ăsta, Mihail Voitinovici?... Nu te opri, vei vedea că înfrângerea de la Stalingrad este relativ relativă, așa cum aprecia incorigibilul, nereeducabilul ultranaționalist Tudor Bălușeanu, ăla de s-a clonat în fii-su Tristan! Victoria sovietică n-a folosit decât anglo-americanilor, ajutându-i să reducă la minimul teoretic pierderile bazinului lor rasial și electoral, pe toate teatrele de război. La sfârșit de mileniu rasist, Marius-Mariusică, se va vedea că, în genere, marile însăilări statale de diferite ideologii și de esență sanguină slavă, fie prin consens, fie prin masacre fratricide, se vor destrăma. Rasa imediat puțin mai superioară, latină, nu va degenera tot așa la fel, însă nici nu va reuși neam să se reunifice, pe unde masile mancurtizate mai degrabă-n centrul vital decât periferic, vor avea oportunități de să-i constrângă pe egoiștii cocoțați în căutarea plăcerii doar pentru familie, familion și chiar familiard, pictor sărac, Marius-Marius, hulubașule alb ca porumbița pașnic postbelică Picasso!

– Totuși, numai răzbătătorul element german, oftă asudată Clara Honig, a reușit să se reîmpreuneze după 1989, în timp ce românii doar au luat-o la labă, la Prut, iar slavii s-au tot bătut între ei, așa că miza lui Hitler pe cruzime, să paralizezi lumea, să te lase în Pace de frică, este rasial corectă. Desigur, inuman canibalică. Și homosapii, cum concluzionează și stăpânul tău și al cămilelor deșertului *gândirii despre gândirea gânditoare la a gândi și ce nu trebuie*, hm! Având în vedere taxi-taxonomia lagărelor, pe bază de foldere cum că lagăre de izolare, lagăre de muncă marxistă pe bază de sclavi ai plusvalorii maxime teoretic, lagăre de exterminare prin trudă sau mizerie și, și, șiii lagăre holocaustice, unde ca la Chelmno, Sobibor, Belzec și Treblinka, proiectantul european de la sfârșitul mileniului al doilea *nici n-a mai prevăzut barăci sau staule* sau alte cât de vagi posibilități de cazare măcar pe-o noapte, mda-da, astea, perfecte, fără rest, sunt

singurele ale Viitorului, la prima serioasă reducere de confort până la observarea gurilor în plus înmulțite ca insectele migratoare, pentru a devora ele nevaloros resursele limitate ale planetei noastre mici.

– Da, poate, Clara-Clara... Și eu când văd cu invidie ce și cum, îmi vine să mă mancurtizez, așa, ca o protecție psihică... *Dracu m-a pus să citesc știri românești?* Mi-am stricat ziua și văz că și noaptea asta nebună! Dar m-a deranjat și pe mine acea lovitură mediatică genială a Euforiei Spargerii Zidului ca simbol al Războiului Rece, ăla de apăra nomenclaturile. Zidul Berlinului, impus de porcul Hrușciov papițoiului Kennedy, era totuși consecința sancționării imperialismului german, pentru Genocid în lupta pentru existență, pornit tocmai când se creaseră, mijloace noi și fine de infiltrare, încât cred că fraieră ar fi azi, noua lui plutocrație, dacă după cumpărarea pogon cu pogon a insulelor mediteraneene, nu și-ar orienta spre *regiunea Kaliningrad* prisosul de capacități investiționale, ca și spre *alte Teritorii Pierdute*, îndeosebi ca recuperare a unor imobile vechi de la noua burghezie leșească sau cehească...

– Ha! făcu zgârcitul Augustus în biroul lui oval, cu o față financiară ca de piatră de zgârie-nori și -brânză. Astă concurență Nordică nu trebuie să ne intimideze panromânismul, strategia noastră eternă de infiltrare în Triunghiul de *lapislazuli* Breslau-Viena-Cracovia, și nici să ne amâne tranziția de la Testamentul lui Petru Rareș la Testamentul lui Voicu Ghizdavu, în Triunghiul de *silicon* Los Angeles-Las Vegas-San Francisco, fiind, cred eu, o datorie sacră a Casei Poporului de să folosească uriașa putere financiară a statului RO, pentru a impulsiona, pe șestache, activitatea de înmulțire a primelor colonii românești de la Hollywood, de la Pasadena și mai ales de aici, de la Santa Diana!...

Tresăriră simultan. Bum-bum! Ca în semn de salut pentru eliberarea de sub jjjjug a diferite localități, artificii, niște salve de tunuri de artilerie călăreață, de-ale partizanilor lui Makarenko, reușiră educativ a trezi din euforia unui cearșaf curat și a unei cunoscătoare de gingășii pe cant, de azur, pe locotenentul filosof de cavalerie propagandă Marius Ghizdavu, care se obișnuise să flaneze din mai mult pictural interes decât din vreo intenție rasistă de cuceritor de milfe mămoase, peste diferitele linii mai mult, mai puțin sau deloc marcate cu sânge, pe scenele multiplelor teatre de război dintre cele două mari totalitarisme muncitorești beligerante, când dacă Hi ajungea la un târg cinstit profund cu Stalin, deep throat reciproc avantajos transrasial, atunci nu și-ar mai fi tăiat singur cu drujba, în carpenul cel sur de la Berdicev, unica cracă de sub piciorușele-n șosete vărgate și, în consecință, rânduiala nazistă s-ar fi menținut, *și ea*, cel puțin până la destrămarea Imperiului Sovietic, în vara lui 1991, când se prăznuiau, după 50 de ani, chiar orele de dialog deasupra lanului de secară, ale celor doi mari pictori europeni post-expresioniști, Marius și Adolf.

– Îmi pare că îmi pare rău, Murocika! se mărturisi definitiv, ciocănind cu degețelele clapele albe și, în sens intim hitlerist, și pe cele negre, ale pianului celuia ce nu-și avea membrele inferioare ținute în poziția firească. Adevăr grăiesc urechiușei tale, ultrasensibile, ca de ciută carpatină, că m-am săturat de război,

dulcea mea rusoaică provensală, de provincie, din vina Înaltului Comandament German neputându-mi continua studiile mele la Moscova, eu, care sunt ferm hotărât ca, după ce reinstaurez aici Țarismul, să mut și reședința sovnarkomului înapoi la Petrograd, câteva zile, și apoi, pe vecie, la Kiev, asta fiind în cartea destinului scris, că rușii nu vor putea fi făcuți fericiți decât de un Mântuitor venit dinspre Occident, pe muzică de moldoveanul boier vechi Rahmaninov, pentru a încheia ciclul, circuitul turistic al marilor epoci cultural-spirituale pure, triunghiul rotitor Kiev-Moscova-Petersburg-Kiev și tot așa...

– Atunci cum vrei tu! conveni brusc, supusă din senin, harkovian, Clarissa.

– Aici nu e vorba de libertate de opțiune, ci de tușonkă, își înroși pupilele de extraterestru Ioil Borgiah, examinând prin cercul vicios al lupei, pe bravul cavaler creștin Ghizdav, ca prin tub de microscop accesibil navigând ca viermele și de la Pribegi, și de la Sonnenheim. Aici a fost maculată, stigmatizată pe vecie, specia însăși, Herr Marius Ghizdavu. De la Lot pân' la Pol Pot! În elementele de antropologie aplicată predate tuturor copiilor lumii, de ACUM înainte, trebuie menționat expres că există șanse REALE ca niște semeni ai lor, dacă nu ei înșiși, în anumite condiții, destul de ușor de îndeplinit, să se pună pe a nimici științific anumite procente din populația contemporană, numai pentru nenorocul de a se încadra *în anumite criterii* de selecție pentru aneantizare.

– Fiți fericiți, mMmmmMmm! Marius și Murocika, dar Auschwitzul nu este un SFÂRȘIT, ci un început! Doar ce se vor mai hhhumaniza tehnologiile. Asistată de computer selecția, combustia și chiar, **perfectă**, autodistrugerea arhivelor, învățându-se total exact ce era mai rău de învățat de la Nürnberg!

– Vreau acasă! șopti ca un copil speriat Marius.

Nu se așteptase să învețe vreodată că roșul de război sanguin și de incendiu e culoarea pupilelor celui ce vede nu doar pe Einstein, ci și pe obscurul, onorabilul funcționar, Herr Heinrich Himmler, în bietul om expus pentru totdeauna acelui postkafkian proces total, corespunzător Războiului Total, oftă în sinea ei, ca un bărbat total efeminat, Clarissa.

6

– Noi cititorii, multînțelegători că o carte, chiar una valoroasă ca o doamnă frumușică, nu poate da mai mult decât are, în sensul giratoriu că altceva nu-i și nici nu poate să fie decât autodenunțarea unui fir logic-ilogic, nu eram acolo când aviația nazistă bombarda în prostie acele ruine-n Stalingrad, creând obstacole suplimentare pedestrașilor proprii și baricade mai bune pentru apărătorii stalinismului, totalitarism roșu ce-și atinsese demult sarcinile demolatoare, pentru care fusese deviat antimarxist chiar de conu Alecu Șaraga și nu mai lucra acum decât la macularea, pe decenii înainte, *a ideii rusești în Istorie*, legând-o de Stalin cel Groaznic, ajuns astfel agentul nostru, idiot util, cum calculase la Berdicev că

trebuie *să-i subminăm* și noi, Mișu al Elvirei, verișoara lui Marius, bijuterie care se scălda goală în fluviu-romanul unei inocențe de pulbere explozivă.

– Priviți, vă rog pitoresc, ca niște talentate dar neuzate acuareliste, consecințele desprimăvărării asupra naturii! Bretonul cel jilav al ierbii. Și cum se înfige în el, ca o mașinuță de tuns, mielul cel proaspăt și tăios, abia ieșit din uzina vie, ca o nouă generație de tănculețe staliniste, fetelor! nară cavalerul Marius Ghizdavu ce tocmai își scosese armura, trezind emoții cazone-n visătoarele surori Moga, ai căror soți viteji și vicleni, Dabija, Hulpe și Supeanu, continuau să-și facă dincolo de Ural datoria față de o patrie nerecunoscătoare, când va degenera-n mini-patrie, fura-ți-aș tichetele de popotă, batistele de hârtie, talonul și cardul!

Se pare totuși că se spune că se zice-n cercurile inițiate-n arhive ce nu se vor deschide nicicând, pierzându-se parolele, cum că-n 1918 un colonel canadian marșrutizat de la Iași la Odessa, pentru a pregăti Reinstaurarea Țarismului sub sceptrul prințului Carol II, sau mai probabil al prințului mezin Nicolae, ce ar fi fost uns de Patriarhul ca țar Nicolae al III-lea, exploatându-se ascendența rusă a Reginei mele, nemuritoarea Maria. Doar că tata, în cartea sa de *memorii* – publicabile numai dacă gărgăunii din capul Țării lasă puricii de pe burtica ei să se transforme într-o generație Iorga –, *Enigma celor trei chersine,* vine sosește cu niște dezvăluiri senzaționale care schimbă radical perspectiva sucită din care contemplăm pasivi contribuția activă a românilor regali, și în paranteză dreaptă a galițienilor noștri, la efortul plugului colectiv european de a deșteleni noi terenuri extravilane pentru spiritualitate, după sleirea celor occidentale, doar-doar...

Chersinul fiind o copaie sub care poți ascunde mielul iedul, giucând un fel de alba-neagra cu lupul moralist existențialist, lămuritor al caprei trecute cu al doilea sex de menopauză, că nu ce a făcut Istorioara din tine, halindu-ți copiii, contează, fa, ci ce-ai făcut tu cu ce-a făcut Aia din viața ta, amărâto, pensionaro!

Doar că tata nu de chersinul *qua* chersin încifrat povățuiește viitorimea imperialist-latină-romană redivivă, el numai doar dezvăluie implicarea sa, desigur înainte de a fi fost târât, de ticălosul imperialism prusac, rob bolnav în Alsacia 1918, unde a fost salvat de la amputarea membrelor inferioare de către medicul Alfred Döblin și de o Friederike, implicare în ce, giupânițelor?

– Implicare în quasi-împărțirea sferelor de interese românești și poloneze privind enorma plăcintă post-țaristă! zise Olguța că știe de la agentul erou Dabija. Spațiul vital româno-latin-ortodox fiind *la sud de calea ferată* Minsk-Smolensk și de talwegul Okăi, pe când spațial vital polono-slav-catolic, cum au convenit însuflețiți de un viu naționalism conu Alecu Ghizdavu Șaraga și agentul lui, pan Felix Edmundovici Dzerjinski, urmând a se cuceri *la nord de drumul de fier*, utilizându-se același potențial militar german, după care se va aranja cu americanii să pedepsească exemplar clasa politică imperialistă de la Berlin, pentru crimele sale expansioniste din Războiul Expresionist!

– Nenorocirea fiind, gândi meditativ tacticoasă ca și vicleanul ei soț șiret Petrache Hulpe, chibzuita Cocuță, că biruitorii de la 1918, în loc să tragă la grea răspundere imperialismul plutocrației germane și austriece, de ne răpise munții,

grânele, petrolul, vitele, lemnul, au adus la condiții de lagăr, nu de exterminare prin mizerie/ muncă, nu de muncă silnică marxistă, dar măcar de concentrare-izolare, excesiv de harnicul și obișnuitul să mănânce și să bea mai mult decât pe săturate, neam al lui Luther! Clasa politică, asta fiind și singura ei definiție care să reziste oricărei critici: clasa politică este acea listă de persoane care se ceartă la revoluții populiste cu osândă supergrea, confiscarea averii și persecutarea urmașilor, când țara pe care o parazitează flămânzește de dă să sucombe.

Or, după cum se pare că se știe, *Testamentul lui Petru Rareș*, cel puțin în versiunea în limba rusă, redactată pentru Mănăstirea Căpriana de către *il corteggiano* Vasea Merțalov, purcede de la conjectura pesimistă că, la răscruce de vânturi, neam părăsit. Și că tot ce vom dura nu va dura, fiind dat de-a dura când de-ai noștri, când de *ai lor*, revărsați mereu din creuzetul genetic al Asiei, așa că să ne dăm ghinișor după leși, verticalizându-ne-n tihnă ce-avem de spus ca cultură, nu nesimțiți, ci civilizați, unde altundeva decât în Triunghiul de Lapislazuli Breslau-Viena-Cracovia, singuru-n care am fi luați în serios?

Paradoxal. Până la intersecția a două semidrepte absurdități. Întâlnindu-se cu comisarul Alecu Ghizdavu-Șaraga în loja masonică roșu aurie catifelată brumat opalescent a Operei din Odessa, la *Dama de pică*, emisarul lui Lenin, domnul trimis plenipotențiar și extraordinar comisar Edmundo Felix Dzerjinski i-a comunicat așa: că în chestiunea Tezaurului, a bijuteriilor Reginei Maria în special, noii proprietari al Rusiei nu au luat nicio decizie, nici de privatizarea-n el, nici de vreo returnare ca să se evite participarea bravilor ostași români la Bitva Stalingradului. Urmează, vasăzică, să mai pertractăm, deoarece planificatorii de la Smolnîi au de gândit materialist dialectic și istoric cumu-i mai profitabil pentru copilașii nomenclaturii: să se continue Revuluția, în speranța anexării Europei cu tot cu mormântul lui Marx și cu cel atlantic până-n Florida al lui Engels?... Sau să se arunce la Recycle Bin ideologia și să se încoroneze Lenin cu Krupskaia, substituindu-se epuizata genetic dinastie a Romanovilor cu o autentică dinastie de pe Volga noastră, Dinastia Ulianovilor, a cărei împărăție nu va avea sfârșit până la globalizarea proletară a Globului! Însă presa tabloidă ar vorbi, fetelor, doar de bijuurile leniniste aducătoare de noroc în dragoste ale Reginei Maria...

– Paradoxal regal, nu? Fiindcă numai capetele încoronate sunt iubite.

– Atât de paradoxal încât ni se pare și firesc că numitul nobil polonez Dzerjinski, care după canonul marxist nici n-avea ce căta în partidul clasei calificate la locul de muncă, a răspuns imediat boierului Voicu Ghizdavu, cum că în Istorie, leșii au intrat în Moscova de câte ori au vrut, ca valahii în Budapesta, așa că nu de muscali se teme Civilizația poloneză, ci de nemți, de ce poate germanismul să-i facă Poloniei, și că bine ar fi dacă aliatul român ar achieza a-și lua foarte în serios *Testamentul lui Petru Rareș cel Mare și Cult*, în vidul european expresionist nemulțumindu-se cu Budapesta asta roșie, ci instalându-se temeinic cu plugarii săi în Triunghiul de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, sacrificiul teritorial ce neamul menuetin al lui Paderewski ar concede fiind compensat de șansa ca-n tihna pavezei latine, elita creatoare leșească să se poată

exprima imediat în Universal, deoarece pentru a fi receptați, nici Chopin, nici Copernic nu pretind, nefiind poeți ca Eminescu, însușirea limbii poloneze.

– Paradoxal, da, se gândea sfinx Marius la Piramide, diplomații AA, având asupra problemelor galițiene consilieri de teapa lui Bairam Stoper de-a consiliat și la Ialta, în loc să încurajeze la 1918-1919 infiltrarea Armatei Regale Române a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, dinspre Budapesta noastră spre Viena, în Triunghiul Morții de Lapislazuli, dimpotrivă, au somat-o să se retragă dincoace de Tisa, fără a se întreba niciun pic dacă pleacă la plug Sentinela română a Occidentului, atunci *Prevenirea Anschlussului cine o va mai garanta*, trăgând cu hotărâre sabia? În joc fiind însăși pacea Păcilor! Anume, descurajarea revanșarzilor și nostalgicilor de la Berlin și München, de la a relua Războiul Expresionist ca Război Existențialist! O administrație exclusiv românească asupra Sudeților, și în totalitate organică asupra întemeietorului de noi și noi civilizații Arc Carpatin, fiind unguent benefică atât pentru a se contracara stratagema hitleristă de a-și macula adversarii înainte de a-i zdrobi, obligându-i a se implica în tâlhării comune müncheneze 1938 sau moscovite 1939, cât și pentru a nu avea mai târziu, pentru neonaziștii tineri fotogenici, de canon hollywoodian, o bază solidă pentru resentimente revanșarde de productiv efect electoral, democratic, populist, spre Breslau, Königsberg și Gablonz an der Neiße. Iac-așa!

– Oliolio, drăguțule! gemu Nunuța așa departe de al ei culegător de suferinți Dumitru-Iov Supeanu cel blond, mic de stat și tare tare în meșteșugurile dumnealui, uitându-se cu ură la plăcutul musafir, dar străvezindu-l spre însăși căpățâna Occidentului întrupat de Bairam Stoper, pe când semăna orez iarozivat în Bălțile Brăilei. Că mare mult imbecilă incompetență de dreptate ni s-a impusără! Că noi doară nu eram rasiști, nu pe principiul exclusivismului românesc am luat Budapesta roșie ca să-i deportăm, în ordinea periculozității categoriale, pe unguri dincolo de Nistru, sau chiar dincolo de Bugul nostru, până unde anarhia adusă de bolșevici ne-ar fi permis să ne extindem și să implementăm dreapta rânduială românească. Ci așa cum însuși regretatul tău tată și părinte, Mariusică, profesorul geograf Voicu Ghizdavu, îmi povestea, cu ocazia pelerinajului anual de Pobreajen la Muntele Conic, la Schitul Hoitarului poposind, noi europenii trebuie să discriminăm corect între *ctitor de partid și de stat* și între *om politic pro interlop*. Oameni politici, adică speciile de insecte mișunând în capul Țării sunt puzderie căcălău, pe când adevărații ctitori de partid și de stat se nasc doar câte unul la două-trei veacuri, cel puțin în cazul puterilor mijlocii cu interese limitate și de regulă inculte.

– Taică-tu, îi șopti la ureche cu buzele ei fierbinți de mărgean Olguța, nu credea nici în Ștefan cel Mare și nici în Mihai Viteazul, argumentând că practica social politică și psihologică a spulberat însăilările lor statale: Moldova nu și-a putut păstra unitatea amenințată de imperialismul bucureștean, iar România de la 1600, reconstituită cu atâta expresionism la 1918, rămâne de văzut dacă va supraviețui Războiului Existențialist, inițializat la 23 august 1939, ea prezentând o hibă-n Legea Fundamentală reflectată identic și-n constituția iorgovană de mai

târziu, sub Yl, anume sintagma „stat național unitar“, când formula corectă era să fi fost să fie *stat național unitar și cultural recuperator*!

– Pentru că statele, observară-ntr-un glăscior Cocuța și Nunuța cu steluțe de anason în ochișori, apar și dispar, vin, se semnează Indescifrabil și se tot duc ca ștatele de plată, pe când culturile sunt cu adevărat perene...

– Cu adevărat perene doar cocalare, întări Olguța când țigara se sfârși, considera și bătrânul tău tată, uitându-se înfiorat la hoitarul schitului, Marius, la pleșuvia lui vulturească, și deducând mocănește că ăsta trăiește mult, ca tot ce mănâncă stârvuri, adică proteine îndelung fermentate de o puzderie de bacterii, cum în mod normal homosapul nu deține decât în rinichi...

– De unde și denumirea științifică taxonomică a hoitarului în lumea informațiilor clasificate, detalie Cocuța: *Nephron percnopterus*.

– Bine, râse cu toate mărgăritărelele sale, ca o tibetană martiră, Nunuța, asta este doar o etimologie burghezo-moșierească, străină de poporul muncitor, care crede pe toată Valea Ursului, ca și pe paralela cu ea Vale a Vinului Negru, că hoitarul ar fi bine-cunoscutul imperator roman, persecutorul creștinilor, Nerone, condamnat de zei să ingurgiteze, la nesfârșit, leșuri văzute ca din tribuna oficială, întru aceasta înnoindu-i-se anual peren cele două aripi portante!

– Cât m-am adăpostit la Gumrak în lipițanul alb de camuflaj, adus de circarii vienezi pentru a-i îmbărbăta pe asediatorii Stalingradului, revigorându-le psihologic superioritatea lor rasială asupra slavului, oftă Marius parcă lingându-și mustața muiată în ceaiul de primăvară cu multă esență de rom, adusă a oală, eram sufletește atât de bine pregătit să rezist la extrem, încât abia așteptam să mă înfrupt mai întâi din ficatul genialului dansator armăsar fără alte însușiri, dacă furtunoasa operație de despresurare pusă la cale de Antonescu și de mareșalii săi germani s-ar mai fi amânat, aproape că mi-era poftă a devora chiar ficatul camaradului meu fotograf de artă și cinefil, Otto Runge, care ar merita să denumim Piața Matache Piața Prieteniei și Frăției de Arme Româno-Germane Otto Runge - Marius Ghizdavu, deoarece când a trimis Goebbels pe aeroportul din Gumrak un Junkers-88, cu elicea dezaxată de tirul antiaerienei bolșevice, special să-l ia, el s-a oferit să se sacrifice pentru noi, zicându-mi vorbele astea memorabile, că du-te tu, frate Marius, că țara ta înapoiată mai are multe de pătimit pentru integrarea europeană antibalcanică, pe când Nemurirea Germaniei mele nu mai depinde de mult dacă un supradotat, ca mine, își mai manifestă sau nu darurile creatoare ce i-a repartizat în chersinul legănător Ursita!

Huruit de motoare fine germane se auzeau dinspre toate azimuturile, chiar și dinspre cele surde, însă pe ecranele radarurilor din subsolurile Stalingradului, rachetiștii se nelinișteau mai mult de puzderia de ținte, împrăștiate ca dintr-o cutie românească a Pandorei pă peste tot de-a rândul, până adânc la est de Volga, întâi peste Krasnoslobodsk, Saharnîi și Zakutski, apoi tot mai departe, în pământuri kazahstane indesțelenibile altfel decât cu deținute și cu deportați.

Amărât, nelumit, nenutrit, înfometat prin încercuire perfectă, Marius privea cu neliniște culoarea vineție și silueta de rinichi zburător cu aripi de cal de basm

înaripat, ale aeroplanului german salvator alb și deja saliva ca într-o bucătărioară neutră, irlandeză, matinal, cu nări fremătânde de penetrantul iz de rinichi prăjit, a cărui inhalare pe stomacul golit este chezășia unui bun început în greaua admirabil de eroică Ascensiune pe piscurili luminoase ale unei epopei odisseene, a cărei finalitate la omul homosap modern, adică postcreștin, se finalizează la *numai trei Penelope cu drept la piramidă*, abia identificate căutând pisica în Ithaca vecinilor, dacă nu pretini, măcar camarazi în războiul decisiv pentru relansarea imperialismului românesc spre leagănele/ chersinele de unde să se ajungă, în o sută de ani de munci michelangiolești, la performanța ca limba lui Saie Buburuză și a academicianului Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, să substituie limba lu' Bairam Stoper dupe Internet.

– Nefiind deloc sigură memoria tatălui tău, Marius, oftară deodată cele trei Penelopițe, parcă voind să-i biciuiască savant orgoliul cavalerului celuia, atât de sătul de campania de înfometare din Est, încât nu mai voia decât să se refugieze în somn-somn-somn, pe multă, mută și mulțumitoare vreme de așteptare a consecințelor înfrângerii de la Stalingrad, una fiind deja evidențiată de clarvăzătorul profesor francez Bazil Frâncu: psiheea rusească va suferi o foarte miciurinistă altoire a stalinismului leninist cu briceagul lui Marx, pe vecie portaltoiul de canon Tolstoi-Dostoievski nemaidând ce-a dat, mergându-se pân-acolo chiar ca ceea ce te definește ca neam, Imnul de Stat național și unitar, dacă nu și cultural, să rămână, în uniformizarea globală, tot cel sovietic!

– Se creează astfel prin Stagnare, surâse cu satisfacție omul de afaceri Octavian Ghizdavu, cum văz eu d' aci din însorita Californie, bazându-mă nu atât pe contrastul cromatic cât pe cel de clarobscur în mod egal, un vid de creativitate în Estul fumuriu al Galiției Mari a lu' frate-miu, vid ce nu poate fi umplut decât de ai noștri, de românașii care vor învăța repede să se orienteze într-o lume fără granițe, cum să-și viruseze adversarul, ciuruindu-i critic ofertele culturale expirate, răsucind Occidentul academic să se mai uite și la alții.

– Meritul acestei situații de Biafră spirituală cu capitala Moscova, lărgi extremistul de Alin Vissarionovici Vișan fanta spre programul politic al *Grupului de veghe și reacție rapidă 2007*, dacă achiezează Isadora Morgenstern la el, este al lui străbunică-tu, căminarul Voicu Ghizdavu de la Ziduri, și al lui frate-su, ispravnicul regiunii Odessa Bugeacului, abilul gubernator gubernial și om de infiltrații, conul Alecu Șaraga-Ghizdavu, al Ameliei.

– Așa precum reiese și din paginile memorialistice, surâse efervescent codana elvețiancă, intitulatirisite *Enigma celor trei chersine*, scoase de Alex&Vicky în 1993, după deschiderea arhivelor ghizdaviene la 50 de ani după pristăvirea istoricului Voicu, precum și din raportul strict clasificat către Regele Carol al II-lea Dracula, din 1 octombrie 1938, cu titlu dilematic, anume *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse*, tot Editura Play din Santa Madonna, dar anul de apariție postdilematic 1999, pentru prima oară în istoria sa zbuciumată și multimilenară, poporul român, ca ființă agresivă întru ființă fără început și fără sfârșit precis, cum se întâmplă nu cu indivizii și cu

individele, ci cu speciile în călduri, și-a găsit pentru prima oară un partener.

– Un aliat antisovietic, desigur, adică un tovarăș de autoapărare vechi-nou relativ vremelnic, în acest furnicar de popoare perindându-se mișunând cu câte un grăuncior sau cu câte o frunzuliță spre mușuroi, întări Sergiu Enache.

– Adică poporul meu polonez! țipă surprinsă și solemnă Agnieszka noastră, badanta prea înțelegătoare a vârstnicului Ghizdavu.

– Cu care, prebelic, ne vom ciorovăi că noi n-am mai ars cărbune silezian după 1929, iar ei n-au mai savurat cireșe, vișine, caise, piersici, prune, mere, pere, gutui, poamă, răsăriță și nuci, pe care Basarabia și Bucovina erau atât de bine plasate pentru a le exporta, prin vadul nistrean dintre Hotinul și Camenița cele întemeiate de Dragoș Vodă, când a coborât spre sud, via Maramu, din Triunghiul originar de Lapislazuli Cracovia-Breslau-Viena, urmărind pe Zimbrul! cită din memoria melancolică-n erudiție deputata poporului Au-Mă-Doare.

– Și pe care neam de lifte papistașe nu-l vom ierta niciodată, că când a fost cu Integrarea Euroatlantică, *nu ne-a așteptat și pe noi în stație,* la Śniatyń sau Zaleszczyki, cât să ne reeducăm hrăpăreții din capul Țării! răcni îndârjită cu ură de ucigătorii ei ochi scânteiau ca două brichete, Pizzacola, piezoelectrice.

– Aici s-au conturat două filosofii diplomatice și de construcție imperială, rezumă cele două cărți ghizdaviene ca analist geopolitic Sergiu al Isadorei noastre. E tot mai limpede că Alecu Șaraga, mai ieșean, mai hâtru, mai realist, poate fi mai probabil autor decât Voicu sau fii-su Octavian, căci adoptă cu fața spre Kiev o strategie *Ducală,* cum că să ne păzim de cultura rusă sub-dostoievschizată prin derjinschizire, cu accent pe capacitatea și foamea de hienă a sufletului duhului rus, de a ingurgita orice alt suflet mort sau viu din nișă, ca un server noros supradimensionat. Deci să măsluim micile noastre contribuții, chiar dacă nici nu le arhivăm, adică să ne îngrijim ori de a consolida, cu baroni administrativi din RO, fragilul stat ucrainean, ori, matematic același lucru, să slăbim cumva ambițiile moscovite de a coborî Kievul mitropolitan la cenușa unei capitale guberniale, săltând iar în sus Harkovul tanchist al Murocikii, ba chiar să ciuruim de tot rusismul, până va recunoaște în propriile manuale școlare, teze precum că Pușkin a învățat cu adevărat *să scrie* abia la contactul chișinăuian cu folclorul dulce moldav, Kutuzov arta Războiului de Apărare a furluit-o de la generalii moldo-valahi, iar delirurile tolstoiene despre un creștinism cu opincile pe pământ, nici nu pot fi concepute fără sejurul prozatorului în Bucureștiul ce-n romantism se mândrea cu mai multe sute de biserici decât orice altă capitală semănată de Domnul pe pământul Eurasiei, de la Dublin la Magadan!

– Cea de-a doua filosofie a războiului preventiv, adăugi impulsiv spre cele trei Grații, eseistul Crucii de Piatră Oreste Bogza, ca populist acerb ce scrisese pamfletul ofensă autorității filosofiei dreptului, zis *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul Via Cappia al fofilării în uie,* poate tot atât de țepos ghimpat delimitată ca materialismul dialectic de idealismul metafizic, este fără doar și poate filosofia bugetară a aprigului purificator al Zidurilor, medelnicerul Voicu Ghizdavu, în care se întrupa țepos, fiind infirm de picere, imperialistul Dracula când, prin

magia isihastă a sihaștrilor orheeni de pe lângă Schitul Hoitarului, resimțea ca mare doctrinar al trecerii preventive pe catalige a Nistrului, propensiuni către o sinceră pocăință și eventual nevoință pe niște drumuri cu baobabi din Madagascar, neplăcându-i pinii rari sau jnepii mici ai Magadanului.

– Astă opusă filosofie, îl momi la o mângâiere Agnieszka, de parcă ar fi fost Isadora cu Pizzacola-n podul crâșmei *La Cățeaua Leșinată* din Ferentari, cu amiralul de propagandă Horea Bratu, la care s-a găsit la perchezițiune, în fân, cosorul lui Karl Marx, – din câte am săpat eu în arhive, rezultă că doctrinarul complet al imperialismului românesc, profesorul doctor membru corespondent al Academiei de Istorie pururi Recentă, Viaceslav Dinicici Ghizdavu, o avea gata pregătită încă din anii exasperanți ai Neutralității din întâia jumate a Războiului Expresionist, când s-a produs acel zbor secret de la Aradul habsburgic la Ziduri și retur, la manșă fiind asul pilotajului german, tânărul și relativ suplul pe atunci, seducătorul încornorat mareșal Hermann Goering.

– Unde se ducea Voicu al nostru, supradotatul fiu al logofătului biv-vel-vornic ciohodar de Scornicești și de Boteni, Dinicu Ghizdavu, dragă? se interogă retoric cu fața spre ele Oreste Bogza asudat. La o întâlnire conspirativă! La Arad sau Nădlac. De cea mai mare importanță geopolitică, gazdă fiind o domnișoară... valahă cu virtuți vieneze, Felice Bauer, iar emisarul cancelariei habsburgice, plenipotențiar și pentru Imperiul German, fiind un anume domn K.

– Geopolitică? râse isteric Isadora. Mă faci să râd! Bunicuțul mamii era pornit să zboare cu aeroplanul primejdios al lui Hermann Goering, înaripat doar de motive umanitare. Cazul Georg Trakl îl răvășise complet, căci așternuse un cearcăn negru pe totdeauna, în cerul însetat de poeme pure al Galiției noastre. La Direcția Cenzură a Marelui Stat Major al Giganticului Cartier General, unde avea să fie mobilizată-concentrată bună parte din intelighenția Vechiului Regat, se primise informația, bulversantă în tragismul ei, că pe frontul de Vest... pârț!

– Polonezul poet, anticipă Agnieszka noastră, Apollinaire, l-a mitraliat pe delicatul pictor Vier Pfoten Franz Marc, fiind la rândul lui nimerit în căpățână de lunganul Oscar Kokoschka, rătăcit în războl din considerente sentimentale, neputând suporta la păpușica Alma Mahler trăinicia cultului ce dânsa avea pentru singurul ei special guest star, compozitorul cu același nume. Ocazia unor astfel de crime intelectual-intelectuale în Triunghi trebuie suprimată cu desăvârșire. Imediat! *Acesta* a fost mesajul tânărului și impulsivului istoric Voicu Ghizdavu, cu soția Maria, pentru absurd infatuatele puteri imperial centrale.

– Pleosc! Ești naivă, fă! diagnostică instantaneu Pizzacola frecând nessul granulat conspiraționist. Întâlnirea de la Arad a lui Voicu Ghizdavu cu emisarul K, bi-plenipotențiar de la ambele imperii germane, viza, cum rezultă din ultimele arhive, o lovitură de cuțitar dată în spatele seducător decoltat al Franței, la Felice Bauer, în casa-i conspirată complet, întrebuințându-se întâia oară în Europa noțiunea de *Dolchstoss*, propagandistul Hi însușindu-și-o abil din ziarele vieneze și luminând masele cu ea, cum că neamul german biruise pe toate fronturile din Războiul Expresionist, dar bolșevicii, adică toți evreii, au dat lovitura în spatele

decoltat al frontului, preluând puterea leninist, legendă care obseda, din câte-mi spunea alaltăieri seara Guiț la discotecă la Petrarca, ascultând Emily Dickinson Nostalgie, da, obseda chiar răușor de tot pe până și pe Iosif Vissarionovici și pe frații săi de luptă din spatele frontului românesc.

– Păi, aici e și enigma celor trei chersine, se feri Marius din calea obuzului, al cărui ropot cu scântei pe șoseaua de granit cu cratere și denivelări, se pierdu cu ostilitatea după colț și cu firea. Anume unde ar fi fost plasat cel de-al treilea chersin, asta este în genere problema chinuitoare și chiar testul de admitere la *Școala de Șoferi de Țară*, pentru orice ctitor de stat al neamului nostru progresist. Chersinul fiind covățica rotunjoară de frământat aluatul pentru pâine creștinată-n ea. Când legendarul cavaler al lui Christos, Tomas Nour, a plecat din Țara Bârsei, însoțit de câțiva experți, de o gardă, în bodigardie, în autoapărare de grup compact, Murocika, el a dus cu sine în Hyperboreea noastră și chivotul, *chersinul*, conceput din proiect să nu crape la ger în Țara Zăpezilor. Necunoscut pe acele meleaguri glaciare, cu populație rară și nestatornică, necunoscătoare de noțiunea, gustul și semnificația transumană de chiflă, necunoscătoare adică de însăși frica de Dumnezeu, care e panaceul universal detergentic al corupției, cu condiția subînțeleasă că nu dă rezultate decât la romanticii tâlhari, care se aruncă pentru prima oară în necunoscut prin lanurile înflorite de hrișcă, cum rândunele planează după musculițe peste lucerna sovhozului dimineața devreme, când opricinicii de tip nou abia ce se culcă osteniți de atrocitățile implementate nocturn.

Fiindcă, de fapt, în fond, până la urmă nu ne doare problemul înălțării culturale, pentru care nomenclatorul ministerial se preocupă, se zbate, se canonește, lipsind nutrețul. Furajarea în stabulație. Păpica. Rația și tratația.

– Frați români! interveni cu brutalitate în somnolențele ce le cu nesimțire cuprinsese pă Pizzacola, Minodora și Isadora, doctorul specialist consilier guvernamental și prezidențial în inginerie financiară, CEZAR BOGZA, omul Ghizdavilor de la Ziduri-Pribegi de le recuperase de trii ori mai multe proprietăți funciare decât ante-avuseseră înainte de groaznica noastră, fatală, înfrângere de la Stalingrad din Războiul postexpresionist Existențialist, ce te punea într-o situație de să optezi *cum e mai bine* pentru familia, familionul sau familiardul tău. Frați români din țara electorală și, din Diasporă, mai ales ăia din Triunghiul de Silicon, Pizzacolo, Los Angeles-Pasadena-Las Vegas! Chestiunea celui de-al treilea *chersin* este bestial de fundamentală, atât pentru ageamiii decidenți din toate timpurile timpurii, cât și pentru cei cu ochelari academici de toamnă, mânca-v-aș eu cu Otomega la toate trei lentilele alea de contact, Penelopițelor!

– Doctore Cezar Bogza de femei, deci și de țări, șopti din extaz de circumstanță privind spiritualitatea supremă ce paradoxal tocmai ea cică justifică genocidul, cum prin diferanță Gheena Edenul, și scărpinându-se de puricii preluați de la bolnăviorii ei, pediatra Minodora a Căinarului, să știi că și doctorul Liviu Lecca, al cărui portreeet nebun, bărbos, de succes, văd că-l ai în bibliotecă, rămăsese gravid, în pofida progresismului său visceral de interne contra discriminării Neamului la externe de către Istorie, deoarece, învăța el pe Raulică

Supradotatul piteștean, *prostia de a nu poseda deloc colonii*, și nici Hinterland rusesc, care abia așteaptă de la Petru și Cantemir încoace un nou gospodar cu G mare, este punctual nu numai o modestie, e o Mișelie, Mișule!

– Și să nu-l uităm într-o gară, interveni în altă limbă cu altă limbă Isadora cea învățată rusofonă de străbunicuțul prudent, pe chișinăuianul nostru Pușkin, libretistul pateticei Simfonii a V-a de Piotr Ilici Ulianov, nefiind nici pe departe întâmplătoare desemnarea ca protagonist, a cavalerului baron boier de țară Eugen Ionesco, de ținea în arendă moșia Onești de la zekul Ghizdavu, pre numele slavizat de dieci Evgheni Oneghin, sau Onișor, de-au plecat ei în expediție hiperboreeană cu Toma Nour, cel la Helsinki considerat, chiar de istoriografii muscali, drept întâiul întemeietor al Veneției Nordice, Leningradul.

– Așa, așa, așa! intră în admisie după compresie, explozie și evacuare ca un motor cu aprindere prin scânteie divină Pizzacola, amețită de aproape că ai fi crezut-o c-a ascultat simultan, fiecare cu boxa ei, *Simfoniile Galițiene de la Oder-Neisse la Ural*, anume Poloneza, Ucraineana, Finlandeza, Ruseasca, Bielorusa și Basarabeana, în ordinea olografă a pescărușului Ceaikovski. Să nu ne îndoim că problema celui de-al treilea enigmatic-enigmatic-enigmatic chersin ar fi la loc rău pusă, ori că ne-ar feri cumva să nu evităm a nu ne confrunta cu insolvabilitatea, incuria și inflația! Trebuie ca Academia lui Au-mă-doare să ia măsuri. Măsuri să ia. Pentru că suntem în cea mai dominantă dintre pozițiile principale, clasice, de aducere la negociere cât însuși Ceaikovski ignoră, în Simfoniile sale atât de țarist-wagneriene, deșănțat până la stadiul ultim de imperialism, Țările Baltice, dragă domnule Eugenijus Miškinis. Prea bine știind de la istoricii vechi moscoviți și leningrădeni, mulți formați de Antioh Cantemir, demonstrându-le la detalierea arborelui genealogic ce purcedea din slobozul lui Ginghis-Han, exact ce apreciau Voltaire și Cioropel, adică adevărul mitic că Lituania, Letonia, Livonia, Estonia, orașul liber valah Dorpat-Tartu (inițial botezat Dor Mărunt) și Curlandia, n-or fi devenit ele ținuturi pur românești, dar nici rusești n-au fost și nu sunt!

– Tot ce se știe fiind însă posibila situare *aici* a celui de-al treilea chersin cadastral, (după Chersonesul Tauridei – Sevastopol, și Chersonesul clasic de pe buza superioară a Niprului), aici unde mai târziu Nikolai Milescu-Spătarul l-a trimis pe țarul discipol Petrache să ardice Leningradul, desigur-desigur că foarte sigur că la anul 1000 al lui Toma Nour prenumărându-se și Piterul, prizărit și indistinct în puzderia de *Dave* semănate de arcașii ctitori în spațiul nostru daco-hiperboreean, cum ar fi Marienburg, Pokkala, Vîborg, Narva, Dragodana, Pskov, Riga, Klapeida, după opinia mea de doctor diagnostician încercat, cel de-al treilea Chersones, menit a delimita triunghiul unei noi etape de expansiune a dominației imperialiste a Neamului Românesc asupra Nordului, fiind Helsinki, burg a cărui denumire interbelică era suedeză, Helsingfors, cea medievală Chelsinor, iar cea de la anul 1000 nu poate fi decât una purtând cu mândrie, ca pe o decorație de după epopeea noastră de la Stalingrad, denumirea tipic geto-dacă de Chersones, din aceeași familie absurdă cu Oroles, Cogayones, Dapysones, Zalmodegikones, Diernones, Cotisones, Xerosones și Ombergsones!

– Geograful Voicu Ghizdavu, aminti cu venerație Isadora, vedea totuși acest enigmatic al treilea Cherson pe malul cețos al Lacului Onega, cel dăruit drept scaun de cavalerul Toma Nour lui Evghenie Onișor al nostru, de la Onești.

– Adică azi Petrozadovsk! își puse ochelarii și privi urât la hartă temutul doctor, om de afaceri neobișnuit a mai fi contrazis, se sufoca, încât tremura rozvânăt ca unul din embrionii ce-i făcuse atât de-adese „marinari“ mai mult sau mai puțin baltici, sub Cea, de pătimise și ajunsese ca *curriculum vitae* sub Yl... mare disident, opozant și dușman al poporului, după caz. Ce dracu să căutăm noi tracii, în acele ghețării inospitaliere, cu oile? Duduie Isadoro, ca diagnostician de oameni cu adevărat bolnavi, adică bătrâni din Pipera, nu ca puii de muncitori și țărani bolșevizați la fel de ușor cum ar fi să fie nazificați ireversibil, eu îți spui un singur lucru: dacă familionul, familiardul în dolari Ghizdavu, a rezistat vitregiilor unei istorii zbuciumate, miracolul se explică prin strategia optimistă tragic că perpetuu acești cărturari pocheriști de elită au jucat pe mai multe tablouri.

– Și au reușit! bătu din palme, să aducă țiganca roabă cafele, Pizzacola.

– Au reușit, surâse ca din rețeta fericirii Dora Căinaru navetista, deoarece așa le-a fost tipărit, cum la Odessa eu să primesc răniții, iar Marius morții.

– Au reușit, da! dădu din umerii rotunjori în semn că deocamdată nu se dă nimărui Isadora. Au reușit ei, dar urmașii nu-mi par demni de marile sacrificii ale eroilor noștri de la Stalingrad, de la Mărășești și de la Plevna. Ei, tinerii inculți și tupeiști, se comportă azi cu indiferență la vexațiunile ce ai noștri suferă dincolo de fruntariile vremelnice, încât îți vine a crede că s-au vândut ca mankurți robului locotenentului de cavalerie Marius Ghi, eliberat, un anume Feodor Kuzmici Merțalov, ideolog care susținea măgăria c-al treilea mult căutat Chersones este de fapt uitat părăsit chiar pe teritoriul Regatului, și nu cine știe unde în altă parte.

– Unde, fă, mankurto ce ești, pe teritoriul românesc? La Parcul cu Draci?

– Nu, Minodoro, nu în zone de deal și de munte, unde vântul va sufla moderat, ci pe litoral, zicea Fedea Merțalov, că la Vama Veche ar fi fost, după calculele lui de șahist, căutatul al treilea Chersones, ceea ce ar diminua cu brutalitate, la numai Triunghiul pontic Mangalia-Gura Niprului-Crimeia, mai toate aspirațiile imperialismului românesc civilizator de mâine-poimâine!

– Marele neajuns al dezbaterilor publice doctrinale de la noi, fetelor, oftă ginecologul colecționar de closeups pentru megaclasorul *Repetabilitatea umană*, e că, ca consecință a eșecului de la Stalingrad, la un scor care ne scutește de orice comentarii, numai manifestul lindinist al feciorului meu Oreste, *Cosmetizarea la mutră a RSSR pe drumul fofilării din Mooye-n UIE*, nu e total intruvabil, că l-am sponsorizat eu împrăștiat, stropind crierili tinerețe-tinerețe cu două'j cinci dă mii dă gratuități. Pe când epopeile veneratului meu mentor spiritual, profesorul boier Voicu Ghizdavu de la Ziduri de pe Valea Vinului Negru, atât *Enigma celor trei chersine*, cât și *Contribuții la noada gordiană/ dilema celor două Odesse*, chiar dacă Editura Play din Santa Madonna, Elberon, cel mai înfloritor orășel diasporean din New Jersey, le-a expediat p' amândouă bibliotecilor românești de pretutindeni, nu cunosc un singur caz de să se fi terminat procedura de depozitare

și băgare în fișier pentru scoatere la citit bai richest, ceea ce ca și-n cazul nesalarizării în cercetare, educație și cultura cultă nu poate fi doar incurie, ci o involuntară politică de tâmpire a Neamului ca întreg organic fără memorie, mai ușor de supus exploatării de către un neo-nomenclaturist, aventurier și interlop.

– Și e maaare păcat! oftă Dora spre Pizzacola și Isadora, cu resemnarea plăcutei doamne delicat îmbujorate de pleziruri clasice, pe care tineretul nu le mai poate experimenta datorită ireversibilității timpului, în sensul că. Fiindcă în aceste nerușinate vremuri de subploconire spre toate azimuturile, ar fi instructivă SUS cum a rezolvat un demn boier valah jos, cu emisarul austriac Franz K., devoțiunea necondiționată pentru La France, campioană mondială și europeană și de juniori. Pentru că eu știu nu de la Grigri, ci de la socră-miu, de la antreprenorul de blochauzuri, unde huzurea esplotarea, ce era-n capul lui tac-su lui Marius al meu și al farmacistei Eliza Alexandrescu, nebuna aia care l-a abandonat la bătrânețe, fugind la fată la Basel, s-aibă cine îngriji de ea, Isadoro, că presimțea că era greu bolnavă, așa că tu nu te băga ca nesimțita când bârfesc adultele adulterine!

– Dar mai e, fă, adulter când ai bărbatu' mort? beli ochișorii de prăduitoare cu avocat Pizzacola.

– Este, dacă e celebru mortu'! o lămuri buștean Lecca. Pentru că sufletul rămâne indestructibil, dacă inițiativa este a lui... Este? privi el stăruitor spre pediatresa cu care se colaborase pe front doar de la echinocțiu până la solstițiu.

– Este și nu este! zâmbi feminin divina vindecătoare. Dialectica la acest nivel al politicii de vârf superexcitabil nefiind aplicabilă decât dacă vreun serviciu străin și-a băgat spirocheții. Sub acoperirea de păduchi lați (mandavoșkă). Fără îndoială, domnule ginecolog român, ca pediatră vorbesc, că acest popor al meu, rău așezat în calea tuturor răutăților, concepe, naște, fată, talente cu nemiluita. Și materialist grăind, să nu ne bucurăm așadar. Că-i ceva maladiv în aiasta. Pentru că, la noi, sunt multe facilități naturale, dar e și impedimentul că au talent și bandiții, care pun atuncea geniu veritabil în politica lor anticulturală de anemiere a justiției. Încât are dreptate Marius că ca neam n-avem nicio șansă, dacă nu vin americanii să ne democratizeze ca pe germani și japonezi. Fără Eliza, prin 1987 îndrăgostit dantesc de Raisa, adică fecundat de imaginea ei ca trecătoare-n Mercedes pe Calea Victoriei, era sceptic că după nimicirea elitelor de către bolșevism, în URSS și chiar în restul Lagărului, și în mod exemplar la noi, va ieși din *perestroikă* și *glasnost* altceva decât ce numea el *mandavoșkă*, un mix de cleptocrație și incultură de massă, cu stabilizator artificial Inversiunea Valorilor.

– Dar o avem, luci din marii ei dinți periculoși Pizzacola, o avem toți pe șansa de a fi, măcar regional, *primii europeni deplini*! Apți pentru cea mai înaltă civilizație a Marii Recuperări, cumpănind în Galiția Mare perfect Vestul cu Estul.

– Și e mare-mare păcat păcat! oftă a doua oară Minodora de căscară și Isadora și Pizzacola. Aș zice chiar că, dacă nu era să fie așa, ar fi fost altfel, reușindu-i numai lui Marius Ghizdavu europenizarea directă și demnă. Cum? Prin relația sa personală pictor-pictor cu marele Führer al nobilului popor german. *Dacă*. Dacă n-ar fi fost înfrângerea în prelungiri de la Stalingrad... Dacă-dacă!

Cel mai semnificativ cuvânt părăsit de daci!

– Adică tu chiar crezi, fă tâmpito, sări din crivat de-un stânjen Murocika balerinuța, că germanismul ar fi cedat panromânismului ceea ce austriacul fără însușiri Franz K. i-a refuzat lui Voicu Ghizdavu, adică Schengenul? Fățarnicilor! Parcă n-ar fi fost înfrângerea aia o surpriză nu numai pentru pariori, ci pentru toți galițienii, inclusiv numeroșii ruși întinși până-n Ural și Nepal! se deschise ea la capot ca la capota unui motor cu aprindere prin compresie supraîncălzit. Aiurea! Nu degeaba a consiliat Bairam Stoper aviația AA să radă, de pe fața nerasă și jegoasă a Bucureștiului, Villa Izvorașul din Strada Liliputanelor: el voia să sufoce, în pivnița cu murături și cu morcovi în nisip de Balcic, pe periculosul osul cel mare, pe călăul bossul potențial al poporului rus aliat cu anglo-americanii, pe comisarul Alecu Șaraga, brav boier reacționer ce se legase frate de sânge cu ălalalt mare aristocrat pur galițian, pan Felix Edmundovici Dzerjinski, juruindu-se sub greu blestem leahul că o să se infiltreze personal în Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, în cercul cel mai superior restrâns al frizerilor care la dacea de la Kunțevo sau Zubalovo sau Skrovișcevo foarfecă totul, ca Parcele...

– Și uite că, reveni zgribulită în pătuțul de la Sonnenheim, ușoară ca conștiința călăilor noștri, blonda cănită Daria Maximovna, rumenă de rușinea de a se fi dăruit pe un blid de hrișcă și tușonkă glagoveană unui boier valah, tovarășul polonez s-a ținut de cuvânt: i-a retezat Rusiei capul. I-a nimicit-stârpit pe multă vreme Elita, cum a promis conului Alecu la Odessa, sub chersin. Patriot polonez și spion român, el a înțeles la Lwów că tânărul stat polonez nu va lua avânt spre *exprimarea culturală în universal*, dacă nu ține la distanță de Żelazowa Wola imperialismul rus, aceleași probleme punându-se în fond și pentru Regina Maria, pe care o slujea cavalerul Șaraga... Dar acum ce credeți voi, Penelopițelor, dacă se infiltra ca călău marxist de-al lui Lenin dumnealui românul, ar mai fi dus la îndeplinire și el ce făgăduise-n foaierul Operei din Odessa nobilului leah?

– Nu! răspunseră într-un glas Olguța, Cocuța și Nunuța, spre marea indignare a rusoaicei spânzurate de cekiștii victorioși asupra ei în 1943 numai datorită înfrângerii noastre de la Stalingrad din vina prea ambițiosului Hitler.

7

– Cum așa? se miră uimită de propria-i nedumerire rusoaica cea surprinsă cu sânul plin de învățătorul Bazil Frâncu, șterpelind gutui, prăsade și nuci de pe lotul experimental premiciurinist-lîsenkist, al școlii cu limba de predare în franțuzește, de la Pribegi, refugiată vremelnic peste deal, la Valea Ursului.

Și au trecut prin Macondo spre Berlin rușii, necontenit, trei săptămâni.

– Un Alecu Ghizdavu nu putea comite așa prostie, să-i scoată pe ruși din istoria majoră, să dea iama prin livezi, când avea frate-su, istoricul Voicu, atâta nevoie de carnea de tun stalinist, zâmbi cu bonomie ca la nuntă și botez popa

Sică. El și-i rezerva pe ruși pentru a împlini cu ei aspirațiile noastre în Sud, până la Athos și Meteora și, poate, până la Muntele Sinai, să luăm Mănăstirea Rugului Aprins, iar în Vest, până la Viena, Cracovia și Breslau, urmând a se aproba și cererile de întoarcere benevolă dincolo de Bugul nostru, atât a dezgustătoarei comunități asiatice, infiltrate profitând de ciuma neagră până-n inima Europei, cât și a mozaicatei masse slave de la sud de pustietățile Pusztei noastre, pârlogite atât din insuficientă cultură agricolă, cât și din lipsă de subvenții de la stat.

– Tataa, lăcrimă cu filială boierească Hi-Fi & Hi-End duioșie Octavian (an' d'acu Theo!), vedea ce vedea Hi din carpenul lui Marius de la Berdicev, în Sfânta Rusie, adică o vastă plăcintă alsaciană cu varză murată, sau ca amicul său Muss, o pizză rumenă de decupat cu feliator cu disc inox de la eMAG. Și bunicul Denis la fel socotea că Neamul Muscălesc, din moment ce n-a fost el în stare să-și apere Țarismul, a pierdut Totul și va fi asimilat de coloniștii latini, după un veac intermediar, cât Hinterlandul nostru de peste Bug se va numi, provizoriu, Ruropa.

De aceea, tăticul meu, Voicu Ghizdavu, fără a se mai consulta cu Regina Maria, atunci când s-a întâlnit numai el, în cocheta căsuță conspirativă de la Arad cu Kronprinzul Franz, moștenitorul nemaghiar al tronului habsburgic, în 14 noiembrie 1917, la o săptămână după ce a luat Dzerjinski puterea bolșevică la Petrograd, în baza înțelegerii de la Odessa cu conu Alecu, i-a propus nici mai mult, nici mai puțin, luându-l la sigur, *delimitarea spațiilor vitale latin și arian în Răsărit*, pe un veac, convenindu-se, după cum se știe, ca ce e la nord de calea ferată Minsk-Smolensk (și cedase Șaraga polonezului Felix) să fie *al lor*, iar ce e la sud, să administrăm *noi*, de la Bug până la Volga și de la Oka până la Crimeia mea și la crestele înzăpezite elvețian ale Caucazului nostru.

– Marele meu consătean, Irinuco, detalie popa spălându-și mâinile păroase roz la ligheanul gălbui, profesorul diplomat Voicu al lui Dinicu Ghizdavu, nu de cacialma juca el tare. Pentru că, bine intenționat, transmisu-i-a el, prin niște germanofili, Kronprinzului Franz Joseph, că *poate* influența pozitiv, prin omul nostru Felix, racolat de Mișu, pe Lenin, și iată că, îngăduind Nadejdei să se joace coșbucian *la oglindă* cu bijuurile noastre, a obținut în 5 decembrie 1917 Armistițiul de la Brest-Litovsk, care, coroborat cu Armistițiul româno-german paralel, din 9 decembrie, de la Focșanii Unirii anterioare, a slobozit uriașe forțe ariene în contra republicii franțuzești și micilor ei aliați sau simpatizanți, chit c-ai noștri storseseră promisiuni... habsburgice, mincinoase, că nu li se vor mișca trupele din Galiția Mare, de la Est către Vest.

– Iar dacă aceste uriașe forțe ariene, hi-hi-hi-hi! chichicoti Don Bazilio, Isadoro, ar fi ieșit la Atlantic ca prin Camembert, arătându-și la Antibes toți dințișorii, atunci și Regatul Român și-ar fi avut partea lui de Pradă. Căci, întreba răposatul geograf Voicu, în răcoarea constantă a Kramei: ce să căutăm, mă Vasile, noi tracii, cu spancele, țigaia și chersinul în ghețăriile nordice sau chiar în taigaua Ruropei? Nu la Helsingfors trebuia plasat *al treilea chersin*, mă băiete cucuiete, ci în acel Sud al Franței, unde îi spunea lui fi-miu c-ar trebui și el *să activeze*, agenta piticului Ejov, pe probleme literar-artistice, balerina violonistă Daria

Maximovna Riumina, o harkoviană după care se uita luuung până și pedagogul Makarenko Iagoda, iaca ici-șa, pă Canal du Midi, trebuia săpat în granit toponimul **Chersones**, nu cumu-i acum, o deformare dezgustător de galicită, anume *Carcassonne*, toată această provincie litorală fiind dealtfel presărată cu osemintele, cu relicvele aș zice, lăsate ca moaște de străbunii noștri daci, parțial creștinați, când creștinul, sau exact zis PROTOCREȘTINUL Decebal, a purces la a giuca, în contra imperialistului Traianus *o politică de încercuire*. Dacă, la Stalingrad, consilierii americani i-au silit pe mareșalii Uniunii Sovietice să spargă frontul românesc în *doar două* locuri, ei bine, vizionarul romantic Durpaneus calcula *a lovi multiplu*: trecând dincolo de trofeele traiane de la Adamclisi, – în Moesia și-n Micronesia; prin Pannonia, Paranoia, Noica și Noricum, în Dalmația, la Apulum (actualul Poola, Pola); prin Acvitania lui Nerval, neconsolatul prinț, în Cézannia (Caesannia) Narbonensis, unde și este singura ciozvârtă plată din anticul puzzle, european și ruropean, stăpânită continuu de-ai noștri, pe lângă amintitul Carcassonne, inițial Chersones, mai putând noi cita, ca posesiuni trace, *davele* de la Narbonne, Avignon, Tarascon (târg revendicat însă și de colegul meu sovietic, eruditul profesor Merțalov, pentru a lui Taras Bulba ramură a slavilor migratori), după care vin, tot pe Côte d' Azur, Toulon și Menton, – o puzderie de străvechi *dave* urmând a se identifica de ai noștri și pe Riviera noastră de lapislazuli, parte organic componentă carpatic cândva a Cézanniei Narbonensis, cum ar fi printre ele în mod evident Savona, San Remo dar și însăși Genova, care pe hărțile bătrânului Plinius de la Ziduri apare invariabil în grafia Gevona...

– Aspirația noastră spre Sud, Murociko, de zici că-ți amintești de Marius cum te desena la Antibes cu degetul pe nisipul fierbinte a deșertăciune și gheenă, aspirație nici p' o măsea satisfăcută cu Balcicul stăpânului tău, Marius, se porni pe explicat Bazil Frâncu, învățător apostol titular la școala din Ziduri înfrățită cu cea de română de la Illiers-Combray, datează din timpuri imemoriale, când Varna-Burgas (Odessos) și Odessa au fost întemeiate de același aventurier, Ordessos, de-aici, de pe Argeș și Topolog lansat, azi nemaiexistând niciun dubiu, cum a recunoscut și proful de marx-istorie Feodor Kuzmici Merțalov, că în acele vremuri antice, acești daci aveau stâne de iarnă în Crimeia, poate și în spațiul caucazian, argeșeanului Ordessos corespunzându-i acolo pruteanul Pyretus, de la al cărui nume se trage în limba stâlcită a sclavinilor toponimul istmului Perekop, stăpânirea moldovenească asupra Crimeii neputând fi contestată de niciun erudit serios, din moment ce, încă din Antichitate, acest portavion, îndreptat împotriva civilizației românești, se cheamă Taurida și la ea se referă prioritar heraldica suceveană, cernăuțeană și chișinăuiană, prin Zimbrul cel măreț ca un Bour, pentru care ideologii propagandiști agitatori horthiști au inventat legenda despre un român Dragoș, din Triunghiul originar de Lapislazuli Cracovia-Breslau-Viena, ivit transcarpatic, he-he, exact taman tocmai când au trecut hunii spre Dalmația și Albania, în unele regiuni reușindu-le schimbarea de reședință, iar în altele fiind însă asimilați de către băștinașii dacoromani ce i-au și creștinat.

– Divul Traian, șopti Marius roabei sale harkoviene, povestea tata c-a fost

un îndârjit strateg, dar un slab, lipsit de perspectivă, ctitor de stat, el lăcomindu-se la aurul nostru dac, dar neintuind, investind, ce va însemna pentru Biblioteca Ulpia slăbirea acestui bastion natural carpat, în calea iureșului năvălitor al barbarilor distrugători de cultură, de cărți și de suluri. Acțiunea lui împotriva creștinismului dac s-a dezlănțuit, după o îndelungată pregătire logistică, în principal în Serbia și Bulgaria, nimicindu-se cu neghiobie comunitățile dace locale, pentru că le considera primejdioase în spatele frontului său, cum au procedat și americanii cu japonezii strecurați în California noastră, deportându-i. Care a fost consecința, dealtfel anticipabilă, a unei astfel de politici balcanice aventuriste? În locul *românismului creativ*, în epoca post-traiană, s-a infiltrat slavismul, de la Trieste până la Varna noastră, tot ce au mai putut repara dacii liberi fiind a-i finanța nerambursabil pe călugării athoniți și pe sihaștrii meteorici, ca ei să poată impune barbariei proveniților o *ortodoxie* de limbă greacă ușor de tradus metodic chirilic, apărând astfel o spărtură în marea maree slavă catolică, prelinsă subversiv din Ruropa-n Europa, după cum, cu durere dar și cu geniu geopolitic instinctiv, noi am cam sacrificat Transilvania, ca o pană despicătoare a blocului slav, ce i-ar fi unit pe sârbo-croați cu ceho-slovacii și polonezii, pană care a rezistat și, dacă se mai găsesc unii cârtitori ce compară harta Dictatului germano-sovietic de la Viena cu un pumnal înfipt în trupul Țării, ei nu trebuie să uite de jertfa infinit mai mare, săvârșită de străbuni tocmai pentru *a-i proteja* pe ungurii noștri, într-o pozițiune sfărâmătoare a unei nostalgice Rurope Mari rusofone, lățite de la Trieste la Murmansk, la care visa și țarul lui Milescu Spătarul și al lui Dimitrie Cantemir, teatralul Petru al lui Falconet.

– Toate aceste date, fătuca mea, o mângâie și o mirui pe frunte popa Sică pe rusoaica luată de pictor ca trofeu de la Harkov, despre ale românilor mari fapte, le poți cu ușurință lesne detalia-n cap dacă vei consulta, din Biblioteca Weimar a marelui boier de la Ziduri, rivală celei a Brătienilor de la Florica, tratatul despre drepturile de stat ale românilor, întocmit de strălucitul Nobel istoric danez Sören Mommsen, tratat intitulat chiar *Römische Staatsrecht*, unde ai găsi și o vie descriere, aproape documentar Discoveridică, despre soarta celor trei armate puse de protocreștinul Decebal să ducă, în contra lui Traian Treptatul și a Cățelei-Lup, amintita politică de încercuire, precursoare a *jocului cu chersinele de sticlă*!

– Harașo, se supuse spășită distinsa oaspe, dar am și cetit deja... Ș-am și plâns cu cronicarul Istaspe, când imperialismul mai tare al ibericului a biruit pe Decebalus, presându-l suprarealist să se retragă dinspre Apollonia (astăzi Sozopol, Burgas) spre Dionysopolis (Balcic), mai întâi, și pe urmă, tot pe litoral urmând, prin Cavarna zisă atunci Bizone (v. Taurida, Zimbrul) și prin Ecrenè (Krounoi, la Crinii Regali) spre Adamclisi și Parthenopolis (Costinești), frontul stabilizându-se, s-a ajuns la o cunoscută pace, intrată-n Hronicul distinsului cercetător habilitat aspirant de academician Feodor Kuzmici Merțalov, ca *Pacea de la Chersones*, Chersonesul ăsta nefiind însă nici ăla de la Gura Niprului și nici ruinele din Taurida de lângă Sevastopolul lui Tolstoi și al lui Marius, ci banala adunătură de case estivale Vama Veche (Tataia), înfiripată la sud de Callatis!

– Încleștarea atâta de cumplită fiind, dădu din umeri Oreste Bogza spre Teofana, fata popii, pe măsură ce morții se adunau de ambele părți, asmuțind și mai tare sufletele celor vii la o hecatombă record, încât se aflau blocuri la Stalingrad cu particularitatea că un palier putea fi deținut de români și de aliații lor germani, iar altul de ostași roșii ce se strecurau mereu adăugându-se, consecința fiind prin urmare că Banca s-ar fi pomenit că se achită întreținerea de către Asociația de Locatari în triplă monedă – nazistă, leul românesc și rubla sovietică de război de apărare acerbă a nomenclaturii și stalinismului ei.

– Opinia mea pașnică, de femeie, dar de adolescentă care a făcut plajă la fața locului, la Antibes, exact la locul joncțiunii celor două armate dace, rămânând că Decebal, creștinându-se pripit, a adoptat un totalitarism MAI SLAB decât al lui Traianus, după cum e mai moale al lui Hitler decât ăsta al lui Stalin, bazat pe internaționalism, cum ziceai și tu de întreținerea la bloc, Oreste.

– Ca violonistă lucrând sub acoperirea de balerină, eu socot, iubite Marius, că Durpaneus al lui Scorilă, poreclit Bravul/ Decebalus, ar fi trebuit de cum s-a înscăunat Führer/ Vójd peste moștenirea destul de ciobită a omului boierimii de altădată, Boerebista, să decreteze, prin constituție chiar, că doctrina militară a geto-dacilor și a tuturor posesiunilor lor trace și a gândirii aliaților lor, nu poate fi decât una bazată pe OFENSIVĂ, totdeauna, indiferent sub ce pretext ar fi fost dezlănțuit, războiul urmând a se duce numai și numai *pe teritoriul inamicului*, unde în spatele stindardului cu cap de lup șuierător șerpește s-ar fi încolonat fără ezitare toți gladiatorii și robii Romei, deportați din toate colțurile Europei și Ruropei, care într-un asemenea conflict gigantic n-ar fi avut de pierdut decât lanțurile, câștigând în schimb o slobozenie ca de *dac liber*!

– Și iată cum, tovarășe pictor, tovarășe ticer și tovarășe popă, uau, găsim noi explicația marxist-leninistă că, pe când oastea decebalică, jucând ofensiv mai puțin, defensiv mai de tot, a ajuns la dificultăți previzibile și, firește, la Pacea de la Chersones (Vama Veche), pierzându-se ce i se smulsese imperatorului Domițian, dar corpul expediționar comandat de neînfricatul Dapyx a răzbătut până la Apulum (Pola) în nordul Dalmației, iar cel al impetuosului Cotiso a ocolit fără probleme Pirineii, păscându-și taurii de povară negri la Pamplona. Și nu se poate, pe înserat, să nu cădem într-o dulce reverie asupra la cum ar fi arătat astăzi Europa, Galiția Mare și Ruropa, dacă aceste penetrații ar fi fost satisfăcute și consolidate, lărgindu-se de tot spărturile în frontul Romei!

– Creștinismul! Nu încă cultura burgheză. Religia! Creștinismul ca doctrină demobilizatoare, instigând la pasivitate, Marius. Iată *kto vinovat*! Pierzând Moesia și cantități enorme de aprovizionări, Decebal nu a mai putut întreține aceste bonapartice corpuri expediționare, ale căror comunicații au fost tăiate cu timpul de înșiși aliații lui Dapyx (roxolanii, iazigii, agatârșii, bastarnii transnistreni, mozaicate seminții din bulevardul pannoniac, marcomanii, precum și germanii cu prietenii lor baltici, anume iuții, rugii, burgunzii, domolii și veneții) și ai lui Cotiso (frișii, francii, saxonii, ulmii, belgii și cei mai drepți și mai viteji dintre toți, strămoșii olandezilor de azi, *burii*, acel ordin de voinici ce se credeau

nemuritori și întinseseră moșia lui Burebista – probabil un om de-al lor – de la Atlantic până la Prut și, ulterior, sudic, ogoare fertile până la Cape Town).

– Iertăciune! arătă popa Sică între peria mustății și bidineaua bărbii niște dințișori de-ar fi ros cu ei ușor chila corăbiilor ce le încropea țarul Petru la Kronstadt, penetrând-o. Dar după știința mea de sfredel, puterea lui Burebista, domnișoară partizană, nu se oprea la Prut, ci era efectivă-n Ruropa atât în Taurida pân' la Ialta, cât și în Colchida ceea cuprinzând și Transcaucazia Kubanului, și toată țara Caucazului, de la Pont până la Golful Persic, de unde oierii noștri vor argonautica și vopsi miciurinist o rasă cu lână de aur, cum avea și Medeea...

– Important este, interveni împăciuitorist gazda întrevederii dintre reprezentanții comunității Ziduri-Pribegi și stafia rusească, faptul inedit că cei doi căpitani ai lui Decebal au obturat, în Cézannia Narbonensis, drumul strategic ce venea din Etruria și Liguria cu aprovizionări și mirodenii, pentru stăpânitorii romani ai provinciilor iberice Tarraconia, Baetica andaluză și Lusitania!

– Vanitate, Marius, vanitate! oftă iar popa Sică, sincer nemulțumit de ultimele știri de pe front, din care deducea că, la Kremlin, consilierii impuși lui Stalin de americani și de britanici trag de o așa manieră sforile, încât Wehrmachtul să fie silit a aduce, de la Stalingrad în Basarabia și Bucovina, mai toate blindatele valide, cu efect în luptă devastator pentru patrimoniu, ceea ce ar permite însă Aliaților o facilă dar cinefilă debarcare în ploioasa Normandie!

– Și înc-o debarcare, părințele! îi ghici și-i contrazise gândurile cuceritorul Murocikăi și-al Harkovului. Va mai fi o debarcare, pe coasta provensală, în scop murdar ca să nu se instaleze chersine de sticlă, *baze românești*, la Carcassonne pe Canal du Midi, la Narbonne, Avignon, Tarascon, Toulon, Menton, Pamplona și Savona, baze pe care Berlinul ni le-a promis în două rânduri: prin protocolul secret anexat la Pactul Marghiloman-Kühlmann, adică Pacea Preliminară de la Buftea, tocmită de tata-n Arad, ca sămădău la fermiera Felicia, cu arhiducele Kronprinz Franz, și reanimată prin relația mea personală cu Führerul, care a înțeles loial că pretențiile noastre privind Marea Recuperare au temeiul istoric în joncțiunea la Antibes, a corpului expediționar al lui Cotiso cu al lui Dapyx, așa că la dejunul pe iarba de sub carpenul sur de la Berdicev, a adăugat, înjurând ungurește, ca pe un dar personal, că ne dă tot nouă tracilor și, de la cap la cap, Via Iulia, principala șosea romană strategică din zonă!

– E puțin straniu, își încreți fruntea amăruie dascălul Vasile Frâncu, faptul că un personaj cu răspunderi colosale, pentru soarta Civilizației, a fost consiliat să răspundă pozitiv foamei noastre de aceste îndepărtate baze provensale, ochite și de diplomația poetului Alecsandri, bazându-ne însă pe argumente lirice ignorate de istoriografia Epocii Pétain, războinic pe care l-am văzut cu ochii mei purtând pe brațu-i de mareșal recuperator pelerina reginei noastre, Regina Maria, înapoi la Hotel Ritz, rătăcitoare printre vitrine, cald fiind în acea după-amiază din primăvara lui 1919, când poate că pentru viitorul Românismului era mai bine să negociem deschis o Anexare *in integrum* a Ungariei, nu doar să-i facem serviciul de a o scăpa de pecinginea bolșevică. Trebuia să făurim un nou *dualism*, acum

Româno-Maghiar, putând stabiliza astfel Europa Centrală ca sub Habsburgi. E chiar curios, Marius... Că tac-tu-n loc să sfătuiască pe Marghiloman să ceară emisarului german Kühlmann Ungaria-Austria, sau măcar Viena noastră, să ne bazăm pe ea în politica de dobândire a întregului Triunghi de Lapislazuli, el s-a lăcomit, cu mă-ta pictorița, la aceste îndepărtate baze provensale „impresioniste“, fără a se baza pe un dosar istoric ingurgitabil și de către partea franceză, ai cărei experți contestă tocmai joncțiunea antică de la Antibes, susținând din contra, că dacă într-adevăr Carcassonne este *dava* Chersones, în schimb desfrânatul Dapyx s-ar fi oprit la Apulum, în nordul Dalmației, dedându-se acolo și pe insula ei Chersos (Chersones) la desfătări nerușinate, pe când Cotiso anexa, pentru regele său de la Sarmisegetuza și pentru noul Dumnezeu creștin, cetate după cetate.

– Fiind chiar, completă părintele, un caz de biruință creștinească minunea că acest tânăr comandant dac Cotiso (Cortez) a rezistat ispitei de a trece Pirineii și de a cuceri, a prăda și a rade de pe fața pământului catalan, binecuvântata de zei cetate Figueras, unde-ntr-un suprarealist 11 mai a văzut soarele andaluz, ieșind din găoace cu fața spre Umbria, divinul Traianus! Nu cum se strofoacă îngâmfatul colonel Moga-n Caucaz, înverșunându-se a elibera de sub jugul moscovit... *niște asiatici*, ca să intre-n gorodul natal al lui Stalin, pentru a-i demonta Izba muzeu și a i-o expedia laț cu laț, cui cu cui și chirpici cu chirpici, plocon ultra-marxistului hegelian Hi, pentru a uza și abuza de ea, alde Goebbels și ai lui Bratu expunând-i-o itinerant triumfalist. Dă-i în mă-sa de caucazieni! Dă-l în mă-sa și pe Führer! Că n-a voit, sub niciun tip de presiune antonesciană, să ne promită măcar, darmite să ne aprobe anexiunea Pannoniei și a Vienei (Vindobona), provincii stăpânite de Burebista și păstorii săi! A zis că nu-și poate permite decât să ne închirieze, pe doar 99 de ani, cele 7 baze narboneze de pe Côte d' Azur și dupe Riviera, cândva ale divinului Cotiso: Carcassonne (al treilea chersin), Narbonne, Avignon, Tarascon, Toulon, Menton și Savone.

– Tulai! se tăie cu briciul sub săpunul de pe bărbie locotenentul de cavalerie Marius Ghizdavu, recent lăsat la vatră, agricultor. Că dacă se pune de-o a doua Debarcare aliată, nu în Dalmația ci în Provence, atunci se termină și cu regimul antonescian militar-fascist în țara noastră! La nici o săptămână de la năruirea chiar și a șanselor minimale de a primi de la naziști aceste 7 baze, din Galia nu din Galiția Mare, principalul nostru factor activ constituțional, Măria Sa Regele, va trebui să-l demită pe actualul **premier**, mareșalul Ion Antonescu, impunând și un nou guvern, pluralist, capabil să se orienteze în tragicele condiții când Germania nazistă nu mai are nimic să ne promită că ne mai dă, încât trebuie să cerem totul de la Stalin, de la Kremlin! Mergem sută în sută şi cu cea mai mare cinste în această direcţie. Am pornit aşa, nu ne mai uităm la dreapta sau la stânga.

– Personal, Dora, am unele presimțiri a frac și joben că mi se va solicita să preiau portofoliul Propagandei în acest nou guvern, deoarece șeful meu, Horea Bratu, s-a compromis puternic, prin rigiditatea concepțiilor sale privind focusarea tuturor lozincilor pe o singură țintă ideologică, Nimicirea Bolșevismului, neînțelegând, ca doctorul Lecca Liviu, că bestia umană nu poate pricepe că *crima*

e un rău, decât pe cale experimentală, dermatologică, pe pielea ei răpănoasă!

– Altfel spus, Murociko, Ruropa ta e aleasă, presupun că predestinat, să compromită pe vecie, în ochii muncitorilor și țăranilor inculți din Vest, ideea bolșevică, iar o eliberare a norodului sovietic de sub jugul stalinist, de către Românii Regali, nici nu intră în planul divin, deci n-are cum să se-ntâmple, așa că riști, dacă nu fugi cu mine, întâi la Schit, apoi la Antibes, sa fii spânzurată de cekiști, vecinii tăi susținând că mi te-ai fi vândut „pe un blid de linte“, anume pe o cazonă cutie de conserve glagoveană de costiță cu fasolică!

– Ce nu face omul pentru mâncare! zâmbi rușinată galițianca deoarece conserva de la București nu era expirată ca tușonka ei, captură din războiul civil.

Și Marius cel bătrân izbucni într-un hohot de plâns ce nu se mai oprea, nu se mai oprea, umplând de lacrimi cutia de conservă românească goală, linsă.

Agnieszka și Andrei Hurmuzacov, apoi Eugenijus Miškinis și alți ucenici de la Școala de vară de Homonică Borgiacă de pe lângă Casa Galbenă de la Sonnenheim, cum ar fi ochitoarele Natalia Rostova și Elena Kuraghina, Alioșa Partizanul, mai vârstnicul analizator-sintetizator de liste făcător Zahar Maslovici Kartotekov, precum și chișinăuienii torționari Jukov (nu Gheorghiță!), Silaev și Kotovski, ca și rarii musafiri turiști ca Gregor, Marcel, Leopold, Ulrich, Adrian, Vergil și Aleksandr, se buluciră la ușa cabinetului de lectură ghizdavian și se controversau cum că ce-i de făcut? Cine-i de vină? Cum e mai bine? Să-l lăsăm pe insomniac să se ușureze de abjecțiile citite într-o lungă viață de cărturar sau e mai indicat să-l oprim, ca să nu-i facă explozie bătrâna inimioară sau vreo nenorocită de conductă de sânge cerebral de producție CAER?

– Să-l lăsăm să se ușureze! făcu pe toți să se râdă cu umor omor Darie Fișiereanu, fostul analist-sintetist, bogat consilier oengiștilor bucureșteni, ideolog itinerant și educator al tineretului postdekabrist acum despre *diversitate*. Și să-i preparăm grevistului foamei ș-o fripturică-n sos de vin negru de Pribegi!

Ci după ce se va fi fost ușurat bătrânul fotograf, îngreunându-se imediat cu fripturica de purceluș de lăptic instantaneu instant digerabilă până la ultimul aminoacid, întru omogenizarea fecalizantă, el ni se spovedi, Agnieszkăi, mie, lu' Eugenijus și lu' Andrei, oleacă roșind pe obrazul de șorici bătrân, căutând el căi de să evite de să i se mai întâmple de să se mai prăbușească în emoții ce contrazic doctrina borgiacă despre *homosapul fără afecte al viitorului*, doar parțial futurologizat de reveriile dumisale transhumaniste.

– Domnilor verrrzi, comsomoliști, Giovinezza-Giovinezza, footeciști, străjeri sau ce dracu sunteți! lăcrima conserva pe un ton de tablă oficial. Avui și eu o iubită în lu-lu-luuunga mea viață... Și mi-au spânzurat-o și pe-aia cekiștii lui Stalin, consiliați de pe drept onorabilul Bairam Stoper și de grăbit onorabilul Hurie (poate Iurie?) Hurry, într-un regretabil moment de retragere strategică a frontului româno-german, pe poziții dinainte pregătite.

– În anii de asceză ușurică, impusă mie de tirania lui Cea, nu aveam de la un timp decât două-trei ore pe zi tv, până să-mi procur antene de bulgari și sârbi, iar în zile bune prindeam din Aleea Dumbrăvița până și Istanbulul, ba chiar și pe

frații ruși răvășiți de întrebarea dacă nu cumva glasnostul nu va degenera în perestroikă, iar aceste proceduri nu vor conduce la mandavoșkă și destrămarea Imperiului Sovietic, care e bunul cel mai de preț lăsat de martirii Cominternului muncitorilor, colhoznicelor și intelectualității de tip nou, cooperant. Neputându-se concepe, Agnieszka tatii, o mai cumplită spărtură psihologică prin care să iei contact vizual și acustic cu Vanitasul, decât deprivarea senzorială de conștiința apartenenței la o Supraputere, chiar dacă-n piscul ei nu prea înfuleci de la Gastronom exact ce și-ar dori sucurile tale digestive mai urgent unguent!

– Iar adineauri, mă bulversă completamente inițial constatarea că, grație tehnologiilor de pisc contrar, capitalist de consumabile, pot naviga din degete pe la mii de canale tv, după știri, ceea ce am impresia că și făceam, parcă pianizând, la Murocika mea la Casa Pișonierului, nimerind celebrul *Cântec românesc*, pe care mi-l închipui auzit de Erik Satie de la George Enescu în Atelier la Brâncuși, pe când sfântul din Montparnasse frigea la grătarul din autodotare nenumărați, subțirei și pipărați-usturoieți cârnăciori oltenești...

– Ce e asta? a tresărit nostalgic la adolescența repede pierdută în mediul sovietic sensibila violonistă.

– *Cântecel românesc* de Erik Satie. Ce, nu-l știi?

– Șuguiești, tavariș Marius!

– NU-MI ARDE mie de glumă la Harkov, în cel mai mare oraș sovietic cucerit în Războiul Sfânt, când m-aștept din clipă-n clipă să explodeze gigantic ceva, ca la Kiev sau la Odessa, fără milă consilierii străini instigând pe mareșalii Uniunii Sovietice la a declanșa provocator, în cuceritorul român și-n aliatul lui nazist, comportamentul represiv-disuasiv, la ordin, de-a spânzura ostatici sau a-i mitralia și arde în spații de anchetă închise, deobicei deja utilizate de activiștii marxiști, fie pentru A CONCENTRA în scopul deportării homosapii de pe LISTE, fie pentru *a tortura*, prin congelare goi, rezistenții la utopia colhoznizării, etapizat, deoarece trebuie să rămână și cineva să muncească pentru porcii puterii, fie pentru *masacre*, dacă-s necesare politic sau vin evacuări pripite, ca-n Liovul maică-tii, Agnieszko!... Altă cale de atac nici nu-i.

– Partea proastă, Murociko, fiind că, din cripto-rasism, Occidentul va șterge prin tăcere-despre, din memoria vie a umanității, genocidul marxist, ca incident referitor la seminții de expresie genetică banală, cari nicicând n-au dat exemplare de homosap bun recuperator, ce cu adevărat să merite a se înmagazina apăsând pe *save* și a se la nevoie clona!

– Acum m-am lămurit de ce-ai plâns, lăcrimă camerista, suprasensibil la orice gând la Penitenciarul din Lwów, unde în sângeroasa vară a lui 1941, delicata acuarelistă Halszka Chrzastowska, rănită grav dar nu mortal de un securist NKVD grăbit să fugă, a fost terminată de un SS-ist educat să aplice un tratament corect chiar și animalelor, cum ar fi să-ți împuști cățelușul căruia o lăbuță cu șenila tabului tău i-ai făcut-o piftie.

– Era, privi distrat la cum își plângea contesa bunică din ochii verzi străjuiți de pistrui blonda Agnieszka Marius, Murocika mea legată de însăși Franța-ca-

Antibes, ironie a sorții, râsul lumii, dom'le, tocmai prin Cântecelul românesc prelucrat ca la Capșa, dulce, de asceticul Satie. N-am sfârșit a-l face identificabil prin primele măsuri la pianul cel fără de picioare, confiscat de la aristocrați de către Dzerjinski și cu Maiakovski, uriașul poet fiind interpretat de austriacul Arnold Schwarzenegger, cred, că imediat boem flămânda devușcă a luat Stradivariusul din cui, și acesta captură revoluționară de la țarism, și mi l-a doinit cu multă simțire, de la cap la *coda*, uluindu-mă complet, după care s-a lăsat în crivatul cu așternut ghilit la râu, fără săpun, fiind război, moale ca o cârpă, ca o cravată de pionier stalinist, care o pune grijuliu pe iarba înrourată, dezbrăcându-se pentru a se arunca în Lacul Onega, ca să salveze de la înec o iepșoară de-a colhozului Andrei Saharov, Erofeev sau Februar Ianuarievici Vîșinski!

Pasămite juna rusoaică înțelesese. Pricepuse și se lămurise. Murise.

Realizase că un imperialism civilizator românesc este nu numai posibil, ci și necesar. O ajutau să se orienteze *corect politic* în noua situație revoluționară, și gradul ei de cultură, și seminariile de socialism științific ce le susținuse cu oamenii de cultură din casele de cultură și din căminele culturale tovarășul agitator propagandist de cultură Zahar Maslovici Kartotekov, care-și semna contribuțiile la gazeta de perete a Laboratorului Lingvistic al RSSAM, de la Tiraspol și Balta Roșie, cu pseudonimul Darie Fișiereanu.

Gândirea ei vie, mergând de la senzație la percepție și la analiza abstractă a sintezelor, abandonase orice rezistență, paralizându-i-se ca prin farmece disprețul față cuceritorul român, care prin forța realităților de pe teatrul de război se transforma tot mai mult în Eliberator al poporului frate rus, și al popoarelor de origine tracă slavizate, de sub jugul roșu al tiraniei marxist-leniniste!

Și de-aia plângeam eu adineauri, mă, că uite ce poate face statul la cozi, și în genere Statul, din om: la Harkov, departe de România-Polonia, de Molotovia, adică de Occidentul Apropiat, de Apusul Concret pentru barbaria slavă împănată de scursorile Asiei, la esențe chiar, încât râdea țarul Petru către mentorii săi europeni, parizianul Milescu și omul civilizației mediteraneene Cantemir, cum că zgârie tu nițeluș jegul de pe mujic, și-ai să dai imediat de tătar, sau cam așa ceva, dac-ar fi să mă iau după Himmler către Horea Bratu, europenizatul de către români Țar ar fi făcut aici referire critică acuzatoare, de asiatism musulman, la *întreaga* masă slavă, care deci n-are ce căta Dincoace de Ural, în Ruropa mea!

Dar nici marele nostru bandit, bandit în sensul bun al cuvântului bandit, Andrei, și tu, Eugenijus, de ce nu vă veți fi fiind voi mai ocupați de Agnieszka noastră, fiindcă dragu mi-a fost totdeauna ca personajele mele să întrețină relații călduroase, ca în edenul natural, originar, cel dovedit pe căi borgiece a fi totuși suportul, portaltoiul Conștiinței, și corect politic, dar și corect românește, este să înveți a conviețui cu mamifera, cu reptilul, cu viermișorul, cu parameciul și cu baciluțul din tine, întru seninătatea vremelnică de pisc, când e de văzut cât mai departe spre ce duc toate acestea, odată cu Bioseea, având în vedere că, la Harkov, departe de cultura occidentală dezlănțuită, dar cu sprijinul celor mai zgomotoși dintre publiciștii ei, băga-mi-aș pana-n posteritatea lor critică, cominterniștii de

origine occidentală sau în orice caz neruși, au aplicat pe ucrainenii și bielorușii noștri politica transformărilor marxist-leniniste, pavloviene, ba chiar miciuriniste când societatea se vegetalizează, adică *arta foamei*, de-mi povestea Murocika că ca să nu crape-n foametea transformărilor revoluționar-agrare, i-a cumpărat mă-sa de pe piața neagră dar liberă pateu Holodomor cu samogon, pateul din ficat de om, samogonul din pufoaică scufundată-n suc fermentat de materii fecale recuperabile, reciclabile, autodezinfectabile...

– Întrebarea Clariței Honig, Marius, repetă insistent Dorothea, fiind dacă „genialul propagandist“, generalul Horea Bratu, trecut ca Alfred Rosenberg din istorie în mit, din speculație în libertatea absolută din nemărginitele spații din Răsărit, ar fi mers până la capăt, până la capătul din care pe jos se scurg dejecții, iar pe sus iese fum, din moment ce își asumase *mari* răspunderile sale dinaintea Istoriei și Literaturii, drumețind pe ideea că-i este total indiferent dacă rasa latină se va extinde până-n Alaska *simulând barbaria* pentru a-și implementa durabil și sustenabil Autoritatea de stăpân...

– Vărsa-mi-aș toată vomitura inconștientului pe voi, porcilor, ex-vieri fără conștiință virilă ce sunteți! Au nu simteți voi cât de nefericită e în sine Agnes de Krécy? Cu cracii ăia roz ai ei, uneori mai lungi și decât ai balerinei mele de la Antibes, cetate balneo-climaterică ctitorită ca Antibonn, de către întreprinzătorul Cotiso, ce înțelesese din capul locului valoarea anti-federală a investiției, după ce romanii construi-vor Via Iulia, cu prizonierii și cu transfugii sovietici, refuzând, cu acea demnitate ce ni s-a transmis și nouă, postmodernilor, să-i mai întoarcă lui Stalin, care avea nevoie de ei ca zeki la roabe și taluz, pentru drumurile strategice din Asia, planificând tigrii Cominternului, după sfâșierea țărilor galițienilor, să le ia la nimicit și pe-ale angkorienilor: Mongolia cea deja ocupată, imprevizibila Chină, săltăreața Coree, Vietnamul cel antiamerican, Cambodgia apucătorului Malraux, Laosul și, poate, Thailanda noastră, ca să aibă nomenclatura de vârf un fel de Soci pentru vilegiatură, cum la Marea Neagră... Așa, da! La aia Galbenă, nu, nu spre Kim al nostru, lasă că tot galben e și Golful Siamez!

– Cum s-ar fi descurcat șeful meu Bratu, ajuns a decide cu fruntea lui de delfin, inteligent mamifer, în probleme de o răspundere ca calibru cât a spânzuratului Nürnberg academician doctor inginer arhitect filosof eseist și publicist analist Alfred Rosenberg cel baltic, Eugene, absurdule, doar medievalul de la anul una mie, când ai noștri i-au creștinat pe kieveni, Evgheni Onișor, ne-ar putea lumina. Eu nu știu! Și nici nu se știe!

Trebuie doar să depășești *anumite* bariere, nu psihologice, vai! ci bariere de sârmă ghimpată inconștient, de-ale superegogic-social-conștientului, cum bine știau securiștii lui Himmler de niște oameni, pentru uzul Marelui Reich, maeștri ideologici pricepuți să-ți deschidă inima, spre acea cruzime matematică mecanică ce permitea războinicului Antichității și preAntichității și postpostpost, nu numai să jefuiești și să robești, la muncă marxistă pe de-a moaca, la plusvaloare maximă în esplotarea omului de către homosap, ci și să-ți prelucrezi adversarul, la ordin, tot mai împuținat, de să se aleagă de el praful și pulberea.

Și eventual fumul.

Ridicându-se fin în sus, ca un plop perfect, în pustietățile Harkovului secetuit.

– Era atunci harkoviana de la Casa pionierilor și șoimilor patriei staliniste imena Pavel Morozov, chiar inimoasa comsomolistă Daria Maximovna Riumina, cu care mă iubisem vizualicește pe plaja de la Antibes-Garoupe cea însemnată de osemintele cuceritorilor ei ai lui Cotiso? O fi fost! Important rămâne în epicul profund istoria că netrebnicul de Dapyx s-a oprit, în nordul dalmatic, imediat ce-a dat de Apulum, dedându-se la desfătări necreștinești, cum a pățit și coruptibilul Kutuzov în fermecătorul de știința orientală a plezirului, Bucurescii lui Tolstoi, așa că joci de-acum înainte numai ce-ți cântă istoriografia francmasonă, unanimă în a nega joncțiunea de la Antibonn a corpurilor expediate în Dalmația și în Caesania (Cézannia) Narbonensis de senatorii de la Sarmisegetuza, în cadrul *politicii de încercuire,* duse de Durpaneus Bravul (Decebal) în contra străbunului nostru, divinul Trăienică, cel ce va intra-n conștiința gloatei că s-a preocupat de cum, de unde, de dacă mai trăiesc oamenii, de nivelul lor de trai, sfâșiindu-și până și lenjeria ca să dea la care n-are cu ce se pansa la răni, fără a se opri însă din a le promite un trai mai bun și concedii plătite, să se bronzeze la Juan Les Pins.

– A! Mnu, nu, *eu* eram simultan și la Antib-dava! îl asigură și-l, ăăăă... Murocika, cu caninii bruni de ficatul tocatul la o mașină rudimentară, de om-om, chiar dacă cam amar, arhivându-se-n pastă și ceva fiere. Distractiv fiind că, exactă doar în chestiunea fuziunii deloc a corpurilor expediționare ce vizau, unul Figueras, altul capturarea viu sau mort a Împăratului roman, ce poate că era omul germanilor, al căror merit în întronare e suspect, – istoriografia lui Arsène-Séraphin Boisson, fotograful din 33 de poziții al drapelului nazist fâlfâind lângă cel românesc regal regal, Regal de i se cam fâlfâia de Aliatul, în Piața Roșie din Stalingrad, pe clădirea partidului, începând de la 26 septembrie 1942, ăăă... Unde să-l captureze pe Traian? La gladiatorițe, la Capua, fato! Dapyx însă, pierduse ocazia, situația informativă și operativă modificându-se radical, cât a zăbovit la Trieste și mai ales la Pola, cea mai gravă consecință fiind tăierea comunicațiilor lui Cotiso, care constata cu groază cum se strânge lațul în jurul lui, aducându-se în Cézannia Narbonensis unitățile de intervenție rapidă din Acvitania, Galia, Belgica, Britania și chiar din Raetia, inclusiv unitatea de se vede-n castru, pe geamul Atelierului Ernst Barlach, pe care ți l-a încropit Irinuca la Basel, ferm convinsă de mă-sa, de Eliza Alexandrescu, că-i vii tu, biciuit de Libertatea Dezamăgitoare, consecință a prefacerii nomenclaturii în burghezie marxist-euroatlantică-interlopă, ai voștri, ca și la Stalingrad, bazându-se civic mai degrabă pe logoree și sponsorizări decât pe o bază Krupp-materială!

– Și pe ceea ce, întotdeauna, interveni de astă dată profesorul de limbă franceză de la școala campată la Trei Nuci în corturi militare, Bazil, nu se vede de la prima vedere în vedere, decât la omul frumos: inteligența emoțională!

– Cotiso punând robii strânși de prin Cézannia, zâmbi admirativ popa Sică, să-i taie picturalii pini din peisaj, încropind din ei corăbii și plute cu care întreg

corpul nostru expediționar, precum din Crimeia 1944, s-a putut refugia din Pola, din amfiteatru, în insula ei Chersos (Chersones), apoi tocmai în Corsica (nume derivat tot din Chersones), cu toți elefanții, iar Andrei Boisson ăla a distrus din patriotism exclusivist, toate clișeele arhivate-n Biblioteca Sfintei Genoveva.

– Corsică care, își pupă gingaș pictorul pre roaba lui, deși-n grafie stâlcită, tot evocă al triilea Chersones, cum gândea și tăticuțul meu, neîndoindu-se că din sămânța lui Cotiso, după vreun mileniu jumate, s-a combinat genetic viteazul Napoleon, a cărui viziune de ctitor de stat dac, după care a alergat întreaga existență creatoare, ignoră frapant spațiul mediteraneean, din Beoția până-n Lusitania, ceea ce firește că nu se merită efortul decât ca o ideală și romantică eternă alergare ca să reconstitui, la o suprapunere cartografică vamă cu vamă și observator grăniceresc cu observator grăniceresc, tocmai Dacia Magna a lui Boerebista, „de la Rhône până la Don“, întru implementarea-ctitorirea acestui proiect geopolitic de unificare a continentului, naivul corsican de sânge dac comițând și erori, cum ar fi să atace obscura gubernie moscovită, când capitala spirituală era și atunci Leningradul, Capitală strângătoare a unei vaste pepiniere nordice de Cadre, purcese din sângele prețios adus de Toma Nour și cavalerii săi, când au descălecat Țările Baltice, de la Marienburg pe țărm continuu, până la Helsingfors, inițializând involuntar chiar însăși Marea Recuperare în Est!

Care Est? Pustietate. Singurătate, că-i mai bună decât toate! Bine gândind norodul de jos, ale cărui proverbe condensează o experiență milenară, că cele rele sunt sortite să se spele în scopul de a se diminua drastic memoria răului tratament aplicat dușmanului de clasă, ori de rasă, cu detergent Lethe de import, ghilită-n Râul Uitării depline. Așa să fie! Ce te bagi tu? E gârla ta?

Așa să fie?

Cam așa, o memorie perfect ghilită ca această enormă albeață ninsă cât vezi cu ochii peste acest Morozovsk al meu, căruia-i voi schimba numele în Morenii Noi, când Führerul îi va încredința Conducătorului Statului sarcina să administreze românește întreaga provincie romană dintre Cotul Donului și Volga Țarițînului nostru, iară eu, distinsul în marile încercări ducătoare la biruință, înscăunat fi-voi ispravnic prefect gubernator în Stepa Calmucă, cu puteri discreționare din porunca blagocestivului singur only stăpânitorului Marelui King Mihail a toată Ruropa... mareșal Marius Ghizdavu, dux valachorum, opus valachorum de Ziduri și de Pribegi-Argeș, din copilărie tot uneltind!

Singurătate ca o mare simfonie interioară Mahler-Sibelius, în care autorul ce-ți latră-n creier, ca haitele devoratoare de cadavre de pe front, își își pu pune marile probleme ale existenței viața moartea rația pruncirea. La unele întrebări, găsește răspunsul, la altele nu. Adesea, din motive logice de logistică, degeaba îl cauți, probabil nu există răspuns, nici la magazin, nici în depozit.

8

Fir-aș al dracu. Zău! Problema problemelor deocamdată fiind dacă ai noștri vor desăvârși sau nu, până la în cinstea zilei de 8 noiembrie 1942, curățirea completă a fâșiei 30 km țărm drept al Volgăi, de ultimele rezistențe bolșevice, domnul voluntar Boisson, care-i mai nazist cu mult decât Runge, dând o explicație simpliSSsimă, perfectă ideologic, *corectă politic himmlerian-rosenbergist*, cum că Stalingradul rezistă mai bine... fiindu mai puțin lățit de jidovime decât Kievul, Harkovul sau Odessa noastră!

Adică, în 26-28 octombrie 1941, parcă fugind de răspunderi privind represaliile pentru Odessa, născute atât din năduful pentru excesele de sacrificii ale cuceritorilor în starea pe loc, parcă mai subînarmați decât la Plevna în 1877, unde observă Krupskaia c-avea Regele Carol tunuri Krupp, cum rușii nu, cât și din rezultatul că, întârziindu-se cu asediul, s-au duuus, refugiate pe mare, o grămadă de produse care ar fi putut interesa, fie ele și sovietice-n simplitatea lor robustă, ca blindajul nefinisat că tot era menit tancul consumului pe loc. Pe locul faptei pregătind Pacea Sovietică, fugind-fugind eu de spânzurători și de CONCENTRĂRI omenești-omenești, integral familiale de la prunc la bunică, ajunsesem la pe Daria Maximovna Riumina, cea mai mișto comsomolistă din Harkov și din regiunea administrativă, de partid și de securitate, întâmpinând apoi dificultăți birocratice de mai multe sorturi în a mi-o aduce soție iubitoare de un Meșter Manole, stăpână exotică francofonă a moșiei argeșene de la Ziduri Muscel, cea de drept cedată abilului meu frate, Octavianus, în 31 august 1943, cu condiția Theo van Gogh, să mă sponsorizeze s-am toată viața cu și pe ce picta, indiferent de vând nu vând, cum și *scriitorul trebuie să scrie* fără grijă de tipărire, vânzare, lectură, piratare, șeruire și injurii ce-s singurele certe, fiindu chiar surprinzător câte oprelişti ar fi întâmpinat Murocika mea până ne-ar fi cununat popa Sică. Deși față de situația cu Clarisse Honig nu exista interdicție legală rasistă, aceasta fiind o scădere a legislației vremii, că ea n-a reglementat metisajul latino-slav la noi, poate că cea dintâi barieră roșu-albă fiind tocmai latin-latină, cu Eliza Alexandrescu, biruitoarea de mai târziu, pentru care făcusem ce făcusem și la Antibes: o fotografiasem organic, precum pe o plajă însorită, era amurg de toamnă, 22 septembrie 1941, plecam spre Kiev, să vânez cominterniști, nu s-acopăr reportericește în secret marele masacru homosap de la Babi Yar, imprevizibil, iar ea-și conducea iarăși soțul la tren, pe revizorul (școlar) Colea, înlăcrimată presimțind muierește că va fi dinamitat în Comandamentul de la Odessa el, ci cu mine se va muteşte pipăi vizual, ea din Tribuna Văduvelor de la Parada din 8 Noiembrie 1941, a anexării pe vecie a întregului Primorie, pobereje pontic, de la Odessa noastră la Herson (Chersones), Sevastopol, Ialta, Kerci, Krasnodar, Soci, Batumi și ortodoxul Trabzon-Trapezunt.

Dintre oprelіștile previzibile cu Murocika fiind de subliniat cuvântul greu

de spus ce l-ar fi avut contrainformațiile româno-germane, incapabile să înțeleagă din Scrisoarea a IV-a că la mijloc nu-i decât iubirea ca liubov, pură ca entelehia cel puțin cât va dura războiul, două-trei luni, mireasa fiind supravegheată chiar de insațiabilul mire, adică eu, ba și nemiloasele-mi rubedenii în cap cu Maman Șaraga s-ar fi pus pe filaj. Oprelіștea oprelіștilor fiind totuși marxist-leninistă, dar a mea roabă de la Harkov și de la Antibes, că rupea pe franțusskii iazîk eu zic că era cel mai solid pilon în probatoriul că violonista și balerina erau una și aceeași personalitate corporală, din păcate, cum se întâmplă în orice Autobiografie, înainte de a-mi furniza mie moștenitori, au spânzurat-o. Pierdere uriașă pentru marile mele creații spirituale de natură a ciopli pe pitecantropii din capul Țării, să-și asume statutul de Mare Putere, ca călăuze ale Neamului întru reconstituirea Imperiului Burebistan als Imperiu Românesc, deoarece vitregiile l-au sugușat să nu se exprime-n Universalitate, ca rușii până la 1917 sau ca galițienii din jur mâine-poimâine, depășindu-ne, rămânându-ne de căruță-n era gipurilor blindate, cu laptop, bideu și mitraliere Defloration de calibru 41.44 destul de bunicele, cu care să-ți duci fiul nazist la Casa dei bambini și fetița trăsnită fascist la Kinderhausgarten, în perspectivă atașându-li-se pe bănișorii contribuabilului remorcabile tunuri de câmp EH (Erwartungshorisonte), de maiorul Noveanu și de părintele colonel Atanasie Damian testate-n Deșertul Tătarilor, de la nord de Stepa Nogaică cea în curs de destepuire datorită efectului de încălzire globală, aia fiind, că înainte prioritar de toate aceste mizerii care dau acel adevăr globular de-ți încinge creierii până-ți ies ochii, Daria Maximovna Riumina pretindea că ea încă mai are un tată, o mamă și un frățior, cu toții rămași ostatici de-ai mareșalilor sovietici, neexistând perspective ca posibilul ei cumnat Augustus, cu Virginica lui, să intervină pe lângă consilierii Bairam Stoper și Hurie Hurry, să-i slobozească Beria, pentru întregirea familiei în... Occident, adică pe Strada Liliputanelor din raionul I.V. Stalin al Capitalei Republicii Sovietice Socialiste Autonome Rumînia, pe cale de consecință-n viața de toate zilele rezultând că în acea noapte de o lungime patetică și înstelată, de 26/ 28 octombrie 1941, ea mi-a jurat credință, speranță și iubire cu acea tehnică de convingere lămuritoare propagandist agitată-n tine ce numai o comsomolistă frumoasă exotic știe, cum că-i trebuie *cam un an* să-și aducă aceste trei rubedenii de gradul întâi din cele Siberii fără de sfârșit, ceea ce n-am putut eu recepționa decât ca pe o insultă de durată la adresa Conducătorului Statului și a Marelui său Aliat, loialul Adolf Hitler, toți analiștii de pe web, poponari sau nu, fiind cuplați în consensul că o paradă la Moscova a armatelor noastre biruitoare în contra „iudeobolșevismului" distrugător de religiozitate și cultură europeană albă, nu e decât o chestiune de zile, pe fondul furiei ce mi-a declanșat, dopându-mă de să mi se amplifice de să scoață ciupercuța la lumină cele mai negre și mai proteiforme presimțiri, încât am început să mă gândesc că în mine gândește *și un canibal*, reminiscență a datului antropogenetic de care-i vorbea-n alcov doctorul harkovian Liviu Lecca sinucigașei mele amante de la Balcic, ca o rusoaică bălaie, Aura-Laura, cum că neanderthalienii erau mai mari, mai erbivori și mai artiști sprițuitori de grafiți prin

ocrurile peșteri glaciare, pe când sapienșii să fi fost ca cimpanzeii, vioi și cruzi, au năvălit și i-au înfulecat, copți, fierți sau prăjiți, pe acei romantici naivi, supraviețuind iernii globale trecătoare, un *care pe care* fiind principiul și-n Războiul Existențialist, când opunea la Stalingrad în semifinală germanismul slavismului, finala cea mare urmând a se da între învingătorii de aici și învingătorii din meciul japonezilor cu anglo-americanii, iar noi tracii, cum gândea și Grigore Căinaru, nu trebuia decât să ne aranjăm pe o poziție de arbitri la centru, șterpelind la sfârșit prin surprindere Puterea, după ce se vor fi slăbit până la agonie germanii, slavii, anglo-americanii și asiaticii, *o civilizație exclusiv latină* urmând a reitera, cu vigoarea specifică tuturor emanațiilor, acele demersuri spirituale întrerupte cu brutalitate când barbariile Asiei s-au revărsat asupra Europei medievale, însă Murocika nu prea voia să înțeleagă, nici a trage folos din aprecierea că rodnicia gintei latine, spre deosebire de ale slavilor biete maimuțăreli ale unor deja-capodopere, importate de Țari, dovedită era, și nici rolul de hegemon al politicienilor noștri în acest amplu context al reconstrucției echilibrului geopolitic mondial, unde fie și mutilată, România antonesciană strălucea ca un mare exportator potențial de administratori, baroni sau moguli și, deci, de stabilitate regională, așa că și la rece cugetând, pare firesc să mă consider jignit și să încep a gândi cu adevărat autentic, veritabil omenește, fiind din capul locului săritor în ochi ridicolul situației create, ca eu, în calitate de cuceritor ce, după dreptul unanim recunoscut în toate războaiele homosapilor, aveam asupra roabei mele discernământul absolut specific arbitrilor liberi de orice prejudecată, să fiu atât de fraier încât, pentru un mix de tușonkă și mozol care intra în obligațiile ei de serviciu ca roabă, să-i mai și dau de la mine conserva de fasolică cu cărniță vărgată roșu alb de porc, produsă de porcul de Leonida Glagoveanu, care pretindea lui Grig, adică celui mai sincer scriitor de pe frontul de Est, daruri încă și mai consistente de la tac-su antreprenor lugojean, ca să se poată bucura ca un porc de ginere de darurile doctoriței de războinici Dora, luată în întregul ei ca o ustensilă, ci eu de roaba mea, Daria Maximovna Riumina, capturată la Harkov spionând, din Casa Pionierilor cu pianul neevacuat, mișcările noastre și ale camarazilor germani, aș fi putut să mă slujesc dându-i doar o cutie de chibrituri din mucava, cum ne-am și înțeles inițial, pentru toate gospodinele lumii, în 1939-1945, *problema aprinderii focului în Vatră* fiind aproape la fel de spinoasă ca pentru postpitecantroapă, nu să fac pe galantonul regalând-o c-o cutie de conserve conținând o rație consistentă de fasolică valahă cu porc valah, uitând parcă hipnotizat și spălat pe creier ce tocmai citisem că scria expertul agitprop Oscărel Hubig pe genunchi, consilier aulic al Kronprinzului Otto ce-a văzut lumina zilei prin cezariană la Hanul Special din Ohlendorf, o enciclică spirituală difuzată ca ordin circular pentru toți politrucii Wehrmachtului înconjurător, că să nu dea – din milă – pâinică, bombonele, lame uzate sau pixuri localnicilor inferiori rasial, pentru că pâinica, dulciurile, cosmeticele, pixul și pistolul din dotare sunt produse de oamenii muncii cu sudoare și cu sacrificii, și tu, când dai la copiii altor popoare, tu iei de la copiii propriului tău neam din țară, unde s-a raționalizat și

mai tare tot ce este necesar omului pentru a trăi cât de cât omenește, amânând pe cât posibil să ajungă a trăi ca un câine nu de om bogat, ci de om cu nivel de trai suficient de scăzut încât să genereze bucuria penultimă-n sus în top a îmbogățiților din capul țărilor, aceea de a vedea tu, râgâind, foamea lucind la fraieri în ochii crăpând de invidie că tu *ai reușit*, pe când mari scriitori au trăit în mizerie indecentă, bucuria ultimă fiind totuși cea când îți scrii numele cu trupuri de sportivi și sportive pă stadioane la aniversară, de-asta și invidiind atâta Churchill și cu Roosevelt pe *uncle Joe*, după cum și voi trebuie să mă invidiați pe mine, pentru norocul meu de porc, că i-am spus lui Grig, ce avea misiunea de a captura pe marii îmbălsămători Zarski și Vorobiov, exploatând o informație obținută prin tortură medicală de la un prizonier de către crudul doctor Liviu Lecca, ce sens are, mă romancierule, să orbecăim prin orașul ăsta apos, atât de muncitoresc pe la poduri încât s-a putut folosi drept *decor* pentru congrese ale marilor scriitori europeni cominterniști? Abia după un pui de somn vegheat de Murocika descoperind eu cu admirație calculul strategilor lui Bratu, că dacă mumia lui Lenin e deportată-n Siberia de frica agenților Bucureștiului, atunci ea să se deterioreze, fără mentenață-n service cu specialiști, descompunându-se neputând fi îngrijită cu lozinci, ci cu cine se pricepe, doi experți doar! A umblat prostul de Grig toată noaptea cu comandoul, dar degeaba, nu i-a găbjit după izul solvenților, iar eu am avut noroc c-am fost sceptic, numai că nu trebuia să-i dau comsomolistei cutia de conserve doar fiindcă mi se terminaseră chibriturile promise cu atâta generozitate cretină, trebuia să fiu porc din capul locului, samo saboi razumeeța că trebuia, fiindcă am intrat în Casa Pionierilor doar cu gândul de a înnopta și a mă feri de glonț sau de stilet, dacă Grig era nebun, treaba lui, eu aveam o OPERĂ de dat cumva cândva Umanității, spre a mai urni fie și cu o miliardime de micron homosapul, dinspre animalitate spre homonoicul borgiac cult, practicându-se iluminist Luminarea Poporului, și am potrivit pe bâjbâite niște taburete scăpate neincendiate de partid la evacuarea cadrelor, iar violonista a scâncit că *kto stucit?* punând în acest gemut *cine bate* toată groaza semănată-n oamenii sovietici mai citiți de către securitatea lor, apreciată de comisarul secret Alecu Ghizdavu ca nu atât sanguinară, cât <u>total incompetentă</u>, datorită inversiunii valorilor generată de selecții pe bază de dosar cu grile cretine, rezultatul fiind că cekiștii pescuiesc cu năvodul, dacă într-un bloc e un agent român și nu-l pot identifica, atunci ei deportează sau împușcă *toți* locatarii, e drept că lichidând și agentul, dar cu ce pierderi colaterale, de s-a plâns, după ce-a luat Premiul Stalin pentru colaboraționism, până și Ehrenburg că prin ce vremuri a trebuit să treacă slujindu-le cu anii, ca ciolovekul, iar de ce au atacat oamenii mei oamenii sovietici odată cu Wehrmachtul sunt convins că nici n-ar fi vrut să înțeleagă dacă i-aș fi explicat treaba asta ca fotograf, la masă la Ciorogârla lui Pamfil Șeicaru, cu Sadoveanu, noul proprietar, ale cărui romane cu orheeni și cu Ștefani fuseseră scrise nu cu *idei de să mori pentru ele*, ci pentru succes, același Grișa Grig combătându-mă că a te opune bolșevizării după Pactul Stalin-Roosevelt de la Teheran e absolut greșit, pentru că ei marxiștii au libertatea absolută la noi, <u>ca</u>

urmare a înfrângerii noastre de la Stalingrad, și samo saboi razumeeța că cine se autobolșevizează, de bunăvoie și nesilit de nimeni, va intra cu ușurință-n NATO-UE după, iară care ignoră în plm al Occidentului cripto-rasism și opune rezistență, cu gândul antonescian că vin din cer desanturi AA, rămâne-va *fără elite* pe totdeauna, neavând ce-alege din păduchii din capul Țării, nici din puricii săritori la Gaist de pe burtica Ei, până când nu se va modifica esențial constituția iorgovană, reducându-se privilegiile căpușelor interlope ascunse umed călduț prin pliurile Ei rușinoase și băgându-se temerar sintagma *stat național unitar **și cultural***, de la primul flaș al lanternei mele spre plăcuta muzical voce comsomolistă, eu descoperindu-mi cu inconștiență poziția, dar masculul tânăr trebuie să riște chiar și cu partizanele apărării cu orice preț uman a stalinismului, intuind eu cu mintea mea picturală că legăturica mea cu silueta asta extrem de familiară va fi relativ complicată de suveniruri, când de fapt societal nu era loc decât de relații clasice, ca de la cuceritor la cucerită, ca de la stăpân absolut la roabă umilă, fiind cea mai mare prostie gestul de a-i da *ceva*, culmea că tocmai *hrană*, care comportamental înseamnă aproape un mesaj primitiv că Eu, devansându-l cu doi ani pe Grișa Căinaru, am și început să militez pentru drujba româno-sovietică, perfect fezabilă ca de la nomenclatură la nomenclatură, dacă dispar și elitele noastre cum ale lor, ca să nu mai zic nimica de ce deserviciu am făcut ostașilor noștri, după ce această informație despre un *moral capitulard* în rândurile ofițerilor români inteligenți spioni din Harkov, a fost adusă de către mareșalii Uniunii Sovietice, la cunoștința consilierilor AA, dreptonorabilul Bairam Stoper și onoratul Hurie Hurry, întărindu-le convingerea că Aviația lor poate acum să desfigureze puținele orașe românești, pentru ca populația să-și silească maimarii să accepte mai repede bolșevizarea ireversibilă a țării noastre, mare mare dreptate având și Oscărel Hubig că noi dacoromanii, din lipsă de universități și muzee, nu putem stăpâni enorma masă slavă doar cu un pumn de oameni, cum englezii India, performanță himerică dacă nu impunem, încă de la primul contact al cuceriților cu cuceritorii, reguli clare și consecvente de supraviețuire și conviețuire, semnificativ pentru cât de ticălos am putut fi eu față de camarazii mei naziști, pe care i-am trădat după ce și-au vărsat sângele prețios pentru Basarabia, Balcic, Bucovina și Transnistria cea populată în special cu moldoveni și găgăuzi, fiind amnezia mea cu bună știință tolerată la beatitudinea plăcerilor mele, că eu semănam indisciplina în Harkov, pe când tocmai îmi xeroxa și difuza robul meu Feodor Kuzmici Merțalov eseul despre sărăcie, castitate și mai ales supunere-supunere al lui Oscărel Hubig, *Der freiwillige ideologische Konsens als Grundlage der Gehorsamspflicht*, din care i-am tras un exemplar și Murocikăi mele, orbit de frumusețea ei și uitând că ea este doar o diavolească bolșevic Încarnare pentru distrugătorul dintotdeauna al civilizației europene, *der östliche Untermensch*, subuman în sensul neacceptării canibalismului din oprelişti culturale, fiind și comportamentul meu așa-zis civilizat cu ea, în sensul că m-am purtat „cavalerește“ unde aș fi putut obține aceleași prestări de servicii doar prin simpla amenințare cu uzul de arme de foc, retrospectiv după un an de

zadarnică așteptare să-și adune catrafusele și rudele de gradul întâi de prin Gulag, izolate ca unele ce *au cunoscut Occidentul*, la mine la Antibes, și ar putea ciripi bazaconii vecinilor de kommunalkă, periclitând monopolul partidului asupra Ministerului Adevărului, acumulând eu și bănuiala c-am fost tras pe sfoară, pedepsit tocmai pentru umanismul meu deplasat, fiind desigur evident pentru un om sovietic sănătos la cap, că Lavrenti Edmundovici Riumin, fostul diplomat spion pe la Toulon și Marsilia prin 1937, când Franța intelectuală era ca o gubernie sovietică, trebuie să fi primit câteva grame de plumb în ceafă încă de prin 1938, nevasta-i nu va mai vedea niciodată lumina zilei din cine știe ce mină de aur, ca una ce nu se poate să nu fi știut de uneltirile troțkiste ale soțului, cât despre fiul, el va fi înrolat în batalioanele disciplinare, aruncate înaintea frontului, pentru a curăța cu picioarele lor desculțe câmpurile minate și a sili mitraliorii români să-și descopere cuiburile, toate demersurile mele să-mi aduc rusoaică hazaică s-au bazat, deci, pe niște justificări nefondate ale amânării operațiilor vizând asigurarea unei fericiri în doi continue până la moarte, fiind la mintea canibalului că aș fi fost departe de a fi pedepsit, ba, dimpotrivă, aș fi fost remarcat și fișat de serviciile speciale pentru cruzimea mea nu numai cu politrucii, ci cinste mie că chiar până și cu comsomolistele posibile partizane, dacă după instantaneu-cocoșeasca-mi ușurare, amintindu-mi de grija poghiazurilor otomane de a nu lăsa sloboz în valahele nemusulmane, violate, să aibă cumva strănepoți iubitori de manele, aș fi reușit să-mi înving opreliștile moralicești sădite în mine de învățătorul Bazil Frâncu, de popa Sică și mai ales de tatăl meu, umanistul afacerist podgorean Voicu Ghizdavu, poate și de mentorii mei profesionali, pictorul Tonitza și sculptorul Plămădeală, asta trebuia de fapt să fac acum un an, cum ai bea un pahar cu apă rece, vorba sinistrului Lenin, să îmi astâmpăr... setea și apoi să străpung pântecele comsomolistei cu baioneta, mai și răsucind-o preventiv cu indicibilă plăcere nouă, ușor de însușit și de căutat perpetuu, mergând pe firul logic rece kaghebiSStic că o așa suspectă mândrețe de fată, balerină, e din patrimoniul genetic al municipiului Harkov, e trecută pe inventar, și o evacuezi odată cu arhivele partidului și cu diferite „realizări“, nu o lași, tu marxist, fără misiune precisă pradă poftelor taurine, îndeosebi la război, ale tinerilor cuceritori ai Uniunii Sovietice, credința mea fiind, și nu neapărat ca simplă ipoteză fascinantă, că recursul la canibalism este înscris genetic în noi, ca resursă comportamentală firească, de mare criză de alimente, și nu exclud deloc ca, în eventualitatea în care Grig ar fi decis să se răzbune că am dezertat pentru o noapte de orgie româno-rusă, de la datoria ce aveam, de a captura pe îmbălsămătorii lui Lenin, ca să se strice și să pută mumia, și ar fi instigat pe Oscărel Hubig să pună strajă Casei Pionierului, silindu-mă la foamete specific harkoviană dimpreună cu roaba mea localnică, sunt sincer-sincer convins fără niciun fel de iluzii, că nu numai din instinct, ci și din convingere după proceduri ale rațiunii fără cusur, mergând pe firul perfect logic că eu am de dat o mărturie, o *operă*, la Uumanitate-n troacă, de îndată ce aș fi sesizat că îmi este primejduită *nu viața, ci Rodul ei intelectual*, deoarece creierul nenutrit a început să-și înfulece propriile memorii,

atunci fără să ezit niciun minuțel, mi-aș înfige colții de vampir cisalpin valah în ficații ei dragi, bogați în minerale dostoievskiene și în vitamine gogoloațe, digerabili chiar cruzi pre cât se zice și se-aude de pe la care au mai fost încercuiți, în „războiul nostru drept la replică“, în problema agresiunii cominterniste în cârdășie cu vârfurile cele mai reacționare ale fascismului și nazismului, asupra statului nostru regal național și unitar.

Eram abia în a patra lună de când pornisem atacul împotriva Molotoviei de până-n Linia Stalin, și apoi împotriva Uniunii Sovietice cum era ea recunoscută de Titulescu după Războiul Expresionist, și mi se acrise de un măcel care, din punct de vedere al revelațiilor despre bestia umană, prea multe lucruri noi, de la un timp nu mai părea a avea destulă imaginație să îmi furnizeze ca să desenez, după cum nici eu mare creator în reacțiile mele nu mă arătam, fiindcă nu trebuie uitat când îmi scrii biografia, că după o treime de ambițios an de Război Sfânt, eu nu progresasem esențial în materie de canibalism, nu resimțeam acut pofta de a scobi cu furculița în creierașii adversarului politruc, cu care mă confruntam de când începusem să slujesc cu credință Ministerul Propagandei al perfidului general Horea Bratu, în clădirea cea albă și masivă, cu imens adăpost AA antiaaerian-anti-anglo-american, de vizavi de Gara de Nord, cea atât de ușor transformabilă în Muzeu de Artă Modernă și Contemporană, ca să nu li se mai arunce în bot creatorilor onești insulta de a fi găzduiți în Lubianka Poporului, cea cuvenită numai inculților cocoțați în capul Țării fără niciun simț de răspundere față de datoria de a compensa, ca la orice handicapat, mutilările teritoriale prin Altceva, printr-o amplă dezvoltare economică drept bază solidă pentru o infrastructură care să sprijine dezvoltarea și adâncirea unei Kulturi de excepție, ce să susțină sus steagul și drepturile noastre în Răsărit și să explice și să facă pardonabile... unele excese, dacă ele s-au comis într-adevăr potrivit cu dreptul canibalic ce-ți permite nu numai să îți înjunghii inamicul, ci și să-l consumi, la nevoie cu toată familia ta pe familia lui, eu la urma urmei nici având o familie în sensul recenzabil guvernamental al vorbei, dispunând numai de diferite uniuni consensuale prin diferite orașe, orășele, comune, cătune, dar și municipii cucerite de ostașii noștri, întâi de la Prut până la Volga și înălțimile generoase ale Caucazului, pe care dacă l-am fi luat, nimeni nu ne-ar mai fi scos de acolo, ca din Carpați, milenii de-a rândul, apoi de la Dâmbovița până la Rin, după ce am schimbat de strategie, renunțând la cea ducală Balcic-Ialta-Gumrak spre Ruropa și adoptând-o pe cea rareșistă Breslau-Cracovia-Viena, că aia sudică a lui Titulescu, să-i scoatem pe italieni din Etiopia, ca să ne emanăm noi în locul lor cu vreun Theodoros în loc de Mussolini, era fantezistă, ca tot ce a învârtit în politică acest mediator oltean al sovieticilor, al britanicilor, al americanilor și, cât a existat ea, și al Franței, astăzi viața, practica, muma adevărului marxist în istorie, dovedind fără putință de tăgadă, că așa cum susține și urlă bloggerul Tudorică Băluțeanu, ca legionar etern, singura alternativă realistă ca România Regală să fi scăpat neciopârțită la 1940, ar fi fost ca în loc să-l sugușăm pe Căpitanul, dimpotrivă, să-i înlesnim Neamului posibilitatea de a-l aduce la putere prin

alegeri libere și corecte, cum și intuia o fracțiune din geniul colectiv al Gloatei, în iarna lui 1937-1938, luând cunoștință cu luare-aminte de dispariția de pe hartă a unei prime țări europene, țara lui Mozart, Hitleraș, Schengen, Musil, și a lui Arnold Schwarzenegger în rolul lui Maiakovski, cum îl visa Murocika mea la Harkov și la Antibes.

Tulai, Doamne, Austria-Austria, țărișoara din care cel puțin o halcă cât cam o treime ni s-ar fi cuvenit nouă pe drept, luând în considerare investițiile forțate pe care moții Apusenilor le-au făcut în Art Nouveau, furându-li-se mai tot aurul munților de-a lungul secolelor, sau măcar să primim Viena de lapislazuli, în limitele amintitei strategii rareșiste, și să-mi permit eu să valorific oportunitatea de să-mi pot înfige caninii mei sănătoși, de vampir valah, în ficații tuturor lipițanilor Școlii de echitație franchistă, din urbea dunăreană în care sinistru Palat Belvedere s-au produs Al Doilea Dictat, acum nazisto-sovietic după ăl sovieto-nazist, în contra României Regale Mari, ambele totalitarisme clasice (al papițoiului de Mussolini fiind doar o fanfaronadă, experimentală, cu rezultate banale la capitolul Moarte, capitol esențial în definirea unor astfel de organizări specifice furnicii omenești) presimțind pericolul ce se năștea din creșterea noastră spre o pozițiune de hegemonie în Axa Latină, de-aia au convenit la mutilarea trupului celuia măreț al Neamului, pentru reîntregirea căruia ne jertfim acum în Răsăritul tot mai îndepărtat, tot mai îndepărtat, ce mă îngrijorează de-mi vine să mă-ntorc „agricultor“ Acasă ca un netrebnic, ca un netot, fiind lipsa mea de aplicațiune la *învățarea cruzimii*, cruzimea ca armă de luptă, cruzimea fiind comoda soluție în doctrina aliatului nostru hitlerist, al cărui Führer nu analizează la hartă situațiile strategice prozaic, ci își pune mohorât întrebarea „cum să reacționez EU astfel încât să fiu socotit un geniu militar superior lui Kutuzov“... Panaceul tuturor blenoragiilor Wehrmachtului, cruzimea trebuie să rezolve raportul de 5 la 1 dintre industria grea constructoare de mașini de luptă sovietice și potențialul *european* al Cruciadei Antibolșevice, după cum, oarecum profeție Antonin Artaud, tot cruzimea este solicitată să născocească o soluție la marxismul că resursele umane pe care le poate împinge Stalin, cu pipa, pe poziții, sunt *inepuizabile*, după terminarea rușilor putând începe a trimite chinezi și indieni, cubanezi, namibieni, intelectuali europeni, siamezi, afgani... Da, cruzimea, Murocika, acea cruzime cu care sunteți atât de obișnuiți, un dobitoc! un incult! un subinformat, canalia intelectuală cea dintotdeauna, ce-și însușește un mod de a-și da cu părerea intimidant pentru gloată, după care nu mai există întrebare pe care să i-o pună moderatorul fără să dea din creier un răspuns prompt, cu o mimică de scârbă cum că el se aștepta la niște controverse mai grele! Atât de simplu fiind, de un milion de ori mai paralizant rămânând a difuza peste linia frontului *Proclamația Cruciadei Antibolșevice către pravoslavnicul dreptcredincios Neam al Rușilor și către celelalte noroade conlocuitoare*, concepută de mine, de Mișu, de Grig, de Jenică și de Tase Damian, sub înalta oblăduire a generalului de propagandă Horea Bratu, asigurându-te, dulce Murocika, pe tine și pe toți ai tăi, că dacă încetați orice rezistență, voi rușilor, noi românii dezrobitori, deopotrivă

cu aliații noștri germani și cu voluntarii din tot Occidentul conștient de pericolul bolșevizării Europei (doar pentru a se înlesni plutocrației anglo-americane hegemonia mondială!), vom respecta neabătut, fără ură și răzbunare, unele principii de natură a consolida stabilitatea regională în toată Galiția Mare, de la Breslau la Nijni Taghil, și anume în primul rând cu mare prioritate liniștirea tuturor supușilor noștri că guvernatorii români le vor asigura tuturor, ca și la românii noștri, un standard de viață și un nivel de trai de o calitate compatibilă cu ale canadienilor de la aceeași latitudine geografică; al doilea principiu, al părintelui Tani Damian, fiind că, dacă vei supraviețui, micuță balerină și violonistă într-o orchestră mondială performând cu tancul, tunul, aruncătorul și proiectilele reactive, mult mai ucigașă însă fiind securitatea de după, a epurărilor practicate de comuniștii organizatori ai Rezistenței mai degrabă împotriva colaboraționiștilor decât în contra inamicului, punând pe liste toți adversarii viscerali sau bănuiți ai marxismului nimicitor de cultură gata făcută, și de-aia urăsc haiducia precât te iubesc pe tine, partizano, ceea ce nu mă împiedică a accepta concesia antidestabilizare propusă de teologul Atanasie, cum că noi vom reprima doar ce mai rezistă efectiv, dar în rest noi toți cari om mai fi în libertate, când va băga la cinemaul Zoia Kosmodemianskaia coproducția neorealistă indiano-italiană *Micul Lustragiu,* cu câte trei rânduri de lacrimi negre ca mătăniile din sâmburi de măsline athonite, plânge-vom de mila puiului de nomenclaturist ajuns a presta servicii înjositoare către nepmanul postdekabrist biruitor, jurăm chiar pe ce avem mai scump neconfiscat, că nu vom practica neam *lustrația sau substitute ale ei,* ca ștersul pantofilor cu perdelele cinematografului de partid și de stat, ci dimpotrivă, iubito, noi vom chema să dea drumul la economia de piață pe toți gestionarii, securiștii, activiștii și ideologii, care așa cum zicea și Zahar Maslovici Kartotekov, la canalul teveu, către Darie Fișiereanu Discipolul, e *unicate* prin nivelul de trai permis, el îngăduindu-le a se face mai competenți ca contestatarii lor, ciurucuri cumva inavuabil supraviețuitoare cum, cea mai pertinentă dovadă în acest sens că nu te mint fiind Miracolul Economic adus de administrația românească în Transnistria noastră și în Odessa noastră, prin simpla eliberare a mecanismelor pieței de sub constrângerile dogmatice ce cred că prețurile, ca și valorile, se fac de către planificatori, pe când nimeni pe lume n-ar putea evalua cât te prețuiesc eu, ca valoare de întrebuințare, Murociko, al treilea meu prințip fiind că până la Vladivostok, de la bazele noastre de pe Côte d' Azur și de pe Riviera pornind, toată biserica lui Hristos să se supună Patriarhiei ecumenice a României Mari și Regale cu sediul în palatul din Dealul Mitropoliei, existând serioase indicii și probe că puțina popime rămasă întru mai buna supraveghere, rusificare și bolșevizare a dreptcredincioșilor de buze neruse, e suspectă de cekism, nefiind niciun secret, iubito, că noi vom folosi întreaga rețea de difuzare a ideilor bisericoase în scopul întoarcerii la limba strămoșească a tuturor cetățenilor rusificați forțat după ce, în 1812, Imperiul Țarist, în cârdășie cu Imperiul Otoman și cu Imperiul Habsburgic, a desăvârșit dezintegrarea unității seculare a Moldovei lui Dimitrie Cantemir, cel cu arbore genealogic mergând

până la un ctitor de stat global ca Ginghis Han, exact la un veac după ce al nostru Țar eurofil, Petru cel Mare și Cult, confirmase hotarele, până și *prin săruturi*, în dulcele Ieși, cum îți dăruiesc eu acum, duioasă Murocika, iar hulitul de către valahul Tolstoi imperatorul Napoleon, nu atât pentru că se trăgea din sămânța lui Cotiso Corsicanul, cum am mai zis, și vocifera-n el glasul sângelui geto-dac, ci din considerente de bun-simț, bun-gust și bun-plac elementare, a atacat cu mari riscuri acea enormă deja Rusie ce, pentru prima oară în istoria ei, își apropria la Nistru supuși de origine latină nobilă, capabili în scurtă vreme să dea acestui uriaș agregat geografic o nouă ARISTOCRAȚIE, capabilă s-o conducă la o adevărată, economică, hegemonie planetară mondială globală, – nu cum va fi la sfârșit de mileniu de să aibă toată Rusia pibul numai doară cât câte unul singurel dintre cnezatele SUA! Însă dacă, Doamne ferește! veți rezista, Murocika-Murocika mea, vai și amar va fi de voi, după drepturile și rigorile bine încetățenite planetar de când homosapul și-a impus celorlalte specii civilizația, nimic teoretic neinterzicând indiferent cărei specii a ajunge la civilizație și cultură, mamifer, pasăre, pește, vierme, insectă, melc, parameciu, euglenă virilă, ba chiar bacterie!

Așa cum zicea și mareșalul de propagandă Horea Bratu, că doctrina noastră militară secretă trebuie să fie mai realistă decât cea comunistă și mai radicală biologic decât cea nazistă, având noi a prelua ce-i pozitiv în practicile exotic orientale la extremul indochinez și nipon, ba chiar și neoguineean, ancestralul ritual de zdrobirea inamicului scobindu-i cu furculița în creierii ce au gândit la gândul Nesupunerii, agățându-se tigvele în pridvor... Poate nu conservă glagoveană de fasolică cu cărniță de porculeț trebuind eu să îți fi voi dat, prizoniero, ci una pe care să scrie-n grafie de kitaiț că conservă cu bășinoasă de Manciuko și cu cărniță alba-neagra de gigantic păndița ursuleț cu muguri de bambus și urechi-de-lemn, încă via specie *Ailuropoda melanoleuca*, da-da, un ambalaj seducător, ca de început de mileniu trei, pentru un conținut cu creier și cărniță de inamic, dar stau pe tine și mă întreb de ce, cum adică doar o spurcare pe furiș? ce fel de cuceritori am fi atunci noi? niște inconștienți? ca femela primitivă ce dosind de masculul lacom fasolica îngropând-o în solul cu oseminte de lucii strămoși, au descoperit agricultura cultivabilă! o nu, ca și Oscărel Hubig, care susține că la întrebarea multromanticului multduios Otto Runge că dacă, de generațiile de mâine, trebuie să ascundă knowhowul cum au făcut ăi de azi de-au întins moșia ariană de la Oder-Neisse pân la Amur-Mekong și de la Mănăstirile Solovki la Canalul Dunav-Ciornoe More, răspunsul eficient este că *nu trebuie cenzurat nimic*, așa cred și eu că va fi în viitorime: peste osuarul bine curățat de către viermi și microorganisme, de orice urmă de piele, musculatură sau cartilaj, se va așterne placă de sticlă ochi cu ochi câtu-i groapa comună, iar în jur cu înșiși copiii prizonierilor sau morților se va nălța un ansamblu de chilii închiriabile, și de diferite localuri, cam ca la Hanul lui Manuc sau ca la voi la, pentru negustorii de odinioară, un Gostinnîi Dvor, sau cum îi zicea, și tineret HJ în mare număr va pelerina din așa han în așa han, de la Oder la Amur, clămpănind emailuri la părinții tot mai îndepărtați și privind peste balustradă la câți inamici de rasă

inferioară, cari se înmulțeau ca insectele, au trebuit eroii noștri SS și aliații lor români să nimicească, pentru a reașeza ăăăă pe baze noi bazele culturii europene de bază reală, de la Vosgi până la Alpii Alaskăi, căci atât se întinde în Est, Murociko-Murociko, adevărata Europă, Ruropa, bietul tata, oricât de rusofob istoric independent ar fi fost, recunoscând totuși blândului Ivan cel Groaznic și, în genere tuturor Țarilor, meritul că au stăvilit în primul rând Asia la hotarele răsăritene provizorii ale civilizațiunii europene, fiind rușii aici ca un fel de avangardă în contra, haitelor, hoardelor și stolurilor, *un fel de santinelă avansată a românilor,* și cumva a polonezilor cei cu privire scrutătoare iscoditor, ca a Agnieszkăi noastre, ce urcând la observatorul cracovian de pe mamelonul Wawelului, pe mine după mers mă recunoaște-n șes preumblându-mă pe urme copernicane pe cheiul Vistulei, iar în al doilea rând, numai și numai rușilor mâine *uie* poate anexa Europa de la Minsk pân' la Iujno-Sahalinsk, exotica capitală a Kurilelor, iar poimâine poate intimida pe omnipotenții președinți *sua* cu revanșarde revendicări teritoriale privind Alaska, de unde oricum, din moment ce Canada s-a quasi-autodezarmat nuclear, musai și Pentagonul să-și retragă Armata a Paișpea sau a câta iaște, ca o probă preliminară privind sinceritatea opțiunii pentru Destindere și cooperare regională reciproc avantajoasă între marile civilizații ale omului alb, în rândurile căruia conducătorii suntem noi românii, Daria Maximovna, și aliații noștri germani...

9

Ca agricultor, Marius Ghizdavu, așa iubea puterea, ca semănătorul triorul, încât tot mai exersa ca pe front spiciuri către subordonați, total incorecte politic!

– Ostași! Înfrângerea trecătoare de la Stalingrad să nu ne îngrijoreze. Rușinea nu e a noastră, ci a aliatului nostru, care nu ne-a înarmat cu suficiente tancuri și tunuri, ne-a luat Ardealul și l-a dat ungurilor, ne-a răpit Balcicul și l-a dat bulgarilor, s-a-nțeles cu Stalin la 1939, cedându-i Basarabia și Bucovina în 1940. Se apropie însă momentul tragicomic când Aliații vor fi constrânși *să ajute Germania*, împiedicând astfel bolșevizarea ireversibilă a Galiției Mari, eșecul total al Cruciadei Antibolșevice, o lungă pauză în Marea Recuperare de la Liov, mutilarea Europei, care, divizată, ar fi ca o pornodivă de la Cabaretul Voltaire, una mișto, excitantă, funcțională ostășește, dar strict estetic, ca nud, disonantă, ca orice femeie candidă, cu o singură bucă și totuși neexcluzând candidoza.

De ziua lui, 1 octombrie 1942, mare egoist, s-a îmbătat de unul singur în bordeiul de la Morozovsk? Deloc. Reușise, după inavuabile peripeții, să ajungă la el și Murocika, amintindu-i promisiunea de a o aduce în România, pentru a trăi împreună, la Ziduri, lângă peisajele lui Van Gogh, o viață dedicată Marii Recuperări. Tot așa, știa ea, se luptase la Odessa și o fi reușit pevețul Piotr

Leşcenko, s-o strecoare în Bucureşti pe iubita lui, actriță oarecum de cabaret, Vera Belousova, irezistibilă la cei 19 ani ai ei, fată de enkavedist.

De la balerina Murocika, la Villa Oblomov din Les Moulières lângă Antibes, făcând pe ageamiul, învăţase Marius prin 1935-1936 să bea şampanie cu înghiţituri mici şi să facă dragoste ore întregi, aproape toată noaptea provensală. Era mai convins decât oricând, la Harkov, că ea ar fi capabilă, sătulă de poluarea industrială grea tovărăşească, să se îngroape cu el în pacea patriarhală a Zidurilor, unde el ar fi pictat nebuneşte Anotimpurile, ca un Van Gogh, Tonitza sau Şişkin. Aveau la el cârlig rusoaicele și ucrainencele! De fapt, pe la Chișinău și Baia Mare ucenicind, îi cam plăcuse de soţia lui Alexandru Ciucurencu, frumoasa Ana Asvadurova (născută la Tighina, 1903), de prin 1932 le admirase expozițiile şi-i intrase în cap că Soarta îi va scoate şi lui în cale pe Rusoaica meritată, numai a lui. Dar vecinul de moșie Narcis Moga nu vrea să admită așa ceva. Totuși, Maradonel Zamfir-Frișcă Neavortatul demonstrează scotocind în arhive că Murocika se mutase între timp, de la Harkov la Voroșilovgrad (Lugansk, cam 300 km sud-est), sau chiar la Rostov, pe al cărui meridian activa spre nord posibilul ei soț sau logodnic, Falelei Mitrofanîci Vodkin, din Divizia NKVD 243, pesemne în legătură cu Tânăra Gardă din Krasnodon. Iar de aici, luând trenul, se repezise ea cu prima ocazie la Morozovsk, cam 140 kilometri, găsindu-l extrem de ocupat și cam nervos.

Din cauza lunetistelor, plutoanele rămâneau fără ofițeri și, provizoriu, Marius tocmai ajunsese comandant. Emoționat, le-ar fi ținut, sau dă și ea din bordei cât o duce capul, un discurs ridicol, demn de Napoleon al lui Tolstoi:

– Soldați! Eu sunt artist și executorul testamentar al Reginei Maria. Datoria mea în Răsărit e a reda rușilor țarismul pe care îl merită. Pentru ca ei să continue a contribui la Marea Recuperare, astfel încât Estul să nu mai aibă o viteză mai mică decât Occidentul. Datoria noastră aici e să împuținăm Armata Roșie printr-un război de uzură, pentru ca americanii și britanicii să pornească la un război cu adevărat serios, purtat de ei înșiși, nu de intermediari.

Soldați, aveți în fața voastră, la vreo sută de kilometri, Cotul Donului, iar spre dreapta, peste Lacul Țimliansk, Stepa Calmucă, spații în care ai noștri s-au remarcat deja prin acte de bravură nepieritoare, numai istorici s-avem mâine, nu denigratori năimiți, puși pe basne. Eu am fost *tăticul* vostru, în ultimul timp, v-am ținut pe lângă bordeiul meu, la adăpost, și o voi face și de acum înainte. Nu e cazul să îmi trimiteți un glonț în spate, din proprie inițiativă sau ascultând șoapta dușmanului, în toiul luptelor ce vor veni și pentru noi. Fiindcă un tătic ca mine, om-cu-operă, hotărât să supraviețuiască pentru a mărturisi, nu mai găsiți voi așa ușor....

Vorbea samogonul Murocikăi în el. Așa focoasă era.

Patriotul din moși strămoși avea coșmaruri cu o Românie ocupată de nemți, precum în Franța sau Ungaria. Revedea crama luminată cu arc electric și pe SS-tovarășul de luptă Oscar Hubig lichidând din principiu pe prizonierul șahist Merțalov, convins că un jucător slav nu poate fi mai presus decât un campion

arian, mai ales la tărtăcuță, și iată-l la Metz, înfulecând cârnați albi cu varză acră și turnând în el vinuri curat alsaciene de Ziduri, apoi cântându-și singur la muzicuță și fredonând, în traducerea aproximativă a Iluskăi, cam așa:

– Germania mea e țara cea mai frumoasă și mai bogată, cu un trecut glorios, cu un popor mândru, statornic și niciodată asuprit. Am și eu o fetiță la Danzig. O fetiță păpușă model, cu ochișori albaștri săgetători ca ai Führerului. Ah, inima mi se bate când mă gândesc că în sângele ei prețios nu curge nicio picătură jidănească! Iar eu cu nevastă-mea, și cu ale defuncților, vom mai zămisli și vom mai naște copii viguroși pentru Wehrmacht, pentru SS, pentru Reich, pentru Marele Führer. După război, noi ne vom retrage la țară, unde pământul e mai sfânt decât în orașele tentaculare și vom înfăptui noua revoluție agrară.

– Scopul acestui război, lămurise el patriarhal pe front târgoveții, ca inițiat de Himmler într-un castel cu armuri cavalerești, toată investiția de oțel și sânge vizează nimicirea iudeo-bolșevismului. Cade jidanul, cade și comunismul, în prima fază, apoi, firește, și plutocrația anglo-americană. Este vorba în această Cruciadă de supremația mondială, adică de salvarea Civilizației. Într-un singur secol, noi vom fi 400 milioane de germani, de la Atlantic la Pacific, contra a numai o sută de milioane de americani, dintre care multă negrime și hispanime...

Anchetat la Lubianka noastră, cea albă ca o pătrățică de zahăr pentru căpcăuni, ex-mareșalul de propagandă Horea Bratu, oricât de intens a fost torturat ideologic, paremiologic, fizic, psihic și gastric, de către călăii acoperiți în cupluri vesel-trist, la derută numite Jurmînski și Pumpianski, când de fapt era vorba de clienți ai Laboratorului Lingvistic Făuritor al Limbii Slave Moldovenești de la Tiraspol, sau în cupluri vârstnic-comsomolist, ca Zahar Maslovici Kartotekov și clonatul său de sinteză ideologică Darie Fișiereanu, de-au implementat ei limbuța cea nouă la Balta – străvechiul târg de cai furați ales drept capitală Republicii Sovietice Socialiste Autonome Moldovenești de către însuși Stalin, recunoscând astfel că Ocraina, de la Nistru până mult dincolo de Bug până aproape de Nipru, mai multu-i lățită de latini și de geți slavizați decât de rușii kieveni, și oricât de dezamăgit ar fi fost în 1943 de rezultatele Cruciadei Antibolșevice în ce privește soarta marxistă a Estului până-n Angkor, bravul șef Bratu al lui Marius n-a recunoscut niciodată, ca s-o protejeze-n comemorare, că acest terchea-berchea a cucerit o harkoviankă, balerină, răsplătind-o intelectual cu o conservă glagoveană de fasole cu costiță de porc, pregătită după o rețetă sadoveniană, pentru a o trage de limbă cu privire la amplasamentul grupărilor de diversioniști-teroriști din regiune și, cu un accent deosebit, în pe ce se mai reazemă, în preajma zilei de 7 Noiembrie 1941, moralul bolșevicilor, cu românii cei viteji instalați recent pe vecie la Odessa, la Herson, la Simferopol și la Livadia nou numită Ecrene.

Fiind de neconceput pentru acest doctrinar de elită, cu minte altminteri flexibilă și ultrasensibilă a detecta noutatea unei situații, că un subordonat de-al său, nobil, dvoreanin, boier, ca Marius, ar fi putut devia de la misiunea de mare taină-n cumpăna nopții, cum că să pună el mâna de pictor, cu Grig Căinaru mâna de scriitor, pe tovarășii academicieni doctori ingineri laureați habilitați ai

Premiului Stalin pentru Pace în Molotovia, domnii Zarski și Vorobiov, în scopul ca să i se-mpută fără service lui Lenin mumia, privând de turiste pariziene și londoneze marxiste Piața Roșie postbolșevică, momentan refugiată racla, din metrou în localitatea de tranzit deportativ spre la Sibir, Tiumen, conform unei informații exploatate de Mișu, sursa fiind un general de informații și torsiune, Polkan Afrikanovici Putilov, al cărui dans dublu are pasămite o explicațiune în numele său de strigoi al trecutului, fabricant de armament petersburghez.

În schimb, în mod cu totul imprevizibil, cum sunt multe reacții din patrimoniul comportamental uman, vorbarețul doctrinar Horea Bratu a făcut totul pe Marius să-l scape de la o execuție sigură cu 7-9 grame de plumb în ceafa-i de lup bronzată la Morozovsk, la Sud de Donul Neliniștit, harnicul influencer antonescian militar fascist ignorând sau poate, de-al dracului cu Propaganda, că sateliții Pentagonului sunt capabili să identifice înălțarea unui bust al Mareșalului Dezrobitor cam pe oriunde pe fața Pământului, inclusiv în California noastră la clanul Ghizdavilor de la Santa Diana acasă, gândind să scape totuși cu viață, ceea ce la urma urmei a și reușit, venind cică peste două cincinale din Birobidjan la Adriana lui, la fata-i marxist-leninistă, măritată cu Vanea Țăpoieșu, prin Harbin și Shenyang, traversând tulburele Amur înot ca pe o Dunăre spre Kladovo, hm! Animalul! gavialul! M-a turnat, m-a demascat pe mine, că în spatele numelui meu dinadins slavizat, de HRESTIC, cum ar mai fi nu știu ce șef de scriitori sârbo-croați, titoiști sau nu prea, s-ar ascunde un occidental bănuibil suspectabil urmăribil verificabil și preventiv împușcabil de către incompetenta Cekă, unealtă a Sutelor Negre țariste, care am dispus exploatarea omului de către om de să se taie clasic în roca dură bazaltică, Odessa, adică că cam aș fi eu nimeni altul decât, scăpat din ghearele căgăbăului robespierric, Armand Hrestic, de fapt ARMAND-Emmanuel du Plessis, grand duc de Richelieu, carele purtătoriu de nume sonor, nemainecesar însă în anticlericala mea patrie, chitită a-și spânzura de felinare aristocrații, cu lanterna căutați în Montmartre, Nice și Montparnasse, ca să emanezească la putere, după epurări pentru colaboraționism, oamenii cominternistului dezertor Maurice Thorez, adică Duclos, Marty, Aragon, unguroaica Dorottya d'Esgrignon de și-a turnat soțul troțkist anarhist în Ebru, seducând apoi pe Marius unde a eșuat inițial Daria Maximovna Riumina (Murocika), marșrutizată de soțul ei, Lavrenti Edmundovici Riumin (legendat drept otețul ei, care tată era poate scriitorul stahanovist petersburghez Maxim Ianuarievici Jdanov), revolta fiind că eu, Armand Hrestic Opincă, scuip literar pe toată rânduiala asta a Istorioarei 3D dintre Odessa, Antibes și Cassiopeea.

Căci dacă-n ce privește coșmarul ce dai telespectatorului să vadă, terci gol, apoi a te lămuri în gamelă cu mamelucul Abdul cum a fost la Borodino, și cu turcii de Noveanu și Damian cum a fost la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, sau la Grivița evocată în fresce eroice, Panoramă cât Intercontinentalul pe la 1900, până la urmă tot la vorba generalului de propagandă Horea Bratu, un adevărat *profesionist în simplificarea ideilor complicate*, ajungi, trebuind să accepți măcar această idee definitivă, fixă ca Megastatuia Pobedei de pe mamelonul-curganul

lui Mamai, anume că, pentru românii încă Regali de la 1940, bătălia de la Stalingrad TREBUIA DATĂ, chiar și mai târzior, din aceleași nobile motive pentru care prietenul meu ca duce, ca dux valachorum, graful Tolstoi, consideră că Moscova nu putea fi părăsită lui Napoleon, răzbunătorul dac al Basarabiei, fără *o bătălie de sacrificiu memorabil* pentru viitorime, s-o impresionezi cu o panoramă patriotică, manipulând la Borodino că problema era apărarea Capitalei, iară nu noutatea din „războiul raselor“ că pentru întâia oară, la 1812, slavii **supuneau latini** dincoace de Nistru, asumându-și riscul să se aleagă treptat, cin cu cin, cu o aristocrație românească, care însă i-ar fi făcut de neînvins! Stăpâni absoluți, ai Europei mai întâi, ai Lumii mai pe dinapoi, să-mi uit parola de la bășica udului, mânca-ți-aș, tovarășe acuzator al norodului, Ivan Enache, dacă încerc să induc în eroare organele de anchetă! Deoarece e o treabă de cursist de facultate muncitorească din Ibansk sau din Nijni Futinsk, fick deine Mutter, Пёс ёб твою мать, să se meargă la arhivele Odessei și să se cerceteze adevărata istorie a orașului, dealtfel deja exhaustiv descâlcită de marele istoric român independent, geograful historiador Voicu Ghizdavu, în fulgurantul raport din 2 octomvrie 1938 către Regele Culturii, Carol al II-lea de România, *Beiträge zur dilema/ noada gordiană a celor două Odesse*, restituite de Editura Play, Santa Madonna, 1993, unde cere el un război preventiv, pur românesc, să trecem încă din 1938 Nistrul contra unui inamic slav/ slavizat, care oricum ne va ataca, fie în calitate de Uniune Sovietică, fie în aia de Bulgarie Cominternistă, existând deja argumente statistice serioase că Stalin voia să gestioneze Europa cu o nomenclatură predominant bulgară, eficientă prin loialitatea, monumentele montane și asiatismul ei, ceea ce nu va conduce însă decât la o lichidare încă de prin 1944 a elitelor de la Sofia, compatibilă cu cea de la București, explicându-se și de ce aceste două țări surori vor avea la 10 decembrie 1999, când am încheiat-o eu cu *Homo solus*, șanse aproape egale cu Ucraina și Belarus de a trece prin ușile NATO uitate deschise.

Și Eliza, și Irinuca au socotit, când era Marius al lor la Canal, că dacă tac-su Voicu nu fugea-n Rai pe 15 făurar 1940, atunci nu la roabă și târnăcop îl trimiteau istoricii româno-ruși, ci ca pe Gheorghe Brătianu, să crape la Sighet, neiertându-i-se considerațiile lingvistice antistaliniste dintre cele două Odesse. El documentase bizareria că-n toată Galiția Mare medievală, de la Elba la Ural, numai două seminții au practicat înjurăturile obscene păgâne, *maghiarii și rudele lor de origine scandinavă finlandeză, muscalii*, care ulterior și-au zis că ei ar fi rușii, creștinați la Kiev de geții slavizați ce-și luaseră etnonimul de ruteni, adică ucraineni. De la maghiari și ruși, au învățat și românii să înjure, obicei care-l îngrijora și pe Conducătorul Statului după trecerea Nistrului în Războiul Sfânt.

Dar că m-aș fi evidențiat prin exploatarea la sânge a oamenilor muncii, pentru a înălța la țărmul pontic un orășel Odessa franțuzesc, roz, care să rivalizeze cu cețosul germanic Petersburg, e o exagerare, pentru că, aici și la Chersones, s-au implicat personalități de comandă militară supremă, deplin intrate în istoria Europei, ca Suvorov, Kutuzov, Kisseliov și alți strategi formați exersați latinizați deja în România preregală, ultimul inspirându-se din modelul radiolar al orașului

cu salcâmi similari, Brăila, pentru a desăvârși ultimele trăsături ale Odessei surori, ieșind de aici o făptură urbanistică și arhitecturală fragilă, ca un lampion fantomatic închipuit de vreun kitaiț tânăr pentru chitaianca lui dansatoare și soprană la Opera Maoist-revoluționer-culturală din Nijni Beijing, un fel de machetă plutitoare în lemn ușor de mesteacăn sau în material sidefiu ca al scoicilor unei mări tot mai moarte, peste resturi aluvionare negru-amare de la Potop, până și temeliile fiind concepute la perfecție ca o replică Veneției Nordului, aici nemaifiind canale înotate de șobolani și de biberi și de samuri, ci catacombe perfect uscate, unde pot mișuna doi-trei partizani marxiști, deplin conștienți că la fiecare neamț sau român asasinat prin practici teroriste, cuceritorul va aplica represalii civililor, șicanare ce aprobă și anglo-americanii, căci se întărește ura Ehrenburg față de jugul militar-fascist antonescian-ghizdavian a întregului norod sovietic și, la fiecare una sută de cadavre de slavi nesuprematiști, se salvează viața unui AAA, alb anglo-american de care depinde însuși viitorul planetei ca întreg global monocolor. Situațion înghițit și de Franța domnului d'Esgrignon, deoarece se creau premisele de redobândire a acelei desinestatornicii naționale, îngăduitoare-n două cincinale de la baia de mulțime a țanțoșului colonel Charles de Gaulle, a se îndrăzni producerea de nemuritoare secvențe cu Brigitte Bardot irezistibilă, iar trei ani înainte de după ce am sfârșit eu cu *Homo solus*, un același entuziasm delirant la cucerirea titlului fotbalistic suprem, în anul anti-Eminescu 1998, prin golurile date marcatei de neputință Brazilii, semnate Zidane cu capul (2) și Petit Prince în minutul final, noi însă neputându-ne bucura la fel de sfârșitul Războiului Existențialist, nu numai pentru că defilarea pe sub Arcul de Triumf, la 23 August 1945, a trupelor noastre biruitoare asupra Ungariei horthiste, asupra Germaniei naziste și asupra Austriei cvasinedenazificabile, a fost primită doar de *călăii României Mari Regale* și de stăpânii lor anglo-americano-SOVIETICI. Șeful de stat care demisese pe premierul Ion Antonescu un an în urmă, Regele, *se afla în grevă de protest*, admirat de fotografa de război Lee Miller, neîndeplinindu-și decât o parte din funcțiunile de la Palat, formă de luptă care în contextul hiroshimo-nagasakic din vara lui 1945 a lăsat Limbii expresia „grevă japoneză“, iară eu priveam de sus și mă întristam, teoretizând Reconstituirea, că viața acestor milioane de români trebuie să se reia ca prebelic, cum și a altor homosapi de pe tot mai strâmta-ne planetă, numai că ei trebuia să se preocupe cu ce s-a distrus, dar însă numai că dialectic sporind ce s-a distrus, trebuind construit ssocialismul, existând însă și o roz pată optimistă pe obrazul cernit al republicii văzute de pe orbita tovarășilor de drum sputnici, căci așa cum arătau recent crainicul sportiv Răzvan Hristev, cu care nu puțină lume intelectuală mă confundă, și discipolul său, Muhală Muistu, descoperitor la Debrețin a xeroxului clasicului opus pierdut de divizia noastră dezrobitoare, *Gesta Romanorum*, ccomunismul are și părți minunate, ca faptul că din înalt eu văd mutilat Imperiul Reginei Maria, agonisit din teritorii tipic străine, anume faptul că fără Balcic și Varna, fără Cernăuți și Liov, fără Basarabia de până-n Bug și fără Vâlcov, Cetatea Albă și Odessa, noua Republică popularră nu

va mai manifesta acele oscilații de instabilitate care au dat atâta bătaie de cap politicienilor veroși, cu soții văzute pe ecran în 1957 babificate, inculte dar curve, la cererea nevestelor de mari activiști, și tehnicienilor reeducați și distruși ulterior în Romlag și-n Gulag, poate și pentru că mulți s-au mânjit la corupțiune în țara încă desculță, adevărați autentic veritabili prepăduchi cocoțați, nu existențialist, nici postmodern, ci expresionist, în capul pletos ca al unei ciobănițe de care dispunea România Mare abia înfiripată, fără a se gândi vreunul că la acest puzzle de elemente hetero îți trebuie și un liant, pe care nu îl ai câtă vreme Neamul e campestru, iar orașele sunt străine, asta fiind opera invadatorului imperial, rezultând cu necesitate o politică de tratament dulce față de minoritățile mai zgomotoase, de să le rogi mereu să intre în coaliții de chivernisire privatizare prevaricațiune a nemeritat întreitei avuții naționale, de aici venind și jocuri centrifuge, cum arată și Muhală Muistu, din exclusivism rău înțeles din punct de vedere la venitorul național, să fie tare-n pib, fiind o mare greșeală că studențimea creștină s-a pus pe o lungă coeziune tocmai pe persecuții bazată, relative exact pe a lovi în minoritatea cea mai bine instalată-n frunte pentru angajări cu tematica că cine s-asigure liantul României, Marius, dacă Imperiul Reginei tale Maria cuprindea mai multe țărănimi în totală incapacitate de grai a comunica îndobitocite una cu alta, chiar când s-ar fi putut întâlni, prin reprezentanții lor, la iarmarocul anual de la Sorocinți, mai bătrân și mai om de stânga deșteaptă, Răzvan Hristev, ca bulgar după muma cominternistă, observând că prin slujnicuțe capabile de metamorfoză, lumea rurală a priceput prima, dintr-un instinct, cum că să se infiltreze să spurce orașele europene, pierdute ca niște oaze de cultură în deșertul analfabet, populat cu Codini nereeducabili, spre a penetra în grațiile doamnei profe Dorottya d'Esgrignon, de le promisese niște invitații la niște seminarii la ea la University Pietroșița of Missouri, clona lui spirituală, Muhală Muistu, mergând încă și mai departe cu deschiderea de gândire într-un mediu troglodit și propunând ca României Epocii Yl, dacă ține la admisia ei sub și pentru gloria lui Il, atunci pe lângă alinierea legislativă ca posibilități ale păduchilor din capul Țării să se realizeze pentru compresie ca să intre și alinierea ideologică, *adică părerile puricilor dinăuntru să coincidă cu părerile puricilor dinafară* și, într-o idee, să se alternativizeze manuale primare, gimnaziale, liceale, superioare și avansate, pe teza fundamentală, în descripțiunea istoriei recentului îndepărtat, cum că România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, giugiuli-mi-ai bărzoiul, Marius, era așă de instabiiilă ginetic, congenital și genital, „încât ea s-ar fi destrămat de la sine“, adică chiar fără niciuna din intervențiile din 1940 asupra bijuteriilor de familie, decupate din coroană de longevivul în fapt Molotov, de longevivul potențial dacă nu-l spânzurau că n-a dat și Timișoara sârbilor, negustorul de vin negru de Ziduri Herr Ribbentrop, precum și de longevivii anglo-americani cu nevestele lor, care la pacea finală n-au obiectat nimica...

Imboldul de a mai scrie despre România ta venind de acolo, Marius, că nu că te-aș trata de aici de sus, de pe orbita sputnicilor, cu dispreț suprematist cum comandanții ruși sovietici pe soldatul bielorus Oles Hristici, încât exasperat de

glume proaste și umilințe, a dezertat ajungând la Morozovsk robul tău, lângă mai vârstnicul profesor de șah marxist-leninist, Feodor Kuzmici Merțalov, cel ce biruit-a pe cekistul Oscărel Hubig taman în Varianta Westfalică a Gambitului Damei Clasic, care după 1. d4 d:5 2. c4 e6 3. Cc3 Cf6 4. Ng5 Cbd7 5. Cf3 Nb4, jucase stupefiant, în maniera bluff a Führerului, Ce5, dezorganizându-și centrul cum ar fi ca o erecție spre Stalingrad din aliniamentul perfect drept Rostov, Voroșilovgrad, Voronej, Tula, Moskau, și pierzând lamentabil cu albele, apoi pus-a mâna pe Mau, slobozind în ceafa slavă a partenerului 2 x 8.24 g plumb tipografic de Basel, dar nu pot să tac să nu scriu dintr-un respect deosebit ce am pentru tac-tu, ca războinic istoric fantezist și fost diplomat de ascunsă carieră, prin aranjamentele uneltite cu senatorul Alecu Ghizdavu, frate-su, în scopul de a lăți moșia noastră, atât într-o strategie ducală spre anexarea Kievului, cât și într-una rareșistă de recuperare a Vienei ca mediu pozitivist propice înălțării culturale a ce avem Noi de spus ca o completare, în context de supliment alimentar, încât Cernăuții, Varna și chiar Liovul nostru apar ca ieftină butaforie potemkinistă.

Ideea fundamentală a raportului secret document clasificat al profesorului geograf Voicu Ghizdavu, din 1-2-3 octombrie 1938, întocmit sub trei șocuri puternice, toate în strânsă legătură cu rareșianul Triunghi de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, anume Anschlussul, decesul Reginei Maria și recentul transfer către Reich a Sudeților, munți care în Testamentul lui Petru Rareș, păstrat cu sfințenie la Mănăstirea Căpriana de către călugării isihaști de la Neamț, Dragomirna, Rila și Optina, apar ca o chezășie până la nourii din cer, că infiltrarea noastră, de creatori de mare cultură, printre purtătorii de civilizație și comodități, va fi perenă, îndemnul ba chiar apelul îmbolditor la faptă către impulsivul, cel mai milităros dintre ai noștri regi, năbădăiosul și bătăiosul Carol al II-lea, fiind ca, înainte de a se declanșa efectiv conflictul *mondial* existențialist, pe care Titulescu la Liga Națiunilor a lui Litvinov n-a reușit să îl evite, deoarece francezii, britanicii și îndeosebi retrașii americani nu voiau să cheltuiască sângeros din electoratul lor, anticipând că să se jertfească soldatul bielorus Oles Hristici ca scriitor galițian potențial tipic, imena Armand Hrestic, ei bine, da, noi trebuia, eram datori, să ne facem publice *aspirațiunile imperialiste* românești cât mai audibil, înainte de-a inițializa concertul fanfara celor Mari, cu zeci de mii de guri de tun de calibru greu, aruncătoare de mine și cu bombardament aerian pe civili, inclusiv cu proiectile reactive de-ale noilor divizii de racheteiști în curs de formare, iar modul cel mai excitant de a senzualiza intim presa mondială era să ocupăm protocronist ori Odessa, ca pe un cordon de securitate necesar Cetății Albe de pe Nistru, cum Vîborgul Cetății Petropavlovsk de pe Neva, ori Varna (viitorul oraș Stalin ca Brașovul, din intenția cominterniștilor de a petrece, în condiții mai europene decât în Crimeia și-n Caucazul nesigur, concediile de odihnă binemeritate după exercitarea stressantei meserii de **călăi de birou**), – port Varna Odessos, de a cărui posesiune depinde securitatea Balcicului Imperial, fiind o nimica toată a veni cu un distrugător cuirasat și a trage dupe mare direct în cactușii Reginei Maria, fir-ar paleta ta a dracu de gerontofil insolent, Marius! Pricepi?

Este adevărat că acest cel mai român cazon dintre Hohenzollerni, al doilea Karl, a trebuit să verifice telefonic dacă într-adevăr profesorul său de-l învățase, ca prinț moștenitor, că *mari epoci culturale* fascinante nu dau decât monarhii cu sex-imaginație creatoare, Voicu Ghizdavu, responsabil moral de încheierea căsătoriei, cu perspective țariste, din 31 august 1918 de la Odessa, *davă* de-i băgase-n cap că e ca și Varna, cum ambele apar ca Odessos pe hărțile homerice, întemeiate mitic de Meșterul dedalic și icaric de la Argeș (Ordessus), aceste ale noastre cetăți, fără a căror românizare completă nici nu poate fi conceput procesul ca procesare cu vitamine ascensionale pentru vulturul cu spirit elicoidal, așezând o Mare Neagră de oțet balsamic recent, ca pe o prelungire firească a căutărilor cercetașilor mediteraneeni, cum pe uscat Bizanț după Bizanț, rezultând că într-adevăr Voicu Ghizdavu i-a înaintat un memoriu redactat de el și argeșanul Urmuz. De! Prin chiar tătarul de Mișu Focșăneanu. Al Elvirei, fata lu' omu' de stat Alecu Ghizdavu (avocat Șaraga, mi se pare, nume care apare c-a apărat pe Ana Pauker de procesul anticominternist pornit poate de luptătorii naționali făuritori ai României-prea-Mari, neînțelegători de la intelectualii recenți că Dodoloața *e instabilă* și, nu c-au venit rușii, se va dezintegra de la sine în anonimat, cum vor anticipa retrospectiv în 2001 cei 22 intelectuali euROatlantici, acesta și fiind marele Nenoroc culinar al românilor plugari, că la Comintern gauleiterii pe țări au fost numiți de Zinoviev, Buharin, Kamenev, Maiakovski și Șostakovici numai bărbați, iară numai pentru România Regală au trimis o femeie.

Or, românii regali de odinioară s-au purtat bărbătește când la Prut a venit *ocaziunea unică* de a trage sabia la 22 iunie 1941 în contra Uniunii Sovietice, aliata previzibilă a AA, atât de viril încât bucătăreasa canibalilor de Stalin s-a certat cu Engels, contrariat că nu numai trudiașciaia klassa a uvrierilor emană eroism, ci practica arată că și burghezo-chiaburimea imperialiștilor români umple Transnistria, Ocraina, Donbasul, Crimeia, Kubanul, Cecenia, Gruzia, Armenia, Azerbaidgeanul, Stepa Calmucă, Cotul Donului, Odessa, Kievul, Nijni Novgorodul și Harkovul, cu același gheroizm manifestat și de cavalerii teutoni ai lui Toma Nour, când au creștinat țărmul baltic, de la gura Oderului până la Helsingfors! Vasăzică e total neindicat, când va fi să se bolșevizeze Galiția Ghizdaviană, de la Cortina de Fier până la combinatele siderurgiei feroase și neferoase din cortina euroasiatică a Uralilor, să le vâri pe gât drept Führer acestor latini trufași o muiere, încât s-a renunțat repede la cominternistă, câștigând Gheorghe Gheorghiu-Mustață, care era electrician ca Lev Walesa, da' nu s-a bazat pe minerii Scânteii, el chema doar ceferiștii, fiind nu numai incult ci și neconsiliat de cărturari renascentiști călători, cum a avut riga Karl 2 pe geograful istoric de la Ziduri. Din ignoranță sus ne-am ales însă cu cel mai împuțit parrtid comunist din Galiția Mare, dispus a giuca cartea națională ca o armată de ocupație, cu grele consecințe după 1989 privind fuga elitelor și dizolvarea restului în *uie* fără a ne mai exprima cu furculița în piureul universal, ca alți latini, cum ar fi italienii, francezii și spaniolii. Dar ne-a rămas, ca ultimă șansă, Săraca artificial sărăcită și părăsită în afara *uie*, să ne desăvârșească Ea cândva ce-au început ca zidire

spirituală interbelicii, ea, orfana, România de Est, Basarabia! Aceasta şi fiind misiunea Ei istorică de interes galiţian, dacă e să ne luăm după Nichita Căinaru şi după eseista lui soţie din Kitaigorod, Larisa. Numai că cei doi patrioţi condiţionează înflorirea culturală de un Ajutooor, cum nu au nas să-l primească decât balticii de la puterile *uie,* pentru făurirea unei Moldove Mari ca sub Duca Vodă când a luat de la Sublima Poartă Ocraina, doar de la Carpaţi până la Bug într-o primă etapă de expansiune romană nouă, cu portul Odessa ca capitală şi cu baze militare româneşti în Crimeia şi în Bulgaria, eventual şi la Marea Prepontidă Marmara, prin bunele relaţii cu turcii întreţinute de elementul nostru găgăuz, pe al cărui patriotism statalist se poate vecinic conta la plăcinte geopolitice.

Bestsellerul Larisei Rîbalovna Căinaru, citit şi de bătrânul Marius cât a lucrat soţul ei, inginer antreprenor de poduri, biserici, mănăstiri şi şosele, la Miorcani, la monumentul turistic comemorativ al Războiului Sfânt româno-sovietic, bine vândut eseu intitulat senzual *Cum pot fi făcuţi fericiţi ruşii?*, a cărui idee fundamentală este mozaicarea imensului spaţiu dintre Galiţia Ghizdaviană şi Alaska, în câteva sute de Cecenii bine administrate ca statele americane sau landurile Reichului, nu uită a aminti că în repetate rânduri, nu o dată-n cel mai desăvârşit soverşenno-sekretno, voievozii bizantini s-au preocupat de bunăstarea materială şi spirituală a marelui vecin, un strălucit exemplu fiind Ştefan Vodă când şi-a trimis pe însăşi fata sa la Moskau cu misiunea de a întemeia o dinastie latină, iar un orbitor caz de binevoitoare asistenţă la prosperitate sigură este acţiunea diplomatică secretă a conului Alecu Ghizdavu, adevăratul negociator al păcilor galiţiene cu Germania din 1918, atât a celei româneşti de la Buftea-Bucureşti cât şi a celei troţkist-leniniste de la Brest-Litovsk.

Ideea fundamentală rămânând chiar *Cum pot fi făcuţi fericiţi ruşii!*

Căci cum pot fi făcuţi fericiţi germanii postnazişti a fost ideea care-l frământa pe Stalin la Poznan, apucat de un fel de cutremur al minţii când Roosevelt, prin deces, iar Churchill prin... alegeri, îl lăsaseră *singurul beneficiar* al luptei popoarelor în contra lui Hitler. Ci răspunsul ce-l dete Elvira fu că *prin prosperitate atât la refegişti cât şi la redegişti, fericirea,* Mişule. Consecinţa fiind reunificarea Germaniei poziţionată ca pe un interes *uie,* ceea ce România de Vest şi România de Est nici măcar nu şi-au pus la Prut problema *din cauza mizeriei culinare,* trebuind mai întâi ca fomiştii cocoţaţi în capul trebii să-şi asigure la familii haleală de să nu mai flămânzească o mie de ani, aşa că toată reţinerea ta de a nu păcătui fu-n van, Marius, prostule, fuce-m-aş în memorialul tău până la durere, că era mai bine să nu te bagi deloc în Războiul Sfânt decât să-l pierzi.

Augustus cum a reuşit să se fofileze? El de ce a rezistat prin cultură?

L-ai făcut de ruşine pe tac-tu, sifiliticule, carele făr-a se târî-n păduchii de tranşee, din paie, a jucat un rol de inestimabilă valoare în ce e mai important la o conflagraţie, Pacea, pe care poţi s-o pierzi chiar dacă ai biruit inamicul, cum au păţit AA, de-au extins în Războiul Existenţialist **totalitarismul** asupra galiţienilor şi angkorienilor, risipind mii de miliarde de dolari şi având şi câteva sute de mii de pierderi de vieţi omeneşti de de de cea mai superioară calitate, după ce că

Homosapiensul a pierdut un secol de creativitate rusească, reîmpingându-se-n promiscuităţi aproape două miliarde de cetăţeni care erau gata-gata să se exprime în universal, continuând de unde tăcuse Occidentul mutându-şi catedralele, întâi în cârciumioare cochete şi apoi în malluri şi în gigantice stadioane, cu posibilităţi de audienţă mondială pentru liturghiile cu miză mai special deosebită, eventual de 120 de minute, dacă e să fie cu prelungiri, ca viaţa după deces.

– Vulcanul mediatic al Căderii fără nicio picătură de sânge, mă privi cu ochii ei deosebit de mari şi încercănaţi, ca ai lui Camus, Clara Honig, adolescentă cu roz pleoape fard Floyd, a Zidului lui Kennedy, mă pune-n dezacord cu dragul meu Marius, pe care degeaba-l înjuri c-a fost Cavaler în Războiul Sfânt. El pe atunci, spre deosebire de Grişa Căinaru, nu dosise-n computerul cranian decât o rezervă de memorie cât o *carceră*, alocată Operei, deci nu opera însăşi cu O mare, al cărei conţinut viitor cât o *zarcă* tocmai se concentra de la sine din observarea neocanibalismului gastric, populismului duodenal şi diplomaţiei pineale. Da, şi nu-l mai jigni atâta, bate-te-ar Dumnezeu de autor inconştient, de să ai editori care au fost înainte tot editori sau au activat tot în... cultură, doar că bugetar ea nu reprezenta doar o milionime din pib ca acuma, căci aici-şa sunt total de acord cu Maurul care spunea Generalului că eficienţa unei armate se testează leninist când e să dea piept cu vrăjmaşul retrograd, iar efectul comportamental de gloată, al marilor investiţii în agitprop, se verifică doar atunci când zice Stalin că e cazul.

Or, la Căderea Zidului lui Kennedy, era cazul.

Era cel mai nimerit prilej să se amintească junimii, ce vede tot, de la desenul animat la telenuvela pentru pensionari, măcar atâtica lux de amănunte privind vivisecţia suferită-n Războiul Existenţialist de către Humanitate: că zidul cela separator dintre occidentalii occidentali şi nişte occidentali reţinuţi printre galiţienii ghizdavieni „neglijabili rasial“, n-ar fi cutezat Hruşciov a-l ridica dacă Germania n-ar fi fost *o agresoare învinsă* în trecutul războiu, caracterizatu şi de abjecţia genocidului, şi de acte compensatoare de un lăudabil eroism, măsurabil mărşăluind animat cu compasul românesc, profesore!

– Da, da, o pipăi el pe obrazul cafeniu fumuriu, parcă spre a se bucura că n-a murit încă, la acest mare test planetar, vedem întărită, ca o fâşie de front pe unde ştii sigur că va veni inamicul, cum Hitler dinspre Kursk spre Tula, evaluarea mea de expert format de generalul de propagandă Horea Bratu, ce mai trăia când în 1992 a venit Il cu alde Văcăroiu să fie premier un cincinal şi nu înţelegeam niciunul ce calităţi ameţite l-au impus în suprema funcţie la români, iar ochiul lui de specialist au dat verdictul profetic că calităţile de Gică Hagi al finanţelor, ale acestui specialist unicat vi se vor epifaniza peste două cincinale, adică deci cum ar veni după **Înălţarea la Cer a României Regale a Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria**, petrecută într-un oarece anonimat, ca nişte funeralii discrete de nabab, în 10 decembrie 1999, când se şi sfârşeşte ca cronologie *Homo solus* de Armand Hrestic, acel **maptex**, acea superfluă-n Galiţia Mare **ma**şinărie **p**roducătoare de **tex**t, al cărei pilduitor pizmaş exemplu altoitor de slavism bielorus şi iugoslav nu se poate să nu ne impresioneze miciurinist, ca o biruinţă a

hibridării vegetative, în contextul fertil al marii înfrângeri de la Stalingrad, peste portaltoiul latin francez nobil ducal, ca singură rațiune a Revoluției Franceze de la 1791, anume sosirea scriitorului ARMAND-Emmanuel du Plessis, duc de Richelieu, în anul oportun, când în Ieșii Reginei noastre Maria, de Sfântul Crăciun, păcătoșii de păgâni au cedat Oceakovul și Transnistria noastră de până-n Bug, populată în special de păstori moldoveni, cu tot cu Limanul Hagibei, deci cu un început de cetățuie, a cărei importanță în genere Suvorov, după experiența de la Focșani, orașul Unirii Principatelor, nu o ignora, ce alt scop putând avea această progresie a cohortelor mele spre Sud, cu nostalgii ca ale autenticei peisagistici românești, spre Balcic și spre a recupera în *uie* acele baze militare provensale deținute de Cotiso înainte de a se stabili cu Cézanne în Corsica, fără drept însă de-a pretinde a i se asigura un loc de muncă, niciun alt scop, dom'le, decât a mă castra și asimila, a-mi pierde aroganța de lipițan alb occidental, care n-am stat la coadă la hârtie higienică din biblii pocăite, retopite la Magnitogorskaia Letea, a mă smeri și a nu mai fi un Tudose Hagi harpagonic cu o înțelegere comprehensivă că, așa cum mareșalul Charles de Gaulles nu putea să lase Opera din Paris (a cărei acustică e inferioară ca eleganță celei odessane) pradă soțiilor nomenclaturiștilor din anturajul arhitectului Adolf Hitler, fără o ieșire mediatică de o largă reproductibilitate atât la BBC în direct, cât și pe plăci patefonice parașutate pentru mișcarea teroristă, prin cele hățișuri chipurile, dar în realitate pe la domiciliu, punând în primejdie viața copiilor vecinului, luați ostatici de fiara nazistă aliată cu Marius Ghizdavu și prietenii lui, inclusiv tinerii scriitori capturați de el, Oles Hristici de la bieloruși, pe frontul de est, respectiv Zvonimir (pe numele mic Oroles) Hristič de la partizanii sârbi antisovietici, nesusținuți de parașutismul britanic titoist.

– DA, Clarissa, DAAA! se trezi el capabil a mai trăi fără infarct, nici conflagrație cerebrală. Bucuria, acela era momentul, bomboane ieftine de ziua mea, în 8 noiembrie 1989, când a demisionat la redegiști suprema nomenclatură de partid și de stat, urmând ca a doua zi să crape Zidul, atunci TREBUIA, Clarissa, măcar Tu să faci notă discordantă, țipând strident de să decojești plafonul Operei, ca o ploicică de mentosane, cum că vă arde de Trenuri ale Libertății, refegiind refugiații redegiști dinspre Praga lui Havel *și dinspre Varșovia*, când istorioara e ceva mai veche decât scrie pe ambalaj ca dată a fabricației, 8 spre 9 august 1961, imediatul ecou sputnic sovietizării cosmosului pe deasupra intimidatei scrofițe roz occidentale, eu cunosc alt mers al trenurilor, de la Vest către Est, via Varșovia demolată aerian ceaușist...

– Marius-Marius! surâse ea amplu, cu o generozitate neașteptată la vârsta și la istorioara ei. Ei bine, nu. Nu! NU!!! Chiar dacă-n RDG cominterniștii au îmbrățișat cu o senzualitate de o dinamică fără egal, descriptibila doar prin semnele „1“ și „2“, pozițiunea fortificată după sistemul Vauban, îmbunătățit de tovarășa Krupskaia, cum că noii proprietari roșii nu răspund de datoriile expropriaților, adică nu mai dau bijuurile înapoi celor deposedați de ele ca de la om la om, în condițiile epurării etnice practicate cu toată forța mașinăriei de stat

modern, de-a răposat și totalitarismul mai tare, marxist, până să-și ceară vreun nazist redegist scuze de la evrei...

– Nu, nu răposase, o corectă cu băiețească de HJ vioiciune aproape nonagenarul martor. Abia-și făcuse publică FSN Yl intenția de a candida, CA PARTID unic, să câștige alegerile constituționale din 20 Mai 1990 și să se prefacă pe nesimțite într-un PSD-Zeamă-de-varză! Bolșevismul s-a pus în conservare un an mai târziu, cam când se aniversau treizeci de ani fericiți de la înălțarea Zidului Kennedy, era-n cețos-prăfuitul august 1991, când vedeam tot mai limpede că, pentru Dumnezeu și Neamul meu, urmările înfrângerii de la Stalingrad erau de o statică pe care niște analiști destul de sceptici, ca Jenel Noveanu și cu Tani Damian, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o ia-n serios că, adică, aici e vorba de sfârșitul definitiv al românismului: până în anul de grație 2222 se vor întrerupe succesiv trei conducte de aprovizionare cu gaze vitale și glucoză aromată lămâios: se va schimba numele Țării, se va renunța la limbă ca nenecesară, nemaiexistând *literatură vie*, ci doar Internet, și ole-ole-ole-ole! printr-o ordonanță de spital de urgență, datată Potsdam 2161, 12/13 august, noi nu vom mai avea națională de tricolori, să joace în calificările pentru diferite turnee finale, ci numai echipe de club, e drept că visate extrem de solide, competitive, investind cei mai patrioți afaceriști în acești vectori propagandistici, plăcuți și marelui agitator care a fost Domnul nostru...

– Marius! îl privi ea sever cum numai Autorul, dăltuit parcă de un portretist roman chipul ei amintind o fotografie din 1920, lucrată la Studio Honig de Clara Haskil, celebra balerină cu mustăți închiriate de la Marcel Duchamp. Am impresia că tu mi-ai citit doar prima carte, *După Auschwitz și Kolîma*, pe a doua fie ignorând-o speriat de banalitatea rea a titlului, *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*, fie frunzărind-o de-a dreptu-n van, deoarece datorită memoriei evanescente asupra imediatului, specifică celui ce nu trebuie să-și știe ora morții, dar mai bine tac! Mă rog, tu zici că-n euforia găuririi Zidului kennedist berlinez, ar fi cazul să se reamintească Germaniei că a fost despicată de anglo-francezi, americani, sovietici și chinezi, deoarece. Bun! Păi asta ar fi ca și cum la o nuntă în stare de necesitate le-ai tâlcui însurățeilor, popo Sică, că să nu uite că dialectica cere ca ei *să se iubească și concomitent să se și deteste*, numai așa asigurându-se suportabilitatea reformei ultime, adică să-l poți vedea, la sfârșitul tranziției, pe partener expus în sicriu, desfigurat de vârstă și pudrat, Marius! Ceea ce e de fapt o întărire a teoriei mele că există moduri bune și moduri rele de a menține vie în conștiința umanității ce-a făcut, în Războiul Existențialist, homosapul pe pământ, un propagandist sau un agitator nătâng sau carierist putând furniza numai deservicii uriașe celor martirizați și chiar urmașilor lor. Problema problemelor fiind că a-ți adecva continuu politica cernită a comemorărilor, la realitatea principalelor fluxuri mediatice ale momentului, cere mai mult decât inteligență...

– Pe mine, Clara, căpătă încredere în poeta de la Sonnenheim cel mai retractil zek din Răsărit, Iancu Noveanu, raportul de 1000 la 13, dintre Buchenwald și Gherla noastră, cât recepționez eu prin Discovery și Arte, din

actuala conștiință euroatlantică, mă face mai degrabă neliniștit decât... înduioșat de cele întâmplate... Zău! Iar când se va mai întrema și Ruropa, mogulilor ei, de la Elba la Kolîma, numai de muzee și documentare despre Gulag n-o să le ardă!

– Și chiar mai mult decât atât! trădă părintele Atanasie Damian sfânta cea de tăinuire taină a spovedaniei unui pensionar învins. Ăsta, arătă el cu degetele uscate ca niște moaște vopsite cu alb de zinc, păcătosul ăsta deja inutil lumii, să știi că simte, în pofida propriei rațiuni, o dată la doi ani, un fel de milă de copiii fără lumină electrică, în permanentul conflict din Middle East!

– Și știi de ce? nu negă născocitorul formulei ghizdaviene „păduchii din capul țării“. Instinctiv, ne dăm de partea celui mai slab, cum e-n orice război de coaliție, unde faci guvernul cu un aliat mic, dar asigurator al majorității, spulberi opoziția și, pe urmă, rămâi singur cu el și-l asimilezi. Nu pot vedea băieții ăștia atacând sinucigaș blindatele cu pietre, fără... fără să-mi amintesc de strivitoarea noastră inferioritate față de armatele de blindate cominterniste, cu care ne-am beligerat, eu la Cotul Donului și Tani-n Stepa Calmucă!

– Fiecare cu opțiunile simțirilor sale! oftă îngrijorată, dar scârbită de homosapii tot mai mici, ospătărița muiată în ceața albastră de la Dedulești.

– Șapte mere-ntr-o basma, cântau soldații de vuia valea Donului, noi mergem la Moscova și, din pielea lui Stalin, o să facem crepdeșin. Și, dintr-a lui Molotov, facem fețe la pantof. Să sfârșim războiu-acesta la Horthy, la Budapesta. Dumnezeu ne-a ajutat să dăm porcii peste cap!

– Poezie de poet închipuit. Cum există și strategi proști. Eroarea capitală a lui Hi la Stalingrad a fost că nu și-a masat Armata a VI-a la Cotul Donului și n-a pus Armata a IV-a Tancuri să patruleze în Stepa Calmucă și să ajute pe direcțiile de sprijin la aprovizionări, ofensiva urmând a fi purtată, pe direcția de rupere, în principal de armatele noastre române A3 și A4, călite și care nu se temeau de ruși, evident cu condiția să fi fost înarmate până-n dinți, la standarde ca ale Wehrmachtului. De ce? Pentru că: a) ostașul român e mai bun în ofensivă decât în defensivă (tranșeele WW1 arătând, că în apărare, excelează francezii și nemții); b) în întreg WW2, dacă s-a mișcat ceva cu fața la dușman, mereu înainte, a fost întotdeauna aripa sudică, românească, cea impulsionată mereu de Antonescu.

Iar Marius, printre genele albe ca de porc, vedea-n soare Lubianka de zahăr, survolată de sateliți americani baleind frumusețea pământului românesc, în căutare de busturi antonesciene, în timp ce se tot înălța spre Orion statuia odessană a urbanistului Hrestic Armand-Emmanuel de Plessis, duc de Richelieu, de o parte și de alta a coroanei în formă de scut teuton ca al Tomii Nour, făcând de gardă la drapel tânărul scriitor bielorus Oles Hrestici și mai vârstnicul pisatel sârb Oroles Hristić, tot așa cum străjuiesc Cetatea Albă, ca niște Vîborguri Leningradul, Odessa noastră și Balcicul.

– Eu cred că, avu un moment de exclusivă luciditate Dorothea, cu privirile aninate de coșul cu anemone al florăresei înecate-n Bugul inferior, ce s-a pierdut la Stalingrad ar trebui să fie mai bine definit pentru generațiile de azi, ca să nu se înțeleagă de către străinătate că cine știe ce și să nu vă mai primească chiar deloc

în organismele binevoitoare NATO-UE, spre voi asmuțite chiar de ziua lui Soljenițîn, 10-11 decembrie 1999. Este vorba, în termeni strict statmajoriști, de a fi în *primul* sau în *ultimul* eșalon. Or, uitându-ne noi cu atenție senilă pe liste, ne sare-n glaucom că nici Ungaria, nici Cehia, nici Polonia *nu au fost învinse la Stalingrad*, așa că ele pot să stea în fruntea UE cu cea mai mare cinste!

– Ai intuit perfect ce s-a pierdut! o privi surprins Marius. Ca unul ce, în ultimii ani dejiști sau ceaușiști, am studiat cu atenție cripto-comunistă cum a fost lăsat să moară învățătorul Bazil Frâncu, de către nepoții săi, într-un tipic proces murdar de acumulare primitivă de tot a Kapitalului, afirmându-mă ca unul din rarii marxiști din Galiția Mare, socot și azi că tot ce mai rămâne din așa-autointitulatul Socialism academician-doctor-inginer-științific este Principiul lichidării din când în când a trântorilor excedentari găștii dominante.

Ceea ce, în România iliesciană aproape post-, nu este cazul, Cla!

De-aia am și construit, nu la Pribegi, ci la Sonnenheim, *Capela Timișorenilor*, pentru că nu sunt îndeplinite condițiile pentru **a doua revoluție**.

Mai ales pentru radicalii tineri, ca Oreste Bogza-n *Praful și pulberea. O viziune a cutremurului sângeros, democrativ, răsculativ și societal de la Armaghedon 2007*, ca Alin Vișan cu brio-n *Despăducherea României* și ca mulți alți purici săltăreți, mai puțin capabili a scrie cărți sincere, spre a-și elucida propriile idei, văzându-le odată fixe... Sau să scoată o revistă ca *Gândirea*...

De-aia! Că datorită *Înfrângerii de la Stalingrad*, suferite doar de Jenel și Tani, fiindcă eu am tulit-o cu aeroplanul, de la Gumrak la Morozovsk sau Kotelnikovo, și apoi la Odessa, cafarzii cocoțați în capul Țării, pe când se desprindeau câteva dintre lipitorile ceaușiste, n-au avut luciditatea minimă necesară să înțeleagă că singura șansă lăsată României era să se bazeze pe Eroismul Timișorean și de la Baricadă, cel fără egal în Europa postbelică, și am fi putut poziționa chinuita Românie 1989 în același prim eșalon cu 1956 ungurii, 1968 cehoslovacii și 1980 polonezii, noi având și originalitatea absolută că revoluția noastră nu a fost o reformă inițiată sau îngăduită de monopartid, ci explozia unui Dor de Europa, fără niciun alt program decât că **să fie și la noi ca la ăia**. Atât s-a pierdut: care tren! Cu Havel, azi, ori cu Oles Hristici bielorusul și cu Oroles Hristić sârbo-croatul trac, mâine!

– Taci, Marius! lăcrimară de amintirile inutilului front cei doi flăcăi.

– Dacă mă iubești, Marius, surâse-n perfectă senilitate, cu o seninătate pentru a cărei puritate și-ar da decenii de viață-n pustietate ca s-o posede, pasează-mi în careul mic pătrățica de zahăr lubiankal! Să-i recompensez pe poneii ăștia pensionari. Mda, mai bine demascăm un antisemitism vag, decât să ne pomenim cu el la cea dintâi criză energetică, alimentară, spirituală sau fotbalistică.

– Un simplu experiment mintal, Virginico! Tu-ți imaginezi californienii tăi, frustrați o lună de accesul la propriile automobile, și nereacționând violent la îndemnul difuz din explicația politicianistă de pe toate canalele a crizei, cum că *Juden sind unser Unglück*?

– Asta, râse cu bonomie cumnățelul Augustus despre șoferița sa împătimită

de volan și de beția vitezei, ar bate-n capu' satului tarifă că *Juden sind în der Gemeinde Santa Diana nicht erwunscht*! Numai că e imposibil a-i mai confisca unui american mașina și, atunci, singura formă de ură azi, Clarissa, va fermenta doar în căpățânile acestor *frustrați,* supraviețuitori ai geolelor bolșevice, care ar vrea și ei să se vază la tembelizor sau prin filme, mai și sfătuind America pe la Harvard. Curată absurditate! Căci după ce că sunt dezorganizați, neunindu-se ei din *toată* Galiția Mare, de la Havana la Phenian, nici nu pot relata despre... exterminări spectaculoase, cinegenice...

– Cine ar suporta agonia unuia-n chila epavei cu oțelul închizător încins ca la El Alamein blindajul de tanc, la noi la Periprava, la stufărit pentru o coală albă ca zahărul, să-mi scrie ăla pe ea autobiografie la Lubianka, tavariș Enache!

10

Parcă nici n-ar fi fost război!

Într-o luni. Pe 10 Mai 1943. Când parohul Zidurilor, la instigarea fraților Ghizdavu, uni creștinește pre roaba lui Dumnezeu, pediatra de Război Sfânt, domnișoara Minodora Căinaru, cu osteanul basarabean românofon, scriitorul fluviu-romanului **1681**, viitorul pandur antihitlerist Grigore Căinaru. Cam pe neașteptate. Într-un cerc relativ restrâns. Fiind și paradă la București, generalul de propagandă Horea Bratu ținând să arate „jidanului Ehrenburg“ de la Izvestia, „jidanului de la Radio Londra“ și „jidanilor de la Voyce of America“, că potențialul de luptă al armatei mareșalului antonescian a fost complet restabilit după... „evenimentele“ de la Stalingrad, unde eșaloanele elementului românesc n-au suferit propriu-zis o înfrângere, ci doar o scoatere din dispozitiv la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, de pe poziții prin care *doar s-a trecut* cu cele blindate, fără a fi cuprinși ai noștri, exceptând unele grupări de rătăciți, în cercul de investire trasat de strategii bulgari ai Cominternului, ca și de consilierii Bairam Stoper și Hurie Ha-ha-ha! Hurry, jovialul onorabil ce deja anticipa că, odată amuțită fiara nazistă, sângele cosașilor din Reazan mai trebe ș' al'dată, să-i ții la respect pe chinezi, pe arabi, poate și pe indieni, africani, sud-americani...

Sfiala cu care mireasa privea la ginere, cu încântare sesizată de Codin Linei, de Marin Nuței, avându-și explicația în:

– Regretul că, Marius găzduindu-i în nopțile din 4-11 mai 1941, posibilul cavaler al Cruciadei Antibolșevice, Rudy, ce li s-ar fi născut, a fost avortat la Spitalul Militar din București, după manevrele inițiate și conduse de doctorul de răsboiu Liviu Lecca, ce totuși nu se va împreuna niciodată cu această mireasă relativ largă la pungă ulterior, e drept ca văduvă ilustră, prin 1957, când a fost să fie transferată de atotputernicul autopsier Ivan Enache, de la Titu Gară în Cotroceni, nu departe de Uranusul ei natal. Poate și pentru că bărbosul vraci a plecat pe cont propriu la Ialta, misterios, adică la Istanbul Alexandria Londra.

– Realitatea e că, pe când Grig a considerat războiul său încheiat la 8 Noiembrie 1941, odată cu Parada Cuceritorilor Odessei și Crimeii, revenind ulterior extrem de des cât a putut în Țară pentru A SCRIE, – dimpotrivă și în pofida soțului, Dora a apreciat de a sa datorie de copilă a Glagovenilor celora din generația făuritoare a României Regale Mari, să ia trenul invers, să participe fără preget la îngrijirea muribunzilor, răniților și bolnavilor cât mai aproape de linia întâi, punându-și viața în primejdie, precum la Iași Marieta Ghizdavu în 1916-1917, în special cu ocazia desantului marin îndrăznit de viguroșii matrozi sovietici de Crăciun 1941, în Crimeia la Feodosia (115 km nord-est de Ialta noastră), unde au turnat apă peste marii mutilați scoși din spital și i-au lăsat în ger pe plajă, fugind apoi de frica cavaleriei și vânătorilor de munte din A3 română.

– Marius a prelucrat imagini cu desantul Eupatoria, de Crăciun 1941 și Revelion 1942. Urmând alte tentative nebunești în ianuarie, dinspre est, pe la Sudak, Feodosia, Kerci, fără comunicare între grupul debarcat și eșalonul următor. Total absurde, rezultând pierderi uriașe de ostași sovietici (morți, răniți, dispăruți) și armament. Disprețul de ciolovek: spital le era prevăzut unul tocmai în Kuban! Mai mult șicanare a noilor proprietari români ai Crimeii, cu pierderi cinic antecalculate de Comandament, forțele parașutate sau aduse pe apă, în etape, fiind repetat insuficiente și cu putere de foc neglijabilă, încât șansa unei răsturnări a situației era nulă. S-a continuat gratuit eroic, pentru propaganda privind „voința de a se jertfi a norodului“, până prin mai 1942, consilierul Alecu Ghizdavu notând în Jurnal că Stalin și STAVKA au sacrificat cam 300 000 militari, vreo trei armate sovietice, lăsând 170 000 prizonieri, plus mii de tunuri și sute de tancuri debarcate degeaba. Important literar e doar că Mișu a reușit să-i radio-telegrafieze Dorei să părăsească lazaretul, în niciun caz să nu facă Revelionul la Feodosia, pentru că vremelnic va fi recuperată de ruși, *planul* „desantând“, în trei reprize, vreo 23 000 militari, ceea ce, firește, nu s-a realizat în totalitate, ca orice plan marxist-leninist.

– Duioșia că, prin însăși profesia ei, pediatra de război Minodora Căinaru a înțeles cât de ușor e să rămâi văduvă azi și ce mare avantaj o fi să ai cu cine să te cununi, perspectivă fericită din care se reliefa încă și mai dezgustător meschinăria celor două perechi de socri burgheji, angajate în dificile negocieri, despre cât să investească fiecare în acest riscant mariaj, ale cărui roade se vor vedea abia în 4 martie 1944 (Vera), în 26 ianuarie 1946 (Otla) și în 10 mai 2145 (extragerea arheologică, de sub talpa nord-estică a Lubiankăi Norodului, a 1681 pagini din fluviu-romanul căinar al atrocităților constatate, avatarul luptând în Războiul Sfânt drept cruciat, spre Răsărit, și drept pandur bezbojnik spre Apus; exemplarul 3 din 26 iunie 1950)...

Cu adevărat pediatra asta se poartă cu Grigri ca c-un prunc, gândi Marius, aruncându-i o coclită, susă și rece privire de bronz, ca a statuii Marelui Duce Armand Hrestic de Richelieu al Odessei, pe lângă care trecuse ades, cu Dora de mânuță, pe când ea lucra la un lazaret local, iar el turna cu un corp de actrițe ostentativ basarabean, cel de-al treilea, cel mai artistic și ultim, după *Războiul*

Sfânt și *Cătușe Roșii*, lungmetraj panoramic color, *Odessa în flăcări*, nemaisfiindu-se ei doi nici măcar de spionii sovietici, împerecheați cu cei anglo-americani, după ce o cucerise așteptând-o-n răcoarea Colonadei Voronțov, într-un șezlong, mângâind semnificativ blănița unei pisici vagabuante de rasă vărgată gruzină și slujindu-se aplicat de limbajul trupului de cavalerist, pe care și-l însușise în 1936-1939, contra a 3000 de lire sterline carteziene, de la o psiholoagă pariziană lesbiană, erudită antic și exotic, specializată-n meditații orale de arta seducției perfecte și tehnica despărțirilor rapide, suportabile și durabile.

Privire de bărbat care, paradoxal, respectă profund mireasa, particularitate cu satisfacție legitimă observată de scriitorul mire omniscient, în ce privește relațiile dintre ei, – ca inginer al sufletelor omenești, un bun meseriaș al condeiului neputând fi niciodată încornorat, ci doar încununat. Cu lauri. Graba cununiei aici descinzând din hotărârea nestrămutată a doctoriței de a se avânta, cu profesorul ei avortator, Liviu Lecca, să ajute pe nemți, în bătălia de blindate de la Kursk-Orel, despre declanșarea unei ofensive hitleriste cu mii de guri de tun mobile și imobile, pe direcția Harkov-Moscova, la Ziduri popa Sică știiind *la fel de bine* ca Roosevelt și Churchill, că declanșarea va fi pe 5 iulie 1943, interceptându-se o radiogramă, prin care pediatra și chirurgul erau rugați să-și confirme Participarea, invitați ca unii ce se specializaseră în depanarea de timpane sparte, cu ocazia eroicului asediu româno-german asupra fortăreței Sevastopol, sfârșit cu un asurzitor succes, ce impresionase pe Führer în ce avea mai artistic în el și îl determinase să boteze Citadela campania anului 1943, al cărei scop era a mătura, de pe teatrul de război din Ruropa, atât tancurile cât și taburile, de ambele părți, pentru ca în continuare, bătăliile să se poarte *absolut cavalerește*, ca pe vremea când Toma Nour al nostru creștina țărmul baltic, de la Wilhelmshaven la Klaipeda și de la Memel la Helsingfors (Chersones) și la Porkkala morilor norocoase, însemnându-și domeniul cu cetățuie de cărămidă lângă după cetățuie și dăltuind la pe porți sigiliul său trufaș de teuton din Țara Bârsei, cum se mai poate fotografia până-n ziua de azi de călătoriul ciclist prin Stettin (la gura aurită a Odrei), sau la Kolberg (cu metereze și ambrazuri cinegenice, încât însuși scenaristul cenzor Goebbels i-a telegrafiat, la 10 Mai 1943, lui Horea Bratu, să i-l trimită pe operatorul Marius Ghizdavu, să-i toarne cu Veit Harlan o replică de „naționalism corect politic“, *Kolberg*, la eisensteinianul *Ivan cel Groaznic*, – lui Nikolai Cerkasov opunându-i-se Heinrich George, Horst Caspar și Kristina Söderbaum, iar muzicii compuse de Aram Ilici Haciaturian la Perm, un memorabil Marș-imn final, capodoperă a nazistului amic lui Richard Strauss, dr. Hübsch, pe bună dreptate ocolită ulterior de cetățeni la solicitarea de „dedicații“ pe la radiouri către la familii, dar venind anișorul 1944 și, sucindu-se armile, nu s-a mai răspuns pozitiv amicalei solicitări de operator muscelean), alte urme teutono-bârsane purtând și burgul de aur Kolobrzeg, apoi Sopotul (Șopotul), Danzigul, Bagrationovskul, Kaliningradul, Ventspilsul și, tot atât de bogatul în hamei de bere, Daugavpils, Revalul, Dorpatul cel, la 1917, încă lățit mai mult de români decât de terți, Narwa, Kinghiseppul, Kronstadtul,

Hamina, Kotka, Sambaka, Turcul nostru și Uusikaupunki...

– Zău c-aveți tot timpul, Grig și Dora, să vă efectuați complet voiajul de Nuntă, pe acest traseu nordic! caută să-i convingă să-i accepte Darul darnica gazdă Marius, după un regal pocal de vin negru, preparat de inginerul viticol Ilarie Otomega, întors pentru un scurt dar meritat concediu, din Transnistria noastră, unde colhozul condus de el ca fermă românească model obținuse, cu muncă ieftină de sclavi, recolte record, la păpușoi și răsărită, în toamna Stalingradului, 1942, evidențiate de fotograf la Expoziția Realizărilor Transnistriei, construită unde-i acum parvisul cu statui al Teatrului Național din București, curând bombardată, iar în septembrie 1944 demolată, rasă și din memorie de parcă nici n-ar fi fost. Eeeu, sponsorizat de bietul meu tată, vechi luptător național, însoțit de sibianca Dorothea Schlauberger, ca una ce licease la Kiel și învățase de la actualul matelot primar al Pragăi, într-o singură noapte, Reinhardt Heydrich, diverse trucuri piscicole de prin porturi, atât din Marea de Est cât și din Marea de Nord, dintre care Murocika de la Harkov nu știa niciunul în pat, spre deosebire de Murocika de la Odessa, – călătorind noi în nordul Galiției mele Mari, m-am străduit permanent să fotografiez, de pe patine și de pe trepied, toate cetățile atribuibile lui Thomas Nour al nostru, dar nu le-am dovedit pe toate. Am scăpat până și Marienburgul, din motive SS de securitate! Voi doi ați avea acuma ocaziunea dulce să acoperiți aceste lacune, nuntind pentru ca să putem, ca demni urmași imperiali ai șerbilor care s-au trudit ca să izbutim a ilustra, cât de cât, opera capitală a tatălui meu, istoricul suprarealist Voicu Ghizdavu, *Enigma celor trei Chersine*, ce nu va fi scoasă decât prin 1993, la editura californiană Play, de către strănepoții diasporeni, impresionați de îngălbenitele pagini, parte memorialistice, parte profetism românesc de cea mai aleasă substanță!

– Din câte știu eu, de la eruditul meu baci și historiador Voicu Ghizdavu, lăsă Lina a se-nțelege că l-a asistat a-și petrece-n sănătate productiva văduvie, certe-s geografic numa' două așa *chersine*, vetre sfinte, unde străbunii noștri au descălecat și s-au canonit până la *strânsul recoltei și frământatul creștinesc ortodox al pitei în chersin*: 1) Chersonesul din Crimeia, azi Ialta, și 2) Chersonesul de pe Niprul inferior, pază gurii sale, azi pocit toponimic, Herson...

– Ceea ce-l frământa pe preabunul meu stăpân, lăsă Nuța lui Marin a o înțelege că și ea știe multe, dar nu din pravoslavnica supușenie a mujicului, ci pe bani și alte daruri, era poziținuea în care sta pe hartă *al treilea* chersin! Neputând avansa focos, și asta la relativ adânci bătrâneți, decât două ipoteze convenabile: un Chersones timpuriu, antic, totuși protocreștin, întemeiat pe la anul 100, de viteazul comandant de corp expediționar, nemuritorul Cotiso, despre care o legendă a păstorilor din Cévennes, ce transhumau ajungând până-n Carpați, la Trei Nuci pe Râul Negru, spune că el se avântase în adâncul continentului, *în căutarea unui fiu* ce se tot dusese pe urmele unei franțuzoaice amețitoare, pe Garonne în jos, până la Bordeaux, tăbărând într-un loc, unde *au frământat pâne-n chersin*, loc ce din Chersones timpuriu a devenit Cherche-Son, pe când încercatul Cotiso a navigat spre o insulă numită tot Chersones, redenumită pe

urmă, de către italieni – corsarii dracu! – Corsica... Sau poate invers, de la *chersin* vine vorba corsar! Iară pe la Chercheson, tot perindându-se mulțimi de neamuri, au agiuns de i s-o sluțit de tot toponimu-n Carcassonne, cum îi e vestită cetății sonoritatea tunătoare și-n ziulica de azi. Azi, când noi românii nu ne putem minuna îndeajuns de cât de destoinici fost-au străbuneii, Marine! Încât un al doilea Chersones apăru imediat ce, mioritic, ne-am înturnat la o istorie majoră, pe la anul 1100, după ce străduința noastră de a-i creștina pe bulgari, pe sârbi și pe vecinii lor, inclusiv ungurii, pe ucraineni, pe bieloruși, pe rușii înșiși, a dat roadă bogată, aducând stabilitatea și un climat de cooperare zonală, creându-se condițiile propice, în această proto-Europă de Est, pentru ca sihastrul cel tinerel, cavalerul Toma Nour, să aibă adormind, pe malul unui tău cu apă glaciară și limpede ca cristalul, ce încă nu secase sus pe Tâmpa, visul poruncitor de să cioplească cizeleze din ciobănașii Țării Bârsei cavaleri unul și unul, pentru o posibilă cândva Cruciadă Antibolșevică, de care Europa democrată s-ar putea a nu fi deloc capabilă, conviețuind avantajos ca cu Phenianul și Havana, ci numai un arhitect acuarelist nebun ar putea să se vâre cu pensula, iară păcurarii cei roz în obrăjori strâmbau din mustăcioara ca spicul grâului, mirându-se cu ce ar putea din punct de vedere ca armament lovi în necredencioși. Iaca, măi, cu ce! o exclamat Thomas Dreptcredinciosul și a apucat pe dată täujerul cela cu care se mestecă jintița-n ceaun, folosindu-l ca pe o măciucă în contra unui inamic imaginar și doborându-l, din buna impresie creată iscându-se verbul *a tăuji*, cu semnificația tonică de a păli decisiv adversarul, precum și, identificarea ulterioară a cetelor de flăcăi astfel create ca legiuni de tăujitori sau *teutoni*. A acestor cruciați destinați fiind – cum o științificit Stăpânul nostru în arhivele Alsaciei, consultate-n prizonieratul expresionist – Finlanda cea cu lacuri multe, sedusă și cucerită de cavalerul patinator pe la anul 1087, cu mult înainte, vasăzică, de a opera el în Malta, în Cipru Rhodos, în Palestina și-n Bielorusia până la Moghilev, unde se și află curganul cu osemintele relicve moaște ale întemeietorului acestui ordin teuton bârsan al nostru.

– Și de ce, dragă, tocmai Finlanda o să mă întrebați, Marine, și tu, Codine-Codine! anticipă iactant Lina.

– Ba n-o să te-ntrebăm deloc! o privirä buruienos birjarul și șoferul. Pen' c-al doilea Stăpân, conașul Marius, constată c-aici-șa nu-i nimic de plivit printre întrebări și răspunsuri. Numa' ce-i de exclamat admirativ că, prin tradiție, magii carpatini cunoșteau mai pedant istoria Hungariei decât clericii din Transdanubiana, care gândeau mitic că triburile de unguri, cocoțate-n capul țării Pannoniei celeia deștelenite de plugarii agatârși ai lui Burebista, ar fi fost *o emanație expeditivă* a sălbaticilor huni ai lui Attila, intrați în descompunere galopantă în veacul al VI-lea, realitatea teutonă fiind însă că ungurii îs frați buni lingvistic cu finlandezii și alți baltici, dispersați care-ncotro din vatra lor, de pe cursul Kamei dintre Volga și Ural, unde și trebuie să-i întoarcem noi, folosindu-ne de uriașul potențial german, ocaziuni ca Războiul Sfânt unice irepetabile fiind în istoria neamurilor cu vocație tare, imperială, Helsingfors (Chersones)

rămânându-ne astfel nouă, să frământăm pită în chersinul nostru...

– Aș remarca, interveni popa Sică, băgându-se la discuții cu intenția inițială de a protesta că de ce nu se mai ospătează mai nimeni, următorul aspect de natură a elucida nesuprapunerea perfectă a finlandezilor peste unguri, deși ca perfidie și egoism aceste seminții se aseamănă foarte bine... La 1941, văzurăm siderați Wehrmachtul dispersându-și forțele și ratând cucerirea Moscovei deoarece, pe când noi românii am avut cele mai grele pierderi să luăm, conform diviziunii frontului Cruciadei, Odessa, infidelul de Horthy a bătut cizma husărească tot pe loc și a ratat Kievul, iar lașul de Mannerheim nici n-a vrut să intre în Leningrad, expunându-i astfel pe locuitori unei Blocade administrați de ideologul Jdanov, când ar fi avut șansa a câțiva anișori de *economie de piață*, cum noi am implementat, zicea dom' inginer Ilarie la Expoziție, în Transnistria noastră, cu rezultate liberale ce permit Istoriei a vorbi de un adevărat miracol agronomic!

– Ce deosebește pe unguri de finlandezi, adăugă matroana Eupraxia, e că pe-ai lui Horthy i-au gonit până-n Pannonia *cripto-pecenegii*, prin teritorii românești, încât s-au creștinat vrând-nevrând, pe când pe finlandezi i-au împins spre nord *laponii* lui Enigel, fără a se izbi de nicio civilizație în acel rest de Sibir nordic. Și tocmai în această polară lacună stă esența misionară a visului primit de Thomas Dreptcredinciosul, pe țărmul tăului de pe Tâmpa (Tampere), secat unde e acum releul panoramic, vis fertil din care s-a tras, la binecuvântatul an 1100, întemeierea unui al doilea Chersones după al lui Cotiso, anume actualul Helsingfors, unde statuia din Piața Senatului e de fapt a patinatorului eminescian Toma Nour, care i-a învățat pe localnici să prețuiască Legea, Munca, Luxul și Pacea, negăsindu-se însă un Carolus Lundius să-l omagieze poematic, cum pe eroul civilizator Zamolx al goților, elanilor și suedezilor.

– Bietul Voicu, lămuri concluziv juna Eupraxia cea fugită de la mănăstire după Sică și blestemată de stareță a zămisli doar fetițe și a petrece-n Romlag pentru bârfă antisovietică, eu știu că iubea a zăbovi geografic, cu șareta, în anumit ceas al zilei, la Trei Nuci, șfichiuind ades pe voinicul Abdulah, ce încă nu ni-l vânduse nouă, bisericii, să-l urce chiar pe mamelon, la cota 476, contemplând locurile ca și hunul, care într-adevăr, cum s-a tangențit acilea, nu a fost asimilat de maghiarime, ci doar de bulgar, a cărui periculozitate noi nu trebuie s-o mai subestimăm, ci e o sacră datorie a generației noastre, indiferent dacă-n istorie vom trece drept barbari, să profităm de actuala conjunctură a reașezării raselor în Ruropa, pentru a-i expedia înapoi în Stepele Asiei Centrale, de unde au venit, călăuziți de Asparuhov, Stoicikov și Borodin, pe acești megieși stricători, ce te ciupesc ori de câte ori se ivește vreo ocazie, ba la Capșa, ba la Mitropolie, ba la Balcic, culmea strategiei fiind că ei s-au folosit totdeauna, mai viclean decât noi, de potențialul german și niciodată încă de uriașul, inepuizabilul potențial sovietic, pe care însă fac eforturi inconștiente să-l treacă Dunărea! La ce altceva ar unelti nu doar Cristi Rakovski, ci și alți infiltrați în nomenclatura cominternistă, cum ar fi Gheorghi Dimitrov, Bazil Kolarov, Krum Kiuliakov, Vălko Cervenkov, Petar Borilov, Todor Jivkov, Kotkov, Balakov, Belov, Damianov, Vasil Levski și atâția

alții, dacă nu la a unelti să ne scoată pe noi din stăpânirea celor două chersine, cel din Crimeia și cel de la gura Niprului, pentru a domina ei toată Marea Neagră, din țărm în țărm, ot breag na breag? Și Stalin Hrușciov la ce altceva ar unelti, dacă nu la a ne tăia în Dobrogea complet ieșirea la mare, ca Basarabiei?

– La nimic altceva! Bolșevicii să uneltească?! admise complet mireasa, gâfâind în microfon ca la o dezvirginare în direct, nu de pe mobilul lui ginerică diseminată, ci din hotel, de un tv cu acoperire națională, într-o înstelată noapte uichindală. Și opinez bine informată, deoarece stenografa, asistenta doctorului Lecca la Odessa, era bulgăroaică, o chema Svetlana Filipescu, fiind soția unui învățător din Cainargeaua Mică, din Durostor, la care mi se pare c-ai tras, Marius, în primăvara lui 1940, când murind taică-tu, ai prorocit că în 2003 se va socoti oengistic că România Regală Mare s-a destrămat de la sine, ca un vis urât pentru minorități, și deodată te-ai apucat să fotografiezi-filmezi ținut cu ținut, județ cu județ, plasă cu plasă, o civilizație de sat, de ștetl, de târg și de orășel deplin închegată stilistic, expusă nimicirii estetice nu numai prin otrava totalitară, ci și prin drogul industrial... Iar această Svetlană ce avea o coamă neagră ca de iapă, a fost infiltrată-n Corpul Femeilor Legionare ca să-l compromită, oprind-o numai o fericită necoordonare între diferite facțiuni teroriste bulgare, al căror profesionalism e de temut, putând dinamita catedrale cu executiv cu tot... Ba chiar pot da-n regii necolaboraționiști, cu... Hitlerilă, totuși fără a trimite armată la Stalingrad, încât îi va fi greu lui Churchilluț să încalce Carta Atlanticului la Moskau, aproape degeaba sugrumându-l comitagiii ăia în somn pe valahul Stănică Filipescu, dar fiind vorba de un tentant *drum fără pulbere*, în context iugoslav sângeros 1994, spre un mare premiu râvnit de mulți cineaști, filmul evenimentelor a fost sucit într-o *vară de neuitat* exact de-a-ndoaselea, ca fiind speciiific Românei interbelite că, dimpotrivă, armata română aia de ocupație din Dobrogea îi belea zilnic pe zarzavagiii bulgari, încât acest ospăț prestigios de la Ziduri devine și puțin praznic, cu tiramisu-n loc de colivă, pentru învățătorul misionar, ce-i învăța pe turcii din Cainargeaua Mică limba oficială, româna, părinții copiilor lor salutându-l însă tot cu *ai rolsun, efendi dascăle*!

– Fie-i țărâna ușoară! vărsă Marius din potir. Printre viermișorii pitorescului nostru Cadrilater. Ah, Stelică-Stelică!... Te vom răzbuna în septembrie 1944, lăsând pe Dimitrov să treacă Dunărea cu toți pandurii cominternului, să-i bolșevizeze pe bulgari ca din oală!

– Apăi dacă tot făcurăm parastas din nunta mea și a Dorei, chiui cu orfică oftică, dalmațiană veselie tracă, taică, ginerele care tocmai venea de la Minister, am eu, din cele mai demne de crezare sursulițe, motiv de un praznic bestial, popo Sică și cuvioasă Eupraxie! Azi îi azi, luni, dară sâmbătă, ăla de-or să-i facă Rezistența franceză o statuie mai înaltă ca Eiffelul și tot din oțel vopsit, diavolul de Stalin, va anunța bulgarilor, și Lumii întregi, tocmai DESFIINȚAREA COMINTERNULUI! Mai auzit-ați dumneavoastră asemenea băstămăție?

– Aolică!... Aiasta înseamnă că acest război din Est nu mai are obiect! observă mireasa, îmbrăcându-se repede repede.

– Am învins! Am învins! Am învins!!! tropăiră pe mese nuntaşii. Rusia piere, iar Germania va fi iar zdrobită de americani. Româno-Reichul Regelui Mihai se va lăți de la Alpi pân' la Ural sau la Baikal!

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

– Vinul ista, privi cu o undă ghiurghiulie de reproș al treilea stăpân la al patrulea, că de ce nu-l expediază pe inginer înapoi, la colhoznicii lui din Transnistria noastră, e plin de erzaturi tipic naziste, frate! Azorubină, tartrazină, verde briliant și nu mai știu ce arome naturale sau identice cu cele naturale. Viitorul e al mărfii înlocuitoare! Celofibră din aia germană, de merge fata la horă, o plouă și se întoarce acasă goală, fără rochița prefăcută-n clăbuci! Stratagemă hitleristă pentru a zdrobi concurența cânepii noastre de români verzi, stăpâni pe-acest pământ (terroir): marfă ieftină și proastă, ca prin târgurile de periferie, unde măcar poți da și peste lucru temeinic, de furat însă, din Occidentul apropiat, că din SUA e greu de adus, cât mai funcționează acea eroică strajă a Europei civilizate, care sunt submarinele eroului Dönitz, când atacă ele, ca pe afiș!

– Lasă, tăticule, își plecă spăsit fruntița grea de gânduri al doilea stăpân, că am eu socotelile mele cu acest specialist șiret, al cărui joculeț dublu, de exploatator de sclavi, nu însă și de exterminator, adunând și referințe de protector de politruci, e cea mai inteligentă investiție a mea din ultimul timp, pentru că dacă Hi nu reușește să scoată de pe teatrul de război răsăritean carele sale de luptă grele, ca să ne putem măsura în noblețe cu bolșevicii ca de la cavaler la cavaler, și poate anul ăsta nu, da' la anu' da, cominterniștii vin la București, atunci asstă fidelă sslugă a noasstră poa' va pune-o vorbuliță bunicică pentru bibliotecuța strânsă de tine cu ssacrificii, cum și Goethe p' a lui, care-a rămas muzeu, deși poporul lui Hi mai avea muzee căcălău, nu ca al nostru doar unul, ireparabil în 30 de ani de postromânism de după anul anti-Eminescu 1998!

– Să dea Domnul s-ajungi și tu un investitor de succes, precum în SUA Octavian și cu Virginica, într-o Românie dodoloață și suvernă! toastă bunelul Tonel sau bunicul Dinicu. În noua Europiță care se naște sub jugănita deja Cartă a Atlanticului! Impresia mea e c-avem de-a face cu o capitulare a lui Stalin nu numai față de domnul cancelar Adolf Hitler, care doar atât ceruse, săracul, să se termine cu subminarea bolșevică a Germaniei, testându-se adică marxismul doar pe rase inferioare din Est, cât și o masivă infuzie de glucoză electorală pentru Roosevelt, în perspectiva unui al cincilea mandat, contra psihopedagogului republican pragmatic Dewey, care de anticipat rămâne că va exagera pericolul infiltrării cominterniste la White House și National Gallery of Art!

– În orice caz, făcu semn Nuța lui Marin că mai andante cu beutul, acuma Bairam Stoper și Hurie Hurry nu se mai pot justifica atunci când îi convoacă tovarășul Stalin, să raporteze că de ce n-au deschis al doilea front în Balcani, cramponându-se de mefiența ce opinia publică din țările lor o au față de marxism-leninism, să nu se extindă peste civilizația ta, Marius, galițiană, la Lemberg, împiedicând unele popoare de la o dezvoltare firească, adică de la exprimarea lor

lentă dar inovativă, în magazinul sătesc universal...

– E posibil să avem și alte surprize, dădu Lina lui Codin de model pe Marin că nu mai bea, dată fiind extrema complexitate a situației create. Părerea mea este că în postcominternism tovarășul Stalin, conducătorul muncitorilor și țăranilor din întreaga lume, are un mare avantaj moral față de anglo-americani, care n-au desființat în contrapartidă colonialismul sau globalismul, consecința imediată fiind că el le poate dicta la Teheran, la toamnă, la număratul bobocilor, unde anume să debarce la 6 iunie 1944: nu în Basarabia, cum ar vrea mirele și mireasa aici de față, nu la Odessa cum ar vrea romanticul Otto Runge, știind că-i face o imensă plăcere lui Marius, nu în Marea Prepontidă (Marmara) cu nădejdea de a-i pedepsi pe turci pentru genocidul armean, recreștinând Bizanțul, nu în Marea Adriatică, luată-n stăpânire dacică de bravul Dapyx la Pola, nici în Provence, la Cézanne, nici în Corsica (Chersones), pe sfintele urme ale destoinicului Cotiso, ci... pe coastele portugheze ale Lusitaniei! De ce, nuntașilor? Pentru că scopul acestui război e zdrobirea fiarei fasciste în chiar bârlogul ei. Și trebuie chiuretată temeinic Europa de toți avortonii. Cum ar putea cineva susține că *am învins* în Războiul Existențialist, dacă niște călăi și canibali ai forțelor progresiste, ca Salazar și cu Franco, nu sunt capturați și luați la întrebări la Nürnberg?

– Un Nürnberg unde nu pot lipsi din boxa acuzaților Eminescu, Iorga și cunoscutul romancier și publicist, Mircea Eliade. E o listă minimală! dădu din coama-i severă Svetlana Filipescu, cominternistă bulgară văduvă nu prea inițiată în probleme românești, dar apreciind c-ar putea fi însărcinată de Stalin să se preocupe, dacă Anna Karenina va primi alte însărcinări, la eliberarea ei din lagărele pentru cominterniști însărcinați de la Komsomolskaia Petliura și Krasnaia Bandera. Dacă Roosevelt și cu Churchill vor debarca în iunie 1944 în Portugalia, până-l prind pe Mircea Eliade, scotocind toată Spania, pentru a-l găbji din ce grotă i-au pus la dispoziție trădătorii Ortega y Gasset și Eugenio d' Ors, noi ajungem cu Armatele Roșii pe linia Dapyx-Cotiso, adică venind din nord, ne instalăm pe un aliniament ce trece prin Veneția, Genova, Corsica și Carcassonne, lăsând sezonier libere doar Italia și Grecia și Spania, cum e și cu Peninsula Scandinavă, ce o poți lua oricând dinspre neutra Finlandă!

– Ce vorbești, camarade Căinaru? protestă cu impertinență de matelot cerșetorul tânăr ce cuvioasa Eupraxia adunase de pe drumul Schitului Hoitarului, pentru a fi nunta căinară cu noroc, chit că nu mai putea fi una-nsângerată-n direct, cum se așteptau cei mai fideli tembelizorului cetățeni. Dar submarinele alianței româno-germane ce păzesc? Nu atacă??? Și nu mă refer doar la Delfinul, Rechinul și Marsuinul, ci și la nave de ultimă generație, în care se află încorporate cele mai noi tehnologii, de către harnicii muncitori național-socialiști de la V. I. Lenin, de la Danzig, și de la N. K. Krupskaia de la Kiel!

Rând pe rând, după un ghiurghiuliu moment de perplexitate, Codin, Marin, Lina, Nuți, popa Sică și ceilalți analiști din foaierul bibliotecii ghizdaviene, pavoazat festiv, inclusiv mirele, mai puțin mireasa, în spontan picioare s-au ridicat, cu acea sfială feciorelnică de respect cu care intelectualii de condei, cum

canișii lupoaica, recepționează apariția în mijlocul lor a omului de fișiere.

– Luați loc! le permise cu simplicitate și înnăscută modestie eficientă arianul musafir, smead ca varegii și cu ochi de culoarea oțelului Krupp cu destinație subacvatică. O să m-așez și eu numaidecât, la acest praznic luminos și atât de îmbelșugat cum, nici pentru cei mai stahanoviști eroi ai ei, Germania mea dragă, azi, nici nu-și poate îngădui a visa măcar, pe așa vremuri de austeritate și sacrificii, când din mitul sângelui cald se plămădește cu sânge rece o lume nouă, mai etică-n echitatea ei, o lume-n care Munca nu va mai fi o osândă și o rușine, ci ea va aduce Libertatea. Și fieștecare uvrier al Reichului va primi ceea ce i se cuvine – statul social al Învingătorului, pentru prima oară în istorie, fiind capabil a asigura până și morților recenți Spațiul Vital corespunzător, ajungându-se pe continentul european la deplina concordanță dintre interesul comunității Poporului și interesul individual...

– Herr Heydrich, îl întrerupse cu oarecare brutalitate boierul Voicu pe rătăcitorul ambițios, ce pierzând brusc orice posibilitate de a mai acumula putere în dauna altora, găsea de vreun an dulceața vieții doar în a colinda pălăvrăgind barurile Galiției și ale Pannoniei, – uite, domnule, așa, pentru istorie și ca s-aduci cuiva mulțam că, sub acoperirea unei nunți, îți facem parastasul de un an, după cum noi ne-am ținut de datină și la trei zile de la odiosul atentat din acea Pragă dragă ce Mihai Viteazul năzuia s-o anexeze Imperiului Românesc în curs de formare, și la șapte zile, și la pa'zeci de zile, și la șase luni, numai fii-miu, Marius, crezându-te încă în funcție, protector unei Boemii pe care ca boem o respectă absolut, Triunghiul nostru de Lapislazuli rareșist Viena-Cracovia-Breslau fiind conceput mai mult ca o forță românească de menținere a păcii între cehii și slovacii dispuși, ca orice slavi, să se încaiere și să se extermine reciproc, dacă sunt bine ațâțați de serviciile altora să se masturbeze pe propria hartă... Știi ce te rog?

– Cum să nu! Anticipez. Demult, demult am cunoscut o liceancă minunată, prestalinistă, însă postmodernă, adică cu un posterior modern, să mă scuze mireasa asta! Dar cu o minte spirt marinăresc, capabilă a ghici, fără erori majore, dorințele intime ale viitorilor ofițeri ai marinei naziste! Am constatat că această performanță îmi este accesibilă și așa am ajuns la o schimbare de carieră, de pe valuri pe uscat! Primind de la Marele Vójd Adolf Hitler misiunea de a raporta despre poftele concetățenilor săi, ce au ei în cap, care este concepția lor! După cum tot un ratat lup de mare, amiral însă ca Horthy, a primit, da, Canaris, cuvioasă preacucernică Eupraxie, informațiile externe, să avem în permanență o imagine despre cum suntem noi naziștii percepuți de imaginarul planetar!

– Adică, tremură și clămpăni din mandibulă profesorul de istorie geograf independent, dumneata emiți ipoteza că poate exista o discrepanță, un derapaj între nazistul real și *nazistul imaginar* al gloatei, sau al elitelor, domnule?

– Ba bine că nu! De ce n-ar fi? Cum să nu fie, din moment ce există abatere zdravănă și între ceea ce știi matale *despre români și Țară* și ce bazaconii vor ști, peste-o juma' de veac, strănepoții dumitale californieni, din cărțile împrumutate de la căminul cultural de nora-ți Virginica, pe care nu o văz aici: dacă-mi permiți

să divulg, anume că România Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria a fost cea mai antisemită țară din lume; ceea ce sună ca o critică adusă nu numai doctrinarilor noștri, ci și Führerului însuși pentru împăciuitorism, sau că, după germani, cei mai ucigași de evrei din istorie vin românii!... Iarăși românii!

– Domnule Roland Reinhardt Lavrenti Heydrich, să moară familia mea de istoric independent și sincer dacă astea-s teme ale mele! Mă depășesc ca individ. Se rezolvă prin mese rotunde și aranjamente de la stat la stat, de la fundație la fundație. Așa ziceam, ca virgulă om, și poate ca strigoi al unui trecut, răpănos după unii, eroic pericolosamente, întreb și eu, mă gândesc la o eluci... doar, hm-hm! nu detaliu... dacă ai primit ordin verbal sau scris, cu martori sau fără, ci numai data e o enigmă chinuitoare pentru mine, ca și aceea privind *cel de-al treilea chersin al Expansiunii Românești*: către Chersonesul Crimeii și acela al Niprului, propensiunea nici nu se mai discută, azi 10 Mai 1943, dar mai departe? Spre Helsingfors, oare, separând marea masă slavă de germanism, ori spre Carcassonne și Corsica, evitând o fratricidă reglare de conturi între Adolf și Benito? Numai Providența cunoaște, poate, unde zace *al treilea chersin* providențial, acela ce ne-ar echilibra pe vecie și-n recuperări istoria românilor, cum trei puncte determină un plan și scăunașul ciubotariului nu se mai clatină...

– Preaiubită gazdă și sponsorime și invitați la parastasu-mi de-un an! sorbi cu patimă de senator penal, scăpat de colegi din pârnaie, vipul securist nazist iflingiu, din vinul optimist și chiar ghiurghiuliu, preparat doar pentru nunta-comemorare cam mioritică. Până-mi voi pregăti un răspuns, propun ca adevărații sărbătoriți să fie Mirele și Mireasa, pentru că ei reprezintă și nasc, hă-hă! viitorul, iar eu cu stăpânul vostru, conu Voicu, reprezentăm trecutul, nunta cosmică, adică eternitatea în sens ieșean! Alegeți fără jenă ce vă face mai al dracu' cu ochiu'!

Zise și, împingând de dinaintea lui Grig castronul cu cvas, în care cu degetele ei subțiri și fierbinți Dora-i rupsese aproape cubice bucățele de pâne brună de manutanță, distinsul oaspete răsturnă cu grijă conținutul strălucitor al unei pungi de zaraf renascentist, confecționată dintr-un șevro nespus de fin, aproape uman ca un obraz de prunc. De prunc neștiutor de eficiența nesimțirii-cruzimii banalității.

Nuntașii înghețară cu paharele la gură.

Erau daruri regești, poate chiar imperiale, tipice marilor cuceritori, din care aveau ce alege și partea masculină a cuplului în curs de definitivare, și partea feminină cea deobicei mai slabă unde nu se pune suficient accent pe feminism, adică-n război cât n-ai a scormoni și în moloz american. Erau acolo davaiceasornice masculine de buzunar și de labă păroasă, erau ace de cravată cu turcoaze și rubine, erau butoni de diamant și de agată, erau mai abitir încă smulse broșe, ace de păr feminin, cercei, cu perlițe sidefii sau măcar prețioși prin filigranul neomenesc de răbdător al lucrăturii, coliere, pandantive, și, pentru ca auriul să domine ca un fundal faraonic, o puzderie de verighete și inele, care mai groase, care mai subțiri, tot acest aur deosebindu-se de cum ai lua niște oberchelnere din piață, de alamă gălbuie proaspăt strunjită, de să te taie, chiar cu

urme fine de șpan, nu era cu putință posibilitatea, pentru că fiece obiect prețios avea lustrul, ba chiar prestigiul venerabil al purtării îndelungate, poate generații, capricioasă și răsfățată ca toate muierile de câteva ori în viața lor, nupțial sau pe la încoronări, proaspăta doamnă pediatră Dora Căinaru cam strâmbând din nas, ca o învățătoreasă din republica răsprofilor de sfârșit de veac și de Românie, fascinată și concomitent îngrețoșată de o bluziță sidefie de zgonhen, importată la 1821 de pe unde o va fi purtat și aruncat dupe ea „vreo negresă îngălată de rasa cea mai inferioară”, neutilizabilă decât la bumbac pe aripile vântului. Ceea ce Reinhardt Heydrich negustor ghici imediat.

– Am avut eu și bijuuri mai mișto, se scuză el, dând din umerii cu care n-a transportat niciodată saci de ciment sovietic o sută cincizeci de metri, la vreun canal solicitat de Dej lui Sta voie să-l facă. Dominat însă de iubirea de o Germanie Mare, domnișoară mireasă, înainte de-a pitrece m-am abătut pe la niște Mari Unități, răsplătind cu câte vreun suvenir de preț, pe anumiți ostași ai Cruciadei Antibolșevice, care îngropați pe poziții, au lăsat hoardele cominterniste să-i depășească pentru a se putea ei apăra apoi circular *erga omnes*, până au sosit rezervele noastre dezrobitoare... Asta e situația! Și tratația! Cât despre ce mă iscodește domnul Voicu Ghizdavu, dac-am primit *la o dată precisă un anumit ordin*, scris, șoptit sau prezentat nonverbal pe mutește, las la o parte caracterul nu provocator, dar indiscret al chestiunii... E ca și cum te-ar percheziționa careva-n cavitatea bucală, dacă ai lucrări dentare din materiale prețioase, respectiv dacă ți s-au implantat molari de sticlă cu miez din cristale de Zyklon B...

Însă, hm, e cea mai frecventă întrebare sosită la adresa mea! He-he...

Așa că, domnule boier râios, ai puțintică imaginație și așteaptă-te să am un răspuns standard, dinainte cu inteligență pregătit.

– Stimați invitați, se trezi Marius, la nunta prietenului meu, Grigorie Căinaru, cu prietena mea, Minodora Căinaru, fostă Glagoveanu! La cele patru Zece Maiuri ce prăznuim azi-aci, anume intrarea-n Bucureșci, cu valijoara, a sărăntocului Vodă Carol, în 1866, apoi Declarația de Războiu de la 1877, când rău făcut-am că n-am pus Marilor Puteri chestiunea celor două Odesse, una a scriitorului Armand Hrestic francez și duce, alta, Varna, a peisagistului Kirciu Kotkov, cu care eu am expus la Kiila Hakkinen, la Vîborg, încă unul la proclamarea Regatului, aceeași Coroană de Oțel și pâine servind și lui Ferdinand la Alba Iulia în '22, așa, iar al patrulea, al patrulea... Zece Mai, nu 1881, ci exact patru'j de ani ulterior, afirmare a aspirațiilor noastre sudice, mariajul sacru *al celui mai român dintre regii noștri*, hulitul Carol al II-lea, cu o Elena din Troia, prințesă a Eladei, eu zic să-i aducem prinos, căci astfel s-a slobozit posibilitatea din cealaltă ramură, din căsnicia oficializată, de primarul etern, Gherman Pântea, în 31 august 1918, cu întrupătoarea de nostalgii rusești greco-bizantine, Zizi Lambrino, ca să readucem noi românii, pe o cale ușor ocolită, sângele Romanovilor înapoi pe tronul leningrădean, treabă care e ca și aranjată de mine cu Führerul la Berdicev, numai niște mari cretino-imbecili putând lua în serios desființarea Cominternului, câtă vreme nu este însoțită de o întoarcere a Rusiei la

sistemul monarhic, deja probat ca productiv cultural în inegalabilul secol al XIX-lea, secol de-a binelea rusesc, cel puțin în marea literatură, nu-i așa, Grișa?... Ba așa e! Singurul dezacord româno-german privind doar *locul* grandioasei ceremonii de Încoronare a noii familii Imperiale Române, Hi, care e loial, sfătuindu-mă să-l fixăm cât mai departe, poate ostentativ în Ural, la Sverdlovsk, unde au împușcat Marx și Engels cu parașutiștii maghiari pe un Nicolae al II-lea cu soția, pe când eu, rusofil ce *contez pe gratitudinea pravoslavnică*, socot că marele show al instalării Rigăi Carol II și-a țarinei Zizi Lambrino, pe tronul a ce va mai rămânea din URSS, după satisfacerea revendicărilor româno-germane, cuvine-se a se săvârși, tot în Odessa noastră, unde fu și mariajul din 31 august 1918, *o zi numai* după ce, nu întâmplător, agenta unchiului meu Alec, Fanny Kaplan, îl cam ciuruise pe rivalul Lenin și ne raportase la Iași că, și dacă scapă, ăla nu mai e om. Nu va mai putea să coordoneze Planul scoaterii din Istorie a rușilor – aoleurile Gulagului sau hihiliza cu voie de la Iagoda nefiind o Literatură! Iar dacă ex-Regele Carol II zice că nu vrea neam să se despărțească de jumătatea lui, Lupeasca, și de parfumurile irezistibile cu care-l ține asta legat de pat, ca să nu revie la țarița Zizi Lambrino, atunci noi vom proceda cum unelteşte tanti Meli Șaraga, să-l combinăm pe urmașu-i Mircea Grigore Carol Lambrino cu vreo tovărășică prințesă sovietică, fie și cu Svetlănuca lui Stalin, dar repejor, fiindcă deja aud că se cam aranjează unii să evite frontul, ca și cum ne-am fi săturat de Război Sfânt tocmai pe o primăvară ca asta a lui 1943, mai nebunatică decât oricând, promițând împlinirea unora dintre Idealurile noastre cele mai recuperatorii... Fiindcă eu nu m-aștept de la Führerul să se folosească indecent de a Cominternului desființare, ca de-un pretext către germani să facă el un Armistițiu laș sau cinic cu Stalin, și Wehrmachtul, înfrățit cu Krasnaia Armia, să ne pomenim că dau năvală-ncoace, spre Ziduri... Dimpotrivă, el va tălmăci ca pe un semn de slăbiciune Coexistența Pașnică proletari-burgheji, și mai abitir își va mâna blindatele dinspre Harkovul Murocikăi spre Moscova. Ceea ce constituie o mare greșeală, deoarece dispărând orice reținere anglo-americană de a ajuta Expansionismul sovietic spre galițieni și angkorieni, după desființarea Direcției Informații Externe a PCUS(b) – Cominternul, sacrificiile biruinței *totale* în Răsărit vor însemna însăși distrugerea *totală* de către anglo-americani a Germaniei în Vest, iar zilele lui Mussolini fiind numărate azi de Codin și nedepășind cincizeci, încât România antonesciană militar-fascistă devine *heghemonul întregii latinități*

11

europene și extraeuropene, dulce Despină, abia acum reliefându-se ca un fir de transmisionist sub razele lunii Stepei Calmuce, gândul superior al lui Tata, geopolitician protocronist carele nu numai că a prevăzut că momentul cel mai

favorabil pentru Viitorul Românesc, ca să dezlănțuim Cruciada Antibolșevică a Războiului Sfânt, nu era nici 26 iunie 1940, cum zice președintele Zahei Avăcăressi c-ar fi decis el din demnitate republicană, nici 26 iunie 1941, cum a voit semnificativ să impună Horea Bratu lui Joseph Goebbels, un an de la jegosul Ultimatum, în mai multe rânduri pregătitoare ale războiului conștiințelor, pentru că pentru Europa, pentru numele lui Dumnezeu, dar, nu exista o reală experiență a mizeriei *filosofiei marxiste aplicate,* numai noi românii, și poate polonezii, prin relațiile noastre de cordon sanitar penetrabil de către fugari și fugare cu violină, unchiul Alec recoltând informații năucitoare, de verificat, despre grozăviile la care se dedau... aparent minoritățile ajunse stăpâne peste marele și nobilul neam al Rușilor, dar cert, și șmecherii locali cocoțați în capul țării, ci ce cerea situația de la cârmuitori era să ne îndeplinim cu cea mai mare cinste obligațiile ce le contractasem față de Cehoslovacia, chit că acele larve pragheze s-au supus Diktatului anglo-francez de la München, urinând pe harta țării fără a folosi atâta arsenal cât producea combinatul militar Škoda, chitind doar la să scoață șmecherii profituri cât mai consistente, de peste tot. Era, desigur, o imposibilitate logică să alungăm cu ostașii noștri Wehrmachtul și Gestapoul din Sudeții ceia disputați de-a surda, tocmai pentru că țineau de Triunghiul nostru de Lapislazuli Cracovia-Viena-Breslau, cu creion albastru lazurit trasat de bravul monarh Petru Rareș, ca perimetru al Înălțării noastre culturale, *sigure și stabile*. Nu, nu era încă momentul pentru a lupta în Tatra și în Prater, câtă vreme nu ne puteam baza pe inepuizabilul stoc de oțel, fontă și sânge sovietic, ca pandurul naționalist Grigore Căinaru, dar cel puțin puteam provoca activarea acestui potențial uriaș estic, silind să se demaște pe toți, cu o singură condițiune: să nu ne mai temem de un război pe două fronturi, din moment ce mizăm pe efectul surprizei și pe o cruzime fără seamăn, care nu va scăpa neremarcată de niciuna din istoriile și literaturile și telenuvelele viitorului, ceea ce însemna concret, cum strălucit demonstra Tata, să lansăm cu toată forța noastră de izbire, *cel mai târziu până la 8 noiembrie 1938*, căci după, ni s-ar fi opus supărător generalii Glod, Ger și Nea simultan succesiv, un dublu atac armat cu obiective providențial divergente, spre Odessa Transnistriei, căreia bine ar fi să-i găsim deja alt toponim, unul greco-bizantin, de pildă Lambrino, și spre Odessa Dobrogei de Sud, adică portul Odessos încă numit Varna de localnicul Kirciu Kotkov, pictorul ce ar fi primit solemn la Balcic, în octombrie 1939, inima varșoviană a lui Chopin, de la graficiana Kiila Hakkinen și contesa Halszka Chrzastowska, aterizate la odihnă cu un imens Antonov-140, comandat pe valută grea tovarășilor sovietici din Harkovul industrializat al Murocikăi mele, atacul aparent absurd la 1938 spre Odessa-Lambrino prezentând avantajul că surprindeam Armatele Roșii în curs de măcelărire a specialiștilor și, până ce suplinitorii ăia ar fi dat telefon *mai sus* pentru indicații, ce măsuri să ia, noi am fi ocupat de mult, încuibându-ne pe vecie-n ele, cele două Chersonesuri indubitabil burebistane, al Sarmației (Kherson, pe Borystenes Nipru) și al Tauridei (la Ialta, lângă Sebastopoles), iar progresia instantanee, de la Balcic către Varna-Odessos, la doi pași, urmând a sili, a constrânge și obliga Marile

Puteri a-și demasca poziția reală față de Problema ce nu mai suferea amânare, a integrității organice a Dobrogei, de la Vâlcov pân' la Burgas, atât Mussolini fiind provocat astfel să se exprime diplomatic dacă ne-a iertat sau nu pentru sancționarea Italiei de către Titulescu, după ce-l debarcarăm, uite, din funcție și sta-n Franța la Romain Rolland de frica simienilor, cât și seducătorul doctrinar al germanilor va fi silit a-și confirma consecvența ideologică față de *Mein Kampf*, ia să vedem noi în conflict, fi-va el, arianul maximus, de partea *latinilor* dunăreni creatori de cultură? Sau va favoriza *niște asiatici*, pe unguri și pe bulgari, încât blestemul românesc din vara lui 1940 va aduce pieirea-n anonimatul de consum a Germaniei, automobilizând-o pe formula unu a untului, însă Riga Carol 2, cel mai criptic, mai sucit, dintre puținii, dar marii, ai noștri regi voievodali, în loc să bată fierul cât e cald și să slobozească flăcăii noștri și blindatele spre Odessa Lambrino (ce romantic și apetisant nume pentru voiaj balneoaristocratic!) și spre Varnița, o zis ca plugarii de pe Milcow, că ascultă și una din una sută de vorbe ale muierii, adică s-a sfătuit cu jumătatea lui, de provocase cu ea o criză dinastică și acte de corupție, când economia Țării mergea cel mai aprig din tot secolul XX, reieșind că e prea tare soluția propusă de tata, da, de Tata, că *să dezlănțuim NOI românii războiul mondial WW2*, prin afirmarea aspirațiilor imperialismului românesc spre Taurida și Caucaz, ca și a năzuințelor creștinismului românesc oficial, spre eliberarea de sub păgâna semilună a Bizanțului celuia, cedat de Occidentul catolic asiaticilor și africanilor doar pentru a zdrobi ortodoxia în paguba cea mare a lui Christos, căci dacă noi valahii alungam turcii de la Istanbul, plecau și palestinienii de la Nazareth, Betleem și Ierusalimul nostru, încât am fi întins lesne în Levant dreapta rânduială românească, până la isihia de Sinai, și Tricolorul ar fi fluturat atunci protector peste Canalul de Suez și Biblioteca „Ioil Borgiah“ din Alexandria, cum drapelul URSS-PCR peste Canalul Dej, cela-nceput cu *zeki* și terminat cu zevzeci liberi, când mai bine era țara până în 2112 a investi-n noile tehnologii. Și mai ales în Literatură, Grigri, dată fiind *iminența tăierii limbii* de către popa euroatlatantric până la 2222, ba urmând a ne alinia și Istoriile, de unde și unitatea de vederi a ruteanului de origine română, Andrzej Hurmuzacov, modelatorul Sfinxului de la Miorcani, și a bielorusului de origine valahă, balerin și patinator artistic, Oles Hristici, cum că aderarea la înghițirea de către Europa a fostelor țărișoare COMECOM-CAER e nedreaptă-n procedura una câte una, e o trădare și o prostie, fiindcă oricum trebuia cineva să ingurgiteze automobile, utilaje, computere, tricouri și fuste demodate, ci noi esticii avem datorința ca, strâns uniți în jurul ideii galițiene, sub flamurile românismului biruitor, să fundăm o Ruropă a intereselor comune ale violaților psihic și economic de către o ideologie monstruoasă, marxist-leninistă, pe care Stalin n-a fost în stare, deși mai cult ca Churchill și ca Roosevelt, s-o continue corect, în chestiunea încorporării în URSS a Galiției noastre până la Cortină, temându-se de pierderea priorității fratelui mai mare, rus, iar în decizia finanțării cu miliarde de ruble-aur a partidelor occidental-electorale bolșevice ezitând și deviind la dreapta, doi pași înapoi, cu piele de zaiaț în spinare să nu-și piardă Kremlinul

Roșu hegemonia în mișcarea comunistă mondială, în favoarea gălăgioșilor neomarxiști descreierați!

Bietul Tata, câtă dreptate având el redactând, de ziua mea, la 1 octombrie 1938, el care la 10 Mai 1943 abia ar fi împlinit șaizeci și doi de anișori, cei mai frumoși ai României mele Regale, cutezătorul Raport către Voievodul Culturii, adevărat tezaur de indicații prețioase privind o genială politică externă, *Contribuții la noada gordiană/ dilema celor două Odesse*, două adică Lambrino-Odessa imediat după Cetatea Albă și Duduia-Varna imediat după Balcic, oh! Duduia! ce familiar nume după Mamaia și Tataia (fost comsomolistul Doi Mai)!

În general, Isadora, of, of, of și iarăși of! cât de *acasă* mă simt eu pe Coasta noastră de Argint! Ideea fundamentală ce l-a fulgerat pe tata fiind că, din același joc al echilibrului puterilor, care arăta necesare Europei o Românie și o Serbie independente, dar nu și niște state membre ONU, civilizate până la a avea echipe de fotbal proprii, pentru polonezi, cehoslovaci și unguri, noi tot cam pe-acolo am fi fost, în pacea Războiului Existențialist – *fie că am fi avut un comportament rațional, fie unul irațional* – în diferitele secvențe ale conflictului, ba mai mult încă, dacă Regele Carol al II-lea ar fi dezlănțuit el războiul „criminal“, împotriva Bulgariei și Uniunii Sovietice... imediat după sfârtecarea Cehoslovaciei la München și exprimarea pretenției Armatei Cominternului de a ajuta lui Beneš trecând prin România-n aplauzele Occidentului, adică rămânând în Basarabia, spre a... reface unitatea „seculară“ a Republicii Socialiste Autonome Sovietice Moldova, de la Milcov pân' la Bug, – poate că văzând pe-ai noștri agresând nebunește pe Stalin și pe Dimitrov, Churchill ar fi postat că *Regele Carol 2 îi un monstru!*, iar Roosevelt, ar fi comentat că să imaginăm imediat o Cartă a Atlanticului în contra schimbărilor teritoriale impuse de români, ceea ce dealtfel se va respecta doar față de... cât a înghițit Molotov în 1939-1940, dar nu și față de neamul german. În orice caz, când am auzit eu de Cartă, la vreo săptămână după ce am coborât din carpenul lui Hi de la Berdicev, nu exista nicio mențiune atlantică despre cât i se va restitui României din *cealaltă* Românie, Regală, sfârtecată, urmând, DECI, să capitulăm noi necondiționat cu Ardealul luat!!!

Pe când trădătorul Ion Antonescu măcar poseda ceva în cap, o strategie sau stratagemă, cum că dacă vom depăși *categoric*, cu 5 la 1, sau cu un 7 la 1 care ne-ar scuti de orice comentarii, pe horthiști, în ce privește jertfele de pe teatrul de război anticomintern, deci antibulgar, atunci nu numai principalele localități balneare de pe Coasta de Argint Întreagă, de la Burgas la Eupatoria via Odessa-Herson, anume Duduia-Varna și Lambrino-Odessa, le vom recupera pe vecie, ci și Ardealul istoric de până-n Tisa la Vest, precum și la Nordul Carpatic, adevăratul Maramureș, de peste Tisa, cel populat pe atunci cu peste cinci sute de mii de români falnici, amenințați a fi deznaționalizați de marea masă slavă ce apăsa asupra lor, bietul Tata fiind în noaptea aia de 1 octombrie 1938, când împlineam eu ghinionista vrâstă de de două ori 13 ani, peste măsură de îngrijorat de ce se tot zvonea, că Reichul intenționează nu a intra eliberator peste Triunghiul nostru de rubin, al Ducăi-Vodă, Odessa-Ialta-Gumrak, ci vrea doar a dezlipi de

URSS vreo treizeci de milioane de ucraineni... Ca și alți opt milioane de frați de-ai noștri ortodocși hoholi, care gemeau sub robia catolică poloneză, deși nu prea le convenea nici să-i ia Molotov, cum-necum, tocmai ca să evite *formarea acestui mare stat ucrainean*, s-a prezentat tata la fostul prinț elev Carol, pe care-l învățase atâta istorie încât se căsătorise-n Odessa noastră, unde totul ar fi depins iarăși de *o renunțare la Lupeasca*, să fie uns Țar Rusiei dezbolșevizate prin Războiul Sfânt, cum convenisem și eu cu Führerul la Berdicev, care e loialitatea întruchipată pe acest păduchios pământ, unde Breslaul nostru ajunge la polonezi, iar Liovul meu, și al Bożenei Kedrzejkiewicelska a tatii, dispare la ucraineni, cum la litvani Wilna cea poloneză de pe când Toma Nour colinda țărmul baltic, în fruntea cavalerilor săi bârsani și bănățeni, să-i creștineze pe baltici, și a și construit orașul cu robi leși cărămidari, – iaca poarta și secera ciocănită pe ea! Când puteau s-o posede măcar cavalerii livonieni, gladiferi sau danezi, încât să se evite transsexualitatea asta toponimică, din Wilna în Vilnius, cavaleri pe care, robindu-i, teutonul Toma Nour i-a reeducat, prin muncă, la diavoleasca înălțare pe un munte conic, la o oră de tab de Orașul Stalin, a castelului de la Bran, al Reginei mele, sfioasa Regină Maria, când mama nu mai era deloc pe lumea asta și mă simțeam atât de exilat, într-un Iași cu sute de mii de refugiați, plus ruși împinși de monarhia germană să se bolșevizeze, da, sfielnic s-a îndreptat spre mine Rusoaica, baudelairian bine-mirositoare, fiind poate mai greu de consolat un orfan de cinci-șase anișori decât același, peste douăzeci de ani, mutilat intelectualicește ca să-și bată joc de românia sa cu r mic interbelic, că era *instabilă și nelocuibilă*, deși înlocuibilă, niște organite de presă care altfel poate nici n-ar fi existat, cum râde Ghiță Tabarcea, plimbându-se cu gipul lui Otomega prin țara desufletizată, pentru propășirea căreia, legionar simian, a trecut prin Buchenwald spre o bănoasă carieră de inginer de petrol și gaze, în Alaska, și spre un viitor de investitor de succes în Triunghiul nostru auriu de Mămăligă, cu lacuri amețitoare, vizat și de Augustus, Detroit-Cleveland-Chicago, după ce vom obține o pozițiune nu de investitor principal, ci de investitor *majoritar* în California noastră, pornind a descăleca de la cetatea tipic ghizdaviană din Santa Diana, explodând, cum Imperiul nostru Roman din bârlogul lui Romulus și Remus, când Lupoaica nu era acasă. *Aceasta* nefiiind singura viață și, în orice caz nu ULTIMA, din moment ce-ți mai rămâne atâta Operă în bălos stadiu embrionar, un drum de la Titu la Titovskaia-n Sibir, în vagonul de vite românești de rasă inferioară, semi-barbariană, cum zice Suelina, fiind cea mai bună biciuire pentru gândire, pentru potența speculativă și pentru admisia completă că *ăsta nu e întreg Posibilul*, ci așa cum Regina Maria trebuia să vină de la Răsărit ceva mai devreme, iar Eminescu să fie Prințul cu ochi negri și cuminți moștenitor al Îngăduitorului, tot așa nu-i exclusă-n viețile viitoare sau trecute, nici pentru mine, o Încoronare cândva, copil găsit fiind, cu Sânge Imperial, de emigrant, în artere bizantine.

– Încoronarea, da-da, pe câmpia sacră de la Direptate, cu prințesa Olena de mână, Țar al tuturor Rusiilor, Ștefan cel Mare să-și râdă-n barba-i blond nordică, demnă de-un socru al Galiției Mari, urmarea fiind că Eu aș fi umplut rusește

Ruropa de universități, pinacoteci și conservatoare, și biblioteci, mergând MAI DEPARTE decât s-a cam oprit Occidentul, popa Sică toată dreptatea având să violeze opreliștea la frontiera ortodoxiei... Hm, civilizația apuseană ca fiind însăși Civilizația, aș! Trebuie dat peste bot, Larisa, peste mordă, Murocika...

– Fiindcă, teologic, Auschwitzul ne apare ca produsul tipic, soluția finală a civilizației culturii occidentale, la scormonitoarele întrebări eterne, aha, răspunsul catolic cu variațiuni, la ce-i de făcut pe această galeră, harta rugurilor vrăjitoarelor și vrăjitorilor (prea adesea israeliți) fiind cât se poate de semnificativă.

– Crede-mă, Feodor Kuzmici, am pentru stăpânul occidental numai sentimente obligații de câine bătut, mai aproape sufletului meu fiind gigantica, amara, *nefericire rusă*, mai degrabă un Ștefan cel Mare al muscalilor reveriile mele-ntrupându-mă decât președinte parizian, ceea ce poate și Mama, eroină certă, față de tata, pur teoretician, deși pierdut-a picioarele-n prizonieratul alsacian... Adică, votu-vă muma-n Curtea Constituțională, vorba lui Codin, eu vin dintr-o familie de greu încercați **vechi luptători naționali**, și voi, muști de-o zi, papițoi fără măcar armata făcută, cică să stăm la dialog și că *ce dacă*, după cum fiece partid și organizație civică și periodic și editură trebuie să-și aibă securiștii proprii... Poate că Mama nu m-ar fi considerat fericit, cu Regina Maria împărățind lângă mine pe tronul Rusiei, o Rusie cultă de la Elba până la Amur și recuperându-și Alaska și, molotoviană dobândă, primind California, pentru cât au jefuit subsolul polar boierii americani din Wall Street, obiecția ta, preaiubite Feodor Kuzmici Merțalov, șahhh!... cum că de ce nu părintele Chirilă sau alt simbol de continuitate, căzând de la sine, ca însăși puterea Romanovilor tăi în martie 1917, tocmai falia, ruptura revoluționară, inflexiunea de la un trecut împotmolit la un budușcie viitor de aur zolotoinic voind EU a sublinia, prin Marile Serbări ale Încoronării mele și ale Încoronării țariței mele, Maria, la Odessa mult duioasă, unde ochii mei mult sângerat-au, năpădiți de pulberi negre, cernoziomice, de vântul imensităților adus, cernindu-mi privirea să nu mai vadă, să nu mai vadă, să numere, să gândească, să anticipeze, ce mare prostie cu spânzurătorile astea și cu arșii de vii în magaziile de la ucigătorul de flăcăi români Dalnik, făcutu-s-a, fiindcă mâine, mâine, Isadora, vei citi pe CD-ROM că Antonescu doar din alianță cu Hitler și din antisemitism „a dezlănțuit criminalul război antisovietic“, *nu pentru Reîntregirea Neamului*, încât Armand Hrestic, unde ar fi trebuit să pună, precum Tolstoi pe-ai lui la Borodino, pe-ai noștri eroizându-se la Stalingrad, în volumul al III-lea din *Homo solus*, Războiul așa-zis sfânt împotriva comunismului, tomul al treilea, Partea a II-a și cea mai cumplită-n mizeria de a lupta sau de a scrie în linia întâi, n-avea niciun rost, Muhală Muistu, Lavinia-Stana Clătici, dar și Răzvan Hristev, și atâția alții hohotind de râs, la Porțile Orientului, numit aiurea Levant, unde care cum ar veni un profesoraș din leafă nu-și poate achiziționa la 2003 nici măcar o geoavlă de computer cu CD-player, ca să se convingă un polemist ca Bazil Frâncu, că chiar așa minte englezu', că alde *Ceaușescu a pus bir pe maghiarii care făceau mai mult de doi copilași*, rostit

cu tot cinismul pragmatic occidental, al cărui simbol ca genocid este și rămâne Auschwitzul!

– Dimpotrivă, Isadora, Sergiule, râse armatorul Tabarcea, medicii, chiar și cei de buze maghiare, mengeliți de Cea, le scormoneau în fofoloancă pe *toate* doamnele, indiferent de etnie, să fete întâi patru copii, apoi sarcina a crescut la șase, **ca la cățele**, amicul Tristan Băluțeanu de la *Cuțarida Mare* statistic negreșind că carpaticul patriot, al acelei intelectualități-la-putere bine televizionate după 1989, a înmulțit protocronist-inclusivist compensator pe „țiganii lui Antonescu“, creând un viitor de aur bulibășesc pe meleag, cu mult înainte de a ne „alinia“ economiile, zice, acceptând a ne alinia istoriile și literaturile și creierele și memoriile, și sulele, și pagodele...

– Ceea ce tata n-ar fi acceptat nici în ruptu' capului, ca geograf, și nici mama, ca una ce venea dintr-o familie de greu rigorism bisericesc, înclinat spre jertfa întru aproapele, – jigodiile ieșite la ciolanul Libertății cumpărând ieftin intelectuali și proiectând azi , asupra marii generații făuritoare a României Regale Mari, propria lor TRĂDARE A NEAMULUI, cică *lasă-i să moară proști*! Nu există pe lume, la 2002, *neam mai părăsit de cărturarii săi* decât Neamul Românesc, nu Neamul fiind de vină pentru genocidul cultural și atâta mizerie, nu Neamul, ci păduchii din capu' Țării, puricii dupe burtica ei și căpușele adâncite la căldurica încheieturilor gingașe...

Nenorocirea, Isadora, rămânând că un Alin Vișan de-al tău, când citește pe-un CD-ROM euroatlantic, semnalat de Tabarcea, cum că Războiul Sfânt, EU și cu Grig l-am pornit doar din alianță cu Reichul și din antisemitism, nicidecum pentru Reîntregirea Neamului și pentru Evitarea Bolșevizării, iar pe-un Atlas de circulație mondială, află ca definitoriu pentru România, mitul că și-ar fi tratat întotdeauna, cu o cruzime nemaivăzută, minoritățile, încât s-a fisurat singură la 1940, păi un fanatic ca ăsta, care militează pentru o Legiune anti-BOR cu adevărat... marxistă, îți spune-n față, camarazi, aici-șa și-au băgat coada dușmanii din est, vest și sud, care finanțează pă peste tot, și fără replică, o imagine barbară României, încât chiar acasă, singurul lucru interesant, în două cincinale de colecție de mare periodic literar, nu mai e cine lucra-n RPR-RSR ca torționar literar cenzor bolșevic, ci lista cu cine o fi fost patriot incomod, adică naționalist!

– Da, cum spune Clara Honig, în Est, totdeauna Altul este vinovat...

– În orice caz, când te-ai bătut în Răsărit pentru Basarabia și Bucovina, pentru Ardeal și Balcic, și vezi că eroii tăi sunt luați la mișto chiar de români, abordându-te cu un *ei, și ce-ați făcut, bă, trecând Prutul!* – adică noi suntem niște netrebnici inferiori rasial, ușor de colonizat, nu avem voie nici să ne apărăm țara sfâșiată la 1940, nici s-o refacem după 1990, numai Germanii au dreptul la reunificare, de ce, mă? Simplu de ce, Agnieszka: pentru că toată lumea se teme de Ei, așa gândește Alin Vișan, că noi am fost confuz, bâlbâit, nesincer, cu lașitate conduși, *nu numai în Războiul Sfânt*, ci în general în Istorie... Că, altfel, intram de multișor, să ne instalăm pe vecie în Triunghiul meu de Lapislazuli Breslau-Cracovia-Beciu, eram azi și la Carcassonne, cu chersinul și pâinea caldă țestoasă,

și la Varna, și-n Taurida, și pe câmpiile mănoase ale Kubanului corurilor căzăcești cu soprane frumoase coz. Iar frate-miu Augustus ar fi dezvoltat creativ, la Groznîi, Baku și Maikop, practicile manageriale de la Băicoi, de pe când mă punea pe mine să-i concep design supercolor pentru bidoane din tablă Vega Oil și se plimba cu Virginica noastră pe la Câmpina, uitându-se de pe muscel la peisagiul grigorescian dinspre locul unde a picat avionul lui Aurel Vlaicu, după ce... agenții Budapestei veninoase i-au tăiat cu lama sforile de la eleron!... Tot acest unsuros strălucitor, dar vomitativ, intestin european, colon perforat de Clostridium difficile, ar fi redevenit creieraș, ar fi gândit *mai departe*, dar acest răhățiș euroatlantic de calitate superioară, cu euri, la care nu au visat nici în nopțile lor cele mai senine galițienii, de la Zidul Kennedesc pân' la Cortina Chinezească, nu s-a mulțumit numai cu a ceda cuvinte, a accepta ca o sexiță cu perie neagră sârmoasă-n iconofotonudografia de juventute, să se cheme – Doamne, apără și păzește! Boje moi! Boje moi, ce blasfemie! – tocmai Madonna! Nu, nu-nu-nuuu! Păgânii ăștia fățarnici și îmbuibați până-n cortex N-AU AJUTAT NICI PE ALȚII să-și vadă de treaba aia spirituală rușinoasă, deși lasă că și cu Coranul nu mi-e frică, a cam a murit și cartea asta, Jamila, nu-i așa? Marea nenorocire, impardonabilă crimă, fiind, nu cum suferea tata, orbit c-o pierdusem pe Mama, care picta și nu aprecia orbește tot ce fantaza la Pelișor Regina mea, Regina Maria, uluit de orbirea făcătorilor Păcii Versailles, anume că ei *n-au permis României Regale să anexeze Ungaria, Serbia și Bulgaria*, încât bolșevismul să se aștepte în Sud-Est la o rezistență militară mai serioasă decât fanfaronada leșească, Agnieszka. Nu iubito, i-am spus eu Murocikăi mele, apucând-o ușurel de bărbia pufoasă, ca pe plajă la Antibes, unde lipsa de piersici de Vama Veche mă chinuia răscolitor ca un dor de casă, adică de Balcic, bestialitatea Occidentului e mult mai mare decât infinitul, pentru că după Tolstoi și Dostoievski, tocmai venea un al treilea, Multașteptatul, Ăla, ăla cu ă mare, capabil să ne confirme *dacă acesta e drumul*, cum se-ntreba în pustie Ioil Borgiah, bibliotecarul cu semitice nasuri, recenzându-și cămilele la Piramidă, pe un curgan cu mamelon ca ale Jamilei, contemplând deșertul de la cota 476 spre Muntele Conic și, dincolo de pădurea Nuciteanca, turmele spre Negoiul, iară când să vină Revizorul și să clarifice strategiile, mult se temeau marile imperii coloniale, francez și englez, că Țarul Nicolae al II-lea merge la pace separată cu nemții, deoarece, spre deosebire de cum va fi sub uncle Joe, noroadele Rusiei nu mai agreează să-și verse sângele pentru interesele imperialismelor occidentale și nu mai vor să lupte decât dacă se coboară-n nămolul tranșeelor *și americanii* lui Wilson și Hoover, până la gât și papion, așa că jumătate din Occident a salutat cu legitimă satisfacție răsturnarea din tron a Romanovilor, care trei veacuri au apărat Europa de nestatornicia puhoaielor Asiei, alde Kerenski, conspiraționisto, Elizo, fiind înțeles cu Lenin, fiindcă se știau din liceu de la Simbirsk, și declarând sus și tare că Rusia nu va face pace separată, ci război cât mai dezastruos, *pentru a atrage ura de clasă mujikă pe burghezie*, după ce Aristocrația se compromisese, iar cealaltă jumătate a Occidentului a sprijinit de la Berlin biruința adunăturii

leniniste, o ingerință de neiertat în Destinul Rus fiind toate aceste măgării, poate *alți* țari meritând eșafodul, cu siguranță cei care l-au chinuit pe fratele meu, Pușkin, un Alexandru expediindu-l în exiluri tocmai în spațiul vital românesc, lățit de la Chișinău la Bahcisaraiskii Fontan, iar un Nicolae Prim îngăduindu-și blasfemia de a-l cenzura personal și chiar de a-i da indicații prețioase, regula-l-aș în muian, inventând cum ar fi protocronist jdanovista critică că ca ce chestie nu scoate din comedia de idei *Boris Godunov* un bestseller, în formă de roman istoric, pe înțelesul gloatei masilor largi populare, luând model de la Walter Scott și de la Abraham Stoker, care a dat umanității un fel de țeapă-n feseneu cu cea mai vândută carte după Biblie, Dracula, la o umanitate care a învățat din Procesul de la Nürnberg doar că nu poți, adică nu că nu poți, că nuuu e biiine să ucizi milioane de evrei, Virginico, dar că e doar inconfortabil sau regretabil dacă scurtezi în Est și Est viețile la niște galițieni-angkorieni, în special kampuchienii Cambodgiei khmere pot fi scoși din făgașul marii lor istorii, fără nicio memorabilă superproducție mondial oscarizată, și totuși ar fi atâta horror s-atragi tineretul ca pe puii de hienă la cinematograf, fuce-l-am în creierul mic de june incult infatuat, căci orișice generațiune musai trebuie să ia Umanismul de la început, să și-l însușească, nu la modul ciupitativ, ci cu karandașul în mână, conspectând, conspectând, oh, ciolovek, ce sciastlivîi Bach sună acest cuvânt, ca slovă aurită și însângerată! Adică morții mei de la Stalingrad, cărora le imaginam, încercuit la Gumrak, Cimitirul Recunoștinței Eterne, să mă piș pe ei, mă Muhală, zici tu, labagiule, din tei, că n-aveau ce căta acolo din moment ce americanii și britanicii tăi erau cu Stalin, faci și ai gând precum ca și domnul ambasador Saie Buburuză, director adjunct al Consiliului Național de Analize Sistemice și Fonduri de Investiții, vicepreședinte al Frontului Utopiei Romane, care-mi vine neinvitat la Basel, cu academicianul Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice, și el unul din cei patruzeci de vicepreședinți ai Frontului Utopiei Romane, consilier aulic guvernamental și prezidențial pe probleme de inginerie brânză financiară, ctitor unicat al Fundației Nostradamice Zamolxe Române pentru Reținerea Tinerilor Performanți și a Tinerelor Superdotate Acasă, cu scopul ca din banii lui Octavian Filantropul să-i sponsorizez Eu, ai, un anumit partid pervers, iar de la un al treilea pahar de vin negru ca de busuioacă nouă de Ziduri, cât Doktor Bogza nu mi-l procesează cum odinioară Otomega, sau măcar să nu-l combat, pentru că mâna nomenclaturii a rămas luuungă, și la fraternitate alcoolică mi se mărturisește, Codoi barim tăcea, cum că, teoretic vorbind ca idee, nu se există posibil o mai neinspirată opțiune pentru păduchii cocoțați în capul Țării decât să se lege la cap, cum sar unii purici, cu încâlcitele probleme ale Basarabiei și ale Transnistriei, interesul proprietarilor electoratului fiind recunoașterea lor ca oameni de afaceri, pe bază de concentrarea capitalului, pe care nu mai ai cum să-l transferi de la statul rău administrator, dacă el curge în sacul refacerii, după corupție, a vecinilor de peste Prut, dimpotrivă, strategia noastră fiind una de stabilitate regională, iar miza NATO-*uie* fiind de o asemenea enormitate, se merită nu numai a da-n scris zapis că *noi nu mai avem nicio*

pretenție la ce s-a dislocat de către Roosevelt, Churchill, Stalin și Hitler din România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei mele Maria, pentru care m-am războit Eu, dar aproape că s-ar putea, într-un fel, numai ca să fie toată lumea mulțămită și să nu mai avem sfadă cu nimenea, dar numai și numai pe bază de promisiuni occidentale certe că se face treaba, cine știe dacă nu cumva pentru a asigura ctitorirea fundațiilor temeliilor unui viitor sigur, euroatlantic, civilizat, durabil și sustenabil, pentru minunatul nostru tineret, încă și mai incult mâine decât ieri, cine știe dacă nu cumva poate c-ar fi recomandabil de dorit a sacrifica și unele județe mai nordice, mai înapoiate, mai defavorizate, mai mari consumatoare de subvenții de tot felul, la fel cum unui pomișor din livada de la Pribegi, nu-i lași primăvara să se dezvolte spre rodnicie decât rămurișurili mai viguroase.

Ci eu mă uitam la el și parcă citeam ce consemnase, spioancă perfectă, Isadora, *Învățăturile torționarului Ionică Enache către fiul său Sergiu Chiose*, fiu spiritual, că ca rudenie-i era și-i este doar nepot de frate afacerist, deși poate fi și fiu, el concepând de fapt cu Coana Aneta a lui Avăcăressi doar o fetiță, cumințică, Janina, obezizată Zulnia ulterior, printr-un tratament hipervitaminizant, la cerere, ba chiar la ordin către purtătoarea de sarcină din spermă de la Voluntari, luându-se după moda exemplului luminos al Uniunii Sovietice, patria vitaminelor și hormonilor, chiar doctorița Dora Căinaru, fiindcă unitatea lumii ca *Sein*, zice Lenin, băi labă, stă în materialitatea ei, adică ce fulgii mei crezi tu pe popa Tani, că Judecata de Apoi e *altfel*? N-are, bă, cum să fie! Depinde, ca și pe pământ, de cum te orientezi în Cer și care-s lozincile cele mai potrivite, în timp și spațiu, ca să nu deviezi cu grele consecințe asupra destinului personal și corelative la soarta famelică a celor ce, însumându-se, constituie familia ta în proprietate privată ca o gaură de terminal de la megafamilia mare ce, pentru orișifiștecare orfan, care se simte ciugulit în această lume a exploatării și exterminării omului de către om, familia-mamă este partidul național-socialist democrat și internaționalist, în conformitate cu interesele strategice și tactice ale fiecărui Neam semănat de Domnul pre Pământul setos de civilizație, cârnați, cocaină și cultură, cât mai multă cultură, la care suntem fruntași la export, dar încă nu s-au legiferat și prime, nici indemnizații de merit, tu trebuind să fii sigur că m-am descurcat și eu la epurările când a murit Stalin, așa că sunt un *fiu călit al nomenclaturii*, fiind doară un item de test de poslușnic a te strecura prin grilele Judecății de Apoi, mai dă unul un telefon, mai dai tu „dreptul“ la ce sfânt trebuie, căci musai s-aibă, ce naiba, și Cerurile o birocrație divină de să administreze câtă și câtă și câtă omenire, de unde deduc că, în principiu, se va rezolva și cu ce deplângi tu de pe saitu' cu anarhiștii, că de ce să se scoată că România a fost cea mai naționalistă țară, deoarece te judecă pe tine, care te pregătești politic să-ți faci nevoile la Cotroceni, un jucător cu contradicția din silogism, ca și cum nu te-aș fi învățat dialectică de pe când sugeai de la mă-ta lăptișor de origine sănătoasă, vițelule calp, că dacă era România Reginei Elisabeta în topul antisemitismului, de ce se mai refugiau israeliții la noi, din Rusia țaristă a lui Lenin și Stalin tineri? Ce,

pogromurile alea rusești de la Kiev, Odessa, Chișinău chiar, nu se numără? Te revolți tu, calule, dar eu zic că nu e bine să obiectezi izolat, că nu se bagă nimeni, și să intri de fraier în polemică, interesul tău ca român biciuit fiind mai întâi să asiguri la familia ta de *să nu mai muncească o mie de ani*, decât din plictis spleen și pasiune, facultativ opțional, iar gândul cel mai arzător de să te obsedeze eu îl văz a fi perspectiva de-a stăpâni în exclusivitate o Românie superbogată, așa de tare-n pib încât să poată asigura, ca și Germania, despăgubiri familiilor năpăstuite de criminalul de război Antonescu, iar dacă-ți cunoști cu adevărat idealul de a te corect orienta cu sifonul și mufarea, încât să ai din ce a te juca de-a Mecena cu prozatorii, atunci îți prorocesc că, dacă ești băiat deștept și negociezi cu discreție și sinceritate, atunci îți iese și ție ceva gras, când *se aranjează* definitiv zarurile aruncate de Mareșal la Prut, într-o configurație foarte nefavorabilă pentru busturile sale, cele... în general parcă de colonel, nerealizate artistic din lipsa tihnei, ceea ce am și prevăzut la Gumrak, după cum cea mai ciudată bizarerie o am trăit când a plecat Ceaușescu și a venit Iliescu, știi, Dora, suprasensibilitatea aceea a mea de a resimți ca un fel de ghețărie, că revoluția 1989 e parcă una a Nomenclaturii 1949, *o recucerire a privilegiilor de sub Dej*, uzurpate de Cea, mai degrabă asta decât un 1940 + pasul ungaro-ceho-polonez spre *uie*, ceea ce s-a și văzut în confruntarea electorală dupe Antena TVR, 26 decembrie 1989, când încă se mai trăgea în idealiștii atrași pe străzi să curgă sânge, de ales între Brucan de la Scânteia Iskra și doamna Doina Cornea, luptătoarea antibolșevică de la Cluj, din care confruntare ideologul stalinist o țâșnit, în toate sondajele de opinie securistă, biruitor cu un strivitor cel puțin 12 la 1, de să-i ia disidentei surclasate de popor, nu numai tricoul cu Eminescu, ci și micul echipament, iară râsul torționarului Jenică Enache, la soție și la Sergiu de-o coțăie pe Isadora noastră spioancă-nespioancă, e totuși autentic și material jilav și lipicios ca o placă dentară între plăci dentare, expusă-n talcioc pe-o tarabă caldă-n India părăsită de colonialiștii lui Churchill, în sensul că dacă cu necesitate de oțel marxist-leninist, până și Judecata de Apoi e coruptă și cine e mai jmecher se va descurca, iar cine e fraier va linge tigaia cu scurgeri din cadavre, atunci de ce n-ar rezolva clanul Enache și arierate dificile, de ce n-ar găsi un Sergiu ministru Enache soluția finală cum că să li se dea revoltaților doar niște *diplome de urmași ai celor exterminați* în războiul așa-zis sfânt anti-cominternist, iar despăgubirile imediate să se fixeze la mica înțelegere, dacă negociatorii tineri s-ar preta, că doar i-am nimicit mai mult prin... mijloace românești specifice, bazate pe reaua administrație în principal, nu pe inginereasca precizie a sistemului occidental, catolic cu variațiuni protestante, de să transporți și să aneantizezi aproape două sute de mii de evrei, ai Ardealului ocupat de italieni și germani, în numai două săptămâni, pe când Linia Întâi română, a stăvilirii progresiei bolșevice spre mutarea lui Lenin la Luvru, la Piramidă, ducea lipsă de trenuri pentru aprovizionări, inclusiv cu muniție, numai eu, Despino, și cu omul meu, sculptorul ucrainean Andrei Hurmuzacov din Dubăuții natali mamei mele, *cred credeam eu* c-am rezolvat chestiunea Evitării antisemitismului fără evrei, ce s-ar naște din suspiciunea

persiflării intelectualissime a Jertfei românești în Răsărit, pentru dezrobirea fraților noștri întru ortodoxie ruși, de sub jugul roșu bolșevic. Da-da, Mănăstirea de la Miorcani este singura soluție pentru o poate dorită de toți reconciliere, de la mic până la mare și de la mare până la mic, prin paradoxul excepției care confirmă regula, că se spune că se zice că l-am reprezentat involuntar, seamănă mai dintr-o parte, pe Mareșalul desfigurat ca Sfinxul Bucegilor, fiindcă de s-ar fi oprit exact pe Nistru, cum îi recomandă toate dădacele, atunci din necesități evidente militărește chiar și pentru un mic caporal, Hitler ar fi ocupat pe loc *întreg* potențialul românesc, cel atât de consistent în vin, petrol, grâne și carne de vită de tun, de să fii a doua forță în contra totalitarismului marxist și a patra în contra celui hitlerist, rezultatul paradoxal al istoriei contrafactuale fiind că nomenclatura nazistă și securiștii ei mai ai dracu ar fi avut plăcerea de a – în caz cripto-antisemit, al opririi noastre să digerăm – extermina, ca la Salonic și în răsfățata Occidentului Ungarie etern horthistă, întreg elementul evreiesc din spațiul carpato-pontic-danubian, adică a patra comunitate după cele din SUA, Polonia și Rusia lui uncle Joe, din acest tragic punct de vedere, mă Muhală, reieșind că uitații noștri morți făcuți gelatină sub șenile la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, dacă n-au izbândit în *dezrobirea fratelui rus din cătușele roșii bolșevice*, măcar au făcut să supraviețuiască în vechiul regat dintre Dunăre și Prut câteva sute de mii de evrei, cum nicăieri în Europa lui Himmler nu a mai fost cu putință, după observația mea, Clara, ceea ce poate genera reticență fiind doar prezentarea stângace a evenimentelor, în primul rând, tot evocând noi numai pogromurile, Odessa și Transnistria, *să nu reiasă că românii n-ar fi avut Dreptul de-a apăra integritatea României Regale Mari, mergând până în fundul pământului ca să-i zdrobim pe împilatori*, cum au procedat în principiu și străbunii noștri romani, dar și americanii lui Roosevelt când au traversat Atlanticul și Mediterana, ca să-i omoare-n pivniță pe unchiul Alec și pe tanti Meli, după cum, în principiu, nici dreptul de a globaliza românește întreaga specie dupe planetă nu ne poate fi interzis numai nouă și nici măcar condiționa sau limita, fără a inocula și a trezi în adevăratul patriot puternice resentimente, ca în sfertodoctul de Alin Vișan la volan. În principiu, sincer mărturisindu-mă, Clarissa, că doar nu mă pot erija în megafon pentru alții și mai ales pentru morții în câmpul de onoare sau pentru și mai morții din lagărele de exterminare sovieto-anglo-americane, eu nu ca să ucid copii, femei și bătrâni, cum am zărit, printr-o fereastră de încartiruit cineast nazist la Kiev, convoiul târându-se cu demnitate cumva solemnă, ca într-un film mut, spre Babi Yar, am refuzat să mă sustrag Războiului Sfânt, ci pentru că eram convins că trebuie să-mi aduc obolul la a implementa o ordine nouă în Răsărit, împingând hotarul românesc până la Bug și făcând din Odessa noastră sora geamănă a Brăilei, ducele Armand Hrestic și apoi rafinatul conte de Langeron recunoscând deopotrivă, în memoriile lor, că așa cum Egiptul lui Herodot este un dar al Nilului, așa și Odessa noastră-i un *Dar al Basarabiei*, o consecință portuară a prisosului de grâne ce umpluse Imperiul Țarist după anexarea din 1812 și trebuiau vândute de negustori greci, evrei, armeni, francezi și englezi, portughezi

și de alte naționalități, cu o vie curiozitate studiați de poetul chișinăuian A. S. Pușkin, care n-avea voie să călătorească în Europa, nu cumva să se contamineze de filfizonism, iară după înfiriparea unui stat tampon, cu capitală la Harkov mai degrabă decât la Kievul ce așa cum arată și geografa cernăuțeană Galina Cobiliță, botezată de bunicul meu de la Dubăuți, preotul Antonie Suceveanu, a căpătat după momentul Ieremia Movilă sau Pierre Moguila sau cum îl chema pe mitropolitul din vremea înstăpânirii Ducăi Vodă până la Ecaterinoslavul redenumit ulterior, întru cinstirea vrednicului arhiereu moldav, Dniepropetrovsk, pe Nipru sau pe Don, nu m-aș fi lăsat până n-aș fi redat rușilor libertatea totală, adică un nou Țar, fiind perfect convins, Isadora, c-aș fi fost și-n asentimentul Reginei mele Maria și al Regelui meu Ferdinand, dacă, pentru că după detronarea din 15 martie 1917, iată de ce o statuie a Țarului Nicolae al II-lea are candelă și flori în incinta ctitoriei mele de la Miorcani-pe-Prut, fiindcă augustei lor îngrijorări exprimate epistolar, după ce aliații din Antantă AU RECUNOSCUT instantaneu noul regim republican! le-a răspuns cu mișcătoare aplecare spre o reconciliere româno-rusă, fără a se mai menționa Tratatul Molotov-Ribbentrop-Churchill-Roosevelt, nici chestiunea Tezaurului, cum că *que le bon Dieu vous bénisse ainsi que le peuple Roumain et que le Seigneur vous accorde la victoire finale et la réalisation de toutes vos esperances*, cum a și gravat în bronz coclit, pe micul soclu al cenotafului, mânuța roz de domnișoară, a gingașului colaborator al lui Andriușa Hurmuzacov, domnul Eugenijus Miškinis, autor al unei excepționale peisagistici de călătorie dintre cele mai sprâncenate, prin Curlandia, autorul încă și mai autor al acelui pandant galițian întru Abjecție care mi-i, la *Guernica* bolșevicului Picasso, *Parada învingătorilor la Brest*, organizată de Beria și de Himmler în septembrie 1939, asociere în vederea comiterii de infracțiuni care s-ar fi putut evita, în plan european și global, dac-ar fi ascultat, în 2 octombrie 1938, Playboy al II-lea de Tata <u>și ar fi atacat primul</u>, spre Odessa-Lambrino și spre Varna-Duduia, ca și spre Buda-Pesta, silind să se demaște pe toți și aburcând Istoria, de pe pista actuală jegoasă, pe un alt făgaș, dacă nu pur, măcar mai cult.

12

Într-un secol douăzeci caracterizat prin progrese remarcabile nu în ale armoniei, ci în ale unei big diversități de varietăți timbrale capabile să satisfacă cele mai capricioase gusturi preocupate cu adevărata senzație de sunet, de la bătaia îndepărtată și înăbușită a tunurilor de câmp până la sfârâitul în tigaie a cărniței de copil pe foamete, o adiere dinspre poalele suflecate ale Pădurii Negre survola Rinul cel domesticit-canalizat ca și Rhonul lui Van Gogh, răvășea frunzișurile ruginii ale livezii ghizdaviene de la Sonnenheim și se dizolva în încăpătoarele văi cu vaști codri de foioase roșii ale Vosgilor noștri.

Porumbeii din podul grajdului alsacian tipic, ce adăpostea puținul cât

realizase deșțăratul pictor din instalația *Capela Timișorenilor*, își numărau la nesfârșit puii ca pe bobocei.

Vreme de beție. Bilanțul de toamnă târzie al proprietarului nu era unul dintre cele mai fericite. Iată de ce, pe un pled cazon, din păr aspru, de cal rechiziționat și mort departe de țara unde a fost fătat și potcovit, el sta-n livadă, întins pe spatele cu dureri de șale perimate, ca pe o estradă ce-ar fi putut coborî oricând, în acordurile wagneriene de rasă superioară, spre lăcomia de cărnuri dezosate volatile, deshidratate, rămase fără euri, a crematoriului.

Ceafa cu zbârcituri romboidale și-o ținea rezemată de o coadă de hârleț, cum pe o pernă de lemn își protejează o coafură sofisticată, pentru serbările biruinței asupra Americii, Satoko, nevasta domnului colonel Kamikadze.

Iar creierul său gândea iscodea pentru ființa sa artistică ce recepționase lovitura, dinspre ce parte a venit!

Un neobișnuit lung articol în ziarul electronic local demascându-l vecinilor prea amabili cine este el de fapt, grădinarul, dacă încă n-au aflat. Viața lui nu e deloc clară ca oglinzile lacurilor din Vosgi când se reped vitele să se adape.

În primul rând, că e... român deci neglijabil, ceea ce în general se ferise să declare unor alsacieni get-beget. În al doilea rând, că el e considerat gauleiter-ul, prin liste de cărți bune, lider spiritual guru ceaușist al întregii mișcări neolegionare marxiste național-comuniste din Balcani. În al treilea rând, că nu degeaba a fost încadrat la 5 ani de Romlag sub Dej, muncă silnică la Canal sub distrofie și oportunități de Reeducare, deoarece în războiul așa zis sfânt, băga-mi-aș rușinea-n el, nu numai c-a servit ca fotograf ocazional regimul militar fascist la Ministerul Propagandei, a cărui cenzură nu defeca decât comunicate seci, căcăreze de iepure, neilustrate, în subordonarea odiosului general ideolog dejist-ceaușist-iliescian Horea Bratu, dintre care doi-trei colegii banditului mulți era să fie împușcați franțuzește de maquisarzi, alții condamnați pe viață cu confiscarea totală a averii, atât pentru ei cât și pentru urmași, legislație ce a inspirat recent pe radicalii ce-o vor aplicată *păduchilor cocoțați în capul Țării“.*

Moșierul reacționer o mers pe front, a trecut Nistrul în războiul criminal, deci comandând oarecum masacrele alea sau, ceea ce e același lucru, aprobându-le, în van dând el vina pe germani, ucraineni, maghiari și ruși sau opunând pueril ca alibi un interviu luat la Harkov, în a treia decadă a lui octombrie 1941, marii violoniste sovietice Daria Maximovna Riumina, spânzurată ulterior de cekiști și ceiști, și ea, pentru colaboraționism orizontal nu cu un neamț mândru din Vest, eventual austriac din spațiul Schengen, ci cu un nespălat de ofițer valah, hoț de cearșafuri de la minerii din Krasnodon. Cât despre apărarea lui ridicolă că doar a survolat Transnistria în drum spre Volga și Caucaz, fără a ști nimic, no comment!

Era o lovitură de imagine abil calculată acid, și perfect țintită, și Marius, stăpânul de la Sonnenheim, nu se îndoia că în spate se ascunde mâna lungă a dușmanilor săi din țară. Știa că, potrivit obiceiului locului, ro-intelectualii te omagiază pentru întreaga activitate mai mult postum. Pe când – demolator! – te bagă-n seamă viu doar dacă ai cumva Validarea Occidentală, în postromânism cu

rea intenție politică nemaifuncționând *instituția criticii*, din motive de dezinteres public și de interes politic, al baronilor locali și al aventurierilor, pentru Inversiunea Valorilor, fabricile de diplome oferind piloșilor până și doctorate false. Mai voiau poate și alții acele diplome, decorații, onoruri ce pictorul le considera deșarte fără Eliza, și mai ales premiile, cecurile scrise cu cerneală din lături de la spălarea de dolari murdari, bani de care Van Gogh din Ziduri nevoie nici c-avea, că-i aloca Theo din California mai mult decât și-ar fi dorit, după ce o lăsase mai moale cu domnișoarele de pe malul Senei și căuta să atingă-n serenitățile senectuții, deplinul calm faraonic în care să-l găsească Doamna Moarte, în lanul de grâu de la Auvers-sur-Oise, chimizat, erbicidat și falsificat genetic de depășea-n boi secara hitleristă de la Berdicev, pictată deja de Șîșkin la Elabuga Țvetaevei, care a fost, 6 august 1941, scrie biograful neoficial, cea mai fericită zi a vieții sale de a dat mâna cu celebrul Hitler, ajutându-l pe vipoi să se cațere în carpen, deoarece inginerul ducea dorul, în stepele Rusiei, de Refugii Alpine, de unde vezi cu adevărat în jos, cu binoclul, omul exact cât este el de microb ca atom statistic, mai mic și decât cât biet român săracul neprimit dincolo de Cortina de Silicon.

– Ha! Hitler, acest cizmar. Care n-are nimic dacă era cârpaci la Gori. Tocmai că are ceva nenorocul că n-a rămas meșter cizmar! Nici popă ca Stalin cel vizitat la Kunțevo, la biserica Sfântul Berchtesgaden, în 6 august 1943, de Pobreajen, să-i ceară solul Marius, als *Homo solus*, gem de afine și Ardealul, contra unui *volte-face* tentant, care ar da Cominternului nu doar Bucureștiul, ci și Sofia pentru Dimitrov și Belgradul pentru Tito, poate chiar Atena pentru Nikos Beloianis. Un monstru dogmatic dialectic, gazda. Care și-a descoperit târziu monstruozitatea, muncind neobosit. Și cât este ea apreciată, pentru câte știe, de colaboratori, de Lenin în primul rând, și apoi, în rânduri-rânduri, de către muncitorii și intelectualii euroatlantici ai lui Marx!

– Adică, susțin vânătorii de donații de la Augustus, eu am fost boier cu conac, un fel de Hitler român, Dorothea! Și doar i-ai studiat cu ochi mari, genoși, migdalați, banala-i biografie: veleitarism pictură-arhitectură, apoi războiul expresionist, unde se comportă, hm, onorabil, suferind chiar și pierderea văzului, când este GAZAT de îngerii anglo-franco-americani. Un butoi de ură. În care s-ar fi putut autosufoca, precum genialul savant renascentist român Raul Lecca în Tineta Reeducării de la Pitești, încadrat la ajutor legionar doar pentru că a comentat la Fadeev - *Tânăra Gardă*, două volume, Cartea Rusă 1948, cum că el nu crede că ofițerii regali români le șterpeleau minerilor din Donbas, cearșafurile, ca să le trimită la București, la curățătoria Nufărul din Dumbrăvița. El știe că un ofițer regal nici n-avea permisie să se-nsoare cu o fătucă fără zestre babană. Dar aceleași bestii aliate puteri cu interese rasial globale, ah, au limitatără-n '20 extinderea României mele Regale Mari măcar până-n toată Tisa, deci nu numai spre bolșevicii lui Béla Kuhn, ci și spre partizanii sârbi declanșatori la Saraievo ai Războiului Expresionist. În schimb, alde Hoover, alde Wilson, alde Lloyd George, alde cotoiul Clemenceau, se puseră a pedepsi în 1919 la Versailles nu

imperialiştii cocoţaţi în căpăţâna Germaniei, pe făcătorii păcii de bandiţi de la Buftea, ci împinseră la mizerie 1929 pre Neamul German în întregimea lui. Poate sunt eu cam incoerent, ca un cocainoman, dar aşa ajunse lăsatul orbete la vatră în republica weimăreană să-şi descopere calităţi de inflamabil Orator, unele ţinând de iluzia colectivă produsă de sucurile gastrice fără obiect, altminteri, pentru hollywoodianul fain hrănit, ca şi pentru rozătorul de arhive, toată acea lătrătură nu poate stârni azi decât râsul... Râdem noi, dar însă totuşi, pe foamete acută cronică, ea duce direct în sânge şi în fum de om, ca orişice ameninţare cu forţa.

– Da, l-am cunoscut pe Marius Ghi! Mi-a fost contemporan ca şi Hi. Dar asta nu e totul! I-am studiat cu atenţie dosarul de cadre, cam când i s-a propus de către Petru Dumitriu şi Yves Montand, angajat ca zugrav la noi şi apoi ca ebenist, să se înscrie în Partidul Muncitoresc Român, la organizaţia de bază de la Complex, când mă angajase contabil-şef taică-tu, Dumnezeu să-l aibă în pază pe preabunul meşter Samson Honig! RIP. Mai beam cu ei pe la Bufetul Expres...

– După Canal, întâi paznic şi mozaicar, la 1954, ce artist vizual mai putea fi Marius, mă, cu degetele alea insensibilizate de târnăcop?! Apoi, când cu *Dezgheţul*, fotograf necalificat, pe la 1956, de portrrretiza pentru panouri de onoare fruntaşii, fruntaşele, după exemplul fotogenic al Uniunii Sovietice, care promova în războiul rece antiamerican Stahanovista, nu puritana, nu purisanca, nu pe Madonna, care e cea mai leninistă dovadă că *nu există niciun creştinism american serios*, fiindcă de-ar fi supravieţuit, n-ar fi tolerat stareţa feministă Zosima ofensa lubrică, ci un inchizitor costeliv şi spân, ca popa Tani al meu, ar fi impus pieţei de excitanţi video să n-o poată comercializa decât sub vreun nume obscen! Nu supremul serafic. Ca să nu mai postez ca creştin că amu două-trei secole ar fi fost arsă goală pe rug, pentru asemenea blasfemie, cu nuduri cu tot din expunerile tinereţii, de are şi Jenică Noveanu două reviste din 1985, de la tutungeria ABC Sfântu Gheorghe, şi a tot frecventat-o duminical, sub albumul *Like A Virgin*, de asurzeşte manelele vecinilor săi din Ferentari-Rahova-Laika, unde e piaţa mai scumpă ca-n Amzei, acolo-n zonă defavorizată având totuşi cetăţenii *de unde da* la preţuri rigid cartelate bănişorii pe mărf'şoare. Însă eu nu mi-am şchimbat părerili coolinare nicidecum de frica americanilor tăi, c-au ajuns cu tehnologiile lor securiste la performanţa de a fila prin sateliţi întru a bumbăci, individual, după CNP, pe orişicare dintre pământeni, dac-ar bombăni la sex-simbolul lor, progresista Madonna. Deci eu nu voi crede nici în ruptul capului că un oarecine respins la admitere, ca Hitlerul tânăr, un amărât stradal, un poet ne-postmodern oengist, ar fi putut el de unul singurel unelti şi implementa un genocid sau chiar un război hibrid de jaf şi cotropire, fără a sluji astfel nişte Investitori Sstrategici mai şmecheri, capabili să-i reguleze, aşă, di plăşere, pi toţi creştinii dupe planetă şi să inverseze proporţiile etnice oriunde au Ei interesele!

– Ce ştie postacul ăsta, Claro, de Madonna studies, Madonna scholarship, Madonnalogia lui Leibniz sau de Madonna Phenomenon? Dă-l în mă-sa lui!

– Iată de ce, i-am spus atunci lui Ioil Borgiah, cârmindu-ne cămilele Stepei Calmuce spre bordeiul meu cu samovar de la Kotelnikovo, în concluzie, eu nu

atribui lui Hi în general mai multă putere decât unui comsomolist, cu obrajii plini de coșuri, ce se masturbează pă Internet, autoinstruindu-se pe baze porno ce e liubovul! Adică să dai muie la sub 50 secunde de la dezbrăcare. El dă din mâini, se agită, rage, se ușurează, dar istoria e azi un teatru de război cu de o sută de ori mai mulți actori decât pe vremea valahului Kutuzov din *Război și Pace*. Și, direct proporțional judecând, dacă Napoleon, naivul romantic burtos, și însuși Țarul (termen interzis, tradus de dejiștii republicani marxiști cenzuroși prin... eufemismul Împăratul!) cu toată nomenclatura lui germană, Alexandru, nu erau decât niște somoni mai afumați într-o colosală migrație, darmite sărmanu' Adolf ista?! Cum să credem cu putință, excluzând ipoteza hiperculpabilizării ca să ne scape pre mulți de răspunderi, cum s-admitem c-a putut, el, care, până să se stabilizeze la nemți Foametea și primejdia cominternistă, nu realizase ca artist nici măcar cât Marius Ghizdavu Eu la aceeași vârstă, cum să fi uneltit ăsta de unul singur, mă, și să fi dezlănțuit preventiv războiul criminal împotriva Uniunii Sovietice, neîndrăznit nici în vis de nimeni din Vest? Uniune ce, la 1939-1940, nu ingurgitase baltic, polonez și românesc decât... cât o Franță, ce? Niște Galițieni, niște sapienși de rase cam inferioare văzuți occidental, exceptând catolicii și variațiunile lor, ca să nu mai zic nimic de imprevizibilul genocid, căci agitația banalului antisemit mi se părea fără obiect, *la cât de imperceptibilă era densitatea evreimii în Reich* față de Lwów și Polonia, încât nu văzusem, chiar în 1938, în *Mein Kampf*, și chiar în faimoasele legi Nürnberg, de protecția vaginului german față de sperma iudaică, decât simple trucuri propagandistice pentru mai strâns unirea gloatei inculte în jurul fasciei activului de partid totalitar!

– Pur și simplu hățurile viitorului germanilor i-au scăpat din mâini, ca tensionate de armăsari isterizați de primul piuit de katiușă, Liz, – tu ai grijă să nu vorbești și la farmacie de toate acestea!... Vremea, sport, mode, sănătate, atât! În politica externă, toate i-au mers până când, după nimicirea Franței cu neprecupețitul sprijin material, moral și telegrafic sovietic, n-a avut de lucru și s-a pretat la a-și crea obligații și prietenii mărunte, agățând România ca pe o vită-n cârlig și decupând câte-o ciozvârtă sângerândă și aruncând-o potăilor hiene vecine, moment în care șacalul Molotov s-a pomenit între fălci cu o halcă nesperat de mare și s-a dus cu ea, dând din coadă, la Stalin, găsindu-l încă o dată înlăcrimat, ca de câte ori își aducea aminte, la o vodcă, de cum i s-a sinucis iubita uitată nefu din securismul muncii lui de noapte, ca birocrat sovietic pur sânge insomniac.

– Înțeleg, realiză priceputa spițeriță din Tatar Bunar, Eliza, căreia datorăm cu exces la miligramaj, excesiva longevitate cu mintea întreagă a celebrului artist vizual român din Sonnenheim, Alsacia. Când ochișorii noștri, Marius, se potriviră, în 8 noiembrie 1941, la Parada Anexării Odessei, eu aflându-mă în Tribuna Văduvelor negre, care ar fi trebuit să cuprindă *vreo cincizeci de mii de invitate*, iar tu erai cu videocamera printre taburi, ah! cât m-a impresionat aerul tău grav la acea serbare măreață, numai mult mai târziu adunând eu suficiente date semnificative despre tine și, după ce le-am analizat complet, mi-am încropit o imagine alb-negru că, de onomastica ta, tu ai *tainele* tale multe, de Artist nu de

bărbat, și prăznuiești diferite întâmplări, între care și sinuciderea, când tu iubeai pe Regina și aveai douăzeci de ani, în alt 8 noiembrie, 1932, a delicatei doamne petersburgheze Nadejda Allilueva, tragedie despre care marele om de informații și unchi Alecu Ghizdavu-Șaraga te-a informat cu promptitudine și risipă de documente, îndeosebi o poză a doamnei-doamnă Stalin, surprinsă pe-o uliță moscovită iarna-n blănuri, derutându-te prin aerul... aristocratic, detectând tu, june aprig, o contradicție serioasă, antagonistă, că de ce n-a luat în pat la Kremlin marele călău aliat și ideolog stahanovist udarnik o sudoriță fesenistă de 120 kg!

– Aceasta și este problema cea grea, Liz! Grigore Căinaru re-scrisese românește *Război și Pace*, 1681 pagini, adică patru romane, Iar Horea Bratu nu m-a înțeles și n-a pus rezoluție pozitivă, să mă finanțeze și pe mine. După *Războiul Sfânt*, *Cătușe Roșii* și *Odessa în flăcări*, toate trei filme azi interzise mie în RO, de cenzorii voluntari fanatici postCea, eu propunându-mi a încheia *Tetralogia cinematografică a Demnității Românești* cu un al patrulea opus răscolitor, zis *Bijuurile Reginei Maria*, adică cum arătau Krupskaia, Polina, Nadejda, Liudmila, Zoia și alte neveste cominternist-feseniste gătite cu ele. Deși inițial mă excitasem imaginând o completare la un film iliescian cu Triunghiul Morții, despre Mărășeștii lui Constantin Kirițescu, dirigintele meu de la Liceul Sfântu Sava, mozaicu heterogenu cu Sergiu Eisenstein Nicolaescu, artificieri și niște țerani, general pandur Cambrea în rol mareșal Averescu, lătrăul Vadim scenarist, A1 ca Bancorex finanțe, Maia Morgenstern pusă să bocească, cică Wiki zice până și Mircea Badea CNN-A3 figurant, reieșind că Regina-mi Maria, NEÎNFRICATA, *plângea ca ortodoxa în fața răniților*, de mila lor, în loc să ia măsuri chirurgicale gen Prințesa Ileana la spital la Bran, hopa, dar și că doamnele Înaltei Societăți tot inculte și curve sunt drăcuite ca-n stalinismul cincizecist al lui Petru Dumitriu, Zaharia Stancu și Baranga Iarbă-rea, exprimându-se ele, indignând publicul target fesenist, ajutându-l de să voteze perpetuu emanații lui Brucan, cum că Ecaterina Teodoroiu asta e nebună, fă, nebună de legat!

– Și eu, și eu am și protestat că de ce, pentru temperamentul Reginei mele, n-au angajat fie și pe tupeista Madonna, care tocmai filma-n Budapesta noastră biografia foarte romanțată a seraficei Evita Peron, ce ca Che, ca argentinian, aș fi interzis-o-n toată America Latină, *catolicește* neputând juca... oricine sexy roluri de superioare ființe sfinte Gloatei, care Gloată ca întotdeauna nu s-a ales cu nimica, prăbușindu-i-se-n debut de nou mileniu toate economiile-n Buenos Aires.

– Domnule general de propagandă Horea Bratu, sunt locotenentul de husari dragoni roșiori Marius Ghizdavu, de la Ziduri și Sonnenheim, permiteți să raportez! Aseară, am sărit cu El-Zorab al meu gardul cazărmii din Cotroceni și am petrecut copios în Uranus la Glagoveni, la adevărații Glagoveni! Adică Dora mea și cu Grig, cel neconsolat că doctor Lecca l-o făcut marineeer pe Rudy al lui, de-l voise moștenitor imensei acuplări a averilor de la Leonida Cârnățaru și Dezvoltatorul Imobiliar Nae Lugojanu. Au făcut ei ce-au făcut, s-au milogit pe la statueta Madonnei din Biserica Italiei fasciste de lângă Scala, și acum e iarăși gré, o să nască în 4 martie 1944 pe Veronica (Vera), iar în 26 ianuarie 1946 pe Otilia

(Otla), marcând prin sacre scursori amniotice, ce? Ruperea apelor frontului nostru galițian-transnistrean, pe de o parte, și consecința ei strategică firească, pe de altă parte, frângerea ca un vreasc pe genunchi a dârzeniei românești, aplicându-ni-se, ca și fratelui ucrainean, sub pretextul secetei, o FOAMETE de să mănânci pateu Holodomor din ficățel de copil, ca în Harkovul industrializat al Murocikăi mele!

În deplin acord cu interesele reci americane, stelele albe oglindindu-se-n confluența râurilor Harkov, Lopan, Udi și Doneț! Indiferente, solemne.

Geaba explicându-i eu lui Honourable Hurie Hurry, slobozi-m-aş între buzele-alea unsuroase de icre negre rusești de la Caspica noastră deltă-n Capșa, că noi românii n-are sens să ne curriculăm Trecutul cu vreun 1956, 1968 sau 1980 (toate posibile fiindcă țineau de Dezgheț, de emoții **în** partide comuniste!), din moment ce noi am combătut bolșevismul *primii*, cu jertfe enorme, la Stalingrad!

Și era și Gary pe-acasă, fudulindu-se ca și cum l-ar fi văzut verișoară-mea Elvira cu decorațiile românești și naziste-n piept, cavalerească răsplată c-a penetrat primul în Ialta noastră, salutându-ne pe Skype la chiar grandioasele parăzi de la 8 noiembrie 1941, când se consfințea întregirea Moldovei până la Bugul nostru, victoriosul avans spre Caucaz și anexarea de facto a Crimeii, pentru a răscoli gropile comune, cele semănate cu sârg, fiind rase disprețuite pe-acolo, de către șeful Terorii Roșii la 1920, tot Béla Kun, ajutat de Rozalia Zemliacika, vreo 70 000 de împușcați, resturi Wrangel, după Lenin OK, irecuperabili sovietic!

– Béla Kun, Béla Kuhn, Béla Hun! hohoti dând pe spate fruntea-i de delfin veșnic treazul doctrinar Bratu. A trecut vremea, Pizzacolo, când mai avea un oarecare sens să ne războim propagandistic cu Stalin cel Harnic. De-amu, după Stalingrad și Kursk, e total limpede sportiv ca război că *utilizarea potențialului nazist contra fascismului stalinist*, pentru redobândirea Moldovei până la Bugul nostru, este o strategie falimentară și, cu necesitate de oțel de tanc, se impune ca Maiestatea Sa Regele Mihai, ca și forțele politice responsabile, să se orienteze invers, spre alte flamuri, recurgând la cinica metodă anglo-americană!...

– **Sovieticii să-și verse sângele pentru noi**. Să recuperăm, dară, Ardealul și Balcicul! Să anulăm odiosul Diktat de la Viena, prin care Axa, europeană, – ce scandal! – poate și ca să facă pe plac japonezilor, ne-a impus tocmai nouă, latini, concesiuni teritoriale către asiaticii infiltrați mișelește în spațiul burebistan, întins de la Alpi la Caucaz. A venit este marele timp să tragem toate clopotele, să-l dăm jos pe amiralul Horthy Miklós, cum odinioară pe Béla al XIII-lea, zis Béla Kun, acesta și fiind rolul nostru românesc providențial în acest colțișor de Europă, să restabilim stabilitatea dărâmând regulat regimurile totalitare de la Budapesta! Iar pe Prințul Kiril, care conduce Regența la Sofia trebuie să-l avertizăm diseară că, la Pace în 1947, Biruitorii vor specula crunt o afacere neinspirată, c-a primit de la Hitler bijuteria Balcicului, considerând-o ăștia *suficient câștig de război al Bulgariei*, căreia i se va decupa astfel, în favoarea Greciei, ieșirea la Marea Egee prin Tracia, cu tot cu, abia ocupate în 1941, insulele geto-dace Thasos și Samothrace, iar 150 000 de bulgari vor fi expulzați pe vecie spre nord! Și, mai rău încă, dacă la București Vîșinski va negocia pe îndelete și respectuos cu Regele

Mihai pentru 6 martie 1946 guvern plugar, vai, deja pe la 1 februarie ialtez 1945, vor fi ciuruiți, direct în Cimitirul Central din Sofia, însuși M. S. Prințul Kiril, ceilalți regenți, miniștrii, consilierii regali și 67 deputați! Harașo revuluție!

– Mai rău ca la noi. Dar bine, domnule general de propagandă, dacă anglo-americanii ne bombardează din 1943, *și pe noi și pe bulgari*, atunci Tetralogia mea cinematografică wagneriană *Războiul Sfânt* rămâne-va o Neterminată! Și nu știu nici dacă Grigri va mai continua Tetralogia tolstoiană. Să nu reiasă atunci că românii au mai puține drepturi la Reunire decât germanii sau înșiși rușii!

Dădu din umerii solzoși de birocrat, a neputință legală. Se pronunțase.

– Și atunci, Isadora, din controversă cu romancierul de Război Sfânt Căinaru, eu am urât întâiași dată România. Am zis să fug prin Nucșoara, spre Sibiu, Timișoara, Vukovar, Zagreb, Maribor, Graz, refuzând deci tentanta ofertă a Căinarului, să ieșim noi doi mari artiști la linia întâi, în întâmpinarea Anei Pauker, să ne predăm festiv, să fim reeducați de niște proști și înrolați în Divizia de panduri marxiști Tudor Vladimirescu, pentru a urca în deceniile ce vin pe diferite nivele ale nomenclaturii, ca *bolșevici de omenie*, limitând pe cât posibil Sus răul ce s-ar putea naște dacă, așa cum anticipa și bine informatul Hitlerilă, anglo-americanii ar ceda lui Stalinel toată Europa Galițiană, până la Trieste-Lübeck. Nu, Dora, nu mă interesa deloc a nu mai fi eu eu însumi! Era și periculos. Cunoșteam la perfecție mașinăria marxistă: **originea** mea intelectual-podgoreană mă încadra la *Dușmani strecurați în rândurile partidului*. După folosire, aș fi fost împușcat sau gâtuit sau măcar marginalizat, la a doua sau a treia Epurare.

– Dar e totuși premonitorie această glossă a Căinarului, pe propriul proiect de *Războiul Sfânt*, cum că fluviu-romanul său se poate scrie în 4 volume lungi fără niciun pic de apologie a Mareșalului Antonescu, și fără a detalia mai deloc Bătăliile întru a reda epic Eroismul Românesc, ademenind la lirism și pe istorici.

– Păi, dacă se limita și el doar la o secțiune prin Inconștientul Hrăpăreț al patriotismului Neamului Rusesc agresat de imperialismul franțujilor, Lev Tolstoi lua sigur Nobelul până-n 1910 cât a trăit, toți cei 11 laureați rivali fiind azi practic uitați, cu excepția galițianului nostru californian Henryk Sienkiewicz!

– Ehei, frate Marius, ca să poată supraviețui până la 31 octombrie 1956, când americanii au alungat pe imperialiștii anglo-francezi de la Suez, cedând însă Cominternului Budapesta noastră, numai eu știu câte compromisuri a trebuit să-și asume bietul Grigri! Totul pentru Dora, pentru fetițe și pentru a salva casa cu magnolii din Uranus Montmartre a Glagovenilor. Soarta fiind că focosul ei frate Gary căzu în Războiul Sfânt și, în postromânism, ni se pișă mancurții pe ciolanele lui de geniu inginer auto de-ar fi lucrat azi la Ferrari în scuderie, cu Ayrton Senna de la McLarren și cu Michael Schumacher de la Lăstun-RSR, iar fetili Dorei, una Vera și-a găsit fericirea atomică la Dubna, alta Otla-n Canada c-un lingvist, iar nepoata Malașa, ca și nepotul Gregor, necatadicsind, dacă nu se băga doctorul Cezar Bogza cu avocații, nici măcar nu inițializau lăcrămație să li se restituie unde au avut ei imobile și-a demolat Cea, pentru Hardughia Poporului.

Dinspre casă, chiar veni miros patriarhal de fabrică de *pâine pe vatră*.

Marius Ghizdavu zăcea pe propria-i iarbă, cu plăcile dentare rânjite fioros spre cerul alsacian, cucerit de taică-su văduv nu cu sabia trasă, ci cu sulenderul, căsătorindu-se în secret cu vârstnica dar romantica Friederike, Frida, văduva preotului din Sonnenheim, care l-a ea multiubit, chiar după ce Dorul de România-l întoarse la Ziduri, moștenire lăsându-i nebuna întreagă seculara proprietate, spre consternarea unor rude risipite, de la Kiel și Hermannstadt, marxista Dorothea fiind cea mai avană, mai depărtată și mai neavenită pretins moștenitoare...

După Stalingrad, ba chiar după Курская битва, Marius Ghizdavu ar fi putut deci emigra ușor în această Alsacie mai mult decât replică a mediului natal, unde să picteze cu o productivitate debordantă, mai având și Ceva de spus, cu asupra de măsură. Cum și lângă Antibes, avea, în Les Moulières, *Villa Oblomov* a unchiului mamei, Isidor. Dar în octombrie 1943, s-a încăpățânat <u>a-l ispiti pe Dumnezeu (!)</u>, ia să văd Euuu dacă-s predestinat a mă exprima *Homo solus* ca galițian într-o Republică Sovietică Socialistă Română, încât a rămas de-a fugit, în etape, peste Baltă la Baltimore, doar fratele mai mare, Augustus, Virginica nevoind să nască băieți decât pe pământ american, doar astfel posibili președinți.

Adică povestea spune că Grig s-ar fi îndreptat spre Prut, în întâmpinarea Anei Pauker, cum boierii pe domnitorul avizat de Poarta Otomană, pe când Marius s-ar fi tot dus tot către Apus, parcă evitând-o, făcându-se agricultor la Ziduri, să poată trimite saci de alimente în căruță cu coviltir, refugiaților (inclusiv răniți) ce-i va ajuta Prințesa Ileana cu Doamnele Române, la Brașov și la Bran..

Era însă riscant: americanii nu debarcaseră la Balcic sau la Ecrene și, strategic tâlcșoind, nu era exclus ca Adolf Hitler, cancelarul ales al Germaniei, să încheie el prin surprindere un Armistițiu cu Țarul URSS, uncle Joe, aflat la al cincilea din cele șapte-opt mandate de Vojd ale sale, înțelegându-se ei ca tăvălugul de tunuri și carne de tun al Armatei Roșii să ocolească Reichul ruinat, pentru a avansa ca-n brânză până la Atlantic, restabilind sovietic... democrația la Paris, Madrid și Lisboa, – malgré nous, Alsacia și Lorena rămânând în acest caz în partea sovietizabilă UE, din respect total pentru Carta Atlanticului.

Bine, veți obiecta din căpățână, dar atuncea de ce n-a ajuns domnul Marius al lui Ghizdavu să se rețină total de la criminalul război antisovietic, antiamerican, antibritanic și antifrancez, chiar de la începutul epopeic din 22 iunie 1941, dacă zice că-i era frică de cârdășiile diplomaților imperialiști?

Răspuns: pentru că între locotenentul de cavalerie cruciat al începutului și între căpitanul de propagandă fotograf de la sfârșit este o mare deosebire, ca între două specii diferite, ca între scorpion și cameleon!

Pe scurt: în iunie 1941, Marius era *un artist fără operă*, iar după Stalingrad după Kiev, când liderul bolșevic a omorât, <u>ideologic</u>, aproape un milion de soldați ca să recucerească **festiv** orașul lui Petru Movilă la 8 noiembrie 1943, „în cinstea lui 7 noiembrie 1917”, el era tot *om fără operă*, cum l-a și surprins catastrofa c-au ajuns securiștii și prop-agitatorii din nou în Basarabia și Bucovina, la martie 1944, încât Ioil Borgiah, de la Piramidă, de la Cairo, auzea pe anglo-americani hăulind către Carpați, că: Bolșevizați-vă! Bolșevizați-vă! Bolșevizați-vă, mutu-

vă-n curtea bisericii de ortodocși puturoși! Marxismul e un mod blând și logic de a industrializa țările înapoiate. Așezați-vă liniștiți la locurile voastre!

Că altfel, noi o să vă bombardăm zi de zi. Și nocturn. Și pe voi, și pe bulgari, de-o să v-adunați de pe jos orașele, târgurile, ștetlurile și lăcașurile incorrecte evanghelic ca pe niște măsele boxate de Joe Louis sau Muhammad Ali!

Deosebirea dintre omul fără operă de la 1941 și ciolovekul fără operă de la 1944 constând însă în faptul că măcar, în cei trei ani de luptă necurmată, el realizase, agonisise, skill-uri, cam cât rivalul său în arte, peisagistul citadin Hi, în patru ani (1914-1918): ce nu reușise a acumula boem, în bibliotecă, muzeu, bordel și cafenea pe Sena, câștigase ca fotograf pe Prut, pe Nistru, pe Bug, pe Nipru, pe Don și îndeosebi pe Volga, în sfârșit *avea* ceva de spus, și cum, – *era* cineva!

Adică, și aici ne asemănăm, Clarissa, am înțeles Ecuația Reeducării, testamentul postevanghelic, hă-hă! postmodern laic militant! mânjit de matematicianul Raul Lecca pe-un mur piteștean, cu diaree terci colectiv:

– *Omul este o funcție cu domeniul de definiție foarte restrâns, aproape cât un fel de fantă, pe axa divină*!

– Consecința, domnilor, a observat mustrător pașnica gazdă Irinuca, este că și Hitler și Majdanekul, și Stalin și Belomorul sunt perfect repetabile!

– Cea mai mare surpriză, Marius, mi-a lăsat scris Liz în jurnalul ei de la Basel, un fel de impresii, ca și cum n-ar fi cu totul cenușă vărsată în Dunăre, la Sigmaringen în februarie 1986, o fost în Occident, pentru mini, să constat o manipulare a gloatei mai șinică, mai brutală și mai ificientă decât pi la noi în RSR. Cel puțin Nea Caisă la foabrică se preface c-ascultă moțăind ce-i dictează, la lecțiile politice, Inginerul Brânză, iar pe urmă, compătimesc împreună cu gura până la urechi, descleștată de vreun desacralizant banc cu Bulă. Pe când, la fanaticii ăștia de-aici, totul e lecție pe de rost învățată! Urmând a păți disidentul exact ca Soljenițîn, organizarea unui *boicot al tăcerii* în jurul tău, dacă îndrăznești a gândi... incorect, ca de pildă a anticipa că democrația democrației de... se-nchină la Madonna va reuși unde au eșuat Hrușciov și Brejnev, la transmiterea ereditară, de la tată la fiu, a funcției prezidențiale! Până la ereditare definitivă Bush! Și cât pe-aci, vei vedea, să urmeze soția soțului, în solida familie Clinton!

– Așadar, totul mergea bine în civilizația euroatlantică: Germania fusese pedepsită pentru Pacea de tâlhari imperialiști 1918, impusă României Regale la Studiourile de la Buftea, unde se toarnă acum emisiuni distractive subminând autoritatea și așa problematică a polițistului Garcea, într-o țară de aleși hoți, Țara lu' Pește, cum îi dzice norodul țării lui Papură Vodă. Progresul progresa peste tot, convergent global spre să o consumăm până la urmă toți pe Madonna! Chit că e distonant să te închini și la asta și la Dumnezeul Fecioarei, fără să distrugi tot ce e mai impresionant romantic în armonia Umană: sensibilitatea Pithecanthropului de a se pocăi fățarnic dinaintea Madonnei Negre de la Częstochowa.

Și deodat' în Germania apare un lăsat la vatră, care în loc să se angajeze la o fabrică de pâine pe vatră, muncind noaptea ca să se poată califica ziua zugrav, și poate mai sus arhitect la primar, că era cerere de reconstructori, el s-a apucat

de agitațiuni. Dar nu de agitațiuni comuniste, în plm, cum se ajunsese-n Rusia să se experimenteze pe rase... neproductive, după ce Țarul fusese detronat și executat fiindcă nu mai voise să risipească Sângele Rusesc mujic, pentru a răci castanele din focul central, în interesul imperialiștilor anglo-americani și francezi! Ci de agitații bazate nu pe ura de clasă, ci pe *ura de rasă*. Construind astfel *un amărât totalitarism beteag genetic*, neexportabil din capul locului. Și „asigurând“ Germaniei o completă lipsă de aliați statornici. Inclusiv în lupta ce ea ducea contra evreilor, numai pentru că n-aveau armată. Și în contra marii mase slave, bolșevizate sinucigaș, după ce-n secole lungi se încuibase-n juma din Europa cea cuvenită estetic arienilor, însă – moral – numai dacilor noștri liberi.

– Pentru a putea omorî doar evrei și pentru a satisface imperialist exigențele sponsorilor partidului său, Hi a atacat Polonia prin față, în timp ce Stalin a atacat-o pe la spate, dar nu ca s-o cucerească, ci numai din înțelepciune KGB, pentru a îndepărta cât mai mult războiul de Laboratorul marxist-leninist, război pe care nu și l-a dorit niciodată în Galiția, deoarece numai în condiții de pace economia planificată își putea arăta superioritatea strivitoare față de economia de piață!!!

Iar acest monstru de Hitler, tot în patima de a omorî cât mai mulți evrei numai pentru faptul de a fi evrei, în 22 iunie 1941, a atacat mișelește pașnica...

– Nu te mai chinui canoni, nu te mai zbate degeaba, mă Marius! cu niciun fel de surâs îl sfătui Clarissa să lase ironiile. Fapt este că, oricum ai întoarce narațiunea, nu Stalin a fost agresorul în iunie 1941. Și în orice caz, nu vei găsi niciun occidental cu mintea întreagă și cu o minimă instrucție, căruia să-i poți argumenta convingător ce căutai tu cu trupele tale românești tocmai la Stalingrad.

– Nu la Stalingrad! bolborosi a protest veteranul. Eu am stat în încercuire pe aerodromul de la Gumrak și, înainte, atelierul meu foto și toate materialele de laborator, aduse tocmai de la Mogoșoaia, mi le-am ținut într-o izbă mai răsărită, printre iurtele și blocurile răpănoase de la Morozovsk... Și, prudent, unele backupuri mi le îngropasem într-un bordei calmuc la Kotelnikovo.

– De ce la Morozovsk? De ce nu mai aproape de inima stalinistă a municipiului muncitoresc? Adică de Uzina de Tractoare, Taburi și Tancuri?

– Pentru că înțelesesem că n-avem nicio șansă, Dorothea! Știam frontul.

– Încă taica, în 3-4 octombrie 1938, îmi spusese: ACUM e momentul, Marius, trebuie să-i atacăm preventiv pe ruși, la Odessa, și pe bulgari la Varna! Pentru că Hi *face* bluff și o să facă buff! Fiind fake news că, din 1933 până-n 1938, a reușit într-un cincinal să pună armata pe picior de războl, *de la zero*. Poate pentru parăzi! Nici măcar Lenin și Marx, specialiști iluștri în exploatarea omului de către ciolovekul sovietic, nou, capabil să-ți ia și cenușa din crematoriu, chiar trimițând ei maoist pe la țară comsomojugenzii cu Naganul, să deschiabureascã gospodarul german, n-ar fi reușit să concentreze suficient capital, Wehrmachtul să stăvilească Armata Roșie, cea exersată și perpetuu întărită de Comintern, în scopul nimicirii *întregii* alternative de piață la economia planificată...

– Deci dacă Franța-ți va fi azvârlită în decubit dorsal, cu membrele sfințite-n Chanel și Merdel, rușinea i se va trage de la populismul din 1936-1939, inventat

ca să-mi trimeată mie la Antibes și Biarritz, nu lui Cristi Rakovski, guvernatorul Odessei, în concedii plătite, munșitorimea nespălată cu famelia, să nu mă mai pot eu plimba romantic, în plm, cu Murocika la singurătate pe Sentier du Littoral, la Cap d'Antibes! Vai, trei anișori de manifestații pacifiste, cu subînțelesul că Franța va fi apărată de... Stalin! În caz de ezitări spre o pace separată, el urmând a fi răsturnat de un nou Kerenski sau cine mă-sa l-a răsturnat pe melancolicul Nicolae al II-lea, ce în 1913, mi se rupe inima când mi-amintesc, cum a venit Țarul la Chiustenge, trăgând eminescian ca Esenin la Hôtel d'Angleterre, incognito ca Vodă Carol, pe o ploaie torențială, și mărturisindu-se unchiului Alec cum că, din considerente hemofilice, el nu prea mai are urmaș pe măsura uriașelor răspunderi ale Eurasiei, imperiu lățit prea mult peste polonezi, evrei și români, așa că personal ar fi f. f. interesat întru a-și regiza, ca Ștefan cel Mare și Sfânt, un Apus de Soare, înscăunându-l Țar pe prințul nostru Carol al II-lea, la Odessa, însurându-l cu prințesa Olga a Rusiei, căreia, după Chișinău presa locală, urma să i se deie de zestre Basarabia, pe vecie, gubernie a Regatului Român...

– Iar tata, translatorul Voicu Ghizdavu, a supralicitat intempestiv cum că stabilitatea geopolitică cere mai mult decât atât! *Polonezii și chiar balticii să se unească imediat cu românii*, sub Coroana de Oțel a Regelui Carol I, care va fi Împărat româno-polono-evreu, recunoscut de Habsburgi, care vor ceda Galiția, Pocuția și Bucovina, capitala fiind Lembergul meu, la jumate, cum era Aachenul lui Carol cel Mare, ceea ce ar îndepărta pentru totdeauna primejdia atragerii Rusiei în războaie ruinătoare la Vest, urmând să dezghețe în liniște economia capitalistă de piață, asigurând Rusului, la ce bogății naturale sunt până la Pacific, un standard de viață cât al canadianului de la aceeași latitudine.

– La care un consilier al Țarului hâtru a comentat că nu va fi trimis decât mamelucul Abdul la Lvov, călare pe un elefant alb, crescut la Zoo Chișinău!

– Această Basarabie, Aura, pentru care noi am făcut cel mai strălucit și mai drept război al nostru! Un război în care, ca întotdeauna, binele românesc se împreuna cu interesul european. Un Război Sfânt, uitat/ cenzurat sub Dej și sub Cea, pentru a fi dezgropat sub Yl doar ca să-și bată joc de el niște oportuniști, care au învățat, îndeosebi la Budapesta, că *s-au schimbat lozincile*: nu mai cântăm patriotismul, ci globalismul, și ți se deschid, renegatule, porțile dacă reduci cultura românească la două-trei citate naționaliste, rupte din context, de criticat oengist, provocate ca reacții sub asuprirea unor Imperii active deromânizant!

– Xenofobia eminesciană s-a agravat exact atunci când românilor li se tăia limba și în Imperiul maghiaro-austriac, și în Imperiul Rus, ridică cârja Voicu Ghizdavu. Iar adevărata protecție, Marius, Octaviane, Marieto, Codine, ca să nu dispară în 2112 România și prin 2222 limba noastră, e să devenim între timp o Mare Putere, Regatul să crească ca Imperiu Românesc, prin investiții masive în Infrastructura Intelectuală, feliind anual din pib 10-15% la Edu-Cultură.

– O cultură pe care o poți epuiza încă din primele clase de liceu! dădu din umerii putrezi încă din 23 august 1939, oengista de carieră Laura Done, soția doctorului Lecca Liviu, care la Feodosia, fiind evoluționist, nu s-a culcat

niciodată cu Dora Căinaru, spre marea uimire a lui Marius din anii '60-70.

– Calmează-te, Marius! Ia un ceai de la samovarul meu! Recunoașterea imediată a Guvernului Provizoriu de către Occident, în chiar ziua abdicării Țarului tău, nu e o probă chiar irefutabilă că Europa a intervenit în Destinul Rus, republicanizându-l și bolșevizându-l, numai ca să nu se încheie triada Tolstoi-Dostoievski-X cu un necunoscut, Oles Hristici, probabil de origine bielorusă, care i-ar fi azvârlit în botul unsuros adevăruri supărătoare, cum i s-a întâmplat necazul lui Oscărel Hubig, după ce a interzis înhumarea robului tău Merțalov, anume să-i explodeze cadavrul umflat de căldurile lui august 1943 și să-i condimenteze gamela de iahnie de fasole țucără cu muci de cadavru șahist și om!

– *Lamm Gottes*, s-a milogit spre cer Otto Runge, înfricoșat de acest semn dumnezeiesc, *das du trägst die Sünden den Welt, erbarme dich unser!*

– Churchill Roosevelt Stalin, rânji retrospectiv spre Otto aproape mortul din iarba de Alsacia a livezii, qui tollis peccata mundi, miserere nobis!

Cu nuanța că așa cum asasinarea Ceaușeștilor la Târgoviște a spălat simbolic de toate păcatele nomenclatura economică, aparatcică, ideologică și securistică, cel mult rotind-o-n funcții, așa și autoincinerarea soților Hitler la Berlin a ținut loc de judecarea tuturor răspunderilor pentru scoaterea pe-un veac a Ruropei galițiene din Istorie și chiar pentru tragedia germanilor înșiși, căci în loc să gestioneze moștenirea spirituală a Jertfei Auschwitzului, gândind *mai departe*, ei au degenerat de la Schumann și Schiller la Schumi și Schiffer!

– Ca să nu mai vorbim de sporirea suferințelor noastre și *după*! îl privi cu milă sau indulgență Clarissa, necrezând că-și dă duhul. Iarba rea nu piere. Pentru că adversarii se blocau la Weltanschauungul lui Hi, văzător conspiraționist al unui *același* plan de supunere a lumii, și prin „plutocrația" anglo-americană, și prin aia „iudeobolșevică", ce-și însușise toate bogățiile Uniunii Sovietice, iar pe popoarele ei le înjugase ca forță de muncă sclavă, de plusvaloare maximă teoretic. Și mai trebuia Aliații să se teamă că, în profil psihologic, el era un naționalist sinucigaș, surd la formula capitulării necondiționate, văzând-o ca pe o frână la continuarea culturii și civilizației nemțești, prin iarăși pierderea provinciilor kantian-răsăritene, care era, după istoria din capul lui, și visul consilierilor... ce roiau în jurul „dictatorilor" Păcii de la Versailles – Clemenceau, Wilson și Lloyd George! Așa vedea Hi! După cum nu era de ignorat că, pentru un conductor arhitect, a-i demola, bombardându-le sălbatic, orașele de patrimoniu, se socotea cea mai mare sfidare! Când, ca *Beruf* în CV, abia se reprofilase, în armonie cu cererea de forță de muncă calificată, drept războinic generalissim, orice decizie a sa era anticipabilă pe baza a trei reguli generatoare: 1) că o poziție, odată cucerită, nu te mai retragi, chit că pică încercuite și diviziile românești; 2) că dinaintea hărții cu săgeți roșii și albastre trebuie să te comporți *ca și cum ai fi genial*, surprinzând inamicul cu ciudățenii și dându-i de gândit; 3) că o înfrângere patetică de tip Sarmisegetuza, cu rezistență până-n ușa buncărului din inima Capitalei Reichului tău, este chezășia că, pe alte noi vremuri de foamete și dezumanizare, se va autoselecta iarăși un Führer capabil, prin niște cuvântări incendiare, să

călăuzească muncitorii spre biruință în edificarea unui al Patrulea Reich, care să desăvârșească exterminarea tuturor elementelor... degenerate și dizolvante, ale căror criterii de încadrare pe liste negre și dosare se vor fixa la Consiliul Director al Partidului, potrivit necesităților strategice, tactice sau de cadre, și intereselor finanțatorilor și alianțelor electorale a momentului acelui viitor!

– Ce dracu mai vrei de la mine? Să cedez? SĂ MIIINT CA ARTIST? se ridică în cot și se răsti țărănește, către umbră, umbra veche, ca și cum s-ar fi aflat în Aleea Dumbrăvița în preajma Floriilor, în Drumul Taberei, mai inspirat ca oricând, și Liz ar fi insistat s-o ajute să fie apartamentul farmacie de Paști. Sunt absolut convins că Occidentul, din LAȘITATE a fugit de pe front, în primăvara lui 1945, pierzând total Războiul Sfânt contra Totalitarismului! Pe biruința de la Berlin, cu sânge rusesc, să ia Oscaruri pentru debarcări în... California, nu să-și vândă dezinformările în Europa mea! Iar mila de evrei să și-o fi exprimat în timpul războiului, cât Hitler i-a avut **ostatici** cu milioanele! Convingerea mea e că, tipică vremurilor conferințelor de presă, imbecilitatea cramponării de Capitularea Necondiționată (adică mesajul că Germania va fi amputată și germanii vor fi siberizați) a însemnat cam o treime din Shoah. Iar barbaria nimicirii fondului locativ german, a însuși decorului romantismului, înseamnă o a doua treime...

– Încă puțin și... L'Amor che move il sole e l'altre stelle!

– NUUU! aș fi crezut că e doar o reacție de tip *Nacht und Nebel* și nu o planificată *Endlösung* doar într-un singur caz: dacă n-aș fi văzut cu ochii mei convoiul de la Kiev, în septembrie 1941 – în ziua de 27 să fi fost –, copii, femei, bătrâni îndreptându-se spre Babi Yar fără nimic cinematografic în imagine, să ai ce da la telejurnal să aibă gloata cea leneșă la citit și la gândire – senzații!

Nimic militar, atât de în adâncul Ucrainei, nici măcar nu știu ce explozii, pe la antrepozitele de la gară, nu justificau așa masacru. Decât o politică de mult adoptată! Protocolul ăla al lui Heydrich, de la Berlin, ulița Grosser Wannsee nr. 56-58, din abia 20 ianuarie 1942, de după Înfrângerea de la Moscova, nefiind decât Extinderea Genocidului, de la evreii săraci de „rasă inferioară“ din Ruropa la evreii de „rasă superioară“ din Europa propriu-zisă, adică din Occident...

Atunci, la Kiev, în 27 septembrie 1941, am urât întâia oară specia mea, homosapul. Iar din Odessa am fugit la Harkov în 23 octombrie, de cum am văzut primele convoaie de evrei basarabeni. M-am temut imediat, Clara, că alianța cu Wehrmachtul e secundată de o aliniere *ideologică*!

– Și n-a fost?

– Eu cred că nu prea. Tu crezi că da. Fiecare să-și plângă morții lui, Clarissa! În orice caz, fă-o cu suficientă delicatețe, încât să nu pară că, dintre toate semințiile din această Galaxie, numai românului i se ia dreptul de a se lupta oricând și oriunde pentru țărișoara sa! Pentru că dac-aș gândi reducerea Războiului meu Sfânt la soarta cumplită a evreilor dintre Prut și Bug, atunci eu n-aș mai opune *Rezistența mea românească la bolșevizare până în Caucaz și pân' la Volga*, botului uman al partidelor comuniste colaboraționiste ale altora, din Est

și... Și ar mai rezulta că dintotdeauna noi românii am fost această rușine fesenistă de AZI! Tocmai Noi, urmașii Romei! Și ar trebui să mor de rușine, IMEDIAT!

Eu carele, în bilanțul vieții-mi, am în top numai evenimente ROMÂNEȘTI: sărutul de foc și ambră al Reginei Maria (la Iași, câteva zile după moartea mamei, tifos 18 martie 1917); cu tata, zece ani aveam eu, mic peisagist: după Moldova și Valahia, cunoașterea Ardealului (drumul la Alba Iulia, în 15 octombrie 1922, când cu Încoronarea); apoi mândria de a fi român regăsită în cel mai înalt grad la 8 noiembrie 1942, când am pătruns *acolo*, cu Otto Runge, să filmăm ruinele Stalingradului aproape cucerit, și, în fine, acel 16 decembrie 1989, când ursita m-a dus în locul numit „la Maria“, la Timișoara, la renașterea galițiano-angkorienilor mei de origine romană, dintr-un lugubru totalitarism...

Vai! câte nădejdi frumoase înșelă el, câte proiecte mari nimicnici! Stalingrad! Stalingrad! blestem asupra ta, loc de pieire, loc afurisit! Ce de sânge eroic sorbiși tu în această zi pustie! Amar nouă!

1

Cu ce s-a ales domnul conte Marius Ghizdavu de la zadarnica escapadă cu Murocika Harkovului nostru?

Cu o pată de sânge!

Cu o nemuritoare pată de sânge!

În tot războiul, de când e lumea ca înjghebare a om-omului, ce contează fiind să nu mori și să fii treaz să contempli prin transparența, prin nimicul de dincolo de cuvințelele urletelor inamicului, învinsului, cum i se scurge sângele în pământul crezut natal, care odinioară era al strămoșilor tăi, de la Atlantic până la Pacificul pipăit cu degețelul de pe plajele însorite ale Alaskăi.

Și iată această mirabilă pată de sânge! Scursă din canistra umană ca dintr-o damigeană mitraliată cu precizie de dorobanțul valah, chemat să-și dea viața de prisos pentru o țară cu intelectuali tot mai puțini, dar mai răi. Conștient că Posteritatea poate va întoarce posteriorul exantematic spre vărsămintele sale, la creșterea Ideii Naționale, încât să cuteze și risipitorii să te ia la mișto dacă.

Poietic, de semnalat fiind că sublimarea subiectului acestei pânze, de geniu rar ca omul om de omenie omenească umanitară om-om cu omulețul cel setos și sărăntoc, i s-a comis voiajând în circuit cu Eliza Alexandrescu, exotica lui soție tatarbunarică, pe la 1980, când începuse marxistul nostru Cea desăvârșirea distrugerii Bucureștiului, inițializată la 4 aprilie 1944 de dușmanii noștri de moarte din Cer, atunci, americanii. Într-o Autoservire împinge tava de la poalele suflecate pădureț de Pietricica, inima lui de artist al culorii tresărind, ca electrocutată de un preot al fascismului roșu, când din sosul tomat cărămiziu îl izbiră acrilic în retină vreo cinci cerculețe, neolimpice ca amplasament, dar CERCURI nu discuri, de culoarea căpiată a gogoșarilor de la Ziua Recoltei din Obor. Ele nu erau natural biodegradabile și, dacă ar fi fost ingurgitate ca atare de către consumatorul autoservit la Piatra Neamț, lângă gara-n care la 22 iunie 1941 în zori generalii Ion Antonescu și Eugen von Schöbert, ciocneau șampanie pentru Războiul Sfânt, cu siguranță și-ar fi menținut pigmentul roșu după căderea așa-zisului erou român soldat, nepomenit post-1989 nici de chișinăuieni și nici măcar de chiatranemțeni ca atare, ca apărător al bunăstării occidentale, de barbaria, austeră pentru fraieri, bolșevică, cu timpul și cu ploile nerămânând pe tăpșan decât ciolanele albe, ca și de la cai, câni și alte vertebrate, dar menținându-se roșii, ca o credință, alea. Care fuseseră feliate la feliator, în bucătăria autoservirii, din salamul de vară-n plastic, cine știe, obiectase Liz către pictorul scârbit, dacă nu cumva, pentru muncitor și colhoznic, chenarul din polimeri roșii, cercetați de academiciana doctor inginer mamă și savant, să reziste la fierbătură cu bolbotine, nu e mai apetisant așa stacojiu decât curățat de pielițe!

Ci Marius tăcu. Se închise-ntr-una din muțeniile sale de înecat plutitor vertical printre semeni, cam convins apropo de Liz și Irinuca, cele pripășite în viața-i ca o pisicuță cu fiica ei, cum că bestiolele umane din casă, adiacenții din apartament, nu sunt în mod necesar și obligatoriu permanent mai bune om decât alea de-afară, de pe la cozile din piața cea apropiată, denumită de zarzavagii și de mocanii fructiferi „Alexandru Moghioroș“, ca semn de înaltă prețuire pentru Exterminarea Cailor de către desantul Partidului Cominternist Român.

După care șoc culinar, genialul pictor și fotograf al poporului nostru de la 1940 a avut neplăcere cu doamna Eliza, cu ochii ei verzi ironici, tot pe niște probleme. În același circuit, la 40 de ani de la cel de doliu definitiv pentru România Mare și Regală, plimbători cu Dacia 1100 galben sulf, când au dormit la o familie din Nijni Cătămărești, foarte aproape de Ipoteștii natali ai poetului necitit din principiu, după dilematicul an 1998. Din considerente de sanctus, ei evitând familiaritatea cu adversarul, ca cum ai fi ziaristă americancă și ai da jegul tranșeelor dupe tine-n baia personală cu robinete de aur ceaușist a Führerului de la München, învins de bravul soldat rus, neplăcându-le. Doar ce se plimbau prin cele păduri, cu puzderie de gâze-n luminișuri, nu mâncau, nu înnoptau, nu.

Iar în spatele casei, vizibil printr-o ferestruică aproape cât o ușiță cu vizetă, o fetiță bălaie goală, bronzată, nespălată și cu obrăjori plesnind de sănătate, lălăia și gătea, imita la patru numai anișori pe nășica ei, bucătăreasă la stolovka partidului din Botoșanii cei mai apropiați.

Ceea ce-l frapase pe fotograful de război, care în incursiunile ce făcuse în adâncimea frontului, până departe în teritoriul cel spurcat al inamicului totalitar roșiatic, înregistrase pe peliculă de proveniență goebbelsiană, profiluri de exemplare din mai toate popoarele Uniunii Sovietice, care s-au jertfit pentru obezele Occidentului și perpetuarea propriei lor sclavii staliniste mergând până și la un fratricid război, rusul susținând kaghebist că ucraineanul nu există. Și Eliza admise. În mimica de orgasm măcar. Sensul circuitului pentru ea fiind dealtfel deplin tragic. La 1980, un fel de reconstituire a voiajului de nuntă ce n-a fost să fie. El, fost profesor de cât mai dezideologizat desen, cel tehnic, la niște ucenici de țevi sudate din Șoseaua Colentinei Armatei Sovietice (fostă Regele Ferdinand), cu domiciliu stabil atunci într-o căscioară de chirpici ce n-ar fi putut tenta activiștii noștri, cu atât mai puțin consilierii sovietici, aproape, între Colentina și Pipera, la Pădurea Andronache, teoretic nevoind a meni copii cu pedigriul său unui posibil destin educați spre ORICE, cât el ar fi stat prin pușcării, căci din capul locului, spre deosebire de Grig, era ferm hotărât mai degrabă *să-și transfere în altă viață* ce are de făcut în acest Existent, decât să-și aducă aportul obolul la scoaterea propriei națiuni din ce are ea de emanat, ca un abur de pipi de aur, în istorie. Ci Liz, farmacistă a ingredientelor esențiale, îl ochise încă de pe când își conducea cu șareta primul ei soț la moarte în gara Sărata, să plece pe Front, și nerămânând însărcinată nicidecum din pricina celui de-al doilea război mondial româno-sovietic, nereușind nici până la treizeci de ani, și îndopată cu lecturi bucureștene în Freud, temându-se de urmările abaterii de la destinul ei

biologic. Adică de ce să se piardă-n zadar așa spermă boierească! Au nația nu va degenera, nimicindu-i-se Elitele în ce chiar au ele mai de preț?

Într-un colb de culoarea inconfundabilă a pâinii negre, cum numai la Harkov așa miez Marius mai văzuse, când pe foametea reiterată l-a servit Murocika cea nemuritoare cu pateu Holodomor din ficățel de copil sovietic, fetițuica botoșăneană gătea, ca nășica ei, niște cașă. Preparând țărâna ca nășicu, de profesionalism salahor zilier zidar, țimentul reconstrucției naționale, punând pulberea cenușie cu șapte părți balast și formând, prin intermediul lopeții tip inima lui Stalin ca formă, un fel de Munte Conic, dar ca când mai avea crater, în care toarnă apoi apă băhnită din divina de lemn carpatin subcarpatin donicioară, perfectă ca arome de o veșnicie binemeritată stochastic. Nu de oricine. Ci numai de preafericitul cela ce știe ce înseamnă șto znacit a avea PATRIE, rodină.

Iar Marius avea cu prisosință, deoarece luând cheia cu el când a plecat, ca și Mircea Eliade, din Gara de Nord, dar după ce murise și Culianu. Se tot uita înapoi prin sumbrul noiembrie 1992.

Și văzu, cu o grimasă de îngrețoșare citadină și boieresc râioasă, cum fetița cea bălaie ca varegii, dar cu ochișori din genă de tătar, rămas în urmă la întoarcerea cu prada, de pe apa Ceremușului, pentru familia lui muritoare de dor în vreuna din câșlele încuibate în spațiul vital al Cetății Albe, se așază ghinișor pe vine și nu se mai obosește a mai turna cu ulcica apșoară-n craterul mușunoiului de pământ natal, pe care numai întâmplarea că călăul galițienilor, longevivul întru păcat și excelent interlocutor TV de istorie recentă, domnul aliat Molotov, și-a ascuțit creionul, a făcut de n-a ajuns în țeară străină casa natală a poetastrului celuia cu căpățâna împlântată-n medievalitate, să se spulbere până-n pulberea de interes arheologic, precum dispărutul mormânt cernăuțean al preabunei sale surori, handicapata aia de Harieta Eminovici.

După care-n spuma orbitoare ca a lăpticului, prinse a mesteca sârguincios ca un mixer, c-o surcică, gătind într-adevăr mai degrabă cașă decât țimentul Republicii Populare.

Nu mică fiind iritarea pictorului, când frumoasa lui tatarbunarică se retrase-ntr-un boschet pe drumuri și drumeaguri ceapiste și, la mojica lui indiscreție că dac-a gătit cașă la muncitori și colhoznici, din partea nemuritorului parrtid cu p mare, nu zâmbi amintirii cum că da, ci se confesionă că, precum aste domoale dealuri par a trece Prutul până în Năpădenii copilăriei ei, lângă Cornova, așa și acest obicei al fetițelor de a se autodescoperi spontan e ca un fel de folclor.

– Mda! bombăni el gândind brusc la Nuca, la Irène, la Irinuca, fata lor, de vreo patru anișori deja fugită la Basel, după un ceasornicar și bibliofil cardiac dar alpinist, Joachim Otto Burckhardt, ce-i lăsase o moștenire de invidiat pentru o galițiană, după abuz sexual și o scurtă agonie, interpretate într-un hotel sus-sus montan de lângă Appenzell, în zilele de 13, 14 și 15 iunie 1880... 1980, el refuzând orgolios a coborî cu Schwebebahn-ul (telecabina) sau cu elicopterul sanitar! Bârfe. Despre o romancă și un infarct pe muntele Säntis...

Iar circuitul lor prin România So-cea-listă și pitorească era nemărturisit și

un fel de Adio la Patrie, dacă le ieșea Viza și poanta cu Reîntregirea familie. Firește, desțărată de la Tatar Bunar și Năpădeni odată, fără putință de a se mai reculege la mormântul alor săi, Liz era mult mai înclinată „să se care“ decât încă aspectuosul ei bărbat de arte, care se scuza că el, născut la Lemberg, ține să nu piarză, din interior a viziona, cu deplină satisfacție întru inspirație, prăbușirea șandramalei comuniste în întreaga Galiție Mare, de la balcanici pân' la baltici.

Las' c-o văzut baltă de sânge la Timișoara și câine plângând ca un om la București, în Piața Universității, lângă Colțea! Încingându-se atunci, în atmosfera spirituală a *postmodernismului optzecist fără de soțietate postindustrială, ci doar multilaterală,* o veritabilă competiție între dragoste și deces, favorite fiind Dora Căinaru și Lizaveta Alexandrescu, adică confidentele prințului nefericit Mîșkin.

Liz amânând să plece la fată, la Irène, la Basel, de teamă că marele anonim om de cultură, ex-fotograf de mariaje la Sfânta Biserică Domnița Bălașa, va dona, în lipsa ei, numele lui boieresc unei muritoare burgheze, anume pediatra Dora Căinaru, văduvă cu vechime pe lista de așteptări, o proastă care ezita să emigreze și ea la fată, nu la Vera și Feoctist al ei de la Dubna, ci, desigur, la Otla și la Steven Dascaloff al ei de la Toronto, în țara dulce a siropului de arțar canadian, tot din teama siropoasă – război între două doamne posesive! – nu cumva să procedeze nupțial curvarul invers, să rămână o Ghizdavu tătăroaica farmacistă.

Până la urmă, fabulează biografa baroneasa Erdödy Zsuzsa, a arbitrat tiranul național-comunist Cea, maghiarofob și antisemit, vânzător de emigranți, care a demolat casa Glagovenilor în 7-26 ianuarie 1984, cu o încetineală deplin sadică, încât aruncată-refugiată sinistrată într-o garsonieră din Aleea Regizorilor nr. 22, bloc F3 (așa-zisul la mișto Blocul Demolaților), la etajul 8, terorizată de vecinii indieni puși pe extindere, a crăpat biata Dora de inimă rea – operație de apendicită banală, eșuată nosocomial – la 23 august 1984, și abia atunci a putut Liz să-l părăsească, fără preaviz, în 11 septembrie 1986, pe marele nehotărât, fără dinți și, pe surse, impotent în deplasare!

– Prostii, bârfe! lămuri biografa Adriana Bratu. Eliza l-a lăsat pe Marius, să fie *Homo solus,* deja încă de pe 11 septembrie 1983, fugind la Basel, la fată, la Irinuca, să i-o crească pe Isadora. Iar demolata Dora, la 23 august 1984 aniversar, 40 de ani de când Regele a demis un premier Antonescu, s-a mutat în selectul cartier Dorobanți Televiziune, strada Puțul lui Zamfir, la un vechi amant activist de la raionul Titu, Ambrozie Tichie, rămas văduv în 1980, având și o fată, Aneta, de viitor, deja lectoriță la Universitatea politică și de conducere din București. Și n-a murit de apendicită Dora, ci dintr-o banală piatră la colecist, murdar operată, cu dezinfectanți ineficienți, la 15 noiembrie 1988, iar Marius nici n-a știut.

Ce anume profit să tragă din căderea comunismului, el a privit cu romantică nepăsare, pentru că dacă în calitate de familist eșuase, neagonisind cu ce capital să se lanseze în afaceri după ce securitatea și partidul ei au trecut de la Stagnare la Construcția Capitalismului, cu Nomenclatura și în folosul ei, în calitate de artist avea cumva pregătite toate soluțiile și, dac-ar fi avut puterea *să nu se bage,* atunci până-n vara anului 1990, dădea Totul, s-ar fi exprimat deja în Universal, ca

galițian, nemaitrebuind să se deștăreze cu disperare la Sonnenheim, după doi ani și mai bine de zadarnice eforturi de a-și păstra calmul, ca un nou Mircea cel Bătrân, imun la provocările feseniste săgetate brucanian de insolentul Baiazid.

Dar n-a avut tăria să nu se bage în magazinul universal sătesc, deoarece se simțea dator, nu s-apuce cât mai mult, cum fac homosapii la o moștenire de te apucă greața, mai cu seamă când arată a degenerați și prada-i derizorie. El era conștient, pe deplinul unei vieți strivite, că-n anii 1990, 1991, și nu și 1992, dar in extremis valah, hai să mai sperăm, se decide pe mai multe veacuri, poate pe vecie, dacă Neamul Românesc va reuși la Examenul de spiritualitate exportabilă. Făcând din decalajul față de rubedeniile de origine latină, cum ar fi italienii, francezii și spaniolii, doar o de cronologie deosebire în ce privește când și-au adus aportul la „civilizația omului alb“, definitivă, ovaționată la Sfârșitul Istoriei ca-n ultima zi a Congresului drept răul cel mai mic din câte poate defeca spiritul homosap, dacă-și pune mintea la contribuție, fiind de la sine înțeles că va fi de neconceput ca un nou tip uman, cum cel medieval, cel renascentist, cel romantic sau cel panchist, să îndrăznească a se opune cumva la rânduiala ca o curvuliță de imagine să câștige recunoștință mai mult decât un cosmolog sau un metafizician de geniu, iactant în replici dar fâțâit din cauza hemoroizilor, pe scaunul aproape însângerat al moderatorului de emisiuni culturale, chinuind și audiența.

Și, ca biografă nefu, eman și emit cu mâna ca antenă, o judecată de valoare:

– Precum acest naționalist de Marius și-a ratat *o mare epocă creatoare,* în 1936-1939, când în loc să se fixeze ca Tonitza la Balcic, poate prelungind cu puțin viața Reginei Maria, încât să apuce să vadă și ea, vaca în călduri, că România ei, doar artificial Mare, era instabilă, o teroare pentru minorități, și că, pe drept, e interzis prin cu balegi cărăruie de consecință, a nu i se pune Tricolor pe osemintele de import, la Argeș, nici ei și nici lui bărbată-su, care n-a fost ales de televiziuni în funcția de la Cotroceni, tot așa aidoma acest Marius nostalgic al vremurilor când ca Rațiu, Căposu și Câmpeanu esplota pe țărănimea săracă și chiar mijlocașă de la Ziduri, și-a ratat și anii creatori liber 1990-1992, alergând după cai verzi pă pereți, în loc de, cu banii lu' frati-su pedofil Augustus de la Santa Diana, să se preocupe de copilașii străzii, de fetițe în special, ca mai expuse abuzurilor, ca și de mai dostoievskieni încă, teologal, puișorii de omuleț îmbolnăviți de sida, în mod fatal, de tocmai sistemul sanitar al românilor.

Sau dacă din cauza la creație, votu-l în daimonionul de la ceafă, n-ar fi avut timp să se dedice la aceste cu adevărat sarcini civice, pe când se recruta viitoarea clasă de stăpâni ai intelectualilor, deci ai Neamului, atunci măcar să fi dat ajutoarele trimise de frati-su de la Baltimore și de pe la nepoți de la Santa Diana Palo Alto California și de la Santa Madonna Elberon New Jersey, să le administreze și să le disemineze, la persoanele de specialitate pe cauze oengiste, care știe mai documentat cine merită și cine nu și, proporțional, cât da, cât niet.

– Întristată adunare, cu regrete eterne se poate rosti, câteodată, și adevărul adevărat în marea lui majoritate! Că ca conduită-n mijloacele de transport în comunism ale vieții: ori că te bagi, ori că nu te bagi și faci pe retrasul și pe

necolaboraționistul rezistent, ca o piesă de rezistență la plictis, tot aia e! Ca sociolog al culturii inculturii și ca Muhală Muistu, când mă uit în oglindă, nu la botul meu sărutător de fete cu dor, determinându-le să plângă ca servite onorabil de Zburător, ci la lunga mea cravată tricolor, eu nu măsor decât cu pijul estetic materialele primite la redacție nu întâmplător. Și ce constat eu? Că nici trădătorul Marius Ghizdavu, întristată adunare, nu face o excepție mai sprâncenat cănită, de la observația mea că Epòca Ceaușescu e mai fertilă-n spiritā decât epoca de când l-a împușcat și până când s-a călugărit, în 2007, după anticiparea sibilelor Volva și Buicka, domnul președinte. Căci senzualul său tablou *Picătura de Sânge*, de e scos azi la licitație de străini, la un preț confirmând valoarea inestimabilă a școlii românești exportatoare de elevi capabili de prodigioase performanțe, cine ar cuteza să mă contrazică când zic că excelează tocmai prin faptul că e inspirat mai degrabă de tragicul cutremur din 4 martie 1977, decât de împușcarea elementelor diversioniste din lăzi, care au provocat armata noastră populară, azi recunoscută și de NATO. Cine ar putea fi atât de globalizat la mentalitate, încât să nu fie de acord cu mine că Epòca Ceaușescu a excelat măcar la spiritualitate, azi nici putându-se tipări cât s-a scris, pe când Época Iliescu (1989-2007) nu se poate lăuda decât cu numărul ei mare de *traduceri*, în tiraje insignifiante și scumpe, inaccesibile, nedestinate nici muncitorilor și țăranilor, nici – și asta e cel mai cel mai grav! – copiilor lor, cuprinși în sistemul de învățământ preșcolar, școlar, gimnazial, liceal și studențesc superior sau poststudențesc avansat!

– Nu poci să nu mă enervez când mă uit cu lupa la istorie, se ploconi spre Occident profesorul scholar de studenți Răzvan Hristev-Hristevescu, cu luminițe de bunătate pe fața sa mongoloid-irlandeză, de european generator de palavre. Cum observa, într-un inspirat eseu, manuscris nepublicat, colegul popă Tani Damian, în cele istoricești pe meleag, Dumnezeu e marxist! El pedepsește providențial, unde n-a pedepsit organul însărcinat la noi de parlament.

Așa piere, de motocicletă și de viespe, gazetarul de la *Îndrumătorul Cultural*, Grigore Căinaru, la 31 octombrie 1956, pentru că juca dublu, lăuda dezgustător partidul Pauker-Dej și prietenia româno-sovietică, în termenii cei mai hiperbolizanți, până la pufnete de râs, pârțuri și rânjete din partea la care se gândea să interpreteze așa, și bineînțeles că intelectualii băgători de seamă au sesizat autoritățile competente, despre cum sabotează ăsta hârtia poporului.

După cum un Anatol E Baconsky, de a evoluat de la o poezie a luptei de clasă cu ortaci la una constructivă, de să dea la popor cum scrie alții străini, muncitorii mei, țăranii mei, de pe tot globul poeți, protejat de numele său sunător puțin ca al poeților sovietici, tot pentru discrepanțe a trebuit să plătească! Și a plătit, pentru duplicitatea sa nesinceră, un greu tribut la cutremurul providențial din 4 martie 1977, ceea ce l-a făcut puțin ateu pe Marius Ghizdavu, care aprecia persoanele mai erudite care *dau* la popor din ce citește ele în limbi și biblioteci străine la fața locului. Așa că se poate spune, pe drept cuvânt, că Pata de Sânge din pânza tezaurizată de colecționarul american Vasile Iowa, n-are nicio legătură de rudenie cu Războiul așa-zis Sfânt, purtat în chesoane ca cu dricul, împotriva

Maicii noastre Rusia, a tuturor celor care iubim dialogul social, gulașul, francmasoneria, sfinții noștri și pubelele boite tricolor de primar, cum mi-a ales divina mea soție și cravata-mi șparlamentară. Dar ca istoric literar onest și biograf interesat al lui Grișa Căinaru, eu nu pot să nu observ că el este ca acel cocoş titoist, al lui Ivo Andrić, carele cucuriga *prea devreme,* și a fost sacrificat în consecință de plugarii partizani, deșteptați prea stahanovist la trudă rău plătită.

Deși l-a omorât cu veninul ei o insectă, o viespe de toamnă, fără... nicio pată de sânge, Căinaru nu este mai puțin eroic, așadar, prieteni! Pentru că să nu-mi ziceți mie Muhală Muistu dacă, mâine, nu va fi impus și-n programa școlară, deci în toate manualele, în urma a ce s-a deconspirat recent în cele arhive, că în dezghețatul început de an 1956, el și-a permis să îi scrie nu lui Dej, ci stăpânului gauleiterilor galițieni, tovarășul kosmonavt Nichita Sergheevici Hrușciov!

– Știi ce nebunie a riscat Grig? se dezbrăcă sufletește Dora, când Marius nu mai spera să elucideze vreodată, cum de a mai căzut un martir al Războiului Sfânt, fără să se verse nicio picătură de sânge și niciun butoiaș de toner tipografic omagial funebru, fiind criză cu bolșevicii maghiari reformiști, exploatată de Occident la Suez, în cârdășie cu fostul Kremlin antinazist și antiantonescian. Eu cred că de aici i s-a tras viespea de la autopsia motocicletei din 31 octombrie 1956. El ghicise ca un arheolog cekist, cam <u>ce scriu</u> Anna Ahmatova și Boris Pasternak... Sau i-o fi descris cineva de la Novîi Mir de ce nu se publică *Doctor Jivago*. A trimis, pe ce căi nu știu... prin careva de la ARLUS, fiindcă-n ultimele luni sta adiba să exploateze orice indiciu dă Deschidere manifestat de literatura și ideologia ciolovekului progresist, în acest veac nou de după Stalin mort, da, iubitule, soțul meu a scris nacialnicilor sovietici când se dezghețau, explicându-le în termeni cinici că e fezabilă, implementabilă prin consens unanim, o anumită politică literar-artistică mai elastică, ce s-a dovedit până la urmă vizionară...

– Întristată adunare, fir-aș al dracu de tot, că n-am adus-o și pă muica să mi se multiplice indefinit prin tembelimedia română! Atât ca Răzvan Hristev ce sunt, cât și ca Muhală Muistu din punct de vedere al ciocnirii civilizațiilor exact când *s-a sfârșit Istoria, deoarece au biruit bișnițarii,* ceea ce e un fals grosolan și o manipulare dintre cele mai rooseveltist-churchille, de notorietate fiind că Ioil Borgiah susținea, la Piramidă, către Mitru Perea, că n-are mijloace să intervină să se evite Bombardarea Bucureștiului doar pentru a-i lichida, în Strada Liliputană, pe albgardistul Alecu Șaraga și pe nepotul său bolșevicton, autorul *Petei de sânge*, desfrânatul de Marius, iar dacă mijloace nu-s, apăi nu-s nici extremități, putându-se întrevedea un sfârșit mai onorabil marxismului, Statul Noocratic, condus de președinți culți, aleși democratic pe bază de concurs, după ce au trecut prin examene grele privind sănătatea mintală și dacă știu de ce radical din minus unu este un simbol de perpendicularitate pentru toți filfizonii și malagambiștii ocolitori ai ocaziei de a-și aduce obolul de sânge, în linia cea mai întâi, unde stai bot în bot cu inamicul și îi simți vodca ordinară de pe buze, măcar să le fi exportat vischi d-ăla bunu' anglo-americanii, beneficiari ai jertfei lor!

– Ai fost îndrăgostit de biata Dora? surâse pe malul mâlos al lacului cu

nuferi galbeni farmacista cea independentă de masculul murdar de vopsele, ce i-ar fi pângărit laboratorul casnic al apartamentului din strădușa Dumbrăvița.

– De unde să știu? Era ceață! încremeni abilul Marius, decupând felii-felii din salamul acrilic roșu pe dinafară, ca muiat în sânge sfânt. La vârsta noastră, deobicei îți plângi viața netrăită și, atunci, condiții sentimentale pentru posesiuni fizice cad de la sine, precum chestiunile morale după un război câștigat, care îți îngăduie un secol întreg monopolul literar-cinematografic, didactic și informatic asupra a Ceea ce a fost și a ce bazaconii injectezi în creierașii gloatei naive...

– Eu, își arcui sprâncenele perfecte Liz, m-am înșelat. Am presupus totdeauna că nu *ea* era cea enigmatică și incultă, pentru un bărbat excesiv de deschizător cum îți e ție feleșugul, ci Cum a fost cu Grișa te interesa, cum a dansat el pe sârmă, batjocorindu-i nepedepsit, doișpe ani de pace sovietică!

– Ce conținea memoriul ăla adresat conducătorilor Cominternului? se enervă pictorul ce în mijlocul codrului naturii botoșănene, se simțea că se ține mai bine ca oriunde și oricând, inclusiv la Harkovul Murocikăi și la Odessa Dorei și a lui Carol II și a guvernatorului sanguinar Rakovski și aleluia. Eu cred că Hrușciov însuși s-a speriat atât de tare încât a pus să fie ars documentul imediat, iar Dej a fost sfătuit să-l amuțească urgent pe marele prozator dejist Grigore Căinaru, contemporan marelui poet dejist Nicolae Labiș!

Două zguduitoare idei:

– Că dacă un Führer socialist unional sovietic, al muncitorilor și țăranilor, nu mai aplică teroarea stalinistă în propriul partid, atunci el poate păți ce n-a pățit Stalin, lovitura de palat, debarcarea.

– Dacă el nu găsește din vreme un mod de a coabita cu intelighenția, deci cu scriitorii, pictorii și securitatea literar-artistică, anume cu Direcția a 13-a!

– E mai rău decât atât, zâmbi prostește Ioil Borgiah. Dacă e să iei marxismul în serios, ca societate ce evită exploatarea fraierilor de către șmecheri, într-un joc acceptat și de călău, și de amărât, care nu merită niciun fel de milă, pentru că toată viața a căutat s-ajungă torționar, numai că n-a reușit, dacă e, cum zic, să visezi la o societate de averi mereu egale, atunci *primenirea perpetuă a nomenclaturii (gestionari, birocrați, securiști, propagandiști)* e o necesitate sângeros de obiectivă! Lenin sau Troțki a înțeles-o, dezîmburghezirea asta, dar Stalin, omorând prea mulți colegi, nici n-a știut de ea, de problemă!

– Drumul lui Hrușciov, îl privi șugubățul învățător Bazil Frâncu pe ex-pușcăriașișul MaGhi, în ochii oblici d5-f7 de atâta dezaristocratizare 1949, duce înapoi în acumularea capitalului de către maimarii necontrolați de nimeni la cât își cresc averile. Ei vor forma un fel de mafie, uneltind ca oamenii lor să ocupe principalele poziții în partid și în nenorocitul de tip sovietic stat.

– Asistăm la o fraudă uriașă! concretizase exasperată de pile, cunoștințe și relații farmacista, atunci când Marius avusese imprudența de a o aduce prima oara la el, la Pădurea Andronache, să-i trimită Irinucăi, ce învăța să-l cunoască și să-l iubească drept tată, faguri din prisaca ce inventase el pornind de la principiul că la stat, ca funcționar neciubucar, veniturile sunt fixe și atunci singura cale de a

trăi relativ decent fără a fi prea mânjit pe bot, e să te bagi în sfera serviciilor oarecum liberale: fotograf, prisăcar, crescător de nutrii, depanator radio și mai ales TV, meditaționist pentru candidați la arhitectură, ca Adolf Hitler, și mai știu eu ce, până și zugrăveli în nuanțe de un gust desăvârșit ca chici, cu un cinic exces de aurolac și sclipici, ca unul ce-și bătea fin joc de client, deoarece studiul atent al celor două totalitarisme îl făcuse mizantrop, ca pe Albă-ca-Zăpada-Sovietică printre piticii neperformanți, după ce au răpit-o cam degeaba din serai.

– Da, Liz! oftă el cadaveric, având în ochi leșul învățătorului Bazil Frâncu, lăsat să se gușeze, să se umple de sânge, înainte ca beneficiarii acestui deces, nepotul Rică, șofer Avicola Pribegi, și soția, doamna moașă Marijana, să hotărască anunțarea fiului adoptiv, răzbunătorul doctor Cezar Bogza, deoarece ireparabilul s-a produs, casa deplin dobândită, prin clauza națiunii celei mai favorizate că ei l-au îngrijit, putând fi renovată cu puț absorbant și gresie, după gustul muncitoresc și neoțărănesc împotriva căruia pensionarul luptase cu cerbicie, cramponat de ruralitatea de lemn a României Regale franțuzite.

Din adâncurile codrului ipoteștean, despre a cărui profunzime el nu avea cunoștință dacă duce până-n Codrii Cosminului, Codrii Orheiului sau Codrii Tatarbunarici de stepă ciulinoasă proletar, veni duhoare de cadavru, grea, apăsătoare, cum pentru nara de om doar de la semeni poate veni, și Gary Glagoveanu, tânărul naționalist ce nu agresase niciun minoritar, spre marele necaz al anchetatorului cominternist, ce și-ar fi dorit ca doctrina pedepsită să fie doar contra străinilor, nu și anticorupție, plus pavăză germano-italiană în contra bolșevizării ireversibile a Neamului Românesc, simți cum vânătul său armăsar găgăuz freamătă sub el.

În această de oroare basm pădure a adormiților, care este războiul zadarnic, că tot ți-au violat cu grave urmări psihice patria regală, cavalerul cel de origine bubos nesănătoasă, cu casă unde-i Casa Parlamentarului megapăduche de marmură, puse instinctiv mâna fină ca a Dorei pe cotorul sabiei de arhanghel, întrebându-se dacă soru-sa mai trăiește la Odessa cu desfrânatul conte Marius Ghizdavu, care o dezonora deoarece n-o dezvirginase el, ci doar îi facilitase amicului Grig o divin beligerantă noapte de mai 1941 la Ziduri, pentru a contempla apoi, la cerere, în rufăria Linei, cearșaful cu o considerabilă pată de sânge himenal acrilic hiperoxigenat până la sacru.

Numai gândul la ce pot homosapii și fu deajuns, o cută de mânie neîndurătoare întunecă fruntea inginerului și o satisfacție rece, de leoaică ce constată că puiul de cerb asiatic n-a detectat încă primejdia din flori, ci paște.

– Paștele mă-tii! l-a înjurat cavalerul de la Ziduri. Să fiu al dracu dacă eu aș fi avut inima aia de să decapitez un soldat sovietic adâncit în lectură!

– Dă-te-n sângele meu d' acilea și mai lasă-mă-n durerea mea cu intelectualismele tale de boieresc umanism, cu țigăncușe roabe deflorate cum japonezii acum sclavele coreene, încât să merite cu prisosință o Hiroshimă, că dacă dădea alarma, eram noi capturați, nu pentru un prizonierat, pentru că Stalin n-are nevoie de prizonieri, deoarece Gulagul e plin, ci pentru mutilare, întru

demoralizarea inamicului!

Ai fi sfârșit, frumosule, scuipat până și de Eliza: cu urechile decupate, cu nasul retezat, cu coaiele sângerându-ți în gură și cu un țăruș în piept cu inscripția că **soldat român, iată chipul tău de mâine**, cotropitorule!

– Da, dar omul *citea*! veni dinspre nord cu sabia scoasă și căpitanul Noveanu, auzind larmă și crezând că e ceartă troiană pe pradă, pe roabe, pe trofee.

– Care ooom?... Și ce anume citea? urlă ieșindu-și din minți Gary, cravașându-și armăsarul găgăuz și cabrându-l pentru a se depărta aiurea prin cele hățișuri.

Ci popa Tani, creștinând post-mortem inamicul decapitat într-o baltă de sânge, apucă dintre degetele țepene și murdare, ale eroului de baladă a soldatului stalinist bine receptată de anglo-americani și francezi, adică de toată lumea civilizată, broșurica-n care, adâncindu-se pe-o buturugă, fusese surprins de cavalerul trac, trecător în galop de la vest către est.

O broșurică mai veche a junelui și impetuosului ideolog Boris Ponomariov cum că „Toate jigodiile troțkisto-zinovieviste și buhariniste trebuie împușcate până la ultima“...

– E curios cum, surâse Marius, degustând bezelele albe și pufoase ce Liz îi pregătise, negândindu-se lubric ca el la utilizarea albușului pentru mai lesnicioasa deflorare a copilelor coreene, de către bestia japoneză, e chiar una din explicațiile viabilității și atractivității stalinismului, tertipul cum nimicirea aristocrației și burghezo-moșierimii până la cel din urmă dosar, până la ultimul martor, a făcut ca în conștiința universală, cea mai mare crimă a lui Stalin să fie... lichidarea de către Vîșinski a unora dintre *colaboratorii* săi criminali la nimicirea poporului rus, și nu, de exemplu, încercarea de a declanșa Cel de-al doilea Război Mondial încă din anul 1924, prin atacul nesăbuit, autodemascator imperialist, de la Tatarbunarul tău, dejucat de unchiul Alec, fie-i țărâna anglo-americană ușoară!

– De ce elita rusă nu e plânsă de nimeni? rânji ososul cadaveric Tudor Băluțeanu, coborând treptele de la Cernica, pentru a aprinde lumânări la niște refugiați basarabeni. Să ți-o spun eu, frate Marius, ca filorus visceral, declarat: de-aia! Din, cum se exprimă părintele Damian: din cripto-rasism! Ce-s Procesele de la Moscova, camarade? *Ecoul* stalinist al antisemitismului german! În nehotărârea sa de incult, stăi! o zâs Stalin, de ce persecută ăsta ovrei? O fi ceva!

Ia să-mi iau și eu măsuri, măcar psihologic, să vâr spaima-n ei. Să stea cuminți. Smirna! Și a mai tăiat din aparatcici. Adevărurile sunt simple și clare.

– Adică alții s-au jertfit sau au pătimit pentru biata Țară, iar voi nu sunteți în stare nici să duceți până la capăt lectura acestui fluviu-roman! bătea Grig pe Vera, Otla și Dora cu un Tolstoi cartonat, abia apărut la Editura Cartea Rusă.

– Dacă Vîșinski și Ponomariov ăsta, rânji Noveanu coborând, cu greoiul Molotov camion de captură, serpentina de la Cernobîl spre Katyn, cu o mână pe genunchiul șoferiței, ar fi condamnat în procese publice doar *români* implicați în decapitarea celui mai creator popor de la răsărit de Cortina de fier, Poporul Rus, nici n-ai fi auzit pe la Parij de la spanioloaica ta de Sibiu, Despina, că toate

jigodiile troțkisto-zinovieviste și buhariniste trebuie împușcate până la ultima...

– Ce mi-ai făcut! Ce mi-ai făcut! repeta în neștire Răzvan Hristev, trăgându-se de pletele de călăreț răpitor de-al lui Ginghis-Han, când a aflat că Muhală Muistu l-a prefațat, deloc elogios, în 1991, tocmai pe camaradul T. Băluțeanu, memorialist despre cum ar fi stat el, simian persecutat de Hitler, la Buchenwald, îndoindu-se doar de teza acestuia, cum că „noțiunea de Holocaust“ e o găselniță târzie a serviciilor de influențare, o reacție 1973 în manipularea mondială, ivită exact când Soljenițîn, prin „conceptul de Gulag“, spărgea *monopolul asupra suferinței*, pe baza căruia, în secret, marii financiari plănuiesc conspiraționist să ne cucerească planeta noastră, în întregime, numai pentru ei!

– Ar trebui să te batem la stroi, mă Muhală, să te biciuiesc cu mâna mea până la sânge, pentru ce mi-ai făcut mie și ți-ai comis-o și ție, nenorocitule! Blegule! De azi 'nainte, geniul geniilor să fii, ai belit-o. Ai hulit, ai sfidat pe Atotputernicul! Ai intrat în toate fișierele globale ca avizat negativ, nu vei mai câștiga niciun concurs bănos, nu vei mai primi nicio invitație atractivă, editorii și publicațiile te vor ocoli, iar instituțiile critice de promovare te vor lichida printr-o conspirație a tăcerii mai ucigătoare decât orice ironizare sau înnoroire a Operei: *despre banditul ăsta nu se scrie*! Și tu, vițelule, vei beli ochii ca taurul negru în arenă, orbit de nisip, și nu vei pricepe ce s-a schimbat, de ce nu-ți mai ies afacerile editoriale... Și mi le-oi fi stricat și p-ale mele!

– Taci, c-acuș pun americanii pe tine! mârâi Clara Honig, când Marius îi povesti la Sonnenheim, înroșindu-se apopleprostește de-atâta râs, dialogul dintre magistru și discipol, tâlcul replicii ei fiind că nici tu nu mi-ești mai breaz, amintire a comentariilor lui dubioase, de după 11 septembrie 2001, mirat că opinia publică newyorkeză n-a pus în discuție *imaginea* de sprijin american total, necondiționat, față de politica unui aliat dotat cu tanc, bombardier și coloniști, contra copilașilor palestinieni, ce se apără, vedem doar atât, numai cu pietricele!

– Se cam naște consternare, Dorothea, din difuziunea mondială a acestor imagini și ar trebui compensată cumva, artistic, socoteala dușmănoasă c-ar fi dispărut de lângă iordanieni, sirieni și libanezi niște palestinieni, care-și aveau statul lor, eresurile lor! Să fi guvernat eu Israelul, care-n prezent mie-mi pare vulnerabil, nevenind decât știri de conflict de acolo, nu de fericire, aș fi atenuat de mult tensiunile astea, în primul rând prin stimulente care să atragă, în acest posibil tradițional Eden, aproape întreaga elită intelectuală a lumii, ceea ce ar fi cea mai bună pavăză omenească în contra oricărui atac al extremist. Mai mult, uite ce: Biblioteca Universală, gândită de Ioil Borgiah pentru Alexandria, aș fi combinat-o aici cu Muzeul Universal, conținând obiecte autentice sau mai ales, ca în Muzeul Pușkin de la Moscova, niște copii perfecte 3D, cu aromă identică celor naturale, pentru tot ce, de la Afrodita din Cnid la statuia Carmen Sylvei de la Chiustenge, a produs geniul uman, de când a lăsat la coadă, și a pierdut-o, inofensivitatea maimuței mume mitice. Insist că asemenea investiții spirituale, de interes planetar, comparativ cu cele în armament sunt o nimica toată, ca să nu mai adaug că, auzindu-se de edificarea Bibliotecii Universale și de Muzeul Universal,

s-ar crea o adevărată emulație printre toate speciile de creatori, fiecare ținând să fie reprezentat prin ceva în foarte frecventatul sanctuar, eu însumi având cugetul curat de a ceda din toată inima PATA DE SÂNGE la care lucrez în ultimele săptămâni!

– Taci! C-acuș pun americanii pe tine! repetă și mai îndârjit Clarissa, privind la el cu luciri negre ca murele în ochii întineriți miraculos. Biblioteca Universală! Muzeul Universal, ai?

– Da, pelerinaje sigure, când creștinism, islamism, mozaism nu mai sunt decât reprezentațiuni teatrale ale unor religii sugrumate, fără credincioși reali!

– Ori ești senil, Marius, se întristă ea brusc, ori ai momente de autism. Acum zece-cincisprezece ani, ai fi înțeles imediat că un Israel al intelectualilor ar fi atras, ar atrage, va atrage, URA întregii lumi, mă rog, a marii majorități, tot felul de mineriade... Păcat, păcat de sângele vărsat!

2

– Așa că TACI!!! C-acuș pun americanii pe tine! l-a îndemnat poeta disidentă să-și vază de operele lui, că de ciocnirile dintre civilizații avem experți plătiți tocmai pentru ca să se preocupe și să conferențieze, în *cea mai bună* dintre lumile posibile – deoarece putea fi și una mult mai rea: printr-un mix ideologic nazism-bolșevism, alegându-se ca victimă convenabilă amândurora de exterminat sau măcar de decimat românul nostru, o civilizație resuscitând străvechea limbă latină la Gurile tricolore ale Dunării fiind un obstacol supărător, prin expansionismul ei, atât pentru imperialismul slav, cât și pentru ăl german.

– Care americani? s-a mirat Marius Ghizdavu în dimineața senină de sfârșit de august 1944, când la porțile roșii, galbene și albastre ale mun'cipiului, se încolonau pentru a-l eribela colonadele de desfilare sovietice, prilejuind slave de tuuun de triumph la Kremlin, la Londra și în numeroase orașe americane. Selectiv și rău la inimă, perfid, prefăcându-se a-și culege-n Colentina perele de vară din grădina casei bătrânești recent cumpărate în pustie, azi aflată, renovată, în Strada Existenței, pe bune, colț cu Strada Lecturii, a fotografiat nu tancuri și camioane, cum s-a regizat mai târziu intrarea festivă, ci doar căruțe cu cai ogârjiți, ba chiar una cu atelaj heterogen, alcătuit dintr-un roib și o vacă sură de stepă.

Madam Bolboros, gazda cu vedere spre Cișmigiu a Căinarului, aflase prin piață, de la Matache, c-au debarcat americanii la Ecrene, la Balcic, la Mangalia, la Costinești, la Histria și la Sulina. Regrupați și încolonați, ei se îndreaptă în camioane Ștrudel-Bacon (Studebaker US6) spre București, urmând a participa la defilarea sovietică, împreună cu detașamente britanice, pe cale de a fi parașutate la Pipera, la Voluntari, la Cățelu, la Măgurele, la Chiajna și la Chitila sau Buftea.

Inima boierului exploatator de la Ziduri și Pribegi, care punea botniță la țărani în vie, îi împrumuta c-un ciur de mălai și apoi le lua vitele, caii, oile și

porcii pe el, ca un ocupant, tresări, deși Hitler îi explicase cu oarecare brutalitate că, încă de la Teheran din noiembrie 1943, plutocrația anglo-americană a cedat „iudeobolșevicilor" lui Stalin pe toți galițienii până la Elba și Trieste. Să fie, oare, așa cum zice madam Tuți inginerului de telefoane, slujbaș cândva la americani?

Asta ar fi poate un gest de recunoștință Roosevelt, pentru tratarea ca semizei a prizonierilor lor piloți, picați odată cu bombele destinate a ne nimici puținele noastre orașe și târguri, de să le dăruim monument Statuia Aviatorilor!

–Aici nu e niciun mister, nimic de ghicit, grohăi însuși domnul inginer de instalat rețele, telefonice, Țilu Bolboros, necăjit el însuși de posibilitatea de a pleca la Sibir, având întreținute relații de vasalitate la dosar chiar cu ațâțătorii la un nou război imperialist. Vin bolșevicii și ne vor săraci de tot, deoarece noi nu trebuia să ne luăm după trădătorul Antonescu și să ducem în Ruropa o politică de jaf și cotropire, atacând cu neghiobie, vorba lui Churchill, glorioasa Uniune Sovietică, aliata lui Roosevelt și eliberatoarea indirectă, prin scoaterea din luptă a României în 23 august 1944, a Parisului celuia cântat de poeții comuniști!

Dintr-o dată mintea și sufletul Ghizdavului se înseninară profund, ca cerul de secetă și de toamnă patrulat ostentativ de aviația de recunoaștere sovietică.

– Geniul este nu numai înnăscut, el este și predestinat! observase rolul omului în istorie Ioil Borgiah, tăind diametral Stepa Calmucă vâslind de pe o cămilă cu două cocoașe, exact doi ani în urmă.

Recursul la acest principiu excesiv de optimist, deoarece nu explică de ce Schubert și chiar Beethoven ai mei au fost lichidați atât de, cu atâta imbecilă prematuritate, bietul conte argeșean l-a aplicat de vreun an, începând cu 31 august 1943, când în urma bombardamentelor americane ce-l vizau pe fratele petrolist de la Câmpina, Octavian Theo Augustus, și pe Gina lui, și în perspectivă pe copilașii lor moștenitori, Voicu și Alecu, ziși Vicky și Alex, născuți sau nenăscuți, au existat între frați negocieri noi, în pivnițele de la Ziduri.

– Geniul nu e doar înnăscut, s-a opus Marius întreprinzătorului său frățior, numai c-un anișor și o jumătățică mai măricel, nu ca-n acte. El este și predestinat! Deci, ori nu sunt genial, ori n-o să mi se întâmple nimic de natură a mă castra de maptexul ce slobozește perpetuu Operă, fie ea și numai imaginară!

– Ori.. Ori ești nebun de legat! completă cu furie disjunctivă Virginica noastră, presimțind femeninește că n-o să-l mai mângâie niciodată pe cotul sârmos negru ușor castaniu, decât când va fi alb ca o ceafă de porc.

– Războiul nu e nimic față de Reeducarea ce-abia începe! își umflă simțitor el pieptul, în toamna ce se năștea ocupată și violată de rușii tovarășului Ehrenburg de la Izvestia, cu care dase mâna la Paris, presat de Dorothea, și de la care, la caz de arestare și de abuzuri pe la interogatorii prea încrucișate, s-ar fi putut aștepta la o protecție literară, cu acces la însuși tovarășul Stalin, sau la tovarășul Picasso, dac-o mai merge la Paris, iar aci local, la tovarășul vânător și pescar Sadoveanu.

– Spune-mi, Octaviane, gemu el ca un Virgiliu în ambulanță, de încheietura coapsei prin halatul subțire ciupind agonic nu pe Dora, ci pe Virginica noastră, tu, un bisniss-homosap, și totuși nu poți înțelege drama mea, necesitățile mele, ce

gol e pe piața culturală planetară și a mea?

Au care fu soarta destinului meu hărăzită mie providențial de ursitoare, în astă șubredă Lume, care pare ghidată doar pentru că e în derivă inexorabilă?

M-am născut, cum am dat în toate autobiografiile, tovarășe căpitan de torsiune Țiucheală Adriean, la anul de sfârșit de caragialism 1913, vă rog să pardonați, una mie nouă sute doișpe, exact 400 de ani de la darea în folosință a Capelei Sixtine! De întâi al lui octomvrie brumărel... Și-am căscat ochii la inegalitățile sociale în plin război balcanic, pre când Neamul meu, călăuzit de cei trei Regi simultani, Carol-Ferdinand-Carol, elibera de sub jugul bulgar – pentru mine, Regina Maria și Prințesa Ileana – peisajele expresioniste de la Balcic! Unde-n 1936-39, în cartea destinului era scris să dau tot ce era de dat, dintr-un singur iureș de *Homo solus*, încât trei-patru sute pânze de-ale mele să fie tezaurizate pe tot globul, confirmând și pentru criticii mei români că e ceva de... penelul meu! Iară pe cei ce vor dispune discreționar de aptitudinile mele, Lenin povățuindu-i că nu-i bine să mă castreze de... generatorul de Operă, printr-o neroadă repartizare la Canalul Dunăre-Marea Ciorilor, când aș fi putut da, în crama de la Ziduri, pentru Stalin salam, și pentru Roosevelt Churchill mititei fumegânzi, o imagine hieratică de circuit universal al vinului, adică Faraonul masiv și, bine protejați și serviți pe genunchii lui, doi Feciori preaiubiți.

Tragedia mea de interes cekist fiind următoarea: că în războiul câștigat de Lenin, cum pe-ăsta Iosif Vissarionovici, o decedat mumă-mea-n Ieși, în casele Șaraga, nu că s-ar fi distins nebunește la îngrijit sanitar răniți și tifici jegoși flăcăi țerani ofticoși pelagroși toți ingrați, dar le-a împărțit totuși niscaiva „ajutoare“, expunându-se la abia descoperiții, de către știința progresistă a secolului încă idealist XIX, microbi nosocomiali patogeni, ci bunelul meu Antonie Suceveanu, de-avu parohie-n Dubăuți, cale de o poștă moldovenească vest de Cernăuți, îi epistola mereu *să nu se expună*, c-are doi copchii de crescut! Nu, sufletista s-o dus pe ceea lume. Nu i-a mai rămas decât portretul din mințile noaste.

– Tare trist și lucid o fi fost Modigliani, pictând din memorie *Maria, fată din popor*, adică pe mama asta a mea de la Basel! Așa că, dragul meu anchetator posac Jurmînski, dragul meu contorsionist mištocar Pumpi, să mor eu cu tot Luvrul dacă nu m-a format politic doar tata, fără factorul moderator femel, deși cu multă mare milă, tot felul de doamne, și chiar domnișoare, au încercat să compenseze vitregia istoriei ieșene, aplecându-se duios asupra mea cu parfumurile lor amețitoare, de unde și pozițiunea mea lucrativă preferată ulterior.

Or, tata... Tata, crescut maiorescian, deși valah, la școala nemțească, era incapabil să poarte sau să mimeze respect selfmade-homosapului autodidact care cumva „reușește“, să fie el răzbătătorul ăsta chiar Van Gogh, Brâncuși sau însuși Eminescu. El ținea cu tot diamantinul dinadins imaginabil să mă dea la tâmpire academică, să adun diplome. Unde? La Breslau! De ce la Breslau? Pentru că la Breslaul nostru, pe la 1854-1857, pregătind Unirea, bunicul tata mare Dinicu Ghizdavu colaborase cu prefectul Theodor Mommsen, pe care-l agățase chiar în Ardeal, se zice că la Alba Iulia, unde ar fi avut savantul german revelația că, în

scopul redeșteptării Neamului Românesc la o Istorie Majoră, trebuie să ne scrie el, iar noi doar s-o traducem în fapte, *Die römische Geschichte*, pentru care a și luat Nobelul literar, devansându-l cu o juma de veac pe genialul fluviu-romancier britanic Churchill, care mai și picta, dar nu mai bine ca Hitler, părerea mea.

– La miticul nostru Breslau, bunicu aranjase un început de catedră germană pentru tăticu, ceea ce ar fi fost o mândrie pentru țară, dar eu nu m-aș mai fi născut, nenoroc ce-ar fi însemnat o pierdere încă și mai grozavă pentru acest Neam al meu, blestemat de dușmani, mânce-i-ar para, să piarză mereu, devenind tot mai înțelept, tovarășe posac Bairam Stoper, tovarășe hâtru Honourable Hurie Hurry!

– Să piarză până la deplina pierzanie, din care să nu se mai piardă decât corurile minerești și Beniucii, ca „oameni“ ce așteaptă cocoșul să cânte Răsăritul!

– Tăticuțul meu, moșierul geograf și analist Voicu Ghizdavu, nefiind un oarecine, măi tanchiști! El o început ca arheolog dac, scormonind pământul strămoșesc al Romei, instigat de tata mare, Dinicu, și de maica mare, gingașa ex-domniță Ralú, cari socoteau că Neamul Românesc – călăuzit de cei trei regi, simultani când, ca un dar maică-mii pentru nașterea mé, au luat Balcicul la 1913, Carol I, Ferdinand, Carol II – nu poate răzbate la Marea Baltică, pe urmele lui Toma Nour, nici la Golful Persic, pe urmele lui Toma Alimoș, celebrul haiduc de temperament prietenos, decât dacă barzii, aezii și trubadurii noștri *construiesc o ideologie mitică*, eficientă să mobilizeze la sacrificii într-un prealabil wagnerian, pentru re-românizarea Romei, cum psalmodia și călugărul nostru machidon stareț lavrei Boiana, Toma Gigi Caragiu (nu actorul căzut la cutremur!)... Cea de-a treia *ieșire*, înotând prin marea și muntoasa masă slavă fiind la Ragusa noastră, de unde-i ca și ieșirea din filmul suferințelor, întoarcerea levitică la origine, la jertfă și lapidare, la pietrele sacre, șlefuite de pașii turiștilor și badantelor, ale Romei...

– Noi suntem informați altfel! îi taie elanul confesiv Ivan Enache, torționar cu real talent interogativ, care intuia în contele Marius un longeviv baron fesenist și o excepție de la fenomenul legea firii, anticipat totuși în Directivele Congresului XV, desfășurat în jur de 23 decembrie 1989, sub acoperirea teroristă, anume că în Anii Căposu vor mai exista unii deținuți „să facă gât“, dar peste un deceniu, activiștii și oamenii patrioți de represiune, mai bine hrăniți, și psihologic mai sprijiniți cu respect de poolime, vor *supraviețui* în prosperitate și ei vor avea **ultimul cuvânt**, atât pe la tembeliziuni, cât și în imaginarul că revuluția fu o loviluție. Noi, bă, acuzat de către acuzatorii publici, Ghizdavu Marius, fost moșier, cămătar și propagandist ațâțător la războiul de jaf și cotropire împotriva Uniunii Sovietice, aliata Americii și a Angliei, banditule, noi știm cu totul altceva despre tac-tu geograful! Noi știm că, la 1907, a părăsit săpăturile de la Roma, cum ăștia cu țevile de la ICAB, repezindu-se-n Țara zguduită de răscoalele țărănești, inspirate de revoluția rusă, burgheză, prin care s-a pregătit aia a marelui Lenin și genialului Stalin. S-a întors moșierul de la Roma, ca să-și apere conacele, asmuțind antisemit răsculații și dirijând represiunea, laolaltă cu unchi-tu, călăul forțelor progresiste, renumitul comisar Alecu, zis Șaraga. De-aia s-a întors!

– Scopul tatii la Roma, zâmbi cu superioritate fiul, era ca prin săpături de

istorie prelatină, să spulbere Mitul Lupoaicei și ce alte eresuri au mai permis creșterea acelui glorios imperiu. Cu ce scop? Cu scopul ca, în conștiința europeană, noul Stat Român, aflat atunci în creștere vijelioasă, Regală, apoi Imperială, să se impună cu o mitologie nouă și fertilă, ce cădea în sarcina Ministerului Culturii și Identității Naționale. Înțelegi? Pentru ca să-și poată astfel justifica Externele politicile de infiltrare și penetrație spre Marea Baltică, spre Marea Adriatică și, dincolo de semințiile caucaziene, spre Golful Persic!

– Băi Sică! Băi Mariusică tată, își aduse aminte subit, cu duioșie, domnul om de drept Enache c-au învățat odată pe-același curs de Drept roman la Ieși, până să epuizeze acuzatul bibliotecile locale și să plece, întâi la București și pe urmă la Paris, nu mai umbla tu cu fofârlica, că calvarul tău e inevitabil! Putem noi doi justifica fiecare faptă și fiecare gând al tău, că te știu personal de băiet bun, dar astea-s vremurile! Vine, ghinion, altul, după mine, cere *Dosarul Modigliani* și ce constată? Că tu oi fi cum oi fi, dar *la origine* stai rău de tot. Acolo se-mpute treaba: tac-tu fiu de moșier, ba chiar de boier; mă-ta, ce să mai comentez, fată de popă bucovinean, cum e mai rău, care a comercializat opiumul pentru popor la Dubăuți, unde? Pe teritoriul actual al Uniunii Sovietice!!!

– Asta însă-i floricică la urechiușă, interveni de după ușă-n semn că trăsese cu urechioiul, tovarășul anchetator de semna occidental Țyuchel Adriano. Vaniușa! Explică-i, Vaniușa dragă, lămurește-l că clasa muncitoare, deposedând *de averi* pe esplotatori, nu poate risca *să le și dea înapoi*, când nomenclatura va reveni la pluralism de partide, și poate și de securități, iar a avea un unchi ce a zădărnicit în anul de doliu 1924, la Tatar Bunaciu, ăăă! la Tatar Bunar, răscoala tovarășului Stalin, abia instalat dictator dornic de afirmare, nu poate scăpa nepedepsită până la al nouălea neam sincronic-colateral și până la a noua generație diacronic. Fiindcă genialul Stalin, care a dat Uniunii Sovietice o Constituție net superioară celei franceze... de fapt, mai superioară decât *orice* constituție burgheză, deoarece Armata Roșie a zdrobit fiara nazistă în chiar bârlogul ei, ce vroia? Stalin voia ca – pierind nemuritorul Lenin, de sifilis de la tovarășa Krupskaia, sau de la Grigori Zinoviev în coliba din Finlanda, cum se crede – să dea masilor largi populare îndoliate și cărturarilor orfani progresiști din întreaga lume, un semnal încurajator că Cominternul, Căgăbăul și Armata Roșie sunt în mâinile unui Cârmaci cu nimic mai prejos în cruzime, capabil, dacă nu de victoria revoluției proletare până la construcția raiului comunist într-o singură țară, și aia înapoiată, măcar de exportul acestei revoluții neisprăvite la vecini!

– Scenariul, își amintea Marius discuțiile din casă, la Ziduri, că doar nu mai era un prunc, avea doisprezece anișori, scenariul banditesc se juca în două etape. Mai întâi, echipe de diversioniști aveau a răscula Basarabia, desigur bazându-se pe acele tendințe centrifuge exprimate deja de agenți din rândul minorităților, care în 2003 vor fi interpretate ca *clivaje* probând instabilitatea, ba chiar iraționalitatea șandramalei numite ridicol România Regală Mare... Pe urmă, invocând presa plătită occidentală, să agite antecalculatele excese ale represiunii, ar fi urmat Invazia, anexându-se teritoriul de până-n Prut, ba poate de până-n Milcov,

anticipându-se corect că *Europa nu va face ea război pentru niște amărâți de galițieni*, cum nu a făcut după căderea Bizanțului pentru balcanici!

– Incalculabila intervenție în Bugeac a tatii, plângea pe umărului epoletul de cavalerist, verișoara Elvira, în 4 aprilie curent 1944, după demolarea aeriană teroristă a Villei Izvorașul, a lichidat în așa hal comandoul lui Stalin infiltrat din Transnistria, niște diversioniști amatori, încât n-a mai avut loc nicio insurecție 1924 în Basarabia și nici dinamitarea Podului Regele Carol I de pe Dunăre, la Cernavodă în gară, adică nu s-a mai reușit să se izoleze Dobrogea de Inima țării!

– Atunci s-a remarcat prin vitejia sa tocmai Mișu Focșăneanu al meu și tăticu l-a decorat și, conform unor uzanțe cu adevărat boierești împărătești, m-a dat și pe mine de soție, acestui tânăr energic și de mare viitor.

– Nu mă pot crampona de nicio probă, trebui să recunoască supraviețuitorul Marius, cum că aceste bombișoare de aprilie m-ar fi vizat și pe mine. Nici măcar un gemuleț n-au spart americanii la Villa Hortensia! Toate focoasele au traversat Strada Liliputană și au spulberat Villa Izvorașul. Dumnezeu să-i ierte! Și s-o ierte și pe Virginica noastră, dacă ajungând la Baltimore, ea o fi dat lui Roosevelt coordonatele noastre exacte, cum că sub unde-au stat ei la doi, locuiți voi la unu, tu, Elviro, și tu, Mișule, iar la parter unchiul Alec cu tanti Meli, sărmanii de ei!

Mare colorist, ca și la cutremurele din 1977 și 1940, Marius vedea consternat sângele omenesc urcând, prin porii de dărâmătură, ca orice apă, ca orice lichid prezentând tensiune superficială.

De aici și celebra sa pictură cu crater, *Pata de sânge*!

Dumnezeu însă, zâmbi el satanic, n-a permis lui Churchill-Stalin sau lui Stalin-Roosevelt o fericire completă, neîntinată, ci numai un sentiment pe jumătate, căci agenturile bucureștene n-au putut raporta bazei decât lichidarea bătrânului sfetnic antisovietic, nu și a energicului său ginere, ginere care în februarie 1945, cu soția Elvirița și cu doctorul de stânga Liviu Lecca, au vâslit până la Ialta, reușind ce și-au propus pentru Țară, prin lopătat și prin lobbystică de bună calitate, frumoasa universitară Elvira oferindu-se să le ascută creioanele bicolore la toți Trei Mari, cu dințișorii ei mărunți și abrazivi ca o limbuță de pisic, reușind un lucru mare, ce nu mai suferea amânare. Ce? O deturnare culturală!

După cum bine se știe, erau vremuri grele pentru antifascism, din cauza călăului Rădescu, a cărui uniformă de general era pătată de sângele muncitorilor, funcționarilor, ceferiștilor și al minerilor bucureșteni, pe care-i reprima fără încetare în februarie 1945, încât pentru a se da libertate la popor și egalitate vîșinskiană în fața legii, se convocase Samitul de la Ialta, care nu pieriseră zeci de milioane de sovietici și sute de mii de euroatlantici pentru ca România să nu facă progrese mai sensibile, progresând pe drumul progresului, așa că ori Bucureștiul se hotăra a-i da un bot de cizmă-n curtea marțială naționalistului premier, ori Armistițiul se considera rupt unilateral și o foarte serioasă flotilă era pregătită în Sicilia contra muzeelor, bibliotecilor și arhitecturilor noastre, încât doctorul Lecca, rusofon din anii de medicină de la Harkov, a făcut uz de toată puterea de seducție a Elvirei, închizând ochii de tătar ai Focșăneanului cu formol

patriotic cum că o generațiune e recunoscătoare pentru sacrificiile precedentei, și așa s-a făcut că unul dintre cele mai reușite bombardamente aliate din Războiul Existențialist *a putut fi deturnat prin vraja Elvirei goale, de pe direcția București pe direcția germană Dresden,* fără să i se cinstească jertfa fetei nici azi...

– Armate Roșii profund politice, apăsă pe atmosfera și așa sumbră Noveanu, ținând în brațe pe înfometatul părinte Atanasie Damian, hoarde ale căror cekiști însărcinați cu bolșevizarea popoarelor cucerite în cârdășie cu anglo-americanii, trebuie să fi privit cu invidie tehnologia de care a dispus securitatea nazistă pentru nimicirea, transformarea în nimic, aneantizarea inamicului desemnat ideologic de propagandiști, întâmplător evreul, adică nu chiar întâmplător din moment ce păcătuia sfidând alte seminții *ca cel mai cărturar...*

– E mai complicat, domnilor, aduse domol un dram de copilărie în coșmar un moșuleț cu botișor vesel și cumva roz de maimuțică, de la Pribegi, nea Măriuță Bâzgârel, țiganul fierar potcovar fără fierărie ce-i înfiripase lui Marius, în așa-zisul parc, în livada foișorului, un leagăn în care, ani mai târziu, printre trandafiri importați din Oman, în adiere, câtă reverie, câtă literatură, rezemat în perne cu vag și inubliabil chiar la Antibes, miros de levănțică. S-au produs multe opinii ca o părere aici, despre banalitatea răului, colocviul fiind bine finanțat, când multă pensionărime piere ca și mine de ne-medicamente și de regim alimentar și politic, dar nu se va preciza că ce i-a ținut lui Rosenberg Goebbels Himmler Richard Strauss Lale Anderson Fritz Hippler și mai știu eu ce formator de opinii unde nu se mai poate individualiza vina și ispășirea, apoi tot sofismul ăla n-ar mai ține și azi, viața omului fiind prea scurtă pentru căință...

– Ce?... Cuuum? privi cu ochii injectați la țigan ca la cetățeanul rău turmentat preabuna pribeagă Despa, uluită de obiecția ce voia încâlcit să spună că educație occidentală contra totalitarismului bolșevic nici că se poate concepe, oroarea trebuind să aibă un nume și o verificare pe... propria piele răpănoasă.

– Vreau să vorbesc singur, anulă cu obrăznicia rezistenței la robie nea Măriuță politețea de-a se juca de-a comunicarea cu universitarele filosoafe, cu autorizație de a cugeta, dar vădit surde și corect chioare, vreau să nuanțez off-topic că în genere legi de protecție contra Vorbelor nuumai cenzura vulpii aduce, de unde și cramponarea de ce-i convenabil în rău, ca fireasca sponsorizare certă ademenind ciocârlanii! Căci nu că israeliții păreau în ochii pupezelor mai cărturari, nu de-aia, coane Novene, mai hintelectuali dă hingheritu, ci pentru că... vă rog, doamnelor și domnilor, să răscoliți numai puțintel în arhive! Domnișoara, domnișoară și azi, Clara Honig, o renegată, o disidentă, una cu alte păreri ca una, unica ce a întreținut relații lirice cu Marius, spectatorul intrării trupelor lui Ehrenburg în Bucureștii lui Sadoveanu, ea nu prea a avut cum colecta multe premii și tiraje din ce i-au făurit, în legănarea fanteziei feminine, creierașii. Dar apriga Dorothea arată cert a femeie liberă, a tovarășă boieroaică!

Acuș-acuș, ea e în stare a fi capabilă să-l dea jos pe Codin de pe capră și să-l pună a mă biciui la scară, pentru că în timp ce eu asamblam, din grindă, stâlpi și contraforți, portalul brandenburgic al leagănului, micul Marius, atras ca posibil

sculptor de izul plăcut de sicriu proaspăt al salcâmului, a apropiat nările roz de găurica fierbinte, unde am sfredelit, și a suflat puternic, să contemple întregul intrând cilindric, obscen și lubric prevestitor, rezultatul fiind o cherlăială de cățel nătâng, fiindcă i-a intrat rumeguș galben-verzui în ochișorii castanii...

Cu alte cuvinte, doamnelor și domnilor, ca țigan pățit, eu susțin că pentru evreul de azi nu mai e posibilă deloc o doctrină antisemită în sensul XIX-XX, că să monolitizezi așa ieftin și ușurel gloatele stradale din care să recrutezi călăii!

Răscoliți puțin arhivele, cum de atâta vreme vă implor!

Acele stârpituri naziste și plagiatorii lor români au inventat așa adversar ideologic și stradal, pentru că aveau în căpățâni de nimicit o țintă complet inofensivă: rătăcitorul israelit galițian era SĂRAC, *nu o singură dată mai sărac decât însuși țiganul*, de-aia s-a și putut înfiripa și accepta cu emulație doctrina!

– Într-adevăr, admise că admite Marius Ghizdavu, amintindu-și fericit de copilăria-i de orfan de război de mamă, 1917-18, când mă plimbam de la Năpădeni la târg la Vlad, lăudându-mă îngrijoratei mele gazde că *am bet apă de la șinși fântâni*, naturelul meu de artist sensibil se lăsa impresionat nu numai de buclele universale, hollywoodiene, ale Sulamithei Lewald, ci și de un personaj cu miros rău, parcă de sânge închegat, tăietor poate de orătănii, haham adică, oricum trențăros și cu ceva de pradă, de prădător aerian, de vultur: ghearele de la picioarele nespălate, curbate ca la ulii... Poate, doamnelor, nea Măriuță al meu să fi adus aici o nuanțare teoretică dintre cele mai subtile, cum că nu oricând poți construi ideologii antisemite, ci numai când evreii ajung foarte singuri și imaginea lor convinge derbedeul stradal că jaful agresiunea, chiar împinsă până la omor, poate scăpa nepedepsită. Eu nefiind, desigur, o haimana violentă, ci una a frumosului sensibil, reținând pitorescul plastic al acelor personaje ce depășeau mult spre nord decorul basarabean, până-n Galiția habsburgică și mai departe.

– Un izvor de excese, fantaza pictorul avocat parizian pledoaria propriei lui apărări, la un proces crezut nestalinist din motive de circumstanță anglo-americană, trebuie că a fost, domnilor acuzatori publici săraci din popor, și mentalitatea indusă și sincer crezută, în care era format soldatul Războiului Sfânt. De prea multe ori, formulările ofițerești, mai mult sau mai puțin oficiale, împingeau mințile cele tinere spre a opera cu identitatea evreu=bolșevic! Cam asta fiind în căpșorul căprarului fruntaș sergent Codin Marin: că, numai la cererea expresă a evreilor atotputernici, ne-a luat Stalin Basarabia, Bucovina și Balcicul, în vara lui 1940, și din cauza lor nu i-au declarat deloc război Churchill și cu Roosevelt; că aceiași evrei erau toți comuniști, dar Stalin nu-i prea credea, cerea fapte, și atunci cei mai fanatici marxiști s-au pus pe umilirea și agresarea trupelor noastre în retragere, care aveau consemn să nu tragă, de teama statmajoriștilor noștri, că ar putea Cominternul exploata cel mai mărunt incident, pentru a avansa până la Milcov și pentru a provoca, încă în acel sfârșit de iunie 1940, cu presă carlistă demențial cenzurată, o participare ungurească, bulgară, germană, poate și iugoslavă, la sfârtecarea României Regale Mari; nu puțin contând, onorat Tribunal al Poporului, și convingerea trupei de către ofițeri că evreii chișinăuieni,

și din celelalte *orașe și târguri un an sovietice*, și-au dat foc la case (!) sau le-au dinamitat, înainte de a fugi spre Ural, după cum toate atacurile teroriste ale partizanilor sunt tot de ei uneltite, găsindu-se până și copii dotați cu arme și muniție! Ba chiar îndârjita rezistență întâmpinată cât am asediat Odessa noastră, tot „iudeobolșevicilor“ aveam a le-o plăti: serviciile nemților ziceau că ei mânau ca pe-o turmă la tăiere soldații ruși, ca și pe ai celorlalte seminții subjugate până-n Pacific, ici colo fotografiindu-se un sistem radial de tranșee, conceput așa ca politrucul să împuște pe la spate soldatul ce-ar fi întors fața de la dușman!

– Zi mai bine, îl privi batjocoritor Virginia, că prin însăși alianța cu Reichul, regimul antonescian și-a asumat riscul de a duce o politică antisemită și antislavă, păgubos neputându-se pune nici problema unei Păci unde să n-ai a contabiliza câte crime, nici confirmarea recuperării Basarabiei și Bucovinei, pentru că frontierele, chit că le recunosc Hi, Muss și Hirohito, pentru o țară cât România rămân fragile, dacă nu semnează și americano-britanicii mei.

– Și n-au încercat Antoneștii să le facă, aceste cifre, cât mai nesemnificative? nu îndrăzni să obiecteze Marius, amintindu-și acel 8 noiembrie 1941, când se serba întoarcerea cuceritorilor Odessei și se plebiscita admirația populației pentru felul cum Mareșalul s-a îngrijit de retezarea *vâscului* ce ne ținuse pitic de secole stejarul carpato-pontic-danubian.

Una fiind să te pomenești cu tancurile marxist-leniniste că-ți vin dinspre Don în poziții, și-ți calcă bateriile, și alta să te asurzească vara aceiași mastodonți pe străduțele Bucureștiului încă patriarhal, deși abia bombardat ultramodern.

– În fond, nu aceste tancuri sunt periculoase! gemu el, bătând la ușă și cerșind un pahar cu apă rece Elizei, în Strada Sfinților, 31 august 1944, aproape sub mansarda lui Mircea Eliade. Ele se vor răsfira, în funcție de câtă Ruropă au promis anglo-americanii rușilor, încă din iunie 1940, când *nu le-au declarat război pentru cotropirea deznaționalizarea unor teritorii românești cam cât Elveția sau Olanda*, vorbesc de o deznaționalizare ireversibilă ca și bolșevizarea aia, pe care același imperialism american se va pricepe atât de bine s-o combată... doar pe teren propriu, prin cel mai român erou USA al secolului XX sovietic, curajosul senator Joseph McCarthy, a cărui statuie am vrut s-o înalț, pe banii mei, în Piața Stalin, zisă De Gaulle, dar nu mi s-a permis. Puteam atunci să ilustrez doar Principiul Politicii De Cadre, emanat sub forma *undei perpetuu statice ștampilativ*, mă-nțelegi, adică un lenticular filtru strecurătoare de bronz, prin care trece Nomenclatura, tot aia, în a pluralistă, tăindu-și forme de cruci, datorită încrederii populației mai mult în biserică, deoarece amărâții noștri, neasistați intelectual, n-au a spera a trăi decent decât pe Lumea Cealaltă, și nici analyștii de targhete dacă scrii cărți de 1681 pagini, cum Grig, nu mai văd cumpărător de carte în Pensionarul Român, ceea ce președintele voievod Avăcăressi nu contesta când fusei cu macheta nasturelui, dar abia venise, pe sârrrmă, o undă politică nouă, de integrare digerare euroatlantică, necesitând măgulirea Comisiei Aliate de Control, prin improvizarea unui monument dedicat piloților care au picat bombardând, spre binele românilor, Bucureștii și Ploieștii și alte obiective.

– Da' de ce să mai facem unul, m-am opus eu cu zgârcenie bătrânească, de ce să mai cheltuim bronzul? Eu propun să rebotezăm Statuia Aviatorilor drept Monumentul Eroilor Americani, să depună politicienii obezi coroane ca la obeliscul Soldatului Stalinist de odinioară de la Antipa, iar după ce ne facem treaba și ne admite ăștia, vine alt guvern și ne omagiem iar aviația proprie!

– Da, poate, nu arăta farmacista nici măcar cantități catalitice de înțelegere pentru râsu-plânsu-haz-de-necaz ghizdavian. E limpede, Marius, că nu toate aceste tancuri vor merge la Berlin... Pentru bolșevizarea Germaniei se vor folosi giganticele, inepuizabilele resurse de activiști de pe frontul polono-bielorus, pe când acești comsomoliști drăguți de pe străzile și străduțele noastre se vor răsfira prin capitalele din jur: Sofia, Belgrad, Tirana, Atena, Alexandria, Bizanțul, Beirutul, Budapesta, Praga, Viena... Nu vrei tu și o dulceață de nuci verzi?

– Desigur, nefiind de așteptat vreodată *scuze anglo-americane* pentru lașitatea de a fugi de pe frontul est-european, de frica politrucului! Unor galițieni atât de nesemnificativi cultural, tehnologic și financiar-militar, le va fi chiar o onoare explicația că Churchill și stafia lui Roosevelt au semnat la Strasbourg, în 10 Mai 1945, Arrrrmistițiul, Rușinoasa Kapitulare, doar pentru că... s-au înșelat, ca niște domnișoare blond-nordice din Nemmersdorf, cărora komsomoliștii lui Ehrenburg le-au promis că nu le vor viola, nici masacra. Ay! A crezut Vestul în bunele intenții cu parafă *uncle Joe*, cum că aceste seminții de rasă colonială estică vor fi lăsate din gheare să-și aleagă fiecare, puternică, liberă, pe soartă stăpână, poziția în care-și doresc să fie violate marxist-leninist, cu funduțul pe Carta Atlanticului!... Ți-e teamă, Liz? Nu de tancuri, ci de gipurile astea purtărețe, cu care Occidentul a dotat căgăbăul, sporindu-i mobilitatea și vederea securistă nocturnă la arestări! Eu, născut în Lvov! Tu, basarabeancă de Tatar Bunar, riști să fii încadrată „farmacistă sovietică fugită în lagărul fascist“, returnabilă în Molotovia de serviciile anglo-americane, ba chiar franceze, în măsura în care, consecință și mai îndepărtată a colțului de cotitură de la 23 August 1944, după Churchill, se va duce și De Gaulle la Kremlin, confirmând *Procentele* bolșevizării galițienilor, în schimbul *tolerării* lui, de către Partidul „Împușcaților“ (uneori pentru practici terorist-partizane), Partidul Comunist Francez, cu obligatoria condiție ca, după ce Stalin va trece, din Istoria Recentă, în **Literatura fără Cititor**, o Piață Stalin a manifestațiilor peceriste să-i poarte cândva numele...

– S-ar putea să nu accept să fiu siluită! izbucni în râs cristalin, gata să i se dea pe lumea aceasta, nu pe Cealaltă, refugiata, ce nu-și putuse salva aduce la București mobilierul de peste Prut, ci numai ce piei cuverturi de pe fotolii apucase a jupui în graba teroarea că *s-a rupt Frontul* și VIN hoardele marxiste!

Biata Liz! Spre viitoarea perpetuă gelozie ghizdaviană, nu refugiul din iunie 1944, ecou al Debarcării din Normandia, pomenindu-l în apartamentul din Aleea Dumbrăvița, ci mai degrabă pe acela din sfârșitul negru de iunie 1940:

– Am lăsat totul pradă megieșilor, Irinuco! Până și oala cu borș fierbând pe foc!

Deruta. Ce se întâmplă? Indiscutabil, confuzia mai mare acum decât la

agresiunea stalinistă 1940, din trena prăbușirii Franței celei dezarmate prin populism începând încă din 1936, spunându-i-se să nu se înarmeze, deoarece va fi apărată în contra revanșismului nazist de către inombrabilele inebranlabilele în defensivă și irezistibilele în ofensivă imperialistă, Armate Roșii.

Ca întotdeauna, în termeni artistici, ținând de perfecția organică, romanticul pictor așteptând compoziției Echilibrul, să se liniștească lumea, parcă-i părea puțin rău că avioanele staliniste de recunoaștere, ce cu ochiu-i expert le detectase matinal inspectându-ne Capitala Regală, nu fuseseră urmate, ca pe front, de valuri-valuri de bombardiere, fiind nedrept și urât ca replica galițian-dâmbovițeană a Parisului să fie terorizată, în același august 1944, numai de aviația amicilor anglo-americani și de aviația călăilor naziști, care au primit exact ordinul ce ne trebuia să n-avem mustrări de conștiință declarând război camaradului german, lângă umărul de oțel al căruia, am apărat civilizațiunea europeană de flagelul bolșevismului ateu dărâmător de biserici! Mda, am recăpătat simbolic Basarabia și Bucovina, precum și Transnistria cu Odessa noastră cu tot, ca pe o compensație, *e drept că numai într-o măsură neînsemnată*, pentru exploatarea până la genocid practicată de Comintern, în aceste provincii românești și regale, în sinistrul an 1940-1941, ba speram și, Führerul fiind loial din fire de zugrav, sângele sfânt al eroilor noștri căzuți în Răsărit și prizonierii să ne plătească la Viena recuperarea în 1943 a Ardealului, pe care acum o să-l recucerim lângă Ivan, precum și a Balcicului, pe care firesc ar fi ca Stalin să-l înapoieze Regelui Mihai, ca pe un semn de înaltă apreciere a Miracolului de la 23 August, ce-a deschis, pe nevé cum când ce Armistițiu, calea bolșevizării, prin metode cominterniste de o sălbăticie rară, a Bulgariei și Iugoslaviei, ca cea mai țipătoare dovadă că PACEA SOVIETICĂ depinde nu de purtarea războiului antibolșevic *până la capăt*, până unde-ntorc rablele de transport în comun, la stația Stalingrad, ci Soarta neamului tău bulgar, frate Kirciu Kotkov, care nu ți-ai adus până la Volga obolul la „eliberarea poporului rus de sub jugul marxist-leninist”, ar putea să depindă acum doar de ponderea excesivă a conaționalilor șefi în Comintern, de simpatia trezită-n Stalin de ei, rezultatul pentru Literatură fiind, cititorule, consternarea că n-are nicio legătură viitorul Neamului cu ce-ai comis tu în război – neutra Bulgarie, ocupata de nemți Iugoslavie, anexata de către Mussolini Albanie, nu vor avea mai bună soartă decât România imperialistă ce-a năzuit ca profesorul Ghizdavu a ieși la Pacific periclitând interese americane, recuperând pentru viitoarea *uie* Alaska!

– Nu, nu vin la manifestațiuni, domnule Ghizdavu! Locul meu îi acasă, aproape surâse, cu o fermitate de sare amară, Eliza. Du-te singur, dacă ești curios!

– Înțeleg pricep, e clar c-acum, când se vor pune poterile pe basarabeni, numai direct în gura lupului, să fii văzută cu mine, cu un... criminal de război, asta ți-ar mai lipsi! Dar după feeria șeia cu șei mai aprigi baianști, dănțuitori, banduriști, coriști, balalaiciști și recitatori ai Armatei Roșii de Ocupație... măcar pot reveni pe răcoare, în deplină conspirativitate, să-ți povestesc cum a fost?

3

– Ce n' est pas la forme extérieure qui est réelle, mais l' essence des choses. Partant de cette vérité, il est impossible à quiconque d' exprimer quelque chose de réel en imitant la surface extérieure des choses, i-a obiectat Brâncuși, văzându-l că știe franțuzește, când au venit vorbele despre diferitele sortimente de rezistență prin cultură.

– Biiine, actualiză Dora ce convenise cu Grig puțin înainte de 6 martie 1944, când a plecat scriitorul în Bucovina, să o apere de invazia sovietică ce ar fi putut atrage dărâmarea lăcașurilor chivotante ale lui Petru Rareș cel Mare și Cult, zugrăvite peste suprafețele exterioare, și politroocilor acolo s-a predat, spre a deveni *pandur marxist*, dar asta i-am obiectat și eu, și mămițica: ești nebun, Grișa! Pe cuvântul meu de comsomolistă c-ai înnebunit de tot! Dacă zici că analiza literar-artistică e mai tare decât cea de presă sau de tembelimedia, și că armatele Cominternului vor ocupa Regatul, și chiar mai mult decât atât, ha, cu perspectiva de a deveni Dacia noastră o simplă dar respectată Respublikă sovietică! Bine, mă Grișa, așa faci tu? Eu nasc pe Vera în 4 martie, și tu în 6 pleci la Storojineț? Și cu ce sarcină mă lași? Sarcina de a îngriji un manuscriptum păcătos, și incomod de mare, **1681** pagini, publicabil doar la mama dracu', peste veac, deoarece tu te concentrezi pe toate detaliile de... suprafață, în loc *să-ți adâncești* discursul!

– Ai fi năzuit la o esențializare, ca lupta de clasă, Grig, dădu să se adune Marius, mutat din 1970 la Liz, doar cu lenjeria, nu și cu Atelierul Tonitza din Pădurea Andronache, dacă Dora ar fi insistat că ea și cu tine sunteți din veac *un cuplu*, puri, și o să vă înhumați adiacent, dar a prescurta Fluviul e un modișor de expunere încă și mai dificil pentru gloate. Recurgând la simboluri și subînțelesuri, ție-ți ieșea cetatea literară impepenetrabilă chiar și pentru specialiștii Direcției 13 Literatură și Arte!... Deși chiar și cei care o fac, pretind prostește că *știu* Istorie.

– Numai că, și aici Grigri a calculat perfect, nu bătuse pendula consensului dintre artiștii poporului și călăii emeriți ai norodului, Cupa inox de pe masa verde fiind *coexistența pașnică dintre Cenzor cominternist și Cărturar stalinist*, în seeenzul că de ce să nu te lase să compui ca Ilya Șostakovici Prokofiev, decent trăind, lauda criticului occidental dobândind, precum și gratitudinea Cetățeanului de pe strada pavată de deținuți, fiindcă deși nu l-ai instigat la acte idealiste, ducătoare-n viermi sau Gulag, istoria va gunguri despre tine ca un încarcerat în capitolul *Arta și cultura societății sovietice din RPR în Epòca lu' Stalin!...* Na! Îți convine? Nu era mai bine să n-ai ambiții Van Gogh de exprimare cu orice preț?

– O să mooor în Blocul Demolaților, Marius, bocită de vecinii tovarăși țigani, care vor să se extindă, și tot n-o să mă dumiresc deplin: era doar o fantezie de-a lui Grig sau, cu adevărat, s-ar putea riguros demonstra că orice *altă* strategie era, în Nenorocul Românesc de a încârliga doi tirani inculți, Dej și Cea, cu mult mai ineficientă decât o împărțire a societății pe clase culturale disjuncte.

– Cine vrea să înțeleagă Războiul Sfânt căpiază! privi admirativ fabulistul

Jean de Ferentari la incisiva franțuzoaică, ce nu se mulțumise a-i demasca pe Cioran și Eliade drept inamici *nereeducabili* ai valorilor occidentale, ci și pe „semievreul“ Eugen Ionescu îl tratase drept geambaș perfid, acuzându-l de „omisiune de denunț“, deci de un soi de agiutor fascist. Da, duduco, cine vrea intens *cum a fost posibil* să priceapă ce nici nu mai poate fi înțeles din moment ce ministrul comunist de educație solicită de la Chișinău României *să limiteze drastic câte burse*, și alea pe sponci, în plin exemplu ungar, acordă, apoi ăla ajunge a se miauna și de ce Românii Regali n-au dus lupta în contra bolșevismului la 1940, cu cel mai polonez elan, ca să nu se mai ajungă pe urmă de să se râză azi filo-habsburgii de manifestări degenerative *în conștiința unității naționale*, la romuncuIii di pi șele două taluzuri ale fluviului Prut... Păcat c-am dus război prea lung! Evident, tu, că puteam scurta dramoleta la 1940, ca polonezii în 1939!

– Da-da! se cruci a groază părintele întocmai cu călugării Damian. Rațiunea acestui războl absurd, împins drăcește până la Stalingrad, stă în chiar consecințele spirituale ale pierderii lui la Cotul Donului și în Stepa Calmucă! Ceea ce nu s-ar mai fi produs dacă măcar noi românii duceam **singuri**, chiar fără nemți și alți demoni, Cruciada, rostogolind-o-n 1938 până la Ural și la Sibir, așa cum i-a și cerut imperativ Rigăi Crypto geopoliticul de geniu Voiku Ghizdavu!

– Precum până și rușii contelui Tolstoi, al cărui hronic în patru volume omite a mărturisi și Cauza marilor mișcări Napoleon de noroade din 1812, anume Răpirea Basarabiei, au dat sângeroasa bătălie de la Borodino, înainte de a-i închina Moscova răzbunătorului nostru corsican dac, singurul Stăpân Occidental ce ne-a iubit din conștiință ca a valahului, *latină*, își țivli și filozoful istoriei pensionar Horea Bratu glasul, indignat de opulența noii boierimi de pe ambele maluri ale Prutului, tot așa și noi românii, nu puteam ceda altfel în august 1944 decât cu un RO-Borodino sângeros, Capitala, deznaționalizării și bolșevizării ei ireversibile, rupe-ți-aș carnetul roșu de parrtid, Căinare, cameleonule, dacă-l ai la tine pe tanc, intrând astfel etern de bronz în București, pe Șoseaua Kolentina!

– Chiriașul meu pandur, luă cu fo-foc poziție de apărare activă, madam Bolboros, cu vedere sașie spre Cișmigiul tuturor posibilităților de viol, nu a deținut niciun carnețel roșu cu autograful Anei Pauker, sau al lui Dej, printre catrafusele sale, pe care le-am desprăfuit ades, inventariate de cum mi le-a trimis Cneazul Igor din stepele Asiei Centrale. E plin netul rusesc de fake news-uri...

– Sunt convinsă că această gazdă babușkă din Piața Carmen Sylva adăpată de la izvorul lui Eminescu, șopoti naiv Elvira, dezvăluind mărgăritărelele cu care zăpăcise câteva divizii, a scotocit și puricat în profunzime prin hârtii, mergând în vârful piciorușelor roz pe suprafețe lucioase în deplină conformitate cu tema dată nouă de îndepărtatul Brâncuși. Pentru Mișu al meu, este o certitudine, Marius, că Grig al Dorei lui Gary nu a fost contactat de agenții Cominternului, ci din proprie inițiativă, că era cam dement, s-a avântat pe cea mai grea și mai nobilă cale *a infiltrării* în organigrama inamicului. Faptul că el, abia născându-i speriata sa muiere o fetiță, după ce avortase un băiețel, pe Rudy, pare de o bărbăție dezamăgită, încât a pornit-o năuc spre Nordul amenințat de o ireversibilă

deznaționalizare-bolșevizare, nu trebuie interpretat numai după gradul de impresionabilitate peliculară al codului cinematografic, ci și ca gest antic de superficială responsabilitate paternă, vizând a juca doar un rol de pandur literar parșiv, în economia întoarcerii armelor noastre *teșite* de la est către vest!

– Verișoara asta reacționară Elvira vrea să te sensibilizeze, i-ar fi explicat lui Marius doar tovarășa Despina, de n-ar fi ajuns și Clara, în octombrie 1943 la Basel, cu Octavian și Virginia lui, că e mai bine, dacă tot n-ai emigrat și tu, încăpățânatule, să admiri doar pasajele din *Războiul Sfânt* unde Grigore Căinaru protestează că nu trebuia să vă avântați prea mult dincolo de Nistru. Fiindcă romancierul s-a răzgândit pe drum și n-a mai atentat deloc la gâtlejul omologului sovietic, de îndată ce blindatele staliniste au ajuns la apa Ceremușului, clară ca Aare la Berna, în care verde se oglindea mălinul înflorit al lui Esenin (Черёмуха), poezie pe care s-a și grăbit s-o traducă în viață. Dar privind și dinspre Galiția, și dinspre Bucovina, e limpede că de fapt o asemenea sursă Bolboros e ca un izvor secat. Ea n-a adus nicio noutate la dezlegarea misterului, fiind prea greoaie să se miște printre gândurile sculptorului, desigur încâlcite, ce avea el în cap, Brâncuși, evreu american, cum îl cred mulți amatori, dobitoaca de gazdă având însă și oarece interes ideologic să lanseze lozinca despre contradicția antagonistă dintre suprafețele morfologice ale obiectelor și esența lor, exprimabilă prin volume de o cu totul altă configurație de clasă, semnalată sociologic doar în lunca Jiului.

– Ca să nu mai turnăm aci apă plată în acid, murmu-mârâi doctorul Lecca, adică în jurul a cum să te comporți ca un intelectual Lucid, avortând pe Rudy sau nu la spital, câtă vreme Istoria se masturbează sau se cufurește în public ca o nesimțită, eu mărturisesc că nu mă pot abține de la a nu recurge la intromisiunea integrală-n conversație, apropouar de moșirea Ideilor tâlcșoului platonician despre Peștera Răposaților, care se îngustează pe măsură ce te apropii de Nistru, cum că mai aproape de esențe, la nivelul biochimic de construcție de partid și de securitate și de ideologie a Materiei ca materie organică vie, stă și acolo, la schit la Rudi, lângă Soroca, Esența, *recte* cartela de pâine și mălai! Ca salam cu soia încă palpitând de viață larvară, precum ce mai rămâne dintr-un prizonier, indiferent al cui, dar căruia homosapul îi înfige un proiectil reactiv în rect, detonându-l de la distanță, așa și macromoleculele vii se tot pipăie ce suprafețe au, acolo în submicrobiologic aparența cam coincide cu esența, iubire, de unde a rezultat și maladiva mea admirație pentru propria mea creatură, cu o moartă sinucigașă făcut, nebuna de Laura Done, italiancă-n exil dantesc, Raulică, băiatul meu, băiețașul meu, o valoare! Un talent genial de cea mai sălbatică esență...

– Ce să fie, mă, și în creierii de matematician ai lui Raulică ăsta? dădu din umerii heruvimi virginali, nu ca ai Virginichii ci ca ai Laurei, dădaca deplin sculptoriță Cristina Done, ce-l și ștersese la fund cu șervețele umede. El este ferm convins că va putea coabita cu tovarășii sovietici harașo spasibo. În ce sens? În sensul că dacă pe tac-su doctor l-ar băga la Reeducare silnică grea tot la Pitești, dacă-l prind, deoarece au rămas documente în care, ca medic naționalist, folosește în loc de „militari căzuți pe frontul de Est“, abuziv provocator termenul „eroi“,

iar din banii storși prin șantaj cu malpraxisul, de la bogații săi clienți, și-a ridicat central o provocamcubică vilă vieneză, proiectată de doctorul Wittgenstein, el fiul își va putea continua nestingherit, din creion de trestie, cercetările matematice, ușile, ușile cu frică deschizând pe la Analele Româno-Sovietice, spre a publica în prelungirea la ce-au gândit în singurătățile din pasiune cutare și cutare, doar din când în când neavând decât banala obligație politico-ideologică de a scrie chinezării la gazeta de perete de la Colțul Roșu, eventual în unele periodice, articolașe lămuritoare despre ce parabola mea am văzut eu în Uniunea Sovietică: peste tot superioritatea științei marxist-leniniste față de neștiința burgheză, precum și monoclul cu care un june revoltat din Trier a băgat de seamă, roșind, că dialectica ședea hairy într-o pozițiune burghezo-moșierească, cu capu'n jos, pe când oamenii muncii munceau, așteptând s-o răstoarne activistul corect politic.

– Boje moi! Boje moi! se cruci moale Marius, pelerin în americana lumină de august, dinspre Mlaștina Caprelor spre Kitai Gorodul Larisei Rîbalovna, orbecăind cu mințile rătăcite că toți se aranjează și au proiecte optimiste, numai eu, Victorițo, poștărițo, nu-mi calibrez imaginativ, în fantezia trăsnită ca de-o prosveșcenie, viitorul <u>în cincinale</u>, ci numai ce cam cât ai servi o oboroacă di șireșe hultoane, nu mai voluminoase decât mameloanele tale roșii!

Victorița nu era însă Pobeda Pobedița de pe Ialomița, ci factorița de ducea corespondența în Pădurea Andronache, chiar și la bădița, numai însă după ce bolșevicii ca progres al României republicane dublu fundate descălecate pe, în 6 martie 1945 și în 20 mai în celălalt an, electoral, 1990, au dat drept de vot și fimeii, nu c-așa voiau elitele cele-n perpetuă voshișcenie, ci din necesitatea obiectivă de a se ieși din chiuitoarele frământări, când e de determinat în stafful sultanului cine are și cine n-are. Ce? Caimac! Frișcă la public. Rahat, fa!

– Vreau să fiu monument american! Vreau să fiu promovată monument american! țipa metallic Statuia Aviatorilor, cât Marius se plimba pentru ultima oară prin cartierul I. V. Stalin, convins că, cincinale de-acum înainte, nu va mai flana prin Micul Paris, în ale cărui vitrine deja nu mai rămăsese nimic de lins.

Era complet răvășit de remușcări, cum nu mai încercase spre a proba decât într-un 4, nu aprilie, ci august, 1943 însă, la Necropola „Eroilor“, din orașul lui Caragiale, Ploiești, filmând cu acel nordic profesionalism învățat/ furat ca meserie, ca rukodelia, de la gingașa, ay! fâșneața cameramană, nu și de cameră c-un balcanicoi nespălat, Leni Riefenstahl, nemurind, nemurind pe peliculă superficială ca esență de alb și negru, complexul ceremonial funerar tipic ortodox, aducând onoruri jale victimelor din casta războinică, ale teroristului atac american de la Câmpina și de la pușcăria județului Prahova, fără deosebire de echipa pentru care au jucat: românii și germanii, pentru a celor mai reacționare vârfuri ale imperialismului valaho-teuton cu tendințe globalizante, respectiv piloții americani decolați din Jamahiria Libiană, amică și prietenă, întru pentru deznaționalizarea-bolșevizarea imediată ireversibilă a unor euroregiuni galițiene de interes cultural, la Spiriță, recuperist exact unde West Europa deja nu mai avea Gaist decât pentru autobășcălie și provocări inginerești instalate artistic.

Dinspre Lacul Herăstrău, venea un iz de dulceață de petale de trandafir presate sau putrezite, în timp ce trupele cominterniste alungau pe ai noștri de la Taganrog, neexistând morți suficienți cât să nu mai credem că ne vom întoarce cu frontul, poate în chiar această toamnă 1943 două poște mai încolo, pe Don, la Rostovul nostru, unde escadronul lui Gary Glagoveanu a săvârșit minuni de vitejie, în contra inamicului mult mai bine înarmat, deoarece statul muncitorilor și țăranilor, călăuziți de oamenii lui Stalin, trebuia să fie *al tuturor* exploataților, din întreaga lume, care își doreau să slugărească nomenclatura cominternistă!

Uău, ce se scutura cămeșa ia de borangic pe Virginica, de mila flăcăilor americani ce era cât p' aci s-o facă unul din Virginia carne de mici cu bomba, s-o înfulece canibalii naționaliști prahoveni sau maidanezii locali, dar ce strângere de inimă avea bălanul Augustus! De câte ori alungând-o din Câmpina, din odăița lor intră lună prin fereastră, dintre Rafinărie și obiectivele Hasdeu-Grigorescu dinspre Cornu, să se ducă-n mă-sa la adăpost, la Băicoi sau tocmai la Pribegi, la foișor, la Marius, cu gândul numai la viitorii copii, mari financiari, Walt și Alex!

– Ce de-a rău îi di noi! ofoftase însuși argatul Codin, la 24 august, același an ne-an 1943, în care pare să nu se fi întâmplat nimica, unchешul Stalin ținându-i luni de zile la prestat anticameră, pe fanii săi Roosevelt și Churchill, dacă doresc să-l pupe, reproșându-le, cu o față buhăită, buboasă și încercănată, că n-au deschis al doilea front și există riscul instalării Cortinei de Fier *prea spre Occident*, ceea ce ar însemna o și mai apăsătoare Povară pe spinarea jegoasă a oamenilor sovietici debranșați de la centralele termice, siliți a întreține un și mai parazit costisitor aparat grăniceresc, informativ, adictiv, masiv, împușcativ și, la unii supraviețuitori, operativ-interogativ să-i divulge pe toți șerpașii, în joc fiind însăși protejarea sanctuarelor Humanității grase, cu țâțe și fese multipare cultural, să nu se reverse asupra lor, la o viață mai culinară, noroadele cele blestemate la o veșnică instabilitate, la o necontenită obidă, indiferent despre ce kulturno-vospitatelnîi otdel, încercase doctorul Lecca să se exprime la Ialta, cum că trebuie marele nostru inamic comun al Națiunilor Unite... supraalimentat, ca s-apuce curioasa zi de 10 Mai 1945, când totalitarismul nazist a capitulat, la Viena-Cracovia-Breslau, **și** în fața pandurilor noștri viteji, comandați de generalul prozator Grigore Căinaru-Debrețin, după ce mai semnase deja, în 8-9, alte armistiții cu invadatorii ruinei germane dinspre Vest, respectiv dinspre Est.

– 24, da, 24 august 1943, mi-amintesc, cum să nu! relată ordonanța întocmai ca rândașul Codin, ciocănarul Marin, mimând la scară redusă cum tremura de furie stăpânul lui feudal, locotenentul de roșiori și propagandă Marius Ghizdavu, ce-n sinea sa literar-artistică uneltea răsturnarea Regală a regimului antonescian, din așa-presupus hip-hop intelectual *față de orice autoritarism*, din adică revolta că Ceilalți servesc și servesc, votu-i în privilegii, ca feudali cu armură de Sigmaringen și cu peniță chinezească, niște elogii de supunere la ideologii străine, fără a proteja tineretul de un nou Război Sfânt și nici de un fluviu-roman sățios, încâlcit ca cel căinar **1681**, în 4 volume, posibil cvadrimotor de tortură pentru examene terminale, de capa sau de bac!

– Și această nouă duioșie dionisiac ditirambică pentru tineri, de ce, frate?

– Pentru că adevăratul *romantism* e prin definiție tânăr, Mișule! El, flăcăul, că-i voinic sau nu-i, **el** pleacă și la război, și la revuluție, dovedindu-se metaforic mai filosof de milioane de ori decât prudentul cel bătrân, și arătând Istoriei și, mai bine ochit, Literaturii, Oaș în origine în prezent, că *în absolut* te Sighet pe ea de *viață completă*, cum zicea și nenorocitul cel rebel de Évariste Galois al nostru, Raul Lecca, algebrist calculând soluții chiar și din tineta din mun'cipiul natal al criminalului de război sfânt, mareșal Antonescu, patriarhalul nostru Pitești.

– România Regală, românia eternă, domnilor torționari, eternă cu r mic și Ideal Mare, România mea și a Meșterului Manole, nu poate avea în același Absolut, unde se relativizează și se înfrățesc sufletele eroilor, și cu atât mai abitir pe lumea asta căcăcioasă fără latrine nicicând suficiente, populată de homosapi și cimpanzei și macaci, altfel de drepturi decât au alte înjghebări statale, ca Imperiul Britanic, Statele Unite ale Cominternului, Vaticanul, Singapore, Coasta de Fildeș, Fenicia, triburile galițiene sau republica pitecantropilor mizericordioși!

– Chiar fără a fi fost prăvălită, de către marile puteri, în cloaca din vara lui 1940, rău făcând președintele americanilor Calvin Coolidge că nu i-a declarat război lui Stalin, când Cominternul a agresat la 1924 inclusiv minoritățile la Tata Bunar, pentru ca văzând seriozitatea pentagonală, de a apăra Pacea Expresionistă din 1 Decembrie 1918, Hi cu Muss n-ar mai fi-ndrăznit, în plm, să ne ia la 1940 Balcicul și Baia Mare, exclusă fiind pe vecie atunci Pacea aia 1945 Existențialistă, care garantează doar *bolșevizarea galițienilor și angkorienilor*, deci, zic din tinetă neprăvălită, noi românii nu aveam mai puțin drept decât... alții a face război, în principiu oricând și oricui și oricum, după pohta ce-am fi pohtit-o noi!

– Păi, chiar în acest sens, izbucni în prietenoase românilor hohote de râs bătrânul de la clape, Molotov, în 8 noiembrie 1986, când a redevenit Skriabin, – instiga și istoricul boier reacționar Voicu Ghizdavu pe impulsivul Carol al II-lea, Regele României Mari imperialiste, ațâțându-l în octombrie 1938 să treacă Nistrul la un nou război de Întregire, evaluând însă corect că românii ar fi câștigat! Chit că ignora proteza marxist-leninistă pusă muncitorului și țărăncii la cerebel să poată evalua *situația Internaționalei* după Diktatul franco-britanic-ceh de la München și procesele dictate de Vîșinski, protiektorul și ktitorul, Deskălekătorul României postregale prefeseniste, șăl mai mari uom di drept al secolului XX...

– Vrea să spună banditul, făcu țărănește acuzatorul public Vanea Țăpoieșu cu ochiul ca o cântăreață cârciumărească și leliță, către musafirul stahanovist, crezându-l Adriana Bratu vrednic și la pat, nu numai în abataj sau în fruntea Minerilor cărora dedica Scânteia lui Brucan în 1945 câte o pagină specială, că era fericit defunctul că n-a mai apucat să vadă țara zob, deși Voicu Ghizdavu ăsta prevedea după Diktatul de la München un Viitor Imperial pentru România, avertizând totuși pe Rege că, fără Axă, putea anexa Daciei, în octombrie 1938, doar *toată* Moldova Transnistreană, până la Bug și Nipru, cu Odessă și Crimeie cu tot, câtă vreme noul președinte Kalinin al URSS nu-și poate încă forma *o reprezentare* clară a câtu-i de lățită Rusia și deci raptul ăsta nici nu s-ar fi simțit...

– Cu Odessă și Crimeie cu tot! maimuțări cu pumnul madam Bolboros pe Tovarăşa Ana. La 1938, Regele Carol al II-lea putea anexa liniștit, fă, fără Axă, gubernii întinse cam cât încă o Românie, fiindcă Stalin și oligarhii, inclusiv instituția prezidențială Kalinin, țineau sus steagul luptei de clasă în UE sub imaginea URSS țară iubitoare-violatoare de pace, înclinată mai degrabă a ceda vremelnic pământ și rezerve de oameni sau minerale, *decât să poarte un război defensiv pe Russkaia Zemlia*, nefiind atunci coapte condițiile leniniste ca, prin alt război mondial, Lagărul de muncă al Păcii să poată concentra noi și noi popoare, în scopul măreț de a produce din ele alte popoare, mai rusificate, Pace la care URSS ar putea primi compensații pentru Crimeia spre Königsberg în Prusia...

Palid ca marmura fiorentină fascistă, veritabilă primăvară de beleţe și de belele în tricolorul sfârșit regal de august 1944, Marius și Ghizdavu, urcat pe unele elemente decorative ale statuii Lenin, nu Lenin încă, ci C. A. Rosetti, el sta cu ochii înmărmuriți beliți la mucavaua camionului Molotov alegoric, unde Tovarășa Ana repoza pe un scăunel cu patrupede de ceară de albine, vrednice și neîncepute, nedate nicicând la trântor, nici măcar la boemul și langurosul reacționar greiere greiere, pe genunchii ei de colonel polkovnik susținând ca pe-un liubovnic ceresc, impresionând toată asistența municipală până la aibi pietate, cine sta? Doncea sta, viitorul primar bolșevic al minusculului Paris, menit de sensul istoriei să eutanasieze, să vâneze ca pe niște câini troțkiști, pe toate străzile, toate grupurile statuare europene, regale sau măcar burghezo-moșierești. Iar această Pietà bolșevică plutea spre Mihai Viteazul, care va sculpta cu barda, în tăietură directă *bâtele* noii epoci, până cât va fi nevoie de muiat creiere întâi la Timișoara, cetatea feciorelnică, botul acestui cominternist Doncea rămânând în coșmarurile ghizdaviene până-n '89 idealul bolșevic de virilitate măciucară, necesitând dialectic și feseniste pe măsură. De scârbă, înțelese intuitiv că vremea boierilor cu studii de penistenciaristică și de căi de atac pe la Parisul Magnific s-a gătat, și-aici și acolo, ca și orice școală pariziană, nemaiexistând Boemă, nici curve, din motive de higienă turistică, ci doar jocuri TV, de împerechere jalnică stripchat servită onanist, ceea ce junimea secolului XIX, hm! Duel Pușkin-Lermontov, onoare, altă viață și altă moarte... Pentru un pachețel de 200 g parizer cu așa-zisă soia, sandviș la toată echipa, ăștia îți sparg capul, să caute droguri. Ci coborând treptele unei crame din apropiere, funcționând ca restaurant, ca bolgie și ca Peșteră, atenți-atenți la a nu-și jupui creștetele cheliile de tavanul jos și umed, din care spânzurau stalactite băloase în curs de întărire, observatorii Hurie Hurry și Bairam Stoper, abia descinși năuciți din Singapore tot într-un Singapore, chiteau c-au epuizat tipurile de comportament intelectual și că, într-o țară atât de eminamente rurală, inaptă de rafinamente testicular spirituale, nu mai e nimic de monitorizat cu ochelari negri Jackie OHH Ray-Ban, după o arestare absurdă.

Se înșelau însă ca niște amnare din Hațeg ce se cred aprinzătoare infailibidinoase chiar și unde nu mai ia Kalașnicoful foc!

Ei credeau că în noua republică sovietică stalinistă, puternică, liberă, pe soartă și pe mă-ta stăpână, ce se forma cu rațiune bancheră de a fi industrializarea

semințiilor troglodite, prin concentrări marxiste ale capitalului, nu vor fi posibile decât două *poziții* de opțiune copulativă, colaboraționismul torționar caragialesc voios al lui Neluță Yanachi și, respectiv, opoziția de tinetă, intransigentă până la nebunie eminesciană, mult mai rară, cum a interpretat rolul său în acest roman sfânt Raul Lecca, la Pitești și cum, votu-l în guriță, a și uneltit futălăul Isadoriței de Sonnenheim, sculptorul din Dubăuți Andrei Hurmuzacov, că să ia românilor euroi mulți din puținul sbornic de absurdități pib feliat transparent, ca pentru lamelă de microscop la Kultură, cu bune intenții până la un punct genuin, anume să-l bronzeze pe rezistentul ăla cu tineta tricoloră cu tot, spre marele necaz al esteților profesioniști, nu în orașul natal al Mareșalului criminal de război sfânt, ci pe soclul părăsit de Vladimir Ilici Lenin, poate vremelnic, în piața Domului Iskrăi, carele, așa cum eseizează junele filosof Muhală Muistu, semnifică contribuția Totul pentru front, totul pentru o victorie cu armatele Cominternului Națiunilor Unite. Pre când în pandant urbanistic dezechilibrat, național-comunist de omenie, cealaltă monstruozitate architectonică, proiectată de Piranesi pentru parlamentarii plutocrației de la care emană și guvernul ascuns, guvernul de cabană de vânătoare de ursoaice cu pui, hm-hm-hă-hă! aia, aia e volumetric proporțional o hardughie să încapă regretul pentru votarea războiului criminal antisovietic, păcatului evghenicos ca Cruciadă și păgubos ca Armistițiu ce va apăsa vecinic pre umerii eminescieni ai acestui norod, până când codârvacii lui de dregători vor gini că un neam de rasă „inferioară" care parcă cere colonialism, n-are voie nici să-și apere teritoriul, nici avuțiile, nici viitorul literar, adică politic.

– Da-da, bătu cu degețelul de aur în fața de masă observatorul zis HHH, cine a cutezat să fie printre cele paișpe-cinșpe seminții de inconștienți care să declare război SUA, apăi acel neam trebuie să sufere cele două consecințe firești: o durabilă inversiune a valorilor și o stârpire științifică, după îmburghezirea bolșevicilor, a condițiilor de formare a altor valori, altele decât cele democratice.

– Iar când, avidă de dolari, această burghezie roșie va demara construcția *sinceră* a capitalismului, cu gestionarii, activiștii, securiștii și ideologii, cu norodul și pentru norod, și pentru xenocrație, chiar dacă alde Gorbaciov, sau cine știe ce urmaș i se va desemna, va manifesta generozitate, risipind unionist din imensul pământ sovietic, noi nu va fi bine să tolerăm nici cea mai mică atingere a imaginii despre cel de-al doilea război mondial, așa clofușniță cum se conturase ea deja la 1945, spre marea plăcere împălișată a celor mari și tari și uniți!

– Iaca di ce socrot că-n gupernele noastre buturoase nu-i nimenea gigea să ierte vreodată: a) pe finlandezi, pentru atacul mișelesc, jegos, nerușinat asupra Leningradului, pretinzând că se apără, în aspra iarnă 1939-1940; b) pe germani, fiindcă n-au admis că strategia Lenin-Troțki-Stalin de *Germania first*, în bolșevizarea Europei, era evident preferabilissimă nazismului, chiar dacă ăsta a crăpat în doar 12 ani cu război cu tot, pe când kommunizmul euroizat s-ar fi menținut poate și 120; c) pe români, hrrrmmrrrhrrr, pentru crima recentă, refuzul absurd de a face din țara lor regală o magopață a stalinismului încă din 4 aprilie 1944, când noi am inițializat acele bombardamente pașnice, gândite să încurajăm

populația civilă să iasă revoltată în stradă, contra lui Antonescu, ceea ce a și atras reacția epistolară a celor mai sensibili dintre intelectualii atitudinari, aplaudaci universitari smart, ai Capitulării Necondiționate cu Ardealul pierdut...

– Concret, interveni de sub masă mamelucul Abdul, ce susținea că e prin București cu Circul Armatei Roșii, Imperiul Britanic și Imperiala Americă trebuie să se opună cu îndârjire, prin sancțiuni economice și chiar prin manevre militare, dacă Rusia va retroceda finlandezilor Vîborgul, cetatea natală a neomarxistului tânăr filozof Ioil Borgiah, iar germanilor denazificați pe vecie, Königsbergul, necropola lui Kant și a Idealismului grena. Mai mult încă, marile puteri euroatlantice trebuie să urce cântând pe treptele acute ale escaladării conflictului, mai ceva ca-n Cuba rachetelor, dacă oarba Moscovă, în furia ei de-a-i slăbi și supune îndărăt pe ucraineni, ar cuteza a restitui României iliesciene, partidelor istorice de până la 10 decembrie 1999, când se termină și războiul ghizdavian, PNL-Parizer și PNȚ-Borviz, Transnistria, eheu! TRANSNISTRIA în accepția ei burebistană, de la Nistru pân' la Bug, cu Odessă și Ialtă cu tot!

– Nu știu dacă România, chiar monarhică redevenind acceptând pe Zahei Avăcăressi IPSS Patriarhul a-l încorona, pe campusul de la Direptate, în prezența monarhiilor europene, africane și asiatice, va demara Marea Recuperare și se va expune la necazuri, ca totdeauna când e de reconstruit ceva, surâse ca Bolintineanu bietul Grig amantului patriot al văduvei sale, Dora, dar e instructiv de constatat că observatorii euroatlantici, parașutați decuseară la București, întru a monitoriza penetrația în Capitală a grosului cătanei marxiste din URSS, n-au depistat decât două varietăți comportamentale la profesioniștii care, așa cum s-o și văz't în Ardealul pustiit cultural de bestia horthistă, o belesc printre primii la o invazie totalitară, sprijinită fie de Occidentul nazisto-marxist, fie de occidentalii democrației vlăguite de Sfârșitul Istoriei până la egalitatea de șanse că fiul moștenește Casa Albă de la tăticuțul lui și, tot acolo, eventual soția soțul.

– Horthiștii, protestă Marius cu matematica sa rigoare de formule politice pentru conferințe de presă, au fost sprijiniți nu de nazisto-marxiști, ci de nazisto-fasciști! Din păcate, Grig. Pentru că nazisto-marxiștii cu Ermitaj ar fi fost mai nuanțați în persecutarea prețioasei sulițe latine, înfipte bine în Răsărit. Ăștia, dânșii, după ce ne-ar fi luat Școala Expresionistă de la Baia Mare, n-ar fi dat niciodată și Balcicul la bulgari, ca să ne castreze peisagistica ce luase avânt pe calea cea mai virilă-n natură, coloristica țipătoare până la un expresionism șuierar.

– Într-adevăr, admise mamelucul cel pitic, montând și-n masa lor microfoane trimise de Roosevelt lui Stalin, domnilor galițieni, este greu pentru un obez occidental să-și imagineze complexitatea situației care se naște din mumificarea cadaveric-leninistă a unei societăți obișnuite *să petreacă* în fiecare duminică, la horă, după îmbăiere și liturghie, ceas de ceas și-n proporție de masă, ascultată sau nu. De aceea, băgătorul de seamă vede ce se putea anticipa și din birou: unii, ca avocatul Ion Enache, se dau de partea invadatorului și-i recomandă să ocupe Atelierul Modigliani din Strada Liliputană, anchetatorului GRU, ca loc de odihnă sau de... muncă, în cartierul Stalin al preafericitei nomenclaturi, pe când

alții, mucoși la creieri, nededați la dialectica adevărului dependent de împrejurări, ajung să uite că au dosar lepros și că se află sub cea mai vigilentă supraveghere, și trec în Rezistență, fac amicilor declarații sforăitoare cum că bomba atomică sovietică e mai... mică decât cea americană și așa ajung de să merite statui ca de eroi, zic *să merite* doar la figurat, căci în teorie, cel țepuit c-a luptat contra Armatei Roșii sau Căgăbăului, nu poate fi socotit *erou corect* și, în niciun caz, nu va putea fi amintit nominal pe canalele gloatei, în *uie* sau în State, decât cu dispensă de la Cenzură. În schimb, în schimbul unu atitudinea lui Grigore Căinaru, de a se vârî ca un cal troian chiar în gura lupului, pentru a lăuda partidul și guvernul și a-l atrage pe Gheorghe-PMR de partea culturii românești, până la concesia că se poate coabita nu numai cu scriitori strunjiți la Școala de Literatură Jdanov, ci și cu adevărații profes'oniști de nivel occidental, anume cu scriitorii calificați de către exigentele Facultăți de Filologie și Institutul Maxim Gorki, – nu putea fi recoltată rural decât cu plăcută surprindere. După cum, în schimbul doi, posibilitatea de a se exista creatori de o evghenicitate împinsă până la absurd, ca cum chir Ghizdavu, de n-a vrut să fie „un Brâncuși reprezentativ“ nici pentru época Dej, nici pentru epòca Cea, ba chiar până și nici pt. epocca Yl (1989-2007), stârnește, în consumatorul amator de cultură de calitate superioară, un fel de dor nu numai de hai hui, de ai hui, dacă e de sexul slab, ci și oroare veritabilă, în țara asta-mpuțită, 'ngălată, urâtă, și, mda, locuită, fără Trecut corect, deci fără Viitor...

– Pentru că, prinse a-și unge cu lacrimi degenerate de bătrânețe, cleioase ca ale prunilor din Pribegi, albitul ninsul pictor, autocrat la crivat și autocritic la tâlcșou, doar cu aceeași moderatoare, abia convinsă de patron că nu există sex memorabil mai gustos decât sexul murdar, obrajii lui din lemn de cireș, nu poate nimeni concepe azi o abjecție mai impardonabilă în Cer, la Gagarin, decât a nu fi slujit pe Dej, Cea sau Il, dar e una a fi fotografiat în criminalul război antisovietic, socotit azi atentat terorist gigantic împotriva întregii Omeniri progresiste.

– Din fericire, orice struț sâsâie azi la noi ca un nou Sarikopodșipnik responsabil cu perfecționarea, tuși politicos academicianul de la distanță Răzvan și Vidra Hristev, combătând orice rezistență a majorității la doleanțele minorității. Dar acest omortodox cernoziom, dat adese în folosință săracului fără pierderea dreptului de proprietate, ca să achite pe secetă bogatului lucrările agricole mecanizate, a plodit statutar numai intelectuali responsabili cu absurdul!

– Continuarea războiului azi ar însemna, au spus ei, impresionați, încă de la 1 aprilie 1944, de tehnologia anglo-americană a omorârii morților din Cimitirul Sfânta Vineri la 4 aprilie 1944, evacuarea întregii populații valide pe *fâșia de pământ rămasă în Ardeal* și distrugerea TOTALĂ a țării. Pentru ce aceste jertfe, care nu schimbă cu nimic realitatea situației, arhitect de cimitire Ghizdavu?

– În aceste momente hotărâtoare pentru existența poporului român, guvernul sovietic, de comun acord cu guvernele Marii Britanii și al Statelor Unite, afirmă în fața Lumii că nu înțelege să distrugă Statul Român (deși poate c-ar merita! subînțelese sensibilul artist), să anexeze teritorii dincoace de frontierele din 1941, *și nici să modifice regimul social actual al țării*, băi tâmpiților!

–... și nici să modifice regimul social actual al Țării! Ha-ha! Garantează intelectualii universitarii! dădu din umerii lucioși fatala Pipina, fata napolitană a lui nea Măriuță Bâzgârel, măritată la București, cu escală la Titu după un june dar burtos Tonel Barosanu-Zgaroi, pielea ei arămiu alămie inspirând auriul unor gravuri tahitiene, când era mică și-și ungea cosițele cu untură de bursuc, atribuite lui Otto Mueller de degeneratul Voicu Ghizdavu, prof din Breslaul nostru.

– Pe de altă parte, prin marele nostru prieten, d. Eduard Beneș, am aflat la Cracovia că guvernul rus de la Lvov este hotărât să contribuie sincer la realizarea Unității noastre Naționale de lapislazuli, domnule agricultor Ghizdavu, sprijinind cu pelicanol reluarea Ardealului, dezlipit de Țară prin Dictatul de la Viena.

– Ca pictor cu obligații faraonice de a opune *Ceva Românesc* tot atât de tezaurizabil, peisagisticii expresioniste Van Gogh, exotismului colonial Gauguin, respinse boierul diplomat, telegrafiind din Alexandria, *Memoriul universitarilor*, ca pe-o farsă de 1 aprilie 1944, eu n-am niciun interes prioritar în Ardeal, ci ochii mei sărutați de Moarte, la Gumrak pe nămeți, privesc cu lăcomie Regală numai către Balcic sau mai degrabă deja către Kuban, unde sunt convins c-aș putea plăsmui *unica expresie picturală a existențialismului galițian*, cârpind astfel ce n-a reușit bol-șe-vicul Picasso, de care însă nu se va puté lipsi hronicul artelor, deoarece eu mă prăjeam la Antibes cu Murocika, pe plaja neștiutoare de casetofoane, shaorme și manele, când hop! mi-am dat seama din senin cine-i *adevăratul inventator al Stahanovismului*, **el**, când isca, prin jetul lui de pânze, fiori de admirație pe ochii negri, ca murului fructul, ai comsomolistei mele.

Iată de ce, domnilor universitari, dacă marele nostru prieten, d. Beneș, îmi promite mie, și Prințului Știrbey, și lui Lee Miller, care n-a sosit încă fiind furtună pe Mediterana, că rușii doar vor trece Dunărea la Oblucița și că-mi restituie, ca de la om de drept la om de drept, domnul Vîșinski, Coasta de Argint și Stella Maris, eu imediat mă prezint, chiar peste capul superiorului meu, domnul general de propagandă Horea Bratu, la Cabinetul Conducătorului Statului, predau Scrisoarea și semnăturile... O zi, două, vor urma conciliabulele cu aripa din partid ostilă Führerului, iar în a treia zi, este, nu este răsturnat, România se va retrage din interminabilul război antisovietic, antibritanic și antiamerican, pentru că argumentația dumneavoastră este irefutabilă, atât de către bunul simț țărănesc, cât și de logica cultă, burgheză sau boierească, de import.

– Într-adevăr, chiar interesele vitale ale Rusiei, să fie mai suplă, ca o balerină, cer ca alianța cu Anglia și America să nu fie compromisă prin anexiuni teritoriale sau prin schimbări brutale de sex-regimuri politice. Prin urmare, nu avem niciun motiv să nu ne încredem în cuvântul guvernelor Aliate. Continuarea Războiului Sfânt devine în acest caz o datorie lipsită de motivație...

– Este mare păcat, îl certă Dorothea, că nu ați încetat războiul încă din 1-5 aprilie 1944, când n-a mai fost un secret pentru nimeni că aviația anglo-americană nu va precupeți niciun efort pentru a grăbi revoluționar bolșevizarea instantanee a Bulgariei și Iugoslaviei, prin Capitularea Necondiționată a României!

– Caz în care măsurile de organizare a muncitorilor în sindicate, delegațiile

Partidului Comunist și ale Partidului Social-Democrat nu le-ar mai fi luat în imediata trenă a intrării armatelor Cominternului în Capitală, adică la 1 septembrie 1944, ci cu multe luni mai devreme, izbucni Nuța într-un râs de țesătoare fruntașă, căreia i s-au dat prin surprindere sporuri feseniste la leafă.

– Mda, puse punctul pe i zekul, cu scepticism grav de contabil gras de economat alimentară, păi, asigurând tovul Stalin Aliații că *numai cine se înregimentează mănâncă*, atunci, nu se vor mai îndulci c-o iotă directivele mutilării României Regale pân-o semăna unei republici sovietice, citez:

l. Organizațiile sindicale să aibă la bază unitatea clasei muncitoare, ca emanație (!) a Frontului Unic Muncitoresc. Emanație, ai?

2. Organizațiile sindicale să aibă la bază principiul luptei de clasă și care să dea educație muncitorilor în spiritul luptei de clasă și al solidarității internaționale a clasei muncitoare. Adio, și-un praz verde! Saluuut!

Am încheiat citatul și, boierește încă, eu mă piș pe voi! Pizdeț!

– Interesant fiind că logofătul poliglot Marius Ghizdavu a pronunțat perfect rusește ultimele cuvinte ale citatului încheindu-se, dar Feodor Kuzmici Merțalov a recepționat doar o transumană, virilă, fraternitate de consumatori de vodcă Stalingrad sau Stalynskaia sau Stalinisticika ori Stalinșcina sau dracu știe mai cum scria mesh bannerul dupe hotel Viagra de lângă Gara de Nord, de se enervase bătrânul deștărat, întors să mai uneltească și riscând să i se fure și lui laptopul la toaletă, ca vechilului cult expert imobiliar Cezar Bogza de la Ziduri.

– Spune-i lui Serret, a zbierat el de la Ecrene către Augustus în Sonoma ce va fi scris Vincent lui Theo, c-aș fi deznădăjduit dacă personajele mele ar fi corecte politic și fotografic, zi-i că nici nu le vreau de-o exactitate academică, explică-i că dacă e filmat cu camera ascunsă un colhoznic cinstit care sapă, cu certitudine, niciodată n-ar mai săpa, ci s-ar feseniza bugetar, convins de carizmili sale, așa... Spune-i lui Serret că eu găsesc admirabile figurile lui Michelangelo, deși picioarele sunt în mod cert prea lungi, șoldurile și coapsele prea mari. Arată-i că Eu socotesc că Millet și Lhermitte sunt *adevărați pictori* pentru că nu pictează lucrurile așa cum sunt ele, după o analiză aprofundată și seacă, ci așa cum Millet, Lhermitte, Michelangelo le simt. Asigură-l că marea marea mea dorință este să învăț să fac astfel de *inexactități*, astfel de anomalii, astfel de corecturi, astfel de prelucrări ale realității încât din ele să rezulte, mda, neadevăruri, minciuni dacă vrei, enunțuri mai **adevărate** însă decât adevărul ochit, văzut!

– Tocmai de aceea, eu nici n-am fost fotograf în război, explica el franciscan în slip pe malul Siretului singur cu undița, cât noi adunam uscături de camping cu grătar, și nicicând nu-mi voi valorifica arhiva pe canale englezești, iar pe uitucii americani nu-i doare ce ne frământă și dealtfel nici nu mai au bani de Vocea Americii și de Biblioteca Americană, să-mi preia mie memoriile, cu ce-am pătimit eu trei ani pe frontul antibolșevic și un an pe frontul antifascist!

– E vreo artă poetică în această lirică confesiune? închise ochișorii solari șopârla lui, de smarald doar din cauza senectuții, nu a opțiunii ideologice.

– Nu! E doar o mare porcărie. O manipulare a gloatei bine hrănite cu kelp,

hamburgheri și tușonkă! A descrie Războiul Sfânt în contra bolșevizării-deznaționalizării ireversibile a Neamului meu, folosindu-te de o retorică a superficialității, cam e o mică mârșăvie. Ci Grigore Căinaru, revenind în Cer din România cu urechile străpunse de manele, bormașină și mașini de tuns iarba, s-a prins și a luat la demitizare cele **1681** pagini, epopeice doar prin trucuri ce-au lăbărțat și transnaționalele Proust, Joyce, Musil, Mann, Broch... Ba încâlcind textul și perfect conștient că astă epopee, pe alocuri imnic pre versete tocmită, va avea un destin de-aceeași teapă cu al *Țiganiadei* celeia compuse tot de-un fel de ex-regățean, de ardeleanul Ioan Budai Deleanu, unde? În Liovul nostru încă insulă de românism într-o mare slavă, când? Mourir pour Dantzig? La anul nenorocirilor noastre 1812, Răpirea Basarabiei! A intuit literar-artistic ce mai bulibășie vom înstructura noi, liberi după ce o putere covârșitoare 100 la 1, precum țarismul lui Tolstoi, va lucra la nimicirea Neamului meu, rămas stâncă în marea panslavismului, făr-a cugeta rusul hrăpăreț la Pedeapsa cea Dumnezeiască totdeauna fulgerătoare și implementată cu celeritate, adică la imediata invazie franțuzească aducătoare de idei decembriste corsicane, ce vor prăvăli pedepsitor până la urmă Autocrația, respectiv în plan temporal foarte îndepărtat la blestemul implacabil, de văduvă, că Rusia toată, cu Transnistrie și Prusie Kant cu tot, nu va produce pib decât atâtica cât câte unul din stătulețele americane, Virginico!

Vântul din micul studio de teveu particular, fără a vâjâi, ventila legănător pletele sure ale vulpoiului de Răzvan Hristevescu, unduind și lunga-i cravată tricoloră, ce te obliga-njura să-ți pui și tu, ca să nu fii considerat de aglomerația amărâtă de la Ajutoare dușman al poporului pe drumul pre-Aderării.

– Domnilor, zise el a bas de pe Kama, eu denunț și demasc pe acest periculos critic al lui Roosevelt și al lui Churchill, deci al valorilor noastre occidentale, ca pe un abil infractor de război ce s-a sustras cu succes, până la deplina senilitate, de la dreapta judecată a popoarelor Aliaților, ascunzându-se ca un ștrengar naiv stupid după plagiate din Brâncuși sau din Van Gogh, măsluite convenabil, cum că adevărul nu e *ce se vede* în război, pe niște suprafețe.

Păi, dacă adevărul nu e pelicular, atunci de ce te ții de Tetralogii? De ce-ai mai lucrat, acuzat Marius Ghizdavu, patru filme de teroare, ca *Războiul Sfânt*. *Cătușe roșii*, *Odessa în flăcări* și *Bijuteriile Reginei Maria*?

4

Pe lângă arderea peliculelor și cărților mefistofelice de către cenzori, una dintre cele mai dezgustătoare consecințe în peisaj ale pierderii războiului cu Națiunile Unite a fost, după cum *se vede*, industrializarea galopantă a României eminamente agrare, un adevărat viol istoric deoarece i s-a furat și ceasul, momentul, clipa prielnică a unui nou stadiu de evoluție firească, organică și romantică, grâul cu maci, lângă rapița galbenă, sub un cer blu di Prussia.

– Poate cel mai arzător argument exact acesta fiind, că rațiunea hăituirii de către ai noștri a Armatei Roșii până pe Volga și în Caucaz se găsește nu în necesara replică dură la invazia din 1940 Molotov-Ribbentrop, ci în disperarea eroismul de a combate desculți cât de cât perspectiva industrială a ireversibilității bolșevizării-deznaționalizării Neamului meu de pe ambele maluri mănoase ale Prutului, ca să se poată continua Marea Recuperare începută în Lembergul natal.

– Deci pierderea Războiului de la Răsărit nu e compensată, feții mei, de câștigarea Războiului de la Apus, unde ca a patra forță după Stalin, Churchill și Roosevelt, căpitanul Grișa Căinaru-Debrețin a avut, proporțional, pierderi antinaziste mult mai grele și mai eroice decât media acestor trei Cyclopi!

S-a schimbat, așadar, **peisajul românesc**, cel nemurit fotografic de mine și de meșterii Cazimir și Samson Honig, în primăvara-vara cu mori de vânt și cumpene a Anului 1940. Au tăiet codrii cei umbroși ca să mobileze Uniunea Sovietică, de parcă n-avea chinuiți Căgăbăul deținuți destui forestieri în taiga, și am scos fiarele subsolului la suprafață, o adevărată indecență ruginită!

Rezultatul fiind aceste secete caniculare, cu tendință nesimțită spre permanentizare, încât nu greșesc prea mult în sumbrele mele previziuni, dealtfel în concordanță cu *adevăratul* Nostradamus, nu numai în ce privește teribila pelagră din 2007, falimentarea Literaturii la 2051 și stingerea-moartea Limbii la 2222, ci și relativ la absoluta imprescriptibilitate, cumva sodomgomorică a dezbărăganizării Câmpiei Române și reinventarea ei drept *primul deșert european de interes turistic major*, unde se vor putea practica lejer cu Caravana drumeții incitante, închiriindu-se cămile robuste, ca cele din Stepa Calmucă, de la fermele filosofului Ioil Borgiah cel Mare și Aeropărăginit sau de la alexandrine firme SovRomOrez, cu adăpare inițială la podul căzut peste Vedea secătuită.

– Spune-mi, Marius, îl fixă incorect creștinește între laserele ei de topaz athonit americanca, chiar uneltit-ai tu să faci, din Laboratoarele de la Mogoșoaia, un Hollywood îndreptat de tine împotriva Uniunii Sovietice și Aliaților ei?

– DA! o repezi el cu mojicie disonantă aspectului său clasic, de boier bun să-l strecori în nomenclatura partidelor istorice, marșrutizat să sugereze idealiștilor că PNL-Parizer și PNȚ-Borviz e tot alea vechile, vechíle, și că situația nu se află sub control sovietic, ci există Opopoziție. Da, fă, americanco, pentru Tetralogia mea, eu am înnegrit sute de kilometri de peliculă, și chiar mai mult decât atât! M-am războit cu atâta credință tânără, încât mi-am pus la dispoziția Patriei în pericol chiar arta mea secretă de zugrav de subțire ! Uite ici-șa!

– Ești nebun! nu putu crede propriilor ochi verzi preerici cumnățica de la Baltimore din California cea viticolă ca Alsacia și Regiunea Autonomă Argeș.

Autodenunțarea avocatului etiopian Marius Ghizdavu la Sonoma era, într-adevăr, o surpriză breaking news Caracal-Carcaliu HS10, atât ca act gratuit cât și ca acte compromițătoare, scoase de bunăvoie la lumină, pledând vinovat.

Erau îngălbenite file de bloc de desemn, pe care mâna cavaleristului cam plictisit a aștepta, în deșertul calmucilor, ivirea tancurilor pentru producerea cărora se implementase *industrializarea forțată* a Uniunii Sovietice, închipuise

niște „stampe poștale”, cam fără sens implementativ, corespondența Eroilor, *cum ar fi fost considerați dacă biruiau*, fiind relativ gratuită, și absolut cenzurată nu doar de ceiștii români, ci și de colegii lor naziști cu care erau împerecheați.

1) M.Ghi. își atribuia ca prim timbru pe plic, o serie menită a combate tocmai îngrijorarea sa că America lui Roosevelt, căreia încă nici nu-i declarasem război ca să intrăm în Cartea Recordurilor, – ne va viola rusește orizontul de așteptare în ceasul cel mai rău al istoriei noastre, bombardându-ne tocmai spre a ne grăbi bolșevizarea-deznaționalizarea începând cu 4 aprilie 1944, fără vreo garanție serioasă așa cum fusese ce gândise Alecu Șaraga când consiliase pe Mareșalul în 12 decembrie 1941 ca noi românii să atacăm efectiv SUA: să zădărâm dinspre Atlantic cât putem de dureros Londra și Washingtonul, să-i silim pe occidentali să debarce în Balcani și să ne ocupe, serie filatelică de export euroatlantic, emisă sub genericul *The Holy War against Bolshevism. 22 iunie 1941* și ilustrând scene cum ar fi redeschiderea bisericilor ucrainene, bieloruse și rusești sub oblăduirea Patriarhiei de la București, precum și melodramaticele eliberări din lagăre ale tutulor *personagiilor cu dosar de aristocrat țarist* din *Război și Pace*, de către bravele noastre unități de cavalerie și visători de munte, ceea ce constituie, vădit, o gravă licență lirică, deoarece Aristocrația fusese de mult exterminată leninist pe loc, nu lăgăruită, ceea ce conștiința gloatei mondiale consideră de la sine înțeles firesc ca ținând de o revoluție... meritată rusește, nepreocupându-se decât de procesele vîșinskiene din anii ejovieni, când, *înmulțindu-se peste măsură, paraziții nomenclaturiști, au agiuns de să se mănânce între ei ca porcii în TIR*, căzând e drept, în troaca însângerată, și mulți din cei ce-au scos poate de tot, din istorie și literatură, scumpa noastră Rusie.

2) Ma. G. nega însă, cu o furie suspectă, orice implicare directă, artistic sau chiar de consilier, în ce privește timbrul frăției de arme (*Brotherhood in Arms*) româno-germane, nu știu ce timbru rarisim cu Regele lângă Mareșal, sau vizitând Odessa noastră, sau Sevastopolul nostru din Crimeia noastră. Se plângea Despinei că are aci un lapsus, că nu-și mai amintește complet dac-a filigranat el sau nu o coliță cu criminalul de război sfânt Conducătorul Statului ordonând, dintr-un medalion ceramic oval, cum se lipesc pe cruci, că *I order you, cross the River Pruth!* Și oricum, nu mai avea, salvată la Sonnenheim în Alsacia, decât o singură guașă îngălbenită și reprezentând cu nerușinare pe soția prietenului său, doctorița de război sfânt Dora Căinaru, la Feodosia noastră, îngrijând ca un fel de altă Regină Maria dragă, alăturată acum unei Românii Foarte Mari spre Est, niște răniți români și germani ce vor fi absolut toți masacrați de Crăciun 1941, în urma unui desant marin rusesc, care n-ar fi fost cu putință dacă turcii ar fi înțeles că e *ultimul prilej epopeic* să încerce a ocupa litoralul Pontului Drept, de la Trabzon pân' la Kerci, făcând terci, cu acest ultim prilej istoric, existențialist, ce armeni le-au scăpat din precedentul lor mare măcel, genocid empiric, expresionist!

– *Ohatsu ni ome ni kakarimasu!* îl primi cu politețea prețioasă de altădată la intrarea cea cu geamuri colorate în fier forjat de nea Măriuță Bâzgârel, a hanului din Uranus, severa doamnă Anastasia Glagoveanu, arătându-se acum în

Kyoto la Satoko Miyagi, în garsoniera bloculețului de pe Gozen Dori, reacționară rău față de ginerele Grig, care-i lăsase-n 1945 fata lăuză, pentru a se încadra tocmai la Storojineț, în Bucovina, pandur de-al tovarășei polcovnic Anișoara Pauker. Presimțea ea că vizita întunecatului boier de la Ziduri nu era gratuită.

Cu pantaloni cazoni de călărie și cu cizme pe sub anteriu, cu ișlicul cât o damigeană clătinat cam pe-o parte, dezvăluind o sprânceană și o șuviță de păr încâlcită castaniu, cu brâu amplu cu fir de aur figurând niște caracatițe cretane, Marius Ghizdavu fâșâi pe treptele de marmură valvârtej, ca popa Sică adus de urgență la măsluirea unui muribund putred de bogat.

El era dotat, cum au subliniat toți biografii și aproape toate leprele informatoare, cu un fler analitic de excepție. Nu numai în capitalismul construit de bolșevici după 17 decembrie 1989, ci și în capitalismul ce a precedat deznaționalizarea-stalinizarea ireversibilă. Astfel, dumnealui a anticipat nu doar victoria lui Iliescu la alegerile din 1990, 1992, 1996, 2000 și 2020, ci și victoria pandurilor la alegerile din 1946, impuse românilor de anglo-americani, pentru a putea ei recunoaște, drept democrat occidental-stalinist, guvernul plugarului ce ne-a redat Ardealul și ne-a început Canalul, bolnavul doctor Petru Groza.

Marius anticipa încă și mai bine arestări, interogatorii cu tortură, execuții, violuri, masacre, incendieri, jafuri, confiscări, naționalizări. Era și artist:

– Uite, Liz, chiciura asta în atâta soare! Îmi amintește de Cotul Donului.

Iar umanismul acestui boier rezultă din bizareria că el nu păstra numai pentru sine bogatele informații ce deținea, aduna și tot născocea, ci mai dădea ca fraierul și la alții, fiindcă nu-l adâncise pe Marx, să deducă din Dictatura Proletariatului corolar *turnătoria totală* și să se autoprotejeze de orice amici.

Așa a procedat el, de exemplu, în două rânduri, cu fata familiei Honig, poeta disidentă Clara. Mai întâi, voind s-o avertizeze că, întru cucerirea arbitrului nazist al meciului, ori Antonescu, ori mai degrabă și mai disperat Sima, va organiza, la Rebeliune, atrocități în cartierele Văcărești și Dudești asupra evreimii sărace, după cum, tot în 1941, dar nu-n ianuarie ci-n iunie, la Iași, cimentarea *frăției de arme româno-germane* nu va putea fi dătătoare de Încredere Reciprocă, decât dacă va fi sfârtecat ritualic un număr impresionant de „iudeobolșevici" potențiali, încărcându-se fiori de gheață pe șira spinării cui e „rasă inferioară", evreu țigan slav asiatic, paralizându-se tot spatele frontului prin înfiorătoarea zvonistică despre marfare cu „jidani bolșevici", purtate pe caniculă, cu descărcări de morți, de la Storojineț la Turtucaia și retur...

Cât de eficiente au fost cele patru gesturi de devotament ghizdavian față de familia meșterilor Honig, Cazimir și Samson, cu care la 1940 încremenise-n alb-negru pitorescul României Mari și Regale, nimicit ulterior nu atât prin deznaționalizare-bolșevizare fără leac, cât prin universala ciumă a urbanizării-industrializării, continuată-n Epoca Mooye metodic ruinare-ieftinire-privatizare-desfigurare, rămâne de discutat și, oricum, nu e bine ca, în perspectiva viitorului contact cu Căgăbăul românesc, să te bazezi că „ai pile" la evrei, deoarece cum anticipa conu Alecu încă din 1933, doctrina Hitler simplifica ultrareducționist

universalitatea ticăloșiei homosapului, cum c-ar fi două „strategii iudaice“ de cucerire a Lumii, una *capitalistă* vizând America, alta *socialist-marxistă* vizând cealaltă supraputere, Rusia plus letonii, gruzinii, bulgarii, ungurii, cumanii și câte alte seminții internaționalizau Lagărul stalinist, ba va veni și vremea când a scrie tovarășului Stalin că ești arestat, pe nedrept, și... c-ai făcut tot binele unor evrei, uite, să meargă Beria la ei să-i întrebe, niet! dimpotrivă, să-ți agraveze situația!

Și în fond, ce? C-ai luat-o în brațe îmbrăcată în alb, cu steluță galbenă și ai dus-o la părinți, în 6 octombrie 1940, când Antonescu și Sima aniversau cu sute de mii de proaspeți legionari o lună de la Biruință? C-ai cumpărat ieftin Studio Honig și i-ai zis Studio Lux în Piața Ferentari și l-ai restituit cu oarecare pagubă după ce Clara a fugit la Basel cu Octavian, Virginica și, virtual, Alex și Vicky? C-ai alertat în două rânduri că se va lăsa cu incendii și cu atrocități? Etajul de lemn al Casei Honig, spre care mergeai cu cărți pe Lânăriei, tot a ars ca o torță în ianuarie 1941, iar dentistul Zeno Lewald nici nu se afla în Iași, fusese blocat la sora sa, doamna pălărieră de lux Phia, în iunie, când civilul nu mai putea avansa spre Prut nici cu tren, nici cu automobil, se făceau exerciții de apărare antiaeriană, <u>iar satele frontului se evacuau</u> la Prut, să nu zică Stalin, și propaganda anglo-americană subordonată, cum că... n-a știut de atac, că ar fi fost „o surpriză uriașă“ mișelia Wójdiului nazist în 21 iunie 1941, ca și a japonezilor cu Pearl Harborul.

Pesemne conștiința faptei bunicele plăcută iaște sufletului trupului și o comiți cu plăcere, dacă tu fiind aici – iar *ăla* pe frontul de Vest, Marius căuta să o sensibilizeze pe pediatra Dora asupra unor primejdii de viol, lagăr, demolări, foamete, întocmai cum a procedat în alte ceasuri grele și cu poeta expresionistă!.

Obligațiile fiind dealtfel mai mari, asumate de la Odessa, din romantica urbe creație a grânarului basarabean, cotropit de țarism în 1812 fără a anticipa nici represaliile imediate de la Napoleon, nici impresionanta demonstrație „de iubire părintească pentru români“, a „loialului“ Hitler, sacerdot arian ce jertfea cu seninătate astfel, din Marxul rasiștilor, marchizul sadic Gobineau, teza degenerescenței popoarelor mediteraneene, inclusiv a rasei latine, pe când steaua ariană e în creștere și suiș, expertul Horea Bratu recomandând să exaltăm identitatea get=got, Odessă descălecată întru ctitorire de însuși Burebista, până s-a convins că n-are acolo apă bună de băut și, din oroare de podgorii și de vin, a mutat atunci granița Daciei Felix tocmai la Herson, la Chersonesul Niprului, în timp ce Marius trăia cu Dora ceasuri de tihnă patriarhală într-o căscioară pe faleză, cu vedere spre Operă, oameni sovietici mai vânjoși, ajunși robi românilor, aducând apă potabilă tocmai de la Bugul nostru, cu sacaua, apă de preț ce hotelurile o parcimoniau atât pentru călătorii români, cât și pentru cei germani.

– Să stăm la umbră, Dora, și să bem pivă sub tunuri în tihnă, închinând pentru sovietnikul consultantul Dimitrie Cantemir, carele l-a influențat pozitiv, pă Petrică ăl Mare, determinându-l, cu iubire de Neam și Țară, să aridice capitală cu ieșire la mare Rusiilor, în niciun caz la Odessa, de ne haleau și Delta și Dunărea și Insula Șerpilor până amu, ci tocmai la Marea Baltică, pe Neva, peste germani!

Era, pesemne, o după-amiază ca toate după-amiezile, în fluxul năucitor

pentru Marius al evenimentelor, care anticipa că de onomastika lui, în 8 noiembrie 1944, botezat fiind Mihail, va mai vorbi doar tova polkovnikă Aneta Pauker la Operă, după ce, invitat ca propagandist la un spectacol sovietic din 31 august tot 1944, supercurata farmacistă Eliza Alexandrescu, deși soprană, se ferise, ca de viol, să circule cu el din Strada Sfinților până în Lipscani la sală și înapoi, așa că aclamase singur balerinii de gopak, coriștii de cantată și recitatorii de răcituri, apoi s-a grăbit vesel să-i povestească numai ei, chiar și să-i cânte, încât de atâta devotament cu lux de amănunte, s-a produs între ei doi catastrofa vieții lor.

– Am venit, privi el cu un fior de neliniște de tătic căruciorul micuței Vera, chiar dacă era cu neputință ca ceas al împreunării, să te avertizez ca avocat și om de drept, dulce Dora, că URSS are o Constituție stalinistă progresistă și că nu-i de glumit cu Ordonanța de urgență nr. 18 a noului, progresist, Comandament Militar al Capitalei, prin care noi, clasele avute, cu rol istoric în această mândră țară ciuntită, ce își exercita ieri cu cerbicie rolul civilizator la Răsărit, suntem rugați insistent ca toți posesorii să predăm la poliție, până la 15 septembrie 1944, <u>toate</u> *aparatele de radio* de care dispunem!

– Știu, Marius! bătu ea din palme, hohotind de râs ca la vârstele preșcolare. Tăticuțu le-a predat, pe-al lui și pe-al lui Gary, de îndată ce a citit amenințarea cu pedepse privative de slobozenie de la șase luni la **patru** ani, cincinal redus stahanovist după care ai putea reveni acasă într-o societate profund schimbată, Uzinele Monarhia de vizavi de Realitatea TV și de marele parcaj al mașinilor gunoierilor verzi desprimăvărându-se și rebotezându-se cu fanfară de către noul proprietar colectiv Uzinele Republica!

– Ce dracu vor cu ele? protestă el, potrivind pe-o noptieră ișlicul asudat, cu borta în sus. Înțeleg să le fi confiscat Antonescu evreilor radiourile, ca să nu mai primească de la Moscova și de la Londra îndemnuri cifrate să se apuce de terorism, făcând pe partizanii și atrăgând represalii de masă, cu acel cinism marxist-leninist cu care duce Stalin războiul, risipind de patru-cinci ori mai multe vieți decât ar trebui, de-aia li s-au și naționalizat, pe când acuma eu cred că era și în interesul anglo-american să nu se ajungă la aceste măsuri de retorsiune, care ne sovietizează complet știrile! Intrăm în era zvonurilor ticăloase ale Gloatei.

– Nu e nicio urmă de retorsiune aici, Grișa! îl contrazise cu intenționată manevră de foc șireata mămică. Cam pe 15 septembrie, e de așteptat *să se comunice și să se afișeze*, pe la școli, *rezultatele de la Armistițiu* și am impresia că nu se vor naște disensiuni și *contestații* între Națiunile Unite bolșevice și națiunile Unite imperialiste, interesul Cominternului fiind a se crea o Moldovă Mare, cuprinzând Balcicul, Liovul și Odessa, pe când și Occidentului i-ar conveni de minune o Românie completată armonios până la talvegul Bugului, capabilă să furnizeze produse alimentare de bază nu numai spațiului mediteran, răvășit de corpuri expediționare, ci și înfometatei de Stalin Uniuni Sovietice, care a dus greului războiului e bine să stea cuminte măcar până moare Stalin!

– Știi ce? se plictisi brusc de speculație cavalerul ce-și cercase calul, la 22 iunie 1941, în grădinile Glagovene dinspre Dealul Spirii, hotărât să împingă

hotarul domniei Regelui Mihai nu pân' la Bug, ci pân' la Volga sau Ural. Hai să lăsăm telejurnalele deoparte și să ne mai preocupăm și de viața spirituală! Ieși cu mine la un film?... La Scala! Te și convingi eventual că e consens deplin între Națiunile Unite: a băgat „Cerul Moscovei“, în alternanță cu producția americană „Serenada din Valea Soarelui“!

– Nu merg, Marius! se încăpățână ca de obicei farmacista Eliza, bine informată, Drogueria Panaiatopol fiind în Bulevardul Brătianu, nr. 7, lângă Biserica Enei. Prefer să stai cu mine, cuminței. Completarea e un jurnal sovietic cu defilarea a 56702 prizonieri germani! Un abuz. Am fi complici.

Sub un cer ca cerurile tuturor capitalelor infiltrându-se o serenitate ca toate serenitățile, în creierele plimbăreților iubitori de o plimbare pe jos, în timp ce un camion de război născut în Valea Soarelui, un Dodge cu șase roți motrice, tocmai poposise la umbra revărsată peste caldarâm a unor castani, prizonieri nu ai Glagovenilor, ci ai Grădinei Icoanei mistice, căreia corectitudinarii Epocii Mooye nu i-au laicizat nici până în 2023 numele pupător de moaște. Șoferul cel mititel, plutonierul Oles Hristici, a ridicat capota supraîncălzită și, înjurând bielorusește, a plecat cu o gălețică după apșoară rece. De sub prelată, câțiva soldați dezgustați de un război care nu se mai termina, ei trebuind să-și verse acuma sângele pentru eliberarea de sub jugul fascist a... românilor și a altor galițieni, se risipiră pe sub arbori și prin tufișuri, iar un chirurg, care nu poate fi bivol negru altul decât Lecca al tău, Marius, tocmai o zbughea dintr-o casă cu bolnav din strada Sfinților.

Când deodată percepu neobișnuite, dar explicabile științific, efecte miciuriniste de transformare a copacilor ornamentali în pomi fructiferi și destul de invers, dar se strânsese ceva lume și niște cameramani occidentali la o bancă falimentată, dar nu comercială sau de investiții.

Lații de lemn de foc ce închipuiseră cândva spătarul fuseseră în iarnă smulși de persoane mai puțin civilizate, ce meritau lagărul sau temnița grea sau deportarea-deportarea, în ținuturi nou cucerite și cu posibilități de cazare adesea mortale, inconsistente, iar pe masa de operație-n natură astfel improvizată de unii și de alții, se întinsese cât era de lungă și se uita ca Olympia la Manet, o fetișcană nici frumușică, nici urâțică, brunețică, poate țigăncușă, poate sânge fanariot, purtând bluziță albă cu cerculețe galbene, acum sfâșiată în dreptul sânilor nesemnificativi, și sarafan, de liceancă, însă decolorat și peticit, fără nicio legătură cu Liceul Domnița Ileana din Rahova, nici cu Școala Centrală de Fete din apropiere aici, a cărei arhitectură prea românească parcă se ruga pentru un nume glorios ca al Zoiei Kosmodemianskaia. Dar cam lung, încât între ado, pe la ceaiuri, la ce liceu ești, fa? La Zoia!

Încheieturile mâinilor încă nemuncite ale bucureștencei se învinețeau văzând cu ochii, cum atârnau de o parte și de alta a băncii infirme. La fel de moale atârnau și picioarele model, dezvelite orbitor. Nicio lacrimă de ghicit în ochii încă vii, ce urmăreau liniștiți, ca din cărucior, legănarea frunzișurilor și trecerea norilor pe cerul sovietic al Capitalei, anterior german și îndeosebi anglo-american.

Doar sub grătarul de lemn, vopsit cândva verde românesc, al

improvizatului pat fără saltea, se scurseseră în nisipul destinat câinilor plimbători, câteva picături de sânge cald, vienez, care-n vremuri de război roșu și de vals trist neutru Sibelius nu mai impresiona pe nimeni, după cum la început de-al treilea mileniu, demolarea a doi zgârie-nori newyorkezi, cu avioane deturnate, n-a putut zgudui decât numai câteva zile conștiința mondială, tăbăcită de prea multă marfă video supraconsistentă-n efecte mortale bestiale speciale!

Nu mai aveau să-și facă treaba cu ea decât vreo trei soldăței de plumb radioactiv, profund tăcuți, se înțelegeau din priviri ca o echipă de schimbători de sex dintr-o clinică pacifică. Hărmălaia venea de la privitori: pensionari obișnuiți ai Grădinii, feseniste greoaie cu plase de cartofi transnistreni, civili bine hrăniți și diferiți mineri ce începeau să iasă în număr tot mai mare de sub pământ, drept pentru care Scânteia lui Brucan le dedica o pagină tot atât de pagină cât aia a cheferiștilor sau cât aia a țăranilor săraci, ca posesori teoretic de ură de clasă.

Chirurgul brâncovenesc cel ros, cum mulți alții ai epocii, de ierarhizări rasiste, când corect politic e un metisaj global, clonarea în zece miliarde de exemplare a unui aceluiași fel de Che, cu beretă cu tot, tresări a protest european alb, constatând că peste mica bizantină prințesă domniță Olympia, se întinde cât era de scurt un asiatic cu chică-n creștere, neagră cu irizații albastre ca de oțel călit: ciuvaș, cuman, uzbek, kazah, tătar, azerbaidgean, gruzin, tadjic, turkmen, kirkiz, volgogerman, daghestanez, bașkir, goril, mordvin, udmurt, cecen, osetin, bulgar, coreean, maghiar, buriat, kom, khazar, iakut, kabardin, țigan, uigur, kitaiț, inguș, găgăuz, tuvin, adîgheu, cerkez, komipermiak, kalmîk, karel, karacean, kurd, abhaz, hakaș, balkar, altai, karakalpak, nogai, scit sau mongol!

O fistichie pată albastră, pe care o dețin și unii prunci din Basel de la invazia ginghishanică din 22 iunie 1241, detecta savantul Lecca (Lecca?) de la prima crispare a bucilor numai fibră, dar parcă epilate. El se roti cu nouăzeci de grade și înregistră puternica strângere a pleoapelor confecționate pe vapor din piele cerată, în timp ce buzele protagonistului, și așa subțiri, i se întindeau într-un rictus dezvelind canini ca de câine sud-est asiatic comestibil.

Samuraiul însă nu dezarmă. Privi țintă, cu viclenie ninjacă, cam între ochelarii obsceni ai observatorului din partea Națiunilor Unite Aliate de Control, apoi se chiorî la cesucul de damă, tresărind și inițializând a o munci pe gazda de sub el până când de sub călita-i albastru-fumuriu frunte chică i se scurseră, pe noul pământ al Cominternului, picături de sudoare nu tocmai transparente. Icnind, avu iarăși acea închidere a pleoapelor cu boțirea părții superioare a feței și același rictus umilitor pentru stomatologi, dar nu se opri nici acum, spre admirația și chiar invidia pensionarilor, fesenistelor (Iliescu să fii tare), civililor și minerilor știrbi, care susțineau că o văzuseră-n Piața Universității pe-aia aflată acum în Reeducare, scanda că mai bine mort decât comunist, și deci țineau cu Soldatul, căruia Stalin, cum pesemne se prinsese și Ehrenburg, n-avea ce-i da, cu ce-l răsplăti după căderea Bierlinului și zdrobirea fiarei fasciste în chiar bârlogul ei, decât cu vreo tinichea-n chept, așa că nu-i putea acorda decât învoire, și nu numai pe partenere latine sau prioritar ariene, de la Nemmersdorf la Sonnenheim, ci și

pe zeci de mii de belgrădence și-alte partizance antifasciste, *slave* și de preferință pravoslavnice – originea Lumii fiind dealtfel și originea conflictului ulterior al staliniștilor de pretutindeni cu cominternistul Tito.

Pe Calea Griviței, câte un ostaş mucalit râdea cu toată gura la public arătând cu mâna înainte și strigând cu accent: „Paidiom Bierlen!" Şi publicul aplauda că nu ne ocupă şi asurzea Universul, imitându-l: „Haraşo! Bierlen!"

„Dă-i! Dă-i!" „Dă-i! Dă-i!"

Aici, el înțelese transnațional arghezian îndemnurile pentru vite și chiar întoarse mucalit o clipă mutrița spre noi. Trase adânc aer balcanic în pieptul de oțel de Magnitogorsk, dar căzu extenuat cu bărbia ascuțită pe clavicula fetei, mursecându-i și evaluându-i cantitatea de sânge, carotida.

Se auzi tocmai atunci, din partea exact opusă, a părculețului de cultură și odihnă, claxonatul strident american al camionului Dodge cu șase roți motrice, datorită căruia nu se mai respectase în primăvară *armistițiul de noroi* și ne pomenisem cu diviziile de activiști instalând comitete ale sărăcimii și puterea populară în nord-estul României Mari și Regale, demarându-se amplul proces de bolșevizare-deznaționalizare ireversibilă și acel dezastru economic și arhitectonic al Basarabiei, care la 2001 ne justifica pe deplin să fi mers noi, șaizeci de anișori în urmă, nu pân' la Nistru, la Nipru, Don sau Volga, ci până-n fundul pământului, numai să nu se-ntâmple de să nu mai ai tu o singură bojdeucă românească, într-o țărișoară cât Elveția sau Olanda sau Danemarca, iar mankurții noștri inculți funcțional, cocoțați în pagode „decente", să nici să conceapă *să se complice ei de la Snagov cu așa grea moștenire vădit nebaltică, indezirabilă-n UE...*

Între soldatul activ și cei doi de la coadă, se produse un scânteietor schimb de cuvinte, ăia porniră-n galop spre camion, înjurând, și spre Bierlinul lui Ghitler, ăsta trase aer balcanic în pieptul de oțel de Rîbnița, șterse cu pumnul sudoarea, se sprijini cu degetele încleștate în umerii bucureștencei, nespălați de când se întrerupsese furnizarea apei calde sub bombardamentul aliat, își înălță bustul cam la pa'ze' ș' cinci de grade și se puse și el pe un galop disperat, dar se întâmpla ceva cu stahanovismul ăsta al lui, Dora!... S-a uitat iar la cesulețul de damă, trecuseră minute lungi și tot nu termina! Iar camionul ăla scotea fum și chiuituri ritmice și stridente, ca și cum șoferul bielorus Oles Hristici ar fi voit să grăbească comportamentul fertilizator al camaradului prin Efect Uhtomski, banalul efect psihofiziologic cum că dacă strigi codârrr! la un maidanez care defechează în bujorii tăi, el grăbește instinctiv comportamentul și fuge.

Era și cazul, ori să se uşureze, ori să abandoneze, deoarece băltoaca de sânge vienez de sub Olympia crescuse apreciabil și picături roșii continuau să curgă, să picure din ea, la intervale perfect egale, ca dintr-un robinet cu garnitură uzată sau ca dintr-o clepsidră cu apa timpului de culoare roșie.

Cum și gândea doctorul Lecca, rusofon ca și mine, dar nu pentru că l-a obligat tac-su să-nvețe limba contelui Tolstoi și a lui Gheorghii Valentinovici Plehanov, care a rupt-o cu narodnicismul practicat la organizațiile *Zemlea i volea* și *Ciornîi peredel*, pentru a deveni un încercat propagandist al fascismului roșu,

marxist, ci pentru că pur și simplu a urmat studii de microbiologie imunitară la Harkov, atras de școala lui Mecinikov, care era tot român, din sângele vienez al lui Neculai Milescu Spătariul!

Înjurând chirurgical ungurește, el se îndoi ca girafa-n adăpare, de la mijloc și de *capacitatea culturii de a-nnobila ciolovekul* mai dihai decât katorga, și trebălui nervos în servieta-i ca de perceptor, precum într-o gravidă deschisă cezarian, cum trebuie să fie transparente și societățile fericite cu rod.

Cu grijă, ca pe niște mine britanice dăruite de americani teroriștilor sovietici mai profesional progresiști, puse-n iarba de toamnă, recent pișată de-un caniș negru și bătrân, pentru care războiul era relativ inobservabil, un prosop de șters fața din față cu el a fetii, o pâine intermediară în țiplă pe cartelă și un tratat de istoria religiilor din perspectiva molimelor dominante, răspândite pe cale microbiană, virotică sau mediatică.

Apoi zvâcni ca împins de un resort serafim de puternic sau ca de suflul beșinos al unei explozii partizane telecomandate sau ca de bornacul vreunei gigantice mașini de trucaj hollywoodian, exportată obsolescent Mosfilmului, pentru ilustrarea eliberării Europei Centrale de sub jugul fascist, de către diviziile române și sovietice înfrățite aspirând la aceleași idealuri marxiste. Trecu blitz de corpulețul umed al fetișcanei, oprindu-se din bobârnac la nivelul bucilor roz bombonel ale soldățelului, făcu la perfecție stânga-mprejur pe vârfurile și călcâiele ciocaților săi, lustruiți ca oglinda de prizonierii germani de la Hotelul Intercontinental București, își înfipse falangili digitale-n chica oaspetelui de peste Ural, trăgând cu nădejde până îl arcui în partea dureros opusă gazdei, silindu-l să arate fesenistelor, pensionarilor, civililor și minerilor din parc, aprigul microfon muiat în sânge, ca și civililor anglofoni în cămăși de nailon albe, și harști! deschise dintr-un singur sforzando de bisturiu toate arterele cervicale pacientului, încât un lichid roșu mirosind a antigel țâșni artezian de o parte și de alta a băncii, urmarea fiind că, profund frustrată, eliberată de sub jug, olimpica se temu că va păți la fel, așa că părăsi locul faptei, dar nu izbuti să ajungă departe, ci se lăsă pe vine, apucându-se de locul unde-n zile faste ți se pare că se unește cerul cu pământul, sideralul cu teluricul și ce-i al tău cu al camaradului.

– Ce-ai făcut, tovarășe medic specialist Liviu Lecca?! se răsti ea uluită că scăpase. Nu ți se pare c-ai deviat grav, de la activități specifice Rezistenței legale la niște acțiuni caracteristice mai degrabă fenomenului terorist? Ce naiba, îți filează cumva o lampă cerebrală, în scizura lui Ronaldo dintre centrul senzitivității și centrul nesimțirii? Te-ai senilizat de tot!

– Nu *Ronaldo*, tovarășa studentă... He-he! Confuzi. „Scizura lui Rolando“ e sintagma consacrată pentru denumire! mormăi proful mai domolit, ceea ce făcu să se întoarcă parțial înapoi asistența zburătăcită de fulgerarea bisturiului.

În frunte cu o fesenistă cu păr scurt dar încâlcit, de ursoaică nehibernată, proprietară a blocului de vizavi, aflat în curs de lentă expropriere.

– De ce, mă intelectualule, te-ai purtat provocator și antipopular cu Eliberatorul? țipă ea și beli ochișorii la lanțul ceasului lui de buzunar, pradă de

Război Sfânt de la un felcer sovietic, care-l avea și el de la un ofițer șobolan țarist, executat îmbrăcat sumar cu un samovar în mână, în ultimul an de Război Civil, măcel care nu mai pasiona pe nimeni în Europa înnebunită de noile plăceri, exportate în ea anual de explozia capitalistă de consum american, vițios sau imprevizibil ca jazzul.

– Ne-ai nenorocit pă toți! silabisi corul sofoclean al gloatei. Amu, Comisia Aliată de Control ce veghează la *monitorizarea procesului de denazificare-bolșevizare democratică*, o să ordone represalii în toată Capitala!

– Or să se pună ciolovecii cu tancurile, cu faimoasele lor divizii de artilerie, de katiușe, cu bombardierele, pe cartier, or să ne aprindă fosfor sau dinamită la case, or să ne împuște pe toți, or să ne ia to-to-to-to-tot pentru păcatele noastre, dacă la viitoarele alegeri democratice, libere, europene, libere cu adevărat, nu vom vota cu toții Soarele lui Pauker-Dej!

Pe neașteptate, ca-n filme de acțiune, un specialist civil se repezi la chirurg, îi încleștă brațul ucigaș, îi mușcă sângeros-vinețiu încheietura unde pui cătușe americane și izbuti să-i smulgă bisturiul inox Krupp, de care-i făcuse rost, la 5 mai 1943, un coleg olandez la ancheta de la Katyn, unde asistau ambii pe viitorul neurolog din USA Alexandru Birkle, fost legist la Tatarka. Se repeziră și alții, dar ei primiră cu regularitate metronomică, de la Lecca, upercuturi perfecte, reacție expertă care îi proiectă lângă însângeratul din mai multe motive soldat. Aceeași regularitate de metronom, dar și de metrou moscovit, de care sub-trenuleț susținea șahistul Merțalov că nici măcar Londra n-are (?!), azvârlindu-i totuși fostului student din Harkovul mormântului Murocikăi ochelarii cât colo, încât o lentilă de Jena se crăpă de-o piatră de Cetatea lui Bucur, declarată mun'cipiu de Dracula când își scărpina creditorii! El îngenunche atunci miop și palpă-n regularitatea de ornic cu care Spinozza o șlefuise cu finețe geometrică de mesaj intelligence, reușind *să vadă* Istoria, citind că trebuie mers cineva la Ialta, pentru a prezenta pe șleau violatorilor de ideale Roosevelt, Churchill și Molotov punctul de vedere al Civilizațiunii Române, a cărei expansiune de o constanță de invidiat *în deceniile monarhice*, tocmai a fost brutal adusă la repaus ca de-o ruptură de arc.

Dar nu se găsi nicio picătură de sânge în plaga împușcată a geamurilor de ceas lenticulare. Dealtfel, și înainte operase perfect: nu se pătase deloc.

În această poziție lenticular obscenă, el încasă iarăși un potop de lovituri de pantofi, pantofiori și chiar lăbuțe desculțe, în gură și sub burtă, până se prăbuși pentru a fi treierat mai bine. Și acesta fu ceasul când camionul, ce aproape înconjurase satelitic planeta, pentru a se reeduca o fetișcană, în Grădina Icoanei Căpitanului, zice Otomega, porni a tot sirena acum neîntrerupt, ca la funeralii sau ca la dovleac scroafa părințelului Stănică Ciceag de la Zidurile, care se confesa la un gin cu apă tonică ginecologului Cezar Bogza, fiind colegi în Comisia comunală pentru aplicarea Legii Fondului Funciar nr. 18/ 1991, cum că a el fost și a rămas cam... agnostic, dar c-a intrat și rămâne, în cea mai de încredere tagmă, deoarece rentează atât prin taxarea serviciilor prestate, cât și prin gestionarea Cimitirului nou extins și dotat la capelă cu cameră frigorifică postmodernă.

Pe alei, se apropiară în fugă brancardieri cu tărgi, conduși de un cercetaș simpatic, atlet și cu chică bălaie sub boneta curată. El înțelese dintr-o singură privire scenariul și că muncitorii călăuziți de călăi civili făcuseră... ordine, după obiceiul locului orientându-se, care-i mai tare. Dispuse ca etapele de transport să se succeadă după gravitatea accidentelor vasculare: întâi doctorul, apoi soldatul tuberculos a cărui hemoptizie încă nu se oprise și, în fine, fata, ai cărei genoși ochi ferentari *râdeau de bucurie,* va scrie-n romanul ei Adriana Bratu, fiindcă urma a asista sanitar, poate până la Bierlen, pe oaspeții dragi, vărsați din inepuizabilul creuzet etnic al Răsăritului luminos, ca să ne elibereze jugul!

– Menționez, Dora, că în calitate de specialist, de ucenic al maestrului din Breslau, pictorul de țigănci Otto Mueller, eu tremur dacă-n acest ceas greu pentru destinul Neamului, greu fiindcă nu știm dacă vom recupera Ardealul, și nu că administrația cominternistă se exercită la Titu în acord cu anglo-americanii... Am impresia că de departe fata din Icoană semăna cu Viuța noastră!...

– Cu Viuța de la Titu?... Bine c-o fost țigancă, nu româncă de-a noastră!

– Da. Cu Uța! Cu pe care, va scrie Narcis Moga c-o vizitez câte un ceas, când mi-e de bordel, de Crucea de Piatră, în strada azi Asău. Iar când umblam cu camionul prin Transnistria noastră, grăbind spre front să filmez, – cică țineam mereu câte-o țigăncușă-n cabină, doar pe conserve cu tușonkă glagovene, le mai dam dreptu' și observatorilor străini, invitați de generalul de propagandă Horea Bratu să scrie despre „miracolul economic“, emanat din implementarea cu albuș a economiei de piață în CCCP, după câteva cincinale de marxism împuțit. De fapt, misiunea mea ca fotograf nu era deloc să ilustrez mersul triumfal al Războiului Sfânt! Aici era un monopol german al Propagandei și Cenzurii. Iar cât privește atrocitățile, chiar naziștii plantau pancarte cu *Fotografieren verboten!* Plus c-aveau grijă să mă expedieze cu misiuni cât mai departe de Grădina Icoanei.

Ce trebuia s-adun eu, nu o dată aventurându-mă, cu Runge, cu ginerii lui Moga și cu Mișu, în „raiul sovietic“ de dincolo de front, erau imagini repugnante despre viața cotidiană sub bolșevism: rații, mizerie, ideologie, turnătorie, teroare. Or, din câte știa Frâncu, Viuța zisă Uța era de fapt Violeta, soru-sa lu' Tonel Barosanu, poreclit Zgaroi dar râdea și el, de ținea pe una Pipina (sic! nume dat din prietenia romaniștilor cu romanii lui Mussolini), a lui nea Măriuță Bâzgârel de la Pribegi, faurul leagănului reveriilor mele, din greșeala unui copist caligraf de stare civilă, beat, de la primăria din Titu Târg, de e fundal statuii cu soldat dezrobitor al pământurilor românești de-ale Războiului Expresionist, 1913-1919, în acte ea fiind nici Uța, nici Viuța, nici Violeta...

– Ci Violata, tot tovarășa doctoriță Minodora Căinaru își aminti, izbucnind în sănătoase hohote de râs românesc, iar țiganii se hlizeau și ei politicos, învățând și pe români *să supraviețuiască-n robie* prin bancuri, prin lălăială, pe când prin dreptul amintitului Soldat din durerosul nostru război antibulgar, antiungar și antiaustriac, vreme de trei-patru săptămâni aveau să treacă, dinspre Kuban, prin Titu, spre orașul Mareșalului, Pitești, și mai departe, spre Europa Apuseană apunândă, cea recent demascată în toată descompunerea morală, de blonda,

nibelungic nu vareg, Galina Cobiliță, a lui Alin Vișan, ce asemăna continentul cu o cățea cu șalele rupte de-un gip american, trupe după trupe, câtă frunză, câtă iarbă de pușcă, în timp ce-n difuzoare, că radiourile ni le confiscaseră, ca cu vreo trei ani în urmă și noi de la evrei, auzeam comunicatele Comisiei mixte și Știri de pe unde gavarea Moskva, de eliberarea prin lupte grele a acestor localități după localități, Chitila, Lunguleţu, Sălcuța, Titu Târg, Fusea, Merișu, Mătăsaru...!

– Întrebarea este, trecu Marius ca din lac în puț din cea mai fină beție în cea mai amară luciditate, <u>cine</u> va fi de-amu 'nainte Mareșalul... Ca să ne dumirim, ca între intelectuali, de unde ne mai vine leafa, să trăim și noi decent!

– Chiar dac-om ajunge respublikă sovietică! zâmbi împăcată Dora, după, convinsă că și-n noul sistem i se va recunoaște rolul util pediatric societății, nu ca lui Marius pictorul, lui Damian teolog prizonier, lui Noveanu eseist prizonier sau lui Raulică matematician de geniu și fecală, de-a nimerit în tineta Reeducării scăpându-se studentei proletare cum că bomba cu hidrogen Americană o fi mai tare decât uraniul lui Stalin, de luptă atâta Lagărul nostru pentru pace și re-scrierea Istoriei libertății ca Necesitate doar pentru cei ce-o înțeleg, autoînsărcinați, niște *fătători de Operă* vital nevoiți s-o publice, selectând prin confruntări de idei rotunjite, care piroga mă-sii e <u>Intelectualul Dominant al Epocii</u>.

– Deci o sunat orologiul, vorbi singură gura mustăcioasă a excitatului, să fiu răsplătit pentru curajul meu nebunesc de-a privi de departe Icoana.

– E poate un comportament înnăscut dezbrăcarea, n-avu tupeul sincerității profului harkovian discipola-i pisicoasă, cu care totuși nu făcuse niciodată culcat, ca un făcut de fiecare dată ivindu-se urgențe de Război Sfânt, trebuind să execute ei cu totul altceva, adesea grețos. Da, e deja nărav, tavariș Marius... Așa ai procedat și cu domnișoara poetă Clarissa Honig, până s-o ieie cu ei Octavian și Virginia la Basel, în întunecatul 1 Decembrie 1943, aflându-se de dezastrul de la Teheran, prezentând-o grănicerilor gestapoviști cei nătărăi de prin filme, drept guvernantă nemțoaică expresionistă la urmașii lor, Alex și Vichișor! Mereu strategiile tale de aghitator erotic voluntar s-au bazat pe lansarea, când îi venea ceasul, a lozincii ăsteia că persoana-ți ar fi de o utilitate inestimabilă *familiei* cetățencei râvnite. Niet, azi nu sunt pe fază! Du-te, drăguțule, la basarabeanca aia din Cornova-Năpădeni sau Tatarbunar, cât n-o întorc enkavediștii la baștină!

– Ieee, pot și eu, gemu el, ba taica ne și zicea c-așa s-a format proto-poporul daco-roman, însă popa Sică, tot constatând necazurile ce Bazil Frâncu are cu hărțile școalei sale de franceză, se interoghează ce pionieria mă-sii va ieși din violurile acestui ceas, poate chiar o corcitură rivală ca Serafim Ciceag, protopopul Zidurilor, când proful va fi în cele străinătățuri un de lebede mâncătoriu...

Tăcu de tot, mirat că soția de pandur nu se uita galeș la el, ca Tamarușka, țesătoare fruntașă la foabrica „Bolșevicika“ din Nukus, capitala Republicii Sovietice Socialiste Autonome Karakalpace, sau din Câmpulung, târgșor ai cărui locuitori nici n-au avut o scriere proprie înainte de 6 Martie 1945, ci-n ochii ei ca niște cioburi de lentile de Jena luceau exigențe glaciale, cum nu mai văzuse decât când i se aduseseră critici aspre, pentru invariabila neîndeplinire a sarcinilor, de

către însăși tova Ekaterina Alekseevna Furțeva, secretara comitetului orășenesc Feodosia al Uniunii Tineretului Comunist Leninist din U.R.S.S, de acest Balcic al Crimeii noastre legându-l amintiri contradictorii, dialectice, deoarece dacă s-ar fi dus la partenera pediatră de Crăciun în 1941, îl prindea ca din etuvă desantul marin sovietic și corpul său de boier perfect ar fi pozat congelându-se pe țărmul ăla, privind cu ochii etern deschiși spre plaja Ecrene, cocioaba atelier...

– Ești prea beat, Marius? se jucă farmacista Eliza cu el copil.

– Sunt câțiva ruși în oraș, iubito, îngână el ca un simbolist, scuzându-și stângaci prezența plouată. Am auzit la poștă că s-a luat un chirurg în gură cu ei de la o fată. Lumea exagerează despre un bisturiu. M-am temut că e vorba de Lev Liudvigovici Lecca al nostru. Al Laurei, sinucigașa... Am zis că e benefic să mă plimb și să... Chiar pentru asta am venit să-ți spun! De acum vom trăi sub imperiul vulgarității, cruzimii, rapacității nomenclaturiste, al zvonurilor mai ales, și al prostiei crase. În afară de a ne arăta unul altuia ce-am mai pictat, ce-am mai scris, ce-am mai compus, ce-am mai gătit din ce-am găsit la economat sau speculant... altă bucurie pe acest zemlia decât a bea tot basamacul ce s-ar mai găsi și a regula cu grăbire, iarăși ce se va găsi, ca între două arestări...

– Omona, omona! protestă ea, micșorându-și ochii oblici ca o coreeancă abia sosită la Festival să cânte românește *A ruginit frunza din vii*.

– Când eu cu Gary am încălecat, lămurise el pe îndoliata soră de *Erou de care trebuie să ne fie rușine*, și am tras sabia, repezindu-ne-n iureș dincolo de Nistru, avântându-ne valvârtej spre Don și Kuban, noi încă nici visam să trecem de Irtîș și de Manciuria, ca să le răpim japonezilor acele *chosen pi* sau *chan pi* de care se slujeau în bordelurile ce însoțeau diviziile lor la mică distanță de front. Scenariul românesc la 22 iunie 1941 se juca pe-o singură variantă: totalitarismul Muncitoresc german îl regulează pe-ăla sovietic și, dăulat, este la rându-i prăvălit de lovitura în spate dată cu energie de debarcații anglo-americani, ca la 1918.

În acest Caz, unic favorabil nouă, România Regală ar fi de iznoavă devenit singura insulă de stabilitate și Civilizație din zonă, încât în două-trei generații am fi răzbit până la Marea Baltică, Marea Adriatică și Marea Caspică!

Dar acum azi, cu Germania obligată să se epuizeze între două fronturi, dar și cu perspectiva evidentă *a fugii de pe poziții* a cătanei anglo-americane, de îndată ce va mirosi progresia Armatelor Roșii, ocupante întru deznaționalizare-bolșevizare ireversibilă nu doar a Molotoviei, ci și a Galiției Mari Ghizdaviene, strategiile tatii – Nord-Vest Rareș, Sud-Est Sadoveanu și Sud-Sud Titulescu – se amână sine die, ca idealuri ale altor generații idealiste, dispuse a se jertfi cu gândul că moștenitorii de Eroi vor fi scutiți de orice impozite, vor beneficia de spații comerciale, de intravilane, de gratuitate pă transport, de înalte ordine și medalii... șiii... și mai ales de *stima aproape religioasă* a telespectatorilor... Cât despre noi, capitulații necondiționat ai Războiului Existențialist, nu ne mai rămâne decât să răbdăm și să ne mai destrăbălăm și noi, nădăjduind să nu expectăm în zadar că Grigri al tău, în cele **1681** de pagini despre Războiul Sfânt, va dezvălui la 10 mai 2145, regăsite sub Casa Parlamentarului din Uranusul tău, toate idealurile, pentru

ce-am luptat noi, și cu ce rezultate, adică dacă Violul s-a implementat într-un ceas fast, urmând a da roadă bogată, de să și inspire pe artiștii galițieni sau angkorieni, cum niște flori de răsărită în țintirim la Tatarka pe divinul Van Gogh...

5

Directorul Școlii de Arte Galițiene Mari de la Sonnenheim

Marius Ghizdavu

pe când relativ bătrân față de secolul romantic, relativ tânăr față de speranța de viață A OMULUI FĂRĂ AFECTE al unui prunc mileniu, se repauza navigând pe apele binecuvântate de peisagii textuale și audiovideo sterpe ale Geocortexului webar tot mai tsunami.

Aproape fără reacție, la orice, cu sugestia comodă mankurtă că, în statul antiintelectual România Fesenistă, sunt destui șefi plătiți să gândească consilierii lor, guvernul dispunând de peste 300 secretari de stat, și să se preocupe de elucidarea abjecțiilor învechite, ca și de, poate, crimele, infracțiunile și contravențiile relativ recente, prevestind pe ale viitorului impunități!

Ca și cum n-ar recunoaște că a luptat în contra americanilor pe frontul din Răsărit, atât cu sabia scoasă, locotenent al unui escadron al Regimentului 4 Roșiori, comandat cândva de Regina Maria, căreia doamna Goebbels, din înaltul ordin al Führerului, se zice-n opera Lavrentiei Clătici că-i trimetea, prin mă-sa lui Otto Runge de la Gumrak, flori sudice, ca de Balcic, pe patul de suferință de la Dresden, cât și ca cameraman și *proiectant de cimitire de eroi*, în calitate de artist plastic renascentist bun la orice, chemat să-și aducă obolul la Războiul Sfânt, concentrat pe loc la Secția Cruciada Antibolșevică, aflată în subordinea Generalului, adică a generalului de propagandă Horea Bratu, condamnat ulterior definitiv de Narcis Moga și Erdödy Zsuzsa, pentru contribuția la dezastrul Țării, deoarece n-a tresărit la indicațiile din 2 sau 3 septembrie 1941 ale proaspăt Mareșalului (mai antisemit) Ion Antonescu, trasate prim-ministrului Propagandei, profesorul (mai mult în contra uriașei mase slave) Mihai Antonescu:

– Toți evreii să fie readuși în lagăre, preferabil în cele din Basarabia, fiindcă de acolo îi voi împinge în Transnistria (...). Trebuie să se înțeleagă de toți că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Este o luptă pe viață și pe moarte. Ori învingem noi și lumea se va pacifica, ori înving ei și devenim sclavii lor (...).

Viața națiunii însăși depinde de victoria tuturor în contra Satanei. Și războiul în general, și luptele de la Odessa în special au făcut cu prisosință dovada că Satana este evreul...

– *Dacă* un astfel de document, privi el alb spre Isadora, a cutremurat vreun moment ochelarii de sub fruntea de delfin a lui Bratu! Măcar prin consecințele de pe teatrul de război, dacă-ți faci o imagine fantezistă despre cine-i inamicul...

Cu nuanța universală de cale de atac bazată pe situația subordonatului ce

nu știe ce ordine execută, în ce context, care e concepția avută-n cap de statmajoriști și ideologi, în raport cu ce interese ale factorului politic.

Drept pentru care schimbă ușurel vorba și clămpăni nenorocos spre o altă adresă.

Center For Advanced Holocaust Studies. Academic Publications.

THE HOLOCAUST IN ROMANIA:

THE DESTRUCTION OF JEWS AND GYPSIES UNDER THE ANTONESCU REGIME,

1940-1944

By Radu Ioanid

Foreword by Elie Wiesel

You may order this book from the Museum Shop.

SPECS: 352 pages, 9.57" x 6.45"

PUB DATE: 2000

KIND: cloth

ISBN: 1-56663-256-0

PRICE: $ 30.00

PUBLISHED BY: Ivan R. Dee în association with the United States Holocaust Memorial Museum.

Please note that în Spring 2002 a French edition will be available from Editions de la maison des sciences de l'homme and a Hebrew edition from Tel Aviv University.

For the first time, gândea el, e Salvarea mea, abia acuma aflu și eu ce atunci și imediat după Războiul Sfânt, sub ocupația sovietică, n-aveam de unde afla!

"For the English-reading public, Ioanid’s study provides access to the horrors of Antonescu's treatment of the Jews and Gypsies for the first time.

His task has been facilitated by the hundreds of thousands of pages of documentation on the subject that the United States Holocaust Memorial Museum has assembled. By drawing on their rich source of documentation, Ioanid has provided a path-breaking synthesis. At the same time, he stimulates the reader into an analysis of Antonescu's own version of the Final Solution." (Dennis Deletant, *East European Politics and Societies*)

In 1930, 757,000 Jews lived în Romania. They constituted the third largest Jewish community în Europe. Today not more than 14,000 Jews live în Romania, most of then elderly...

"Nowhere else in Europe," Dr. Ioanid writes, "has a mass murderer, Adolf Hitler' s faithful ally until the very end, a man who once declared war on the United States, been honored as a national hero, inspired the errection of public monuments, and had streets named for him." Today in Romania there is a growing effort to deny the government's role in the tragedy..."

"How to explain so much cruelty, manifested on so many levels, by Romanian society?" asks Elie Wiesel în his foreword. "Ioanid supplies us with documented details. It takes tremendous force to read this book from cover to

cover." (From the book jacket.)

"This survey of the destruction of Jews and Gypsies under the Antonescu regime from 1940-44 surveys a little-known era in Romanian history (indeed, much of the nation' s history is little revealed to those outside the country). Chapters prove în depht a holocaust every bit as extensive as the German experience and reveals cruelty expressed on many levels în Romanian society." Midwest Book Review

Omul recent – și tânărul om este de o recentivitate evidentă – dresat să consume rapid un produs pentru a putea trece la altul, asigurându-se locuri de muncă pentru cât mai mulți cetățeni, este foarte sensibil la a ceti doar coperta și a reașeza cartea-n raft, așa că nu mică-i fu mirarea lui Marius pictorul, când unul din numeroșii nepoți ce-i avea-n California aurită Octavian, de la Alex și Vicky, îi vorbi întunecat despre nu știu ce, dar reieșea regretul că, mic american, se trage dintr-un popor îndepărtat, care manifestând cruzime la toate nivelurile societății, a intrat în războiul anti-SUA în 1941, odată cu japonezii, doar pentru a face și în România Holocaust, adică pentru a masacra, strict contabilicește tipărind, 743,000 evrei, cum dedusese acel urmaș (John? Caroline? Marlon? Lizzy? Emily? Gobind? Niel?) doar din dramaticul început de enunț pe o copertă:

– In 1930, 757,000 Jews lived în Romania. They constituted the third-largest Jewish community în Europe. Today not mare than 14,000 Jews live în Romania, most of them elderly.

– În război, nepoate, inferiorul nu știe decât ce-i povestește superiorul, privi Marius numai în farfurie. Alte surse i se interzic. Multe cifre și fapte, să știi că le aflu și eu abia acuma! Uite, scrie aici de arhive deschise acu' recent! Crede-mă!

Necarismatic, nu ca-n tinerețe, un nonagenar banal, inspirator de scârbă lucrătorilor din privat, cum emană mai toți pensionarii care au apucat să împovăreze nesimțit de mulți ani bugetul și așa fragil al mizerabilei sale patrii infestate de păcate vechi, oaspetele de la Santa Diana se opri din mestecatul lasciv al batogului de rechin pacific și își încleștă până la grimasă plăcuțele dentare.

– Chapters prove în depht a holocaust *every bit as extensive as the German experience*, îi repetă în nas – slowly – micuța Emily.

Nu răspunse decât după ce contabiliză că paișpe ochișori îl țintuiesc întrebător și, deci, n-are încotro, trebuie să-și asume bărbătește riscul de a se târgui.

Riscul?

Da, riscul, pentru că-n câlții putrezi ai minții sale de avocat niciodată practicant, veteranul confrunta ca într-o sonată de demult două teme.

– Chapters prove in depht a holocaust every bit as extensive as the German experience and reveals cruelty expressed on many levels în Romanian society.

– Art. 6. Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și cu interzicerea unor drepturi.

Privi încolțit departe spre casă, peste navy blue bleumarinul oceanic, peste

Rusia, Ucraina și Transnistria noastră, spre Prut, Argeș, Ziduri, Pribegi...

Apoi, calm ca și cum s-ar fi recules la Schitul Hoitarului, bălmăji niște considerații prudente și încâlcite, de natură a nu reuși a ameliora prea mult neașteptata identitate de suspect încă nearestat, nedemascat și necondamnat, sub care i se părea că este perceput de prosperele sale rude mici californiene.

Ca un partizan parașutat într-o mlaștină rece, el se agăță la început de ce găsi, de chiar coperta discutatului opus semnat de doctorul Radu Ioanid, iluzionându-se că mai reducând din cifra victimelor își ușurează rechizitoriul:

– No Romanian Jewish community was spared. The pattern of destruction is not unfamiliar: legislative discrimination followed by defamation, outbursts of violence, disorder, robbery, deportations, ad hoc killings, and organized genocide. Yet an elusive national policy and the opportunistic strategies of Romanian authorities allowed 300,000 Romanian Jews to survive the war.

– Deci nu e vorba de 757 mii fără paișpe mii egal 743, 000, dragă Emily, se puse el a socoti cu macabră ironie, ci din start de numai 443 mii de victime *potențiale*, dacă în genere omenește se pot face astfel de calcule... Sau dacă tehnic putem evalua, căci pierzând Războiul Sfânt (der Heilige Krieg des Antonescu) datorită bombardamentelor voastre și superiorității strivitoare a totalitarismului roșu asupra celui brun, țara mea, unde aveți și voi... *rădăcini* (*Roots*, vorba unui serial afroamerican), a căzut sub trei succesive regimuri antiintelectuale, anume Dej, Cea și Yl, rezultatul fiind că azi încă nu există la noi facilități, de să găsești tot ce-ți trebuie, gata documentat, ca în bibliotecile germane sau americane... Eu am aflat însă de pe internet că se mai pot scădea 166 mii, de astă dată victime certe, lăsate în cârca Neamului Românesc de administrația horthistă a Ardealului, trenuri-trenuri spre Auschwitz în primăvara lui 1944, cam când aviația voastră răvășea, și așa ciopârțită de vecini, România Regală, bombe grele nimerind până și căscioara bunicuțului vostru, Alecu Ghizdavu, din Strada Liliputană, pe când nouă, cei fugiți în Egipt pentru a negocia Întoarcerea Armelor de la Est către Vest, adică mie și Prințului Știrbey, ni se răspundea în doi peri, c-o fi c-o păți, rămânând mereu incertă Restituirea Ardealului sau *a cea mai mare parte din el*!

Și aici, pe Marius îl podidi un plâns retrospectiv care nu se mai oprea.

– Mda! îl birui și pe Augustus un rictus, spre consternarea celor șapte nepoței americani ai lui. Păi, mă Marius, aici e tot dichisul, pentru cine sacrifică mereu bani de propagandă externă, ca revizioniștii, e ușor a substitui expresia "evrei predați SS-ului de jandarmul horthist" cu "evrei trimiși la Auschwitz din România"! Plus că, în soarta evreilor români căzuți sub ocupația Ungariei horthiste, avem Holocaust în toată puterea arzătoare a acestui blestemat cuvânt, măi copii, n-ar mai fi existat în istoria umanității!

– Da, numai trei sute de mii din 757 000! îngână nonagenarul Marius și din senin se porni iar pe un plâns nervos, pe care însă și-l stăpâni curând.

Se tot gândea că mai bine sta el la el acasă, la Sonnenheim, și crea. Uite pentru ce mă invită stăruitor Virginica, pe la ei, ca să mă ancheteze ăștia micii!

– Genocidul e o catastrofă care, cel mult, *nu trebuia lăsată să se întâmple*,

specula el senin în Europa, către Clara și Dorothea. Odată produs, nici nu mai ai ce pedepsi. E ca și cum niște marxist-leniniști polpotiști, respectiv niște talibani correctitudinari ar dinamita Capela Sixtină, profitând de apostazia Occidentului, de lepădarea nu doar de Christ, ci și de **sacru**, optându-se totalitarist laic pentru zeflemeaua postmodernă. Ce poți să le mai faci bestiilor *după* genocid? Ele însele nu țin la viața lor! Sinucigașii soți Goebbels și-au lichidat 6 copii, toți cu inițială H. Pentru genocid, doar Providența, sau o structură și mai secretă, se răzbună, din când în când, pe *întreaga* specie umană, iar bietul homosap se uită năucit spre intelectuali: să-i explice vreun filosof *live* de ce atâtea dezastre mereu în presă.

– Da' de unde știți voi, îi privi prin ochelari ca din altă generație Emily, cea cu împletite de bunica Virginica românește codițe, că statisticile Recensământului Populației din 1930 s-au ridicat, în România Regală, celebră pentru reaua ei guvernare, cu niște instrumente sociologic corecte?

– Trei sute de mii, patru sute cincizeci de mii, șapte-opt sute de mii de victime cu Transnistria, dădu a lehamite din umeri fostul husar cu tunică roșie și epoleți ca-n Van Gogh, ce știu eu, Emily, știu că, personal, n-am prigonit pe nimeni... Ia mai lăsați-mă în pace, c-acușica plec la hotel!... Dimpotrivă, am martori mulți că am ajutat cât am putut, pă peste tot, n-am discriminat pe nimenea!

– Daaa? sări indignată tocmai Virginica. Dar concentrarea ta pe loc la Ministerul Propagandei n-a ocazionat tot felul de reverii?... O *Tetralogie*! Te-ai gândit vreodată ce-ar fi dacă s-ar rula azi, în întregime, documentarul ăla de lung metraj, *Războiul Sfânt*, plin de sloganuri antisemite?... Dar filmele tale pretins artistice, *Cătușe roșii* cu Maria Cebotari, *Odessa în flăcări* cu Beniamino Gigli și *Bijuteriile Reginei Maria* cu soprana Viorica Ursuleac a lui Richard Strauss? Eu așa știu din presa franceză a vremii, că tocmai ideologii, propagandiștii, – agitatorii nu prea, au fost vânați primii la sosirea trupelor sovietice eliberatoare. Unde te-ai dat la fund, mă, omule? Ce compromisuri ai acceptat ca să scapi?!

– Nu m-am dat deloc la fund! păli și se oțărî ca-n tinerețea-i de boier Marius Ghizdavu. Nici măcar nu era nevoie. Vă luați după detractorii mei. N-am regizat niciun film. *Cine* eram eu atunci? Un *Homo solus*, cum mi-s și azi!... Cine dracu ar fi încredințat, unui singuratic ca Van Gogh sau Franz Kafka, bani de superproducții cu miză propagandistică uriașă? Eram doar un oarecare prăpădit ofițer de cavalerie și ascundeam un aparat foto. Nu eram ministru, nu eram nici Eisenstein, nici Riefenstahl! La 1 octombrie 1943, când am împlinit 32 de ani și nu contam retrospectiv pe niciun pic de Operă terminată și a venit vorba – știe fratele meu Theo – să fug cu voi doi și cu domnișoara Clara Honig, spre Basel, ce v-am spus eu, mă?... Că nu plec! Că SUBIECTUL se află în Răsărit și că nu-l pot abandona, dacă-s Artist! În Galiția Mare a mea, în acea parte apatică a Europei, dintotdeauna disprețuită. Continent unde, în caz de prăbușire a economiilor cetățenilor, nu ca-n 1929-1933, ci doar coborând până la standardul 1969-1973, crezut *insuportabil* de către omul fără afecte al mileniului trei, tare mă tem că **se va produce iar genocid**, contra cuiva, sub vreun pretext geopolitic nesimțit sau altul...

Fiindcă eu sunt galițian înainte de a fi român, Emily! Și puțin îmi pasă de ce fac sau nu fac românii mei, de ce-au făcut și de ce vor face, pe unde vor scoate cămașa pentru crimele emanaților cocoțați în capul Țării, de ieri, de azi sau de mâine! Cum își vor așterne, așa vor dormi sau hiberna. Inclusiv somnul de veci!

Galițian, născut în Lemberg, galițian sunt și ca artist. Nu am predecesori în arta românească și nici urmași nu vreau să las. Mi-au fost maeștri, cât de cât, Tonitza Pictorul și Sculptorul chișinăuian Plămădeală, dar adevăratul meu expresionism l-am dobândit de la prietenul tatii, de la omul din Breslaul nostru, auriu rafinatul Otto Mueller, când a venit să ne umple foișorul cu studii privind nomazii pripășiți vremelnic în crângurile de la Pribegi, lângă bordeiul lui nea Măriuță Bâzgârel, prietenul copilăriei mele, – fierar, lăutar și lingurar.

Pribeag am fost și eu, de la Trieste la Odessa și de la Königsberg la Dorpat. Restul... Am învățat singur de prin muzee, galerii și biblioteci... Și din orice peisaj galițian! Ca artist complet, da, e de la sine înțeles că am privit în jur.

Și unde am putut să nu tac, să știți că n-am tăcut deloc! S-au vârât în față alții, adesea pui de nomenclaturiști, cu tupeu sau desemnați din afară *să joace rolul disidentului*, ca rezistenți prin cultură cu voie de la Ministerul Cenzurii!

Doar în 1990-1992 să mă fi păstrat într-o rezervă exagerată, năucit. Eram incapabil să-mi cred ochilor și urechilor că, după Dej și Cea, sub Yl se duce iar o politică de <u>Moarte intelectualilor</u>, din voința ciomăgarilor cocoțați în capul Țării, prin ei înșiși sau cu sprijinul Dușmaniei, România mea ajungând a se preadera-n *uie* c-o intelectualitate de mai bine lipsă, nesimțită, îngălată, incapabilă să observe și să semnaleze Neamului Românesc că starea Infrastructurii Intelectuale e mai jalnică decât a drumurilor, toaletelor publice sau spitalelor și că n-avem Viitor decât pentru românii din Diasporă, singurii care au cu ce continua efortul cultural interbelic, **parazitând** pe bibliotecile, muzeele și laboratoarele altora. Încât am respirat ușurat la 10 decembrie 1999, când fluviu-romanul meu românesc cel penibil s-a sfârșit, *Occidentul afirmându-și intenția sinceră de a civiliza România postceaușistă*, fie și <u>împotriva</u> îndârjitei opoziții a politicienilor ei.

Care gărgăuni politici n-au feliat din pib <u>instrumente de lucru</u> puricilor spirituali, încât să poată face *funcționale* bibliotecile și arhivele, să sărim în sus măcar cu o treaptă în Luminarea Occidentului. Dimpotrivă, din incurie, nu se poate susține nicio polemică azi cu propagandiștii Dușmaniei, oricare ar fi tema!

Nu numai cu rușii, ungurii, evreii, bulgarii, ucrainenii, turcii, țiganii, tătarii, finlandezii, austriecii, cazacii și olandezii, Virginico! Nici măcar cu moldovenii filosovietici sau cu oamenii sovietici din Transnistria noastră!

– Ești incorigibil, Marius! recunoscu în el ceva de demult Virginica noastră, resemnată că măcar îi sănătos și activ. Iar dezvăluirile incomode, dragi copii, să recunoaștem că au apărut abia după anul 2000. Să admitem că poate n-a știut nici el pe front, sărmanul, ce dimensiune au avut excesele!

– Și eu cred, interveni cu spiritul lui practic infailibil întreprinzătorul Octavian Theo Augustus, că a intra în polemică asurzitoare cu doasca acestei cărți e angajare într-o luptă inegală și oarecum nechibzuită-n evaluarea consecințelor...

Nu știu de ce, dar mă gândesc la coloneii polonezi, că puteau ceda lui Hitler în 1939 Danzigul ăla, pentru a câștiga timp. Căpoși, demni, sacrificând orbește Statul, până la urmă ei n-au putut salva nici măcar atâția evrei cât românii!

– Gândești prea departe! îl mângâie pe braț Virginica. După experiența mea, nici nu se va intra în vreun dialog al monologurilor! Ai voștri, surâse ea spre Marius intimidându-l, îi vor ridica statuie sau alt monument lui Elie Wiesel la Sighet, ca să se arate receptivi la critica "How to explain so much cruelty, manifested on so many levels, by Romanian society?", iar pe Radu Ioanid îl vor face academician sau ambasador ceva. Las' că v-am cunoscut eu destul! Cam ăsta-i stilul vostru tranzacțional. Falși creștini – dovadă că nu puteți învăța să mormăiți nici cântecelul „Hristos a înviat din morți!“, sunteți incapabili și de Căință!

– Treaba lor! Am terminat cu românii. Eu sunt un *Homo solus*, deci un om liber, se lăudă oaspetele de la Sonnenheim. Te înțeleg. Nu m-ar mira să se încerce ceva ca o capitulare necondiționată Buftea 1918: vorbiți voi acolo cât vreți, că noi tot nu vă auzim! Noi, șmecherii, avem acum de făcut Banul Gros! Deci mă aștept să nu se întreprindă nimic. Și în niciun caz nu se va investi, exact cum se întâmplă la toate *popoarele pe cale de dispariție*, în occidentalizarea bibliotecilor, în transparența arhivelor... Se va trece prin Căință ca câinele prin apă. Ca prin masacrele de la Revoluție și atrocitățile de la Mineriadă – suficiente în bestialitate recentă, cât să nu mai aibă nimeni prezumții absolute de nevinovăție istorică.

– Mai ales, râse Theo, e o teamă maladivă a tupeiștilor cocoțați în capul Țării, cum că și-ar tăia craca de sub picioare la furat cireșe, creându-și singuri rețele de cenzori morali și tehnici, influenți, capabili să critice și Corupția!

– Deci asumare a trecutului Zero, dacă nu e dialog! Așa înțeleg...

– Micuță Emily, își întinse pe masa rotundă românul cel bătrân din Marius palmele pistruiate de biochimia radicalilor liberi și a eurilor, mâinile astea ale bunicuțului tău de la Sonnenheim Ziduri nu-s pătate de sânge!

În palatul de pe faleza de la Santa Diana, în enorma sufragerie cât un teren de baschet ca cameră de zi, tăcere se făcu de se auzea Oceanul Pacific rozând, sub ochii sateliților, din teritoriul american cel inexpugnabil.

– Dar de ce să nu intrați în polemică? uimi pe toți nu impetuosul Walt (Vicky), ci tăcutul Alex, mai intelectual din doi fii ai lui Octavian, cum a fost și Marius în cuplu cu fratele mai mare, iar taică-su, Voicu Ghizdavu, profesor și geograf, în complementaritate cu comisarul antibolșevic Alecu Ghizdavu (Șaraga), consilierul aulic secret ce zădărnicise energic Cominternului, la Tatar Bunar, în 12-17 septembrie 1924, dezlănțuirea prea devreme a celui de-al doilea război mondial. Vă puteți crampona de faptul că, juridic vorbind, situația Basarabiei și Bucovinei Hitler a menținut-o cât se poate de ambiguă! Chiar dacă Antonescu, Ion sau Mihai, prezenta *dezrobirea* acestor provincii ca definitivă, ele se aflau de fapt doar sub o provizorie *administrație militară*, destul de asemănătoare cu a Transnistriei. Juridic, nu erau realipite! Nici Roma, nici Berlinul nu au riscat recunoașterea Reunirii! Chiar și azi, Recuperarea Basarabiei ar fi rău văzută de mulți, spre deosebire de o fragmentare a României, ca a

Iugoslaviei și Cehoslovaciei... Ce-am mai râde pe-aici!

– Corect! primi Marius cu recunoștință acest sprijin avocățesc neașteptat, providențial, căzut din cerul senin. Ideea principală e că Mareșalul, despre care bolșevicii noștri scriitori au creat mitul că zbiera la Führerul, de fapt nu era deloc liber să facă dincolo de Prut ce vroiau mușchii lui! Ba chiar dincoace! Și, ca trăitor în acele vremuri, consider un miracol salvarea evreilor de dincoace de Prut. Am auzit chiar că au fost repatriați cei din Dorohoi, după ce au fost deportați din greșeală, ca basarabeni sau bucovineni, din necunoașterea geografiei românești de către birocrația și atunci incultă. Și nu-mi pare bine că Virginica persiflează miracolul acesta, explicându-l doar prin groaza guvernului de cât ne pot bombarda americanii timidele începuturi de urbanizare a țării.

– Ca mentalitate, îl sprijini Octavian, e aici aceeași specie de eroare care s-a comis și cu Reichul, nediscutându-se, cu niște automate propagandistice inflexibile, decât în termeni de *Capitulare Necondiționată*.

– Adică omorâți voi, SS-iștilor, câți mai aveți ostatici din evreii Europei, că venim noi, biruitorii, pe urmă, și vă arătăm noi vouă! Vă pornim niște procese, la câte cinșpe dintr-o mie de ticăloși, mai toți cu studii superioare, dovadă că homosapul e o hienă dotată cu un fel de computer, iar intelectualul doar un canibal posesor de bibliotecă!

– Ce vreau să spun, se ridică nonagenarul ca un cocotier în picioare, necăjit că devine incoerent, bate câmpii în fața micuței Emily, pe care o adora. Plastic exprimându-mă, fiind eu și pictor, și martor, lucrurile stau cam așa, repet: nemții au masacrat pe evrei nemțește, iar românii mei au făcut-o românește!

– Adică?... Hm-hm... Asta-i culmea!

– După cum se știe, Theo, homosapul secolului XX a luat în posesie, el, omul, acolo unde mai era cât de cât grijă de intelectualitate, unele jucărele diavolești, precum taina tainelor, atomul! Și de ce-o fi reușit?... Pen' c-a consumat tot mai supus produsele dragi campaniilor publicitare! Și fiindcă, pentru întâiași dată-n cufurita lui dizenterică istorie, cu mult sânge, s-a slujit cuantic-relativist de teorii validate *nu prin omenescul* lor inteligibil, ci prin rezultatele vădit absurde, interesându-se doar dacă făceau relativ rentabilă investiția au ba...

– Așa și confratele meu, pictorul și arhitectul austriac din carpen! Hi se exaltase iremediabil la ritualurile wagneriene, cele de un puerilism ideatic vădit sub prokofieveana glumă *Petrică și Lupul* (al cărei tâlc ascuns se referă la inițierea întru europenism a lui Petru cel Mare, de către Aristotelul său cu lucrări publicate la Paris, Spătarul cel LUP roman rătăcitor Nicolas Milesco, dac de-al nostru). Hi visa din carpenul meu la o Germanie Balșaia, suprapusă Evropei și opusă restului Lumii. Visa el, visa bietul Hi, dar ca artist copist plagiator, identitate ce eu nu i-o contest, ca și patriotismul lui ardent, ei, simțea... animalic, instinctiv, că *ceva* nu-i în ordine. N-avea vreo siguranță în carpen deloc!

Deși o intuiție l-o fi săgetat, văzându-și ruinată uriașa Cancelarie ce i-o durase acel Meșter Manole al lui, care-o fost ceaușistul Albert Speer, niciodată Hi n-a avut curajul să-și asume adevărul zeiesc de amurg: *misia civilizatorie a*

Germaniei pre pământ se sfârşise încă de la 13 februarie 1883, odată cu întoarcerea lui Wagner la origine, în Rin, pe când a României lui Eminescu abia se inițializa, urmând a se ridica din orașul meu natal, Lemberg, un Paris al Galiției Mari, pornindu-se năvalnic, îndeosebi de către români, evrei și polonezi, Marea Recuperare a istoriei intelectuale netrăite pe-acest nemărginit meleag!

De aceea, i s-a năzărit conspiraționist, *aliatului nostru de drum*, cum că nu Soarta i se opune germanismului, ci... Satana, adică Evreul chipurile angajat în „cucerirea lumii“, prin asigurarea dominației „discreționare“ asupra celor două supraputeri ale secolului XX, Rusia și America... Evident, calculând el, de fapt, în contra noastră, că fără mediatorul evreu, românii și polonezii s-ar lua mereu la ciorovăială și harță, în loc să se unească întru a investi în verticalitatea spirituală!

Și cum de plutocrația newyorkeză sau californiană îl despărțeau oceane și n-avea flotă nici cât să pună cu botul pe labe gălăgioasa Londră, de unde se difuzau știrile BBC, s-a resemnat ca măcar de la Atlantic la fluviul Ural, în care apă sălcie s-a înecat eisensteinianul erou Ceapaev cu cal cu tot, să dicteze o nouă mitologie germană, decretând că pe țarul Petru cel Mare l-o fi inițiat în iluminism Spătarul nostru, dar întrucât prevaricatorii cocoțați în capul Țărilor Române nu s-au preocupat de a investi într-o intelectualitate competentă și numeroasă, până la de prisos cioloveci leșinați, schemele nomenclaturii țariste modernizate nu s-au putut completa cu suficiente elemente bizantine de-ale noastre, ci, cel mai mult sub Ecaterina cea Mare, s-a infiltrat acolo elementul german, carele însă a fost izgonit rang cu rang din cele 14 cinuri după 1917, sistematic, de către birocratul evreu, întâlnit în luptă după 22 iunie 1941 drept „comisar iudeobolșevic“.

Cu alte cuvinte, scopul lui Hitler în Răsărit, dacă așa credea el c-a fost, era a re-germaniza, nomenclatura marelui stat rus, uitând că ea era și românească prin Nicolae Milescu Spătariul Dimitrie Cantemir.

Cum anume, de la aceste intenții exclusiviste, s-a ajuns la acea rușine a umanității, care este Holocaustul sau Shoah sau nimicirea seminției ce ne-a dat o treime din spiritualitate speciei, pe puțin, eu NU ȘTIU! Și deși m-am documentat, n-am înțeles nici de la evreii înșiși... Explicația pe care mi-au dat-o camarazii de Război Sfânt redegiști, la câte-o bere ceaușistă caldă, pe la Olimp, vara, era că ei n-au voit decât să-i scoată pe evrei din Europa, dar în Palestina nu i-au primit englezii, în Madagascar francezii, iar dincolo de Ural, securiștii cominternului susținând că au lagărele arhipline. Niște neserioși toți! Iertați-mă.

O vreme, mi-am imaginat că Soluția Finală s-a iscat din decizia iresponsabilă a anglo-americanilor de a demola arhitecturile Germaniei, fără a ține seama că *Himmler avea ostatici milioane de evrei*. Prin doctrina de esență demagogică electorală a Capitulării Necondiționate, prin terorismul aerian asupra Germaniei civile și, mai ales, prin absurda obturare a căilor de refugiu ale evreilor spre Palestina, după ce treceau de placa turnantă românească s-a agravat dramatic situația.

– Adevărurile despre acest război sunt stabilite odată pentru totdeauna, îl întrerupse palidă de indignare Emily. Ce faci dumneata, bunicule, se cheamă

whataboutism. Și am impresia că strecori, în acest abil discurs, chiar elemente de *revizonism*. Rămâne să verific pe text.

– Cât despre Mareșalul Ion Antonescu, tot în doi peri continuă bătrânul martor, am citit că numai antisemit nu era, deoarece în două rânduri a fost cât pe-aci să ia-n căsătorie, în locul Doamnei Mareșal Maria, niște fete evreice...

– Trei șocuri, numără pe degete Octavian, trebuie să-l fi adus totuși la o totală schimbare de Weltanschauung: lichidarea Căpitanului de către Carol II, la presupusa instigare a Lupeștii (ca și cum, copii, regele Italiei l-ar fi strangulat, pe celebrul Mussolini june – un fel de Che Guevara, dar fascist – chiar în preziua Marșului asupra Romei!), umilirea Armatei sale de către minoritarii mobilizați de agenții ruși, la retragerea din 1940, și practicarea în Războiul Sfânt a tacticii pământului ars și a masacrării tuturor posibililor colaboraționiști, de către căgăbău, pe măsură ce din 2 iulie 1941 noi avansam, dinspre Prut, spre până unde, hăt departe, fuseseră duși, cu marfarul de vite, românii căzuți în robia sovietică!

– Nu e adevărat, Augustus! negă cu vechea încăpățânare de mezin insurecțional Marius.

6

La umbra roz a Catedralei asimetrice, porumbeii Strasbourgului ciuguleau semințe de răsărită, ca din carnea unui necreștin martirizat, în plin luminos secol Bach, pentru a fi curtat o creștină sau doar pentru că un țăran mijlocaș a mituit soldații, râvnind costumul de business al deportatului.

Pe măsuța braseriei cochete, duhnind a bășini de varză murată, parcă scuipase un ftizic, reducându-ne drastic pofta de mâncare.

Ci pictorul cel cu zile bine numărate, ca *Homo solus* fericit doar prin Operă, se gândea la PATA DE SÂNGE, la ce învățase din război și la mocnitul fior biblic de a profetiza, în noul mileniu, noi năpaste asupra galițienilor săi.

Pentru că tac-su, ologul de prizonierat de Război Expresionist la romanticii germani, în Alsacia, profesor Voicu Ghizdavu, avusese la Ziduri bibliotecă, micul Marius, deși acest morb nu l-a pălit bine și pe fratele Octavian Theodor, a luat-o-n serios, s-a pus pe cetit – evident că n-apăruseră telecanalele și internetizarea societății, de să se prindă junele că nu e bună hârtia decât să te ștergi la cur cu ea, ba nici la atâtica, în vremuri de export masiv a orișice.

Cu alte cuvinte, el nu prea voise-n viață să fie tratat, adică hrănit, ca o vită-n stabulație, încât să n-aibă de ales între diferitele consumabile, și mai ales, întrucât fusese îndoctrinat cu texte înaintate europene și exotice, pretindea... să priceapă, să i se explice sau să-și explice de ce i se întâmplă, ca român din Galiția Mare, anumite întâmplări nu cu totul chiar întâmplătoare.

– Nu e adevărat, Augustus! repetă el obiecția că pe Conducătorul Statului l-a grăbit, din rațiuni de hărțuială urbană și sabotaj, spre extremism, al treilea

contributor de război, după Roosevelt și Churchill, simpaticul uncle Joe, carele, votu-l în lingvistică, avu grijă nețărmurită să retragă spre Ural fabrici și uzine, grâne, combustibil și toate vitele, și toți piloșii, dar pe evrei și bibliotecile... nu putu! Deși foarte bine informat era, fie și din MK, că rivalul lui, întru totalitarismul perfect, are unele înclinații foarte ucigașe! Și nu numai că nu a retras evreii, precum nici copiii din Leningrad, dar a pus în auzul întregii lumi, să se practice în spatele pașnic al frontului acel TERORISM sadea, care uneori ne convine, iar când nu, atunci nu-l mai numim *mișcare de partizani*, ci atacuri de *bandiți*! Or, hai să fim serioși, Augustus, evreii aveau motive reale de ură să se implice voluntari în astfel de operații, mai ales în regiunile unde locuiseră și pe care le cunoșteau, mană cerească agitatorică fiind dovada aceasta, cu consecințe amplificate asupra coreligionarilor lor, vorba lui Antonescu, expuși oricăror represalii și bunului plac al noii securități SS, aduse din vest, de zarul războiului...

– Din câte pricep eu, cu mintea-mi puțină și feministă, cumpăni Gina cum înfuleca Octavian merdenelele ca o batoză, pe când Marius se nutrea rațional galițian reținut și diviza alivencile, nu pot să nu fiu revoltată că ies și Roosevelt-Churchill-Stalin vinovați, infinit mai puțin decât Hitler, dar e o blasfemie, care mai seamănă un pumn de confuzie într-o istorie și așa satanic de încâlcită, încât n-ai reușit să-i explici nimic Emiliei, Marius! Cum *a fost posibil*, măcar.

– Poftim! se hlizi pictorul boier la frate-su Theo, din toți câlții minții sale neputând elabora strategii de reducere a decalajului dintre viziunea sa de pe front și a altora. Fir-ai a Răului cu Philadelphia ta, Virginico! Ce puteam eu să explic, scumpo, în două minute de vizită Emiliei, cu netul ei, după ce am constatat că, despre Răscoala Țărănească de la 1907, nu găsise, sărmana, scotocind pe web, decât interpretarea deplasată cum că pentru ce s-au răsculat țăranii nu fu decât un *pogrom*, încă unul, vizând doar arendași ori crâșmari propinatori israeliți, un plagiat în Regat la cele masacre țariste de la Odessa și Chișinău, puse la cale de Ohrană mergând pe aceeași concepție reducționistă, ce i-a dus la dezastru și pe gestapoviști, cum că *subversiunea anarhistă* e un fenomen pur iudaic! Iar inculții cocoțați în capul Țării mele nu fac nimic pentru traducerea și difuzarea online a Istoriei Patriei. E un adevărat coșmar. Bietul tata mi se plânge mereu de Muzeul Național de Istorie, că va sta sabotat în reparații din 2002 până-n 22 iunie 2041, la Centenarul Războiului Sfânt. Bine, pentru dacoromanii mei din Diasporă era bună Biblioteca Digitală a Bucureștilor, să mai citească istorie și literatură clasică, dar le-a căzut de pe net chiar în 2018, să nu mai știe tineretul de ce Centenar e vorba: ăla, fa, al Marii Uniri săgetate de cei mai iscusiți demitizatori! Din fericire însă, de prin 2022 primim Ajutor Galițian de hemerotecă, parte din presa românească veche fiind comod accesibilă, în condiții occidentale, pe Digiteca Arcanum, ungurească, inclusiv periodice culturale esențiale de-ale românilor!

– Da, dar asta nu înseamnă că trebuia să jignești fetița!

– Cum? Pe drăguța de Emily? Eu? Când am jignit-ooo?

– Ce te-ai apucat să povestești că-n Masivul Cornești, la un moment dat cavalerii tăi, întâmpinând rezistență la Războiul Sfânt, au descălecat, au strigat

opriți focul! opriți focul! cu care oștenii staliniști îi potopeau, și au parlamentat pe-ndelete cu ei, că *noi suntem muncitori și țărani*, iar voi *tot muncitori și țărani*, ce rost are să ne căsăpim unii pe alții, în folosul exploatatorilor noștri? Dar ei au replicatără că-n URSS nu se mai există exploatare, și nu au nici măcar țărani, ci doar **colhoznici**, sau truditorii și mulgătoarele de pe la sovhoz, așa că luptele s-au reluat cu și mai multă înverșunare!

– Am povestit eu așa ceva? scrută nonagenarul martor năucit în prezența noptatică a Catedralei strasbourgheze cioante a lui Goethe îndrăgostit.

– Da-a-aaa! intonă roz-vioriu Virginica. Și ai mai și bătut cu pantofiorul galben în masă, cerându-ne sidi tiho iob tvoiu mat' sailăns pliz fick deine Mutter, susținând că, atâta vreme cât te mai afli virtual organic în biblioteca ta Weimar de la Ziduri, mai e o speranță că mai bine că s-a tras umanitatea din maimuțe și nu din hiene, care pleacă mama cu noaptea-n cap după cărniță zeci de verste, ca miloaga la rații... ca fesenista la vot... ca jopastaia tiotka la Bookfest...

– Și ai mai protestat, râse cam mânzește precabalin catârul blond August Prostul, că de ce *aurul* Ghizdavilor, ca și unele fonduri ce ministrul Mihai Antonescu, criticând în april 1943, la Drept, Dictatul de la Viena, a dirijat spre Basel, pentru finanțarea Rezistenței prin Cultură, tocmai Virginica noastră acuză baroneasa Erdödy Zsuzsa că le-ar fi deturnat, care nu ne privea deloc pe noi galițienii reabilitarea unor poduri, precum și a fabuloasei Orgi din Philadelphia ei, de-a ajuns la 25 329 tuburi și greutatea record de șase-șapte sutișoare tone!

– Pentru că o astfel de orgă e monstruoasă, deasupra posibilităților Kunst-perceptive ale bătrânului om, iar amplificarea-în-sine tâmpește de tot tineretul, argumentă nu fără obidă locotenentul ce iubise în taină pe Clara Honig, mai ales după ce ea îi dăduse cu tifla nesărutată din Basel ca unui laș. Cine are credință michelangiolescă în el, simte cravașa divină spre ce operă are de plăsmuit, chiar și de la orguța de botezat de Bobotează, din lateralul drept al Capelei Sixtine!

– Parcă stâng, bâlbâi cu jumătate de guriță Virginica, lateral, pe cant.

– Și de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius? își azvârli brusc, dintr-o singură cochetă zvâcnire a scăfârliei, Clarissa podoaba capilară pe spate.

– Pentru că, pentru că, gemu el cu buzele tremurânde și cu ochii îngălați de câtă și câtă fierăraie blindată pierdută de uriașa massă slavă, în împrejurimile Harkovului, ce dusese la dizgrație pe mareșalul filoromân basarabean Timoșenko, pentru că aveam oroare de viitor și de vid, micuță Clara! O, izul developant-fixator al întâlnirilor noastre de la Studio Honig! Și de oțet! În Pieptănari, unde m-ai fotografiat lângă gaura de canal, în care m-am adăpostit ca suricatele, de fortărețele zburătoare B-29 (bi nijuu ku), decolate de pe Insula Saipan, ce voiau a răscoli cimitirul Eminescului ca pe-al Sfintei Vineri, spre a ne demoraliza intelectualii, să ajungă ei cărturărime moartă, urzicuță moartă, buruiană cu pigmenți violacei, paradigma-țigăncii, cum se zice pe la noi pe la Pribegi, paradigme la borcan ca creierii leniniști de voia Stalin să și-i injecteze și, în semn de prietenie, le-a servit cu mărar la samitul yaltez doar la doi invitați, două etichete subțiri, recent feliate la tomograf, aproape transparente ca himenala

mătase de parașută din ceapa de apă mov! O, revelator! O acid acetic glacial! Adese oțet de surcele! Cu gând la vin oțetit și la răstignire pe așchii, pe schije, apoi dus nu pe afet de tun antiaerotanc de 38, ci pe cărucior de aruncător Brandt, ca pe butelie, dacă *apuci* și-ți dă omul primarului fesenist, deocamdată om al oamenilor lui Cea ce, cinstit vorbind, a ținut salarial pătura moale din păr de cămilă calmucă a intelectualității, în prima treime a scării veniturilor, și a înțeles ce e aia o Bibliotecă Națională și că, numai câteva luni de nefuncționare perfectă a ei, pot atrage în scurtă vreme: schimbarea numelui Țării, moartea Limbii mătii, consum sinucigaș de literatură, istorie și videodocumentare de import, cu grele consecințe chiar pentru hârciogii din capul resurselor, părăsiți de gloată și constrânși la a vedea cu amărăciune persistentă că regulile jocului le dictafon alții, cum, la un ospăț de șacali, se autoinvită însuși Regele, falnic, leul deșertului.

– Vrea să zică, lămuri Clarissa grupul inturiștilor din Minsk, ce lunecau pe sticla pardoselii Capelei Timișorenilor de la Sonnenheim, săracul, că e supărat pe cumnata lui, Virginia Gibson-Ghizdavu, pe America de fapt, că nu s-o înduplicat să investească masiv în România brucaniană hoață și coruptă a lu' Iliescu!

– Ba eu cred, frati Mariusss, îl recunoscu cu drujbenie blajinul său adversar din jocul de-a războiul, footograful șofer bielorus Oles Hristici, căruia-i împrumutase un film Agfacolor, când se documentau la carnagiul de la Kiev, din cinstea lui 7-8 Noiembrie 1943, unul pentru Stalin, altul pentru Hi, că doamna Gina a procedat korekt, adăugând niscai tuburi, *linguale* sau chiar *labiale*, mega-Orgii de Philadelphia, care se ascultă singură, în fracțiunile de secundă când pragmatismul arian al americanului de sinteză concesionează tainele din om, neabordabile hitciocic lenei latine sau reveriei postvodc-luxuriantei vieți sufletești slave, decât să se fi luat în gură cu mankurții din capul Țării, după ce ea ar fi donat niște milioane de dolari pentru desăvârșirea Bibliotecii Naționale, ctitorite poliedral de soții Ceaușescu la Minsk din oțel și sticlă, iar guvernul, profitând că politica *Moarte intelectualilor* și-a atins scopurile și intelectualitatea a ajuns ca un fel de *shisho* sau de *tai tai* beată moartă, de i s-ar putea ascunde-n gâtlej, ca-ntr-o *chosen pi* sau într-o *chan pi*, însuși bustucanul prezidențial, în scopul contrafacerii, ca să nu se mai șifoneze ăia din *uie* că RO n-are?

– Ce să n-aibă, mă? nu fu Dorothea atentă, deoarece plânsese toată nopticica, fiindcă nu plouase după ce vizionase un documentar britanic despre *cum și-a meritat țarismul acea grozavă cădere*, de-a deznaționalizat ireversibil poporul rus, făcându-l numai bun de mondializare, și despre cum a început Războiul Expresionist numai după ce a fost asasinat acel lat în spete și mic de statură Moromete al socialiștilor, cari o fost nemuritorul Jean Jaurès.

– Bibliotecă Națională! repetă iritat Marius Supraviețuitorul, ca unei surde mai tinere, rătăcite în fișierul casetat în lemn jegos, încă scris de mână pe cartonașe vechi ca Palia de la Orăștie.

– Cu-cuuum? înțelese ea mai mult din indignarea și din consternarea sorbonarzilor că e groasă. A cu-te-zaaat? Guverrrnul vostru a cutezat nu să se mute-n Biblioteca Națională, ci măcar *să se gândească* la asemenea mârlănie?

– Da. Uite c-avu atâta neobrăzare! Ca de insectă din alea violente, de le animează ăștia filme pe computere superperformante, pentru oameni carnivori, fără creiere, fără rațiune! Și știți de ce? zâmbi el a râde, parcă triumfător.

– De ce? strigară toți, încât o răsuflare sinergică turti spumili de la halbe.

– Pentru că noi românii am pierdut bătălia de la Stalingrad, boilor!

– Și pentru că, interveni calm Muhală Muistu liniștind spiritili, trecător prin egipteana Place du Châtelet c-o bursă, dacă e să ne luăm după ultimele striptisuri de arhive, nu atât Înfrângerea în sine e regretabilă, fiindcă și Napoleon a luat-o la fugă când a văzut, la Piramide, cămilele spectrale ale lui Ioil Borgiah, cât nenorocul că n-am putut penetra energic nesătula Rusie, s-o simtă „până-n fundul pământului", până la ultimul prici de Gulag, în care și-a zdrobit oasele și bărbăția românimea cea nobilă, căzută-n robia bolșevică!

– Și la ce-ți trebuie ție Bibliotecă Națională, mă Marius? își azvârli pe spatele jilav coama ondulată Clarissa, destul de pornită, din moment ce el se eschiva, cu stângăcie de-a dreptul nepoliticoasă, de la întrebări relativ simple.

– Pentru că uite ce poze am! zâmbi el ca un negustător din Lipscani.

Dintr-o cutie de pantofi de damă de lux, adică de export, artistul extrase fotografii de posibile peisaje expresioniste din spurcata Românie Regală prea Mare, precum și un teanc de vederi circulate. Păcat că era locuită!

Californienii beliră ochii, ca la o minune, ca la un fax conținând Declarația Solemnă a Reconcilierii Naționale și a încetării politicii de *Moarte intelectualilor*, din cele mai patriotice motive, legate de constatarea fără egal că dinamica evenimentelor de digerare a țării, de către alte țări, e brusc resimțită ca un dezavantaj, în lupta pentru profit, chiar de nutriționiștii cocoțați în căpșorul ei, cu closetul în curte din vina supradocumentării autorului pentru ultima sa carte.

Cu toate că doctorul Cezar Bogza a reușit să-și instaleze pe vecie oamenii săi la primărie și la prefectură, devenind cneazul dominant al Văii Râului Negru, calitate în care a redobândit mai toate bunurile imobiliare ale Ghizdavilor, inclusiv unele *vândute* după 15 februarie 1940, altele *donate* după 4 aprilie 1944, când a devenit limpede că România va fi bolșevizată-deznaționalizată ireversibil, și mai multe averi încă, *părăsite* după 6 martie 1945, bașca reconstituirile *fanteziste* din burtă pe minciuni în falș, totuși Reînvierea a ceea ce fusese raiul creator Ziduri-Pribegi, toată lumea simțea că e cu neputință, din moment ce istoricul sfetnic regal boier Voicu Ghizdavu nu-și mai însuflețea, fie și din cărucioru-i de reumatic, Biblioteca Weimar ce cu mare cheltuială încercase a o lăți, dacă nu mai frumoasă, măcar mai *eficientă* decât a vecinilor săi, nu prea apropiați, dar pizmuiți de pe principii de conservator rămas fără puteri boierești, – Brătienii de bronz și marmură de la Florica sau Istrate Micescu de la Micești unde Marius a reușit studii promițătoare după tablouri de Luchian sau Tonitza.

Alături, obișnuiți cu noile tehnologii de procesare a imaginii, prichindeii pipăiră și mirosiră a mucegai cărțile poștale, uluiți că unele făceau apologia Războiului așa-zis Sfânt împotriva bolșevismului, și mai aveau lipite niște timbre de tremura carnea pe tine, cu conducătorii vremelnici ai popoarelor.

– Nu eu am avut curajul să le păstrez, pentru colecțiile Bibliotecii Naționale a României, toate digitizabile Diaporei, ci Eliza, farmacista mea, se dezvinovăți rece formal străbunelul, ca și cum n-ar fi conviețuit cu acea frumoasă doamnă.

Ar fi trebuit să fie gelos: Reni, Ismail, Chilia, Chirnicichi, la scăldat în Catlăbuga, Năpădenii și colonia Vlad cunoscute și de micul Marius, Bolgrad, Tatar Bunar, acel Muzeu al Satului Lacustru de la Vâlcov, amurguri de toamnă-n țara de dincolo de negură, lacuri și limanuri, adică Ialpug, Cătlăbuga, Chitai, Sasic, Alibei, Limanul Nistrului asfințind ca un vin de Șaba, apoi limanurile Odessei noastre, Suhoi, Hagibei, Cuialnic, Tuligulschi cu multicolore concursuri de yole între ai noștri și camarazii naziști, cochete case de vacanță la Tuzla Bugeacului, la Bugaz, la Tatarka peste groapa comună și la Dalnik, unde ar fi primit parohie diaconul Atanasie Damian, iară Marius Ghizdavu a coordonat, din partea Ministerului Propagandei, realizarea unui cimitir la Cota 102, vizibilă de la mari distanțe precum Tropaeum Trajani fiind inscripția de te umflă râsul în postromânism că *Recunoștință Eroilor Neamului*, votu-i în oseminte, că nu trebuia să treacă Nistrul neam, având în vedere că Neamul Românesc este evident inferior altora, deci n-are voie de la aventurierii conchistadori a-și fugări inamicul până-n fundul pământului, în minele Kolîmei, unde-au căzut ai noștri basarabeni și bucovineni în cea mai joasă sclavie, – vile de invidiat confiscate de nomenclatură aristocrației autocrației țariste, pe malul ovidio-eminescian-pontic-valah, la Crijanovka și la Fontanka, dar și în împrejurimile încântătoare pe înserat ale Odessei noastre, în cosmopolitul cartier Moldoveanca și în acel Kunțevo al artiștilor, unde fiecare și căpăta o dacea a sa, Dacia pre numele său...

Vasăzică, în genere, locuri prin care fata de mazili din Năpădeni sau răzeși din Cornova a cam călătorit cu iubitul *Celălalt*, cu adevăratul soț, al unicei nunți, cu revizorul școlar Nicolae Alexandrescu, al cărui arbore genealogic din Bugeac ducea la marele filoromân Pavel Dmitrievici Kiseliov și a cărui fotografie de ginere fericit, pe dosul căreia scria că *Dragă Lisaveta, te voi iubi până la moarte, al tău Colea*, înțeleptul musafir Marius a trebuit s-o suporte, în kommunalka din Strada Sfinților și apoi în apartamentul din Aleea Dumbrăvița, până la 11 septembrie 1983, când zvonindu-se că s-a prăpădit Dora prin iunie, a plecat fără preaviz și farmacista, să mai stea pe la fată, la Basel, crescând pe Isadora.

Ca fotograf artist, el ținea mai mult la un set de instantanee de pe apa puțină a Cogâlnicului, lângă gara Sărata, și de pe calea ferată însăși, cum se pierdea ea în neguri spre Cetatea Albă, târându-se pe fâșia instabilă dintre Limanul Nistrului și întunecimea pontică, numai ca să ducă-n Odessa noastră, și apoi la pierzanie, flăcăii noștri și pe aliații lor germani, neîncăpând îndoială că, în caz de biruință, Führerul fiind loial, misiunea noastră civilizatoare în Răsărit s-ar fi soldat cu anumite concretizări *ale extinderii spațiului nostru vital*, prin anexarea pe vecie a unor regiuni însemnate de sângele alor noștri, cum ar hi Odessa cu Transnistrie cu tot, de la Nikolaev urmând talvegul Bugului până-n Podișul Volîno-Podolic, la cele două celebre târguri de vite și de grâne, înfiripate de negustorii voievodului moldovean Alexandru cel Bun, anume Vinnița și Berdicev, sau cum ar fi, nu

Sevastopolul lui Tolstoi, deși smuls matrozilor locali de plugarii și învățătorii noștri, în asalturi ca la Plevna și Mărășești, unde artileria Krupp n-a răzbit, ci în întregime poalele meridionale, însorite antiftizic ale Munților Crimeii, de la Ialta lui Marius la Feodosia Dorei, sau cum ar mai fi, ca *grânar* pentru o populație românească în continuă explozie demografică, partea gorbaciovistă a Kubanului, de la Armavir și Stavropol la Rostov și Proletarskaia, negreșit niște regiuni cam cât Iugoslavia la Cotul Donului și în blestemata Stepă Calmucă, după cum și, desigur după tăioase negocieri, cum a purtat și bibliotecarul I. I. C. Brătianu la Paris, *fracțiunile* ce cu dreptate ni se cuvin c-am riscat, ne-am bătut și am biruit, din mineralele Donbasului și din lichidele Caucazului petrolifer, de la Kislovodskul, Nalcikul, Kolivosovnarkomul și Alagirul, anexate de generalul vânător de munte Belizarie Moga, cât Soljenițîn lupta în Nord, până la capitala cecenă Groznîi, care ne era indiferentă, apoi calea ferată spre portul de la Marea Caspică, numit de ei Mahacikala, iar de noi cei din linia întâi –Majadahonda, fiind adevăratul nostru obiectiv strategic de infrastructură în Asia de Sud-Vest și în Orientul Mijlociu, în acele vremuri cu adevărat istorice, de prefacere geopolitică, de reașezare a ierarhiei popoarelor semănate de Domnul pre Pământ, unele să rodească, altele nu, după cum fieștecare ajunge mai primul de să-și încropească o Bibliotecă Națională, care, după cum se știe de către care mai știe câte ceva, nu este un „local de cetit cărți“, adică un... bordel spiritual, ci iaște un loc de trudă, UNDE SE SCRIU CĂRȚI, asemănându-se mai degrabă cu o casă închisă, unde se manifestă fața ascunsă a femeii, Maternitatea, domnilor!

Astfel binevoi a cuvânta împovăratul de ani ingenioși hidalgo, și pletele-i pălălăiau instigator în vânt, de trebui să mai aducă tânărul Muhală Muistu bere de la dozator-extinctor, pe o tavă din placaj pirogravat, în pocale din ceramică saltoidă, confecționate la roata de tipul (protobulgar!) Pastîrsk, pe când năvăleau slavii miciuriniști în spațiul carpato-nistrean, negăsindu-i în secolele V-VII pe românii noștri, deoarece ei tocmai cutreierau, în acel moment de noroc, Pannonia, din moară-n moară, cu turmele, cirezile, hergheliile și ciurdele lor!

– Urmând a reveni între Tisa, Marița și Nipru, se concentră și anticipă Emily, ca cea mai inteligentă dintre californieni, către anul creștin o mie, când în Pannonia și în Transilvania au început a se infiltra ungurii vegetarieni...

– Mult s-au mai nevoit ai noșt', gemu din împuținații rărunchi părintele Damian, pentru a aduce la Adevărata Credință atâția musafiri mutători, ce ne împresuraseră pre noi, valahii, moștenitorii în linie directă, de la părinte la fiu, ai întregii romanități dintre Marea Adriatică și Marea Neagră!

– Numai că a cam fost o imprudență să le dăm rușilor o aristocrație varegă, blondă ca Serghei Esenin, deci germană!... Oleg, Rurik, Vladimir! își dădu pe ceafă ușanka eruditul Noveanu, spre a-și răcori asudata frunte de țapinar siberian, aproape stahanovist spărgător de buturugi și de norme.

Căci datorită unor neînțelegeri privind *Capitularea Necondiționată RO* și semnarea Armistițiului, unii cavaleri ai Războiului Sfânt ajunseseră robi în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (CCCP), principalul vinovat fiind chiar

avocatul Ghizdavu, care a negociat păgubos cu Aliații la Cairo, mai mult gelozind pe Prințul Știrbey, pentru Regina Maria, decât lucrând la dosare.

Seiceas, ei trebuia să se descurce documenteze, să cugete și săvai să contraatace, rupți de giganticele biblioteci ale României Regale Mari, bazându-se doar pe memoria colectivă a noului lor popor zek, cu credință tare că-ntr-o zi Domnul Dumnezeu își va întoarce fața spre Clădirea CC-ului, fostă Lubiankă a Bucureștilor și viitoare destinație tot de instituție politică, deci antipopulară, sediu al Senatului sau cam așa ceva, nu-și mai aminti ce, sub micile priviri ale minidinozaurilor californieni, mamutul de la Sonnenheim, roibul de la Ziduri.

– Totuși, de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius? continuă să-l ancheteze Clara, să-l chinuiască așa cum pe cărturari, în lagăre, vreo carte rămasă cu filele netăiate în biblioteca de acasă, din amânări stupide pe raftul întâi, până te-a surprins gipul american al Arestării cominterniste la două noaptea.

Numai Eliza, în vara lui 1980, a reușit a pescui destăinuiri de la acest urs morocănos. Pentru că era profund răvășit din motive comemorative, relative la că i s-au scurs din viață patru' j' de ani, de când Moldovei Sfântului Ștefan cel Mare i s-a aplicat doza cea mai amară a politicii de tip cominternist maghiar, de *a i se tăia salamul felie cu felie*, nerămânând ca spiritualitate decât pielițe din polimeri roșii, a se cumineca cu care creștinătatea apuseană tot strâmbă din cea trufă, parcă dând și cu tifla nescuipată de Nenoroc, ceea ce o face etern vulnerabilă, neofascist-marxist, la orice sughiț auster al scroafei Prosperității obeze!

– Deci: Alexandru cel Bun a pierdut o primă felie de salam de Sibiu din momentul în care, lansați din Țara Bârsei, Cavalerii Teutoni au rătăcit lunatic și solar, călăuziți de un elan mistic prea spre Vecinica Tundră a renilor, lăsând ca marea masă slavă, ce sta adiba, să-i intercepteze comunicațiile corpului de cavalerie, încât duse fură, practic încă de pe atunci, cetăți cu atâta trudă ctitorite din cărămidă romană și piatră, în primul mileniu, precum Beciul, Breslau, Cracău, poate și Dresden, sigure însă Pinsk, Minsk, Marienburg, Dünaburg, pur moldoveanca Drissa, Karva, Dorpatul românesc, Tartu și Nervalul.

– După care fatală restrângere a spațiului vital, Sfântul Ștefan, mai mare creștin decât voievod, deoarece el n-a practicat Expansiunea, măcar în Vidul Siberian de peste Nistru, sau spre Leopole, la doi pași, de care hibă ne disprețuiesc azi cripto-rasiștii Occidentului și iau în brațe pe unguri, ca etalon de cogâlț aristocratic, papă-to-to-tot, cu furculița și cuțitul, al minorităților, bietul voievod sucevean, având a se apăra mai degrabă de vecinii papistași decât de păgânii turci, geaba a căutat să se folosească de potențialul muscălesc, pen' că biserica țaristă se pregătea să se implice, și ea, în deznaționalizarea rusificarea altor etnii, ceea ce va duce la tomberon și Țarismul, și Kredința Pravoslavnikă, hi-hi-hi! se hihilizi răzbunătorul teolog, întocmai ca ieromonahii Damian, adică Ștefan-Vodă, cel Mare, și mai Sfânt ca al megieșilor, a comis o protocronistă greșeală de încadrare, de taxonomie, similară cu a atitudinarilor din 1991, anul cel mai instructiv din tot secolul, când are loc Desăvârșirea Revoluției de la 1917 și este dus la gropița de gunoi a istoriei ȚARISMUL, după o agonie de 74 de ani, cât o stat *în moarte*

clinică, racordat la aparatul creieri-plamâni al felcerului Lenin și la inimioara cât o lopată, of-of-of, a unchiului Stalin, aliatul Americii și al Marii Britanii!

– Căci ce plm făcură *atitudinarii* noștri? îi luă vorba dintre mustăcioara și bărbuța de boier liberal de viță veche, păcătoasă, colericul filozof Jean din Ferentari. Ei criticau urât, în 1991, guvernul Petrică Roman, nedându-și seama că acolo se implementa cât de cât Reforma, încât dogmaticii au pregătit Lacrimiada din septembrie – *cea mai mare risipă de gaze lacrimogene din istoria României*! Mult plângându-se atunci, dar prea puțin altă dată, ca și cum n-ar fi fost *ale noastre*, pierderile lui Ștefan cel Mare la Nord, acea Pocuție i-di-ală, pe care am fi putut-o reține ca pe un factor securist de echilibru bizantin-ortodox, între Inchiziție și Ohrană, duse fiind, felie cu felie, încă de la 1502, și ea și Cracăul, la care firesc era să ținem mai mult decât la Beciu și Breslau, întrucât prin ziduri inamovibile grohăia că la Nord de Ceremuș, spațiul nostru vital se lățește de la Vistula până la ambele Buguri, de Vest și de Sud. Da-da, rău greșit-au criticii cu guvernul născut din vânătăile Mineriadei de la 1990, când, proclamându-se peste Prut, în 23 iunie 1990, suveranitatea Republicii Moldova, trebuia împiedicată de Dușmania o Erupție de Flori aniversare la 50 ani siniștri de la Răpirea Basarabiei și Bucovinei, întru bolșevizarea-deznaționalizarea ireversibilă a României de Est, precum și a României de Vest, dar tot așa apar erori și cu Ștefan cel Mare, neimputându-se Strategiei Sale naivitatea de a fi căutat potențial militar sincer, la Moscova panslavistă și la Roma cea mașteră, când un izvor *nesecat* de oșteni, cum n-a mai stăpânit decât norocosul Stalin, abia ne aștepta, peste Dunai, la Turcii cei cinstiți în jurăminte și tratate, tare temători de Dumnezeul lor, Alah!

– A fost o învățătură târzie, lăcrima peste ulcica de vin albastru Damian, în amurg însuși Sfântul Ștefan lăsând să se înțeleagă cât regretă că nu s-a sprijinit, de la început, nu pe gloată, *care nu e bună decât la urne și la revoluții sau mineriade*, ci pe Boierii cu expertiză în a face banul gros, fie și prin Tunuri grosolane (pive), căci dacă se unea cu Necredincioșii, ca un brav Conducător pragmatic – ori triumfăm cu Turcii, ori cădem cu Turcii! – atunci Europa s-ar fi gândit de două ori la stabilitatea propriului echilibru, fără de care nu poți digera o abundență de produse, înainte de a tolera schingiuirea Țării Moldovei la feliator, căci nu e strategic o mutație ignorabilă a cădea, de sub dreapta Rânduială Românească, în murdare labe străine, comunități prospere, supuse Pocuției noastre Mari – Tschenstochau, Kielce, Zămoși, Luțc, Rovno, Jitomir, Vinnița, Prasada, nemaiamintind ce se cuprinde dincoace de această sfântă linie fortificată cu capete de Zimbru Românesc, în primul rând celebra fortăreață Premișlea, pe care dac-am fi posedat-o după 30 august 1944, acolo ar fi trimis Ana, Luca, Teo, Dej la exterminat burgheji, nu la Sighetul Marmației, încât amenajam azi Memorialul încă și mai aproape de publicul său occidental!...

– Care evocări dor, dulce Agnieszka, așa cum ție ți-am mărturisit și în convorbirile mele cu Isadora Morgenstern, *Ich bin ein Elsasser!*, tălmăcite de zăltatul de Alin Vișan, drept *Sunt un lup alsacian cu guler alb și ochi castanii, nu albaștri*, chiar dacă acele habsburgice antiromânești geole negru-sure n-au

impresionat cripto-rasistul cărturar occidental, fiind vorba de nimicirea de către cominterniști a Elitei unei națiuni cripto-socotite rasă neglijabilă, *balcanică*, în concertul revoluționar de la 1989-1991, al vag eliberării Galiției mele, ghizdaviene, de sub jugul marxist-leninist, dar e util agitprop și Sighetul aista, deoarece, precum Antonescu era-n două rânduri a se... mezalia cu o doamnă mareșal evreică, așa și eu, în vara lui 1940, cu baroneasa Erdödy Zsuzsa, zăbovind la Cluj, la amicul Mózes Árpád, cu care am expus la Liov, lângă Kiila Hakkinen, Halszka Chrzastowska, Eugenija Miškinis și Mirjana Bregović, dar el a fost torpilat cu vasul Struma, de Stalin în 24 februarie 1942, după ce Oficiul Colonial Imperialist Britanic le-a interzis celor șapte-opt sute de evrei, salvați de România Regală, să treacă spre Palestina sau măcar să debarce la Istanbul.

– Ce naiba așteptând eu la Cluj, în vara lui '40? Ce?... Să mi se confirme, băi, votu-vă-n caserole, de fomiști nehaliți, dacă ex-senatorul unchi-miu, Alecu Ghizdavu-Șaraga, îmi mai poate furniza sau nu informații de cea mai bună calitate, cum livra el, cu Mișu, doar Casei Regale, adică Playboyului și Lupeștii.

Căci mă doborâse complet o Notă Informativă de la Estoril, și pe atunci *excludeam absolut* perspectiva ca tocmai generalul Antonescu să execute, întocmai și la timp, ordinul unui veleitar bine informat în ale Picturii noastre, ratatul de Hi, mutilând România Regală Mare de **să nu mai viseze eminescian vreodată**, retezându-i cu precizie germană *chiar Aripile*! Să rupă de la trupul cel frumos ca un copaci sau ca o agavă expresionistă, al Țării mele, tocmai școlile multinaționale de importanță galițiană: Școala Septentrională de Pictură de la Baia Mare și, nu mai puțin Regală, Școala Sudică de la Balcic!

– Zis și făcut! depuse mărturie Mihnea Bazalau, de origine lumească țăran sărac, ceea ce garanta-n grilă marxist-cominternistă, ură de clasă, analfabetism și râvnă de a se chivernisi, executând orice ordin. S-o supuuus trădătorul Antonescu, exact cum aranjase la Bistrița, la o mănăstire BOR, unde-l trimisese Carol II cu Lupeasca, să se călugărească torturându-l moral zi de zi boaitele, precum Stroici și Spancioc pe Lăpușneanul, spre a nu se întina iar imaginea Dinastiei, dac-ar fi fost strangulat ca Căpitanul, și uite că Generalul, – votu-l în perforațiile practicate în el de pluton la Jilava c-a trecut cu neghiobie Nistrul! – înțeles cu Goebbels și Adolf Ziegler încă din vară, a cedat ca un nerușinat cele două Școli plastice, vitale pentru UAP, executând „onest“ Diktatele de la Viena, și la Nord, și la Sud!

– Da-da, onorat Tribunal al Popooorului! țivli filatoarea fruntașă Lavinia-Stana Clătici ce-avea de declarat, citind de pe-o foaie dictando. Noi, muncitorii, scandăm *Moarte intelectualilor! Moarte tehnicienilor trădării!* și suntem gata a incendia nu numai Biblioteca Fundațiilor Regale, ci *toate* bibliotecile, urmând a se importa knigă nouă în veak nou din Uniunea Sovietică, neșezând neam rușine să citim în limba genialului Lenin și a marelui Stalin, ca și a contelui descompus moral Lev Tolstoi, care deși hărțuia pe colege de-ale mele ieșite din șchimb de la foabrică, nu redă în *Război și Pace*, de mareșalul Kutuzov, că făcuse din Capitala RPR o a doua Capua, în loc s-o lase mică Romă, cum a găsit-o-n virtute!

– Poate protosinghelul Tolstoi nu s-a putut baza pe istorici cunoscători ai

concepției materialist dialectice și ai Însemnărilor lui Marx despre români, luă Amapola Bratu apărarea scriitorului creștin. Istoria de calitate e un lux. Ea se ține cu mare cheltuială. Nu-i de mirare că nu doar generali a trimis Stalin în Gulag, ci și sute de istorici formați pe aurul țarismului la carte serioasă occidentală! Unii (всего 115 человек!) încă de pe la 1930, și mari de tot, ca Tarle sau Platonov. Mujul meu Horea Bratu, la Ieși, pentru o prelegere prin 1960, documentându-se la Biblioteca Cabinetului de Marxism-Leninism al Universității, l-a găsit la cota II-12646, cu surprindere, pe istoricul E. V. Tarle, cu monografia *Napoleon*, tradusă de Nicolae Parocescu, Editura Cartea Rusă, anul anti-Noica 1958, 526 pagini. De unde uimirea? Păi, la Ministerul Propagandei, în 1942, se distrase copios cu rusofonul Grișa Căinaru, despre cum același Tarle (abia scăpat din pușcărie și surghiun), într-o carte despre Napoleon în Rusia la 1812, fără niciun simț de conservare îl făcea praf (în 1938!) pe Lev Tolstoi cu Războiul și Pacea lui, demonstrând riguros că la Borodino numai victorie n-a fost, sau că rușii înșiși au ars Moscova (ca securiștii lui Stalin orașele abandonate nemților!), și, groaznică disidență, nu menționa nici participarea țărănimii, a norodului, la lupte ca să apere russkaia zemlia, negând chiar caracterul popular al războiului de apărare a patriei țariste, în comparație cu gherila anti-Napoleon din Spania vremii! Desigur, avertizat de corectitudinari, el se va corecta complet, prin 1942, pentru export, remarcând în toate episoadele unei noi ediții numai eroisme Tolstoi-Stalin, voința fierbinte a norodului *de a se jertfi*, la 1812 ca și în 1942 sau în abjectul 2022, precum și rolul genial jucat de bucureșteanul nostru Kutuzov!

– Într-adevăr, căută tânărul critic Adelin Barosanu a așeza dezbaterea pe bazele inițiale, ca când curva se ridică și-și scutură din păr frunza parcului de odihnă, cultură și împerechere, greșeala naivului Antonescu e că a executat fără crâcnire, fără să discute, fără referendum, Diktatul, când *ar fi putut prea bine să evite*, prin tergiversări, ca tocmai prima... realizare, între ghilimele, a Noului Regim, militar-fascist, să fie tocmai **cedarea** Balcicului și a Ardealului de Nord!

– Pentru tânăra generație, privi cu patriotism Sergiu Enache la Isadora noastră, în sensul că unirea lor este, mitic, o împerechere mistică a Românismului cu Galiția Mare extinsă până-n Basel, oricine a vândut Străinului fie și o brazdă subțirică din ogorul Nației, ăla-i un trădător, iar cultul lui trebuie îngrădit prin toate mijloacele morale și intelectuale, cum fu condamnat la 2006 și marxismul.

– Pan Ghizdavu, se înnoptă la privire Agnes de Krécy, s-a implicat doar în Memorialul de la Miorcani, dedicat Soldatului Român care, dacă n-ar fi fost oprit la Stalingrad, ar fi mers orbește până la Vladivostok, să elibereze din robia țaristo-bolșevică pe toți moldo-românii basarabeni și bucovineni risipiți de căgăbău până-n Kamceatka. Dar numai cu rea-intenție s-ar putea specula că autorul *instalației* comite *agitație* pro-Mareșalul. Faptul că, inspirându-se de la Sfinxul dacic dintre Babe și Omul, mai aproape totuși de teleferic, care nu se vede bine decât *dintr-o singură poziție* că nu e doar stâncă, e și efigie, nu trebuie...

– Nu, nu trebuie, onorabile, să ne silească a desfigura Sfinxul! prinse a răcni patriotic catindatul Zahei Avăcăressi la gipurile înconjurătoare cabanei.

– Les grands hommes ne paraissent grands que parce que nous les regardons par leur grand côté, făcu Proudhon cu ochiul învățăcelului Tolstoi.

– N-aș zice că-i vorba de o singură poziție, rânji Andriușa Hurmuzacov, ca unul ce, în fond, modelase controversata statuie rotitoare. Patronul Atelierului Sonnenheim, când m-a instigat, supralicitat-a cu două atuuri măsurate, taică!

– Că-n intervalul de fertilitate 6 septembrie 1940 - 6 aprilie 2001, ghici Eugenijus Miškinis, pardon! 6 april, dar 1941, când Hitler a supus Iugoslavia, pedepsind-o că se cuplase cu Cominternul, de-a trebuit să conducă Stalin pe Matsuoka la gară numai pentru a șopti – ambasadorului *german* – că răsturnarea de la Belgrad, a regimului ce abia semnase Pactul Tripartit, nu-i, băi, anti-Reich, ci-i numa' Моя борьба for Peace, deci iaca meritul Conducătorului Statului, evidențiat de *Sfinxul de la Miorcani*!... Noi pierdusem teritorii spre mai toți vecinii momentului! De ce? Tocmai întru a se moraliza și motiva temeinic Țara!

– Iată, domnilor, un baltic din Curlandia care vorbește ca un bun român! oftă tatăl publicitarului Tristan Băluțeanu, nepurtând cămașă verde, deoarece Europa nu-i antitotalitară, e doar antifascistă, ci costum de călușari, cu adidași însă în loc de opinci zdrăngănitoare din zurgălăi. Ca adversar al Mareșalului, care nu m-a trimis la Buchenwald, ca pe Ghiță Tabarcea, ale cărui *Memorii* le-am îngrijit prefațate de divinul Muhală Muistu, – eu îl respect ca martir, dar îl critic ca nepatriot, când a întâmpinat *cu Mapa* căgăbăul însetat, ca Modura lu' Baraschi pe călăul Carol II cu ulciorul, adăpându-l... cu *Dosarele noastre* gata întocmite! De ne-au săltat gipurile americane securiste de pe la domicilii ca de pe oliță... Da. Dar nu poci totuși a nu aduce prinos Împușcatului (de la Jilava) că, într-adevăr, cum s-a menționat la începutul workshopului, cu toată dihonia dintre frați, noi n-am cedat atunci și Iugoslaviei pământ, de pildă Banatul, cu Timișoara ba chiar cu Lugojul camaradului Horia Sima, cum *j'accuse* din jacuzzi de la Cioropel, c-ar fi făcut păduchii din capul Țării, ăi de azi, cocoțați ca ciupercile după ploaie, după ce agenturili au prăvălit vremelnic *continuitatea de regimuri suveraniste*...

– Cum-necum, dădu din umeri, ușor jenat că i se spusese Divinul, eseistul rătăcitor Muhală Bazalau, cert e că Antonescu ăsta rămâne-n presă ca singurul conducător care a luat în serios reconstituirea României Regale Mari. Așa încât mai mult decât a-i... anunța un monument în proporție covârșitoare desfigurat, noi nu-l putem înainta spre aprobare, deocamdată, lobby-ului care ne prigonește!

– Ba dimpotrivă, zâmbi neiertător Narcis Moga, mai sunt și alte păreri, Tristane! Trebuie *pedepsit* exemplar cineva pentru fecala aia ghizdaviană, care doar dintr-o anumită poziție se obsearvă că-i Mareșalul. Vom afla noi ce ocultă a finanțat blasfemia cu instalația de la Miorcani și deja anticipez, vă anunț c-avem *dovezi* că reconstituirea dreptului de proprietate al Ghizdavilor asupra terenurilor, în baza Legii Fondului Funciar nr. 18/ 1991 și a unor ordonanțe, a depins de o plastografie. Niciodată poetul Ion Pillat sau vreun Brătianu de la Florica nu a ajuns atât de amărât, încât să vândă moșii sau păduri Ghizdavilor de la Ziduri!

– Spune-mi de ce n-ai vrut să mă iubești, Marius! C-acuș pun americanii pe tine! gemu imperativ, dar ușoară ca fumul, Clarissa, în timp ce la Florica se

nimicea faimoasa bibliotecă a lui Ionel Brătianu din analfabetismul că *proștii* nu vede în knigă nimica, odată cu cărțile profului de constituții Istrate Micescu, crezute protejate doar prin semnarea Apelului la Capitulare Necondiționată, al Universitarilor asurziți ulterior de motoarele bombardierelor din aprilie 1944.

– Era cu neputință, Liz, dădu din umeri a explicație Marius, în piața „din Jidănie“ a Botoșanilor, cum încă te îndrumau localnicii la 1940, pardon! la 1980. Când am tăifăsuit toată noaptea la hotel, cu un israelian cult și volubil, întors nostalgic să-și revadă MELEAGUL NATAL și să converseze în românește, în timp ce lăutarii leși cântau nostalgic 1928, *Mein Shtetl Belz*. Numai eu știam că nu e târgul basarabean al lui Ilan Șor, ci un altul, de la nord de Lembergul meu!

Trezindu-se obsedant în camuflatul artist sub cearșaf cumplita imagine sexy cu fundal de biblioteci arzând și prim-plan o carte veche cu fila netăiată!

– Nu, nu, Eliza, nu repulsia organică, angoasa paralizantă dinaintea unei flore vaginale și bucale exotice, hot, cumva tropicale. În definitiv, gândeam ca Gauguin și mai ales ca Otto Mueller! Dimpotrivă, fascinație virilă cumplit de greu de inhibat. Amânările, ezitările, frământările au venit din suspiciune: mi se părea că violez, ca o brută cu epoleți, în teritorii ocupate! Bunicuța Ralú purtatu-m-a la Schit ades. Știam de Estera, că și-a salvat poporul de genocid în Susa, încântându-și soțul despot să își căsăpească vizirul antisemit, pe un anume Aman. După cum, serbarea aceea a lor, Purimul, de sfârșit de iarnă, atâția pictori au reluat tema, celebra Judith decapitând pe asirianul Holofern... N-a contat opreliștea nürnbugheză bucureșteană de a nunti – eu nu mă tem de nimic în chestii de astea! – ci jena de o balanță sentimentală neomenesc dezechilibrată, îți detaliez altădată, n-am nimic de ascuns...

7

După ce, în duiosul martie 1944, s-a retras definitiv din război și a încercat să atragă în acest demers și jugul fascist, călătorind la Egipet cu prințul Știrbey, apoi delimitându-se și găsind găzduire într-un han spaniol din Borgiah, sătucul de lângă culta Alexandrie, în care a văzut luminița zilei viitorul Sfânt inventator al sihăstritului ieftin și comod, în schituri și-n chilii, ferit de răul omenesc, multlongevivul său patron, Antonie cel Mare, chinuitul rezistent îndelungat în zile la asaltul demonilor, după care a trecut la Ofensivă, acum chinuindu-i el pe draci, cum nu rupsese în toate cu Zidurile, după vânzările ce operase la 1943 Augustus, transferând aurul în băncile de la Basel, mai beneficia de unele facilități boierești, îndeosebi la Foișor, cum nu-și va mai permite iar, local, decât omul lui, ginecologul Cezar Bogza, după 20 Mai 1990, când prin voința liber exprimată a gloatei, s-au creat premisele de a se progresa de la un socialism suedez cu portaltoi kimirsenist, la o varietate capitalistă vikingă originală, fără flotă și impregnată, în provincie, cu pronunțate răspicat elemente de feudalism.

– Ce-i pria ticălosului ăstuia de Marius mai mult și mai mult, mă Narcise?

– Eu cred că Viuța! Viuța zisă și Uța, Zsuzso!... Faurul din Pribegi, pe care cu Marin Șoferul l-a trimis Glagovenilor în Uranus, să adauge palatului un portal românesc cu geamuri colorate în fier forjat, după tipare de Antonio Gaudí, nea Măriuță, dacă rămâne îndoielnic c-a fost sau nu, cu Uța lui, nașul din popor al lui Marius, cert e că i-a trăit o fată, lângă cinci băieți, Pipina, și c-a dat-o după un geambaș, Tonel Barosanu, tot țigan, dar din Titu sau Merișu, poreclit Zgaroi de ciudă că el întrecea țăranii în cărăușie, pentru negustorii Târgului Titu, și în aprovizionarea lor cu lemne de foc și cu diferite sorturi de *cărbune românesc*, ai noștri protejându-ne după greve 1929 minerii, de cel polonez, ceea ce a atras nu numai dispreț catolic, ci și un fel de război comercial, leșii boicotând merele, prăsadele, gutuile, prunele și nucile, ca și viile Basarabiei, jignind crunt poama și jinul, creând supraproducție în folosul expansiunii cominterniste, firește, în paguba întregii Galiții Mari, de la Vîborg la *proiectul recuperator Ghizdavu* de la Lwów și până-n amintitul sătuc Borgiah (Vîborg), de lângă Alexandria mediteraneeană. Iar acest mustăcios ginere lăutar, căruțaș și comerciant de neferoase, Tonel, tot venea pe la nea Măriuță Bâzgârel la Pribegi, și nu numai cu fiica faurului, Pipina, ce-și primise bizarul nume sicilian sub imperiul emoției neoimperiale, create de Marșul Fascist asupra Romei, să ia puterea Mussolini, ca soluție central europeană de cum se poate stăvili tot cu muncitorii ciuma roșie bolșevică, să nu întrerupă cogâlțul spiritual din zona rasială UE cea mai creativă, întrucât el umbla cu marfă și de Pitești, și de Capitală, și de pe Drumul Mătăsii, dar și cu soru-sa, Uța (Viuța), pe când Viuța (nu Uța) era fii-sa, florăreasă din Floreasca, una de se apleca decoltat spre papornițele cu lăcrămioare, micșunele și viorele în Piața Brătianu, Marius fotografiindu-i de mai multe ori crinii sânilor.

Or, prin februarie 1945, calofilul moșier cunoștea profund pe Viuța (nu Uța) și fusese ochit glumind cu argheziana florăreasă, cam în Piața 6 Sectemvrie a Unirii, în Piața de Flori antonine, de însăși farmacista ascunselor lui maladii de boier râios, delicata doamnă Eliza Alexandrescu, ce reproșatu-i-a secăturii abia la 1980, în aniversarul lor circuit de adio prin ce Românie ne rămăsese, aha, de-aia nu repulsie organică, nici măcar cantități catalitice de angoasă paralizantă, dinaintea unei flore vaginale și bucale exotice hottest, low-maintenance, îndepărtat tropicale, de sușă experimentalistă Gauguin!

– Nu există nicio copie după vreun act sexual dintre boier și Uța sau Viuța, tăie macaroana detractorului Narcis, radicalul Alin Vișan. Oricât a scotocit Zgaroi al vostru, în arhivele CNSAS-ului, cu Muhală Muistu și cu Terente Frunzăverde!

– O, da! O exploatez pe soru-sa lu' Tonel, Uța (Viuța), ca pe o marfă ca toate mărfurile, *dar și ei îi place* să-mi pozeze! a precizat el sastisit, când scriitorul cu toane wagneriene în romanu-i tolstoian, Grieg Căinaru, i-a fredonat sarcina de a longevi până la Căderea nu atât a bolșevismului celuia atâta de avantajos pentru *detașarea Occidentului ca heghemon al Humanității*, la Sfârșitul Istoriei, cât până la dizolvarea Direcției a XIII-a Literatură și Arte, din lipsă de obiect, după ce politica fesenistă de Moarte intelectualilor a dat roadă bogată, deportându-se

publicul spre tembelizor, spre presulică, spre senzații virtuale de anti-virtute și spre Nimic, cu aceeași ușurință cu care comuniștii au azvârlit *în cea mai neagră ilegalitate* prostituția, vitală boemei. O „idealizez“, mă Grigore, pentru că înaintea mea a tratat-o soțul amantei mele sinucigașe Aura, amicul nostru Lecca, sociolog și medic voluntar în Crucea de Piatră, asigurându-mă bărbătește că vreme de câteva ore pot risca și neprotejat, deși mă laud donjuanesc doar constrâns inventariind tot **ce se va mai putea și ce nu**, într-o Românie hărțuită de bombardamentele anglo-americane să se prostitueze ca republicuță sovietică. Cam atâtica! Să *faci catlee ale răului* cu hazaika proletară, încât și ce poezie va dăinui, prin Blaga Călinescu, în astă Vară de Noiembrie, nu poate fi decât epitalamul cult, de la cărturar bătrân la o artistă incultă comsomolistă...

Marius când iubea era foarte posesiv și atunci mințea, ca să ascundă de toți pe aleasa inimii sale, deci nu c-ar fi anticipat altă cenzură după cea totalitară!

– Nu exclud nici să renunț la crailâc, deoarece în stalinism gelozia vreunui alt pretendent lesne te poate turna la beci. Însă însă! Nu poci nici să m-abțin câtă vreme nu cristalizează, diminuând drastic fiabilitatea, cauciucul categoric *natural* din care-s confecționate badigardele unei întregi cutii, englezești, captură de război submarin, ce Marin șofer și Codin argat, ordonanțele mele, au confiscatără de la un polcovnic nazist, pe care l-au luat prizonier la Hotelul Ambasador sau la porțile albastre ale orașului din Șoseaua Nordului și care blestema cu spume, să nu steie mai mult de cincizeci de ani în proprietatea popooorului stabilementul ce-l eliberaseră gărzile agentului Bodnăraș, iar privatizarea să scandalizeze în Epoca Mooye alți inteligenți din sfera Horeca, ca de atâtea ori în Istorie, votu-mă neprotejat în buzele lor umflate de țărani și muncitori mereu ușor de țepuit!

– Mda, aha! Suferi că aleșii lor de la 20 Mai n-au așteptat să vină din California și emisarii lui Augustus, și ai Virginichii tale, să liciteze Ambasadorul!

– Nu ne vindem țara cum au dat bulgarii Vama lor Veche, Albena, jugului imperialist german! rămaseră ferm pe poziții, ca vameșii din Ecrene, Lina și cu Nuța, în bikinii din piele de căprioară ai cărora, la amândouă, așa cum vor sublinia bursierii lui Muhală Muistu, *nu* la 6 martie 1945 le-a acordat, Vîșinski abia, dreptul la vot, fiindcă Antonescu și predecesorii s-au ferit „să târască la urne“ femeia română, dar o altă măsură progresistă implementată de același emisar stalinist a fost, spre marele necaz reacționar al juristului Ghizdavu, transplantarea unei specii noi de justiție, născocită chiar de acest responsabil-cu-înjugarea-românilor, Vîșinski, delegat de Comintern și de Aliați tocmai *ca procesoman*, iar România Regală Mare trebuia adusă de Aliați la Judecata Sovietică, ci ele două au votat degeaba în noiembrie 1946 *pentru Iuliu Maniu și țărăniști*, ca și armata de prima dată la urne, adică deci neliberal în contra esplotatorilor și imperialiștilor, solidar cu alte armate din Lagărul Păcii și Socialismului victorios sub soarele marxist.

– Domnilor proprietari de canale! implorară de comun acord Vera și cu Otla, îndreptând câte un degețel acuzator spre Ghizdavi, ca executori literari testamentari ai lui Grigore, tăticuțul lor pandur marxist. În legătură cu romanul

cvadrifluvial cât Nistrul, Bugul, Niprul și Donul, cele patru obstacole curgătoare pe vecie românizate, ca precedent istoric, prin sângele vărsat forțându-le, de către emisarii sfinți ai Mareșalului victorios... Având în vedere împrejurările de senzație și de cea mai mare audiență la tâlcșou, cu efecte pozitive în cumularea de spoate publicitețe, în care s-a autopsiat că tăticuțul nostru a înghițit până-n faringe o... viespe de insectar, alergând cu motopârța la beția vitezei în 31 octombrie 1956, când s-au rebelit ungurii, dar nu puteau spera nimic, că *nu era revolta lor*, ci așa cum a demonstrat ceaușistul istoric Tudorică Băluțeanu, au acționat atunci *aceleași Lăzi* acoperite ce vor reveni la Timișoara, peste exact cabalistic 33 de anișori. Și de ce? Ca să se aranjeze niște țepe la Canalele Suez 1956 și Bega 1989, de care depindeau interese globale mari, bani mulți, infiniți!

– Nu mi-a plăcut niciodată să pledez ca avocat pentru alții! se opri Marius, frecându-și ca plugarii labele bătrâne, să cază dupe ele jegul aderent acumulat la azil. Dar nu pot să nu-l apăr de Vera Otla pe frate-miu! Chit că totdeauna cât eram o eternitate mai mic, Theo șeful, mi-a tot vârât în cap că avocați celebri și iubiți, nu pot ajunge decât *mafioții de interfață*, adică ocrotitorii de hoți și bandiți sociali, cari consiliază Coruptul dacă o șustă ține la anchete, iar la șoc mediatic salvează cu bun comision mai tot ce s-a jecmănit de la norod, adică „prejudiciul“, silindu-l prin forța statului pe mujik să-și comaseze brrrruuuma de bani albi pentru zilișoarele bătrâneții celeia total inutile, din punct de vedere al compensării de medicamente, larghețe dublu greșită din unghi analitic realist, nazist, atât în sine ca mușcătură din pibul rezervat Cleptocrației și Xenocrației, cât și ca Gaist în pro-Gnoză, că-n loc să se scurteze unele vieți, de prisos pentru păduchii, puricii și căpușele Țării, necetind alegătorii nici măcar cărți piratate, Uțo, ele sunt prelungite artificial, *absurd*, scoase din testul darwinist că *care e Șmecherul dominant*, iar Fraierii *să se simtă* și unii să dispară azi, în procedură de urgență...

– Tot ce-i deja condamnat de istorie trebuie să piară, dacă îmi permiteți! își îngădui a se băga acuzatorul poporului, săracul Vanea Țăpoieșu, de semna pe blog, în contra tehnicienilor trădării, Ivan Bednîi. Și va pieri, Viuțo, inexorabil! Cum a mierlit-o dialectic și Apărarea Patriotică, a tovarășului dr. Mezincescu, biograful antonescian de după 1989, la Mitingul căreia din Piața Universității, nereprimat de feseniste, mineri sau ciocănari, am agățat-o eu pe apetisanta Adriana, fata vinovatului de dezastrul Țării, general de propagandă și agitație, profesorul deja cenzor comunist Horea Bratu, dar de fapt a soției sale, frumoasa Mona (Amapola), dintr-o căsnicie consumată anterior cu un samsar Salonic-Danzig, greco-polon, Czeslaw Sarandos, după care întâlnire la omorâtorul miting din 26 mai 1946, am... sovietizat-o seara la discreție, trăgând din toate pozițiile, deoarece și-a hulit tatăl nebiologic, făgăduind nuntă cu mare pohfală la Domnița Bălașa, fiind an electoral și noi comuniștii căutând a nu speria popimea, nici pupătorii de moaște, demascându-ne c-am aspira să implementăm un *homo sovieticus* în găoază la *homo religiosus*, surprins pe la spate când bate mătănii!

– Dumneata, dumneata, își aduse aminte de gastronomul Ghiță Muscalu, ca printr-o sufocantă mașină de fum antiaerian, Augustus, păi nu te-avea, mă,

unchiul Alec pe Listă, să te lichideze, c-ai pătruns în România Regală Mare când cu Tatar Bunarul, antrenat să dinamitezi, la Dunăre, ca partizan util, zis Vanea Țăpoieșu, nu ca terorist antioccidental, tocmai Podul cu Dorobanții, de exaspera cu el Carol I pe Carol II, educându-l totuși pentru meseria de cotrocenar?

– Nu, domnule! răspunse cu demnitate de bucătar-șef Ivan Bednîi. Aș fi întins fitilul la o vârstă prea fragedă, când nici pistolul nu-mi lua foc. E însă cât se poate de adevărat, votu-vă-n glandele salivare de burjui, ca Pavlov pe câinii de la fundații, că eu am fost bucătar iscusit la Kremlin, Ghiță Muscalu, înainte de a fi expediat avangardist în mica Moscovă de pe malurile țigănesc romantice ale Dâmboviței, urmând a găti, în localuri de lux din Miticistan, pentru păduchii cocoțați în capul Țării după Războiul pentru Întregirea Neamului, uneori și pentru purici sau căpușe cu fumuri pariziene, recordul meu de m-a pupat tovarășa Anna Karina Pauker – însă numai după ce-am pătruns la ea în diplomație – fiind farsa că însuși vigilentul Alecu Șaraga m-a voit bucătar pentru nunta Elvirei sale cu Mișu, amânată-n 22 iunie 1941, care copoi tânăr însă s-a opus! Iar peste ani, primii eu ordin cominternist să mă-nsor, tot la Domnița Bălașa, chiar cu... Adriana Bratului, de mânca el deja cașa sovietică, de frică, însuși tovarășul Stalin remarcând pe acest poate cel mai isteț propagandist inamic nenazist, distinsa doamnă Amelia apreciind tare pateurile mele și sucălindu-l pe soț, că du-te și-mprumută-mi-l pe Ghiță, s-avem la daruri întreaga Protipendadă și ecou, inclusiv agasantul de Gary Glagoveanu, să afle odată că gata cu fata mea, s-a dat!

– O frumusețe Elvira, a întregii Galiții Mari, de la Breslau la Feodosia! surâse a nostalgie, ca la hanul Ancuței Pauker, junele Gogu Țăpoieșu, burduf de vin și de studii occidentale, expert în Școala Marxistă de la Frankfurt, accesată după ce tac-su Vanea Țăpoieșu s-a retras peste Prut prin 1958, cu trupele ocupației hrușcioviene, scârbite de stalinismul incurabil al lui Dej. Dată însă dispărută dezbrăcată, de la Ialta, preafrumoasa nereidă, atunci, în primăvara popoarelor 1945. Ca secretar de stat la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă, ca deputat european din partea Verzilor și ca candidat la președinția Republicii Moldova, unde trec drept Lord ca Ion Rațiu la PNȚcd și Radu Câmpeanu la PNL, tatăl meu, zis Ghiță Muscalu, fiind starîi revoliuționer transnistrean, eu nu cred că Mișu, Elvira, Uța și celebrul urolog Liviu Lecca ar fi ajuns la Ialta, în urâtul februarie 1945, cu o șalupă a marinei sovietice, șterpelită din portul Balcic, numai ca să deturneze spre capitala culturală a Germaniei, baroca Dresden, un apocaliptic Bombardament, pe care cei Trei Mari sanguinari îl pregătiseră de fapt Regelui Mihai, *ca să cedeze*, bolșevizând Țara, să debarce pe Rădescu, și să îmbarce pe timidul Petru Groza, care tac ăștia-n manualele alternative că *de Norod* fu împins până-n Sala Tronului, ca pă Petrică Roman în ceceu la 22 decembrie 1989! Doctorul Petrică era un modest plugar dac, proclamând puterea popooorului la Cluj, încredințându-i-se de către Stalin administrația-n Ardeal, pe care tot Vîșinski ne-o luase, când a venit prima dată, dar Regele Mihai s-a eschivat atunci, doar aducând pe Rădescu în locul lui Sănătescu, la 6 decembrie 1945, când s-au serbat cu entuziasm mineresc la ARO cinema Patria, patru ani de când a

declarat Churchill războiul său neghiob României Regale, nedreptatea alterând organoleptic raportul mondial de forțe și silind pe Japonia a da imediat o disperată lovitură preventivă, la Pearl Harbor, nesăbuitei Americi, care era deja avidă a închiria și moderniza Armata Roșie, sperând apoi Higemoonie la sfârșitul istorioarei, chit că urma deznaționalizarea-bolșevizarea ireversibilă, la noroade angkoriene-galițiene totuși de niște rase, bănuiau Noveanu și Damian, pe ascuns evaluate intelligence mai decăzute nițel, cu 11-13%, decât ale Occidentului!

– Atunci, șopti desfrânatul Marius Ghizdavu Agnieszkăi de Krécy, întins pe cant într-un hotel din Kaliningrad, când ajunsese de ținea regim și nu-și mai dorea în patul lui cu baldachin decât unguroaice, poloneze și cehoaice, silindu-se a se limita doar la practici bizantine pure, deoarece România nu fusese lăsată în Primul val NATO Vișegrad și se inițializase bugetar genocidul pensionarilor și politica de Moarte intelectualilor încă din 26 mai 1946, când s-a mitingit fesenist la Universitate, la Mihai Viteazul, că să-l împuște pe Antonescu, spre a se crea precedent pentru Maniu, Brătieni și chiar Rege, – mi-am înțeles eu destinul!

– Atunci, gemu Elizei cum un iepuraș cu urechi lungi în lună el, avut-am eu atacul de panică, ginind că Subiectul meu de *Homo solus* se află doar în Răsărit, unde va urma Infernul cu care începe orice Divină Commedie. După cum aflarăți cu toții de la biografii mei, eu derapat-am grav întrucât nu mi-am incinerat într-o autocombustie fulgurantă, în manieră Van Gogh, personalitatea, la Ecrene, în ultimii ani ai Reginei Maria, 1935-1938... Păi, în realitate, am... încercat!!! Dar, atunci, *eu nu prea aveam nimic de spus*. Ce plm știam eu despre Infern la 24 de ani? În sensul absolut, superexigent, eminescian, da, nimic! Impotența fiind una a tinereții. Tipică. Gravă: că deși expusesem la Liov, cu delicata contesă Halszka Chrzastowska (ce va fi împușcată, în penitenciarul măricel al acelui străvechi oraș românesc, atât de căgăbăul în retragere, în iunie 1941, cât și de SS-ul în ofensivă, găsind-o încă vie), cu minunata acuarelistă Kiila Hakkinen (din Vîborg, dar de mumă estoniană), cu modiglianul clujean Mózes Árpád (cel înecat cu *Struma*, torpilată sovietic din vina englezilor iritați că ai noștri le permiteau evreilor să se strecoare spre Palestina, creând Imperiului tensiuni cu aliații arabi!) și cu generosul peisagist Kirciu Kotkov, cel ce a adăpostit vremelnic la Balcic inima lui Chopin, revendicată, întru nimicirea duhului polonez, atât de securitatea sovieticilor, cât și de a naziștilor încuibați ei în Warthegau. Vai! Eu încă îmi mai închipuiam, în capu-mi strâmt, că subiectul cu S mare se află la Paris, în s-ul mic al acestuia. Dar în vara lui 1937, după *Guernica* Dorotheei și *Die Ausstellung „Entartete Kunst“*, abia vizitată cu groază, străin în vastul Orizont din Mougins, cam ignorat drept balcanic de Lee Miller, Nusch Éluard, Ady Fidelin, Dora Maar și Eileen Agar, ofticat mi-am zis în barba-mi nerasă că *Drumul* e prin Viena (ca de ultima dată) și Budapesta, spre Baia Mare, Ziduri, Balcic, Ecrene!

Austrul lătra câinii, perna se boțise, iar locotenentul Marius Ghizdavu, de la Regimentul 4 Roșiori Regina Maria, făcu bot. Medita sub cipilica-i kaki cazonă, la originea Dezastrelor și la coincidența Babi Yar 29/ 30 septembrie 1941, cu – exact trei ani în urmă!!! – decesul culturii occidentale a Onoarei, la München,

când Marile Puteri de toamnă 1938 29/ 30 septembrie au ciopârțitu Cehoslovacia sub presiunea totalitarismelor, găsindu-se apoi pubintelectuali obraznici cari să înfiereze, cu sovieto-nazistă vehemență, România Regală Mare și Sfântă, că nu s-o flagelat nici ea, pe Nistru, în iunie 1940, ci și-a retras, în huiduielile câtorva minoritari de-ai Cominternului, o Armată păstrată intactă pentru răfuielile de mai târzior, când i se vor alia amatori... serioși de o Cruciadă Antibolșevică!

– Ce m-a speriat la Kiev fiind clar deznodământul: luciditatea amară că soarta Românismului e deja pecetluită. Singurul scenariu câștigător pentru noi suna așa, Viuțo: Germania nazistă, tocmai pentru că-i cam nazistă și *îndrăznește* a ataca acel Comintern ce subminează și-ar beli pă Occidentul nostru, va birui în Blitzkrieg Armatele Roșii, ieșind însă din păruială atât de ologită de-a fi ca la plăcinte ca anglo-americanii, mai șmecheri, să debarce de la Alexandria borgiacă în Balcani-spre-România, reinstaurând pe vecie deemokrațiiia fanariotă clasică, de la Atlantic la Ural și la Kamceatka, cu tot cu Kalokagathon și Kokakola!

– Ar fi fost prea mişto să fie așa! Era de-amu sfârșit de răpciune '41 și ne aflam la Kiev abia, nu la meci la FC Volga Ulyanovsk. În plus, prin scena acelui, tragic prin lipsa de spectaculozitate hollywoodiană, parcă marș proletar, prin *banalitatea răului*, aș zice, Clarissa, de nu m-ar alunga celebra încadrare atribuită evaluării Hannah Arendt („România a fost cea mai antisemită țară a Europei antebelice“) hm! am avut revelația... că noi românii ne-am aliat c-un Totalitarism Brun infinit mai slab decât Ăl R**oșu**, pe care năzuisem să-l prăvălim *fulgerător*!

– Trecuseră mai mult decât trei luni de la începutul războiului. Și cum de mai era cu putință să găsești evrei la Kiev? Și acel inamic sovietic smart, cu acea potemkiniană artă a camuflajului, cu care ne exasperase la Odessa, cum de-a permis să se lase să fie identificați, în doar câteva zile, *zeci de mii* de evrei?

– Inexistența Providenței. *Homo solus*. Nu te apără nimeni! Ce m-a frapat la Kiev, când printr-un colț de fereastră, pe după draperia de camuflaj, am zărit Convoiul Babi Yar: Nonfinalitatea în toată cruzimea ei. Copacii, Dâmbovița, Niprul, statuile, plopii își vedeau de treabă. Ca și gloatele. Cam în 29 sau în 30 septembrie 1941 trebuie să fi fost masacrul de la Babi Yar, Isadora. Cred că vreo treizeci și cinci de mii de evrei, mai mult femei, bătrâni, copii... Niște explozii fiind pretextul, precum la Odessa! Ay, tactica aia de partizani teroriști! Atâta admirată-n Occident, doar pentru că piereau în **represalii** niște bieți galițieni ostatici de rase estice, dintre care nu vor recunoaște ca martiri decât niște... grajdanini abstract *sovietici*, o Clarissa! Creându-se un resentiment statornic anti-Kremlin cât va dura desfigurarea exclusivistă a istoriei Galiției mele Mari, de la Novgorodul meu nordic la Dubrovnik (românescul Ragusa, Agnes!)...

– Ăștia comit astfel de masacre din imbecilitate ideologică, a cărei esență necesară am impresia că nu-i rasismul (ar fi prea simplu!), ci-i suficientă Religia impunității! Orgoliul pragmatic! A călca în mod „genial“, „supraomenesc“, peste sentimentalisme sau „prejudecăți“ și a executa mecanic ce dictează Calculul!

– Nu mai am stenogramele marilor decizii cominternist-cekiste și nici nu cred să mai existe dosare de senzație hollywoodiană, după ce Stalin va fi râs cu

poftă aflând că Antonescu, optimist la cum îl va judeca Istoria, dar uitând că Judecata de Apoi e a Literaturii, a pus să se consemneze prostește părerile din Consiliul de Miniștri, ca să... existe citate, ba a mai dictat și ce-a vorbit cu Hi sub carpen! Am aflat însă, reeducat la Canal, că în teritoriu, la naziști, ar fi indícii că s-ar fi confruntat trendurile: unii șefi de lagăre de exterminare rapidă, stahanovistă, ziceau chiar că, pentru a nu șoca sensibilitatea wertheriană a generațiilor viitorului, ar trebui ascuns faptul că Reichul a cucerit Estul Sălbatic, adică Gaghizdia, prin metode tot atât de „necesare” precât au folosit, la scară mică, americanii! Când le-au luat indienilor pământurile și viețile, cum și rezultă din *autorul preferat al Führerului, Karl... nu Marx, ci May*, care a dat omenirii nu *Capitalul,* ci mult ecranizatul *Winnetou*, toată mentalitatea *Mein Kampf* din așa reverie cică ar fi izvorât și cură, neică Zahario. Cum că la ce au dus exterminarea băștinașilor amerindieni și utilizarea în loc a sclavilor tot de rasă „inferioară“ celei anglo-americane, din Africa? La ce? La un Great Warthegau civilizat, lățitu de la Atlantic la Pacific! Și la autopromovarea plutocrației americane ca democrație supraputere heghemon planetar! Cum desigur deveni-va și Europa supraomului German după ce, aliindu-se cu Latinul, va supune pe Slav, exterminându-i „stăpânii iudeobolșevici“, într-o primă campanie, după care, pe principiul felierii salamului, va fi curățat acest continent și de lenea, plus turpitudinile asociate ei, de când contaminându-și sângele cu luxura semită a Levantului, o degenerat nițel și excelenta rasă Latină! – asta într-o a doua campanie, când *se va afla* p... păcatul, să zicem, că Mussolini și cu Antonescu, ca Lenin cu Zinoviev sau Ernst Röhm cu... Lev Troțki! au întreținut relații „perverse“, dovedite de însuși bloggerul youtubberul Vîșinski la procesul virtual!

– Și ce putând urma dincolo de Hitleri pe meleag, în Great Warthegau?

– *Ce altceva decât un Lincoln!* O „asumare“ a trecutului criminal, căința, multă-multă căință, bre, un tsunami de căință, și o întoarcere la Schiller și, ca omagiu gropilor comune, vreun supraviețuitor, la întoarcerea Jocurilor Olimpice în Reich, la Buchenwald sau Mauthausen, dacă nu iar la Nürnberg, să-și lase strănepoata aborigenă alergătoare să aprinză ea Flacăra Olimpică, într-un vârtej de emoție planetară! Că s-au făcutără, simbolic, justiție! Însă nu prea cred că a învins atâta inconștiență cavalerească. Bănuiala mea e că marile crime... genocidul în general... este întotdeauna și pretutindeni opera piloșilor, a protejaților, a celor ce, neriscând nimic într-o *linie întâi*, au totuși pretenții a fi binemeritat de la parrtid. Cred că a biruit în arhivistica SS tocmai linia cea mai abjectă, nu a etalării ci a ștergerii urmelor: distrugerea arhivelor, încât oricât vor fi scotocit atâtea servicii inteligente, nici vorbă să se fi pedepsit *întreg* eșalonul superior al nomenclaturii naziste – ba chiar s-a reușit și arderea victimelor timpurii, extrăgându-le din gropile comune, pe când se demolau de zor camerele de gazare și crematoriile, că vin rușii, americanii și românii pandurului Grig!

– Aici, acum, într-o *uie* gastronomică, râse webdesignerul Oleg Damașcanu din satul de codru Năpădeni, tânăr galițian prea devreme venit și prea de curând ca să se fi ah îndrăgostit de badanta acuarelistă Agnieszka sau de

fotogenica fotografă Isadora, la cursurile de vară-toamnă, ce Marius le susținea la Sonnenheim, pe speze californiene, predând o artă cultă, mai elitistă și mai... inclusivistă totodată, pe care o deosebea de arta-marfă, denumind-o pe-a lui **homonică**, explicând că alde Picasso și cu Matisse au făcut *artă*, artă-marfă, pe când Munch, Ensor și Modigliani doar *homonică* din asta eroică de-a lui, mai insuportabilă, încât zapezi de pe Arte TV sau YouTube ca să te uiți la serialul „Tembelizor la cratițe“ și parcă-ți pătrund prin pupilițe-n retină mirosuri apetisante, august-septembrie fiind și deja frunza teiului, a plopului, departe în parcul Pribegilor, căzută, Lina și cu Nuța comițând artă jardinieră cu târnurile, iară nu homonică, pe când Marin și cu Codin la un chil de vin se odihneau după greblat, dezbătând că ce bălegar au făcut ăștia acaparând economia, – motamo și fotbalul tricolor, privatizându-se-n el, după ce dăduseră foc cu bricheta piezoelectrică frunzișurilor, adunate de Uța, ceea ce sensibilului webdesigner, poate nenuntit, îi inspirase întrebarea profund homonică, adică necomercială, că dacă fumul de la Auschwitz, provenit direct din cadavru proaspăt, era perceptibil ca distinct de fumul de cadavru de second hand, îngropat, semiputrezit și redesgropat pentru ștergerea urmelor, semn că *nu s-a crezut în nazism* de către nomenclatura lui de vârf, ci doar că n-a fost timp ca la aia bolșevică, să se ordone reîmburghezirea și democratizarea, cu niște „regrete eterne“ și cu eventuale pensii compensatorii de la bugetul național, de la toți, iară nu din averile vinovaților de dezastrul umanității.

– Căci, râse nordic Eugenijus Miškinis, ieșind din pasivitatea-i dobândită încă din Curlandia natală, atunci când vor veni Extratereștrii la maimuțe pe Terra, în primul rând le vor întreba cum a fost posibil să se riște dublarea sau triplarea numărului victimelor Holocaustului, sub lozinca hollywoodian electorală de 13 Oscaruri, a Capitulării Necondiționate și, mai grav încă, de ce, constatându-se rezultatele, a tulit-o de pe frontul galițian anglo-americanul, când a fost să se măsoare cu soldatul stalinist al Armatei Roșii, deoarece trebuia dat peste *mordă* Activistului ce se reînstăpânea în Molotovia și, mai rău încă, prelua în arendă, cât o va putea controla, toată Galiția Mare, toată această lăbărțată tragic Galie Răsăriteană, întru deznaționalizarea-bolșevizarea ei ireversibilă și întru asigurarea celor mai bune condiții ca nu un veac, ci două, adorata Rusie a Reginei tale Maria, Marius, să nu mai poată zgudui umanitatea hamburghervoră cu Întrebări răscolitoare către homosap, de să crape sticla tembelimediatică, ca când ar cristaliza lăpticul matern în silicoane! De un îngheț siberian global!

– EEEU, își aduse aminte cu orgoliu că e gazdă Boierul ce-și odihnea oasele galbene în hamac, la Miorcani, să vadă pruncuțul Grig Vieru de peste Prut monăstirea mea, fără de opreliști precum un zid ca al Berlinului, dar de cincisprezece metri înălțime, n-am ezitat neam să pun pe maestrul Andrei Hurmuzacov să proiecteze candelă și bust pentru Mareșalul Jukov, pi fresca mé *Întoarcerea morților de la Stalingrad*, proiectându-și umbra puhavă de statmajorist, care nu se uită la pierderile de tineret fanatizat în spiritul jertfei pentru apărarea Nomenklaturii și a posesiunilor ei. Eu mi-s artist imparțial.

– Cu puțin noroc, izbucni în bogatu-i râs moscovit, specific fesenistei care a biruit nenumărate greutăți, Larisa Rîbalovna, apuc ziua când vei permite, măcar o efigie cât un mărțișor, și pentru tătucul Iosif Vissarionovici, dragă Marius, rătăcită doar pentru inițiați, în vreun ungher roșu al catapetesmei!

– Cu Jukov, o privi mustrător Nikita Dmitrievici Căinaru, cercetarea arhivelor sovietice, mult mai avansată-i decât a șelor românești de când păduchii cocoțați în capul Țării au renunțat, odată cu puricii cei săritori, și la Istorie, și la Literatură. Vasăzică eu nu crez că n-ar aproba că gazda noastră nu-i pricină să nu fie nu numai respectuos, ci și recunoscător Rossiei.

– Corect! îi zvârli contele o privire de simpatie, ca de la femeie extrasă din incendiu la pompier. După cum se știe, la Teheran, Stalin a obținut de la cripto-rasiștii anglo-americani Galiția Mare, de la Trieste la Helsingfors, unde factorul civilizator *am fi fost* Noi, românii, după tradiția romană a păcii, dacă nazismul și bolșevismul s-ar fi răpus reciproc. Târgul încheindu-se așa: în iunie 1944, anglo-americanii să implementeze o debarcare hollywoodiană în Franța (deoarece Balcanii mei n-aveau calități cinematografice, plus că popoarele de eliberat erau de rase ieftine), iar oamenii sovietici, care se diferă de restul speciei prin eroismul lor deșănțat, în tranșee, pe blindate și în desantul aero, după ce avangarda cominternistă apuseană va confirma că *invazia e pe bune*, să atace eroic, să rupă frontul german în CENTRU, pe direcția Varșovia!

– Eheei, Cocuțo, își împinse nădușit cușma pe ceafă misticul de vindeca naturist cancerul de sân, incompetența cronică și impotența virilă, Petrache Hulpe, aici adevărul e că Stalin A EZITAT, ca o floare, a Uței, între doi grădinari.

– Păi, de ce plm să se grăbească Stalin de nebun spre Berlin, o recunoscu pe Olguța sa pe miriște, în domiciliu obligator, aviatorul erou Stelian Dabija, de ce să piardă, într-o Uniune Sovietică lăbărțată și peticită, calitatea de acționar majoritar numeric, a rusului de rasă „superioară“, adică apucătoare imperialist? Oare n-ar fi mai bine, tovarăși, să ne mai cruțăm resursele? Ciolovekul, cel mai prețios capital! De ce să ne strofocăm noi cominterniștii să învingem fiara nazistă, în chiar bârlogul dânsei, de la Bierlin? De ce nu și-ar vărsa în acest scop sângele și bine hrănitul, prea îmbuibatul flăcău anglo-american, Virginico?

– Mai bine, să-i fixăm pe nemți printr-o amenințare în Bielorusia și tot grosul fronturilor noastre să-l mânăm peste români, ieșind noi la Marea Adriatică, la Muntele lor Athos și la Istanbul! Lăsăm Budapesta „pentru mai târziu”.

– Budapesta baronesei Nóra Erdödy, ce contacta-te-va-n septembrie 1938, râse lubric Liz, mediindu-ți a da o avere pe nu ș' ce tablou francmason de Courbet, ascuns la Budapesta de turci și intitulat, de ochii Lumii, *Originea sănătoasă*!

– Exact! nu negă deloc romanticul Marius, trecând ușor la nimicuri povestite de bunicul Denis, c-ar fi pozat lui Courbet bunica Marietei Ghizdavu, actrița aventurieră Eufrosina Miclescu, cumințită apoi de hangiul Doxache Suceveanu, umplându-i casa de copii. Până la urmă, buclucașul tablou l-a achiziționat din Alexandria, într-o croazieră, fratele meu fugit Theo și, imaginându-se un rezistent prin cultură în contra bolșevizării Franței, l-a dăruit

unui scholar parizian, nu mai știu, ori Lacan, ori Foucault, ori Fougeron, ori Lévy-Strauss, care rușinându-se a-l ține-n casă, deși-n societatea occidentală biruise revoluția sexuală și înrobise pudoarea, cred că l-a donat direct Orsay-ului meu!

– Înălțându-ne, hop-șa-șa, o ridică de subsuori Miticuță Supeanu pe Nunuța lui până-n tavanul de lemn vopsit cazon kaki, noi, urmașii marxiști panduri ai ideologilor expansionismului imperialismului pravoslavnic, Tolstoi și cu Dostoievski, steagul roșu cu seceră ciocănită, pi cupola Sfintei Sofia, cu speranța că-n august 1991, după o comă alcoolică de 74 de ani, Țarismul nu va pieri etnic exploziv, ci va învia din morți, ca formulă rațională de stăpânire a tuturor popoarelor de rase obsolescente ce ar puté deranjisi, la colecist, Marea Siestă Occidentală de după colapsul etic suferit de această civilizație, când a achiezat în 29/ 30 septembrie 1938 la decuparea Cehoslovaciei ca stat tipic imperialist al unor minorități subjugate, spre disperarea bahică a Ghizdavului de la Liov...

– Exact trei ani mai târziu, dragă Emily, mă aflam la Kiev, într-o misiune specială, de capturare de documente și limbi de specialiști, cum voi avea și la Harkov peste vreo lună, o expediție de neuitat. Împreună cu cel mai bun prieten al meu, Grigoraș Căinaru, marele romancier-fluviu biograf scotocind toate arhivele în căutare de bizarerii pentru cele **1681** pagini închinate lui Kutuzov, acelui *alt* Kutuzov, nu beneficiarul *Război și Pace* al retragerii lui Napoleon, din frigul cela ce și în eterna tranziție îngrozește corupții din capul Țării pe probleme de, auzi! de-de-de-de *traversarea iernii,* votu-le termopanu' din monocluri, nu, nuu adoratul strateg cunctator, ci Kutuzov ăla realul, Kutuzov ZBIRUL, torționarul Valahiei și Moldovei – Le mai rămân ochii ca să plângă! – sub *cea mai barbară ocupație suferită vreodată, cea Rusească*, de la 1806 la 1812!

– Auzi acolo! reluă Urdăreanu ce tăcuse pân'aci. Auzi vorbă; să răspundem noi de faptele neferilor noștri; dar am văzut oștirea lui Cutusof, oștire împărătească, cu hasna mare de bani, cu zaherele după dânsa, cu doftori, cu spițerii; și cu toate acestea ostașii spărgeau prăvălii, furau fete și nu li se tăia capul, nici îi punea în spânzurătoare precum pune Tudor pe neferii noștri... (Nicolae Filimon - *Ciocoii vechi și noi*)

– Ce n-am găsit la Paris, pieptănă el cu degetele-i ca de mumie părul cârlionțat al ultimului venit, năpădineanul webdesigner Oleg Damașcanu, am găsit la Kiev... SUBIECTUL... Pata de sânge. Într-o casă a SS-ului sovietic, o Pată de Sânge! Pe covor? Pe cearșaf?... Nu, micuță californiană! În tavan!!!

– Nu cumva, își pironi Emily lentilele de contact în irișii lui castanii, pe când castanii dădeau semne de intoxicație, odată cu reducerea de către tembelimedia și sexologi a Amorului la coit sportiv, ca între astronauți și cosmonauți, oare nu erau petele alea *red* din tavan niște semne iconice deliberat plasate vizibil, dintr-un umanism nețărmurit, pentru deprimarea psihicului Anchetatului câine, încât să fie torturat mai puțin, până spune tot? Și atunci, pseudobunicuțule, dacă e să ne gândim la un mare pictor din State, leat cu tine, născut 1912 ca Celibidache, atras de retorica național-comuniștilor mexicani, pentru a o da apoi pe Experimentalism, mă gândesc, desigur, la celebrul pompier

sau grădinar Jackson Pollock și la tehnica lui de picurare, de *dripping*, oare nu cumva noi occidentalii tineri avem a en-a oară revelația unui caz de *protocronism* sovietic, de devansare, de să te miri apoi de câtă Liberty a existat în acest hulit marxism-leninism, fiindcă ce văzut-ai dumneata la securitatea din Kievul Înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitul Petrișor Movilă, de realiza emisiuni cu bărbați la cratiță, nu era pe tavan ca o pată de sânge virginal pe cearșaf, ci poate că fusese doar cerneală roșie, aruncând Hrușciov călimara-n tavan, ca Luther în Diavolul, când o aflat că i-au ucis dallasienii un omolog așa de comod, ca hollywoodianul cel frumos, John Fitzgerald Kennedy, care n-a învățat nimic de la genialul senator Joseph McCarthy, rezultând din compromisuri o sublimă Coexistență Pașnică, *acceptându-se Zidul Berlinului cu condiția să nu fie sărit*, instalându-se telefon direct cu Kremlinul, crize evitabile prin creșterea razei de acțiune a rachetelor să nu se mai producă ușurel, ca-n Cuba, de fapt abandonându-se, după *galițieni*, și indochinezii, să fie bolșevizați ca niște *angkorieni* de rasă neprețioasă.

– Pata de sânge... Pata de sânge...

Gemu Marius, parcă mirat că trece septembrie 1944 cu șenilele peste confiscarea radiourilor la toți și semnarea Armistițiului româno-sovietic abia pe 12, în condiții înfierând, ca o strigare la cer, Carta Atlanticului a lui Roosevelt-Churchill (14 august 1941, când se-ntorcea el pe El-Zorab de la Berdicev), drept *cea mai perfidă megaoperație de intoxicare a opiniei publice mondiale din Istorie*. I-auzi, ia: „nicio modificare teritorială care să nu fie în acord cu voințele liber exprimate ale popoarelor“ he-he, dreptul ce are fieștecare norod, cât de inferior rasial măsurat, de a alege forma de guvernământ sub care vrea să trăiască, hi-hi, ameliorarea condiției muncii, ho-ho, progreeesul economic, securitate generală, securitate cu generali și alte asemenea clovnerii, pastișe fără umor după odessanii de geniu Ilf și Petrov, la care cică compătimește și Uniunea Sovietică he-he-he, încă de la 24 septembrie 1941, Londra, adică exact acmu trii ani!

Cu un fel de melanholie adâncindu-se în perne jilave și-n scârțâitul ca de cumpănă fântânieră ce îl scotea „țițeica“ leagăn, făurită de nea Măriuță Bâzgârel al Viuței, în parcul copilăriei de la Pribegi, ce frumoasă este viața, chitea-n sinea sa boierul sărăcit, care ca brebul se debarasase de averi și se pitise în perspectiva arestării, desenând o roabă din Capua lui Kutuzov de pe Dâmbovița, supusă, când de frica proiectării de hemoglobină pe tavan, își preda ea surâzând cameristei podoabă după podoabă, Uțo, înveliș transparent-translucid după înveliș...

– Tu cum reziști, Liz? o întrebase el. În așteptarea asta chinuitoare, dacă te demască vreun bucureștean de bine, și te întorci spre Sibir cu cătușe roșii în RSS Moldovenească drept evadată, drept trădătoare a patriei Cominternului? Amicul meu odessan peveț Piotr Leșcenko tocmai mi s-a plâns că romanțele lui pot înduioșa pe generalii Armatei Roșii, nu însă și pe-ai NKVD-ului!... În primăvara lui 1942, bărbat de 44 ani, s-a îndrăgostit în această Casablancă pontică de Vera Belousova (19 ani, ghitară, Conservator), divorțează și se însoară cu ea, iar acum tremură fiindcă, fată de securist, dezertoare Odessa-București, dacă-i dusă din vigilența artistelor colege rivale, riscă în URSS pedeapsa cu Moartea!... Tremur

și eu. Nu că-s din Lvov, ci pentru că nici Ție nu Ți-ar fi bine, ca năpădineancă refugiată, dacă te toarnă vecinii din kommunalkă, să-ți ieie camera, cum mie tovarășul de petreceri studențești Ionel Enache, Atelierul Modigliani!

– Nu confunda tu bucureștenii Regali de la 1944, care până și zece ani mai târziu, în foametea Festivalului, *tot vor mai risca* să adăpostească un evadat din Romlag sau un rezistent retras rănit din munți, cu gloata fesenistă de peste 45 de ani, aia care în 22 decembrie 1989, cu activiștii în frunte și cu securiștii pe de lături, va ieși din foabrici și uzine, să sprijine pe Ceaușescu PCR, împotriva privatizării prin metoda MEBO sau prin metoda SLOBO, dar auzindu-se că Elicopterul a decolat deja, va inițializa de să se mire și să strige că *nu mai e*!!!

– Lasă glumele triste! Ești inconștientă. Tu chiar nu te temi deloc? Nu ți-ai luat niciun fel de măsuri? N-ai ars pozele lui Colea? Fiindcă nu vor crede c-a pierit sub dărâmături, în acel 11 Septembrie terorist pătimit, respectând proporțiile de inegalitate balcanică, de noi românii, la 22 octombrie 1941, în Odessa noastră, abia eliberată de sub jugul bolșevic cel inamic juruit al *valorilor euroatlantice,* de le apără azi, în toate periodicele și pă toate canalele, alde Răzvan Hristev, Gogu Țăpoieșu și Muhală Muistu, toți din stafful lu' Nicu Ceaușescu!

– Nu mi-e nicio frică! dădu din umerii rotunjori Eliza Alexandrescu. *Ce putând urma, frate Marius, dincolo de Stalin? Ce altceva decât un Lincoln?*

– Mmmmă rrogh, ipoteza optimistă... Omul nu are de ales decât optimismul, altfel logica faptelor te călăuzește invariabil la ștreang.

– Ce, tu nu ești optimist? Cum te simți, ca boier, în perspectiva arestării?

– Eu, Liz, știu una și bună: că Geniul nu este numai înnăscut, ci este și predestinat. Cu alte cuvinte, prin oricâte suferinți, ale mele sau ale altora, voi naviga ataraxic ca pe Internet, firul vieții, sau mai bine zis firul lucidității mele, nu-mi va fi retezat de ghilotina Parcelor celor curve, cu smocuri de păr încâlcit, fesenist, sub broboade înflorate istanbulicește, înainte de ca eu să gâfâi, nu fără oarecare solemnitate aulică, că, aolică, clipă, mai stai! Deoarece *m-am exprimat*, mi-am desăvârșit câteva opere-n cap, ca un *Homo solus* ce sunt, și tot ce mă mai interesează pre pământ, dar numai relativ, așa ca chestie, se referă doar la ce va zice din posterior posterioritatea, – îndeosebi gauleiterul culturii dejiste din RPR și marea sa haită de cenzori aș năzui de ca să ia o poziție, o atitudine de emițător de... judecată, dar de valoare!... Fir-aș al dracu faustic cu toată Opera mea!

– Asta, râse iar bigota Eliza, nelăsându-l să plece într-o beznă patrulată deja la București de *capre cu trei iezi*, un securist în uniforma Gărzilor Patriotice ale lui Bodnăraș capră, un sovietic, un britanic și un american iezi, – asta-i la capătul *celălalt* al vieții, unde n-a întors tramvaiul 33 decât pentru un Zeu ce se juca de-a Omul. Eu te întreb pe tine cum te simți ACUM, în perspectiva arestării banale, a tranziției brutale de la patul meu de Regină, la un prici din Romlag!

– Asta, râse cu poftă și contele Marius, parcă grăsuț, franțuzit și interpretat de ucraineanul get rusificat Serghei Bondarciuk când o pupă pe Natașa prin ochelarii de parbriz ai lui Bezuhov, e altceva! Sunt, pe legea mea, ca o mireasă în noaptea albă a nunții, cu mire abia dus la țigănci. Știu că voi fi arestat, știu ca și

mireasa ce-o să mi se-ntâmple, numai că nu știu *concret* cum o să fie!

– Aha, concret!!! chicoti Eliza Alexandrescu.

– Da-aaaa, o îmbrățișă ascetul Marius Ghizdavu în Strada Sfinților, concret! Concret eu sunt ca o mireasă de dinainte de Iluminism și ghilotină: nu pot anticipa dacă va sări sau nu sângele până-n tavan!

8

Kutuzov! Kutuzov! clama pisatelul Grigore Căinaru, prin noroaiele din mahalalele Harkovului, de parcă ar fi fost Mihai Viteazul în regia lui Eisenstein și l-ar fi căutat, în mlaștinile predispunătoare la călugărire, la Comana, ale Neajlovului, pe bătrânul cel știrb ca o Guică sau Zenobie, Sinan Pașa...

Aici relevându-se orbitor naivitatea, autismul, romantismul, orbirea pictorului dvoreanin Marius Ghizdavu, carele, deși nepot supercopoiului dresat antibolșevic Alecu Șaraga și bun prieten lui Mișu, soțul om de informații al Elviriței, n-a mirosit niciun pic a spionaj ce misiuni excentrice, literar artistice, are de îndeplinit, în rubașca sa tolstoiană, bălaiul și perfectul rusofon basarabean logodnic Minodorei, pediatrei Dora Căinaru, foste Glagoveanu până de Zece Mai 1943, când vor fi cununați la Ziduri de popa Sică.

– Unchiul nostru Grigore Ivanovici Căinaru, surâse cu subînțeles giocondian că știe mai multe decât declară, pisatelnița Larisa Rîbalovna din Kitaigorod, în conformitate cu ce-am descoperit eu și Nikita, în ultimele arhive sovietice întredeschise despre el, cele românești rămânând inaccesibile sau fiind scoase militărește de sub controlul intelectualității și pierzându-și ireversibil savoarea autenticității prin prelucrare brutală de către specialiști fără simț estetic sau nesimțiți, rezultă că a îndeplinit pe teritoriul fostei U. R. S. S., în patria noastră, mai multe misiuni, fie sub acoperirea de poslanic de taină cu mesaje de-ale opoziției antiantonesciene, fie ca spion sadea pătruns în spatele sovietic al frontului fără nicio pozvolenie din partea autorităților staliniste legal constituite, care duceau un război drept, de eliberare și bolșevizare a galițienilor în Europa și a angkorienilor în Asia, alături de Națiunile Unite, adică USA&UK.

– Unchiul nostru Grișa, înțelese ce i se cere Nichita, a dus un război drept, în paradigma imaginarului colectiv de atunci. Și a luptat în serviciul combatant de la 22 iunie 1941, când a trecut Prutul, până la 27 iulie 1941, când s-a fofilat de la trecerea Nistrului, presimțind că forțarea acestui fluviu de către un popor galițian-angkorian de rasă ieftină, va atrage declarații de război din partea Imperiului Britanic și a sateliților săi. Resurecție a interesului pentru mirosul pulberilor explozive din gebhaneá nemanifestând decât, de Bobotează, în 1944, Dora fiind gravidă, iar contele Ghizdavu anunțându-i cu durere și pioase amintiri, că sovieticii au luat Berdicevul nostru și un obuz a desfigurat de tot falnicul carpen sur, din coroana căruia a contemplat lanuri de secară cu un renascentist

târziu, pictor, arhitect și condotier, intrarea efectivă în luptă nevalidându-se însă decât după ce s-a născut în bune condițiuni, pe 4 martie, Vera, în șase el trăgând deja cu artileria de la Storojineţ, cercând a apăra eroic dulcea Bucovină, cea niciodată slavă, fără succes, Cernăuții căzând în robia sovietică la 27 martie 1944, când s-a prezentat și unchiul Grișa la Comisia Aliată de Control, înaintând o zaiavlenie prin care solicita sa fie admis *pandur marxist* și își motiva întârzierea că nu s-a predat mai de mult, tocmai prin particularitatea că n-ar fi luptat deloc în războiul de jaf și cotropire al fascistului Antonescu, ci s-a oprit înainte de Nistru.

– În realitate, izbucni în eseninene hohote de râs nepotul hocheist Stiopa, închizând din ochișorii albaștri ca Larisa și zguduindu-și pântecul ca Nicky, unchiul Grișa lucrase bine de tot pe teritoriul din acel terorizat spate al frontului, pe care oamenii lui Beria credeau cu trufie că-l stăpânesc în totalitate totalitară. Pe lângă cunoscutele misiuni, detalie el către Agnieszka și Isadora ce-l admirau cu ochi rotunzi de mirare, ce unchiul Grișa le-a executat sub comanda locotenentului de agitprop Marius Ghizdavu, anume în septembrie 1941 la Kiev și în octombrie același an la Harkov, dânsul a mai acționat incognito individual în iulie 1942 la Sverdlovsk, Nijni Taghil și Tiumen, pentru Direcția a XIII-a Literatură și Arte, și, în august același an, dar pe probleme economice în special, la Gori, Groznîi și Mahacikala! Ce ochind el fiind ce, dragele mele?

– Nu știu ce căuta scriitorul Căinaru, răspunse cu seriozitate Agnieszka, dar știu că prada vizată de pictorul Ghizdavu la Kiev în 24-29 septembrie 1941 trebuie că era aproape de valoarea unui Stalin! Aparent, el urma să scotocească, la mănăstirea Vîdubițki și la Pecerskaia Lavra, dacă nu și la catedrala Sfânta Sofia, după nu știu ce „dovezi" cum că protoromânii i-au creștinat pe slavi... Păi, era mai indicat părintele Damian, din naștere intrigant și un inchizitor fără pereche! Singura explicație plauzibilă – că l-a trimis Mișu, – a documentat-o Galina Cobiliță, anume că la București s-a sperat sus că mai bântuie prin zonă generalul Jukov și ar putea fi capturat de micul desant al ginerilor Moga!

– Într-adevăr, își aminti farmacista Eliza Alexandrescu, statul major al invaziei sovietice în Basarabia și Bucovina, din 1940, a fost la noi la Kiev, dar marea ședință a căpeteniilor militare bolșevice s-a ținut în 19 iunie deja la Proskurov (azi Chmelnyzkyj). Apoi, Jukov a coordonat joncțiunea districtelor militare Kiev și Odessa în 23-26 iunie 1940, dirijând spre cetățile lui Ștefan cel Mare Armatele Roșii 5, 9 și 12. Firește, consilierul secret Alecu Ghizdavu mai avea pe listă și alți generali complici: Ivanov, Paniuhov, Iakovlev, Grenadali și, subliniat, Averkin, șeful grupului pentru misiuni *speciale*. Dar poanta e că, puțin înainte de a porni cu yachtul Orlando spre Ialta, în februarie 1945, dar au fost împinși de curenți spre valurile și farul din Istanbul, frumoasa Elvira, doctorul Lecca și cu Mișu i-au spus râzând lui Marius că mai bine că n-ai găsit la Kiev pe nimeni, fiindcă cine știe cum dracu se mai răzbuna Stalin acum pe români pentru pierderea lui Jukov, care și-așa, călărind pe El Zorab, are acum piciorul în ghips!

– Ce?! Ce căutaaa romancierul nostru? se stropși la hocheistul cel înalt Malania, manifestând atât iritabilitatea Verei cât și aplecarea dialectică spre a

conversa în contradictoriu a lui taică-su, fizicianul filozof de la Dubna, celebrul disident Feoctist Ilici Silantiev, care anticipase prin calcul tensorial absolut încă din anul 1984 prăbușirea Uniunii Sovietice și chiar mai mult decât atât, că șandramaua se va prăbuși *peste norod*, nu pe căpățânile nomenclaturii!

– Ce, mă? Ho! îl mai zgâlțâi o dată apriga nepoată a Căinarului, Malania. Vrai să-ți spună fufele astea *ce* drăcovenie căuta bunicul și tu treci sub tăcere tocmai misiunea cea mai tainică și mai rodnică, cea din decembrie 1941?

– Exact! se înfuriară, gata a se prăbuși peste el într-un glas, Agnieszka și cu Isadora. Misiunea cea mare la Samara, Simbirsk (fost Ulianovsk și viitor Kerenskinsk), Kuibîșev! Nu te face că treci peste ea, că nu-ți ține cu noi!

– Dar nici prin gând nu mi-a trecut să fac omisiune de denunț! se cruci el, juruindu-se cu crosa vărgată pe care scria CCCP.

– Mă băiete! îl dezmierdă Malania. Nu-ți paie lucru de șagă!

Kutuzov! Kutuzov! șopteau în neștire buzele fosforescente ale romancierului 1681, în timp ce orbecăia prin mahalalele noroioase ale Harkivului, părăsit ca și la Kyjiv de comandantul său, spătarul Marius Ghizdavu, pe motiv că aplică unul din principiile comisarului Alecu Șaraga, principiul cel mai viril teritorialicește: mai răsfirați, băieți!

Cu alte cuvinte, el nici nu se gândea la biata Țară, la ce se va întâmpla cu muncitorii, funcționarii, dascălii și mujicii ei, când vor ajunge *să cerșească* de la stat, în calitate de pensionari, niște ajutoare, numai ca să aibă cu ce trăi, constrânși să aleagă perpetuu PSD-zeamă-de-varză, chiar și la sfârșitul Epocii Putin.

El era un intelectual de-ți venea să scoți mobilul și să chemi minerii Donbasului și chiar metalurgiștii de la Kryvyj Rih, aduși de la Magnitogorsk în scopul de a-i învăța pe geologi și ingineri care minereuri au mai puțin steril, el nu se preocupa decât de Cartea sa infinită, își neglija până și familia, adică fetele.

– Da, fără îndoială! nu se îndoi deloc Marius, care profitase de Dora atât înainte de 31 octombrie 1956, cât și după buclucul cu viespea, până după 1980, de și-a amânat Liz dezertarea, s-a scris, din pricina acestei legături, durabile ca tot ce este cimentat cu hemoglobină de război. Proiectul lui Grieg era de o limpezime nordică și, la 7 mai 2145, când România, din nou Regală, va prăznui două cente de ani de când a capitulat Reichul, succesiv, față de francezi, în 7/ 8 mai 1945 la Reims, într-o școală de cărămidă roșie ca gara Titu; față de Jukov-Vîșinski, în 8/ 9 mai la Berlin, în Pergamonmuseum; precum și, în 9/ 10 mai, față de pandurii polkovnikului Grigori Ivanovici Rasputin Căinaru, la palatul diktat Belvedere din Viena lui Nehammer, prilej jubiliar 1945-2145 cu care va fi vremelnic aerisită, prin implozie televizată, una din labele de urs alb, cum se vede din elicopterul prezidențialității Casa Popoooorului, pentru ca să ni se extragă cutia de mască de gaze în formă de cilindru feliat, conținând cele 1681 pagini căinare ale *Războiului Sfânt*. O! atuncea, care va mai ști p' acilea limba română, ce oricum va da colțul în 2222, declarată decedată din p. v. medical, potrivit legii, ăla, dacă va mai avea și perversiunea Lecturii, va rămânea o țâră frustrat, ca cum te-ai duce la latifundiarul Cezar Bogza cu nădejde de chiolhan de 1 octomvrie,

care e ziua internațională a bătrânilor cu drept de vot, și te-ar primi cu un bufet la varice, frugal și frust, cum ar fi pe pâine cazonă de manutanță, cu *gem*, de căpșuni conform etichetei din supermarket, dar cu gust de prune uscate și, vărsat la un closet cu oglindă de apă plată, prezentând unele emanații de vopsea roșie de ouă, încât ți-ai putea bricola drapelaș să întâmpini cu el trupele sovietice de Ocupație definitivă, hăituitoare-n 1940 ale trupelor române Regale, care n-au tras nici înjurate, nici scuipate, nici mânjite din țucal, măcar un foc de avertisment cum că *poate ne întoarcem, băi*, așa fiindu-le Ordinul, de a răbda orice!

– Eu nu cred că Grigore Căinaru, combătu Muhală Muistu de la Buda sau Pesta, era la 26 iunie 1950, un pacifist civic oengist, când prăznuind un deceniu de la răpirea Basarabiei și Bucovinei întru deznaționalizarea-bolșevizarea lor ireversibilă, își încheie cele 1681 pagini ale fluviu-romanului lui Kutuzov Kutuzov Kutuzov Kutuzov, îngropând cel puțin trei exemplare, dactilografiate că n-a avut destulă încredere să i le microfilmeze Marius cu familia Honig, în cele patru colțuri de grădină, la Glagoveni, la adevărații Glagoveni, din cartierul Uranus încă nedemolat de Jupiter Tonans.

– Este adevărat, tresări atins la coarda sensibilă artistul Marius Ghizdavu, că în martie 1944, născându-i-se o ființă umană, prietenul meu s-a gândit că *a avea copii îți justifică orice colaboraționism* și s-a făcut pandur la Cernăuți, unde Ana Karenina Pauker pregătea un Guvern cu adevărat democratic după standarde anglo-americane, în loc să vină cu mine în misiune la Piramidă, să-i convingem: pe Roosevelt, că nu e destul să te refugiezi în moarte subită (cum își dorea și Mareșalul, în august 1944, un accident aviatic), și, pe Churchill, că e abureală un discurs cu Cortina de Fier la Fulton, ci tot ce ne trebuie în iunie 1944, pentru stăvilirea convertirii nazismului în comunism nemuritor, e doar o **Debarcare în Balcani**, dacă vrei ca galițienii radical-agrari să nu te considere cam *criminal de război* complice la toate crimele stalinismului. Dar am primit eu însumi descurajări încă de la funcționărimea de mică ierarhie, cum că, băi Marius, opiniile intelectualilor raselor neglijabile nu se pun! Deci, Agnes, și tu, Isadoro, vreau să subliniez că, neîntâlnindu-se cu Ioil Borgiah la Școala de Primăvară de la Alexandria, ca mine, la workshopul pentru Pace, Grig, al Dorei fluviu-romancier pandur marxist de-al Anei Pauker, nici nu avea de unde să se contamineze homonic de o silă de *Homo sapiens totenkopf* cu ecouri în arta literară, ceea ce înseamnă că reticența sa de a evoca teatrele de război, scenele în care omul măcelărește omul, ține mai degrabă de însuși Subiectul, anume de anii tolstoici 1806-1812, cărora le închină cu stoicism bulgăresc cele patru volume Kutuzov, când Neamul Românesc a fost mai degrabă a războiului otomano-țarist *victimă*, decât să se comporte ca un factor activ imperialist pe propriul teatru dintre Dunăre și Bug, ocupat de „hoardele panslavismului“ ca o prefigurare a invaziei de la 1940, reluată cu și mai multă vigoare în august 1944, în aplauzele „scrofiței roz occidentale“, care vedea în nazismul marxist o modalitate de alfabetizare și de a da drept de vot și fesenistelor împarfumate, adecvată triburilor inferioare mental biologic de la sud-est de Europa Centrală habsburgică Ideală,

ca și o concentrare a capitalului pentru bazele industrializării în scopuri militare, importându-se până și crioanele cu care să semnezi Apelul de la Stockholm, tradus din limba lui Tolstoi și a lui Gladkov de Delegația Permanentă a Congresului Mondial al... Partizanilor Luptei pentru Pace, în martie 1950, în condițiile în care trupele Cominternului se pregăteau intens pentru a năvăli, la 26 iunie 1950, în Coreea de Sud, nimic nefiind mai primejdios pentru pârțogăria ideologică marxist-leninistă decât să pui tu, același popor de aceeași rasă, să probeze jumate bolșevismul și jumate capitalismul.

– Kutuzov, se înroși de indignare ca un curcan robul lui Marius, șahistul Feodor Kuzmici Merțalov, a fost primul care și-a dat seama că bătălia de la Austerlitz a fost o înfrângere și că bătălia de la Borodino a fost o victorie!

– Sau o înfrângere care echivalează cu o victorie, sau remiză! comentă fotbalisticindu-se și jucându-se cu revolverul Oscărel SS Hubig, constatând cu groază că armăsarul rusului îi amenință nu numai ambele turnuri, ci și pe regină.

– Lasă-lasă, că știm noi cine a fost Kutuzov! bombăni cu obidă locotenent Ghizdavu, care tocmai pierduse un final de nebun contra pioni, la același rus.

– Știm foaaarte pe pielea noastră moldo-valahă, hă-hă-hă-hă! numai nu explodă de indignare generalul de propagandă Horea Bratu, scotocind din ochi după dosarul lui Mihail Illarionovici Goleșnicev-Kutuzov. Știm noi ciiine a fost Kutuzov!... Kutuzov al mieu!!! maimuțări el viril pe Ecaterina a II-a, ce cu Maria Tereza ar fi adus, secolului XVIII, un exces de vulgaritate, la câtă avea deja printr-un iluminism neisprăvit. *Vulgaritate*, băi, adică acel subnazism când potent, când impotent, un *populism* al mediocrităților tupeiste, cenzori voluntari ce vor împizdi tot secolul XXI, tinzând a-l clona castrat *chic*, după tot nonculturalul, al XX-lea!

– Și de ce, mă rog dumitale, nesimțitule, dădu din coate Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, consideri feminismul, emanciparea femeii sovietice de sub exploatarea masculului dominant, ca manifestându-se analog unei glande secretând „vulgaritate“, într-un eon al masilor, totalitar? Gândești ca un bou!

– Pentru că mareșalul Kutuzov, își albi fruntea înaltă de delfin analistul imun la insulte, ca prestator rus de servicii master class unor intelectuale, e *principalul vinovat* pentru Răpirea Basarabiei, vaco, după cum cancelarul austriac Wensel Anton von Kaunitz a manevrat pentru Anexarea Bucovinei, scroafo, la poalele Mariei Tereza, în 7 mai 1775. Ah, această lună Mai a marilor iubiri! Blestemată lună Mai, Kutuzov în 28 Mai 1812 săvârșind acel păcat de moarte, comunisto, bolșevico, Răpirea Basarabiei, păcat impardonabil, de la care li se trag fatal *rușilor toate nenorocirile* pe două-trei veacuri, inclusiv secesiunea Siberiei ca protectorat pekinez! Noroc că, cu mare tonaj ne-a fost ea, belirea primăverii, compensată de Regalul 10 Mai și principalele lui semnificații, cum ar fi Sosirea lui Vodă Carol, Independența, Proclamarea Regatului, Căsătoria Regelui Carol al II-lea cu mama Regelui Mihai și mai ales semnarea Capitulării Necondiționate de către Reich, la Palatul Belvedere-Diktat din Viena, în, prevăz nostradamic, 10 Mai 1945, dinaintea polkovnikului pisatel Grigore Căinaru, Grișa! cum îi vor zice pațanii sovietici, uimiți că el nu-și bate deloc soldații, ca alți ofițeri români, îi lasă

odihniți, le dă de mâncare și nu le pretinde ținută de paradă pe front!

– Eu n-am îndoială, își puse paloșul greu din fontă ardelenească pe masă radicalul Oreste Bogza, că nazismul nu este un fenomen german, ci austriac, și că Hitler se trage, poate și genealogic, din cancelarul Kaunitz, după cum stalinismul nu este un fenomen caucazian, ci pur rusesc, acel Stalin, a cărui putere umilea pe Rooseveltul cel chinuit de alegeri, ce altceva făcând în Marele Război pentru Apărarea Nomenclaturii, decât să tooot recitească *Război și Pace* și să se tot inspire de la Kutuzov, cum e cu arderea orașelor și satelor, nimicindu-le-n calea inamicului, și cu războiul de partizani, indiferent ce represalii aduce ostaticilor!

– În toamna lui 1807, observă cu ochii castanii injectați de ură logofătul de obiceiuri Antioh Ghizdavu (1750-1821), la Paris, pe lângă Napoleon, cine-mi uneltea, cine isca daravela cu *Anexarea Principatelor la Imperiul Țarist*? Cine, mă, altul decât... un conte Tolstoi! Inclusiv cu milogeala din urmă, pragul cel mai josnic până sub care putea negocia ca nobil rus, cum că... „măcar“ Basarabia!

– Ceea ce nu înseamnă, ne atenționă Stiopa cu glorioasa-i crosă, că bunelul scriitor Grișa Căinaru nu se fudulea peste tot cu arborele său genealogic, ce ducea la celălalt conte Tolstoi, de fapt singurul notabil în conștiința mondială, fluviu-romancierul lui Kutuzov, Kutuzov, Kutuzov, Kutuzov!

– Cum așa?

– Iac-așa și iar așa! Ba încă de ani de zile, noi Căinarii ne tot zbatem să fim recunoscuți de Clubul ADN-Urmașilor contelui Tolstoi și să fim invitați la chiolhanul anual de la Iasnaia Poliana, al risipiților prin lume!

– Însăși înrudirea Căinărilor cu Tolstoi, desluși teologul Atanasie Damian biletul radiograma Noveanului, în tăcerea cortului de nuntă și a casetofonului, este strâns legată, cu un fir roșu, de frecventele pustiiri ale Moldovei și Valahiei, de către lăcustele țariste, sub pretextul eliberării pravoslavnice, de sub jugul otoman – interzis faptic de Voievozii noștri războinici dincoace de Dunăre! – a creștinilor. Viitorul conte biograf al lui Kutuzov, mincinosul exeget, carele nu zice nimic în Tetralogie de Basarabia mea, ca *măr al discordiei* ce a rostogolit Războiul lui Napoleon până la Moscova, nu avea decât 26 de anișori în 1854, când vine la noi, locuind pe Ulița Işlicarilor din Lipscani, ca subofițer țarist reacționar, să se încaiere cu turcii la București, la Giurgiu și mai ales în binecuvântata Oltenița iliesciană, în asediul Silistrei, marele eseist Ion Ghica punând urechea la pământ la Ghergani și auzind tunurile de la Dunăre bătând cetatea de pe țărmul bulgar cominternist, vacarm care nu l-a intimidat deloc pe-un oarecare dorobanț călăraș de roșiori, artilerist ca Bonaparte, dar rus și pisatel veleitar, să nu se ia-n Blitzliubov de-o fiică de negustori, Ioana/ Oana/ Onțica, dar cu onestitate, câștigându-i la stos, de la un coleg velicorus, împroprietărit pe de-a moaca în Basarabia, o sfoară de moșie pusă cam între Căinării Vechi, de pe apa Cuboltei, și Soroca boierului Constantin Stere, al cărei vechil, un Oleg Căinaru, cam neputincios, ia nu numai fata, ci recunoaște și pruncul Chiril ca fiind al lui!

– Dar nu la Căinării Vechi, protestă Larisa, ci *în drum spre*, dezonorată și fugită de acasă, poposind la Năpădeni, după ce a bet apă de la cinci fântâni, biata

Onțica a născut un fecioraș, căruia-i dete nu întâmplător numele Lev, ce abia Oleg Căinaru, primind sfoara de moșie și lăuza, i-a preschimbat numele în Chiril, din sămânța căruia o mireasă din chiar Căinării Vechi, Teodosia (Feodosia) născu în 20 mai 1880 pe Nae Antreprenoru, ce avu la 4 martie 1907 pe Mitrea, cu Duniașa, iară pe Grișa al nostru în 18 iulie 1920, cu Ana Karenina Pauker Lugojana, mai toți ceilalți copii, când cu una, când cu alta, pierind de mici, răpuși de diferite molime, datorită asistenței medicale precare în epocă, ce silea fimeia română a fi mereu gravidă, ca o cloșcă, în loc să facă activism, politic ori civic.

– Această frumoasă tradiție eres privind descendența din Tolstoi, nu din Dostoievski, Grișa a exploatat-o în toate *autobiografiile* solicitate de securiști și de serviciile lor, de Cadre și de personal, după eliberarea Republicii Populare Române de sub jugul fascist, la 23 august 1944, ora 22. Căutând cu inteligență creatoare și chiar creativ inovativă, critică și autocritică, să deturneze atenția de la barbaria că tac-su a construit, cu zilieri săraci, și a dat în folosință pagode somptuoase la marii corupți, exploatând și forța de muncă a țăranilor navetiști sindicalizați doar de formă. Ca și că părinții mei au fost posesori de fabrică de salam cu soia, de unde în timpul criminalului război antisovietic și anti-ONU, a alimentat, cu *conserve de fasole cu șuncă sau cu cârnat*, pe agresor, pe când anglo-americanii livrau conservele lor cu multe euri și hormoni la cel agresat!

– Și să nu uităm, lascivă Dora, și de fratele tău, Gary, idealist de linia întâi, care s-a distins dobândind mai multe cruci de fier, nerămânându-i însă niciuna pentru a se făli, la umbra ei, în descompunerea cea eternă, fără a impresiona neplăcut pe ceilalți morți, de sub cruci albe de mesteacăn, căzuți degeaba, ba chiar în sens contrar interesului ceasornicului național de azi, vădit antiunionist!

– Basarabean hârșit, Marius, alde Grig nu a lăsat vreodată, dragul de el, să se afle despre Opera sa „1681“ (elaborată în 1944-1951) și despre strategiile sale de supraviețuire, în spațiul de ocară galițiano-angkorian, decât doar cât a vrut el să se știe, fie și falsificat mitic! Dar eu nu cred că iluzia lui de a fi fost clonat după Tolstoi era de natură a-l proteja de securitatea literar-artistică. Dimpotrivă, ar fi putut irita SS-ul sovietic, care trata literar-artistic pe români de țigani găinari, inferiori rasial sciților agatârși! Partea prostuță fiind că nici măcar nu era original, deoarece cu mult înainte de a mă culca eu la Ziduri cu el, am auzit de la vizitiul tău, domnul sudor autogen Țepurlui Marin Codin, că și dumnealui a avut o bunicuță focoasă, care în timpul Războiului Crimeii a spionat în rândurile păgâne ale bașibuzucilor, pentru GRU, într-un spirit total antieuropean, care înțeleseseră speriații ăia în Occident că dacă Țarismul închide Bosforul, atunci va avea rațiuni estetice tari, de simetrie, pentru a încornora cu aur din Kolîma și Gibraltarul...

– Cunosc, cunosc, dădu din grimase boierul, toate confuzele efuziuni țuicare ale lui Codin! Staruha Țepurlui fiindu-i când bunică focoasă, când străbunică arzoaică! Însă dar după ancheta ce a întreprins-o, cu mijloace istorice *științifice* de restabilire a adevărului, tatăl meu, rusul ofițer care s-a slujit de babă nu putea fi insațiabilul Tolstoi, și nici Rasputin, deoarece *nu era chior*, de ochiul drept, ci mai probabil să fi fost atunci colonelul Kutuzov, sau dacă ținea acel ochi

numai închis de plăcere, poate mareșalul mult mai popular la noi, Suvorov, căruia după ce la Varșovia a avut cazaci implicați *în mari masacre*, ne-o bătut cu turci cu tot în Vrancea, încât i-am aridicat o statuie ecvestră la 1913, mutată însă la Ismail, fiindcă *acolo au fost masacrați și civilii învinsului* mahomedan!

– O statuie, o statuie, îngână visător petrolistul Octavian Ghizdavu, o statuie ecvestră ar merita, în actualitatea sculpturală imediată, și Grigore Căinaru al nostru, cel mai rezistent romancier român – 1681 de ani să fie citit! –, scânteind pe fundalul moscovit al Domei Iskrăi, chiar pe soclul cel roșu al lui Lenin, care viteaz, să nu fi fost bărbați doi opozanți, eroii Mac Arthur și McCarthy, ne asaltau de mult bolșevicii cazacii Hollywoodul, care la americani e ca Palatul de Iarnă cu femei, și-l sculptau cu sclavul zek alb-negru numai pe Soțul Krupskăi, în picioare, din întreg Mount Rushmore, predestinatul kurgan rusesc din amonte de South Dakota, în ale cărei ape cu solzișori se oglindește cu mâhnire Cvartetul: Washington (care stăpânea 300 de sclavi), Jefferson, Lincoln, Theodor Roosevelt, ultimul fiind Nobelul 1909 pentru pace, că a mediat pacea ruso-japoneză, a cărui nepoată, frumoasa Eleanor, de s-a canonit Franklin al ei s-o cucerească mai mult decât Volodea pe Nadejda, îi explica lui C. A. Rosetti că, în America, marea generație pașoptistă a Independenței și a Drepturilor Omului *a găsit sclavia deja solid înrădăcinată, de supraomul alb englez*, pe un pământ unde se aplicase Soluția Finală aborigenilor, de la care a luat modelul Winnetou, firește <u>răsturnat dialectic</u>, și Hitler, cum că ce sclavie să implementeze în Galiția noastră, de se pronunța Marius, ca avocat, robului său Merțalov, că *după Ghitler vine Lincoln*!

– Domnilor, ridică pumnul proletar în sus ca și cum ar fi amenințat să-și debaloneze burduful Codin, vă contrazic! Neam de neamul meu nu a fost bătut de vreun Suvorov. Străbunicii mei s-au mutat voluntari panduri, lângă Suvorov. În *șchimb*, scoase el rubașca kakie, ca și cum s-ar fi despăduchiat, uitați-vă bine la grila asta de lovituri de nagaică, la stroi, constructive!

– Oooo! gemură cu experiență feministele prezente. Parcă ți-ar fi pus canibalii mușchiuleții la grătar!

– Nu de la Suvorov al polonezilor... De la KUTUZOV le am!!!

– Nu șuguiești? pipăi ca Toma Necredinciosul micuța Emily unde, feciori fiind, n-aveau coraj nici frățiorii ei, Gobind și Niel (Nilă), nici verișorii lor mai măricei, Joseph și cu Marlon.

– Domnișoară, gemu din vipla puținilor dinți nevipla țeranul știrb și *vesel că mai trăiește*, rău ne-au călcat tovarășii de la Răsărit la 1711, la 1736-1739, la 1768-1774 (când ne-au slăbit de răpiră-n 1775 austriecii Bucovina cu tot cu mormântul Sfântului Ștefan, protestul lui Horea, Ghica, Cloșca și Crișan fiind înecat în sânge!), la 1787-1791 (când au vroit iluminata Ekaterina să ni-l deie pă contele Potemkin Rus Rex Daciae, de-l îngroparăm la Sfânta Golie a Ieșilor), dar parcă nicicând nu ne-a potopit muscalul cotropitor, ca urgia lui Dumnezeu, decât în acea crudă ocupație 1806-1812, culminată cu Răpirea, de către b-bestia de Kutuzovov, a Basarabiei, întru bolșevizarea-deznaționalizarea ei ireversibilă!

– Voi românii, dădu din codițe micuța intelectuală californiană, ați fost

vasăzică mereu părtinitori cu Franța, ați ținut cu Napoleon, nu cu Kutuzov!

– Noi nu comitem favoritisme, ca să nu ne creăm precedente! interveni cu ciocanul calm, muncitoresc, Marin, ridicând însă vocea sus, ca maestrul Cucuzel.

– Napoleon, se încruntă feroce pistruiata Agnieszka, de toți dorita nepoată a Halszkăi Chrzastowska cea atâta râvnită în 1937 de însuși Marius, tânăr și superatractiv, Napoleon, ah, canalia!!! Bestia corsicană! Fiara... Dobândise un moștenitor polonez și uită-te și tu, ce-i scria el țarului Alexandru!

– Băi Țarule, citea sardonic ambasadorul Caulaincourt, află că Împăratul Francezilor, dacă i-o dai pe soru-ta, Anna Pavlovna Lugojana Pauker Karenina, nu numai că n-are niciun chef să binevoiască a dispune să se reinițializeze relansarea Reînvierii Poloniei, idee atât de străină concepției sale, dar este chiar înclinat *să colaboreze cu tine*, la orice măsuri de Minister Orwell al Adevărului s-ar putea recurge, *pentru ca amintirea ei să se șteargă din inimile locuitorilor*.

– Maiestate! Maiestatea Sa Împăratul Napoleon aprobă ca denumirile de *Polonia* și *polonez* <u>să dispară</u> nu numai din orice tranzacțiuni, dar și din Istorie!

– Poate și din Literatură!... Adică, se subînțelege că și! La fel, românii.

– Ceea ce confirmă, ne privi cu ochi verzi strălucitori Agnes de Krécy, că bestselleritul Napoleon nu era mai puțin... infractor de război decât Hi, Roosevelt, Churchill sau Stalin, fiind capabil nu numai să ucidă militari proprii și străini, *ci și să împingă genocidul până în Memorie*, învingătorul **potrivind** la nesfârșit convenabil Istoria și Literatura și Vinul, pe banii contribuabilului!

– Napoleon Napoleon Napoleon Napoleon și Kutuzov Kutuzov Kutuzov Kutuzov, se bâlbâi de cât de frumoasă era pediatra goală mamelucul Abdul, sunt cei doi poli între care pendulează romancierul, cu obstinație virilă și plăcere crescândă, în practica sa demitizantă, neexistând totuși suficiente probe, și nici vreun subtil indiciu, că s-ar lega corosiv aluziv și de ruda sa nedovedită decât prin legendara coana Onțica de la Oltenița, contele călător Lev Nikolaevici!

– Napoleon, observă îmbujorată Emily, pur și simplu n-a știut ce *încotro* să aleagă în Rusia dodoloață. Noi, la școală la Santa Diana, ne-a dăruit ispravnicul districtului un computer, după rezultatele pozitive obținute la olimpiada pă California, și am simulat noi pe el că era mai rentabil, decât spre Kaluga, s-o ia pe drumul teutonului bârsan Toma Nour, spre Riga și Dorpat, pentru a cuceri Petersburgul lui Dimitrie Cantemir sau Milescu și a-l rade de pe fața pământului, curmând pe vecie cu fumurile nord-vest-europene ale Asiei!

– Și noi avem computer la noi la școală, la Elberon, protestă nepoțica Lizzy de la plajă din Florida, care chiar semăna cu basarabeanca Liz de altădată, dar pe simularea noastră am obținut și alte sugestii pentru îndepărtarea muscalilor de la a-și mai vârî nasul lor roșu în trebile Europei: bine i-ar fi fost lui Napoleon dacă rupea de tot Ocraina de la Rossia și o anexa firesc, cum a mai fost odată, sub marele Duca Vodă, la Moldova Mitropolitului Veniamin (Benjamin) Costachi, îngăduind concomitent suedezilor să-și recupereze Finlanda lor, a cărei existență independentă e, dealtfel, tot atât de irațională ca a Ungariei Mici în coasta României Mari, după sinuciderea Kakaniei lui Nehammer din lipsă de însușiri!

– Pentru că finlandezii, tună în microfon cineastul Răzvan Hristevescu, se trag din *dacii liberi* ai lui Zamolxe, maghiarizați forțat, după ce-au migrat spre nord nesuportând jugul fascist latin roman, după cum ucrainenii se trag din frații noștri *geți*, slavizați „cu dosarul și cu parul“, iar bielorușii noștri au fost slavizați tot din niște daci – cei dinspre Minsk din buri, cei dinspre Smolensk, din carpi!

– Silence please! Eu am găvărit cu arhitectul Alfred Rosenberg chiar la Harkov Riga, pi tank, îi împăciui Marius Ghizdavu pe colegi, și am convenit să trimitem experți împerecheați, români și germani, ca să descâlcim toate aceste enigme etnogenetice, pentru ca Reconstrucția regiunilor din Răsărit să se bucure de o bază sănătoasă, din cel mai bun și mai stabil granit româno-german.

– Tovarăși gestapoviști cekiști, fii de muncitori și de țărani săraci din securitatea popooorului! ni se adresă tovarășul analist-sintetist sculer-matrițer de sudură autogenă Zahar Maslovici Kartotekov, descălecat ca consilier militant ulterior pentru ideologia integrării euroatlantice, consultant privind *agentura ca sculă* a urii de clasă și afirmat ca educator pe sticlă al tineretului postdekabrist oengist. EU mi-s prepadavitel Darie Fișiereanu, de orijîne țaristă, dar care, împământenindu-mă, ca Regele Ferdinand, am învins și eu... un rus, pe rusul din mine, și doresc a-mi cere scuze pentru unele neplăceri ce ai mei vi le-au cauzat în Istorie și în Literatură, nu numai contribuind la destrămarea Țării și, de aceea, la *imposibilitatea de a mai progresa cu de-ale Culturii* după 26 iunie 1940, ci și tratându-vă cu bestialitate la jug și la dezmăț, îndeosebi la ocupația din 1806-1812, mai spre finalul ei, cu marele desfrânat Kutuzov, la Bucureștii deveniți o nouă Capua, unde admit că se purta mai rău decât voi românii în Transnistria!

– Despre Transnistria, tresări și ridică dintr-o sprânceană Marius Ghizdavu către Clara Honig, bine ar fi să nu se pronunțe literatura sau securitatea înaintea Istoriei!... Supoziția mea rămânând că, în Războiul Existențialist, nemții au masacrat nemțește pe colaterali, iar românii românește: în sensul că mai aproape de practicile Canalului decât de ale Buchenwaldului. Altfel spus, administrația românească s-a purtat cu evreii și cu romii cam cum se comportă ea cu proprii supuși, chiar la pace, darmite la război, lăsându-i să piară puși la munci aberante, rău alimentați, neprotejați împotriva frigului și găzduiți în condiții de higienă incalificabile, suficiente ele însele să pună pe butuci o seminție sau o categorie socială ori intelectuală. Eu n-am fost acolo, dar românește, după infernul Reeducării și bestialitatea Mineriadei, nici nu mai muncesc, mă tot gândesc...

– După Mineriadă, observă Isadora, nu se mai poate scrie poezie la voi.

– Este o comparație indecentă! dădu din cap mustrător la ea bărbosul publicist Răzvan Hristevescu, care a descoperit la Debrețin xeroxul celebrei cronici *Gesta Romanorum*, precum și o colecție de imnuri și marșuri militare din Ungrovlahia. Încă de la 1775-1812, duduie, nu se mai putea scrie Poezie la noi!

– Ba nu! bătu din piciorуș Isadora de-i sări condurul cât colo. Nazismul nu e un fenomen rusesc și cu atât mai puțin unul german. Este însă cu prisosință unul *austriac*. Să nu uităm că *cancelarul*, că Kaunitz a smuls Porții, în blestematul 7 mai 1775, Bucovina, pe când Ecaterina lui Potemkin nu ne ia Transnistria decât

pe 29 decembrie 1791 și, atenție! asta abia după ce se amestecă *și austriecii* în războiul ei cu turcii, pornit din acea toană a țarismului că, asemenea unui crocodil ce se târâie spre apă, a tot năzuit spre Bosfor...

– De-aia, bufni cu gelozie căinară Malania (Malașa), voiai tu să-i dăruiești lui Stiopa, de ziua lui, un crocodil de cristal, să-i stea pe televizor ca un pește!

– În imaginariul inconștientului colectiv, kolhoznic, fă, crocodilul e un smart-simbol cum că, ce-ai apucat, să nu mai dai înapoi! Or, pe mine m-a cucerit doar Sergiu Chiose Enache, urmaș de SS-ist socialist securist stalinist-marxist, ca pe o urmașă de rezistent prin cultură până la 1992, fugit la Basel să nu-l abată de la Creație consternările zilnice de pe drumul Tranziției, că cutare reformă o fi bună, dar trebuie să vrea și soacră-mea, și amanta, și nașul, și cumătrul!

– Or, Stiopa, Malașo, către care ai afinități elective incestuoase, uitând că vă trageți din aceeași sămânță slobozită de Tolstoi în Oltenița noastră, din curiozitate cu o fată de negustor Oltean, deci diplomat, deocamdată trebuie să mă descucerească cu crosa și să-mi declare mai întâi independența, după cum și experta în împreunări, Ecaterina cea *Mare* în... toate, înainte de a ne lua de tot Crimeia noastră, descălecată de ciobanii mioritici și de tătarii noștri din Bugeacul nostru, i-a proclamat, mai întâi, ce?... Independența, firește!

– Aici, se înroși Stiopa, care de când patina artistic hochei profesionist la Salzburg, trecea des prin Basel, nu e vorba de Isadora noastră, Malanie-Malanie, ci de calitățile literar artistice și de analist, ca și de aplicarea corectă a cuceririlor revoluționare ale formalismului rus nimicit de marxism, în Dosarul Căinaru!

– Din câte știu eu de la verișoara mea, Elvira, iubită de Raul Lecca, fiindcă a riscat să piară chiar cu tăticul lui, contactând pe Roosevelt Churchill în Ialta noastră, soțul ei, Mișu, avea feedback că de gros folos fură expedițiile ce, unele cu mine, ca mare rusofon al alianței româno-germano-finlandeze, le-a sfredelit în adâncul de crocodil de cristal fără nimic în pântece al URSS!

Astfel, în septembrie 1941, la arhivele mănăstirești kievene, a descoperit Mișu scrisorile prin care Napoleon I instigă pe rotofeiul țar Alexandru să se aprovizioneze „la discreție“ din Moldova și Valahia, cu bunătățile rărite de blocada antiengleză, dar și promisiunile urmașului republican Clemenceau către Denikin, Vranghel, Kolceak sau Iudenici și alți *eroi antisovietici*, că dacă-i bat albii pe roșii, care nu mai vrea Lenin să achite Occidentului *datoria externă țaristă*, la noua Pace li se va lăți Rusia pe săturate, dincolo de Dunăre, Marița și Bosfor, până la Sfântul Munte Athos și Troia noastră tracă!

Menționez însă, pentru Istorie și pentru Literatură, în măsura în care interesează și povestea popoarelor galițiene în curs de Exprimare, deci și literatura arta lor, arde-o-ar focul, c-aduce doar chin și viespe-n gât, la ăla care se remarcă, și mi-e martoră baroneasa Dorothea Schlauberger von Sonnenheim, că, îmbrăcat în haine vărgate zek, vicleanul cancelar Vójd franțuz Clemenceau l-a contactat pe Tata, în convalescența-i alsaciană prizonierat de ne părăsise pe noi doi orfani, pe mine și pe Theo la Năpădeni și la Ieși, asigurându-l că promisiunile către Albii anti-Roșii vor fi uitate imediat după recuperarea datoriilor de înarmare

ale Țarului, care dacă Lenin ar fi expropriat-o pe Krupskaia de bijuurile Reginei Maria și ar fi achitat arieratele, atunci nici n-ar mai fi fost sprijin extern pentru Războiul Civil, alde Troțki n-ar mai fi înființat Armata Roșie a Cominternului și Căgăbăului, și atunci nici pictorul Hi n-ar mai fi risipit *fondurile destinate culturii germane*, pe Înarmări, tolerându-se a presupune, cu temei fix în materialitatea condițiilor cauzatoare deterministic, că nici Războiul Existențialist, nici fumul crematoriilor și nimicirea elitelor, bolșevizarea galițienilor-angkorienilor...

– Într-un cuvânt, a gal-angiștilor! prescurtă cu smerenie Sergiu Enache la bunicul Isadorei sale, predestinate cotrocenar a naște pe Preș. Mântuitor.

– Domnilor, se Grigore Căinaru-n mormântul militar de la Ghencea, pe o ploaie de ne-au bătut norvegienii contrar previziunilor cancelarului de anticipase un doi-zero, ignorând starea ca de șlam-perioadă a terenului stelist, cum și Hi că după vară vine toamna-iarna, dooolor! se el, aaaa... acest l'ent de roșiori al Reginei Maria, amantul soției mele doar la Odessa idilică, mi-a purtat, din motive de Spiriță religioasă creștină, dar și alahă, ba ținând de orice fior antibolșevic, numai doar propensiune tropistică ghinion cam către doar numai belele!

– Așa trebuie să nu fi fost! gândi nu gândi faimoasa pediatră de răniți, completând uleiul la candelă, unde-l linseseră câinii orașului, rezidenți în cimitir printre eroi. Cât a mers în misiune, la Kiev și la Harkov, cu Marius care se ținea numai după fuste și chiloți, dacă ei mai existau într-o Uniune Sovietică ce Kiki din Montparnasse știa că-și băga tot pibul în tunuri și blindate și-n piuitoarele katiușe, eu simt că Grișa n-a capturat niciun fel de documente importante pentru Marea sa Operă de 1681 pagini, concepută ca un apendic la *Război și Pace*, diagnosticat ca suferind spiritul Contelui Lev de un fel de gangrenă peritonită, în sensul unei imprecise demascări a mussolinismului corsican și al unei deșănțate exaltări a geniul militar al lui Kutuzov de a nu întreprinde nimic, ca și, tot rus țarist, al leneșului Ciceagov, de nu l-a putut el aresta pe Napoleon la Berezina.

Ci Marius, în vântul pulberos de toamnă, ce-i amintea deșirant peisajul tipic rusesc cu mărăcini, agave și cămile din Stepa Calmucă, nu prea îndrăznea a se duce la mormântul fluviu-romancierului ce mai mult ca sigur l-ar fi pizmuit și poate l-ar fi pizduit cazon de mumă, pentru toate cele joase de care se bucură, în ceaușismul postdejist, neriscând, ca un nou desfrânat Kutuzov, nimic.

– Cum să nu riște, fă? protestă o altă moartă și anume, una interesată să închidă un caz atât de încâlcit. De la 31 august 1944 până la 15 august 1952, când slavă domnului marxiștii români *l-au pedepsit administrativ*, Marius Ghizdavu, muncă silnică 60 de luni, pornind de la enunțul generator că

9

subiectul se află în Est, de unde vine șevaletului și *lumina-de-la-răsărit*, își tot calcula nebunește, în așteptarea dubei, cum să infecteze Troika anchetatorilor, pentru un Verdict K cu trimitere în Uniunea Sovietică, la niște rusoaice kubaneze mișto din Krasnodar, în așa-zisul Gulag. Deși, cum confirmă unchiul Jan

(tovarășul Enache), care l-a anchetat și, băgându-i funcționari ofițeri GRU în Atelierul Modigliani, și l-a și însușit personal apoi gata mobilat cu frigider Zil pentru familie, urmând a se plăti despăgubiri CEDO de către boul de contribuabil, mai în glumă, dar și în serios, pictorul declara, cu jenă evocând Soldățelul anglo-american, fugit de pe frontul galițian de frica Ostașului bolșevic apărător al stalinismului, că el, ca *Geniu fie și sintetic*, este și *predestinat*, așa că-i va ține șmenul să-l ducă rușii gratis în Gulagul veritabil, care infern pensionarul special uncle Jan postează azi statusuri că... nici n-a existat, fiind o creație mediatică fake news a CIA, a BBC-ului, adică a Intellibeliservisului, și a Mossadului, ca și a aripii trădătoare a Căgăbăului, care a și furnizat, e la mintea cocoșului machist empiriocriticist monorhid, *uluitoarea* cantitate de informații secrete interzise de care, as *Homo solus*, a dispus suspecttul Soljenițîn, din care Gulag era convins că va scăpa repede Marius, fiind capabil oricând să colaboreze să proiecteze pentru tataia Iosif Vissarionovici în straie albe dacice, pe Stadionul Ostankino, niște spectacole televizate, cu Marile Realizări și cum a învins El Supremul fiara aia nazistă, în chiar bârlogul ei, cel pustiit spiritual de bombardamentele Roosevelt-Churchill, în contra cărora Himmler *n-avea alți ostatici prețioși decât evreii*, Despino, care erau liantul estic spiritual dintre români și polonezi, anume ar fi ales poze din care Tu, fă, ca scrofiță occidentală roz, să realizezi ce supraprocent din realizări s-a realizat, ca dovadă a superiorității a ce-a realizat Marx față de realizările lui Dumnezeu, mărind fotografic, cât o întreagă tribună de stadion, Realizărili, panou cu panou, iar ciocănarii și kolhoznicele să stea cu tăblițe în mâini, numerotate, și să le schimbe la porunca vechilului lor direct, un propagandist nord-coreean, neîncăpând îndoială că tovarășul Stalin, văzându-se cu Realizări și, apoi, ca Cârmaci cinstit titular zâmbind tutelar totalitar la toți, că le-a realizat, ar fi fost tot atât de încântat de robul valah precât de șmecherul inventator al sistemului de creștere gulagică, *pe baze de brigăzi și răspundere colectivă*, a productivității muncii silnice, de drept politic și de drept comun, inventatorul Plusvalorii Maxime, al cărui nume nu ți-l voi dicta, Isadoro, ca să fiu eu sigur că vei citi-n Vasili Semionovici Grossman, nu-n *Za pravde delo*, ci-n aia cu cerul predestinat sateliților militari, așa că, Liz, mie nu-mi vor putrezi oasele în Romlag pe-acilea, și cu atât mai puțin probabil în Gulag, unde colaboraționismul meu marxist-leninist-stalinist gigantic, mai inconștient lătrător decât al lui Grig, își va repercuta titanic marxist prometeic, în prometheism, elucubrațiile asupra unor *seminții străine*, de care mi se va rupe-n paișpe, adversare concurente *la a mea*, încât foarte repede voi fi vărsat din Insulelele Arhipelagului pe gigiganticul Kontinent, cel mie infinit mai familiar, dintr-o familie cu apucături antibolșevice, ba chiar antislave, decât colegilor mei pictori, Otto Runge și Dolfi H., care-l credeau pe sanguinarul Stalin slab, neajutorat, rămas fără niște generali ca Tuhacevski, fără cărturari ca Troțki și vechea gardă și, Doamne! fără acea popime țaristă, entuziastă de fiecare dată în deznaționalizarea enoriașilor din guberniile noi. Ba zicea domnul d' Esgrignon, la Antibes, *s-așteptăm s-atace întâi Stalin*, să ocupe el, prostul, până la Rhein

Germania, și vor urma instantaneu consecințe funeste pentru marea masă slavă, cum ar fi... *sancțiunile* ce Societatea Națiunilor Titulescu ar fi votat în contra Cominternului, întrebându-se Marius și Otto în igluul de la Gumrak, până s-au congelat niște rații ca de pui de combinat pentru canibali, că *da' de ce Hitler*? De ce tocmai Hi și nu Thomas Mann, sau vreun umanist și mai și, alde Hesse de pildă, ceea ce am constatat, ca elvețian din Basel, și pe front, că voluntarul pentru misiuni mai mortale se alegea singur, vreun exaltat nu prea întreg la minte, cum ajunsese și Dolfică, peisagistul urban al Vienei cum Utrillo în Montmartre, după ce s-a tâmpit din cauza Războiului Expresionist, fire sensibilă nesugând suficient la mă-sa de frica lu' tac-su, care într-adevăr e mai monstruos fotografic decât fiul, cel carismatic de-ar fi câștigat alegerile-n SUA, scrie Tabarcea, și ca democrat, și ca republican, hollywoodian tipic, iar pe cele britanice, și ca conservator, și ca laburist, dându-se drept eurogay neomarxist oxbridgean! Ei, un răsfățat sensibil rococo, ce găsise de netrăit în kkt, pișat, duhoare de hoit și de praf de pușcă, stressantă și ahigienică, periculooasă, viața de tranșee, pentru un euroatlantic născut în aerul condiționat al zgârie-norilor sau în aerul lichid al zgârie-stelelor, de unde sus ne și consideră, pe noi galițienii-angkorienii neexprimați, un fel de rasă bombardabilă, incapabilă din motive eugenice, nu post-totalitare, să-și constrângă păduchii din capul Țării, puricii de pe burtica ei, căpușele din pliurile calde, nu *să și gândească când fură*, ci doar să plagieze pe omologii euroatlantici dăruind 0.1% din pradă la Edu-Cultură, suferind, el, caporalul austriac, și un *orbitor* atac cu gaze, din care va fi scăpărat cremenea Kemării, a vocației Messi mesianice, nu jugrav, nu arhitect conductor, ci Führer, băi, <u>să atace primul</u>, prevenind anexarea Reichului la Imperiul Țarist marxist, totul metamorfozându-se într-un dezastru de geniu negru, iremediabil, care pune sub semnul întrebării *ce* și *cum*-ul speciei noastre.

– Dar cât valora Hi ăsta pe bursă, mă Jane, că tu le știi pe toate?

– Însumat, cam cât puțin sub Muss plus Franco, deci nu cine știe ce...

– Și alde Saddam cât, domnule Bratu? găsi și Augustus un zăcământ de whataboutism, el nehalind nimic spiritual din România Regală, căci trudea zi și noapte ca inginer petrolist și ca soț fraier, deși era tânăr... Saddam, în măsura în care, ca dictator, a oprit Vavilonul de la bolșevizare, de la spălarea memoriei...

– Eu, domnilor, ca general de propagandă, fie și în criminalul război antisovietic, cu atât mai criminal cu cât s-a dovedit ulterior că elitele noastre, adică aleșii, nu sunt capabili nici azi să ne bage-n *uie* decât atârnându-ne pe locuri de lanternă roșie. (Ay! ce dragă la familiile bolșevice coloare!) Ce să mai zic și de Saddam? Mai bine nici nu veneam la acest prestigios colocviu, sponsorizat din bani murdari, jegoși, pătați de sânge, de spermă, de salivă, de gel și de vomitură de drog și de bale de aurolac. Bătrânului să-i dai pace, să stea la călduricâ! Decât că m-amuză să examinez câte un antisemit fără evrei, c-am ajuns... *niște fără evrei* chiar la spirit și inventivitate, pe această planetă aglomerată, ce nu mai are romantism nici în textierul bi, un posibil Coriolan Drăgănescu, ca și ăl bătrân de la 1900, în sensul că evreimea, cu precizie germană *silită* la emigrație, spre

plutocrația americană, apoi la dislocarea chiar din nefericita Galiție Ghizdaviană, de la Vîborgul lui Borgiah la Burgas, pustiindu-se spiritual aste vaste deșerturi azi, atât prin hemoragia creierelor, cât și prin absența acelui *challenge* atât de stimulator, încât să-ți creezi și-n imaginar, române, cine *să-ți dea replica*, încât nimeni nu se mai sinchisește de Revelație, de o dez-velire a rădăcinilor fioroase, originare, cum un fag buchenwaldez, la ce putând duce fascismul vienez al răpirii Bucovinei noastre? La ce altceva, Octaviane, decât ca la Buchenwald, răsturnat de furtună tocmai la Berdicev, Marius tată, un fag uriaș, al popoarelor ucrainean și bielorus, ramuri care se trag din același trunchiu trac, frații noștri ucraineni nefiind, cum am mai zis, decât celebrii geți liberi, cărora Biserica Rusă le-a tot aplicat o silnică slavizare, un tratament de sablare și spălare a creierelor cu cel mai bun detergent eisensteinian, transferat apoi și norodului lui Oles Hristici, viteazul și mereu gata a se bate primul cu invadatorul occidental imperialist, norod bielorus, carele repet și o tot voi repeți că purcede tot din dacii noștri, cei dinspre Minsk din carpi, cei dinspre Smolensk, din buri, putându-se inițializa, cum eu am și convenit cu Reichscomisarul poporului Alfred Rosenberg, la Harkiv, o vastă cooperare macroregională și transfrontalieră geto-dacă, instituțională și de întrajutorare tovărășească, în caz că se va accepta, prin consens euroatlantic, Hegemonia Românească, la sud de calea ferată Minsk-Smolensk, ca un canon de ideal rezilient cel mai rezonabil de *relatinizare continentală în sensul bun al cuvântului*, acel sens al fundării Romei clasice, de către dacismul timpuriu care domesticise, ca poetul franciscan Orfeu, și bourul, și leul, și lupoaica iubitoare de bărbat om, fiind regretabil că, nici în microscopica, subcuantica ziulică de azi, elefantul nu-și pune IQ-ul la contribuțiune și nu realizează ce e de nerealizat în subsidiaritate cu celeritate: cum să faci bici din căcat, care, dialectic nu-i exclus principial din materiale compozite, cum perora deunăzi o specialistă-n polimeri, însă pe altă televiziune, doar că ești silit la rectificarea bugetară să mai tai nițel de la care are, ca să dai *la care n-are,* adică la *specialiști*!

– Fiindcă dacă ai doi-trei specialiști, niște cadre nu ca să-ți facă neapărat din materie bici, Sergiule, nepoate tată, dar să-și dea măcar seama cât de cât, fie și foarte aproximativ, cum îl obțin *ăia* polimerul, de la care au subtilizat spionii noștri șpilul, care e cei mai mari experți de pe lume la a corupe ființe umane, atunci *ai cu ce*, bă, ai cu ce bici să le arzi căcatu-n cur la toți care mai murmură în contra parrtidului! Și te poți baza iarăși pe mai mult decât o Unitate de Monolit, fiindcă dacă mai trăia Ceaușescu, de care fac azi mișto toți epigonii, sau egiptenii, păi cu geniul lui diplomatic de-i învârtea pe toți după degetul mijlociu în sus, de dansau Kălușul cum voia el, de la Salonul Oval imena I. V. Stalina până la Salonul nr. 6 Roosevelt-Churchill – și Brașoveanca, și Pinguinul, și Valsul Miresei, având el în vedere să te mai încălzești iarna, pă bune de cea mai laaargă recunoaștere internațională, deci mai mult ca sigur intra RSR prima-n NATO *uie* Schengen, creându-se, în context virgin, premisele materiale și spirituale, ca și o mentalitate de învingător, ca să ne reafirmăm tradiționala noastră misie civilizatoare în aceste macroregiuni, înțeleapta politică de prezervatizare a Limbii Române, urmând a

realiza deci, printre alte realizări, și un măreț salt calitativ, trimițându-se emisari lămuritori și realizându-se, în Sud-Estul macrogalițian, realizarea realizărilor actualei generații, anume întoarcerea la, europeana prin excelență, *grafie latină*, a fraților noștri bieloruși, ucraineni, mai ales bulgari, că tu ești din generația *Leka noșci deța*, Sergiule, apoi sârbo-muntenegreni și, desigur, grecotei, care nu s-au dumirit că civilizația lor nu a putut avea niciodată o *universalitate* de magazin mixt compatibilă cu aceea romană, bazată pe Pace, pe sentimentul tranzacțional al Ființei, numai un asemenea colosal inexpugnabil zid al Latinității putând gira Intelighenției europene acea pașe ieternă, Pax vobiscum pe care dincolo de Cortina de Fier, se pare totuși că n-a avut-o, fiindcă mai penetra, dar nu și pentru Șalamov, aerul siberian condiționat în galeriile Kolîmei, trezind fiori Gumrak de „au stat cu spiritualitatea la congelator", boicotând istoria, poate și cu o intuiție a zădărniciei demersului, dacă noi europenii, familia noastră, Sergiule, nu gândim toți odată cât mai sinergic, Pepi, adică monolitic, ca și unitate în diversitate...

– Numai un nou Marx ne lipsește, Moni! se sili a-și înghiți vărsătura că văzuse om politic iliescian trădător ex-mareșalul de propagandă Horea Bratu, reeducat vag de Adriana. Numai un nou tânăr Marx ar putea proiecta, pentru președintele Bush al XII-lea, o ideologie suficient de cultă și, dialectic, de incultă, încât să seducă nu numai managerii, ci și workerii și aliații lor, mulgătoarele kolhoznice, într-o epocă storytelling a funcționarilor și servitorilor, permițându-se dezlănțuirea unui al treilea război mondial, cu Saddam, că și-așa s-a antrenat irakianul în groaznica 1980-1988 măcinare de vieți tinere cu Ayatollahul Khomeini, cel ce murind, s-a dus Ceaușescu în Iran în decembrie 1989, să-l împace cu Irakul, că altfel vin, peste toți, americanii, direct de la Malta!

– Pentru un ideolog cârpaci tablagiu sau pentru un prost, sarcina fiind cu totul inabordabilă, dragă Horea, pentru că e greu anglo-americanicește să te iei de unul care, deși a dat cu gaze într-o minoritate, cum „îngerul" polonez Tuhacevski la fel în mujicii de altă religie și limbă ai Tambovului, și-a construit cultul mesopotamian al personalității *după al lui Stalin*, pentru Memorialul cărui generalissim, soldații californieni scăpați cu viață din calea Ostașului Roșu la 1945, pe Elba, au pus soldă lângă soldă și au achiziționat *un kurgan* la Mount Venus-Vernon, pe malul apusean al Potomakului, între parcul cu același nume și parcul „The Mall", unde mai găsești la tarabele, de dincolo de lanțul hussit de food truck-uri, până și bujii și faruri vechi de Dacia 1100, comandându-se la CBAGO Sonnenheim un obelisc din marmură red&black, ca extrasă din ruinurile Reichskanțlay, Jdanov protestând însă *în contra formalismului*, cam de sus, cum zbiera ca un bizon și Vîșinski la ONU, la colegii occidentali, încât de teama ațâțării involuntare la un nou Război Sfânt de-al românilor, s-a amânat obeliscul, ajungându-se la un consens cum că să se ajungă la un consens, între o reproducție a uriașei statui a Pobedei, de la Stalingrad, și propunerile care se băteau cap în cap ale fraților Ghizdavu, care unul, Octavian, de-avea și club de baseball, zicea că se potrivește doar la Disneyland, lângă Capela Sixtină și Taj Mahal, iar Marius, răstindu-se ca Coposu la Iliescu cu glas de Mahalie Jackson, dar răgușit ca un

mahalagiu cu pepeni, susținea că, dimpotrivă, după *Arhipelagul Gulag* ar fi o adevărată sfidare să clonezi o Pobedă stalinistă, chit că ăsta e adevărul Eliberării, pusă pe Kurganul artificial de la Mount Vernon, înverzind cu gazon Potomakul, asezonându-l cu lebede, rațe și pești chinezești color ca somonul întors la origini, fiind adică preferabile arcele de granit leningrădene, curajos antijdanoviste, în stil postcubist Șostakovici, de pe Drumul Supraviețuirii, pe care s-au trimis norodului camioane cu rații, mda, din mila Partidului, de-a evacuat foabricile, dar copiii nu, deloc, i-a lăsat de hrană fragedă asediaților înfometați...

– E ridicol! E ridicol! E ridicol! alerga de colo colo colo, ca o mioriță capie, frumos buclat, Edgar Glagoveanu, cu o decorație îndopată unde-l ciuruise mai bine lunetista Natașa Rostova. Dar nu-i nevoie de niciun Marx, fraților, ca să furi bugetul primăriei! E chinuitor de evident, Elviriţo, că n-ai cum îmblânzi pe intelectualii francezi, ruși, chinezi, și pe destui pacifiști anglo-americani, care se folosesc, în sprijinirea lui Saddam, de obiecția că pe Israel cine-l controlează dacă deține arme chimice. E chiar orbitor de clar cum să-i încolonezi, sub stindardul tău, pe toți optimiștii inconștienți că, în spatele dosurilor noastre de orbi frumoși, avem nu numai Hiroshima, Dachau, Dresden sau Dalstroi, până la mica barbarie a micului Kutuzov în Dacia, cum apare el în *Războiul Sfânt* al lui Grișa. Noi homosapii, ținem deja în desagii karmici ai mileniului Trei, spectaculosul Unșpe Septembrie, nou 2001 fiind doar că mega-spectacolul pleacă de la o inițiativă aproape particulară, dar să te ții tu superproducție, țiitoareo, când se va exercita om-om *devastatoarea putere a Statului*, la tehnologiile AI! Pe lângă cenzorii voluntari activiști de la 2041, să mai ai și obiecte casnice turnătoare la securitate, inclusiv jucăriile plăcerii! De unde și trufia mea de personaj, Nemuritor ca toate personajele, de la Achile cel tare de cap la Hamlet cel șovăielnic, fiindcă am valuare prin etern mintea-mi juvenilă, pe când civilizațiile îmbătrânesc și se slutesc, și prin sufletul meu răscolit nu de nimicurile ce întreprind democrațiile contra tiraniilor, ci de 1X2 că, după WW Expresionist și WW Existențialist poate veni și un WW Postmodernist, tra-la-la! De la orice Dement declanșator.

– Nnău! se stropși la el indignată, roșind până și cu ramele ochelarilor, nu numai cu mucoasele-i fragede, americanca Emily, de origine vag română. No! No! No!... Pentru ca un Război Mondial Postmodern să nu se producă, sau cel puțin să ocolească megalopolisurile și ce s-a reconstituit după bombardamentele Războiului Existențialist, iar noi al doilea sex să nu mai preparăm o colivă cât Everestul, pentru 2 324 849 537 decedați, trebuie Să Iubim Pacea, ca Lenin, fiindcă nu se va mai supraviețui decent, pe această planetă uzată, decât *dacă popoarele se vor uni și vor controla cât de cât* Secretele bărbaților!

– Niciodată! orăcăi în vis unchiul Jan, scrâșnind de pârâi încă un geam de-al Atelierului Amedeo Modigliani din Strada Liliputană din zona meridională a cartierului de stăpâni români și neromâni Băneasa-Stalin.

– Ba da! Ba da! Ba da! bătu din piciorușu-i perfect Cioropel a lui Vip.

Ca un ceas elvețian cu acele depărtate simetric în jurul orei 8 și 20, visa Kangurul, făcând cu ochiul obraznic spre Guiț și Pitecantrop, uitând că Pizzacola

nu acuza ocluzia logicii intestinale a ex-doctorului veterinar Lecca:

– Președintele Bush al III-lea, adică Roosevelt al IV-lea, constatând că, nerecuperând nici măcar toată Molotovia până-n Linia Stalin, Europa continuă a nu mai fi o civilizație a Onoarei, Gustului și Erudiției, o civilizicultură în genere, pe când tânărul American sucombă **eroic**, păvăzuind *valorile noastre* în Coreea și-n Vietnam, ca Gary, Marius și cu Otto la Stalingradul nostru, scrofița roz occidentală scărpinându-se pacifist la codiță, acest președinte ales de electorat, preluă Isadora tonul predicatorului Atanasie Damian, dar nu și limbagiul arhaic ce tot ea folosise și întrebuințase în bestsellerul *Învățăturile torționarului Ionică Enache către fiul său nepoponar Sergiu Chiose. Adevărul necenzurat despre Weltanjugul materialist-dialectic și istoric al păduchilor, ploșnițelor și oligochetelor din capul, inima și colonul Țării*, dacă tot moare în Coreea și-n Vietnam soldatul american, în timp ce Occidentul Apropiat se râde și se scarpină dedesubt, fără pic de eritem de rușine și fierbinte recunoștință că la Războiul Existențialist, eliberând Franța de naziști și rezistenți, eroul american a salvat Luvrul de la grea epurare și Catedrala Strasbourgului de la un viitor de Muzeu al Ateismului, cum își bătură joc rușii de Kutuzov al lor, de se râde fluviu-romancierul Grigore Căinaru în 1681 pagini, cum că l-au îngropat într-un Panteon degradat din Kazanskii Sobor, ăla cu colonade ca ale lui Bernini și havuz pe axă, în... Muzeul de Istorie a Religiilor „Mircea Eliade“, al Academiei de Științe materialist-dialectice și istorice marxist-leniniste a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste (CCCP, cum încă scrie pe crosa lui Stiopa, importată din CSI, de la Sculeni-Târg), așa cum observa și radicalul furios Oreste Bogza, în culegerea sa de atitudini atitudinare *Cosmetizarea la mutră a RO pe drumul fofilării din mooye-n uie*, CEVA trebuie să se schimbe, CEVA nu mai ține, CEVA trebuie să se reinițializeze ca să se reinventeze, iar președintele Bush al VI-lea e de a sa datorie de posesor influențator-manipulator al celor mai de speriat boxe MassMed dupe glob, cum la urma urmei conchide și analista Clara Honig în postfața la *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*, Ed. Play, Santa Madonna, 2002, nici măcar nu mai trebuie discutat cu europenii moluscă, legume, acarieni, cei incapabili să-și recupereze partea lor de continent, care ține de la Kaliningrad până la Vladivostok, ci pur și simplu trebuie declarat dinaintea unei Mari Adunări Populare, la Washington nu, dar la New York da, cât cuprinde, chiar pe locul unde au fost Gemenii până-n 11 Septembrie 2001, că, dom'le, la noooi pi planetă nu mai e loc decât pentru DEMOCRAȚIE, iar la dictatori eu vă mut muma-n qur la toți, văă oooomorrr pe toți, băi, că am cu ce, AM CU CE, băi! Cu adevărat noile hăhă-tehnologii ajungând la rafinamentul total de a putea poziționa localiza identifica unde și-n ce poziție ce face fieștecare pământean iubit sau nu, adică dictator, de să-i trimiți racheta otrăvită până-n cel mai al dracu buncăr, în fond tot de bestiile de ingineri proiectat, și construit cu oamenii muncii, cum va fi fost și cortulețul mătăsos jegos, în care Timuș Hmelnițki, ginerele voievodului Bazil Lupu, vitejește apărând el cetatea creștină a Cernăuților sau Liovul, de turcii migranți chemați de austrieci, nu de ruși, fu lovit de o bombardă ce-i smulse, ca

un *Tyrannosaurus Rex*, păroasele buci dorsale, cum niște cocoașe de cămilă calmucă, așa răsplătindu-i Dumniezău că, voind a imita pe Rasputin, o jignise până și pe soacră-sa, din explozie însoțitoarea de trupă de sub el scăpând miraculos paranormal nevătămată, semn divin că strategia voievodului cultural Vasile Wolf, ce văzând Ieșii Europei incendiați cum securiștii Moscova la 1812, dar de niște tătari și de hoardele căzăcești ale lui Hmil tatăl, au cujetat că, pentru stabelitate în Balcani, e momentul tragic noi românii să ne afirmăm deja, la 1650, **opțiunea pentru Imperialism**, cum va teoretiza și doctrinarul geopolitic Voicu Ghizdavu în toamna lui 1938, *să trecem Nistrul, Majestate, să cucerim Rusia!* Ci potențialul valah fiind mititel, musai să ne slujim, mai întâi, de nelimitatele rezerve de sânge tătar, cazac și cecen de la Răsărit, fie pe bază de tratate, cum au încercat la Moscova Cantemir sau Gheorghe Ștefan, fie pe fundamentul mai erogen și mai sigur al rudeniei, cum vizionarul Vasile Lupu, în tradiția lui Ștefan Vodă, cel mai Mare și mai Sfânt decât al maghiarilor, a implementat, dându-și câte o fiică, respectiv la puternica pe atunci crăiie a Litvaniei, la deja decăzuta adunătură a leșilor și la frații noștri geți rusificați ucrainenii, trei, Doamne, și toți trei, cu înțeleapta intenție, Kangure, zise Guiț, de a crea un fel de cordon sanitar, Au-mă-doare, între noi și cele paișpe armate ale muscalilor, ce năzuiau, ca Krokodilul cel prea plin de umor, să pună crucea rusă pe moscheile din Cetatea Albă și din Balcicul nostru, sub pretext că vor Istanbulul, care însă nu era voie de la Englitera, și poate nici de la președintele Bush al IX-lea, preluă inițiativa orgiei Pizzacola, cu o cruciuliță ieftină scânteind lunecată pe Silicon Valley, ceea ce n-o împiedica să accepte să-și dea și viața, și cocaina, pentru idealul secolului XXI, că NU MAI E LOC PENTRU TIRANIE pe Terra nostra și că toate serviciile secrete trebuie să proclame puterea popooorului, de mâineee alde Saddam, alde Fidel, alde nemuritorul Kim 1-2-3, saluuut! Trebuie toți să demisioneze! Imediat! Altfel, umanitatea va uza de toate mijloacele ei de *acțiune în forță*, în scopul instalării peste toți a Democrației... Cât mai e timp și specia asta de personalități autoritare n-a pus laba definitiv pe vreo Supraputere Nucleară! Căci ne-am cocoțat cu tehnologiile la terra-energii prea distructive ca să mai glumim și s-ajungă giucăria vreunui dictator dement senil, determinat (!) din silă de impotență și zoaie să se sinucidă, dezlănțuind totodată conflagrațiul planetar apucaliptic.

– Este bine, rânji Jenică Noveanu ca un filozof din butoi către teologul crezut milioner Atanasie, acționar majoritar la șepte cimitire suburbane, că tineretul de azi, din ziulica de azi, așa incult și needucat, barbar, cum poate el ieși la semiîntuneric, din învățământul oligopedagogic practicat de *suplinitorii de Profesori*, de niște nechezoli, de niște înlocuitori de intelectuali, mai are rudimente atavice de Idealismu dezinteresatu, dacă-l meditezi din perspectiva Occidentului cripto-rasist, că de ce să nu sufere coreenii din nord pentru *testarea unei ideologii* atât de „generoase“ ca marxismul, mai inferiori rasial decât cei din sud, și mai urâți fără chirurgie estetică, dar capabili de cele mai nobile sacrificii, cum testa și Stalin, de pildă foametea omorâtoare de copilași de rasă reacționară, dar cu continuarea neabătută a programelor de înarmare balistică și nuclearo-

electrică! La care se referea de fapt și metafora protocronistă, mumificată-n sintagma „Lampa lui Ilici“, problema cărturarilor fiind că care-ar fi rezultatele în Luminarea Gloatei, dacă un regim totalitar ar investi <u>mai tot pibul</u> în Cercetare, Educație și Cultură? Și ar obliga pe contribuabil a ceti 200 de cărți bune pe an, ascultând Bach în livingul cu postere Impresioniste! Oare n-ar țîșni atunci din gloată, să protesteze la asemenea tortură degradantă, un *Homo sapiens totenkopf* determinat a ține suuus stindardul contra hârtiilor și decibelilor, spre mai binele nu doar al oamenilor de prea mult bine, ci și-n enteresul șălui mai Sponsor Generos la toată umanitatea, care epuizându-se rezervele pe prostii, ce face, bă?

– Ori o belește, ori o suge! răcni popa Damian turbat de furie. Fiindcă acolo unde nu e cap, nu e nici sinergie, iar unde nu e consultanță, nu e nici mântuire, taică, și fără pace întru Domnul, nu se realizează nici progres, ci doară prin negocieri și fără explozie socială îl putem intui. Cum nici războiul dintre neamuri nu-i exclus, oricât de tehnic ar fi el, fiindcă-i infezabilă frăția cu tirania, îndată ce renunți la Capitularea Necondiționată și îi asiguri pe ștabii marxiști că Occidentul nu va considera niciodată voiosul comunism ca o crimă odioasă precum nazismul, ci doar ca pe o simplă *rătăcire* cum e desfrânarea văduvei, stalinismul lui Saddam ăsta fiind trecător, domnilor, cum trecătoare e și Pizzacola, cum vine ea de la Kangurul și se duce pe la Guiț, sau ca tinerețile noastre, Jenele, ratate-n tranșee și canale, *suprema împlinire a celor nelumiți fiind să cadă*, nu-i așa? Pentru Patrie, pentru Apărarea stalinismului, pentru realizarea unor mari realizări, pentru protejarea averilor nomenclaturii, și ale vârfului ei de lance, sekuritatea... Numai că eu te sfătuiesc să cam ții seama la cifru și de rețelele cenzorilor voluntari, care riști să se declare oripilați de apropierea ce tocmai ai sheruit că Dachau cifre, Dalstroi cifre, într-o epokă de o necontenită confuzie, cu nisip în ochi adus de Mistral dupe Maelström Arena din Alexandria, când ciocnirile dintre proto-civilizații, ca la biliard, nu știm încotro ne vor rostogoli planeta și norocul...

– Eu, păli ca ceara de origine nemeliferă filozoful din Ferentari, nu m-am legat decât de Discovery, singurul canal mai consistent pe care-l mai am pe cablu după ce, în loc de **arte tv**, mi-au băgat ăștia întâi bine intenționatul TVR Cultural, iar pe urmă, protestând lumea că e numai un pretext ca să scadă spiritualitatea de pe Unu și de pe Doi, au pus pe grătar ceva de muzică, cică populară ca voci și ca costume cam ucrainene sau bieloruse și decor, părerea mea fiind că, prezentându-ne nouă euroatlanticii, în proporții doar de unu la sută periculozitatea nazismului față de bolșevism, rămânem cu impresia că a ucide, fie și spiritual, sute de milioane de galițieni și angkorieni nu e chiar un păcat de Breaking News!

– E complicat, oftă a eșec Dora, ca în primele ei luni de văduvie, când nu prea avea orgasm, de care se vorbește mereu la noi la TV, nici măcar cu un Marius încă fără expertiză. Grișa de-aia și-o fi-ngropat textul 1681 sub Casa Poporului, fiindcă primind la Palatul Belvedere din Viena Diktatului, în 10 Mai 1945, Capitularea Necondiționată a Reichului *și* față de pandurii săi români, și aflând că ieri și alaltăieri au mai fost două Capitulări, a realizat că va veni o vreme, Minodoră, când nici cei mai răi istorici nu vor mai ști exact *cum* și *ce* a fost!

– Interesant rămânând, pentru istoria literară, care azi poate exista și fără literatură, nici cărți, doar așa, din niște rațiuni de imagine externă, că la sfârșitul conflictului european, soldat cu zdrobirea nazismului, în ultimă analiză de către românism și, ca un corolar, triumful bolșevismului, Grig avea în cap și-n caiete o bună parte din creația-i nemuritoare, nu ca el, deja peste 681 pagini din 1681, până și titlul fiind o opțiune definitivă, *Războiul Sfânt*, nu pentru că s-ar fi împărtășit de la ideea islamistă, ca Saddam, sau de la idealul antonescian al prăvălirii robiei exercitate de dușmanul nostru milenar asiatic asupra pârjolitei Moldove, grădină care în idealitatea ei, extinsă măcar de la Vistula până la Bug, ar fi dus mai departe și mai sus, de la homosap la homonoic, Cugetarea Europeană cea înlemnită brusc, ca soldatul când partizanul muiere își ridică poalele, să-l momească a tropăi peste câmpul de mine, sau ca când se frânge, ca pânea de împărtășanie, telenuvela, pentru calupul publicitar. Nu, nu era Grig al meu un fanatic, cum n-a fost Marius, tot al meu, un fustangiu, chiar dacă o zăpăcea pe proasta aia de farmacistă că, dacă-l arestează ăștia, în viitorii șapte ani (1944-1951), atunci el la anchete va dezvălui niște abominabile crime de război, comise de toți actorii Cruciadei pe teritoriul Uniunii Sovietice, derutând pe anchetatori, încât să ajungă în Gulag nu-n Romlag, după care îi va scrie lui Stalin însuși, cu idei novatoare în tâmpirea gloatei, până la răspândirea moderatorilor de tembeliziune storytelling și în Lagărul păcii și socialismului, anume mari ritualuri de milioane de oameni ai muncii, cu tăblițe, compunând dinaintea Führerului imagini percutante de-ale *realizărilor*, mai ales la senectute putând place o asemenea inovație diavolească, încât nu numai că va fi slobozit din insulele Arhipelagului, ci i se va întocmi de către Direcția a XIII-a Literatură și Arte o biografie oficială fantezistă, legendară, încât să poată fi numit Comisar al Norodului pentru Kultură, așa că își va umple pieptul păros și gâdilitor cu nenumărate decorații, deoarece la fiecare feliere, tot mai subțire a pibului, el va declara ataraxic, că cât au lăsat la EduKultură planificatorii de la Gostat sau Gosplan e arhisuficient, el se dessscurcă, și astfel va binemerita de la patria adevărată, unde vechii camarazi de la Ministerul Propagandei ar fi putut rânji că, pentru marea massă slavă în continuă expansiune, distrugătoare de orice început timid de cultură și civilizație, barbară de două mii de ani, deci miimea-milionimea feliată întru Luminare e chiar mai mult decât se merita, încât pe la spectacolele omagiale ce le-ar fi verificat personal hudojnik-tovul Mihail Voitinovici Ghizdov, cu regularitate cu gând duios doar la mine, cu fiece prilej ar fi băgat să se dea și minunatul, mobilizatorul marș *Războiul Sfânt*, compus de compozitorul A. V. Alexandrov (1883-1946), pe versuri de V. I. Lebedev-Kumaci (1898-1949), al cărui inspirat *Fie ca nobila mânie*, atac al primelor măsuri, scriitorul Grigore Căinaru îl fredona cu plăcere sadică, potrivindu-și după el ritmul în care ne țăcănea-n crieri literele, cu Mercedesul Prima stilat, de domnișoară secretară, la care-și dactilografia pentru nemurire fluviu-romanul, al cărui titlu nu e luat din broșuri socialist-mic-burgheze-anarhiste d' ale mizerabilului Proudhon, ci de la marșul ascultat întâiași dată la spectacolul brigăzilor artistice de agitație ale

armatei româno-sovietice, la eliberarea Budapestei noastre de sub jugul fascist.

– Interesant că pictorul mai mult amic al Dorei îi tot lăuda superlativ lui Grișa pe Lebedev-Kumaci și Alexandrov ăștia, deși cunoștea foarrrte bine de la unchiul Alec o cu totul altă istorioară! Imnul marș *Sveașcennaia voina* s-a intonat deja de moscoviți, compus chipurile... instantaneu, exact la 26 iunie 1941, în Gara Bielorusă, serbându-se un an de la Răpirea Basarabiei noastre de către URSS, Molotov valorificând atunci în Galiția Mare, zdrobirea Galiei de către Hitler și luarea Parisului. Dar nu era o piesă muzicală țâșnită sub inspirație marxist-leninist-stalinistă, explică în jurnal senatorul Alecu Ghizdavu zis Șaraga, ci o adaptare-plagiat a marșului naționalist ucrainean *Повстань народе мій*, cântat pe la 1919 de oțeliții luptători pentru independența de Comintern a Ucrainei, adunați nu doar din Mariupolul nostru, ci din toată regiunea Krivîi Rih!

– Bunele relații dintre unchiul Alec și ucraineanul Simon Petliura se explică prin faptul că în iarna 1918-1919 au colaborat intens contra bolșevicilor lacomi a supune Ungaria, Bulgaria, Basarabia și Ucraina. Puțin a lipsit ca, înalt emisar regal la Hotin, Alecu Ghizdavu să fie surprins împreună cu generalul Stan Poetaș la 7 ianuarie 1919, când acest erou de pe Neajlov 1916 și de pe Trotuș 1917, a căzut într-o ambuscadă cu soldații din escortă, în cursul unei inspecții pe malul drept al Nistrului, la Călărașeuca. Banda de bolșevici Barbuță a și mutilat euroasiatic bezbojnik, de Sfântul Ioan Botezătorul, trupurile românilor căzuți, tip de **terorism psihologic sălbatic** ce va fi aplicat nu numai în războiul lui Lenin și Troțki, ci și în al lui Stalin și Jdanov, pe scară mult amplificată. Desigur, consilierul aulic Alecu Ghizdavu a fost foarte sensibil impresionat, aflând că Armata lui Petliura i-a prins repede pe bandiții lui Barbuță ăsta și i-a executat!

Lenta justiție românească, avându-l legat pe tov Foru cel care a tras efectiv în Poetaș, l-a pedepsit abia prin... 1929, când comuniștii începuseră deja să se infiltreze periculos printre mineri, arătând ei tot ce pot abia la 14-15 iunie 1990.

– Dar de unde a deprins artistul Marius cinismul, Dora? Nu e greu de găsit un răspuns cu care să fie de acord nu numai biografii principali, ci și majoritatea anchetatorilor. De la cine poți tu învăța cinismul în Galiția noastră pură, naivă, copilărească? Numai de la Lenin, care și-a cumpărat prin interpuși Mausoleul. profitând de Ordonanța de Urgență 122 și acum *nu mai poate fi dat afară* din Piața Roșie, ceea ce nici n-ar fi de dorit, căci turiștii mai compensează din cheltuielile de mentenanță, acest Lenin dându-l gata pe Marius, la vreo zece anișori, auzind el vorbindu-se-n crama Ziduri c-a avut CINISMUL ateu de a-l trimite pe poetul Rusiei și mestecenilor, Serghei Esenin, să se convingă de putregaiul occidental infect, unde? În SUA! Și cam când, frate? În epoca *celor mai devastatoare efecte ale Prohibiției*, ale încălcării brutale, totalitare, pe bază de vot feminist, a tuturor drepturilor bărbatului de a consuma băuturi spirtoase!

Cinism sau realism? Pur și simplu *calcul*, întemeiat pe date mult mai bune despre URSS decât a deținut Hi la Berlin în noiembrie 1940, când, pentru viitorul totalitarismului mondial, era mult mai indicat ca Reichul să accepte în bloc *toate* cererile lui Molotov, cedând fără ezitare România ceea și așa ciopârțită sub

ponderea teritorială critică, de nu-și mai putea îndeplini nu doar Funcția Culturală, dar nice *misia civilizatoare de-a impune grafia latină grecilor și slavilor*, un consens Hitler-Stalin, oficializarea aderării la Axă și a integrării totalitarismului gulagic în cel holocaustic, sau invers, cu mult înainte ca electoratul american să-și precizeze pozițiile, devenind fezabil ca și orice proiect de un fel de Imperiu Britanic, realizat prin fier și sânge, susținând că exportăm, ca-n India, un *stil de viață în prosperitate* mult mai superior celui local...

Dar era cu adevărat cinism? Sau exasperare din deficit de realizări?

Pentru că nici doamna Eliza Alexandrescu nu era mai hotărâtă să se angajeze într-un mariaj, acum, cu trupele sovietice și securiștii lor în România! Precum Marius tremura de dosarul lui de nobil născut la Lemberg din părinți nebuni, globe-trotters, așa dumneaei aștepta să i se bată cu cizmele-n ușă, pentru a fi interpelată parusskii de ce-a dezertat din RSS Moldovenească, unde norodul acuza penurie de farmaciste, ba mai rău încă, din RSS Ucraineană, unde *practicase* ultima oară, în exoticul Tatar Bunar, și realizase ceaiuri naturiste, punând în valoare unele rețete ancestrale d' ale semințiilor stepelor, însă, la drept vorbind, Marius se comporta ca un măgar, fiindcă putea să-i explice limpede, scurt pe doi, că, măi fată, uite care-i situația, noi nu ne putem lua, pentru că ne-am mări prostește riscul arestării, pică unul, pică automat și celălalt, cum a preluat Stalin de la *Ivan cel Groaznic*, scriind scenariul pentru Eisenstein, teza că nu se poate soțul trădător să nu fi spus și soției sau invers, despre activitatea sa kontr-revoliuționeră, trebuie puși aparatcicii și opricinicii p-amândoi, nu să i se laude în doi peri, ca un Don Ivan abject, cum că el, ca artist galițian, preferă a se reeduca în URSS, deoarece rugând pe Mișu să se intereseze de moralul lui Stalin și capacitatea în general de a mai duce Cominternul războiul, dacă Bush sau Eisenhower sau Truman sau care era, ăla, Roosevelt, ar fi zis că *rolbec* sau *zapad* sau marș înapoi în cușcă, Polkane! că ți-ai făcut treaba, raportul ce a primit constata că Stalin face bluff, că a aruncat în contra ruinurilor Berlinului toate resursele, că dacă euroatlanticii îl atacă în 1945, dincolo de pânza subțirică a frontului nu se mai află, în zona etapelor, decât vagi trupe de piloși obraznici, și acelea în debandadă, iar mai încolo, s-ar elibera lesne nu numai toată Galiția Mare, de la Kaliningrad la Trieste, ci și Molotovia, de la Vîborg la sanatoriul TBC de la Bugaz, unde dinspre Tatar Bunar spre Cetatea Albă, transporta la al Mării Negre țărm Eliza medicamente cu șareta, existând chiar șanse deloc neglijabile ca Imperiul Țarist, acuzând lovitura democrațiilor, care aveau și arma nucleară, să se desfacă în popoarele înrobite doar pentru a fi deznaționalizate de către Biserica Rusă, la care cutezanță meditând, poate că atunci și japonezii ar fi capitulat necondiționat mult mai devreme, ca să evite Hiroshimele, cert fiind că Marius a fost siderat de o imagine militar-artistică, ce Mișu întrebuințase în Raportul său, cum că dacă treci de abia cârpita cortină a frontului, mai dai vreo două sute de verste, cel mult, de securiști, activiști, gestionari, ideologi și alte lichele protejate de pedeapsa glonțului românesc dezrobitor, după care, meridian după meridian, până-n ultimele lagăre de la Strâmtoarea Bering, cenușii deci

nefotogenice, cum se ivesc din ceață, vezi numai sate, comune, plăși, reședințe de raion și de județ al sărmanilor, municipii, orașe și târguri de-a dreptul pustii, comoditatea anglo-americană și generozitatea lui Jukov exterminând partea bărbătească, încât prizonierul din convoi vede doar muieri muieri muieri, copchii, vreun moș invalid dar stalinist, de unde și impresia lui Marius că, în intervalul de șapte ani 1944-1951, e mai avantajos pentru el să caute Subiectul dincolo de Bug, și abia de prin 1952 încolo, să revină dincoace de Prut, eventual la Liz.

Desigur, doamna Eliza Alexandrescu nu putea să înghită astfel de argumente de Don/ Tov Ivan Juan, dar un specialist, precum consilierul său copoi, Mișu, considera această *stratagemă a Mântuirii* absolut fezabilă, îndeosebi dacă s-ar fi soldat cu un Jurnal al Fericirii dobândite dăruindu-se boierul colhoznicelor și fierar-betonistelor stahanoviste, cum se preconiza privind ei de sus, din mirador foișor, din Foișorul de Foc, în încețoșatul noiembrie 1944, când slujindu-ne și de jertfe sovietice, noi eliberasem deja Ardealul de sub jugul horthisto-austriac demolator de biserică, bibliotecă și spiritualitate românească, dar așa cum Marius Ghizdavu aflase în primăvară la Cairo, când căutase pe o suprarealistă fotografă de război, celebra artistă vizuală egipteană Lee Miller, de care nudistă se agățase cu inspirația la Antibes, fascinat de ce-i șoptise necoapta violonistă Daria Maximovna Riumina, zvonul marxist că Picasso, Éluard, Man Ray, Roland Penrose și alții practică rotația cadrelor, ca preludiu al marii revoluții erotice, opuse în anii '60 de Occident setei tineretului de Cultură și Dreptate, uite, de-aici din balconul ăsta, cu balustradă umedă, că Churchill și mai ales Roosevelt se cramponează de ambiguitatea expresiei „Transilvania sau cea mai mare parte a ei" (adică fără Maramureșul revendicat de avocatul Kremlinului Ivan Odoviciuc!) și, deocamdată, o lasă sub bolșevizanta administrație sovietică, bazată pe un partid de minorități, îți îngheață mâna ca de scârbă până la bale când te gândești, hai să-ți arăt, Marius, micile, misterioasele incendii secrete, uite acolo-șa e o casă conspirativă SSI (Serviciul Secret de Informații), iar mai colo-șa niște arhive, da, și lângă Palatul Telefoanelor una, *se ard selectiv dosare de-ale Siguranței*, ca întotdeauna când e de teroare și de terorism, la noi, a se vorbi că se naște un *regim nou*! Ca amic și ca rudă, recunoscător că niciodată n-ai strâmbat din nas că preafrumoasa Erendira, Elvirița mea dragă, s-a împreunat tocmai cu unul ca mine, poate puțin nu chiar de rasă, cine știe dacă nu chiar tătar sau găgăuz, ceea ce întărește însă drepturile românești asupra Crimeii cu Ialtă cu tot, eu te asigur solemn, Marius, și pe tine, și pe Grișa, că eu am făcut totul și că *nu mai există în acest moment niciun document,* în vreun stabiliment intelligent, din care să reiasă cumva, că voi doi ați servit Patria la Ministerul Propagandei, contribuind la, hm, ticălosul război împotriva Națiunilor Unite, ăăă, adică dacă aeiou, aâăiîouy, mă-nțelegi, adică tu te-ai prins încă de pe când te-am înduplecat să publici numai anonim sau cu heteronime multe, vrasăzică tot ce mai ai de făcut sub marxiști este ca, încă de pe acum, să-ți pui la punctuleț o *Autobiografie* invariabilă, pentru posibile anchete sau pentru interviuri la angajări. Pare însă cumva fezabil și ce visezi tu, deși a evalua că, practicând *un război risipitor* de-o sută de ori peste

cum l-ar fi chivernisit, în locul lui Gigel Dorel Jukov, un Ștefan Vodă Spilberg, focusat de 11 Oscaruri pe salvarea unui singur soldat Ryan, URSS s-ar zbate deja într-un dezechilibru femei-bărbați, este cam aventurist, în sensul că nu un desțărat, ex-zek pe deasupra, va osteni concurând, la repopularea acestei părți esențiale a Lagărului Socialismului și Păcii, cu activiștii, securiștii, politrucii, gestionarii, și ideologii, protejați planificat în acest scop reproducător încă din 1941, Marx în *Capitalul* punând un accent circumflex pe *reproducerea forței de muncă*. Dar dracu știe, gândul tău, gândul lui Ioil Borgiah, zici, cum că *geniul este nu numai înnăscut, ci și predestinat*, hm! Nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tău! spusu-mi-a părintele sufletesc al Oștirii, episcopul general de brigadă Partenie Ciopron, la altarul de campanie, dar altă scăpare nefiind, poate că merită să riști, să încercăm, multe par imposibile și uite că se mai și realizează! Cine și-ar fi închipuit că soldatul anglo-american, luptând dinspre Atlantic cu o 1/ 16, poate chiar cu numai 1/ 20 din Wehrmacht, *va fugi totuși de pe frontul occidental de frica ostașului roșu*, urmând doar a se tencui mai târziu, pe imaginarul gloatei mondiale, singura care contează, o colosală-n confetti victorie de tembeliziune, cinematografic realizată și diseminată-n teritoriu. Sau cine ar putea admite că, cu atâția securiști și cominterniști, aduși de tancurile Națiunilor Unite, serviciile noastre de informații regale, înfrățite cu cele ale aliatului german, continuă pe furiș să funcționeze ireproșabil, de ți-am putut oferi filmulețul cu violurile și masacrul sovietic din 21 octombrie 1944, de la Nemmersdorf, surprins de cameramanul Otto Runge în bine gospodăritul, fără colhoz nici sovhoz nici hozrasciot, sătuc săsesc din Prusia Orientală a lui Kant, unde s-a-ntâmplat și o contraofensivă a nemților spre Asia, cam ca la Harkovul Murocikăi tale, în martie 1943, atunci o a treia cucerire, zădărnicită însă de căderea frontului românesc, italian – și firește duplicitar ungaro-horthist, ce chiar că n-avea ce căuta acolo!

– Ei, un fel de act de prezență, din gratitudine, pentru că Hitler, tot amputând diferite state, lăbărțase o Ungarie mai mare decât România mutilată. Ce mai vroiau, bre, horthiștii? Care era pohta ce pohteau ei la Voronej? am întrebat-o pe baroneasa Nóra Erdödy, când îmi aranjase mamelucul Abdul cu Mózes Árpád, să achiziționez, da și nu, pentru petrolistul Octavian Ghi, de la colecționarul american Vasile Iowa, *Originea Universului*, varianta secretă inginerească de harem, poate că chiar însuși subiectul cu S-ul cel mai sugestiv, căutat de hudojnicelul neascultător Marius Ghizdavu, o zi din viața lui Misail Voitinovici conținând și acest enigmatic S de seară, dacă într-adevăr i-ar fi scris domnului S. (Stalin), desigur numai în prezența onorabilului Hurie Hurry și venerabilului Bairam Stoper, votu-i în imparțialitate, cu aceeași îndrăzneală cu care, dacă nu furnicăturile erotice, totuși iubirea l-a împins orgasmic spre a-i scrie și lui Hi, la disperare, să facă totul, fiindcă nu trebuie pierdut cu niciun chip, după Stalingrad, Gumrak și Morozovsk, „adevărata“ capitală a Ucrainei noastre, anume romanticul industrializat mun'cipiu Harkov, unde el și cu violonista Daria Maximovna, așa și așa, iar dacă vin după eroii Armatei Roșii securiștii, activiștii, ideologii și, ultimii, dar cei mai tari, gestionarii, să vezi, Führere, că toți

informatorii și toate persoanele de sprijin, esențiali și în nazismul tău, vor turna stahanovist că violonista balerină soprană de la Casa Pionierilor imena Pavka Morozova s-a futat nici măcar cu un arian spion al partidului marxist-leninist cominternist, ci cu un țigan borât de român oacheș, dar atrăgător prin mundirul său multicolor de locotenent de Roșiori, chica albastru-oțel mongol, ca a lui Beethoven, și, unică explicație materialistă, prin membrul său contradictoriu, deci dialectic, încât, frați creștini, precum Mihai Viteazul la Călugăreni pe Neajlov, conform planului de luptă, schițat de statmajoriștii săi între blocurile L-l și N-1 de la Măgurele, a luat barda și epopeic s-a avântat în pericolul de pe pod, să-l taie pe Sinan Pașa, ori cum banditul de Napoleon, oricum mai cunoscut europenilor, la Lodi, în regalul 10 Mai 1796, a cucerit podul cu grenadierii săi, sub mitraliile spurcatei Austrii, de unde și termenul *lodică*, folosit de Ioil Borgiah pentru a desemna acele operații casnic-lumești, plictisitoare, pentru care cărturarul-cu-Ideal, omul cu *viață orientată* mai ghine zis, le expediază tăios cât mai repede cu putință și eroism, pe când dobitocul uman de rând risipește anii spălând blidele, pieptănându-se, lustruind ciubotele, necitind o cărticică, fie și de un bou sau de o vacă, neadmirând un tablou, fie și de un măgar dadaist, neascultând un poem simfonic, fie și de fără inimă un imbecil de calculator, așa și romanticul Hi, cetind pe nerăsuflate dramatica telegramă, cu inteligență politică adresată de român domnișoarei Eva Braun *personal*, cum nimeni altul în Războiul Existențialist, implorând recucerirea Harkovului nostru, pitorescul orășel crescut secol după secol din colonia românească adusă de Petru cel Mare și împroprietărită cu mii de sate și sute de mii de suflete, să se simtă ca acasă nobilii cărturari, cracovianul Ion Neculce din Liov și berlinezul care i-a cucerit pe ruși, Dimitrie Cantemir, ce azi 26 octombrie 2002 ar hi fost hiritisit pentru meritata vrâstă de aproape trii sute treizăci de ani, ci cordul lui german de artist înnăscut, silit numai de construcția vicioasă a sistemului Versailles-Trianon, că n-a dat României Regale *fireasca graniță pe Bug și pe Tisa*, dar a aruncat greul tranziției asupra burților masilor largi populare germane, în loc să se confiște averile îngâmfaților imperialiști din capul fostului Reich, încât precum Budapesta căzuse în labele roșii ale contelui Béla Kun, așa putea s-o belească și Bierlinul, însă de tot, pentru că n-ar mai fi fost ajutorul frățesc dezrobitor al Armatei Regale Române, să te bazezi pe el că vine, ah, ficatul lui implicat în apărarea preventivă a Civilizației Europene, că dacă nu da el Prima Lovitură rusului, nimicind juma din potențialul cominternist prin surpriză, ci i-o da Stalin lui, nimeni nu poate contesta că n-ar fi fâlfâit steagul roșu cu seceră ciocănită, pe Lisabona și pe Londra, deci splinei lui de pictor, arhitect și hollywoodian propagandist, canonită ca Bach de perpetuă fugă, i-a picat a romantism, până la stadiul de lacrimogenitate prelingătoare, futhrillerul multiplu ce se-nfiripase la Antibes în vara lui 1937, miza română fiind aducerea celebrului Picasso, din tabăra lui Dimitrov, în a lui Dalí de-l pictase pe Lenin cu un cur mare, ca al unui zek din mină Brad-Abrud ce-ar fi ascuns în găoază bijuuri furate, c-așa recomandă Marx cum să tranzitezi, de la burghezo-moșierime și aristocrație la șmenărime și șpagocrație, prăbușirea țarismului roșu nefiind nici

efect Helsinki al recunoașterii Pactului Ribbentrop-Molotov, nici lupta est-bolșevișinului pentru bot uman, ci năzuința fierbinte a gestionarului angkorian-galițian de a-și muta fundul din ARO-n SUV, neobișnuita lavă istorică de amor, dintre un ofițer de propagandă român și o puică de spion sovietic interesat de flota de la Toulon, cât cuprinde portul, dacă încape acolo aia de la Odessa, de transferat provizoriu, în perspectiva ocupării-dezrobirii de către românii regali a marelui centru comercial pontic, născut de la cotropirea grânarului basarabean de către divinul bătrân satir chior Mihail Illarionovici Kutuzov, căruia talentatul webdesigner Oleg Damașcanu, patriot năpădinean trezit la realitate după o bursă la Sonnenheim, pentru stufoase prelegeri ghizdaviene despre diferența dintre *arta* lui Matisse și *homonica* lui Modigliani, îi dedică un *site* de restabilire, cam în sictir, a adevărului sub genericul **Războiul Sfânt**, susținând, demonstrând cu instalația sa, că și-a pierdut ochiul drept la celebra cafenea Capșa din Mini-Paris, din pricina unui dop de șampanie din plastic alb, scăpat de o curtezană grecoaică, evreică sau cecenă, adusă din Strada Mântuleasa pentru a-l lămuri cum să vadă mai la lejer poanta creștină cu final în Mântuire, după ce tot în fascinanta Valahie, pe la 1770, a învățat, de la școala românească de strategie, cum se scapă de invadator enervându-l, el fiind pe atunci învățăcel pe lângă un general Bour, de la care românaș deprinzând însă și arta complotului, n-a mai avut de ales nobilul Rumianțev ce comanda hoardele năvălitoare în Balcani, expediindu-l antonescian în Crimeia noastră, *în linia întâi*, unde primește un glonț turcesc, în cap dar nu în creier, impresionând cu rana pe Ecaterina a II-a, care i l-a încredințat pe favoritul Potiomkin, ca coana Anastasia pe Gary lui Grig, să atace cu uriașe dar obișnuite pierderi rusești Oceakovul, pe la 1787, puternic impresionat de această poveste de dragoste cu o educatoare, Führerul cu celeritate dând curs personal disperatei scrisori a lui Marius, în primăvara lui 1943, și comandând personal din chiar bătaia tunurilor rusești, dintr-un carpen sur, Recucerirea Harkovului nostru pierdut după Stalingrad, prea târziu însă, pentru că Murocika noastră fusese spânzurată imediat ce se restabilise, fie și episodic, puterea sovietică, nu atât de *colaboraționism orizontal* fiind acuzată de securiști ca pe toate franțuzoaicele orașului, ci de nimic alta decât c-avea-n Dosar *crima că fusese... în Franța*, deci ea **știa** că și Parisul are metrou, și mai bine e, pentru viitorul bolșevic, să omori 99999 nevinovați decât să ți se strecoare în țară un singur spion, fie și în frumoasă piele caucaziană de agentă violonistă, de dirija Cantate lui Stalin, performate cu pionierii revoliuționeri, interesat de o reîntoarcere în oraș fiind și prozatorul Grigore Căinaru, deoarece nu apucase a răscoli suficient arhivele locale, în nobilul scop de a-l demasca pe maestrul său al culturii, Lev Nilkolaevici Tolstoi, nu numai pentru omitere de denunț în ce privește *cauza* invaziei napoleoniene din iunie 1812, *anume Răpirea Basarabiei* în mai de către Kutuzov, ci și pentru niște note informative false în ce privește caracterul acestuia, ca și al mareșalului Bagration, implicat și acela în ocupația de la 1806 la 1812 a Moldovei și Valahiei, ceea ce Larisa Rîbalovna contestă, afirmând cu tupeu că ei doi, ca și ulterior Amiralul Ciceagov, găsiseră „provinciile“ gata devastate de predecesorii lor în

funcții, cu tristețe de patriot local soțul meu Grișa insistând totuși, tovarășe Tichie, că la 1810, cheltuielile Moldovei (fără Bucovina luată de viitorii hitleriști austrieci) pentru întreținerea trupelor de ocupație, săreau de șase milioane lei aur; la 1808, pe lângă 70 milioane puduri de fân date de românii toți, moldovenii trebuia în plus să mai deie optzăci mii cetverturi de pâne, pa' zeci mii cetverturi ovăz și triizeci de mii cetverturi hrișcă, pentru transportarea a 54 000 cetverturi de pâne, în februarie 1809, oropsita Moldovă trebuind a contribui cu *unșpe mii care, trase prin glod de pazeșpatru mii de boi*, dincolo de secătuirea României tocmai când ea trebuia să investească în muzee și universități, Marius Ghizdavu luându-și astfel gândul de la Marea Recuperare atunci, venind de la Murocika la hotel și aruncându-și ochii peste acele documente de jaf, capturate în arhivele din împrejurimile Harkovului, având revelația explicativă lămuritoare la cum se explică ce n-a înțeles Strategia nici din *Război și Pace*, pe care-l citea-n rusește c-ai noștri vor traduce slova interzisă *Țar* prin *împărat*, anume că de ce Napoleon n-a virat prin Riga la stânga, spre Leningrad, ci prin Smolensk la dreapta, către o Moscovă a cărei demolare și facere „lac de acumulare“ hitlerist n-ar fi putut sili la pace o aristocrație deja cultă, de la Milescu și Cantemir încoace. Corsicanul de origine, dacă a renunțat la drumul teutonului bârsan Toma Nour, s-a hotărât tocmai pen' că știa bine că Sovromurile controlate de alde Prozorovski, Bagration, Kamenski, Kutuzov, Ciceagov și alți nomenclaturiști turiști corupți, au pompat în 1806-1812, din România, atâta belșug de hrană, *spre Tula și Kaluga, în împrejurimile Moscovei*, încât exista riscul ca mujikul să nici să nu mai trebuiască să semene și să secere câțiva ani buni, asigurându-se astfel rezerve suplimentare pentru armata rusă, întru dublarea sau triplarea efectivului, ceea ce anglo-americanii n-ar fi ezitat să profite, stingând cu sânge rusesc îmbelșugat incendiul european ce nu se mai termina, mintea omenească neputând cuprinde totalitatea cauzelor fenomenelor, dar ce se transportase, după distrugeri, jaf, violuri, tortură, masacre și tragerea boierilor de barbă, din Valahia și Moldova, între 1806 și 1812, poate iluziona basmul skazul că o minte genială a conceput, în vreo stavkă ori șarankă ori cub de sticlă, marșul armatelor ruse pre-troțkiste, de pe drumul eseninean al Reazanului spre drumul Kalugăi și spre lagărul de la Tarutino, adică așa-zisul *marș de flanc*, dincolo de Praga Roșie, pardon, de Krasnaia Parha, mormăi nonagenarul, creionând cu ușurință celebra scenă din romanul lui Căinaru, cu Kutuzov, satir burtos beat dansând gol-goluț în Capua dâmbovițeană, cum se exprimă rivalul amiral Ciceagov, încât l-a scăpat, nu l-a prins, pe Führerul franțuz la Berezina, chiorându-se la partenere și întrebându-le, a glumă și nu prea, că care mi-o fi scos ochișorul cu dopul tare, de plastic alb, al vinului spumant Mărgăritar, grecoaica, evreica, sau cecenița? Furia bătrânului artist venind de la că un strămoș logofăt Ghizdavu, intrând la Kutuzov cu ișlicul cât o minge de baschet în mână, să-i explice că Ai Lui, la Ziduri, *nu vor mai rămâne cu nimic*, dacă rușilor românii vor plăti întreit față de cât luau turcii în Moldova și de cinci ori suma în Valahia, n-a primit decât răspunsul lesne psihanalizabil la un chior, *ba da, ba da, vă vor rămâne ochii ca să plângeți*, o! mai bine să fi dat și zece

milioane de piaştri, numai să nu rămână-n analele româno-ruse scena aia cum un bodyguard de-al mareşalului ţarist i-a tras un şut, în işlicul ţinut în mână, logofătului Iordache Ghizdavu, simbol al castei, nu numai memoria fiindu-i intactă în 26 octombrie 2002 marelui martor, ci şi inteligenţa tactică obligatorie pentru artistul angkorian-galiţian, carele scrie nu numai în contra publicului, alungându-l prin monotonie de la text, ci se confruntă şi cu unii demoni împotriva cărora trebuie să fie ca un as, dar chiorându-se la tembelizor şi la ultimele ştiri dupe web, mormăi că cine a cheltuit 20-30 de milioane de cetăţeni, într-un mare război pentru apărarea teritoriului molotovian şi siestei anglo-americanilor, nu va negocia pentru nişte... spectatori amatori de varietăţi, chit că-şi permit a gusta caviar şi şampanie, poate şi turişti, va alege metode risipitoare colateral celula de critică criză, anticipă el corect gazarea şi împuşcarea Ostaticilor în mare număr, la Teatru, lămurindu-ne apoi, pre noi nevârstnicii, cum a eliberat generalul Belizarie Moga cu alpiniştii lui Caucazul, inclusiv capitala cecenilor, Groznîi, care arată azi mai groaznic decât erau ieri ruinurile Stalingradului (iar mâine ale Mariupolului), când filma Otto Runge drapelul României Regale fâlfâind lângă flamura nazistă pe sediul Sovietului local, *amatori dom'le*, mai zise el cu dispreţ de terorism, după ce vorbi estetic şi conspiraţionist a înscenare, de asemănarea partizanelor ceceniţe îmbrobodite 23-26 octombrie 2002 pentru Teatrul Dubrovka, cu *Danaidele* regizorului Silviu Purcărete, nişte profesionişti de acţiune, ca Mişu, Stelică, Petrică şi Mitică de la Kunţevo, ei şi-ar fi schimbat imediat *veşmintele negre* cu ale spectatorilor, alegând de predilecţie foşti sau actuali informatori sau persoane de sprijin, oricum, soluţia politică în Cecenia noastră, concluzionă adormind, este un referendum sub înaltul patronaj OSCE, un plebiscit antonescian cu doar două opţiuni, ce fel de administraţie preferi, mă cecene? Românească? Sau rusească? asupra rezultatului final neexistând dubii la Mahacikala pentru actualele generaţii, din cauza mankurţilor cocoţaţi în capul Ţării România iliesciană pierzând şi această ultimă şansă de a-şi continua istorica expansiune peste Prut şi peste Bug, ce ne învaţă Războiul Expresionist fiind că numai Monarhia ne poate mări şi înălţa vreodată, iar din ăla existenţialistu, Sergiule, tu să ştii de la mine un singur lucru, că dacă ne băteam în 26 iunie 1940, cum susţine Muhală Muistu, care dacă-i aranjez o bursă invers, va demonstra şi contrariul, astăzi Republica Sovietică Moldovenească, de la Carpaţi până la Bug, cu capitală la Odessa noastră, ar fi fost *mai mare* decât Republica Fesenistă România, ce poate n-ar fi primit spre Pont decât un culoar Gheorghi Dimitrov de-a lungul traseului Canalului „Petru Dumitriu“, ca ieşire la Pont, iar în ce priveşte a doua mare decizie controversată, că să fi stat pe Nistru, să digerăm salam cu soia şi cu hrişcă, ea e în contrast şi cu firea lui Decebal, şi cu firea lui Burebista, pentru că *românii au fost întotdeauna un neam de cuceritori*, eu indignat demisionând de la Ministerul Propagandei, făcându-mă... agricultor şi altfel de... cuceritor, când criminalul de război sfânt, Mareşalul Ion Antonescu, a susţinut în Ordinul de Zi adresat Armatei Regale Române, la 1 ianuarie 1944, aberaţia trădătoare că *în lunga şi încercata noastră viaţă de popor nu este niciun exemplu*

doveditor că suntem un neam de cuceritori, canci! E fals, amintiți-vă de Vlad Țepeș, că numai cu titlu provizoriu, până va elibera fulgerător prin cruzime, de sub jugul otoman *recent*, Constantinopolul (căzut la 29 mai 1453), a întemeiat el deja la 1459 o a Treia Romă, la București, iar Mihai Viteazul a pornit aceeași aventură peste Dunăre, vizând cutezător Istanbulul, până a înțeles că are nevoie *de forțele unite ale tuturor celor trei Țări Române*, neputându-se baza deloc pe scrofița creștină roz occidentală, ce mai tura-vura, ca să nu mai zic nimic că, pe portaltoiul dac, Miciurinul destinului a tot implantat pe muma noastră gene de cuceritor, ba de la divul Traian, ba de la, de ce n-am admite, plugarii slavi, ba de la diversitatea ienicerilor turci și, scurtă vreme, până și de la austro-germani, deși, drept vorbind, tocmai neamul lui Hitler n-are așa vocație de exportator de administrație! Practica permițându-ne a constata că încă din creațiunea sa, *nazismul, e un totalitarism muuult mai slab decât cel stalinist*, vădit neexportabil universal cominternist, deși destul de periculos, Oreste tată, deoarece poate fi eternizat cumva, cu minime ajustări, tot ca marxism, iar masile n-au memorie, pentru ele anul 1940, cu toate mizeriile sale, e ca un bătrân îngropat în 1940, căruia i-a, iată, putrezit și crucea.

Iar azi e ca și cum Cernăuții, Basarabia și Balcicul n-ar fi fost niciodată pe vecie românești, după cum pentru cinicul june citit masterat și călătorit, gloria de a te jertfi la anul celei mai mari infamii din istoria omului, atacul banditesc al unui totalitarism asupra celuilalt, e jenant ridicolă, ca o refugiată mișto cât Eliza Alexandrescu atunci, dar fugind de viol *prea încărcată* de prunci și boarfe, într-o fragilă surogat rochiță de celofibră nemțească croită după moda lui 1941, cu sugestia că parc-atrage să vină pe ea patrula, pe când, dimpotrivă, multinstructivul antropologic, sociologic și homonic, rodnicul an artistic 1944, eroului antisovietic prooccidental Marius Ghizdavu i s-a părut întotdeauna a fi trecut fulgerător, bliț-bliț, cum în Blocul Demolaților (Aleea Regizorilor nr. 22, bloc F3, scara C), mergând la Dora și liftul nemergând, patruzeci de ani mai târziu, întâlnise pe palierul de la etajul șapte o nălucă, o proto-fesenistă, disperată că-și zărise pe geam soțul deținător de pistol Carpați drept carte pe noptieră, o feseeenistă adulterină, tranzitând dintr-un apartament în altul, de la vest către est, cu juponul fierbătorul și capotul în brațele pufoase și cu, însulițat de o rază din lumina-de-la-răsărit, narativul prelungindu-i-se strălucitor orbitor original pe câlții tot atât de încâlciți cât însăși podoaba capilară, îmbrobodită că nu băga căldură decât seara, când se și simte cu urechea pe radio o undă caldă de la Barcelona Europei Libere, liniștea și pacea, cherry whine, înfrățirea, iubirea între oameni zbuciumată și însângerată, mirajul că ostașul sovietic baraschian din Piața Pobedei se înalță pe furiș până la cer în cosmos, unde e loc pentru oricine, pe când clădirea Președinției Consiliului de Miniștri al Guvernului se prăbușește la cutremur unde a lucrat cu Cabinetul său Militar Conducătorul Statului, executivul fiind însă din vreme salvat cu toate resursele umane principale și aferente, în clădirea piranesiană a Bibliotecii Naționale, acolo unde e loc pentru oricine...

CUPRINS

Editura Virtuală AGO, 2003
Redactor: Camelian Propinațiu

